Herodianus

HERODIANI

SCRIPTA TRIA EMENDATIORA.

EDIDIT

K. LEHRS.

ACCEDUNT ANALECTA.

REGIMONTII PRUSSORUM.
IMPENSIS A. D. SAMTERI.
A. MDCCCXLVIII.

Impresserunt Samter & Rathke.

Jo. Georgio Baiter

Hospiti Turicensi Carissimo.

Praefatio.

Quid quisque legat liberum habet, quid scribat non item: etenim fato libri fiunt. In Herodiani Monadicis cum nullus fere adiri versus posset, quin haerendum esset et circumspiciendum quid stare posset quid non, perpetuae vexationis pertaesus coeperam annotare quaedam et doctorum virorum coniecturas adscribere, sed in domesticos usus nec ultra cogitans. Ecce autem vix paulo comtiorem habebam librum, cum intra parietes molestiorem etiam fieri sentiebam quam antea fuerat incultus. Revocabat enim me nolentem et alio tendentem, et denique nihil mihi remedii videbam, quam ut foras eum protruderem —, accumularem autem additamentis quibusdam volumen commendabilius. Non meas dico dissertatiunculas ex ephemeridum et programmatum dispersione retractas: sed cetera Herodianea, de vocali ancipiti reliquias in Crameri libro paucis parabili abstrusas et Prosodiam Iliacam aliquando contextam: quam

ipsam, nisi res ita cecidisset, quia perpoliri nullo modo poterat, pressissem libentius. Ceterum librum Monadicorum, paucis exceptis, quae non tetigi, fere politum exire volui, ubi inventa adhuc deessent commenta non veritus, modo unum caveretur, ne quid doctrina grammatici detrimenti caperet. Feci hoc duas propter causas, et quod omni ope nitendum est, ut tandem aliquando libros habeamus qui legi possint, et (quidni profitear libere?) ludi causa. Sunt enim res quaedam humanae, quibus vel consilio admotus vel ut ego nunc fato adscitus nisi iocum adhibeas, non effugias mortem, ut Consilium Pedantum, Stultorum Institutio, Grammaticorum Correctio.

Sed in Prosodia alia mihi tenenda via erat. In hac quod nunc primum erat summum habui et ipsum operae pretium, ut hae reliquiae ex ruinis circum stipatis eruerentur, ut area quodammodo condere-tur, cui iuniores et peritiores, Herodiani doctrinam qui expeditam habent, iustae editionis aedificium superstruerent. In his enim fragmentis Herodianea quidem oratione inclusis, sed (quod legenti cuique semper ante oculos versari debet) lacunis foede deformatis undique periculum est ne levi mutatione turpiter labare veritatisque viam praecludas. Sic in his non pauca rudia reliqui et aperte falsa ut erant: nec semper monui, lectorum prudentiae confisus, longam et ambiguam orationem perosus. Nam si propter verbum pereundum est, nimium **est est** exspectabo: sed propter nimium **aut aut** in incultis grammaticorum, id dudum abhorrui.

Attamen eius, quae nunc in Prosodia peracta est, operae aliquam laudem esse scio: eamque ego obtrectari eo minus patiar, cum magnam eius partem cedere velim Ludovico Friedlaender, non verbis amico sed re et factis. Qui cum ad describenda, quae in libro meo Scholiorum Herodianea esse non satis ubique distincte indicaveram, perita manu opus esset, ultro se obtulit renitenti egitque hoc scite aeque et strenue, idemque deinde in descriptis conferendis, in indice conficiendo, laetis opinor negotiis, laetus lubensque mihi affuit.

Supererat, ut monerem, ex Catholica quae feruntur in Scholiis non omnia me nec summa constantia usum recepisse, sed quae Herodianea verba haberent, maxime explicatiora itaque similia Prosodiae Iliacae, ut nisi Catholica adscripta esset iure ex illa sumta putares.

Denique hoc, quod suo loco oblitus sum, hic locum inveniat: in libro de vocabulis monadicis signo Bl. Blochium, littera D. Guilielmum Dindorfium indicavi, eaque brevitate usus sum, ut illis signis adscriptis emendatam lectionem ab illis profectam indicarem. E. g. „οὐδὲ οὖν] Cod. οὐ δεῖ οὖν. Bl.“ Hoc est: Cod. οὐ δεῖ οὖν: emendata lectio οὐδὲ οὖν debetur Blochio.

Errata paulo graviora et Addenda.

IN LIBRO ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.

P. 10, 24 notam dele.
„ 10, 34. Corrigi voluerat τέμενος Ποτίδα ποντίω Dindorf. in praef. ad Homeri Iliadis ed. Lips. a. 1824. II.
„ 11, 19 Ἀγροίτας α' Λιβυκῶν iam Dindorfius emendaverat l. l.
„ 11, 26 not. Ποσίδωρος l. Ποσείδωρος
„ 13, 21 Ιουρα l. Ἴουρα
„ 19, 12 ἐμὴ ἴς l. ἐμοὶ ἴς. Et versum Homericum significari indicavit Dindorfius l. l.
„ 19, 19 post ποίως exciderunt tria vocabula ποδαπῶς, ποῦ, πῶς,
„ 21, 24. not. fin. nec in κύντατος l. nec in κύντερος
„ 21, 34 υἱιδοῦς. Mavult nunc Dindorfius ὑϊδοῦς l. l.
„ 31, 22 σπίζ' ὅπως est a Dindorfio l. l.
„ 33, 1 not. est μῶλυς. l. μόλυς] Cognitum est μῶλυς.
„ 33, 21 τὸ αἰνότης ὄνομα l. τὸ ἐνότης ὄνομα. Et in annotatione v. 19 l. Ἑνότης] Cod. αἰνότης, ut et v. 21 et mox v. 27, deinde
„ 34, 32 not. fin. factae sunt l. factae sint
„ 36, 28 not. Μενελάου] leg. ὁ Μενελάου]
„ 40, 12 ἐν ῇ l. ἐν ᾇ. Et in nota: ἐν ᾇ παύσεθ'] Cod. ἐν ῇ παύσετ'
„ 45, 4 not. 38, b l. 38, 6

Locis aliquot Aeolicis vulgatos accentus relictos video, nec retractos, ut volueram.

IN LIBRO ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ AD COD. DESCRIPTO.

P. 4, 3 παροξύνεσθει l. παροξύνεσθαι
„ 6, 27 ἱερωσασαναχωλεῖτο l. ἱερωσαναχωλεῖτο
„ 8, 22 ἒξ l. ἐξ
„ 18, 25 εἷς | νη l. εἰς νη
„ 22, 11 Ἄγω (lemma) deest in cod.
„ 26, 13 τῳ l. τῷ
„ 26, 20 ὀρτάλλις l. ὀτράλλις
„ 31, 24 δουρὶ λίμνην l. δουρὶ ζαλίμνην.
„ 32, 24 μιμογρράφῳ l. μιμογράφῳ.
„ 34, 35 ῳχετ l. ᾤχετ
„ 38, 3 ἐστὶ ὄρνεον, l. ἐστὶ, ὄρνεον,
„ 41, 24 δυσύλλαβα l. δισύλλαβα
„ 42, 9 ἐνικησα l. ἐνίκησα
„ 42, 21 Ατη l. Ἄτη.
„ 43, 1 Αμῶ l. Ἀμῶ.
„ 46, 15 Αμφουδις. l. Ἄμφουδις.

In hac parte, ubi plurimum intererat, levia quoque peccata omnia notare voluimus, nec operae pepercimus ne quid praetermitteremus.

IN PROSODIA ILIACA.

A, 63 deest Codicis nota A.
A, 126 item ABL.
A, 129 item A.
A, 258 ἡ δὲ περί dele δὲ
A, 363 Πάμφιλου. l. Πάμφιλον.
B, 262 αὐδῶ l. αἰδῶ
B, 495 Ανιος l. Ἄνιος
B, 496 κατάλεξις l. κατάληξις
Γ, 217 adde Codicis notam A.
Δ, 53 η l. ἤ
Δ, 235 οὐδέποτ' l. οὐδέποτε
E, 39 Ἀλιζώων l. Ἀλιζώνων
E, 64 Πήδαιον l. 69.
E, 163. l. 164.
E, 556. l. 656.
Z, 202 $\overline{\text{τον}}$ l. $\overline{\text{τος}}$.

Θ, 299. l. 229.
Θ, 402 γυιώσει μιν σφωιν l. γυιώσει μέν σφωιν
I, 7 post Ἡρόδοτος est N pro IV.
I, 509 ab Herodiano (post de accentu) dele.
K, 25 bis est αἶ pro αὖ
K, 546 μή σφω Αἴαντε l. μή σφω' Αἴαντε
Λ, 24 σύμφωνα ἢ σύμφωνα l. σύμφωνον ἢ σύμφωνα
Λ, 301 parenthesis (non ante v. ponenda erat sed ante est.
Λ, 326 deest codicis signum A.
M, 164 ἀληθής, l. ἀληθής.
N, 543 ἥλη ἑάλη l. ἥλη ἑάλη
Ξ, 351. Haec nunc relegens horreo. Quae hic dixi omnia pro non dictis sunto: quae de ὑπόνοια conieci propter T, 26, reliqua propter alias causas.
O, 128 ἀποκόπῃ l. ἀπεκόπη
O, 146 μεταλαμβάνεται καὶ l. καὶ μεταλαμβάνεται
O, 555 τεύχε ἔπουσιν l. τεύχε' ἔπουσιν
Σ, 458. Haec nunc haereo an verba Herodiani sint, propter ἔξω.
T, 26 δεέλῃ l. δεέλη. Item mox δεείλῃ l. δεείλη. [Dativum ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ certe hic Eust. quoque habet. Aliter Ariston. Φ, 111.]
T, 62 deest Codicis signum A.
T, 270 διδοισθαι l. διδοισθα
Φ, 276 deest Codicis signum A.
Φ, 467 ὀνείδειον l. 471.
Ω, 316 παρεφύλαξε l. παρεφύλαξα
Ω, 566 deest Codicum signum AV.

IN LIBRO ΠΕΡΙ ΔΙΧΡΟΝΩΝ.

P. 284 not. 11) ὀσπρέον l. ὄσπρεον
„ 292 not. 79) ὀφῖλον l. ὀφεῖλον
„ 294, 2 ἀστέρ l. ἀστέρ'
ib. not. 91 in ΑΣΤΕΡΟΠ— deest accentus in secunda syllaba.
„ 299 not. 123) et 124) transponendae sunt.

In Analectis p. 449 v. 5 post συστολὰς ποιοῦνται lege sic: nec ib. 284, 8 τὸ μεῖραξ ἐπὶ θηλυκῷ τιθέμενον, quamquam in his suas auctoritates habet ἐπὶ τούτων et ἐπὶ θηλυκοῦ.

ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.

EX PRAEFATIONE
GUILIELMI DINDORFII 1823.

„Herodianum περὶ μονήρους λέξεως primum edidi ex codice regio Havniensi 1965., unde nuper descripsit ab me rogatus O. D. Blochius, vir eruditissimus, cui multorum locorum ingeniosae emendationes debentur.

Prooemium, quod solum superest in codice Taurinensi C. I. 25., edidit Peyronus in Notitia librorum Valpergae - Calusii p. 33. Integrior est Havniensis.

Prooemii lectiones ex utroque comparatae:

3, 3. τὸ αὐτὸ] ταὐτὸ Taurinensis.

3, 4. δὲ abest ab Havniensi.

3, 4. ἔστι δὲ καὶ] ἔτι καὶ Havn.

3, 10. παραγομένων] παραγωμένων Havn.

3, 10. ἀργαλέος] ἀρβαλέος Havn. omissum in Taur.

3, 11. ἐν τῷ τέλει] ἐν τέλει Taur.

3, 12. δηλουμένου] δηλωμένου Havn.

3, 14. ἀρσενικῷ χαρακτῆρι, καὶ ἔστιν εὐθείας πτώσεως ἑνικόν·] ἀρσενικῷ χαρακτῆρι εὐθείας ἑνικῆς Taur.

3, 15. συλλαβῇ om. Taur.

3, 18. νήφω] νήφειν Taur.

3, 21. εὑρήσεις] εὑρήσῃς Havn.

3, 22. πεπλανημένην] πεπλανωμένην Havn.

3, 23. πιθανευόμενος] πειθανευόμενος Havn.

4, 1. ὑπάρχοντα παράγωγα καθεστῶτα] om. Taur.

4, 2. τρεῖς] τὰς τρεῖς Taur.

4, 4. σμερδαλέος] om. Taur.

4, 5. αὐαλέος] om. Taur. οὐαλέος Havn. Correxit Blochius.

4, 6. λευγαλέος] om. Taur. λουδαλέος Havn. Correxit Blochius.

4, 6. Inverso ordine ῥωγαλέος, ῥωμαλέος Taur.

4, 9. παρὰ τῷ ποιητῇ] Ὅμηρος Taur. Il. θ. 195.

4, 9. παρὰ] παρ' Taur.

4, 9. παρ' Ἀντιμάχῳ] Fragmenti huius partem affert Etymol. M. p. 261, 53. Monuit Peyronus.

4, 10. αὐτ'] om. Taur.

4, 11. ἰωμένη] εἰωμένη Taur.

4, 11. τῷ τοιούτῳ] τῶν τοιούτων Taur.

4, 12. κινήσεως] κινήσει Taur.

4, 12. — 15 ὡς ὅτι — ἐπεί ἐστι] Haec ita in brevius contracta habet Taur., ὡς τὸ δαιδάλεος καὶ κονισάλεος ἰωνικῶς ἐνδεῖ τῷ ι, κατὰ τὸ νεστόρεος. εἶπον ὑπὲρ τὰς τρεῖς συλλαβάς· ἐπεὶ ἔστι

4, 17. νοητῷ] νοητῶν Taur.

4, 18. διήλλασσε] διήλλαξε Taur.

4, 18. λαμβάνει καὶ τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει τὸ γαλεὸς, ἀλεὸς, παλαιός.] ὀξύνεται γαλαιὸς, παλαιὸς | . Taur.

4, 20. τῶν] om. Taur.

4, 26. εἴ γε] σπάνιον | . Εἴγε Taur.

4, 29. ποιοῦσα] ποιοῦσι Taur.

4, 29. συνέχουσα] συνέχουσι Taur.

4, 30. πολυσχιδὲς] πολυσχεδὲς Taur.

4, 31. ἐπιχειροῦσα] ἐπιχειροῦσι Taur.

4, 33. παραδιδοῦσα] παραδιδοῦσι Taur.

4, 34. οὐδὲ οὖν] οὐ δεῖ οὖν uterque codex. Correxit Blochius.

4, 34. πρόκειται] πρόσκειται Taur.

5, 1. κατηγορεῖν] κατηγορεῖ Havn.

5, 2. — 10. ἐπεί τοι — πλῆθος.] Haec absunt ab libro Taurinensi, lacunae indice hoc †. Unde Peyronus suspicatur lineolam | ad 4, 18. et 4, 26. enotatam nonnullorum versuum defectum indicare.

5, 12. Ἕλλησιν] Havn. Ἕλλησι

5, 13. ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ.] ὁποῖ ἐστί. Τὸ πῦρ. Havn. ὁποῖον τὸ πῦρ. Taur.

5, 14. ἀλλ' οὖν γε] ἀλλ' οὔ γε Taur.

5, 15. — 28. περὶ δὴ — περὶ μετοχῶν] om. Taur.

5, 31. τῇ συνηθείᾳ] καὶ συνηθείᾳ Taur. Cetera absunt ab Taurinensi."

ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.

Τῶν λέξεων αἱ μὲν πλήθουσι καθ' ὁμοιότητα, αἱ δὲ οὔ. καὶ 3
τῶν μὲν πληθουσῶν ἤτοι τὸ τέλος μόνον παραφυλάττομεν τὸ αὐτὸ ὄν, ἢ καὶ ποσότητα συλλαβῶν καὶ τόνον· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν, ἔστι δὲ καὶ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, ἐφ' ὧν οὐδὲ δύναταί ποτε λέξις μονοσυλλαβῆσαι ἢ δισυλλαβῆσαι. εἰ γὰρ τρεῖς εἰσιν αἱ παραφυλασσόμεναι συλλαβαὶ, πῶς ἂν ἐκ τούτων μείωσις γένοιτο; ἐκστήσεται γὰρ τῆς ποσότητος τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ὁμοιότητος. ὥσπερ ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ αλεος παραγομένων, νηφαλέος, δειμαλέος, ἀργαλέος. πάντα γὰρ

---

2. ἤτοι τὸ τέλος μόνον παραφυλάττομεν τὸ αὐτὸ ὂν ἢ etc.] Regulae igitur tales erunt, ut exempla ponam: a) εἰς ος — b) εἰς ος τρισύλλαβα ὀξυνόμενα — c) εἰς ειος — d) εἰς αλέος.

7. πῶς ἂν ἐκ τούτων μείωσις γένοιτο;] Hephaestio p. 40. Lips. εἰ δὲ καταληκτικὸν, τὰ ἀπ' αὐτοῦ (sc. ἀπὸ τοῦ δακτύλου) μεμειωμένα ἤτοι συλλαβῇ ἢ δύο συλλαβαῖς. Adscripsi hoc propter ἐκ, de quo dubitari posset.

8. ἐκστήσεται γὰρ τῆς ποσότητος τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ὁμοιότητος] Excedet enim ex multitudine numeri et (i. e. eoque) ex analogia. In ποσότης τοῦ ἀριθμοῦ est superflua tautologia, qualis frequentior est apud Apollonium, non consueta Herodiano. ὁμόφωνον οὖσα κατὰ φωνήν pros. Il. B, 262 non quadrat, ut intelliges. Fieri potest, ut Herodianus scripserit ὁρισμοῦ (v. e. g. Arcad. 6, 11. et ὁρίσασθαι infra 4, 14. 30, 7. pros. Il. I, 147. 150. 680. Λ, 677.)

10. ἀργαλέος] Cod. ἀρβαλέος. Bl.

3 ταῦτα ἔχει τὰς ἐν τῷ τέλει τρεῖς συλλαβὰς τύπον μόνον ἐμφαινούσας, τοῦ δηλουμένου αὐτοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀρχῇ. οἷον τὸ δειμαλέος τετύπωται μὲν ἀρσενικῷ χαρακτῆρι καί ἐστιν εὐθείας πτώσεως ἑνικόν· τὸ μέντοι δηλούμενον ἔχει ἐν τῇ ἀρχούσῃ συλλαβῇ καὶ ἐν τῷ μ συμφώνῳ. ὁμοίως καὶ τὸ νηφαλέος, οὐ παρ' ὄνομα παραχθὲν, ὡς τὸ προκείμενον, παρὰ μέντοι τὸ νήφω ῥῆμα ὁμοίως παροξυνθὲν, ἔχον τὰς ἐπὶ τέλει τρεῖς συλλαβὰς τῆς παραγωγῆς, τοῦ σημαινομένου αὐτοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀρχούσῃ συλλαβῇ καὶ ἐν τῷ φ. καὶ τὸ αὐτὸ εὑρήσεις ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων. ἐφ' ὧν οὐκ ἔστιν ἐλέγξαι τινὰ περὶ ποσότητα συλλαβῶν πεπλανημένην λέξιν. Δύναιτο δ' ἄν τις
4 ἐπιζητῆσαι τόνον πιθανευόμενος, ὡς τὰ τοιαῦτα πάντα τὰ διὰ τοῦ αλεος ὑπάρχοντα παράγωγα καθεστῶτα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς παροξύνεσθαι θέλει, ὡς ἔχει πάντα τὰ τοιαῦτα, νηφαλέος, σκωπαλέος, δειμαλέος, σμερδαλέος, κερδαλέος, φρικαλέος, θαρσαλέος, ἀργαλέος, αὐαλέος, φοιταλέος, γηραλέος, λευγαλέος, ὀπταλέος, ἰκμαλέος, ῥωμαλέος, ῥωγαλέος· τὸ μέντοι δαιδάλεος τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· ἔνθεν αἰτιατικὴ δαιδάλεον θώρηκα παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ κονισάλεος

τὼ δ' αὖτ' ἀμφὶ κονισάλεον πεπονήατο δίφρον.

καὶ δῆλον ὅτι ἡ ἀναλογία ἀνιωμένη τῷ τοιούτῳ διαφόρου κινήσεως παρίστησι τὰς λέξεις, ὡς ὅτι τὸ δαιδάλεος καὶ κονισάλεος

3, 12. τοῦ δηλουμένου αὐτοῦ] Cod. αὐτῷ

22. Inter συλλαβῶν et πεπλανημένην] Cod. habet ἢ

4, 8. δαιδάλεον θώρηκα] Θ, 195.

10. τὼ δ' αὖτ' —] Cod. τῷ δ' αὖτ' — Correxit Welcker. v. Stoll fr. CXIV.

11. ἀνιωμένη] Cod. ἰωμένη

12. τὸ δαιδάλεος] Cod. τοῦ et mox κτητικὴ Ἰωνική. — Operae pretium videtur Arcadii adscribere haec p. 38, 24. τὰ διὰ τοῦ αλεος παράγωγα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς ἐστι καὶ παροξύνεται, χωρὶς εἰ μὴ ἔνδειαν ἔχῃ τοῦ ι ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος, οἷον νηφαλέος, αὐαλέος, σμερδαλέος, θαρσαλέος. πρόσκειται εἰ μὴ ἔχῃ ἔνδειαν τοῦ ι ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος διὰ τὸ

κτητικῇ Ἰωνικῇ ἐστιν ἐνδείᾳ τοῦ ι ὁμοίως καὶ Ἑκτόρεος καὶ 4 Νεστόρεος. ὡρισάμην διὰ τοῦ αλεος ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ὄντα, ἐπεί ἐστί τινα τρισύλλαβα οὐχ ὁμοίως παρηγμένα, ἅπερ διαλλάξαντα καὶ τῷ μὴ ὁμοίως παρῆχθαι καὶ ποσότητι συλλαβῶν καὶ νοητῷ διήλλασσε καὶ τόνῳ. ἐπὶ γὰρ τοῦ τέλους λαμβάνει τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει τὸ γαλεός, ἀλεός, παλεός. Τῶν μέντοι μὴ πληθουσῶν λέξεων, ἀλλὰ σπανίως ὁρωμένων ἤτοι κατὰ τὴν λήγουσαν συλλαβὴν ἢ τὴν πρὸ αὐτῆς, ἢ κατὰ ποσότητα μεμειω-

---

δαιδάλειος δαιδάλεος, κονισάλειος κονισάλεος. ὅσα δὲ ἀπὸ τῶν κτητικῶν ἐγένετο κατ' ἔνδειαν τοῦ ι, καὶ προπαροξύνονται, Ἀγαμεμνόνεος, Ἑκτόρεος, Νεστόρεος, τέλεος, χάλκεος, χρύσεος.

4, 13. ὁμοίως καὶ] est „aeque ac“; quo libenter utitur Herodianus.

16. διαλλάξαντα] Cod. διηλλάξαντο

19. παλεός] Cod. παλαιός

20. πληθουσῶν λέξεων] Cod. πληθουσῶν τῶν λέξεων

21. ἤτοι κατὰ τὴν] Cod. ἢ τῶν κατὰ τὴν

22. ἢ κατὰ ποσότητα] Hoc ἢ addidi. κατὰ ποσότητα μεμειωμένον ἐν συλλαβαῖς est e. g. Ζεύς, quia nomina in ευς ultra unam syllabam excedere solent. Quid sit μεμειωμένον ἐν στοιχείοις v. e. g. s. κάλλος p. 11. δῆλον οὖν ὡς τὸ κάλλος πεπλάνηται ἢ περὶ ποσότητα τοῦ λ ἢ περὶ τὸ γένος. At cur tantum μεμειωμένα dicit, quidni etiam ἐπηυξημένα? Ut e. g. Ἀπόλλων debebat disyllabum esse estque σημειῶδες ὡς περισσοτέραν ἔχον τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν p. 12, 9. Non potest id significare μεμειωμένα h. l., non potest esse „decurtata“, sed aut „quae rariora sunt“ i. q. σπανίζοντα (cf. δοκεῖ τὸ προπαροξυνόμενον πλέον εἶναι, σπάνιον δὲ τὸ παροξυνόμενον ad Il. I, 147.), aut „quae non omnes numeros (canonis) implent.“ — Quaesivi, an μεμονωμένων dederit. — [De ποσότης ut pauca quaedam adjiciam, hoc Theognosti 59, 24 τὰ εἰς κος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τὸ ο παραληγόμενα ἢ τὸ ω ὀλίγιστά εἰσι καὶ ἐν περιλήψει ποσότητος εἰρημένα significat, quod intelligam, quorum numerus utpote parvus comprehendi potest. ποσότητα συλλαβῶν apud eundem habemus. 41, 14. πᾶν ὄνομα εἰς ρ λῆγον πᾶσαν δίφθογγον ἀποστρέφεται πλὴν τῆς ει ποσότητος συλλαβῶν ἐν τῷ κανόνι μὴ τηρουμένης. Nam non ut editum est συλλαβῆς, sed συλ-

4 μένων ἐν στοιχείοις τε καὶ συλλαβαῖς, ἢ διαφόρῳ τόνῳ κεχρημένων καὶ οὐχ ὁμοίως τοῖς ὁμοιοκαταλήκτοις ἔλεγχον ἀπεργάζεται ἡ ἀναλογία, οὐκ ἀποδοκιμάζουσα χρῆσθαι, ἀλλὰ σημειουμένη τὸ σπάνιον· εἴ γε εἴσεται τὰς παρὰ τοῖς Ἕλλησι λέξεις πῇ μὲν καθ' ὁμοιότητα ἐν πλήθει ἐκφερομένας ποικίλας καθεστώσας ἢ σπανίους ἡ πάσης λέξεως Ἑλληνικῆς πρόνοιαν ποιοῦσα ἀναλογία καὶ ὥσπερ εἰ ἐν δικτύῳ συνέχουσα τὸ πολυσχιδὲς τῆς τῶν ἀνθρώπων γλώσσης φθέγμα τῇ τέχνῃ, κατορθοῦν ἐπιχειροῦσα τὰς τῶν ληγόντων στοιχείων φύσεις καὶ τῶν παραληγόντων ἢ ἀρχομένων τά τε σπάνια καὶ δαψιλῆ ἐν συντόμῳ παραδιδοῦσα. οὐδὲ οὖν πρόκειται ἡμῖν περὶ πάσης λέξεως λέγειν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐκφυγούσης τὸ πλῆθος, καὶ οὐδὲ ταύτης καθολικῶς,

---

λαβῶν hic quoque scribendum videtur, ut in eadem formula legitur apud eundem p. 118, 5. Significat autem: nec syllabarum multitudo in canone observatur (τηρεῖν quod Herodianus modo παραφυλάττειν dixerat): valet enim regula aeque de monosyllabis et plurisyllabis. — Ab eo quod dictum est ποσότης στοιχείων pars orthographiae apud recentiores certe dicebatur ποσότης, sc. σύνταξις, ποιότης, ποσότης, et ποσότης quidem ἐστὶ ζήτησις περὶ πλείονα ἢ ἐλλάσσονα φωνήεντα κατὰ τὴν λέξιν, τουτέστι περὶ διφθόγγου ἢ μονοφθόγγου, ut est in Crameri An. Ox. IV. p. 331. v. Bekker An. p. 1127. Hoc sensu inscriptus liber περὶ ποσότητος editus a Cramero An. II. p. 283. et Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ ποσοῦ τῆς ὀρθογραφίας κατὰ στοιχεῖα ἀπὸ φωνῆς Γεωργίου — ibid. p. 167. Et capita περὶ ποιότητος, περὶ ποσότητος ap. Theodos. Goettl. 63. et 65. Antiquiorum libri περὶ ποσότητος opinor omnes de quantitate erant, i. e. de producta et correpta.]

4, 26. εἴ γε εἴσεται τὰς παρὰ —] Cod. εἴ γε τὰς παρά. Mox Cod. ἢ πάσης pro ἡ πάσης et ἀναλογίας pro ἀναλογία et ὥσπερ ἡ pro ὥσπερ εἰ. Illo genitivo ἀναλογίας erit fortasse qui ita uti velit ut ἀκολουθίας fuisse putet. Ceterum sibi respondent πῇ (Cod. falso πῆ) μὲν et ἤ. ἃ μὲν — ἢ — ἢ Apollon. adv. 556, 15. Cf. πῇ μὲν ὀνόματά ἐστι — χωρὶς μέντοι ἄρθρου λεγόμενα Apollon. synt. p. 30, 21.

34. οὐδὲ οὖν] Cod. οὐ δεῖ οὖν. Bl.

ἀλλ' ἐπὶ ποσόν· οὐδὲ κατηγορεῖν τῆς λέξεως εἰ σπάνιοι εἶεν· 5
ἐπεί τοί γε εἰ τὸ μὴ πληθύον πανταχοῦ ὡς ἡμαρτημένον ἐλέγχειν ἐπιχειρήσαιμεν, οὐκ ἂν ἐξαρκέσαιμεν μυρίον ἀριθμὸν εὐδοκιμωτάτων λέξεων ὡς παρὰ τοὺς τῆς φύσεως νόμους ἐξενεχθεισῶν κακίζοντες· ἀλλ' ὥσπερ ἐγεννήσατο ἡ φύσις ἡμῖν ταύτας παρ' αὑτῆς εὐμενῶς προςδέχεσθαι, ἀλλαχοῦ μὲν μίαν εἰςηγησαμένης, ἑτέρωθι δὲ δύο, καὶ νὴ Δία ἀλλαχοῦ τρεῖς, ἔπειτα τέσσαρας, μέχρις εἰς ἄπειρον χωρήσει πλῆθος. Κρίσις δὲ ἔστω τῆς προκειμένης λέξεως μονήρους ἡ πολλὴ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἡ συνήθεια ἔσθ' ὅτε ὁμοίως τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν ἐπισταμένη χρῆσιν. ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ· τούτῳ γὰρ οὐδὲν πέφυκεν ὁμοίως λεγόμενον οὐδέτερον, ἀλλ' οὖν γε πάντες ἐχρήσαντο τῇ φωνῇ. περὶ δὴ τοῦ τοιούτου εἴδους ἔσται ἡμῖν ὁ λόγος. οὐ μὴν ὅτι καὶ Σῦρ τί ἐστιν· οὕτω γὰρ ἐλέγετο πρότερον ἡ Φοινίκη. τοῦτο γὰρ ἀπεξενωμένον ἐστὶ καὶ ἐν

5, 1. ἀλλ' ἐπὶ ποσόν] hoc rectius dixit quam in fine libri p. 47, 8 ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

2. τὸ μὴ πληθύον] deest τὸ in Cod.

4. ἐξαρκέσαιμεν] Cod. ἐξαρκήσαιμεν

4. μυρίον ἀριθμὸν] Cod. μυρίον γὰρ ἀριθμὸν

6. κακίζοντες] Ep. Hom. 122, 29. αἱ δὲ παρὰ Τρύφωνι εὐθεῖαι δὸρ καὶ δοὺρ, ἀφ' οὗ δορὸς καὶ δουρὸς, κακίζονται. — τὸ φῂς κάκιστον Et. M. s. v. — κακία Apollon. adv. 579, 8. 622, 3. pron. 7, 13. synt. 208, 18. — κακοῦν Apollon. adv. 599, 2. Sed ἐκάκωσαν, quod ex eodem affertur apud Choer. p. 243, 6. fin. non intelligo illic, sed corruptum est ex ἐκανόνισαν.

12. τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν] Cod. τοῖς παλαιοῖς ἄλλοις Ἕλλησι

16. Σῦρ τί] Cod. συρτή. Correxit Bloch. ex 12, 21. Item Cod. mox ἀπεξεωμένον et ἀνοούμενον. D.

18. ἀπεξενωμένον] videtur peregrinum significare, a Graeco sermone alienum, ut 6, 8. 8, 7: non glossematicum in universum, ut Sch. BL ad Λ, 249. ἡ γλῶσσα τρία σημαίνει αὐτό τε τὸ σῶμα καὶ τὴν διάλεκτον καὶ τὸ ἀπεξενωμένον τῶν λέξεων, i. e. a vulgata et communi oratione abalienatum, ut ἀπεξενωμένη διάλεκτος apud Eust. ib., cui sine dubio contrarium esset ἡ κοινὴ

ἱστορίᾳ κείμενον ἀγνοούμενόν τε καὶ τῇ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων χρήσει καὶ τῇ συνηθείᾳ. διὸ καὶ τὰ οὕτω λεγόμενα καθ' ἱστορίαν οὐκ ἀνασκευάσει τὸ ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον μονῆρες. παραλαμβανέσθω δέ μοι μονήρης λέξις εἴτε ἐν ὀνόμασιν εἴτε ἐν ῥήμασιν εἴτε ἐν ἐπιῤῥήμασιν, ἐπεὶ ταῦτα τὰ μέρη λόγου ἔσθ' ὅτε πλήθει ἐν ὁμοιώμασιν, ὅπως διὰ τοῦ πληθύοντος τὸ παρηλλαγμένον καὶ σπάνιον ἐλέγχωμεν. τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου

διάλεκτος. — Peregrina vocabula continentur iis, quae sunt ἐν ἱστορίᾳ κείμενα vel καθ' ἱστορίαν λεγόμενα vel ἱστορίας ἐχόμενα, opposita illa iis, quorum scientiam habemus aut usu pervagato aut ratione et regula. Ad prius genus noster locus pertinet et 12, 22. τὸ δὲ Σῦρ οὐ σύνηθες παρὰ Ἕλλησιν ἀλλ' ἱστορίας ἐχόμενον. Item 13, 12. τὸ γὰρ Δοῦσα κύριον καθ' ἱστορίαν ἐστὶ λεγόμενον ἥ τε Χοῦσα πόλις Αἰγυπτίων. 6, 11. τὸ δὲ Φλεὺς ἐπὶ Διονύσου κείμενον, ὡς ἐν ταῖς ἐπικλήσεσιν εὕρομεν, καθ' ἱστορίαν ἐστὶ λεγόμενον. Alterum habes 19, 12. εἰ δέ τινες συστέλλουσι τὸ ι (fluvii Ἶς) εἰς ἀποφυγὴν τοῦ οὐ γὰρ ἐμοὶ ἴς ἐσθ' οἵη πάρος ἔσκε, πταίουσι καὶ περὶ τὸν λόγον καὶ περὶ τὴν ἱστορίαν. Varro VIII, 3. Impositicia nomina esse voluerunt quam paucissima, quo citius ediscere possent, declinata quam plurima, quo facilius omnes, quibus ad usum opus essent, discerent. Ad illud genus, quod prius, historia opus est; nisi descendendo (l. aut discendo aut sciscitando) enim aliter id non pervenit ad nos: ad reliquum genus, quod posterius, ars: ad quam opus est paucis praeceptis, quae sunt brevia. — Dicuntur etiam ἱστορούμεναι λέξεις Theognost. 2, 28. 163, 3. (Idem ὡς εἶναι τὰς λέξεις ἐν σημειώσει καὶ ἱστορίᾳ 22, 12).

5, 20. λεγόμενα καθ' ἱστορίαν] Cod. λεγόμενα καὶ ἱστορία

22. παραλαμβανέσθω δέ μοι μονήρης λέξις] Cod. παραλαμβάνεσθαι δέ μοι μονήρεις λέξεις

23. εἴτε ἐν ἐπιῤῥήμασιν] addidi, v. 27, 18. Item τὸ ante παρηλλαγμένον deest in Cod.

25. τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου σχεδὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προτίθεται] Hoc nihil aliud significari potest, quam quod 27, 27 dictum est τούτων τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἐξηριθμέναι πως εἰσὶν αἱ φωναί: horum formae quodammodo enumeratae sunt

σχεδὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προτίθεται, αἱ δὲ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραι τῶν ῥημάτων τὴν κίνησιν ἔχουσιν, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. τὸ μὲν οὖν πρότερον βιβλίον περιέξει τὰς μονήρεις λέξεις τὰς γινωσκομένας ὑπό τε τῆς συνηθείας καὶ τῶν παλαιῶν, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τὰς ἐν ἀγνοίᾳ τῇ συνηθείᾳ. ἀρκτέον δὲ τῶν κανόνων ἐντεῦθεν, καὶ πρῶτος ἡμῖν θεὸς παρέστω. δίκαιον γὰρ τὴν ἀρχὴν ἀπ' αὐτοῦ ποιήσασθαι, ὡς καὶ ὁ Σολεὺς ἀρχόμενος ἔφη ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα.

(ausgezählt), i. e. certus et definitus eorum numerus est: σπάνια καὶ ἐν ἀριθμῷ Theognost. 34, 8. πάνυ σπάνια καὶ σχεδὸν ὡρισμένα ib. 73, 20. εὐαρίθμητα Epim. H. 195, 5: opponitur 27 v. 29 ὀνόματός τε καὶ ῥήματος καὶ ἐπιῤῥήματος πολλὴ χρῆσις φωνῶν, horum multae formae in usu sunt. Illud igitur esse puto: in libris grammaticorum, e. g. qui scribuntur de coniunctionibus, illae fere singulae adspectui lectorum exponi solent.

5, 27. αἱ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραι τῶν ῥημάτων] 27, 22. 28, 23. — Apollon. e. g. adv. 553, 15.

34. ἀρχώμεσθα] Cod. ἀρχόμεθα

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

6 Ζεύς. τὰ εἰς ευς λήγοντα ἀρσενικὰ ἐπ' εὐθείας ἀεὶ ὑπὲρ μίαν ἐστὶ συλλαβήν, ἀριστεύς, βασιλεύς, Περσεύς, Πορθεύς, Πρωτεύς, ἁλιεύς, Οἰνεύς, Λυγκεύς, Ἀχιλλεύς, Τηρεύς, Θησεύς, Ὀδυσσεύς, Πηλεύς, Βρισεύς, Ἀτρεύς. δικαίως ἄρα ὁ Ζεὺς μονοσυλλαβήσας καὶ ἐκφεύγων τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν τοῦ ευς χαρακτῆρος μονῆρες. τὸ γὰρ Νεὺς ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον, ὥς φησι Φιλέας,

---

6, 4. Τηρεύς] Cod. Πηρεύς

6. τοῦ ευς χαρακτῆρος] Cod. τοῦ δὲ χαρακτῆρος. Poteram etiam τοῦδε τοῦ χαρ.

7. τὸ γὰρ Νεύς seqq.] Cf. Choer. p. 118, 6 (E. M.) .... Ζεύς, Φλεὺς ὁ Διόνυσος, Νεὺς ὄνομα ποταμοῦ, Δνεὺς ὄνομα πόλεως (aliter Herodianus ἐθνικὸν dicit) ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα ἀνετράφη ἡ χίμαιρα, σεὺς ὁ σκώληξ. ταῦτα δέ, φημὶ τὸ Φλεὺς καὶ Νεὺς καὶ Δνεύς, οὐδὲ συνήθη εἰσὶ τοῖς Ἕλλησι, τὸ δὲ σεὺς οὐδὲ εὕρηται ἐν χρήσει κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἀλλὰ κατὰ τὰς πλαγίους. — In Herodianeis nostris Cod. peccaverat τὸ δὲ εὕς — Sed non intelligere potui cur grammatici propter εὗ (ἕϋ) fingerent εὕς: nec dubito quin Herodianus dederit idem, quod apud Choeroboscum inveniebamus, σεύς, non usitatum, sed Atticis formis σέες, σέας ex analogia substructum: „ex analogia (casuum) ficticium". Cf. p. 31, 32. ἀλλ' οὐ γὰρ λέγεται σπέας (quamquam inventum est σπεάτεσσι). ἡ γὰρ ἀναλογία ὡς ἀπὸ τοιούτων εὐθειῶν τὰς κλίσεις λαμβάνει οὐκ οὐσῶν μέντοι ἐν χρήσει Ἑλλήνων. — Porro Cod. φεύς pro

ἀπεξενωμένον ἐστί· τὸ δὲ θεὺς ἐκ συναλοιφῆς ἐστι ποιητικόν· 6
τὸ δὲ σεὺς ἀπὸ ἀναλογίας πλασσόμενον· τὸ δὲ Φλεὺς ἐπὶ τοῦ Διονύσου κείμενον, ὡς ἐν ταῖς ἐπικλήσεσιν εὕρομεν, καθ' ἱστορίαν ἐστὶν εἰρημένον. τὸ δὲ μὴ Δνεὺς χίμαιραν, ἄγριον ὀφλήσεις, ἐθνικόν. τὸ αἴτιον τοῦ μονοσυλλαβῆσαι τὸ Ζεὺς ἐν τῷ περὶ ῥηματικῶν ὀνομάτων λέγομεν. Ὅτι δὲ ποικίλως εἴρηται ὑπὸ παλαιῶν ὁ θεὸς οὐκ ἀγνοῶ. καὶ γὰρ Δὶς καὶ Ζὴν καὶ Δὴν

φλεύς. Lob. Agl. 402. Par. 92. De hoc igitur Φλεὺς dicit, se hoc invenisse ἐν ταῖς ἐπικλήσεσιν. Meinekius Anal. p. 150 Socratis Coi librum ab Herodiano intellectum putat: de quo affert. Diog. L. II, 47. Σωκρ. ὁ Κῷος ἐπικλήσεις θεῶν γεγραφώς. Schol. Apoll. Rh. I, 966. de Apolline Ecbasio: Σωκράτης δὲ ἐν ταῖς ἐπικλήσεσι Κυζικηνοῦ Ἀπόλλωνός φησι καλεῖσθαι. Et libros eiusmodi videtur dicere voluisse, quamquam fortasse non hunc solum, sed universe „uti in libris, qui de cognominibus deorum scripti sunt, invenimus."

p. 6. 12, μὴ Δνεὺς χίμαιραν] Cod. μῆν Δνεὺς χείμερραν. Vid. Lob. Par. 92. cui proverbium videtur. „Ne ut Dneus Chimaeram sc. educes: saevum malum tibi arcesses". βλάβην, quo versus videtur expletus fuisse (v. Lob.), potest ab Herodiano ipso omissum esse. Cf. Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς pros. Il. N, 543.

14. ὅτι δὲ ποικίλως εἴρηται —] Eust. 1387, 26. ὅτι τῶν εἰς ευς ὀνομάτων ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντων μονήρης μένει ὁ Ζεὺς ὡς μονοσύλλαβος. καὶ ὅτι πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποικίλλεται. Δὶς γὰρ (hoc fuit apud Rhinthonem, Choerob. 107. a. 118. a.), οὗ γενικὴ Διός· καὶ Ζὴν καὶ Ζὰν καὶ Ζὰς καὶ Ζὴς παρὰ Φερεκύδῃ καὶ Βοιωτικῶς Ζεὺς (scr. Δεὺς, Ahrens dial. Aeol. 175.) καὶ Δάν. Qui locus Eustathii simul eo duxit, ut καὶ Ζὰς scriberetur pro eo, quod Cod. exhibet, καὶ Ζεύς, quod falsum esse non dubitamus cum Bergkio et Prellero (Mus. Rhen. 1846. IV. 3. p. 379). Ceterum forma Ζὰς certa est, certumque est eam apud Pherecyden fuisse. Herodianus si ita scripsit ut nunc scripsimus et ut scriptum est apud Eustathium, videtur colligi posse, Ζάς, in quo Pherecyden non commemoravit, apud complures fuisse, Ζής apud Pherecyden solum.

καὶ Ζάς, καὶ Ζὴς παρὰ Φερεκύδει κατὰ κίνησιν ἰδίαν, καὶ ὑπὸ Βοιωτῶν καὶ Δεὺς καὶ Δάν.

Γ ῆ. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ἐπ' εὐθείας περισπώμενα κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν ἀεὶ θέλει ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἶναι ἔχειν τε καὶ ἐντελέστερα προϋποκείμενα. συκέα συκῆ, λεοντέα λεοντῆ, φακέα φακῆ, Ἐπίχαρμος

χύτρα δὲ φακέας ἥψετο,

παγῆ, γαλῆ, μυγαλῆ, ἀμυγδαλῆ, Εὔπολις Βάπταις

ἀλλ' ἐξολεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν,

κωλῆ, Ἀμειψίας Κόννῳ

ἐντευθενὶ δίδοται μάλισθ' ἱερώσυνα,
κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραιρ' ἀριστερά.

---

p. 6. 16. Φερεκύδει] Cod. Φερεκύδῃ: quod ita frequens est, ut aliquo certe tempore putes dictum esse.

16. κατὰ κίνησιν ἰδίαν, καὶ ὑπὸ Βοιωτῶν —] Cod. κατὰ κίνησίν τινα ὑπὸ Βοιωτῶν — Bergkius (Zeitschr. für Alterthumsw. 1841. p. 93.) καὶ κατὰ κίνησίν τινα ὑπὸ Βοιωτῶν. Sed ubi paulo accuratius inspexeris videbis nec sic procedere sententiam. Deficit in τινα. Quod mutavi in ἰδίαν „secundum formationem propriam“ (v. 7, 6), et καὶ addidi ante ὑπὸ Βοιωτῶν.

22. φακέας ἥψετο] Cod. λεκέας ἥψατο. Sed iam Blochius: „fortasse φακέας ἥψετο“. Quod confirmavit Dindorfius allato Athenaeo p. 158: Ἐπίχαρμος δ' ἐν Διονύσοις· χύτρα δὲ φακέας ἥψετο (C. ἥψατο).

25. ἀλλ' ἐξολεῖς cett.] Cod. ἀλλεξομέλεις μεναιμάτην ἀμυγδαλῆ. Dind. Mein. II, 1. p. 449.

26. Ἀμειψίας Κόννῳ· ἐντευθενὶ cett.] Cod. ἀμειψίας κοινῷ· ἐντεῦθεν ὅσαι μάλιστα ἱερωσανακωλεῖτο πλευρὸν ἢ μικρᾶς ἀριστερᾶς. Vocabula δίδοται — ἀριστερά, ut nunc scripta sunt, ex Amipsiae Conno servata apud Athenaeum 368. d. Quod praecedit ἐντεῦθεν, quod Athenaeus omisit, Fritzschius in ἐντευθενὶ mutandum censuit, quod placet Meinekio. Qui videndus II, 2. p. 705.

σησαμῆ, Ἀριστοφάνης 7

πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ συμπλάττεται.

χαιρέτω ἄρα ἡ γῆ μονοσύλλαβος οὖσα καὶ συνήθης τῇ νῦν χρήσει καὶ τῇ τῶν παλαιῶν πάντων. εἰ δέ τις λέγει, καὶ ἡ Ῥέα Ῥῆ κέκληται ὑπὸ τοῦ Συρίου, ἴστω ὅτι αὐτοῦ ἴδιος ἡ χρῆσις καὶ οὐ πᾶσιν ἴσως ἢ καὶ Ἀττικοῖς ἡ γνῶσις ἐστί. τὸ δὲ πλῆ εἰρημένον παρὰ Διογένει τῷ Ἀπολλωνιάτῃ ἀντὶ τοῦ πλέη θηλυκοῦ ἐπιθετικῶς ἄγνωστον τοῖς ἄλλοις. ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον ἐν Σαμίων ὥροις· τῇ δὲ νῇ τῶν Πυθιογειτόνων τις συγκυρέων ἐλάμβανε. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι

καί κ' ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.

ἡ δὲ γῆ κοινὴ συνήθης. ἔτρεψάν τε τὸ η εἰς α Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς καὶ Βοιωτοὶ γᾶ λέγοντες, ὡς ἀσυναλείπτου αὐτοῦ ὑπάρ-

---

7, 2. πλακοῦς πέπεπται —] Cod. πλακόεσσα ἕπεται — Versum ut Dindorfius notavit habemus in Aristophan. Pace 857 sic: ὁ πλακοῦς πέπεπται, cett. Nec visum est in cod. lectione πλακόεσσα quidquam latere posse quo ad aliam antiquam lectionem ferremur ex altera fortasse Pace. Negat Florianus Lobeck, accurate qui eum locum perquirit in Quaestionibus Ionicis, πλακόεσσα ab Aristophane dici potuisse pro πλακοῦς.

5. ὑπὸ τοῦ Συρίου] Sic ὁ Κυρηναῖος p. 9, 20.

6. ἢ καὶ Ἀττικοῖς] vel certe Atticis.

8. Ἀπολλωνιάτῃ] Cod. Ἀπολλωνίτῃ

10. ἐν Σαμίων ὥροις] Cod. ἐν Σαμίων ὅροις. (ὁ Ἄθλιος ἐν τοῖς Σαμίων ὅροις (sic) Herodiano citatur περὶ παθ. E. M. s. νένωται p. 601).

10. Πυθιογειτόνων] Cod. πυθογειτονίων. „Pythii accolarum". Pythium Sami notissimum.

11. συγκυρέων] Cod. τὸν φυρτὸν „incidens prendebat vel potius deprendebat" nescio quid molientem.

12. Αἰολοσίκωνι] Cod. δινσίλλωνι. Corr. Dindorf. Qui item in versu κ' addidit post καί. Bergk. p. 947.

15. ἀσυναλείπτου] Cod. ἀσυναλήπτου. Bl.

ἔχοντος. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι κατὰ ποιητὰς εἴρηται καὶ γέα καὶ γαῖα καὶ αἶα.

Οὐρανός. τὰ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα τρισύλλαβα ὀξυνόμενα καὶ ἔχοντα τὸ α συνεσταλμένον πρὸ τέλους μὴ καθαρεῦον οὐδέποτε τὴν ἄρχουσαν ἔχει φύσει μακράν, οἷον ἱκανός, καίτοιγε τὸ ῥῆμα ἐξέτεινε τὸ ι, πείθω πιθανός, εἴδεται ἰδανός,

σὰς ἰδανὰς χάριτας,

7, 16. κατὰ ποιητὰς εἴρηται] Cod. καὶ ἡ γὰς εἴρηται, de quo Lobeckius: „vitiose scriptum vel pro δᾶ vel pro γάνα, quod Hesychius interpretatur χέρσος, γῆ, Gregorius γυνή, sic ut idem nomen et frugiparam et puerperam significasse appareat“. Paral. p. 81. Vitiosum esse non tantum insolentia vocabuli monosyllabi brevis, sed iam ipse articulus ἡ indicat.

Adscribamus h. l. haec: Io. Al. p. 8, 5 τὰ εἰς η ἐκ συναιρέσεως περισπᾶται, γέα γῆ, νέα νῆ, πλέα πλῆ. — Eust. 1392, 20.

18. Οὐρανός] Conferemus quae ad ἐλαίῳ ἑδανῷ Ξ, 172 dixit in prosodia Iliaca: δασυντέον τὸ ἑδανῷ· τὸ γὰρ ἡδὺ βούλεται σημᾶναι. γίνεται δέ τινα ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ανος παραγόμενα ὀξύτονα, ἅπερ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει βραχεῖαν, ἢ αὐτόθεν ἀπὸ τῶν ῥημάτων μετειληφότα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἀγανός, στέγω στεγανός, ἢ ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς κατὰ τὰ ῥήματα εἰς βραχεῖαν μεθιστάμενα, ὡς παρὰ τὸ ἵκω ἱκανός καὶ παρὰ τὸ πείθω πιθανός, τρώγω τραγανός, εἴδω ἰδανός, „τὰς ἰδανὰς χάριτας“ ὁ Καλλίμαχος. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸ ἥδω τὸ ἑδανός γένοιτ' ἄν, τοῦ η εἰς τὸ ε τραπέντος· διὸ δασυντέον τὴν λέξιν. μὴ ἄρα ἐπιζητείτωσαν, πόθεν τὸ ε ἐγένετο· ὁ γὰρ χαρακτήρ, ὡς ἔφαμεν, τὴν βραχεῖαν ἀσπάζεται.

22. εἴδεται] Cod. εἴδαται. In pros. Il. dixerat εἴδω ἰδανός, maluit nunc εἴδεται ἰδανός, vel quod haec forma ex iis est, quibus praesens maxime testatum invenitur, vel quod in hac forma ea significatio ostenderetur, cui ἰδανός applicatum putaret, et putaveris illud maxime cogitasse πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα Θ, 559.

22. σὰς ἰδανὰς χάριτας] Cod. τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας, ut optio insit inter τὰς et σάς.

ἀγανός, τραγανός, σφεδανός, ἑδανός, ὀρφανός, πεδανός, ῥοδανός. 7
σημειῶδες ἄρα τὸ οὐρανός, ὅτι ἤρξατο ἀπὸ φύσει μακρᾶς.
Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ω ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα, ὠρανὸς λέγων
κατὰ τροπὴν τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ ω, καὶ ἄνευ τοῦ υ ὀρανός, ὥστε τὸ ἐπιζητούμενον παρ' αὐτῷ λελύσθαι. καὶ Σαπφώ·

ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὀράνω δυςαπάχεα.

προςέθηκα μὴ καθαρεῦον, ἵνα μὴ ζητῶμεν περὶ τοῦ εἰανοῦ ἁπτομένη καὶ ἑανοῦ κασσιτέροιο.

Ἀθηνᾶ. οὐδὲν εἰς να λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θηλυκὸν περισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἀθηνᾶ οὕτως ἔσθ' ὅτε ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λεγόμενον καὶ ὑπὸ τῆς συνήθους λέξεως. εἰ δέ τις λέγοι καὶ ἡ Δανᾶ οὕτως εἴρηται παρ'
Ἑκαταίῳ, τῇ Δανᾷ μίσγεται Ζεύς, ἴστω ὅτι τοῦτο παρ' 8
Ἑκαταίῳ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ χρήσει τῶν Φοινίκων, ὡς αὐτός φησι, οὐκ ἔτι μέντοι Ἀττικοῖς καὶ τῇ συνηθείᾳ γνωστόν. οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὴν θεὸν ποικιλως λεγομένην κατὰ τὴν εὐθεῖαν. προςέθηκα δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὸ σύνηθες τὸ μνᾶ Ἀττικοῖς τε καὶ τῇ νῦν χρήσει καὶ ἀπεξενωμένον τὸ Χνᾶ· οὕτω γὰρ πρότερον ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο.

7, 23. ἀγανός, τραγανός] Cod. ἀγανὸς τράγος. D.
23. ἑδανός] Cod. ἐδανός
25. Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ω] Huc ante εἰς transtuli καί, quod delevi ante ὠρανὸς in καὶ ὠρανὸς λέγων, ubi a Cod. praebetur.
29. ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὀράνω δυςαπάχεα] Cod. ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὠρανῶ δυςπαχέα. Legendum esse ὀρανῶ ipsis Herodiani verbis apparere iam alii observarunt: emendatio, quam recepimus, Hermanni est Op. VI. p. 113, nisi quod ille δοκέοιμ', pro quo δοκίμωμ' verius est, Ahrens. Dor. p. 547.
30. εἰανοῦ ἁπτομένη] Cod. αἰανοῦ ἁπτομένοις. D. Π, 9.
31. ἑανοῦ] Cod. ἐανοῦ. Σ, 613.
34. ὑπὸ τῆς] Cod. ὑπό τινος
8, 8. Χνᾶ] Io. Al. 8, 2 alterum addit, item opinor peregrinum. Τὰ εἰς α θηλυκὰ μονοσύλλαβα περισπᾶται πάντα, μνᾶ, Χνᾶ, ἡ Φοινίκη οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον, Φνᾶ νῆσος. —

Μοῖρα. οὐδὲν εἰς ρα λῆγον συνεσταλμένον θηλυκὸν δισύλλαβον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ μοῖρα ἀπηνέγκατο τῆνδε τὴν παράληξιν. τὸ γὰρ Χοίρα ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἐπώνυμον, ὥςπερ καὶ παρὰ Δεινίᾳ· λέγεται δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους καθ' ὃν ἐν Τεγέᾳ χρόνον ἦσαν αἰχμάλωτοι δεδεμένους ἐργάζεσθαι διὰ τοῦ πεδίου τὸν Λαχᾶν ποταμὸν, Περιμήδας ἐν Τεγέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖστόι καλοῦσι Χοίραν.

Ἄρτεμις. οὐδὲν εἰς μις λῆγον θηλυκὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενον τῷ ε θέλει παραλήγεσθαι. μονάζει ἄρα τὸ Ἄρτεμις κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν. εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι τὸ Χρυσόθεμις πρὸ τέλους ἔχει τὸ ε, εἴσεται ὡς ἐξ ἁπλοῦ τοῦ

Ad praecedentia cf. περὶ διχρ. 288 ..... τὸ δὲ Ἀθηνᾶ καὶ μνᾶ καὶ Δανᾶ καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐστὶ κατὰ πάθος.

8, 9. Μοῖρα ...] Occurrit hoc de Μοῖρα in Excerptis Gramm. Codicis Barocc. Ἐκ τῶν τοῦ Ἡρωδιανοῦ, unde edidit Cram. III. p. 263. „Λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ μονήρους λέξεως, ὅτι οὐδὲν εἰς ρα", cet. usque ad finem. In lectione nihil praebuit hic Barocc. quam articulum τήν in τῆνδε τὴν παράληξιν, ceterum nostro vitiosius συνεσταλμένον omisit, et χοῖρα, χοῖραν scriptum habet et Περιμήδεας: nec ipse Tegeam integram servavit, sed priore loco ἐντελέα pro ἐν Τεγέᾳ, altero ἐν Τεγαιᾷ.

11. τῆνδε τὴν παράληξιν] Cod. sine τήν, quod praebuit Barocc.

13. Δεινίᾳ] Argolicorum scriptor, Voss. hist. graec. p. 429. Westerm.

14. Τεγέᾳ] Cod. τῇ γαίᾳ priore loco, altero τῇ γέᾳ. Corr. Dindorf. Non uno modo Diniae narrationem discrepare ab Herodoto I, 66 et Pausania VIII. 48, 3. 47, 2. ostendit Cramer philol. Mus. p. 635. Neuter fluvium Lachan commemorat. Novit Pausanias mulieres Tegeatidas fortiter una cum viris adversus Lacedaemonios pugnantes, atque inter has unam reliquis fortitudine praestantem, Μάρπησσαν ἐπίκλησιν (Herodianus noster τὸ ἐπώνυμον) Χήραν: sic nunc utroque loco ap. Pausaniam.

θέμις συντεθειμένον ἐστί, τὸ δὲ Ἄρτεμις οὐχ οὕτως ἔχει. μή- 8
ποτε οὖν Δωριεῖς διὰ τοῦ α προφερόμενοι αὐτὸ κατά τι κατορθοῦσιν. Ἄρταμις γὰρ λέγουσιν, ὡς τὸ δύναμις καὶ Σεμίραμις.

Παρθένος. τὰ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα ἐπ' εὐθείας πτώσεως τῷ ε παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἤτοι τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν ἢ ἐπὶ τέλους. καὶ τῶν μὲν ἐχόντων τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν παράδειγμά ἐστι ταῦτα· Ὅρμενος, ἔβενος, Ἕλενος, Τήμενος, Ὤλενος, Ἰάλμενος· τῶν δὲ ἐπὶ τέλους ταῦτα· Τισαμενός, Δεξαμενός, Ἀκεσαμενός, Κλαυσαμενός· καταλέγεται δὲ ἐν μαλακοῖς. Ἀγχομενός,

γενναία,
Βοιωτὶς δ' ἦν ἐξ Ἀγχομενοῦ,

8, 22. συντεθειμένον] Cod. συντεθημένον, et mox διὰ τὸ α pro — τοῦ —

30. παράδειγμα] „Scribe παραδείγματα" D. Quod non necessarium. Infra 26, 16 τὸ παράδειγμα πῶς ἔχει; ἄλλος, Γάλλος, θαλλός, θάλλω, πάλλω. Apollon. adv. 578, 24 ἴσως τις οἰήσεται τὸ παράδειγμα ἔχεσθαι πολλοῖς ἀντικειμένοις. Cf. Steph. Byz. s. Ἄγκυρα: τοῦ μὲν προτέρου παραδείγματος Ἀσιανός, Καρδιανός, Ὀλβιανός, Φασιανός.

30. ἔβενος] Cod. ἔμενος

30. Ἕλενος] Cod. ἔλενος. D. Utrumque ἔβενος et Ἕλενος est etiam apud Theognost. Cram. p. 67.

32. καταλέγεται δὲ ἐν μαλακοῖς] Cod. καλεῖται δὲ ἐν μαλακοῖς. Hinc καλεῖται δὲ ἐν Μαλθακοῖς intellecta Cratini fabula cum Blochio scripserunt Bergk rel. comm. Att. p. 129. Mein. II. 1. p. 80. — Mihi καλεῖται offensioni est idque potius mutandum duxi. Caeterum recensum luxuriosorum, in quibus hic Clausamenus fuerit, in ipsis Cratini Malthacis fuisse facile credas.

33. γενναία Βοιωτὶς δ' ἦν ἐξ Ἀγχομενοῦ] Cod. γενναῖα βοιώτιος ἐν ἀγχομενοῦ. Aliquid tentandum erat. Putavi Ἀγχομενός loci nomen esse ut Ὀρχομενός, et videtur festivus sermo fieri de anguilla.

8 Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Φαμενός, Σοφοκλῆς Μάντεσι

ξυνετὸς
Φαμενὸς Τειρεσίου παῖς.

9 τὸ τοίνυν παρθένος ἀκοινώνητον καθέστηκε τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι, μόνον παροξυνόμενον ἐπ' εὐθείας καὶ ὄνομα ὑπάρχον.

Ποσειδῶν. οὐδὲν εἰς δων λῆγον ὀξυνόμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικήν, χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ υ, ὡς τὸ Καλυδών, Ἀμυδών· τὰ δὲ ἄλλα τρέπει τὸ ω εἰς ο, οἷον χελιδών χελιδόνος, εἴτε τὸ ὄρνεον, εἴτε ὁ περὶ τελετῶν γράψας, Σαρπηδών Σαρπηδόνος, εἴτε ὁ ἥρως,

---

8, 35. Μάντεσι] Cod. μάντεσσι. Sed Μάντεσι scribendum esse, ut Sophoclis fabulam, monuit Bergk. rel. com. Att. p. 129.

35. ξυνετὸς] Cod. ξουθὸς

9, 1. τοιούτῳ] Id signum, quod in Cod. est, significare putavi. ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ 12, 13.

2. ὄνομα] non participium.

3. Ποσειδῶν] Quamquam paradosis vocabulum Ποσειδῶν sine dubio perispomenon tenebat (cf. Arcad. 16, 10. Io. Al. 8, 12.) tamen disputatum est, cum in hoc accentu multa abnormia apparerent, an potius oxytonon esse deberet: sed intellectum hoc etiam accentu vocem non minus abnormem esse. — Cum hoc loco comparanda quae Cramerus edidit III. p. 240: ubi initium quidem v. 3—14 ita convenit nostris, ut si non ex hoc ipso loco, tamen ex alio gemino Herodianeo loco esse appareat. Sed reliqua integrum Herodianum minime referunt: nec opinor Choeroboscus ad Theodos. 152. reliquis formis Ποσειδέης praestruens, fictum ut videtur pravaque etymologia nisum.

5. Καλυδών] Cod. κλυδών. Sed sermo est de plurisyllabis. Apud Cram. v. 15. peccatum κωλυδών.

7. ὁ περὶ τελετῶν γράψας] Cod. ὁ περὶ τελευτῶντος γράψας. Correxit Lobeck. Aglaoph. 1352. Suid. (Phot.) Πύθου χελιδόνος· παροιμία ἀπό τινος Χελιδόνος θεολόγου καὶ τερατοσκόπου καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου, ὡς Μνασέας ὁ Παταρεὺς ἐν τῷ περίπλῳ.

εἴτε ἡ πέτρα, εἴτε ἡ ἀκτή, εἴτε ἡ νῆσος· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσιν εἴρηται

Σαρπηδὼν ἀκτή·

ἐν Τυμπανισταῖς

ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἔνθα Σαρπηδὼν πέτρα·

καὶ ἡ νῆσος ἰδίως ἐν Ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί·

τῷ δ' ὑποκυσαμένη τέκε Γοργόνας, αἰνὰ πέλωρα,
αἳ Σαρπηδόνα ναῖον ἐν ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
νῆσον πετρήεσσαν·

Τενθρηδών, Πρόθου πατήρ, Φαρκηδών, Ἀπιδών, Μυρμιδών,

9, 10. Αἰχμαλωτίσιν] Cod. — τῆσιν. Correxit Dindorfius.

10. ἐν Τυμπανισταῖς] item Sophoclis.

11. ἐν ἄντροις] Cod. ἄστροις. Vir doctus in Museo Cantabrig. p. 636 Ἀσταῖς ex Steph. „Ἀσταὶ ἔθνος Θρᾴκης". Sed id nec rationes geographicae patiuntur (v. Berkel. ad l. l.) ἄντροις scribit Ellendt. lex. Soph. s. Σαρπηδών cum aliis. —

12. ἰδίως] „proprie", ut haec intelligatur non adiecto πέτρα, ἀκτή. Cf. 17, 32.

14. ὑποκυσαμένη] Cod. ὑποκυσσαμένη

14. αἰνὰ] Cod. δεινά

15. αἳ] Cod. καὶ

16. νῆσον] Cod. ἢ νῆσον. Haec omnia in his hexametris debentur Dindorfio, praeter αἳ, quod Heinrichsen de carm. Cypr. p. 71. restituendum vidit. Praeterea mihi ἐν ὠκεανῷ scribendum visum pro eo, quod Cod. praebet, ἐπ' ὠκεανῷ.

16. Τενδρηδών Πρόθου πατήρ] Cod. τεθρηδὼν πρόθος πατήρ. „Scribe Τενθρηδὼν Προθόου πατήρ. Inter τενθρηδών, τερθρηδών et τεθρηδών fluctuant libri scripti Homer. Il. B, 756 (Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος Τενθρηδόνος υἱός) et Tzetz. ad Lyc. 899" Dind.

9 Ἰσσηδών, Ἀσπληδών, Μακεδών, καὶ καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ εδων εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ διὰ τοῦ ο τὴν κλίσιν ἔχει· τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ

τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα
λεσχαίνεις —

ἕνεκα μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν. Εἴ πως οὖν τὸ Ποσειδών ὀξύνεται, ὀφείλει διὰ τοῦ ο κλίνεσθαι.

Οὐδέν τε τῶν εἰς δων ὀξυτόνων διὰ τοῦ εων καὶ αων λέγεται· τὸ μέντοι προκείμενον εἴρηται καὶ Ποσειδέων καὶ Ποσειδάων.

Ἴσως περισπᾶται. Ἀλλ' οὐδὲν εἰς ων λῆγον περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρὰν παραλήγεται. Ἀντιφῶν, Ξενοφῶν, Εὐρυφῶν, Ὁμήρου υἱός, Νικοφῶν ὁ κωμικός,.

9, 16. Φαρκηδών] Cod. φαρκιδών. Urbis Thessalicae nomen restituit Lobeck. ad Aj. p. 170.

17. Ἀπιδών] Cod. ἀσπιδών. Illud restituendum erat. Ἀπιδόνες Argivi dicti (v. e. g. Strab. VIII. p. 371 Steph. Ἀπία): nec omiserat hoc nomen in regulis suis Herodianus, v. Theognost. Cram. II, 32, 23. Sed in universum hic monemus nullum esse ex vocabulis in δων doctorum coniectura nunc restitutis, quin in regulis Theognosti ex Herodianeis fontibus haustis Cram. II p. 32 appareat; (ubi v. 15 ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ legas).

17. Μυρμιδών] Cod. μυρμηδών. Correxit Dind.

17. Ἰσσηδών] Cod. ἀσσιδών. Correxit Lob. Aj. p. 170.

19. τὸ γὰρ] Cod. τὰ γὰρ

21. εἴ πως] Sic cod., neque id minus aptum quam quod Blochium secutus Dindorf. edidit, εἴπερ.

22. ὀφείλει] debebat. V. e. g. Jo. Alex. 19, 34.

23. τῶν εἰς δων] Cod. τῶν εἰς λων. Correxit Dind.

26. φύσει μακρὰν] Sic cod., Sed Dind. μακρᾷ ex Etym. M. 684, 49. v. infra s. χαρίεις.

27. Εὐρυφῶν, Ὁμήρου υἱός] Apud Suid. s. Τέρπανδρος: Βοίου λέγοντες αὐτὸν τοῦ Φωκέως τοῦ Εὐρυφῶντος τοῦ Ὁμήρου. — Suid s. Ὅμηρος p. 1096. Bernh. οἱ δὲ υἱεῖς Ἐρίφων καὶ Θεόλαος. Tzetz. Chil. XIII, 636 Σερίφων καὶ Θεόλαος, υἱοὶ δὲ τοῦ Ὁμήρου.

Ἀριστοφῶν, Ἀγλαοφῶν, ὁ Βελλεροφόντης κατά τινας Βελλερο- **9**
φῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα· Χαρναβῶν, Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ

καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν,

Εὐρυπῶν· Λακεδαιμονίοις Εὐρυπωντίδαι· Συλοσῶν, Δεξικρῶν Σιμωνίδης (?), Ἑρμοκρῶν παιδοτρίβης τις ἱστορεῖται, Καλλικῶν, **10**

9, 28. Ἀγλαοφῶν, ὁ Βελλεροφόντης κατά τινας Βελλεροφῶν] Cod. Ἀγλαοφῶν κατά τινας. βελοροφῶν. In quo Βελλεροφῶν corr. Dind. Ita rara est forma Βελλεροφῶν (cf. Steph. Th.), ut rectissime sic ut scripsimus videatur loqui potuisse Herodianus.

30. καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν] Cod. καὶ χαρναβῶντος ὅτι τῶν ὅς γε ἄρχει τὰ νῦν. Correxit Lobeck. Agl. p. 215, collato Hygino Astron. XIV, ubi ille Getarum rex est Carnabon. Χαρναβῶν confirmatur per Arcad. 10, 12. Theognost. Cram. II. 29, 30. Cram. III. p. 241, 14.

31. Λακεδαιμονίοις Εὐρυπωντίδαι] Cod. ἀλκμοῖς ἦδε ῥυπῶν. Illud ἦδε ex supra scripto ίδαι ortum putavi.

32. Δεξικρῶν] „In Etym. M. p. 684, 49 nunc editum Δεξιφῶν. Editiones ante Sylburgium et Favorinus in Aldi hortis Adonidis fol. 141. a δεξιχρῶν.“ Dind. — In Crameri Anecd. III. 241, 15 affertur Δεξιθρῶν: nam hoc, non Δεξιθῶν, verum videtur. At id aliud videtur nomen, unum, ut dicere videtur, quod inveniatur in sermone Graeco in θρῶν exiens. Nam in θῶν est Ἱπποθῶν, Arcad. 12, 6. Apud Arcadium 14, 26 (15, 5) δὲ ἐξικρῶν, quod coniungendum in Δεξικρῶν, Lob. Aj. 172. Item Δεξικρῶν est apud Choer. ad Theodos. 152. b et 153. a „παρὰ τὸ κρείω, inquit, σημαῖνον τὸ βασιλεύω καὶ κρατῶ“ et 153. b.

32. Σιμωνίδης] Cod. Ἑρμονίδης. Illud fuisse putat Meinekius Com. I. p. 500. corruptum propter subsequens Ἑρμοκρῶν. Quo de genere vitii non dubitamus. Valde hic quidem res incerta, ubi eodem iure possis e. g. ἑρμοκοπίδης, Ἐροιάδης, νεμεονίκης.

32. Ἑρμοκρῶν] Est Ἑρμοκρῶντος in inscriptione Telia apud Rossium Hellen. I. p. 65. Ἑρμοκρηῦν et Τιμοκρηῦν ib. p. 61.

10 Δηικῶν ὁ Ἡρακλέους, ... ὁ περὶ Ἰλιάδος γράψας καὶ Ὀδυσσείας, Ἀθηνακῶν ὁ τὰ Σαμοθρᾴκια γράψας, Λαοκῶν, ἄλλο πλῆθός ἐστι τοιοῦτον ὀνομάτων περισπωμένων μὴ ἐχόντων πρὸ τέλους φύσει μακράν.

Πάντα τε τὰ προειρημένα διὰ τοῦ ντ κλίνεται· τὸ δὲ Ποσειδῶν οὐχ οὕτως ἐκλίθη.

10, 1. ἱστορεῖται] Cod. ἱστορεῖ. **Illud recte scribit Meinekius l. l.**

1. Καλλικῶν] v. mox v. 9.

1. Δηικῶν Ἡρακλέους] Apollodor. II. 7, 8.

2. .... ὁ περὶ Ἰλιάδος sqq.] Cod. ἡρακλέους, ὅπερ Ἰλιάδος γράψας ὀδυσσείας. Bl. Patet post Ἡρακλέους nomen excidisse: quod quale fuerit non constat. Quod cum probabile sit praecedenti Ἡρακλέους simile fuisse, cum hinc feratur ad Ἀθηνακῶν, possis cogitare de Ἡρακῶν, quod mox commemorabimus.

2. Ἀθηνακῶν ὁ τὰ Σαμοθρᾴκια γράψας] Hunc eundem esse putat Meinekius Com. I. p. 489 (cf. etiam Lob. Agl. 1220) cum eo qui Athenio audiat apud Schol. Apoll. Rh. I. 915, ubi Athenionis quaedam sententia de Cabiris proditur, et apud schol. Π, 718 (Eust. 1083, 1). Eadem Dindorfii sententia est, qui tamen et his locis Ἀθηνίων et nostro Ἀθηνακῶν ita conciliandum putat, ut ubique scribatur Ἀθηνικῶν, quod nomen inventum est in inscript. Chia Boeckh. Corp. inscr. 2. p. 201. Proposuit hoc Dindorf. in Zimmerm. Zeitschr. für Alterthumsw. 1839 № 141 p. 1135. Sed recte Ἀθηνακῶν defensum per Ἡρακῶν, quod certum, a Keilio Anal. p. 232.

3. Λαοκῶν] confirmatur per Arcad. 12, 17.

3. ἄλλο πλῆθός ἐστι] Cf. p. 26, 18 καὶ ἄλλο πλῆθος λέξεων τοιούτων: ne ἀλλὰ emendandum putes.

5. Πάντα τε] Nova ἔνστασις inducitur. Hoc partim fit sine particula, partim per τε: v. Apollon. pron. 33, 7 et seqq. — Res ipsa de abnormi forma genitivi item notatur Arc. 16, 10.

Τὰ περισπώμενα, εἰ λέγοιτο ἐν πλείοσι συλλαβαῖς, διὰ **10**
τοῦ ο λέγεται. Δημοφόων, Καλλίμαχος

νυμφίε Δημοφόων, ἄδικε ξένε,

Καλλικόων, Εὐφορίων

κακώτερε Καλλικόωντος,

Ἱπποθόων,

Εὔμολπος Δόλιχός τε καὶ Ἱπποθόων μεγάθυμος.

τὸ μέντοι Ποσειδῶν ἢ Ποσειδέων ἢ Ποσειδάων.

Οὐδὲν περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρέπει τὸ ω εἰς α παρ' Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσι· τὸ δέ γε Ποσειδῶν ἐτράπη. Ποσειδὰν γὰρ λέγεται.

10, 8. νυμφίε Δημοφόων —] Bekk. in indice An. III. p. 1361, quod admonet Dindorfius, haec edidit: „Δημοφόων, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ νυμφίε Δημοφόων, ἄδικε ξένε. Choerobosc. ad Theodos.“ (152. b). — Ovid. Her. 2.

9. Καλλικόων cett.] Suid. Καλλικῶν ὄνομα κύριον, Μιλήσιος τὸ γένος. διεβεβόητο δὲ ἐπὶ πονηρίᾳ. Sic modo fuit Καλλικῶν. Eustath. 1669, 50 de eodem Καλλικῶν ἤγουν ὡς εἰπεῖν καλὸς εἰς τὸ κοεῖν ἤγουν νοεῖν. Apud Aristophanem quoque Pac. 363 et in fragmento Callimachi 227 haec forma suas quasdam auctoritates invenit. — Ceterum aliquo certe tempore etiam altera forma Κιλλικῶν ab ipsis doctis recepta est, ut origines ostendunt partim a Cilicibus (Phot. ἐγκιλικίζειν) partim ἀπὸ Κιλίσσης τροφοῦ. — Confer paroemiographorum editores ad Ἀγαθὰ Κιλλικῶν p. 2. [Ut praeter illa in ακῶν αχῶντος fuerunt alia in άκων άκωνος et ipsum Ἥρακων hac duplici ratione fertur, sic nuper inventum Εὐκράτης Καλλίκωνος in inscr. Delph. ap. Curt. 20.]

11. Εὔμολπος] Cod. Εὐμόλοπος. Correxit Dind., qui confert h. Cer. 154. Non fuisse cur Choerili versum esse suspicaretur Lobeckius Agl. p. 212, monuit Meinekius ad Euphor., Anal. Al. p. 154.

13. τὸ ω] Cod. τὸ εω. Recte ap. Cram. III. 240, 9.

15. Ποσειδάν] Cram. l. l. καὶ πάλιν τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε τὸ ω εἰς α τρέπει παρὰ Αἰολεῦσι· τὸ δὲ Ποσειδῶν (sic) ἐγένετο Ποσειδάν· οὐκ ἄρα περισπώμενον.

10 Οὐδὲν περισπώμενον ἐπὶ κλητικῆς εἰς ον περατοῦται. πῶς οὖν Πόσειδον λέγεται ἡ κλητική;

Οὐδὲν περισπώμενον ἀποκόπτεται κατὰ γενικὴν πτῶσιν· ἐξεκόπη παρὰ Ἀριστίᾳ ἐν Ἀνταίῳ, ἔνθα φησὶν

— Αἰγαίου Ποσειδῶ παῖς, πατὴρ δ' ἐμὸς —

Οὐδὲν περισπώμενον εἰς δων λήγει· τὸ δὲ Ποσειδῶν ἔχει δ πρὸ τοῦ ω.

Δῆλον οὖν ὅτι κατὰ ταῦτα πάντα μονῆρές ἐστι τὸ ὄνομα, οὔτε τοῖς ὀξυνομένοις τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν σῶζον οὔτε τοῖς περισπωμένοις. Τὴν δὲ τούτων λύσιν ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων δηλοῦμεν. Εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ α μένοντος τοῦ σ Ποσείδαν

οὐδέπω Ποσείδαν
ἄλμυρον ἐστυφέλιξε πόντον,

παρὰ δὲ Δωριεῦσι τρεπομένου τοῦ σ εἰς τ Ποτειδάν κατ' ὀξεῖαν τάσιν, ἔνθεν γενικὴ παρ' Ἐπιχάρμῳ ..... δευτέρῳ

10, 17. κατὰ γενικὴν] Cod. κατὰ αἰτιατικήν. „Quod ex Aristia exemplum affertur, γενικὴν postulare videtur." Dind. Nec puto hic, ubi stringit haec Herodianus, offensioni erit quod eum solum affert casum, qui nominativo proximus est, accusativum decurtatum (Choer. Theod. 152. b) omittens. Possis quidem etiam de lacuna cogitare: quod in Thesauro Dindorfio verisimilius visum.

18. Ἀριστίᾳ] Phliasium Aristiam dicit, satyrorum scriptorem nobilissimum, in Dramate satyrico Ἀνταῖος. Mein. Com. I. p. 504. 312.

18. ἔνθα φησὶν] Cod. post φησὶν habet Ἀνταῖος, quod delendum duxi, cum nec ad Herodiani verba trahi posset nec versui commode adstrui.

23. τὴν αὐτὴν] In Cod. deest τὴν. Corr. Dind.

24. ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων] „Conf. 14, 34" Dind.

26. Ποσείδαν] Cod. hic et in loco Alcaei ipso Ποσειδᾶν. Item ἁλμυρόν.

26. τοῦ σ] Cod. τὸ ν. Dind. Thes.

27. τρεπομένου τοῦ σ] Cod. τρέπομεν οὐ. Corr. Blochius.

28. Ποτειδάν] Cod. ποσειδάν. Corr. Dind.

29. Ἐπιχάρμῳ ..... δευτέρῳ] Cod. Ἐπιχάρμῳ δευ-

τοῦ Ποτειδᾶνος δὲ χρηστὸν υἱὸν Ἱπποκάμπιον. **10**

εἴρηται δὲ καὶ Ποτιδᾶς ὡς Κερκιδᾶς· ἔνθεν αἰτιατικὴ ἐν Κύκλωπι

ναὶ τὸν Ποτιδᾶν, κοιλότερος ὁλμοῦ πολύ.

Σώφρων τε τὴν κλητικὴν ἔφη Ποτιδᾶ δροσοχαῖτα. ὁ δὲ τοὺς Εἵλωτας τὴν γενικὴν φησί

τέμενος Ποτιδᾶ ποντίω.

τέρῳ. „Ante δευτέρῳ excidit nomen fabulae aliquod, velut Ἀμύκῳ.“ Dind. Thes. — Locum ipsum cod. sic: τοῦ ποσειδάνος δὲ χρηστὸν υἱὸν ἱππόκαμπτον. Dind. ib.

10, 30. Ποτιδᾶς ὡς Κερκιδᾶς] Cod. ποτείδας ὡς κερκίδας. Sed certus accentus in Κερκιδᾶς. Mein. de Cercida p. 3. (Comm. Acad. Boruss. 1831. p. 31.). Ahrens dial. Dor. p. 246.

31. ἐν Κύκλωπι] item Epicharmi.

31. ναὶ τὸν Ποτιδᾶν] Cod. αἰνετὸν ποτίδαν. Et ὁλμοῦ cum leni. Dind. thes. Meineke.

33. Ποτιδᾶ δροσοχαῖτα] Cod. ποτίδα δραστοχαῖτα. Emendatio est Crameri in Mus. Cantabrig. 637.

34. ὁ δὲ τοὺς Εἵλωτας] Sic ὁ τὰ Κύπριά φησι 9, 14. Nec ipsum ὁ τοὺς εἵλωτας 26, 29 dubium videtur. — Ceterum cod εἱλώτας.

34. τέμενος ποτιδᾶ ποντίω] Cod. τεμενοποτιδᾶ ποντίω. Meineke com. II. p. 483: „Publicavit haec etiam Aldus inst. gramm. p. 19, ubi Eupolidis verba ita scripta sunt: τέμενος ποτιδᾶ ποντίου. Proinde scribendum τέμενος Ποτιδᾶ ποντίω, penultima in Ποτιδᾶ producta, ut in Epicharmi versu ex Cyclope et in urbis nomine Ποτίδαια“. Quod si ita est, non nihil offensionis habet, quod simpliciter scripsit Ποτιδᾶς ὡς Κερκιδᾶς. Quam certe facile poterat τῷ τόνῳ ὡς Κερκιδᾶς! — Mihi quidem illa offensio tanta videtur, ut dubitandum putem, an in hac lectione, quam ego tenui nunc summorum virorum auctoritate approbatam, iure acquiescamus. Tollitur illa offensio, si e. g. sic ab Herodiano scriptum putes: εἴρηται δὲ καὶ Ποτειδᾶς ὡς Κερκιδᾶς (sic enim patet nil nisi accentum comparari). καὶ Ποτίδας, ἔνθεν — exempli gratia inquam. Certae lectionis adhuc fontes nullos habemus.

10 Ἴσως δέ ἐστί τι καὶ Ποσιδέης, ἔνθεν ὡς τὸ Ἡράκλειον παρὰ
11 τὸ Ἡρακλέης οὕτω ποσίδειον καὶ

ποσιδήιον, ἀγλαὸν ἄλσος.

ὁμοίως δὲ καὶ ἀρσενικῶς κτητικῶς Ποσίδειος, ὡς Ἡράκλειος ἆθλος. Σοφοκλῆς ποιμέσι

τειχέων καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους
ἀποσεισαμένη θριγκοὺς —

Ποσειδέων δὲ παροξυτόνως παρ' Ἴωσι λέγεται ὁ θεός. ὀξυτονηθὲν τὸ ὄνομα μῆνα δηλοῖ. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ διηνεκῶς μένοντος τοῦ σ καὶ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ α ὑπάρχοντος. παρὰ μέντοι Βοιωτοῖς Ποτειδάων τραπέντος τοῦ σ εἰς τ. Κόριννα Βοιωτῷ

[Praetermissum Ahrensio, nisi me oculi fallunt, ubi Doricas formas vocabuli recenset p. 243 sqq., ὀμνύω τὸν Ποσειδᾶν inscr. Cret. 2554. IV, 180.]

10, 35. Ποσιδέης] Cod. ποτιδίης

11, 1. Ἡρακλέης] Cod. ἡρακλίης D.

1. et 2. ποσίδειον et mox ποσιδήιον] Cod. ποσείδειον et ποσειδήιον. D. Ceterum ex eo maxime, quod adiectivum ab Homerico loco seiungit, mihi patere videtur, ita Herodianum accepisse locum illum Il. B, 506, ut ποσιδήιον pro substantivo vellet i. e. τέμενος Ποσειδῶνος: Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν, ποσιδήιον, ἀγλαὸν ἄλσος.

3. Ποσίδειος et Ἡράκλειος] Cod. ποσείδιος et ἡράκλιος. D.

4. τειχέων] Cod. τυχῶν. D. Porro Cod. θρίγκους falso accentu, vid. Arcad. — Praeterea scripsi ἀποσεισαμένη θριγκοὺς pro θριγκοὺς ἀποσεισαμένη.

5. Ποσειδέων] Arcad. 18, 8. Theognost. Cram. II. 27, 31.

10. Βοιωτῷ] Cod. Βοιωτοί. Et fragmentum sic cod.: τοῦδε μάκαρ κρονίδη· τοῦ ποτειδάωνος ἄναξ βοίωτε. Secutus sum Ahrensium et Bergkium p. 811, nisi quod non potui non formam, ad quam ducit Herodianus, Ποτειδάωνος retinere, quam Bergkius ut Ahrensius p. 189 in Ποτιδάωνος mutarunt. Et Βοίωτε fieri potest ut verum sit.

τοῦ δὲ, μάκαρ Κρονίδα, τοῦ Ποτειδάωνος, **11**
ἄναξ Βοιωτέ.

Ὅτι πολλοὺς ἐποίησε σχηματισμοὺς καὶ ἐν ἑτέροις εἴρηται.

Νῆσος. τὰ εἰς σος λήγοντα δισύλλαβα τῷ η παραληγόμενα φιλεῖ ἀρσενικὰ εἶναι, Κτῆσος, Θῆσος, Δρῆσος, Ῥῆσος, Μνῆσος. πεπλάνηται ἄρα ἡ νῆσος παρὰ τὸ γένος.

Κάλλος. τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα δισσὸν τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα. Ὕλλος, Κύλλος τὸ κύ-

---

11, 13. Arcad. p. 75. τὰ εἰς σος δισύλλαβα τῷ ι παραληγόμενα βαρύνεται, νῆσος, Βῆσος, Μνῆσος, Ῥῆσος. Theognost. Cram. II. p. 72, 6 τὰ διὰ τοῦ ησος βαρύτονα κύριά τε καὶ προσηγορικὰ διὰ τοῦ η γράφονται, οἷον Κῆσος, ὄνομα ποταμοῦ, Κτῆσος, Βῆσος, Μνῆσος (Hom.), Δρῆσος (Hom.), νῆσος, Ῥῆσος. E. M. 287, 40 Δρῆσος ὄνομα κύριον παρὰ τὸν δράσω μέλλοντα, Δρᾶσος καὶ Δρῆσος τροπῇ, ὡς κτήσω Κτῆσος καὶ ῥήσω Ῥῆσος — Unum Θῆσος nondum inventum videtur: corruptum ex Βῆσος videri Dindorfius dixit in Thes.

15. πεπλάνηται ἄρα ἡ νῆσος παρὰ τὸ γένος] Solet πεπλάνηται περὶ, ut 3, 22. 11, 33. 14, 27. Attamen et illud recte dici puto. εἴ τι ἐν διαλέκτοις παρὰ τάσιν ὠλιγώρηται Apollon. pron. p. 41. A. ὡς διήλλαξε παρὰ τὸ σημαινόμενον διήλλαξε καὶ παρὰ τὴν κλίσιν. Ep. Hom. 231, 17, sed est sane in E. M. et eo loco, unde primum fluxit, Choerob. 36, b περί. Nec dubium quin sit ubi in his errore παρὰ pro περὶ illatum inveniatur, ut p. 51 τὰ διὰ τοῦ υλος τρισύλλαβα ποικίλα εὑρίσκομεν παρὰ τὴν τάσιν p. 379, 33 οἱ παρὰ Ἡρόδοτον. At illam constructionem tuentur et haec: σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις Schol. K, 43. σολοικισμὸς παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς Dionys. iud. Thuc. 37, 5. πάθος παρὰ τὴν φωνὴν Arcad. 64, 24. τὸ δὲ παρακείμενον ῥῆμα δύο πάθη ἀναδέδεκται παρὰ τὸ αὐτὸ στοιχεῖον scriptum Ep. Hom. 174, 27.

17. Ὕλλος, Κύλλος τὸ κύριον] Cod. ὕλλος τὸ κύριον. Aut Κύλλος pro Ὕλλος scribendum fuit aut Κύλλος inserendum. Monuit primum Dindorf. Aristoph. fr. p. 129, nec dubia res est: v. Mein. II, 1 p. 79. Bergk. Arist. fr. p. 1058. Proverbium erat Κύλλου πήρα, iisque verbis usus erat Ari-

11ριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς, Σκύλλος ὁ κολυμβητής, Ψύλλος, Ἀγροίτας ά Λιβυκῶν· ἀνδρωθέντα δὲ τὸν Ἀμφίθεμιν πλησιάσαι ταῖς νύμφαις καὶ γεννῆσαι παῖδας Ἀδυρμαχίδαν, Ἀραραύκηλα,

---

stophanes videturque item, quamquam id non aeque patet, de Cratino.

11, 19. Σκύλλος ὁ κολυμβητής] Cod. σκῦλλος σκύλλου πατήρ. Ab his, quae modo monuimus, profectus Schneidewinius in Bergkii rel. com. Att. 439 haec ita emendare voluerat: „Κύλλου πήρα." Nos aliud tentavimus. Athen. 296. f. Αἰσχρίων δ' ὁ Σάμιος ἔν τινι τῶν ἰάμβων Ὕδνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. Dictus enim hic urinator etiam Σκύλλος pro Σκύλλις et Σκυλλίας, v. Keil. Anal. 228.

19. Ψύλλος, Ἀγροίτας α' Λιβυκῶν] Cod. Ψάλλος ἀγροιώτας ἀπὸ λιβυκῶν. Constat de Aegroeta Libycorum auctore emendavitque haec ut scripsimus Lobeck. Agl. 988. Locus ipse depravatus in Cod. hoc modo: ἀνδρωθέντα δὲ τὸν ἀμφιθέμιν πλησιάσαι ταῖς νύμφαις, καὶ γεννῆσαι παῖδα μυρμαδάναρ· αὐδακήνας· βυγανμα· καλομακαν ψῦλλον — Restituere conatus est ex populis ut decet Libycis Cramerus Mus. phil. Cantabr. I. p. 633, invenitque, maxime Herodoteo catalogo usus IV, 175. Adyrmachidam, Asbytam, Bacala (vel Βάκαλον ut vult), Macam. Quae eo veriora videbuntur, cum et Meinekius Zeitschr. f. Alterthumsw. 1845 N. 133 p. 1064, qui illa Crameri non nosset, in eadem inciderit: sed invenit Meinekius praeterea Ararauceles. Caeterum formam Βάκαλες, quae cum et aliis vestigiis se tueri videatur ad nostri codicis lineas h. l., quamquam scio quam id non multum sit, paulo propius accedit, pro Κάβαλες*) optavi cum Cramero et Dindorfio Thes. — Ararauceles (in cod. B apud Ptolemaeum est Ἀραυράκηλες) in eadem fere regione cum Psyllis nominantur a Ptolemaeo IV, 4 p. 274 ed. Wilb. et Plin. V, 5.

---

*) Quod Graefius Κάβαλες pro Βάκαλες apud Nonnum XIII, 376 scripsit id fortasse non sua tantum auctoritate fecit, ut Cramero visum, sed Wesselingii ad Diodor. III, 49.

Ἀσβόταν, Βάκαλα, Μάκαν, Ψύλλον. ἀφ' οὗ Ψύλλοι τὸ 11
ἔθνος. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, Ἡρόδοτος α', Φέλλος τὸ κύριον,
Ἡσίοδος

Φέλλον ἐϋμμελίην τηλεκλειτὴ Μελίβοια,

Φίλλος (†), παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα, σίλλος, Γρύλλος καθάρας τοὺς Διοσκούρους, ὡς Φιλοστέφανος, Κόλλος Δημόγνητος

11, 22. ἀφ' οὗ Ψύλλοι (Cod. Ψῦλλοι) τὸ ἔθνος] Haec verba Herodiani potius videntur quam Agroetae. — Fortasse post Psyllum, in quo pro rationibus suis substitit Herodianus addiditque eiusdem formae et gentile esse, apud Agroetam etiam alii quidam Amphithemidis filii populorum conditores recensebantur, ut Nasamo, v. Apollon. Rhod. IV, 1493.

23. Ἡρόδοτος α'] c. 30. Deinde locum Hesiodeum Cod. sic: φέλλον ἐϋμελίην τέκε τῇ μελιβοίᾳ. Est Goettl. fr. CXXXIV. (Ad Φέλλος τὸ κύριον cf. φελλὸς τὸ προσηγορικὸν ad Il. Π, 234.)

26. Φίλλος παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα] Φίλλος, quod minime defendi potest per Φίλλις, de quo cf. Mein. del. ep. 134. — propria enim in ις multa longioribus formis adiacentia quasi ab initio duplici littera saepe compensare videntur quod amiserunt in fine, ut Κόννος Κόνων Κόννις, et assumta demum altera στρατός Στρατίος vel Σράτων et Στράττις, Σθενίος Σθέννις, in quo duplex ν recte nuper defensum a Keilio Anal. p. 221 putamus, non recte ex Aeolismo repetitum, Μόλων Μόλλις inscr. 2448. Πόσσις ex Ποσίδωρος Verr. III, 42, ut mihi videtur, vel alio quodam cum Poseidone coniuncto, cl. Ζῆνις, Ἄθηνις, — Φίλλος igitur doctis viris falsum visum, quibus difficile non assentire. Et quidem Βίλλος voluerunt vel βίλλος, nam τὸ ὄνομα sane in nostro Herodiani loco ambiguum, — v. Dindorf. in Thes., Bergk. Anacr. p. 260. Proprium Βίλλος Dindorfius ostendit ex Hippocrate p. 1162. A. βίλλος τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον ostendunt ex Arcadio 53, 1. Habemus nunc item βίλλος vel Βίλλος apud Theognostum p. 17, 9. 62, 11.

27. Φιλοστέφανος] Cod. φίλος στέφανος. Bl.

28. Δημόγνητος] Nauckius vult Διόγνητος (sic scripto

11 ἐν τῷ περὶ Κνίδου· καὶ Κόκκυγα τὸν Τελέστορος καὶ Κόλλον τὸν Σκίρου καὶ Λώγασον τὸν Αὐτονόμου καὶ Κτῆσιν τὸν Μνησιθέου. Γάλλος, ὁ ποταμὸς καὶ τὸ ἔθνος, ἶλλος, Γίλλος, Ἡρόδοτος γ'. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τούτοις ἐμφερῆ, ἅπερ παραιτεῖται τὸ οὐδέτερον γένος. δῆλον οὖν ὡς τὸ κάλλος πεπλάνηται ἢ περὶ ποσότητα τοῦ λ ἢ περὶ
12 τὸ γένος. ὅσα γὰρ οὐδέτερά ἐστιν εἰς ος λήγοντα ταῦτα παραιτεῖται ἔχειν ἕτερον λ, ὡς τὸ ἕλος, μέλος, βέλος, θάλος, φάλος (†).

---

nomine citasse hunc locum Meinekium spec. Athen. I. p. 30) aut Δημάγητος.

11, 28. Κνίδου] Cod. Κνιδίου. Et locum ipsum Cod. sic: καὶ κοκκυνα τὸν τελέστερον καὶ κόλλον τὸ σκίρου, καὶ λωγάων, τὸν αὐτὸν ὁμοῦ καὶ κτῆσιν τὸν μνησιθέου. Emendavit Meinekius Anal. Al. p. 365, unum Λωγάων, in quo tantummodo quaerit „an Λαγωόν?“ relinquens. In re quam maxime dubia scripsi id quod proxime accedit, Λώγασον, ex apellativo λώγασος (v. Lob. Par. 81) factum proprium, cuius testis est Λωγασίδης apud Nonn. 36, 282. v. Thes. Nec est cur poeticum tantum putemus. Caetera certa sunt, etiamsi Κόκκυξ pro proprio alibi non inveniatur (pro cognomine fuisse dicitur Batti conditoris Cyrenes Schol. Pind. Pyth. in.) Τελέστωρ, de quo Mein. p. 404, habes etiam in E. M. s. Δάμασος *). (De apellativo κόλλος accepimus nuper κόλλος ὁ σπόγγος Epim. Hom. 338, 24.)

31. ἶλλος, Γίλλος] Cod. ἄλλος. πάλλος. Non novimus πάλλος: sed in Herodoti libro tertio, unde id confirmatur, est Γίλλος c. 138. Quod scripsi. Quod praecedit ἄλλος item falsum et quod omnia hic exquisitiora quaesivisse videtur grammaticus nec de iis, quae tria genera habent, sermo est. Scripsi ἶλλος (quod etiam ap. Theognostum legitur 17 (sed p. 15, 21 necesse est oxytonos scribatur ἰλλὸν πλάγιον στραβόν). Nec κίλλος vel Κίλλος longius abest.

35. φάλος] neutrum nec notum est nec si Lobeckii

---

*) Mythicum Κρέουσα (ut nunc) ἡ Τελέστορος? Schol. Il. B, 106 ap. Cram. An. Par. III p. 149, 30. Icarii uxor Εὐρυπύλου τοῦ Τελέστορος Schol. Od. ο, 16 (cf. Buttm. δ, 797.)

Ἀπόλλων. τὰ εἰς λων λήγοντα ἀρσενικὰ ὀνόματα, εἰ 12 διπλασίαζοι τὸ λ, οὐ θέλει ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἶναι, ὡς ἔχει τὸ Χέλλων, Καλλίμαχος

δημεχθέα Χέλλωνα,

Τρέλλων, παρὰ Σώφρονι τὸ ὄνομα, Θάλλων ὄνομα κύριον κυνὸς παρὰ Ξενοφῶντι, Σίλλων, Ἐπίχαρμος Χορευταῖς, Κάλλων ὁ ἀθλητὴς καθ' ὑποκορισμόν· σημειῶδες δὲ τὸ Ἀπόλλων ὡς περισσοτέραν ἔχον τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν. οὐ μάχεται δὲ τὸ Ἀτιτάλλων, κατὰ τὴν συνήθειαν ἐν ἀγνοίᾳ ὂν καὶ τῇ χρήσει τῶν παλαιῶν.

---

dissertationem lustraveris fuisse verisimile videatur. Vide ne quod nunc factum est θάλος, φάλος, fuerit θάλος, „φίλον θάλος". X, 87.

12, 3. ἀρσενικὰ] addidi: propter μιμαλλών. cf. Theognost. 36.

5. δημεχθέα Χέλλωνα] Cod. δὲ μέλθα χελλῶνας. Correxit Dindorfius ex Choerobosco Bekkeri 1188 (88. a. p. 134. Gsf.), ubi docet Κόμης flecti etiam per ητος Κόμητος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ δημεχθέα Χέλλωνα (editum apud Bekkerum Χελλῶνα, apud Gaisf. Χελῶνα) κακόκνημόν τε Κόμητα. Commemoratur item a Choerobosco inter nomina in ων ωνος 65. a, non recte ut nunc videmus Χέλων Χέλωνος scriptum uno λ.

6. Θάλλων — παρὰ Ξενοφῶντι] „De venatione VII, 5." Dind.

8. Κάλλων ὁ ἀθλητὴς] Is opinor cuius mentio est apud Pausan. VI, 12, 3. Hoc nomen ad eorum genus refert, quae ex propria forma, quae plenior et longior esse solet, in aliam plerumque breviorem transformata (cf. Herod. περὶ παθ. E. M. s. Ἄμφις), hypocoristica dicebant: hoc opinor ex Καλλικλῆς vel Καλλικράτης. — Inter hypocoristicorum terminationes ων referri solet a veteribus: de quo genere quaedam memorabilia, partim mirabilia traduntur, v. e. g. Choerob. 147. b. 149.

9. ὡς περισσοτέραν ἔχον τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν] Cod. ὡς περὶ δευτέραν τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν

10. Ἀτιτάλλων] si recte scriptum, rarius videtur aut mythicum nomen aut fluvii, „ἐν ἱστορίᾳ κείμενον."

12 ἄλλως τε καὶ τῶν μετοχῶν ἐφύλαξε τὴν κλίσιν, ὡς Ἀτιτάλλοντος. ὁ γὰρ τοιοῦτος χαρακτὴρ μετοχῶν ἐστίν, ἰάλλων, ἰνδάλλων, ἀτασθάλλων, ἀγάλλων. ἐχρῆν οὖν καὶ τὸ Ἀπόλλων, εἰ μὲν ὄνομα ἐστί, δισυλλαβεῖν, εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβάς ἐστι, μετοχὴν εἶναι καὶ τὰ παρεπόμενα τῇ μετοχῇ ἔχειν κατὰ τὴν κίνησιν.

Πῦρ. οὐδὲν εἰς υρ λῆγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ· ὅπερ Σιμωνίδης καὶ ἕνεκα μέτρου δισυλλάβως ἀπεφήνατο·

τοῦτο γὰρ μάλιστα φῆρες ἔστυγον πύϊρ.

Τὸ δὲ Σῦρ οὐ σύνηθες παρὰ Ἕλλησιν, ἀλλ' ἱστορίας ἐχόμενον,

12, 12. ἄλλως τε] Cod. ἀλλ' ὥστε. Corr. Bloch.

13. τοιοῦτος] Cod. τοῦτος

13. ἐστιν] Cod. ἐστι

17. ἔχειν κατὰ κίνησιν] Cod. ἔχει καὶ τὴν κίνησιν. Cf. e. g. 21, 35, quamquam per se patet. ἔχειν iam Blochius. — Utinam ne Eustathius aenigma loqueretur p. 32, 33 οὐκ ἔστι δὲ ὁ Ἀπόλλων μετοχικόν· ἐκλίνετο γὰρ ἂν Ἀπόλλοντος ὡς λέοντος· ἀλλὰ μάλιστα ῥηματικὸν ὡς τὸ ἀγάλλωνος καὶ εἴ τι τοιοῦτον. φυλάσσει δὲ τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ ὡς καὶ πάντα τὰ εἰς λων ὀνόματα λήγοντα. Sic.

19. ὅπερ] Dind. edidit πῦρ. ὁ Σ. Bloch. voluit πῦρ, ὃ — Scripsi ὅπερ

20. ἀπεφήνατο] protulit. Ut 7, 26. 26, 10.

21. φῆρες ἔστυγον πύϊρ] Cod. φηρὲς ἐς τύγε πύϊρ. Dedi emendationem Lobeckii Paral. I. p. 76, leones intelligentis, quos Aristoteles dicat in H. An. IX, 31 (44) 2 φοβεῖσθαι μάλιστα τὸ πῦρ. Similis erat Emperii coniectura apud Schneidew. fr. Simon. p. 100.

21. Σῦρ] cf. praef. p. 5, 16. Tradiderat fortasse Hecataeus, v. 8, 2. De eo quod Theognost. Cram. II. p. 133 dicit εἰς υρ μονοσύλλαβα δύο ἐστί, σῦρ τὸ φορτίον καὶ πῦρ vide quae Lobeckius (l. l. p. 77) sollerter excogitavit. Attamen mihi verisimilius videtur nec Choeroboscum aliud σῦρ habuisse Herodiano incognitum, sed scripsisse σῦρ τὸ φορτι-

ἄλλως τε οὐδ' ἄντικρυς οὐδέτερον. οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Φοινίκη. **12**

Μοῦσα. τὰ εἰς σα λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὁρᾶται· σχηματίζεται δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ἢ μετατίθεται ἀπὸ μετοχῶν, αἴθουσα, ὅπερ ἔχει δισσὸν μὲν τὸ σ ἐπὶ τοῦ προσηγορικοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ κυρίου κατά τινας ἕν, λέγω δὲ ὅτε σημαίνει θυγατέρα Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης. Φέρουσα, καὶ τοῦτο ἐπὶ μιᾶς τῶν Νηρηΐδων,

---

κὸν, quasi importunum vocabulum, nec in forma nec in genere se regulis applicans.

12, 25. εἰς σα] Cod. εἰς α. Quo ne οὐρά quidem excluderetur.

27. σχηματίζεται] ἀπὸ μετοχῶν videtur dicere, cum participium aliquid mutationis, πάθος, iniit, ut αἴθουσα: μετατίθεται cum integrum transiit in significationem nominis, ut μετήνεκται εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν Et. M. 785, 17. μετάγεται εἰς ἐπίῤῥημα Ep. Hom. 420, 2. χρείων — ἀπὸ μετοχῆς παρήχθη εἰς ὄνομα. Ep. Hom. 231, 22 ἀπὸ ὀνομάτων μετατεθειμένα Herod. infra 47, 5. — Caeterum tacitus ut videtur totum genus urbium insularumque in ουσσα exclusit, iam opinor ut maximam certe partem non integra sed ex οεσσα per contractionem orta.

28. Αἴθουσα] filia Neptuni et Alcyones Pleiadis, v. Apollod. III, 10, 1. Nec in hoc pro simplici σ nitendum esse, ubi codd. auctoritas dubia, ut Pausan. IX, 20, 2, videmus: dicit enim Herodianus „κατά τινας." Illam Homericam autem αἴθουσσαν in optimis exemplaribus tum non scriptam fuisse nisi per duplex σ ex hoc loco non dubium. — Caeterum hinc iudicari debet quantam iacturam in hoc, quem habemus, Arcadio fecerimus, ubi commemoratur quidem αἴθουσα cum Φαέθουσα et ἀρέθουσα p. 97, sed nec de duplici vocabulo, proprio et appellativo, nec de diversa scriptura vestigium restat. (In Ep. Hom. 278 „εἰς σα τρία ἔχομεν τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καὶ μετὰ δισσοῦ τοῦ σ· δισύλλαβα δὲ οὐκ ἔχομεν ὅμοιον τῷ μοῦσα ὑπάρχον" significantur nisi fallor αἴθουσσα, ἔμπουσσα, Συράκουσσα.)

30. Ἀλκυόνης] Cod. ἀλκυόνης γενομένης. Ad hoc γε-

12 Φέρουσά τε Δυναμένη τε.

θυγάτηρ τε Ἡλίου ὀνομάζεται Φαέθουσα. Ἴωνος δὲ τοῦ Ξού-
13θου ἀναγράφεται μήτηρ Κρέουσα, ὁμωνύμως δὲ ταύτῃ καὶ Αἰνείου γυνή. Μέδουσα μία τῶν Γοργόνων,

Σθεινώ τ' Εὐρυάλη τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.

Ἀρέθουσα κρήνη κυρίως· ἀλλὰ καὶ πᾶσαι κρῆναι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν οὕτω καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ ἄρδειν ἴσως σχηματισθεῖσαι. ὅ γ' οὖν Χοιρίλος ἐν α' Περσικῶν

νομένης Bloch. adscripsit: „fortasse delendum". Quis dubitet, solo legentis errore per γενομένην, quod modo praecessit, ortum esse?

12, 32. Φέρουσά τε —] Σ, 43.

33. Ἡλίου] Cod. ἰλίου. V. Od. μ, 133.

13, 3. Σθεινώ τ' Εὐρυάλη τε —] Cod. σθένω τ' εὗροι ἄλη. Emendavit Dindorfius: Hes. Theog. 276.

4. Ἀρέθουσα cett.] Steph. Byz. Ἀρέθουσα . . . κρήνη Σικελίας· ἔστι καὶ Ἰθάκης·

πὰρ Κόρακος πέτρῃ ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ

Ὅμηρος (V, 408) . . . . . . Δίδυμος ὑπομνηματίζων τὴν ν τῆς Ὀδυσσείας φησίν· Ἀρέθουσαι δέ εἰσιν ὀκτώ. Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκου τὴν αὐτὴν ὑπομνηματίζων φησίν· ἄρω ἐστὶ τὸ ποτίζω, οὗ τὸ ἄρδω παράγωγον· ἐκ τούτου ἀρέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω, ἀφ' οὗ πᾶσα κρήνη ἐπιθετικῶς οὕτω λέγεται. Schol. Theocr. I, 117 Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, . . . ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ . . . . καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ (?) πὰρ Κόρακος πέτρῃ καὶ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ, χαριέντως τοῦ Ἐπαφροδίτου λέγοντος ἐν τῷ περὶ στοιχείων, ὡς ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας, ἀγνοήσας δὲ Κράτης μεταγράφει ἐπὶ κρήνης μελανύδρου. Apparet grammaticos quosdam, cum Arethusa fons in Ithaca postea non ferretur, partim lectionem mutasse, ut Crates, partim ἀρεθούσῃ pro epitheto accepisse. Id autem iam Choerilus videtur fecisse, quem probabile suum κρήνας ἀρεθούσας hinc sumsisse.

5. ἄρδειν] Cod. ἄρδην.

6. Χοιρίλος] Cod. Χοίριλος. V. Arcad. 55, 18. Theogn. Can. Cram. II. p. 62, b.

παρὰ δὲ κρήνας ἀρεθούσας 13
μυρία φῦλ' ἐδονεῖτο πολυσμήνοισι μελίσσαις —

οὐδὲν δ' ὅτι οὖν ὤφθη δισύλλαβον εἰς α λῆγον τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον ὁμοίως ἐν χρήσει τῇ τῶν παλαιῶν καὶ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, εἰ μὴ μόνον τὸ μοῦσα. Τὸ γὰρ Δοῦσα κύριον καθ' ἱστορίαν ἐστὶ λεγόμενον ἥ τε Χοῦσα πόλις Αἰγυπτίων.

Ἄρουρα. οὐδὲν εἰς ρα λῆγον θηλυκὸν συνεσταλμένον ἁπλοῦν προσηγορικὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνως ἄρουρα. πρόσκειται δὲ προσηγορικόν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὰ κύρια, ὡς ἔχει τὸ Κόλουρα, ἔστι δὲ πόλεως

13, 6. ἐν α' Περσικῶν] „Egregius locus, ex quo discimus quae Naekius coniectura assecutus est, et Περσικά inscriptum fuisse Choerili carmen neque uno sed pluribus libris constitisse. Περσηΐς dicitur apud Stobaeum vol. I. p. 435 Gsf.“ Dind.

7. παρὰ δὲ —] „παρὰ in codice ita scriptum ut non satis appareat utrum hoc an περὶ dare voluerit librarius.“ Dind.

8. φῦλ' ἐδονεῖτο] Cod. φιλεδονεῖτο. Corr. Dind. — In sequenti versu fuisse εἴκελα vel tale quid nemo non assentiet Meinekio Zeitschr. für Alterthumsw. 1845 N. 134 p. 1067. — Herodianus, quamquam ad rem suam demonstrandam iam antea subsistere poterat, in citando ad finem versus se ferri passus est, nec ultra, sensus ut plenus evaderet non curans. Sic p. 40, 1, ubi vocabuli σπίνος exemplum ponit. *καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων καὶ ὄρνεα πάντα*, quod est, *καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων καὶ ὄρνεα πάντα ἐκ πελάγους φεύγοντα* Arat. Dios. 292. — Caeterum tenui ἐν α' Περσικῶν. Meinekio non improbabile visum δ' potius scribendum esse: videri enim, si quis Aeschylum conferat Pers. 479, Persas fugientes describi, quod a primo libro alienum esse. Attamen dixeris fortasse apium similitudine potius congregatorum ad immensam copiam et in campo tumultuantium animum duci videri.

10. ὁμοίως] Cod. οὕτως. Possis et συνεχῶς. Οὕτως hic ut mihi visum languidius intrans qui tenere velit conferet 43, 6.

ὄνομα, ὡς Ἑκαταίῳ· δοκέω δὲ μάλιστα παρὰ Κόλουραν, ἵνα Πριηνέες ἕζοντο. Ἄργουρα πόλις Εὐβοίας, μέμνηται Δημοσθένης λέγων· ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας. Ἰουρα, μέμνηται Μνασέας. Ὄλουρα, μέμνηται Ἐρατοσθένης. τό τε Κυνόσουρα ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ φυλακῇ, ἀλλὰ καὶ ἄκρα Μαραθῶνος οὕτως καλεῖται, καὶ κύριον καὶ σύνθετον ἐστίν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἄρκτου

οἱ τὴν μὲν κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

ἐφυλάξατο δὲ ταῦτα πάντα ὁ κανών.

Κάνωβος. οὐδὲν εἰς βος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ω παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ὁ Κάνωβος. τὸ γὰρ

13, 19. Κόλουραν sqq.] Steph. Byz. Αἴβουρα πόλις Ἰβηρίας, ὡς Στράβων. ὁ πολίτης Αἰβουραῖος ὡς ἀρουραῖος. Κόλουρα Κολουραῖος, πόλις περὶ Πριήνην. Ἄργουρα, πόλις Εὐβοίας, Ἀργουραῖος. Ἴουρα Ἰουραῖος. Hinc apparet scribendum fuisse.

19. Πριηνέες] pro eo, quod Cod. praebet, πρηνῆς. Lob. Prol. Path. 278. Item hinc confirmatur

20. Ἄργουρα] Cod. ἄγουρα et hic et in loco Demosthenico ἀγούρας. Dindorfius: „Midiana p. 558, 16, ubi Ἀργούρας scriptum. ἄργουρα etiam Arcadius p. 97, 4, 10." Item reliqua testimonia illud p tuentur, ut Steph. s. v. schol. ad. Demosth., Harpocr., cf. ad Suid. s. Ἄργουσα.

22. Ὄλουρα] Eust. ad B, 596 p. 298, 20 ὁ δ' αὐτὸς (Strabo) εἰπὼν καὶ ὅτι Δώριον οἱ μὲν ὄρος, οἱ δὲ πεδίον τὴν νῦν Ὄλουριν ἢ Ὄλουραν κειμένην ἐν τῷ αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας. Sunt haec Strabonis p. 350 T. III., ubi nunc Ὄλουρον pro Ὄλουραν se insinuavit parum idoneis ut videtur auctoritatibus.

23. ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ φυλακῇ] De hoc dativo v. Analecta.

23. Κυνόσουρα] Cod. κυνὸς οὐρά. Corr. Dindorfius collato Arcadio p. 97, 10. Item in Pros. Il. Θ, 178 ad οὐδενόσουρα dicit: ὡς κυνόσουρα ὑφ' ἓν κατὰ σύνθεσιν.

26. οἱ τὴν μὲν —] Cod. οἱ. Arati versum esse Phaen. 36 indicavit Blochius: et οἱ quidem, non καί, ut nunc editur, plurimi codices et scholiasta.

παρὰ τῷ Ἰόβᾳ κείμενον βαρβαρικὸν ὄνομα Ναβωμὸς διὰ τοῦ 13
μ γράφεται.

Δίκη. τὰ εἰς κη λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα μονογενῆ 14
βαρύτονα, ὅτε ἔχει πρὸ τέλους τὸ ι, ἤτοι συνεσταλμένον ἔχει αὐτό, ἢ ἐκτεταμένον. καὶ τότε μὲν συνεσταλμένον ὁπότε σύμφωνον ὁρᾶται πρὸ τοῦ κ καταλῆγον, τότε δὲ ἐκτεταμένον ὁπότε οὐχ οὕτως ἔχει. οἷον Κίρκη, Δίρκη, Τρίκκη· συνέσταλται δὲ τούτων τὸ ι, ἐπεὶ σύμφωνον ἦν πρὸ τοῦ κ· τοῦ δὲ ἑτέρου νίκη, φρίκη. ἡ τοίνυν δίκη σημειῶδες. λείπει γὰρ ἢ χρόνῳ ἢ συμφώνῳ.

Νεῖλος. οὐδὲν εἰς ος λῆγον δισύλλαβον βαρύτονον τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ Νεῖλος. Νέϊλος γὰρ

13, 30. παρὰ τῷ Ἰόβᾳ] Cod. παρὰ τοῦ ἰώβᾳ. Bl.

30. Ναβωμός] Putes potius Νάβωμος. (Cf. Cariae Εὔρωμος?)

14, 10. οὐδὲν] Cod. οὐδεὶς. Bl.

12. Νέϊλος γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον] Cod. νόϊλός τε γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον. Correctio non certa. In libro περὶ ποσότητος Cram. p. 291, 3 πάντα τὰ εἰς ιλος ἔχοντα πρὸ τέλους τὸν τόνον διὰ τοῦ ι γράφεται, εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως εἴη, πῖλος, σπῖλος, κτίλος, ψίλος. σεσημείωται τὸ χεῖλος, χέλλος γάρ, καὶ τὸ Νεῖλος, Νέϊλος γάρ. In hoc quidem Νέϊλος non dialecti videtur ut χέλλος, sed potius fictum videtur, ut Νεῖλος explicetur per συναίρεσιν, quae qualis his grammaticis posterioribus fuerit ex aliis locis apparet, sc. παρὰ τὸ νέω καὶ τὸ ἰλὺς Νέϊλος καὶ κατὰ συναίρεσιν Νεῖλος. Ex his igitur Νέϊλος potius grammaticorum commentum videatur, uti nunc Ahrensius quoque iudicat dial. Dor. p. 162. Choerobosci quo utitur locus, ut servatus est ap. Cram. II, 240 Νεῖλος διὰ τῆς ει διφθόγγου· οἱ γὰρ Δωριεῖς διὰ τοῦ η γράφουσιν· ἢ παρὰ τὸ νέω γέγονε Νέϊλος καὶ κατὰ συναίρεσιν Νεῖλος, cum illis cetera conspirans, facit ut haesitemus an Herodiano nostro potius Νῆλος γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον tribuendum sit. Nam illud Νῆλος Doricum antea ex cod. Havn. Etym. (post Gud. p. 978) sine auctore traditum Choerobosco auctore non videtur esse cur respuamus. Attamen nec hoc pro certo affirmari licet, non in aliquo Aeolio

14 λέγεται κατὰ διάλεκτον. τὸ δὲ πῖλος, σπῖλος, Ἶλος, ἔτι φορτικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενον διὰ τοῦ ι γράφεται.

Χαρίεις. οὐδὲν εἰς εις λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ι παραλήγεται, ἀλλ' ἢ τῷ α, ὡς ἔχει τὸ ἀντάεις, αὐλάεις, ἢ τῷ η, ὡς φωνήεις, αὐδήεις, παχνήεις, ἢ κατὰ

---

carmine diaeresi lectum fuisse Νέϊλος, quamquam recentiores hoc neglexerint et in sua νέᾳ ἰλύϊ potius sibi placuerint. — Illud τε quicunque aliquid esse putavimus (de me vide Ahrensium dial. Dor. p. 565) nunc vereor ne religione socordis librarii ludibrium fuerimus. Sed difficile est cavere semper et cogitare in critica „Quantum religio possit suadere malorum."

14, 13. πῖλος, σπῖλος, Ἶλος, ἔτι φορτικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενον διὰ τοῦ ι γράφεται] Cod. πίλος, σπίλος, ἥϊλος, ἔτι φορτικόν. τὰ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενα διὰ του ι γράφεται. — Ad Ἶλος conferes, si opus, Choer. orthogr. II, 220, 34. Deinde per ambages significat τῖλος, inpurum vocabulum, φορτικόν. Utuntur nonnunquam miro hoc genere pudoris. Herodianus p. 24, 11 de κατέχεσον loquitur sine ambagibus nec veniam praefatus. Sed apud Choeroboscum p. 272. a λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι ἐστὶν ὅμοιον αὐτῷ (τῷ ἔπεσον) τὸ κακέμφατον, φημὶ δὲ τὸ ἔχεσον. Et in eadem re Epim. Hom. 176 τὸ παρ' Ἀλκαίῳ εἰρημένον ἐν Γανυμήδει ἐπὶ τοῦ φορτικοῦ „κατέχεσον τῆς Νηρηΐδος" κωμικὸν εἶναι. Eustathii Od. 1761, 39 Εὔπολις δέ φησιν (Aristophanes grammaticus) ἐπὶ τοῦ κακοφώνου τὸν ἐμίαν videtur eodem pertinuisse, quamquam ipse quod describeret non intellexisse videtur. Idem est δύσφημον apud Steph. Byz. Πορδοσελήνη. τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύσφημον τοῦ ὀνόματος Ποροσελήνην ἐκάλεσαν. (Contra e. g. σεμνότερον καὶ εὐφημότερον „honestius" ap. Photium bibl. XCIV. p. 73. b. 30 Be. καὶ δίφρον δ' ἂν εἴποις τὰ λάσανα εὐφημότερον Poll. X, 45.) Illud κακέμφατος atque adverbium etiam κακεμφάτως saepius occurrit de obscoenitate in scholiis Aristophanis, ut Avv. 1258. Pac. 162. Lysistr. 60. Sed adverbii, quod hoc extremo loco est, iam alii quidam horum scholiorum loci notati in Thes.

17. ἀντάεις, αὐλάεις] Mirere haec per dorismum orta uno cum ceteris ordine inferri. Videtur igitur significare

συστολὴν ποιητικὴν τὸ ε, ἠχέεις, βρωμέεις, ἢ τὸ ο, ὡς ἀστε- **14**
ρόεις, ἁρματόεις, ἢ τὸ ω, ὡς εὐρώεις, κητώεις. τὸ τοίνυν χαρίεις σημειῶδες τῷ ι χρησάμενον πρὸ τέλους. ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν, ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει.

---

voluisse: „ne si dialectos quidem admittas et licentiam poetarum, χαρίεις simile habebit.“ Alibi tres formae in εις feruntur, ηεις, οεις et rarior ωεις, ab iis quibus debentur illa de αἱματόεις et τελήεις in Epim. H. (Ett.) p. 12. 408. Choeroboscus, ubi de abnormi hoc χαρίεις loquitur, p. 56. a (Gaisf. 59) item 116. a (203, cl. 204, 12), quatuor dicit formas hoc ordine, ηεις, οεις, αεις, ωεις, in forma αεις uno usus exemplo et mirifico, σκιάεις, brevi ut videtur α. — Ceterum αὐλάεις postquam αὐλᾶν μέλος Pyth. XII, 32 cessit, nunc non legitur, αὐδάεις est apud Pindarum ut ἀντάεις.

14, 18. τὸ ε] Blochius voluit ἔχει inseri post τὸ ε. Potius hoc et sequentia cum τῷ commutandum. Sed fortasse poterat et Herodianus hic illic accusativo uti. Ut apud Moschopulum syll. s. ἱστάναι est παρακείμενος μακρὰν παραληγόμενος, sic supra p. 9, 26 scriptum inveniebamus φύσει μακρὰν παραλήγεται. Theogn. can. 43, 13 εἰς ην καθαρὸν ὀξύτονα τὸ ι παραληγόμενα δύο ἐστί, quamquam eadem verba in Etymologicis s. ὑγιής habent τῷ ι, ibid. 162, 4 παραλήγεται δὲ ἢ τὸ η — ἢ τὸ ε — ἢ τὸ α — ἢ τὸ αν. Codd. περὶ διχρ. 288, 9 εἰ] παραλήγοιτο τὸ υ. Epimer. ap. Cram. II. p. 349, 8 τὰ εἰς δύο λήγοντα σ ἓξ φωνήεντα παραλήγεται. ἢ γὰρ κατὰ (sic) τὸ α παραλήγονται — ἢ τὸ ε — ἢ τὸ η et sic porro. At quod legitur in codice infra p. 16, 31 τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα τὸ η παραληγόμενα βαρύνεται cur respuamus in Herodiano, etiamsi hoc loco hos accusativos articuli fortasse ferendos putemus, facile opinor sentietur.

19. ἠχέεις] in Archilochi versu (fr. 69 Bergk.) ἐνάλιον καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα nunc certa correctione restitutum pro vulgato ἠχήεντα a Dindorfio et Meinekio. Idem Meinekius probabiliter χαιτέεις dedit Simonidi Amorgino v. 57 τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο. Memini praeterea μαντείας τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα Tyrtaei apud Plut. Lys. 6.

19. βρωμέεις] ut recte infra s. εἰς 18, 34. Hoc loco Cod. βρομέεις

20. εὐρώεις] Cod. εὐώεις. Correxit L. Dind. Thes.

14 Ο ὖ ς. τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ πέφυκεν εἶναι, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ κοινωνεῖ θηλυκῷ γένει. φλοῦς [φησί], χλοῦς, Γλοῦς ὁ λῃστής, χνοῦς παρὰ Σοφοκλεῖ, βοῦς,

---

14, 24. κοινωνεῖ θηλυκῷ γένει] cf. οὐ κεκοινώνηκε 16, 19. ἐν κοινότητι 15, 8. 19. (Apollon. adv. 553, 8) Arcad. 29, 22 τὰ εἰς ις φυλάττοντα τὸ θηλυκὸν γένος — τὰ δὲ κοινωνοῦντα ἀρσενικῷ γένει, ἐλπὶς εὔελπις — Theognost. Cram. II p. 29, 22 τὰ εἰς ων παρώνυμα μὴ κοινωνοῦντα θηλυκῷ γένει κατὰ τὴν φωνὴν (Φίλων — sed ἀπείρων). Et ib. 32 sic: τὰ εἰς ων ἀρσενικῷ καὶ θηλυκῷ γένει κοινωνοῦντα. Epim. H. 324 κεκοινώνηκε τὸ ὅτις καὶ ἐν τῷ θηλυκῷ· τούτου γὰρ τὸ θηλυκὸν ὅτις, καὶ τὸ οὐδέτερον ὅτι· τὸ γὰρ τίς φύσει κοινὸν ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. Et οὐ κοινωνοῦντος τοῦ γένους Pros. Il. Θ, 178.

15. φησί] sc. Herodianus. Saepius reperimus grammaticos ubi aliquem exscribunt illud φησί interponentes. Quod adhuc non satis observatum neque cautum est, ne hic illic citius φησί in φασί mutandum putaremus. Monuit de ea re Otto Schneider de schol. Aristoph. p. 56. De iis, qui Strabonem contraxerunt, monuit Cramerus praef. Strab. p. LVIII. Qui excerpta illa fecit ex Herodiani prosodia Iliaca, quae sunt in scholiis Venetis, ipsum Herodianum, ut nemo nescit, sub sua persona loquentem inducit. Attamen ad N, 791 sic scripsit: Ὀρθαῖον ὡς Ἀλκαῖον, ἐπεί, φησί, τὰ διὰ τοῦ αιος δισύλλαβα .... προπερισπᾶσθαι θέλει cett. Cf. Φ, 37, ubi simul in infinitivum verbi transiit: παρὰ γὰρ τὸ ὄρω ἐν πλεονασμῷ φησι τοῦ π γ ε γ ε ν ῆ σ θ α ι τὸ ὄνομα. — Sic in Schol. Ξ, 37 Ἀρίσταρχός φησι Ζηνόδοτον γράφειν ὀψαΐοντες, ὁ δὲ ἐπιθέτης Πτολεμαῖος τῷ β̄ οἶγ' οὐ ψαύοντες· καὶ λόγον φησὶν ἔχειν τὴν γραφὴν Didymum intelliges. Subit hoc stilum nec curatur an lector quis sit ille scire possit. v. Schol. V. ad Σ, 38. Inde nec dubitant illud quo saepe grammatici in explicando canone utuntur εἶπον convertere in εἶπε. Epim. Hom. 308, 29 διὰ τοῦτο δὲ εἶπε ταῖς ἰδίαις μετοχαῖς — διὰ τὸ εἴπεσκε in loco amplissimo qui totus Choerobosci est p. 632, 19. Gaisf. (272), hoc p. 634, 8 διὰ τοῦτο εἶπον. In hoc ipso loco in Gud. 429 διὰ τί (sic rectius) δὲ εἶπον, in Magno 625 διὰ τί δὲ εἶπε. In Epim. Hom. 6, 28 Ἀτρυτώνη, τὰ διὰ τοῦ ωνη βαρύτονα .... διὰ τοῦ ω μεγάλου γρά-

ῥοῦς, θροῦς, νοῦς, σοῦς, πολὺ παρὰ τοῖς Ἴωσι χροῦς. δῆλον 14
ὅτι πεπλάνηται περὶ τὸ γένος τὸ οὖς οὐδέτερον ὑπάρχον,

Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει.

Οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὸ πάθος τῆς λέξεως καθότι ποικίλως λέγεται. οὖας γὰρ καὶ ἡ γενικὴ οὔατος· καὶ ὄας, ἔνθεν ὄατος· καὶ ὦας,

---

φεται, οἷον μελεδώνη, κορώνη. βαρύτονα εἶπε διὰ τὸ ἡδονή, καλλονή — Sed nihil hoc frequentius in his Epimerismis Homericis non ex uno sed ex variis auctoribus descriptis. Poterant, ubi non tenebant primam, πρόςκειται supponere, et fit, ubi eundem locum saepius descriptum habemus, e. g. in Epimerismis et Etymologicis, ut hic εἶπε, illic πρόςκειται emergat, e. g. s. χθιζὰ in Et. M. πρόςκειται, in Epim. et Gud. εἶπε, vel s. αἰπόλιον in Epim. Hom. πρόςκειται, in Epimerismis κατὰ στοιχεῖον Cram. II p. 332 εἶπε. — (Parum exspectatum illud εἶπε intrat Moschopul. syll. τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα .... θηλυκὰ δὲ εἶπε .... qui, ut et aliis sine dubio nonnunquam accidit, fortasse ipse regulae suae undecunque haustae auctorem nescivit, cf. τινὸς λέγοντος s. φύω.) — Caeterum his postremis scriptoribus, qui nil essent nisi per eos quos exscriberent et transscriberent, saepe idem fere accidisse opinor quod Helenae Goethianae nescienti utrum ipsa sit an alia. Joann. Al. p. 18, 6 τὸ χιλιῶν φησὶ παρ' Ἀθηναίοις παραλόγως περισπᾶσθαι, et paucis interiectis versibus, v. 17, ἐννέα σεσημειωμένων, περὶ ὧν καὶ λόγον δίδομεν.*)

14, 25. Γλοῦς ὁ λῃστής] piratam aliquem significare videtur. Γλοῦς Caricum nomen. Ath. VI p. 256. c.

26. σοῦς] i. e. κίνησις, usus erat Democritus, v. Aristot. Coel. IV, 6. (Σοῦς rex Spartae, Σόος, Plat. Crat. 412.)

27. χροῦς] cf. pros. Il. N, 191.

28. Ἄντιφον αὖ cett.] Cod. ἄντιφον δ' οἱ παρὰ οὖς ἐφύλαξε ξίφει. Correxit Meinekius ad Theocr. I, 28, versum Homericum restituens Λ, 109. — Choer. 185. a.

30. οὖας γὰρ cett.] Cod. οὔας γάρ, καὶ ἡ γενικὴ οὔατος·

---

*) Jo. Al. ubi illo φησὶ utitur nunc addit Ἡρωδιανός, ut 13, 35, cf. 19, 18. 39, 21 (δείκνυσι δὲ Ἡρωδιανός) nunc omittit, ut l. l. 7, 24.

14 ἔνθεν ὤατος· καὶ ὧς, ἔνθεν ὠτός· καὶ ὦος οὐκ εἰρημένον, συνεσχηματισμένον δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ τῷ ἀμφωές. τοῦ μέντοι οὖς οὐ ζητητέον τὴν κλίσιν.

καὶ ὄας, ἔνθεν ὄατος· καὶ ἠώας, ἔνθεν ἠώατος· καὶ ὠτός καὶ ὀός, οὐκ εἰρημένον μέν, συνεσχηματισμένον δέ, παρὰ Θεοκρίτῳ ἄμφω. ἔστω μέντοι οὖς. ζητητέον τὴν κλίσιν. Emendavit Meinekius ad Theocr. I, 28. Item Lobeckius Paralip. I p. 225. technol. verb. 314. (Apud Meinekium, puto, ὦς pro ὦος typothetae errore erat). — Etym. M. 638, 54 Οὖας σημαίνει τὸ οὖς. Παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ γίνεται αὖας· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο οὖας, τὸ τῆς φωνῆς ἀντιληπτικὸν αἰσθητήριον. κλίνεται οὔατος ὡς δέρας δέρατος. Ἐκ δὲ τούτου γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ ὄας καὶ κατὰ κρᾶσιν οὖς καὶ κατὰ Δωριεῖς ὦς. Τὸ δὲ ἀμφῶες νεοτευχὲς παρὰ Θεοκρίτῳ (I. 28) γίνεται οὕτως. ὡς παρὰ τὸ οὖδας γίνεται τὸ οὖδος καὶ παρὰ τὸ γῆρας γῆρος καὶ παρὰ τὸ κῶας κῶος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὄας ὄος (l. ὦας ὦος). εἶτα πάλιν ὥσπερ παρὰ τὸ εἶδος εὐειδής, γένος εὐγενής, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὄος (l. ὦος) γίνεται ἀμφώεις (l. — ωης v. Lob. Par. l. l.) ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ας οὐ γίνεται σύνθετον (inser. εἰς ης), ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς ος. περὶ παθῶν. Herodiani sc. Quae ad Methodium quoque transierant, v. s. ἀμφῶες p. 93.

14, 33. ἀμφωές] Scio ἀμφῶες reliquis locis grammaticorum (v. quaest. ep. 152. add. Suid.) ut apud ipsum Theocritum scribi. Certe ex regula compositorum in ης, quae sunt ab neutris in ος, erat ἀμφωής, ἀμφωές, nec usquam in exceptis hoc ferri intelliges ex quaest. ep. p. 148 sqq. Quod certe tantum valet quantum traditus accentus, paucissimis praesertim locis traditus.

32. συνεσχηματισμένον] quod ipsum non fingitur sed in compositione. Cf. συσσημαίνειν. Herod. ap. Cramer. IV, p. 334, 31 τὰ ἐκ παρακειμένου συνεσχηματισμένα ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ τ κλίνεται, χαλκοκράς, νεοκράς.

---

*) Mihi et ea quae ab initio sunt, non tantum quae de ἀμφωης dicta sunt, Herodianea videntur, falsoque Eustathium referre opinor p. 1896 in. si quidem id refert, secundum Herodianum οὖας ex ὄας factum esse per epenthesin. — Posterioribus magis probatum videtur ἄω i. e. αἴω, ἄος, ὄας, οὖας ut Choer. 188. b. Theogn. 119. Eust. 1148, 50.

Πούς. τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα περι- **14**
σπᾶται, χνοῦς, κνοῦς, χροῦς, Γλοῦς, θροῦς, φλοῦς, πλοῦς, ῥοῦς· **15**
σημειωτέον τὸ πούς ὀξυνόμενον· μετοχῆς γὰρ ἐδέξατο τόνον. Ποδός. τὰ εἰς δος λήγοντα δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα εὐθεῖαν ὑπισχνεῖται πτῶσιν, ὁδός, σποδός· οὐ δόκιμος ἄρα οὐδὲ ἡ γενικὴ ποδός.

Φρήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον μόνως θηλυκόν. ἀλλ' εἰ ἐπιδέχοιτο καὶ τὸ θηλυκὸν γένος, ἐν κοινότητι ἐπιδέχεται. Ὁποῖόν ἐστι τὸ χήν. θηλυκὸν γὰρ αὐτὸ οἶδεν ὁ ποιητής,

ὡς ὅδε χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,

καὶ

αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φερων,

ἀρσενικὸν δὲ οὕτως,

χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσι
ἐξ ὕδατος,

εἶτα ἐπιφέρει

14, 34. τοῦ μέντοι οὖς οὐ ζητητέον τὴν κλίσιν] Acquisivit Meinekius in τοῦ μέντοι οὖς ζητητέον τὴν κλίσιν. Hoc igitur esset: „reliqui, quos diximus, nominativi analogum genitivum habent: sed οὖς quomodo declinetur deliberandum est.“ Quomodo autem declinabitur? Omnino non declinabitur, id quod monadicis saepe accidit. Sic certe, et probabiliter, Choeroboscus 185. b καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ οὖς ἄκλιτον ἐστί. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· οὐδὲν οὐδέτερον εἰς ους λήγει εἰ μὴ μόνον τὸ οὖς. ἐπειδὴ οὖν τοῦτο, φημὶ δὲ τὸ οὖς, οὐκ ἔσχεν ἄλλο ὅμοιον, εἰκότως ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἄκλιτον ἔμεινεν. Idem fieri eadem de causa in δέμας. (De γονὴ e. g. item 164. a.) Sic mihi simplicius visum οὐ inserere.

15, 6. Φρήν] In universum conferendus Choer. Th. 143. b.

10. ὡς ὅδε —] ο, 174. Cod. ἥρπαξε τιταλλομένην

12. αἰετός —] ο, 161. Cod. οἴελος

14. χῆνές μοι —] τ, 535. Cod. οἶδε et αὐχέν' ἔηξε

15 ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
πᾶσι κατ' αὐχένας ἧξε καὶ ἔκτανεν, οἱ δὲ κέχυντο.

καὶ τοῦτο μὲν ἐν κοινότητι. Ὧι ὅμοιον δύναιτο ἂν εἶναι καὶ τὸ ῥήν, εἴ τις βούλοιτο. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς Νίκανδρος·

αὐτὰρ ὁ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγωόν.

ἐν συνθέσει πολύῤῥην παρὰ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσαντι·

ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἀπάνευθε θαλάσσης εὐρυπόροιο
οἰκία ναιετάασκε πολύῤῥην, πουλυβοώτης.

τούτου καὶ πληθυντικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ

ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται.

16 ὁπότε δὲ λέγει ὁ ποιητὴς

θῆλυν, ὑπόῤῥηνον,

ἀπ' εὐθείας τῆς ὑπόῤῥηνος κλίνει, ἥτις ἀπὸ γενικῆς ἀπεδέξατο τὴν σύνθεσιν. ὡς παρὰ τὴν μηνός τὸ δίμηνος ἢ τρίμηνος, οὕτως ῥηνός ὑπόῤῥηνος. Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὰ παραδείγματα, Ζήν, μήν, σπλήν, σφήν, ψήν. Ἀριστοφάνης·

εἴθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται.

15, 22. αὐτὰρ ὁ τοῦ —] Nic. Ther. 453.
23. συνθέσει] Cod. ἀντιθέσει. Corr. Blochius.
25. ἀπάνευθε] Cod. ἐπινευσί. Ἀπάνευθε emendavit Lobeckius Paralip. I. p. 71 (qui praeterea οὐκ). Cramer. in Mus. Cant. p. 637 voluerat ἐπὶ θινί.
26. οἰκία] Cod. οἰκίαν. Corr. Dindorf.
26. πουλυβοώτης] Cod. πολυβοώτης. Corr. Blochius.
28. ἐν δ' ἄνδρες —] I, 154. Cod. ἐν δὴ ἄνδρες ναιετάουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῶται
16, 1. θῆλυν, ὑπόῤῥηνον] K, 216.
5. Ζήν — ψήν] Cod. haec vocabula omnia cum circumflexo habet.
7. εἴθ' οἱ —] Cod. ἤτοι κνῆπες, deinde σίκας. Correxit Dindorf. ex Aristoph. Av. 593. — Dein Cod. ὅπερ et μηδὲ pro εἴπερ et μηδέν. Bl. et ἐμησιάνακτι pro Ἑρμ. D.

εἴπερ οὖν ἀληθές ἐστι τὸ μηδὲν εἰς ην λῆγον μονοσύλλαβον 16 θηλυκὸν γένος σημαίνειν, δῆλον ὅτι πεπλάνηται τὸ φρήν περὶ τὸ γένος. διὸ καὶ ἐξηλλάγη αὐτοῦ ἡ κλίσις ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μονοσύλλαβα. φρενὸς γάρ, τῶν ἄλλων φυλασσόντων τὸ η. οὐκ ἀντιθήσει τις ἡμῖν τὸ παρὰ τῷ Ἑρμησιάνακτι ἐν Λεοντίου α'

δερκόμενος πρὸς κῦμα, μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν.

οὐ γὰρ ἐντελές, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλήνη.

Σειρήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξυνόμενον θηλυκόν, μόνον δὲ τὸ Σειρήν. ὁπότε δὲ καὶ μελίσσης εἶδος σημαίνει, ἀρσενικῶς ἁπλῶς λεγόμενον οὐ κεκοινώνηκε. διὸ καὶ οἱ ἀδένες ἀρσενικῶς λεγόμενοι παρ' Ἱπποκράτει ἀναλόγως λέγονται.

Γαστήρ. τὰ εἰς ηρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θη-

16, 17. Σειρήν. ὁπότε] Cod. σειρήν, ποτέ

18. σημαίνει] Cod. σίας. Bl.

18. ἁπλῶς] significat i. q. καθάπαξ. Phot. lex. 438, 25 ἐπ' ἐνίων ἁπλῶς παραλείπουσι τὸ σ, κεκλειμένον, πεπρημένον. De κεκοινώνηκε v. supra ad οὖς. — Eust. 1709, 53 παρὰ Ἀριστοτέλει δὲ ζωΰφιόν τι ἔντομόν ἐστιν ὁ σειρήν, ἀρσενικῶς οὕτω καλούμενος (quod ipse oblitus est p. 1914, 40).

19. Διὸ καὶ οἱ ἀδένες cett.] Cum utroque genere ἀδήν feratur apud Hippocratem, hoc dicit „ἀδένες cum masculino genere dicuntur apud Hippocratem ex analogia dicuntur."

19. ἀδένες] An ἁδένες? Sic videatur ex Photio et Bekkero An. p. 342, 31 ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις καὶ δασύνεται παραλόγως ὥς φησιν Ἡρωδιανός. Cui an fides habenda sit iure haesitamus propter regulas de spiritu vocalis α ante δ ex prosodia Iliaca traditas ad E, 203, Λ, 88, in contrarium ut videtur ferentes, attamen ita contractas et male excerptas, ut certi nihil statuere audeas. ἀδήν docet Moschopul. op. p. 32 τὸ α πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται (hoc minime Herodianeum) πλὴν τοῦ ᾅδης καὶ ἀδήν, ὄνομα πάθους . . . . Apud Arcadium cum leni scriptum est 8, 19. 9, 12. item apud Choer. 60. a (69, 13). 144. a (275, 20).

21. ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν] dixit propter κήρ, ut annotavit Choer. Theodos. 171, ubi simillima de vocabulo γαστὴρ prodidit.

16λυκὰ ὄντα βαρύνεσθαι θέλει, μήτηρ, θυγάτηρ, εἰνάτηρ, Δημήτηρ, οὐδὲν δὲ θέλει ὀξύνεσθαι. σημειώδης ἡ γαστὴρ ὀξυνομένη. καὶ γὰρ ἄλλως τὰ εἰς τηρ ὀξυνόμενα ἀρσενικά, ὁπότε μὴ κατὰ

16, 25. ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένους εἴη] Choer. l. l. de compluribus in ηρ (v. 12 ἀνέρα peccatum pro ἀέρα): ἀπὸ ἀρσενικοῦ γένους μετηνέχθησαν εἰς θηλυκὸν γένος. Id quod hic legimus, μεταβολὴ γένους, dicitur sive manet ultima, ut ὁ αἰθήρ ἡ αἰθήρ, sive mutatur, ut ὁ ζυγός τὸ ζυγόν. Illud hoc loco habemus, hoc e. g. Arcad. 122, 18 τὰ δὲ μεταβολὴν γένους πεπονθότα ὀξύνεται, χαλινός χαλινόν, ζυγός ζυγόν. Sic de ὁ et τὸ σκότος, ἔλεγχος, τάριχος Choerobosc. 177. b (cf. 178. a) εἰσὶ κατὰ μεταβολὴν ἤγουν ἐναλλαγὴν γένους, et item de λύχνος et λύχνον, θεμέλιος θεμέλιον. Idem dicitur per μεταποιεῖσθαι. Pros. Il. Γ, 35 παρειά οὕτως ὀξυτόνως καὶ χωρὶς τοῦ σ γραπτέον, ἵνα ᾖ οὐδέτερον· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν τοιούτων θηλυκῶν μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερον γένος τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου μένοντος τὸν αὐτὸν φυλάσσει τόνον, πλευραί πλευρά, πυραί πυρά. Quo eodem et uti licet, cum genus quidem manet variata terminatione, ut infra p. 39: τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται. Caeterum et μεταπλάσσειν illud dicitur, ut pros. Il. A, 464 ἀπεφηνάμην δὲ ἐντελέστερον τὸ μηρίον τοῦ μήρου ὄν· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ ἐγεγόνει. ἐπεί τοι εὐθύνεται ὁ τόνος. τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα μεταπλασσόμενα εἰς οὐδέτερον γένος τὸ εἰς ον λῆγον τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, ὁ ζυγός τὸ ζυγόν τὰ ζυγά, δίφρος δίφρον δίφρα. Hinc μεταπλασμὸς γένους. Quod cum μεταποιεῖν coniunctum habes in Epim. H. p. 373 de illo παρειά· ἡ δὲ κατειθισμένη προσῳδία ἀφορμὴν εἶχε τὸν μεταπλασμὸν τῶν γενῶν· τὰ γὰρ ἀπὸ τοιούτων θηλυκῶν μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερον γένους et reliqua Herodianea, quae antea attulimus. Eustath. in eadem re ad Γ, 35 κατὰ μεταπλασμόν. Nam dicunt nonnunquam μεταπλασμὸν omisso γένους, ut E. M. s. λύχνος p. 572, Eust. 1452, 56 προτόνους ἢ πρότονα οὐδετέρως κατὰ μεταπλασμόν: quod attendendum, ne hunc metaplasmum generis confundamus cum notiore illo qui fit in deflectendo casu: quod inter veteres mihi peccasse videtur is qui scripsit schol. D ad E, 397. — Caeterum nunc non hujus loci est illorum doctrinam de hoc genere perquirere, quae duabus maxime

μεταβολὴν γένους εἴη, ἀστήρ, πρηστήρ, καυστήρ, πληκτήρ, ἀλ- 16
κτήρ. προςέθηκα δὲ ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένους διὰ τὸ

ῥαιστῆρα κρατερήν,
ὕλην στεγαστῆρα.

τοιαῦτα γάρ ἐστιν ὁποῖον ἡ αἰθήρ, ἡ ἀήρ.

Σκηνή. τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ τῷ η παραληγόμενα βαρύνεται, Ῥήνη, κρήνη, φήνη,

φήνῃ ἐειδομένη,

γλήνη, μήνη. σημειώδης ἄρα ἡ σκηνή.

Δοθιήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα ὀξυνόμενον καθα- 17
ρεύει κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀεὶ πρὸ τοῦ η σύμφωνον ἔχει ἢ σύμφωνα· οἷον σωλήν, λειχήν, κηφήν, αὐχήν, Πειρήν καθ'

---

in rebus perplexior nec omnium eadem erat, quatenus singularis praestrueretur omnibus, ut δίφρον, alia, deinde de discrimine et confinio μεταβολῆς γένους et paraschematismi et metaschematismi. Cf. Lob. Proleg. Path. 5. Sic quod Eustathius p. 108, 23 vel ἦμαρ „mutatione generis" factum dicit ex ἡμέρα „ἦμαρ ἡ ἡμέρα κατὰ γένους ἐναλλαγήν" ut mirum est sic Herodianeum certe non est.

16, 28. ῥαιστῆρα κρατερήν] Σ, 477.

28. ὕλην στεγαστῆρα] Cod. ὕλης τε γαστῆρα. Emendavit Lobeck. Par. 216 not. Fuit scilicet initium trimetri ὕλην στεγαστῆρ'.

29. ἐστιν] Cod. ἐστι

29. αἰθήρ] Cod. αἰτήρ. Bl.

31. τῷ] Cod. τὸ. D.

31. Ῥήνη] Il. B, 728.

32. φήνῃ —] „γ, 372: ubi φήνῃ εἰδομένη editum." D.

32. μήνη] Cod. σμήνη. Est etiam „μήνη ἡ σελήνη" ap. Theognostum eo loco, qui cum nostro conferri meretur p. 113.

17, 1. Δοθιήν] Cod. δοθειήν, hic ut infra correctum a Dindorfio.

2. καθαρεύει] Theogn. Cram. II. p 27, 10 σεσημείωται τὸ δοθιήν διὰ καθαροῦ τοῦ ην ἐκφερόμενον.

4. Πειρήν καθ' Ἡσίοδον πατὴρ Ἰοῦς] Cod. πηρὴν et

17Ἡσίοδον πατὴρ Ἰοῦς, Αἰζὴν Ταντάλου παῖς. στελήν (?), σειρήν, βαλλήν, οὕτως ὁ βασιλεύς, ἐσσὴν ὁ οἰκιστής,

Μυρμιδόνων ἐσσῆνα

Καλλίμαχος, πυθμήν, λιμήν, ἀτμήν, καμασὴν ἰχθῦς τις λέγεται, Ἀραφὴν εἷς τῶν ἑκατὸν ἡρώων, ἠλακατήν, καὶ τοῦτο ὄνομα ἰχθύος κητώδους, ἀλλὰ καὶ τὸ κύριον. δῆλον ὅτι σημειώδης

υἱός. Correxit Lud. Dindorf. ad. fr. Hesiod. XCI cl. Apollodoro II, 1, 2.

16, 4. Αἰζήν, Ταντάλου παῖς] Steph. Byz. s. Ἀζανοί Φρυγίας πόλις .... Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ τῆς αι ἐν α' τῆς καθόλου λέγων· Αἰζὴν Ταντάλου παῖς, ἀφ' οὗ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Αἰζανοί. Ap. Arcadium servatum Αἰζήν p. 8, 25. Cf. Lobeck. Paral. I, 191.

5. στελήν] ignotum. V. Lob. l. l. 192.

5. βαλλήν] cum duplici λ non ignorare Herodianum, apparet ex Arcad. 9, 5.

5. οὕτως] Cod. οὗτος. Corr. Dind.

6. ἐσσήν] Cod. ἐσπήν. Corr. Bloch.

6. ἐσσὴν ὁ οἰκιστής] Quod hanc potissimum vocabuli significationem ponit Herodianus, non alteram βασιλεύς, quam item ex Callimacho probare poterat (h. Jov. v. 66) fortasse indicat, hanc sibi primam et propriam visam, ἀπὸ τοῦ ἕσσαι καὶ ἱδρῦσαι, Et. M. 383, 32.

6. Μυρμιδόνων] Cod. μυρμυδόνων. Corr. Bloch.

7. ἰχθῦς] Cod. ἰχθύς

7. ἰχθῦς τις] Notum est ab Empedocle pisces in universum καμασῆνες dictos esse v. e. g. Ath. 334. b.

8. Ἀραφὴν εἷς τῶν ἑκατὸν ἡρώων] Centum olim demi Attici (Herod. V, 69), quorum κτίσται ἐπώνυμοι sine dubio centum illi heroes: hoc fortasse titulo οἱ ἑκατὸν ἥρωες in sacris quibusdam precationibus invocati. Recensuerat singulos Polemo: ἀναγράφει δὲ τοὺς ἐπωνύμους τῶν δήμων καὶ φυλῶν Πολέμων Schol. Aristoph. Avv. 646. — Unum autem ex demis Atticis dictum fuisse Ἀραφήν notum. V. Bergk. com. Att. p. 85. Sauppe de demis urbanis Athenar. p. 5.

9. ἀλλὰ καὶ τὸ κύριον] Eust. 1488, 30 περὶ ὧν (ἠλα-

ὁ δοθιὴν παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενος καὶ μὴ ἔχων πρὸ τοῦ η 17 σύμφωνον. Τηλεκλείδης

ὅδ' ἀπ' Αἰγίνης νήσου χωρεῖ δοθιῆνος ἔχων τὸ πρόσωπον,

καὶ Ἕρμιππος ἐν Θεοῖς

φήμης ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης ὥςπερ πέπονος δοθιῆνος.

Εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι καὶ τὸ ζαήν καθαρεύει, οὗ καὶ αἰτιατικὴ

κατήνων) μυθικὸς λόγος ὅτι Ἰχθύος καὶ Ἡσυχίας τῆς ἀδελφῆς Γαλήνη καὶ Μύραινα καὶ Ἠλακατήν. Quod habet ab Athenaeo 301. d, ubi ἠλακατῆνες commutandum cum Ἠλακατήν. Ad illud ὄνομα ἰχθύος κητώδους cf. Athen. 301. a ἠλακατῆνες — εἰσὶ δὲ κητώδεις.

17, 12. ὅδ' ἀπ' Αἰγίνης sqq.] Cod. ὅδ' ἀπ' αἰγιύνης οὐ χωρεῖ δοθειῆνος ἔχων τὸ πρόςωπον. (Cf. Aristoph. Vesp. 1172.) Corr. Dindorf.

14. φήμης ἱερᾶς sqq.] Cod. φήμης ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης ὥσπερ πέπονθε δοθειῆνος. Correxit Lud. Dindorf.

15. εἰ δέ τις λέγοι sqq.] Cod. haec corruptissima habet hoc modo: εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι καὶ τὸ ζάην καθαρεύει, καὶ αἰτιατικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ κατ' ἔκθλιψιν τοῦ α, ὦρσε δ' ἐπὶ ζάην ἄνεμον, πρῶτον μὲν ἕπεται, ὡς οὐχ ὑγιῶς τὸ τοιοῦτο παραλήψεται πίστιν, ὀφείλει ἐξ ἄλλων πτώσεων παραθέσθαι. προείπομεν δὲ κατὰ χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, οὐχὶ καθ' ὑπόστασιν, λεγόμενον πάντα. Horum partem emendaveram in quaest. ep. p. 155, ubi de ζαης et ζαην (locus Homericus est Od. μ, 313) Herodiani aliorumque veterum grammaticorum opiniones recensui. Ad εἴσεται, si opus est, cf. e. g. 8, 22. Quod ad reliqua, ex ea lege non casus quosdam inventos afferendos esse pro nominativo non invento, ex hac igitur lege iam in primo huius libelli vocabulo (Ζεὺς) reiecit σεύς sumtum a grammaticis propter σέες, item alia non raro, sed inspice prae ceteris κρέας p. 30. Dein pergit: „Praedixi autem, sc. in praefatione p. 5, me in hoc libro omnia dicere ex usu Graecorum, non respicere quae sumuntur artis causa ficta.“ Idem καθ' ὑπόστασιν habes Epim. Hom. 345, 14. ibid. 101 s. γνώτην.

Illud πρῶτον μὲν indicio est duo fuisse momenta, quorum

παρὰ τῷ ποιητῇ κατ' ἔκθλιψιν τοῦ α,

ὦρσε δ' ἐπὶ ζαῆν' ἄνεμον,

πρῶτον μὲν εἴσεται, ὡς οὐχ ὑγιῶς τὸ τοιοῦτο παραλήψεται, οὐ πίστιν ὀφείλει ἐξ ἄλλων πτώσεων παραθέσθαι. προείπομεν δέ, ὅτι κατὰ χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, οὐχὶ καθ' ὑπόστασιν λέγομεν ἅπαντα. ἀλλ' οὐδὲ ὁμολογούμενον τὸ ζαῆνα. Φυλακτέον δὲ ὡς πολλοὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ διὰ τοῦ ω λέγουσι τὸ δοθιών, συναποφερόμενοι τῷ Κνακιών καὶ Ἀσιών καὶ ἀνθεστηριών καὶ τοῖς τοιούτοις.

Πυρά. τὰ εἰς ρα λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ υ παραληγόμενα ἢ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ὡς τὸ ἄγκυρα, ὄλυρα, Κέρκυρα, γόργυρα, ἢ παροξύνεται, ὡς τὸ Ἐφύρα, πορφύρα, κολλύρα, Ζεφύρα, λύρα, θύρα, ἢ προπερισπᾶται, ὡς τὸ

---

alterum perierit. Quare addidi ἀλλ' οὐδὲ ὁμολογούμενον τὸ ζαῆνα.

17, 22. συναποφερόμενοι τῷ Κνακιών καὶ Ἀσιών] Theogn. p. 38, 9 in regula de genitivis in ωνος et ονος: σεσημείωται τὸ Κνακιών Κνᾱκιῶνος, ὄνομα ποταμοῦ, καὶ τὸ Ἀσιών Ἀσιῶνος, δηλοῖ δὲ ὄνομα ὄρους, καὶ τὸ Κυρηβιών. Suid. δοθιὼν φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός· „ἔχουσα δοθιῶνα ὑποφυόμενον ἄρτι." — Ceterum Laconicum illum Κνακιῶνα per υ scriptum habebamus apud solum Lascarin (hinc enim sua transtulit Draco de metris p. 59), ibidemque diserte docebamur antepultimam in hac voce longam esse. Haec ab Herodiano ut apparet alienissima, ut nunc videmus, a Choerobosco sunt ad Theod. 151. b.

26. γόργυρα] Cod κόρκυρα. Sed quis non cum Lobeckio iudicet (Proleg. Path. 274), aut Κέρκυρα γόργυρα aut γέργυρα Κόρκυρα scribendum esse, quia nihil causae fuerit ut idem nomen bis afferet.

27. Ἐφύρα] Est cur moneamus idem vocabulum allatum esse Arcad. 194, 15. — Et Theognost. 101, 34. — Nec περὶ διχρ. 288, 12 σφύρα, πορφύρα aliud redibit.

27. κολλύρα] Cod. κολύρα. Illud, quod certius, Arcad. 94. περὶ διχρ. 288. — Theogn. l. l. cum uno λ.

27. Ζεφύρα] „vel Halicarnassi nomen est Strab. XIV.

σφῦρα, οὐδ᾽ ὅτι οὖν ἐστιν ὀξυνόμενον. σημειῶδες ἄρα τὸ πυρά. **17**
τὸ δὲ

Γυρῇσίν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε,
πέτρῃσι μεγάλῃσι

εἰ καὶ ἰδίως λέγεται, ἀλλ᾽ ὅμως ἔχει τάξιν ἐπιθετικήν. λέγεται δὲ καὶ περὶ τούτων μοι πάντων ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς **18** προσῳδίας.

Ἐ ρ ῳ δ ι ό ς. τὰ διὰ τοῦ διος ὀνόματα πάντα προπαρο-

---

p. 656 vel insulae de qua Plinius IV, 12 §. 20 loquitur." Lobeck. l. l.

17, 30. Γυρῇσίν μιν —] Od. δ, 500. Cod. πυρῇσι μὶν.

32. ἰδίως] quod in pros. Homer. dicit etiam εἰς ἰδιότητα, ut certae rei vel homini vel loco proprie adhaeserit.

32. τάξιν] ἐν ἐπιῤῥηματικῇ τάξει pros. Il. Σ, 410. παρείληπται ἐν τάξει ἄρθρου Ariston. K, 322. ἐπιῤῥηματικὴν τάξιν ἔχουσα Epim. H. 97, 19.

18, 3. Ἐρῳδιός] Cod. hic et infra sine ι, item ῥωδιός. Affert quaedam de hoc verbo ex Herodiani libro περὶ παθῶν Orion 57, 12. Sed iuvabit potius haec adscripsisse ex Et. M. 380, 30 ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται ἁρμόδιος τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπὸ τοῦ ῥοίζον (l. ῥοίζω ex Paris.) γίνεται ῥοίδιος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω ἐρῳδιός, καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον. καὶ λέγουσί τινες ὅτι ὤφειλε βαρύνεσθαι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ διος πάντα βαρύνονται, παυρίδιος, μοιχίδιος. ἀλλ᾽ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἐξηκολούθησε τοῖς ἐπὶ ὀρνέων. τὰ γὰρ εἰς ος καθαρὰ τῷ ι παραληγόμενα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐπὶ ὀρνέων ὀξύνονται, αἰγυπιός, χαραδριός, βομβυλιός. οὕτω καὶ ἐρωδιός. λέγεται καὶ ῥωδιός (scr. ῥῳδιός) παρὰ Ἱππώνακτι· κνεφαῖος ἐλθὼν ῥωδιῷ (sic) κατηυλίσθην· καὶ ὡς μὲν πρὸς τὴν συνήθειάν ἐστιν ἀφαίρεσις, ὡς δὲ πρὸς τὸν σχηματισμὸν ἐντελές. In his causa accentus abnormis convenit ut decet cum Arcadio 41, 5. 42, 2. Apparet porro ῥῳδιός et ἐρῳδιός nullo discrimine notari nisi deficiente ε scribendumque esse etiam ῥῳδιός cum ι, quod servatum est ap. Theogn. 54, 30. Extrema, quae adscripsi, satis memorabilia simul

18 ξόνονται, χωρὶς εἰ μὴ τριβράχεα εἴη ἐπὶ κυρίων, ὥςπερ ἔχει τὸ Σχεδίος,

Σχεδίον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως,

καὶ

Κάρησός τε Ῥοδίος τε.

προπαροξύνονται οὖν ταῦτα· αἴδιος, μαψίδιος, φωρίδιος, ἐπιμαστίδιος, ῥηΐδιος, θνητάδιος, κρυπτάδιος, παυρίδιος, Μυσάδιος,

---

videntur accentui in ῥῳδιός explicando esse. Omisi autem quae iam sequuntur in Etymologico ἢ παρὰ τὸ ἕλος ἑλωδιός καὶ ἐρωδιός, φιλήδεῖ γὰρ τοῖς ἑλώδεσι τόποις, quae iam non ab Herodiano, sed aliunde desumta videntur. Videntur enim haec (et haec sola et seorsum inveniuntur apud Suid. et in Epimerismis Psalmorum a Gaisfordio editis p. 173) recentiorum quorundam continere rationem, qui ι illud antiquitus traditum iam non curarunt. Nam antiquiores et qui ex antiquis fontibus hauserunt omnes tenuerunt illud ι (v. Dind. in thes. et varias etymologias in Etym.), et ita quidem ut ii etiam qui ab ἕλος ducerent, quos Herodianus quoque commemorat apud Orionem l. l., factum dicerent ex ἕλος et ἴδιος.

18, 4. εἰ μὴ τριβράχεα εἴη ἐπὶ κυρίων] Cod. post εἴη habet ἤ. Quod delendum erat. Nam ne ἴδιος quidem excluderetur. Regula de propriis trisyllabis in ιος paroxytonis saepius tradita, qua de re plura collegimus in Arist. p. 278.

5. Σχεδίον δ' ἕλε —] Cod. ἐλελήϊστος. „Il. Z, 35 Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως. O, 515 ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον.“ Dind. Animadvertendum in exemplo minime dubio, talia grammatico nostro excidere potuisse.

6. Κάρησός —] M, 20. Cod. κάρης ὅστ' ἐρωδιός τε. Bl.

8. ῥηΐδιος] cf. Theognost. 54, 23.

9. Μυσάδιος] Cod. μρυσάδιος. Emendatio est Lobeckii Par. I. p. 77 et Prol. Path. 352 ex Steph. Byz. s. Μυσία .... λέγονται καὶ Μυσοὶ καὶ Μύσιοι καὶ Μυσάδιος Αἰολικῶς. Idem διχθάδιος pro eo quod Cod. habet μιχθάδιος

διχθάδιος, ὑῤῥάδιος, Μολπάδιος, Ὑσσάδιος, μινυνθάδιος, καὶ 18 ἄλλο μυρίον πλῆθος. διὸ σημειωτέον ἐρῳδιός ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ω καὶ τὸ ι γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὥςπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι

ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρ' Ἀρήτην
κνεφαῖος ἐλθὼν ῥωδιῷ κατηυλίσθην.

τὴν δὲ λύσιν τούτων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ καθολικῆς προςῳδίας ἐποιησάμην.

Prol. Path. 351. Idem ib. Μολπάδιος tuetur pro proprio, conveniente cum feminae nomine Μολπαδία apud Diod. V, 62.*) Denique Ὑσσάδιος pro gentis nomine tenere conatus est, nisi Ὀσσάδιος potius substituendum sit ex Arr. exped. Al. VI, 15, 3. Ceterum hac terminatione ethnica complura sunt, inter quae unum Θυνιάδιος (Steph. B.), de quo erit fortasse qui cogitet in θνητάδιος, quod non certissimum est. — De ὑῤῥάδιος adiectivo quod ἄδοξος et εἰκαῖος explicatur a veteribus, quod idem cum συῤῥάδιος, et de illo quod de Pittaco dictum quidam Ὕῤῥα παῖδα explicabant, esse enim hanc formam Aeolensium patronymicam, alii (fortasse quia Pittaci patrem non Hyrrham sed ipsum Hyrrhadium ferri videbant) ab aliquo retro maiorum ita apellatum putabant**) locos veterum invenies apud Ahrens. dial. Aeol. 157. 158.

18, 14. ἐγὼ δὲ —] Cod. παρὰ ῥήτηρ et κναιφέως, quorum extremum iam Blochius emendavit ex Etym., emendatio παρ' Ἀρήτην ex alio fragmento Hipponactis et explicatio δεξιῷ ῥῳδιῷ „bono omine“ ex Dolonia) prosperrime cessit Schneidewinio. Meineke fr. L. p. 117.

---

*) Βρομαδία tibicina Athen. 605. b.

**) Sic fere se res habere videtur. Apud Hesychium est ὑῤῥάδιος ἀπό τινος τῶν προγόνων. ἄδοξος ἢ εἰκαῖος. Apud Theognost. 23, 22 ὑῤῥάδιος προγονίος ἢ ἄδοξος. An forte scripsit προγονικόν? ut ita dixerit vocabulum non a patre (πατρωνυμικὸν) sed ab aliquo maiorum sumtum. — Ceterum poterat tertia classis esse qui dicerent, si illa forma in αδιος sit patronymica, recte et Hyrrhadii filium dici Ὑῤῥάδιον, ut Sicelidae filius Σικελίδης, sim. schol. Theocr. VII, 40. Schol. Pind. Pyth. VI, 4.

18 Μηχανή. τὰ διὰ τοῦ ανη ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνεται, πτισάνη, δρεπάνη, σαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη· ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανή σημειοῦται ὀξυνόμενον. προςέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανή παρ' Ἡσιόδῳ ἐν δευτέρῳ εἰρημένον·

οἳ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔχευθον.

τὸ γὰρ παρὰ Κορίννῃ βανά οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή.

18, 20. βρυκάνη] Cod. βρυκάνη. Lobeckius aut βυκάνη aut ῥυκάνη scribendum visum. Dindorf. in Thes. βρυκάνη contulit cum Hesychii βρυχάνᾳ σάλπιγγι καμπύλῃ. Eodem cum alia quaedam vestigia referri posse videam, ut βρυκανήσομαι pro βοήσομαι dictum a comico ut videtur, nolui formae βρυκάνη memoriam ex textu delere.

22. ἐν δευτέρῳ] sc. καταλόγῳ vel καταλόγων. Ut infra ἐν τρίτῳ 42, 11. Sic Apollonius pron. 125. A (v. Marckscheffel. p. 306). Plene ἐν τῷ γ' καταλόγῳ vel ut Parisinus τῶν καταλόγων Schol. Apollon. II, 181. ἐν πρώτῳ καταλόγων Steph. s. Γερηνία.

24. οἳ] Cod. οἱ

24. ἔχευθον. τὸ γὰρ —] Cod. ἐκεύθοντο γὰρ παρὰ Κορίννην βάνδου κοινόν. οὐδὲν εἰς νη λῆγον ἀλλ' αἴδιον θέμεν βοιωτῶν. Bl.

25. βανά] Cod. accentum in βαν — Lud. Dindorfio visum ex hoc loco apparere βανά scribendum esse: sic enim sententiae connexum constare. Contra hunc locum ambiguum esse ait Ahrens de dial. Aeol. p. 107. Mihi non ambiguus videtur. Non potest id dixisse Herodianus: „nam βάνη, quod ex ea regula, quam hactenus posui, debebat item βανή esse ut φανή, non respiciendum, quod haec forma in η non dicitur omnino.“ Neque enim voluerat disyllaba omnia esse oxytona nec sunt, ut ἄνη, Σάνη, πλάνη (Arcad. 110, 25). Ergo hoc: „nam inter bisyllaba exceptum est φανή et esset βανή, si forma haec inveniretur. Caeterum id consenserunt Dindorfius et Ahrens Boeotos non βαρυντὰς fuisse, confirmaturque id nunc per Choeroboscum p. 116. a., Boeotos εὐσε-

Εἷς. οὐδὲν ἀρσενικὸν εἰς εις λῆγον περισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἷς. ἀναλογώτερον ἄρα ἕνεκα τόνου τὸ ἕεις βαρυνόμενον, 18

ὀφθαλμὸς δὲ ἕεις μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ.

προσέθηκα δὲ ἕνεκα τόνου, ἐπεὶ οὐχ ὑγιαίνει ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ ἠχέεις καὶ βρωμέεις.

βείς, εὐγενείς dixisse „καὶ ἰδοὺ ταῦτα ὀξύνονται, ἀλλ' οὐκ εἰσι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον."

18, 26. ἴδιον θέμα Βοιωτῶν] Non igitur Boeotorum βανά ex Herodiani sententia litterarum transformatione natum ex vulgari γυνή, sed thema est apud Boeotos solum inventum. Et. M. 84, 49 ἁμός) ὥσπερ ἀπὸ τοῦ σφέτερος γίνεται Δωρικῇ διαλέκτῳ σφός καὶ ἀπὸ τοῦ ὑμέτερος ὑμός (sc. per syncopen, v. p. 79, 28), οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἁμέτερος ἁμός Δωρικῶς. ἢ θέμα ἐστὶ τῆς Δωρίδος διαλέκτου.

30. ἕεις] Cod. ἔεις, item in versu. Ipsius Herodiani testimonia complura habemus, ε per pleonasmum praepositum aspiratis asperum in se transferre, v. Pros. Il. N, 543. Υ, 171. Epim. Hom. 316, 29.

31. ὀφθαλμὸς δὲ —] Cod. ὀφθαλμὸς δὲ ἔεις ἐν μέσῳ ἔκειτο μετώπω. Videtur versus Hesiodeus Theogon. 143, qui nunc est μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπίκειτο μετώπῳ. Sunt qui putent Herodianum sic scripsisse hoc loco memoriae errore, versum 143 confundentem cum 145, qui est κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο, vel ἐπίκειτο, μετώπῳ. Verum est, Theognostum p. 134, ubi de hac causa ex Herodiani libro de monosyllabis refert, pro exemplo ponere ὀφθαλμὸς ἕεις ἐπέκειτο μετώπῳ.

32. ἐν τῇ] Cod. ἐν τῷ. D.

33. οὐδὲν γάρ ἐστιν —] Nullum enim vocabulum invenitur natura simile talibus, qualia sunt ἠχέεις βρωμέεις ex ηεις per pathos factis κατὰ συστολὴν ποιητικήν, ut supra dixit 14, 19. Non potest igitur εἷς forma principalis esse ut hinc εἷς contractum putemus. Contra ἕεις ex εἷς. Utrum vero per dialysin an per pleonasmum? Per pleonasmum. Nullus enim nominativus patitur dialysin. Choer. 133. a οὐδέποτε, ὥς φησιν ὁ Ἡρωδιανός, εὐθεῖα διαλέλυται, τὸ γὰρ εἰσέως (veris-

19 Τίς. οὐδὲν εἰς ις λῆγον συνεσταλμένον μονοσυλλαβεῖ,

---

sime Gaisfordius corrigit εἷς ἕεις) κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ε, οὐ μὴν διελύθη. Item Apollonio ἕεις pleonasmus est, de adv. 557, 26. At si pleonasmus est, cur retraxit accentum? λέγει γὰρ Ἡρωδιανὸς ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει, cum diaeresis mutet, unde diiudicanda forma ὅου: Epim. H. s. ὅου p. 316 (Et. M. 614). Ideo factum, inquit, ἵνα τὴν ὀνοματικὴν σημασίαν ἀποφήνῃ et ἑείς cum accentu in ultima ne in participiorum ordinem incurrat: eorum enim in εις, quibus neutra adiacent in εν, participia oxytona sunt, nomina barytona. v. Herodiani ἐκ τοῦ περὶ μονοσυλλάβων apud Theognost. p. 134. Diaeresin qui dicat ἕεις esse unus ad manum est schol. Theogon. 145 ἕεις ἀντὶ τοῦ εἷς, ἔστι δὲ διαίρεσις τῆς περισπωμένης· εἷς γὰρ ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν διαιρεῖται*). Ex contraria parte ei qui schol. Od. μ, 417 de θέειον scripsit φαμὲν ὅτι πλεονασμός ἐστι τοῦ ε ὡς εἷς ἕεις hic accentus in pleonasmo ne scrupulum quidem iniecisse videtur (v. Lob. Techn. Verb. 188).

Εἷς monosyllabum cur circumflectatur eodem loco apud Theognostum dicit: ἐπεὶ οὖν τὸ εἷς εἶχεν οὐδέτερον τὸ ἓν ἐχρῆν βαρύνεσθαι (ex regula supra commemorata)· οὐκ ἦν δὲ τοῦτό πως διὰ τὴν μονοσυλλαβίαν· ἀναγκαίως περισπᾶται, ἵνα δυνάμει βαρύνηται. — Omnia ab his Herodianeis petita, partim ipsa verba, habemus apud Choeroboscum Theod. 113. b. Quid de δείς dixerit, quod scire interesset, quamquam suspicari licebit, accurate nec ab hoc discimus.

19, 1. οὐδὲν cett.] Tenebis Herodiano quoque τίς non pronomen fuisse sed nomen, ut in hoc primo libro nullius pronominis se mentionem fecisse ipse ait p. 27, 20. — Arcad. 125, 1 τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα (ὀνόματα, de quibus eo capite sermo) ὀξύνεται, ἴς ἴν, ῥίς ῥίν, λίς ὁ λέων, τίς, ὅπερ συστέλλει τὸ ι, Δίς Διὸς ὁ Ζεύς. p. 141 ἐν μὲν οὖν ὀνόμασι τὸ τίς μόνον ἐγκλίνεται —. περὶ διχρ. 282.

---

*) Caeterum illa regula de accentu non mutato in pleonasmo non potest non apud ipsum Herodianum suas cautiones habuisse nec ita potest simplex fuisse ut nunc traditur in Epimerismis. Quid iam dixerit e. g. de ἕηκα, ἔειπον? Cum aliis regulis maxime concursus cavendus erat.

πάντα δὲ ἐκτείνεται, ὡς τὸ λίς, κίς, ῥίς, ἴς, ἔνθεν καὶ ἡ ἰνός 19 γενική. σημειῶδες ἄρα τὸ τίς συστέλλον τὸ ι. Τὸ Ἶς ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον παρ' Ἡροδότῳ ἐκτεινόμενον ἔχει τὸ ι. Οὕτω καὶ Σκύμνος ἐν τῷ ι' τῆς Ἀσίας περίπλῳ παρέθετο Ἔχεται Κελένδερις πόλις Σαμίων, καὶ ἱερὸν παρὰ τῇ πόλει

Fuerat quaestio apud antiquos nomen sit τίς an pronomen, quam fuse in utramque partem rationibus propositis explicatam legimus apud Apollonium p. 33. sqq. brevius eadem Epim. Hom. 408., fueratque haec sine dubio magna pars libri, quem, ut ex Suida tenemus, scripserat Apollonius περὶ τοῦ τίς. Ut Apollonius perstat in nomine sic Herodianus, et vix quod meminerim eorum grammaticorum Graecorum, quos nos habemus, quisquam aliud secutus est. Testatur etiam de Apollonio et Herodiano dicitque per hos potissimum factum esse ut antiquorum quorundam (Stoicorum) ratio contraria in desuetudinem abiret Priscianus T. I. p. 75. Kr. cf. Schmidt Stoicor. grammat. p. 42.

19, 3. ἰνός] Cod. ἴνος. D. Addidit autem ἔνθεν καὶ ἡ ἰνὸς γενική, ut apellativum dici intelligeretur. Proprii enim Ἶς sine dubio casus nulli erant.

4. Τὸ Ἶς] Cod. τὸ τίς. Correxit Dindorfius (nisi quod τό τ' Ἶς mihi minus placuit) indicavitque locum Herodoti I, 179, qui est eiusmodi: ἔστι δὲ ἄλλη πόλις ἀπέχουσα ὀκτὼ ἡμερέων ὁδὸν ἀπὸ Βαβυλῶνος· Ἶς οὔνομα αὐτῇ· ἔνθα ἐστὶ ποταμὸς οὐ μέγας· Ἶς καὶ τῷ ποταμῷ οὔνομα· ἐσβάλλει δὲ οὗτος ἐς τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον. Alius igitur est quem apud Ciliciam urbem Celenderin Scymnus nominavit. Et illud οὕτω καὶ Σκύμνος significat „item de fluvio“, ut intellectum a Meinekio Scymn. XX. Ceterum hic recte locum invenient haec Eustathii p. 877, 10 ἴς δὲ ἰνός ἡ δύναμις μεταφορικῶς ... ὅτι δὲ Ἶς καὶ ὄνομά ἐστι ποταμοῦ, ὡς καὶ Ἡρόδοτος οἶδε καί τις δὲ Φύλαξ (?) ἱστορικὸς παρεσημειώσαντο οἱ τεχνικοί. Eadem sunt in Etym. Gud. s. ἴν p. 279, nisi quod ille Phylax, errore ortus ut videtur, illic alia metamorphosi factus est — Θύλαξ!

6. παρέθετο] Cod. εὑρέθη

6. Κελένδερις] Cod. Κέλενδε ρίς. Correxit Blochius.

19 Ἥρης καὶ ἄλσος· Ἶς ποταμὸς παρὰ θάλασσαν ἔξεισιν. Ἔστιν Ἶς τῆς Ἰταλίας, ὡς Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν· Ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Ποσειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆς. ἔστι δὲ ποταμὸς Ἶς καλούμενος μέγας. Εἰ δέ τινες συστέλλουσι τὸ ι εἰς ἀποφυγὴν τούτου

οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν —

πταίουσι καὶ περὶ τὸν λόγον καὶ περὶ τὴν ἱστορίαν.

Τὰ πύσματα ὀνοματικὰ ὄντα εἰς ος θέλει καταλήγειν, ποῖος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός, πόστος· τὸ δὲ τίς οὐ παρεδέξατο τὴν εἰς ος κατάληξιν.

Ἀπαιτεῖ τὰ πύσματα κατὰ τὴν εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ π, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιῤῥήμασιν ἡ αὐτὴ ἀρχή, πόσως, ποίως, πηλίκως, πῆ, πόθεν, πόσε, πόθι, πῆμος· μόνον δὲ τὸ τίς ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο. πρόςκειται δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν, ἵν' ἐκφύγωμεν τὸ κατὰ γενικὴν τοῦ λεγόμενον ἢ τέο ἢ τεῦ.

19, 7. Ἥρης] Cod. νήρης. Bl. De forma Ionica v. Mein. praef. Scymn.

9. Ἔστιν Ἶς τῆς Ἰταλίας] Meinekium quaerere video an καὶ τῆς. Ego cogitaveram de ἔτι Ἶς —

9. Πάρθαξ ἐν Ἰταλικοῖς] v. Mein. An. Al. p. 139.

10. Ποσειδωνίαν] Cod. ποσειδονίαν

11. Ἶς] Cod. εἷς. D.

13. οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν] Cod. οὐ γὰρ ἐμοὶ ἴς ἴσχοι ἢ πάρος ἔσκεν. Sed est locus Homericus (quod forte tunc non meminerat Dindorfius pro ἴσχοι proponens ἴση), Λ, 668. Nunc editur ἐμὴ ἴς. — Ceterum fortasse tantum τοῦ scripsit, non τούτου. Attamen vide p. 25, 2.

17. Ἀπαιτεῖ τὰ πύσματα κατὰ τὴν εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ π] Hic κατὰ inserui et addidi τὸ π.

19. πῆ] Cod. πῆ. Sed scribebat haec Herodianus cum ι.

21. ἵν' ἐκφύγωμεν τὸ κατὰ γενικὴν τοῦ λεγόμενον ἢ τέο ἢ τεῦ] Cod. ἵν' ἐκφύγωμεν τὸ κατὰ γενικὴν τὸ υ λεγόμενον ἢ τέο ἢ τευ.

Apparet autem Herodianum τέο non derivasse a τίς τίνος, sicuti qui artificiosa machinatione id effecit Et. M.

Ὀλίγος. οὐδὲν εἰς γος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι παρα- 19 λήγεται καὶ παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀλίγος. μή τι οὖν

---

p. 752, 10, Epim. H. 403, sed τοῦ τέο vocabulum visum a τίς diversum, et quidem nominativo destitutum, ut ἐμέο. Herodianeae doctrinae videor mihi vestigia habere in Epim. Hom. p. 399 τευ· ὥς τέ τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ (γ, 348). τὸ τευ ὄνομα νῦν ἀόριστον. τὸ δὲ τεῦ δμώς εἰς ἀνδρῶν, τεῦ δ' ὄρχατον (ω, 257) πυσματικόν ἐστι. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον [i. e. πρωτότυπον: sic Apollonio quoque aliisque pronominum in formis eae quae sunt in ου, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, prototypa sunt, unde per dialysin ἐμέο, ex hoc contractione Ionica ἐμεῦ] τοῦ, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς. ὃ κατὰ διάλυσιν τέο· τέο μέχρις ὀδυρόμενος; (Ω, 228) συναλειφόμενον δὲ γίνεται τεῦ, ὡς ἐμοῦ ἐμεῦ, σοῦ σεῦ ἐκ τοῦ ἐμέο καὶ σέο. Τὸ τέο τετόλμηκεν Ἀρχίλοχος τέ χολούμενος (puto τεοῦ, v. Et. M. 755, 35) εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ τίνος. Ἡ δοτικὴ τέῳ καὶ τὸ ἀόριστον αὐτοῦ ὅτεῳ, καὶ ἐπὶ γενικῆς ὅττεό σε χρή (α, 124). Τοῦτο τὸ ὄνομα αἰτιατικὴν ὀρθὴν (l. καὶ ὀρθὴν) οὐκ ἔχει. Ὡςαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνω (x, 39), καὶ ὀτέοισιν (O, 491).

19, 23. εἰς γος] Cod. εἰς ος. Scripsit quod requiritur Lob. Prol. Path. 305.

25. μή τι] Cod. μήτ'. Dind. μήποτ'. Illud etiam propius erat, quo Herodianus utitur apud Steph. s. Ἀγβάτανα „μή τι ἄρα παρακινδυνεύει τὸ β ὑποτετάχθαι τῷ γ —"

Dixit de hoc loco Meinekius Com. I. p. 192. et II. p. 669 adscripsitque qui huc pertinet Herodiani locum περὶ παθῶν ex E. M. 621, 51 Ὀλίος κατὰ διάλεκτον. Ταραντῖνοι γὰρ τὸ ὀλίγος ὀλίος λέγουσιν ἄνευ τοῦ γ. ἐν δούλῳ Μελεάγρῳ (editur δούλοις Μελεάγρου) Ὀλίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία, καὶ ὀλίον μισθόν. Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς διαπαίζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον καὶ τὸ γίννος ἴννος φησί. τοῦτο δὲ εἴρηκε τὸ ἐξ ἵππου μὲν μητρὸς πατρὸς δὲ ὄνου. In libro περὶ παθῶν igitur cum ὀλίγος ὀλίος comparaverat γίννος et ἴννος.*)

---

*) In φησὶ et εἴρηκε, ut mihi videtur, Herodianus intelligendus (v. supra s. οὖς). Apud quem haec fere legebat qui illa excerpsit . . . . . καὶ τὸ γίννος ἴννος· σημαίνει δὲ vel οὕτω δὲ εἴρηται τὸ —

19 Ταραντῖνοι χωρὶς τοῦ γ προφερόμενοι τὴν λέξιν ἀναλογώτερον ἀποφαίνονται, ὥσπερ Ῥίνθων ἐν δούλῳ Μελεάγρῳ

ὀλίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία,

καὶ ἐν Ἰοβάτῃ

χρῄζω γὰρ ὀλίον μισθὸν αὐτὸς λαμβάνειν.

πολλὰ γάρ ἐστιν εἰς ως λήγοντα καθαρῷ τῷ ι παραληγόμενα

19, 25. Ταραντῖνοι] Cod. Ταραντινοί·

28. ὀλίοισιν] Cod. λιοίοισιν

29. ἐν Ἰοβάτῃ] Cod. εὐνοβάται. „ἐν Ἰοβάτῃ Hermannus. Iobates fuit Sophoclis fabula. Hanc igitur more suo imitatus videtur Rhintho.“ Dind.

30. ὀλίον] Cod. ὅλιον. Illud scribendum esse, monet Dindorfius. Item ὅλιον falso in loco ex Aelio Dionysio Eust. 1160, 10.

31. ἐστιν] Cod. ἐστι

31. καθαρῷ τῷ ι παραληγόμενα] καθαρὸν ι dicit quod non subsequitur consonans. Epim. H. 275 κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς χω λήγοντα ῥήματα δισύλλαβα βαρύτονα τῷ α καθαρῷ παραληγόμενα σπάνιά εἰσι τὸ ἄχομαι καὶ μάχομαι (cogitat contra ἄγχω, ἄρχω, πά-σχω). Herod. ap. Theognost. p. 26 τὸ υ τὸ ψιλὸν καθαρὸν ἐν ἀρχῇ λέξεως παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι πρὸ τοῦ χ εἶναι ἀπείρηται. καὶ τὸ αἴτιον ἐχυρόν. πᾶν γὰρ φωνῆεν πρὸ τοῦ χ ψιλοῦται καὶ τὸ υ ἐν ἀρχῇ λέξεως δασύνεται. δύο οὖν κανόνων ἀλλήλοις ἀνθισταμένων ἐξέφυγε τὸ υ πρὸ τοῦ χ καθαρὸν εὑρίσκεσθαι. καθαρὸν δὲ εἶπον ἐπεὶ τὸ ὕρχας οὐ καθαρὸν ἔχον τὸ υ πρὸ τοῦ χ εὕρηται. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ συντάξει τῶν κδ' στοιχείων. Pros. Il. B, 269 ubi de ἀχρεῖος loquitur, quod compositum ex α privativo et χρεία ἄχρειος esse exspectes: ἡ μέντοι παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις ἀφορμῆς ἐχομένη τῆς κατὰ τὴν συνεκδρομὴν προπερισπάσθη. τὰ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ἔχοντα τὸ α μὴ καθαρὸν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ τῆς ει διφθόγγου, μὴ σημαίνοντα μέρος σωματικόν, προπερισπᾶται, ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος. οὕτως καὶ ἀχρεῖος. Contra vero dicitur de omni littera vel litterarum complexione, quae non proxime praecedentem habet consonam. Sic mox s. πηλίκος p. 20 τὰ εἰς κος λή-

καὶ παροξυνόμενα, ὡς τὸ πλησίος, ἀντίος, νυμφίος ἐπὶ διαφόρου 19 σημαινομένου, μυρίος, καὶ τοῦτο ὁμοίως· οὔ γε μήν ἐστί τι εἰς γος λῆγον παραληγόμενον τῷ ι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχον καὶ προπαροξυνόμενον. Πλάτων μέντοι ἐν Ὑπερβόλῳ διέπαιξε 20 τὴν ἄνευ τοῦ γ χρῆσιν ὡς βάρβαρον, λέγων οὕτως·

Ὁ δ᾽ οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῖραι φίλαι,
ἀλλ᾽ ὁπότε μὲν χρείη διῃτώμην λέγειν,
ἔφασκε δητώμην, ὁπότε δ᾽ εἰπεῖν δέοι
ὀλίγον ὀλίον·

Καρκίνος. οὐδὲν εἰς νος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι συνεσταλμένῳ παραληγόμενον παροξύνεται, ἀλλ᾽ ἤτοι προπαροξύνεται ὡς τὸ δρύϊνος, λίθινος, φήγινος καὶ ὅσα ἐστὶ τούτοις ἐμφερῆ, ἢ ὀξύνεται, ὡς τὸ ἐαρινός, θερινός, πυκινός, οὐδὲν

γοντα καθαρά —, contra e. g. ὀβελίσκος. p. 32, 32 τὰ εἰς λυς λήγοντα καθαρὸν ἔχοντα τὸ υ, e. g. πολύς, θῆλυς, ubi in fine dicit: πρόςκειται δὲ καθαρὸν διὰ τὸ ἀμβλύς. p. 37, 24 οἶμα οἶδμα. p. 22 ἄγω μίσγω.

19, 32. νυμφίος cett.] Arcad. p. 41, 21 μύριος ὁ ὡρισμένος ἀριθμός, μυρίος ὁ ἀόριστος, καὶ νύμφιος οἶκος προπαροξύτονον, νυμφίος δὲ ὁ γαμετὴς παροξύτονον. — Illud καὶ τοῦτο ὁμοίως significat „et hoc ἐπὶ διαφόρου σημαινομένου“: in certa quadam sua significatione. Pros. Il. M. 391 πᾶν φωνῆεν πρὸ δασέος καὶ ρ ψιλοῦται ... ὑπεσταλμένου τοῦ ἄθρους πρὸς διάφορον σημαινόμενον. Infra p. 25, 31.

34. οὔ γε μήν ἐστι] Cod. οἵ γε μήν, ἐστί. Quod dedimus οὔ γε μήν v. apud Herodianum Pros. Il. Δ, 212. E, 76. Ω, 318.

20, 4. ὁ δ᾽ οὐ γὰρ ἠττίκιζεν] Cod. ὁδοῦ γὰρ ἤπτη κιζεῦν. Correxit Blochius.

4. ὦ Μοῖραι φίλαι] Iure haesitat Meinekius, huic loco aptius existimans Μοῦσαι quam Μοῖραι. (ὦ φίλαι Μοῖραι Alciphron. I, 38. Longus IV. 21).

5. διῃτώμην] Cod. δικιτώμην. Bl.

6. ἔφασκ᾽ ἐδιῃτώμην] Cod. ἔφασκε δὴ τῷ μήν. Dindorfius δητώμην, illud Meinekius.

7. ὀλίγον, ὀλίον] Cod. ὀλίγον, ἔλεγεν. Ego illud malui quam cum Blochio et Meinekio ὀλίγον ὀλίον ἔλεγεν vel ὀλίγον ἔλεγεν ὀλίον, utrumque ingratissimum auribus.

11. φήγινος] Cod. φήϊνος. Bl.

20 δέ ἐστι παροξυνόμενον. διὸ ἐπιστατέον τῷ καρκίνος. καὶ μόνον γὰρ παροξύνεται καὶ ὁ αὐτὸς τόνος καὶ ἐπὶ τοῦ ζῳδίου τοῦ ἐν οὐρανῷ ὁμοίως καὶ τοῦ θαλασσίου ἢ ἐπιγείου καὶ τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ἐργαλείου· οὐ γὰρ ὑγιῶς τινες τοῦτο προπαροξύνουσι. περὶ δὲ τούτου ἐντελῶς εἴρηται ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Π η λ ί κ ο ς. τὰ εἰς κος λήγοντα καθαρὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὁπότε τῷ ι παραλήγει συνεσταλμένῳ, ἤτοι προπαροξύνεται, ἀνθέρικος, Κύζικος, Ὤρικος, Ἀσφόδικος, ἢ ὀξύνεται, ὡς

20, 13. τῷ καρκίνος] Cod. τὸ καρκίνος. Consuetus certe dativus mox v. 23 ἐπιστατέον τῷ πηλίκος παροξυνομένῳ. Apollon. adv. 547, 19 εἰ δέ τις καὶ τὸ ἀκριβὲς ἐπιστήσειε aliud genus est, ad quod potest etiam referri χρὴ μέντοι ἐκεῖνο ἐπιστῆσαι ὡς — Herod. Pros. Il. 709. Et Pros. Il. N, 543 ἡμεῖς δ' ἔχομεν περὶ τὸν σχηματισμόν τε ἐξαίρετον συμβεβηκὸς ἐπιστῆσαι, nisi quod hic transitiva significatione usus est, de qua dixit Wyttenbachius ad Plut. I. p. 1971, quasi dicas: ἐξαίρετόν τινα ἐπίστασιν ἐπιστῆσαι ἔχομεν τοὺς ἀναγιγνώσκοντας. — Attamen legimus ἐπιστατέον οὖν τὸ Τίμαιος Theognost. 53, 10 ἐπιστατέον οὖν τὸ μείζων id. 28, 8 ἐπιστατέον τὸ Καρνίτης ἀπὸ τῆς Κάρνης Steph. B. s. Αὐλαί.

15. τοῦ θαλασσίου — κυρίου] Cod. τοῦ θαλασσίου καὶ τοῦ κυρίου ἐπιγείου

Corruptum locum Arcadii 65, 16, ubi falso nunc καρκῖνος, emendavit Lobeckius Prol. Path. 206.

21. ἤτοι προπαροξύνεται — Τρωϊκός] Cod. ἤτοι προπαροξύνεται, ἀνθέρικος, Κύζικος· τὸ ᾠδικός, ἀσφοδελικὸς ὀξύνεται, ὡς τὸ πελωπικός, Τρωϊκός. In quo post ἤτοι desideratur quae ei respondeat particula, praeterea depravata ἀσφοδελικός et πελωπικός. Theognosti locum p. 60, 6 τὰ ἔχοντα βραχὺ τὸ ι ἐστὶ ταῦτα. ἀνθερικός, ἀνθήνικος, Σώρικος ὄνομα λιμένος, Ἔρικος κύριον. Τέμικος πόλις Κρητική, Λυκάνικος ποταμός, ἀσφάδικος (apparet quae hucusque fuerunt omnia barytona esse)· τὸ Θορικὸς οἱ πλείους ὀξύνουσι — hunc igitur locum cum nostro contendens Lobeckius Prol. Path. 324 certissima emendatione restituit Ὤρικος ὄνομα λιμένος (Herod. IX, 93) agnovitque in ἀσφάδικος heroem Thebanum illum Ἀσφόδικον apud Pausaniam IX, 18, 4 commemoratum. Inferre haec in nostrum locum noluit, adversari enim accentum:

τὸ κλωπικός, Τρωϊκός, οὐδὲν δὲ ὁτιοῦν παροξυνόμενόν ἐστιν. ἐπιστατέον τῷ πηλίκος παροξυνομένῳ. τούτῳ δὲ ἀκόλουθον καὶ τὸ ἡλίκος, τηλίκος παρὰ ποιηταῖς, καὶ ὁπηλίκος· μία γὰρ αὐτῶν ἡ συζυγία ἐστὶ καὶ ὁ αὐτὸς τόνος τοῖς πυσματικοῖς καὶ τοῖς ἀνταποδοτικοῖς τοῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβήν. τὰ εἰς κος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, εἰ παραλήγοιτο τῷ ι καὶ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ τὸ σ ἔχει, ἀστερίσκος, ὀβελίσκος, πανίσκος, Κωραλίσκος. ἐχρῆν οὖν τὸ πηλίκος, εἰ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ τὸ σ ἔχειν, ὡς τὸ ἀστερίσκος, ἢ μὴ παροξύνεσθαι. Πάντων δὲ λύσεις δίδωμι ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Κοῖλος. οὐδὲν εἰς λος λῆγον δισύλλαβον βαρύτονον τῇ

---

quare Hesychii potius glossa utens ἑλικοὶ οἱ ἀσφόδελοι emendandum putat . . . ἀνθέρικος, Κύζικος· τὸ ἑλικὸς ὁ ἀσφόδελος ὀξύνεται ὡς τὸ πελωπικός („sic" inquit), τρωικός*). Sed non attendit vir egregius deficientem particulam. A πελωπικός proxime etiam abest πελασγικός, sed minus verisimile alterum quoque adiectivum a regione ductum fuisse. Facile autem concedo ὡς τὸ ᾠδικός, Πελασγικός, Τρωϊκός.

20, 24. ἡλίκος, τηλίκος παρὰ ποιηταῖς] Cod. ἡλίκος, τηλίκος, πηλίκος παρὰ Δωριεῦσι

23. ἐστιν] post παροξυνόμενον. Cod. ἐστι omisso ν ephelc.

30. πανίσκος] Cod. μανίσκος

30. Κωραλίσκος] Cod. Κωρακίσκος. Emendavit Bergkius Rell. Com. Att. p. 431 Κωραλίσκος, quo dorico vocabulo adolescentem significante Epilyci comoedia inscripta fuit. Item Meinekius. Quos nunc sequitur etiam Dindorfius in Thes., qui olim κορακίσκος voluerat.

34. κόϊλος] Si quis Ioannem Alexandrinum inspiciat p. 6, 20, putaverit κοῖλος Herodiano paroxytonon fuisse nec pro diaeresi habitum ex κοῖλος, sed κοῖλος synaeresi ortum putasse ex illo. Neutrum est ita, sed fallit illa epitome. Arcad. 55, 18 τὰ διὰ τοῦ ιλος ἀρσενικὰ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα τὸ ι βραχὺ παροξύνεται· εἰ δέ τι προπαροξύτονον εἴη, ἢ πάθει ἢ γένει, ναυτίλος, Τρωΐλος, Ζωΐλος, Πενθίλος· τὸ δὲ αἴγιλος θηλυκὸν προπαροξύνεται. τὸ δὲ κόϊλος ἀπὸ τοῦ κοῖλος κατὰ

---

*) Ex adiectivis ad corruptum ἀσφοδελικός fortasse proxime accedit ἀδολεσχικός.

21 οι διφθόγγῳ παραληγόμενον, ὅτι μὴ μόνον τὸ κοῖλος. ἀνάλογον οὖν ἐστι τρισυλλαβοῦν καὶ λεγόμενον κόϊλος. μεμίμηται γὰρ τὸ αἴγιλος, μύτιλος, πύτιλος, νύκτιλος (?).

Ἑ τ α ῖ ρ ο ς. οὐδὲν εἰς ρος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς

πάθος καὶ τὸ μύτιλος ὁ ἔσχατος προπαροξύνεται. Ad eius sententiam de hac, quae Aeolensium propria dicitur, diaeresi in κόϊλος et quibusdam aliis pertinent praeterea Steph. Byz. s. Κάρ, Choerob. 257. b, quibus adiicere licebit Theognost. 61, 16. Arcad. 121, 25 τὸ δὲ πλοῖον προπερισπᾶται ὡς πάσχον διαίρεσιν Αἰολικῶς. πλόϊον γὰρ λέγεται. In quo consentit cum Apollonio et aliis, v. locos apud Bergkium congestos ad Anacr. fr. IX. p. 92. Epimerismi Homerici auctor p. 219, 2 γράφεται δὲ τὸ κοι διφθόγγῳ, ἐπειδὴ εὑρέθη κατὰ διάστασιν κόϊλος καὶ ἐν συναιρέσει κοῖλος, ὡς Ζώϊλος (sic), utrum in Ζωιλος an in κοϊλος peccaverit difficile erit dicere. — Herodianus quod hic dicit comparandum cum illo e. g., quod modo legebamus de ὀλίος, hoc, quod in dialecto est, ἀναλογώτερον esse quam vulgatum ὀλίγος.

21, 2. μεμίμηται] Cod. μέμνηται. Scripsit quod requiritur Lobeckius Prol. Path. 114, item ut αἴγιλος, μύτιλος, πύτιλος, Νύκτιλος. Codex enim αἰγιαλός, μυττιλός, πυτιλός, νυκτιλός. „Ultimum Nyctilus Calpurn. VI, I" Lobeck. l. l. πύτιλος servavit Hesychius II. p. 1090. μύτιλος et ceteroquin notum modo apud Arcadium relictum inveniebamus. Utrumque, si quid ex Arcadii reliquiis coniici licet, per pathos ex μίτυλος et πίτυλος ortum putabat, ut hae ei formae priores, illae traiectione ortae viderentur, unde intellectus accentus. Νυκτιλος sive proprium nomen est sive non proprium, non minus Graecum et expressum quam Πενθίλος, σχοινίλος, vix exputes cur regulam excesserit. Sed latet quid lateat.*)

---

*) κόντιλος, significans ὄφιν, hinc ut opinor penem per iocum apud Eupolin, et εἶδος ὀρνέου, sic per ι et hoc accentu apud Hesych. et Etymologum. Idem certe scribebatur etiam per υ κόντυλος. „Ἀττικοὶ δὲ τὸν κόλαφον κόνδυλον φασὶ διὰ τοῦ δ, κόντυλος μέντοι εἶδος ὀρνέου." Eust. 1817, 57. Ita loquitur eo loco, ut non videatur haec

ἁπλοῦν προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑταῖρος. ἴσως οὖν ἀνα- 21
λογώτερον τὸ „ἑτάρους τε“ χωρὶς τοῦ ι λεγόμενον. πολλὰ γάρ ἐστι τοιαῦτα, μάρμαρος, βάρβαρος, τάλαρος, κύλλαρος, φλύαρος· τούτου δέ τινες ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ μάλιστα παρ' Ἀττικοῖς. Ἔστι μέντοι τινὰ προπαροξυνόμενα ἔχοντα τὴν αι δίφθογγον, ἅπερ σπάνιά ἐστι σύνθετα ἢ κύρια, ἄκαιρος, εὔκαιρος, Πάλαιρος· ἔστι δὲ χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας. μέμνηται καὶ Ἐπί-

---

21, 6. ἴσως] Cod. ὅσως. Corr. Dind.

7. ἑτάρους τε] Cod. ἑτάρος τε. Restituit formulam Homericam Dind.

8. κύλλαρος] si sic recte dicitur pro σκύλλαρος, Schneider. Aristot. Hist. An. IV, 4, 17: si non, Κύλλαρος. „ἵππος Κάστορος“ E. M.

9. φλύαρος] De hoc Herod. περὶ διχρόνων p. 300, 1 τοῦτο ὀφείλει (h. e. debebat ex analogia) συστέλλεσθαι. Quod Draco qui dicitur non videtur intellexisse, p. 95, 26.

11. ἅπερ σπάνιά ἐστι, σύνθετα ἢ κύρια, ἄκαιρος —] Cod. ἀπέραντά ἐστιν, ἄκαιρος — Postquam de ἑταῖρος properispomeno dixit, addit haec per occasionem de paroxytonis: „sunt quidem quaedam paroxytona, sed et haec numero pauca et qualitate circumscripta.“ Quod Lobeckius tentavit Prol. Path. p. 258 ἀπαράθετα δ' ἐστίν, ἄκαιρος — „h. e. incomparabilia quia aut syntheta sunt aut locorum hominumque propria“, id mihi adsciscendum non videbatur, quia non comparabilia esse iam in eo inest quod dixerat προπαροξυνόμενα. Etiamsi non contendam in raro vocabulo, ἀπαράθετα non ea tantum dicta esse ἃ παράθεσιν οὐκ ἔχει, sed etiam ἃ οὐκ ἔστι παραθέσθαι.

12. Πάλαιρος et Ἀκαρνανίας] Cod. εὐπάλαιρος et ἀκαρίας. Correxit Cramerus in Mus. Cant. p. 637. Recte Πάλαιρος apud Theognostum p. 71. Oppidum est Acarnaniae: Strabonem v. l. X. p. 450. 459. — Alia quaedam κύρια in αιρος enumerat Lobeckius l. l.

13. Ἐπίχαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ] Cod. Ἐπίχαρμος ὡς ἐν ἐλπίδι πλούτῳ. Correxit Dindorfius.

---

forma ipsius errore orta esse; invenit fortasse apud ipsum Pausaniam (v. versum praecedentem).

21 χαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ

οὔτ' ὢν Πάλαιρος οὔτε βοιαυτοῦ (†).

Ὕστερος· τὰ εἰς τερος συγκριτικά, εἰ ἔχει πρὸ τῆς τερός παραγωγῆς τὸ υ, οὔτε τρισυλλαβεῖν θέλει οὔτε ἔχειν προηγούμενον τοῦ τ τὸ σ. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς υς ὀνομάτων θέλει παράγεσθαι, ταχύτερος, πλατύτερος, βραχύτερος, ἡδύτερος. σημειῶδες ἄρα τὸ ὕστερος, μήτε ἀπὸ τῶν εἰς υς ληγόντων παραχθὲν τρισύλλαβόν τε ὑπάρχον καὶ ἔχον τὸ σ προηγούμενον τοῦ τερος. ἀλλ' ἴσως αἴτιον τὸ πάθος, ὡς δείκνυται ἐν ἑτέροις,

---

21, 14. οὔτ' ὢν —] Cod. οὔτουν παλαιρὸς, οὔτε βοιαυτοῦ. Certa crux, quare adiecimus: nam ne ὢν quidem praestamus.

18. ὀνομάτων] Cod. τὸ ὄνομα

19. μήτε] Cod. μήποτε

21. ἔχον τὸ σ] Cod. ἔχον τὸ τ

22. ἀλλ' ἴσως αἴτιον τὸ πάθος] Epim. H. 417 ὕστερος. παρὰ τὴν ὑπὸ ὑπότερος καὶ κατὰ συγκοπὴν ὕστερος· τὸ δὲ ο συγκοπτόμενον τὸ σ ποιεῖ, θεόφαντον θέσφατον, θεοείκελον θέσκελον. καὶ εἰ οὔτε τὰ εἰς τερος τῷ υ παραληγόμενα ἔχει πρὸ τοῦ τ τὸ σ οὔτε τὰ εἰς τατος, οἷον ἐγγύτερος ἐγγύτατος, ὀξύτερος ὀξύτατος. πῶς οὖν τὸ ὕστερος ὕστατος μετὰ τοῦ σ; τότε δέ ἐστι τὸ σ ὁπότε τὸ ε, εὐσεβέστερος εὐσεβέστατος, σωφρονέστερος σωφρονέστατος. εἰ οὖν τὸ σ ἔχει ἐχέτω τὸ ε, εἰ δὲ τὸ υ ἔχει μὴ ἐχέτω τὸ σ. ἀλλὰ λέγομεν ὅτι τὸ πάθος αἴτιον, ὥστε οὐχ ἦν (f. εἴχετο) τοῦ χαρακτηριστικοῦ. Haec antiquum colorem habent et Herodianea vestigia. Et illud doctum quod est s. ὕστατος p. 420 (Gud. 546) ὄνομα γίνεται ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως. πλεονασμός ἐστιν (sc. τοῦ σ) ἢ ἴδιος τύπος; ἴδιος τύπος. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ο συγκοπτόμενον πέφυκεν ἐφελκυστικὸν γίνεσθαι τοῦ σίγμα, ὡς ἐστι θεόφατος καὶ ἐν συγκοπῇ τοῦ ο [πλεονασμῷ τοῦ σ] γίνεται θέσφατος. His autem, nisi fallor, significatur ὑπότερος, extrito ο ὕπστερος cedente simul π, non π mutato in σ: quod quidam voluerunt, ὕπτερος καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς σ ὕστερος (E. M. 785, 14). Denique alii, inter quos Orion p. 155 et Choeroboscus 156. b tota eiecta syllaba πο et accedente σ „ὑπόπληξ καὶ συγκοπῆς γενομένης τῆς πο συλλαβῆς καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ γέγονεν ὕσπληξ ὡς ὑπότερος ὕστερος.“

ἔνθα καὶ περὶ τοῦ κύντερον ἄλλο γυναικός, εἰ καὶ ἔστι συγκριτικόν· τό τε ἰθύντερος ὑπὲρ τρεῖς ἐστι συλλαβάς, ῥήματι. παρακείμενον τῷ ἰθύνω. τὸ δὲ ἐπασσύτερον

ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν

οὐκ ἔχει φυσικὸν τὸ υ, ἐκ δὲ τοῦ ἀσσοτέρου ἐτράπη,

ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί.

21, 23. κύντερον ἄλλο γυναικός] λ, 427.

24. εἰ καὶ ἔστι συγκριτικόν] Cod. οὐκ ἔστι συγκριτικόν. Nolebam scribere ὅτι οὐκ ἔστι συγκριτικόν. Philoxeni scimus eam doctrinam fuisse de comparativis, ut multa excluderet nec comparativos esse concederet, sed ut ipse locutus est θέματα συμπεπτωκότα τύποις συγκριτικῶν vel ὁμοτυπίᾳ συγκριτικῶν ὑπαγόμενα, ut βέλτερος, φέρτερος, ipsum ὕστερος, πρότερος, imo probabile esse de πρεσβύτερος et νεώτερος v. E. M. 195. 7. 573, 52 (nam hic item Philoxenum dici facile intelligitur). 234, 48. cl. 227, 23. 110, 26. Herodianus huc sine dubio nullo modo inclinabat. Quod si fecisset, quam multa posteriorum grammaticorum scriptis huius doctrinae vestigia impressa haberemus. Et ostendit hoc ipsum ὕστερος. Quo retulerit κύντερος non apparet ex pros. Il. Α, 280. Arcad. 70, 22 (p. 71, 22 l. ἰθύντερος, ἀβέλτερος). Removisse decreto ex comparativis ne hoc quidem putaverim: attamen ita singulare censuisse, ut seriam et suam quaestionem mereretur an omnino esset comparativus. De Philoxeno quidem, qui horrebat quodammodo in omni comparativo non ab adiectivo trium generum ducto, nec in κύντατος quid secutus sit dubitamus.

24. τό τε ἰθύντερος] melius fortasse τε delebis. Ad rem cf. Eust. Σ, 508 p. 1158, 40 τὸ δὲ ἰθύντατα ὡς ἐκ τοῦ ἰθύνω ἔχει τὸ ἀμετάβολον. ἄλλως γὰρ ἐκ τοῦ ἰθύς ἰθύτατα ὤφειλεν εἶναι καθ' ὁμοιότητα τοῦ εὐθὺς εὐθύτατος καὶ τῶν ὁμοίων.

26. ὡς τότ' ἐπασσύτεραι —] Il. Δ, 427. Cod. ὡς τότ' ἐπασσύτερα —

27. ἀσσοτέρου] Cod. ἀσσοτέρω. D.

28. ἀσσοτέρω —] ρ, 572.

21 Ἀ ν ή ρ. οὐδὲν εἰς ηρ λῆγον ὀξυνόμενον ἔχει τὸ ν πρὸ τοῦ η, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνήρ. τὸ δ' αἴτιον πρόδηλον. προςέθηκα δὲ ὀξυνόμενον διὰ τὸ σύνηθες (†) βαρυνόμενον κύριον καὶ δηλοῦν ποταμὸν ἐν Σικελίᾳ.

Ὀ δ ο ύ ς. τὰ εἰς δους λήγοντα ὀνόματα ἁπλᾶ περισπᾶται, υἱιδοῦς, θυγατριδοῦς, τηθαλλαδοῦς· ἀλλὰ μόνον τὸ ὀδοὺς ὀξυ-
22 νόμενον ὁμοίως ταῖς μετοχαῖς καὶ κλίσιν μετοχῶν ἀνεδέξατο· ὀδόντος γὰρ ὡς διδόντος. λέγεται δὲ καὶ ὀδὼν πρὸς Ἰώνων.

Ὕ ψ ο ς. οὐδεμία λέξις ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ υ ἔχει ἐπιφερόμενον διπλοῦν, ἀλλὰ μόνον τὸ ὕψος καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ γεγονότα. αἴτιον δὲ τὸ πάθος. Αἰολεῖς δ' ἴψος λέγουσιν αὐτὸ

21, 29. οὐδὲν εἰς ηρ] Cod. post οὐδὲν habet τῶν. Delevit Bl.

30. τὸ δ' αἴτιον πρόδηλον] An duxit ab ἄρρην transpositis litteris?

34. υἱιδοῦς] Cod. υἱδοῦς. D.

22, 1. ὀδόντος] Cod. τὸ ὀδόντος

2. ὀδὼν] Cod. ὀδῶν

4. παρ' αὐτοῦ] ? Pros. Il. Σ, 162 δίημι ῥῆμα, παρ' οὗ καὶ τὸ δίεσαν? Steph. Byz. Ῥόβεια, παρ' ἧς τὸ ἐθνικὸν Ῥοβειάτης. — Τὰ εἰς ης ὀνόματα παρ' οὐδετέρων συντεθειμένα Theodos. canon. 978 Bekk. et apud Choerob. in commentario 93. b, qui sic ipse loquitur saepius et παρ' οὐδετέρου, παρὰ θηλυκοῦ συντεθειμένα. Item cum εἰσί, v. p. 93. b, 102. b. χωρὶς τοῦ εἴκοσι καὶ ἐννέα καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ 115. a. — παρηγμένα παρ' ἐνεστῶτος ἢ μέλλοντος Ep. Hom. 230, 24. 232, 5. Quod ib. est p. 344 παγενι non est πρεσβυγενεῖς ut Cramerus suspicatur sed παρὰ γενικῆς (συντίθεται). Arcad. 99 παρὰ μελλόντων γινόμενα. Io. Al. 29, 25 ἔστι τινὰ καὶ παρὰ αἰτιατικῆς γεγονότα. Id. 38, 3 μόνον τὸ ἔνδον βαρύνεται διότι μόνον παρὰ προθέσεως. Arcad. 195, 10 παρὰ καιροῦ συντιθέμενα. [περ. διχρ. 300, 20.]

5. αἴτιον δὲ τὸ πάθος] Theognost. 19, 30 πρὸ τοῦ ζ ἢ ξ ἢ ψ τὸ υ ψιλὸν οὐχ εὕρηται εἰ μὴ ἐν τῷ ὕψος. γεγονέναι δὲ καὶ αὐτό φασιν παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, ὄψω ὄψος (substantivum a futuro ut ἄψεα, πίσεα, significans ἀφ' οὗ ἐστιν ἰδεῖν πάντα Epim. H. 63) καὶ τροπῇ Αἰολικῇ ὕψος. οὕτως

οἰκειότερον. ἔστι γὰρ εὑρέσθαι τὸ ι πρὸ διπλοῦ, ἵζω, ἰξός, **22**

μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν.

Περὶ μονήρους λέξεως τῆς ἐν ῥήμασι καὶ ἐπιῤῥήμασι.

Ἀγω. οὐδὲν εἰς γω ὁριστικὸν καθαρὸν δισύλλαβον βαρύνεται καὶ πρὸ τέλους ἔχει δίχρονον συνεσταλμένον κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων, τὰ δὲ ὄντα περισπᾶται, τραγῶ, στυγῶ, σφριγῶ. σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω βαρυνόμενον οὐχ ὑγιῶς. ἔστι γὰρ καὶ περισπώμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας,

εὖτ' ἂν τόδ' ἀγᾷ χρέος ἀνδρός.

Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πνευμάτων. — De Aeolicis ἴψος, ἴψηλος, sim. satis constat. V. Epim. H. 63, quae nostris simillima, et ib. 418. Hinc codicis vitium δίψος pro δ' ἴψος iam correctum a compluribus.

22, 8. μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν] Cod. μετὰ et ἀχαιόν. D. Il. A, 454.

15. ἔστι γὰρ καὶ —] Arcad. p. 151, 17 μὴ πρὸς ἀντιδιαστολὴν παράκειται διὰ τὸ ἄγω καὶ ἀγῶ τὸ καταπλήττομαι, ἐξ οὗ τὸ ἄγημι καὶ ἄγαμαι. Ep. H. 55 ἁπλοῦν δὲ (τὸ ἀγαθὸν), εἰ παρὰ τὸ ἀγάζω ἐστὶ τὸ θαυμάζω, ὅπερ παρὰ τὸ ἀγῶ. ἔστι δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι (?) „αὐτὸν (?) ἀγᾷ“, ἀφ' οὗ καὶ ἄγημι καὶ ἄγαμαι, „ὥς σε γύναι ἄγαμαι“. Apud Homerum ipsum optionem dederunt inter ἀγᾶσθε et ἄγασθε Od. ε, 129, v. schol.

16. εὖτ' ἂν τόδ' ἀγᾷ χρέος ἀνδρός] Cod. εὖτ' ἂν τῇδ' ἄγε χρέος ἄνδρας. Videbitur Callimachi versus, qui hac metamorphosi in χρέος quodvis χρῆμα „παρὰ χρέος“ (Naeke Choer. 215) ad altiorem poesin aspirare putavit. Hymn. Dian. 100 εὗρες ἐπὶ προμολῇς ὄρεος τοῦ Παῤῥασίοιο Σκαιρούσας ἐλάφους μέγα τι χρέος. Quanto melius hoc verbo usus est Apollonius I, 236 εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι.

22 πρόςκειται καθαρὸν διὰ τὸ μίσγω, συστελλόμενον δίχρονον διὰ τὸ πνίγω, κατὰ χρῆσιν δὲ λεγόμενον Ἑλλήνων διὰ τὸ θίγω. τοῦ γὰρ θίξω ἔσται τὸ θέμα τοῦτο, ἀλλ' οὐ λέγεται, λέγεται δὲ ὑποτακτικῶς κατὰ τὸν ἀόριστον χρόνον ἐὰν θίγω· διὸ προςεθήκαμεν ὁριστικόν.

Μίσγω. οὐδὲν ῥῆμα δισύλλαβον βαρύτονον, ἔχον πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν μέσων, κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχει τὸ σ· ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῆς ἡμετέρας διαλέκτου· φέρβω, τρίβω, λείβω, ἥδω, ἔδω, τέγγω, στέργω. μονῆρες ἄρα τὸ μίσγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ σ.

Ἐλαύνω. οὐδὲν εἰς νω λῆγον ῥῆμα ὁριστικὸν βαρύτονον τῇ αυ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω

22, 20. τοῦτο, ἀλλ' οὐ λέγεται, λέγεται δὲ] Cod. τοῦτο ἄλλου. λέγεται δὲ Bl.

20. ἀόριστον] Cod. ὁριστικόν. — Juvabit haec legisse Theognost. 140 τὰ εἰς ω λήγοντα δισύλλαβα ὁριστικὰ ἐνεστῶτος χρόνου οὐδέποτε βαρύνεται ἔχοντα πρὸ τέλους τὸ ι συνεσταλμένον ἑνὸς ἀφώνου ἐπαγομένου· ὅσα δὲ τοιαῦτα εὑρεθῇ ὑποτακτικά ἐστιν, ἐὰν λίπω, ἐὰν θίγω, ἐὰν ἴδω. διὸ καὶ τοῦ θίξω μέλλοντος ὁ ἐνεστὼς θίγω μὴ λεγέσθω διὰ τὸν μαχόμενον χαρακτῆρα.

22. Μίσγω. οὐδὲν ῥῆμα δισύλλαβον βαρύτονον] Haec desunt in Cod., qui uno tenore ὁριστικὸν ἔχον —, suppleta a Blochio. Nauckio praeterea ὁριστικὸν addendum videtur, ut librarius ab uno ὁριστικὸν ad alterum aberraverit.

29. τὸ ἐλαύνω sqq.] Cod. τὸ ἐλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνίοις καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται. — Scripsit haec Herodianus λύσιν subindicans, quae in summa brevitate scientis et explicatiora aliis libris reservantis talis recinit: esse hoc a verbo, cum reliqua in αυνω, χαυνω et κεραυνω, a nominibus sint ideoque iure perispomena: et esse quidem ab ἔλω, a quo tamen non perventum esset ad ἐλαύνω, si tantummodo ut est apud quosdam (ἔλσαι) barytonon esset nec iam apud alios perispomenon: ab hoc enim non sine commoda analogia perveniri ad ἐλαύνω. — Apud Etymologum sunt p. 325, 52 qui hoc modo formant: ἔλω ἐλόω ἐλόνω καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἐλαύνω. Hos non admittit Herodianus.

παρὰ τὸ ἔλω βαρύτονον παρ' ἐνίοις, ὃ καὶ παρ' ἄλλοις περι- 22
σπᾶται.

Alii apud eundem Etymologum et in Epimerismis Crameri II. p. 367 ὥςπερ βῶ βαίνω (in Epimerismis est περῶ περαίνω et πτῶ πταίνω unde παπταίνω) οὕτως ἐλῶ ἐλαίνω καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ γίνεται ἐλαύνω. Alii ut χράω χραύω, ἄω αὔω, ψάω ψαύω et similia, sic ἐλάω ἐλαύω et hinc ἐλαύνω Eust. 531, 15. In his Heraclides reperitur Eust. 671 in. 831 fin. Et Herodianus ipse: Eust. 562, 43 τὸ δὲ δαμνᾶν πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ν Δώριον, ὁποῖος γίνεται καθ' Ἡρωδιανὸν καὶ ἐν τῷ ἐλαύνω (cf. Arcad. 163, 25), δύω δύνω καὶ τοῖς ὁμοίοις. — Non alienum fuerit haec adscripsisse Arcadii 161, 1 τὰ εἰς νω παραληγόμενα διφθόγγῳ μὴ τῇ αι ἢ ει περισπᾶται, ἐρευνῶ, θοινῶ, χαυνῶ, κοινῶ, οἰνῶ, χωρὶς τοῦ ἐλαύνω. — Caeterum si quis hoc loco pro conciso Herodiano abundantiorem malit, sic scribat: — ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω. βαρύτονον δὲ προςέθηκα διὰ τὸ χαυνῶ, κεραυνῶ. ὧν καὶ ὀνόματα προκατῆρξε· τὸ δὲ ἐλαύνω παρὰ τὸ ἔλω βαρύτονον παρ' ἐνίοις, ὃ καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται. Dicatque ab altero βαρύτονον ad alterum aberratum esse. — Haec, quae dudum scripseram, velim non prorsus improbabilia videantur Lobeckio, quem in Technologia p. 125 dubitare invenio, num ita in hoc loco sanando procedi possit, ut de thematico ἔλω sermo sit. Unum propter egregii viri dubitationem quandam addo: hoc loco, ubi derivatio quaeritur, rectissime dici videri τὸ ἔλω βαρύτονον παρ' ἐνίοις, non minus quam si alicubi ita loquentem inveniremus: „οἶδε δὲ καὶ ὁ Ὅμηρος τὸ ἔλω ὅθεν τὸ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε.“ Nec repugnat, sed ex eius more factum, si in catholica de accentu regulam aliquam ita concepit, ut sola quorum ipsa praesentia lecta essent comprehenderet sepositis quae regulam impedirent non lectis: quam regulam hoc modo tradidit Arcadius p. 158: τὰ εἰς λω δισύλλαβα εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ε καταλήγουσαν βαρύνεται, ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ μέσου, χωρὶς εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἴη, κέλω, πέλω, θέλω· τὸ μέντοι ἐλῶ περισπᾶται, ὅτι ἀπὸ φωνήεντος ἤρξατο. τὸ δὲ τελῶ ἔχει τὸ τέλος ὄνομα. Haec quam contracta sint iam inde apparet quod illud μὴ μέσου non explicatum invenitur quo pertineat.

22 Παίζω. οὐδὲν εἰς ζω λῆγον ῥῆμα ἔχει πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον ἐκφωνουμένην, ἀλλὰ μόνον τὸ παίζω.

Κράζω. τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὁριστικά, εἰ ἔχοι
23πρὸ τέλους μόνον τὸ α, ἔχει αὐτὸ συνεσταλμένον, ὑπεσταλμένης τῆς Αἰολίδος διαλέκτου· οἷον σφάζω, στάζω, λάζω, χάζω, εὐάζω, ἐκκλησιάζω, σκεπάζω, ἀνιάζω, ἀγοράζω· τοῦτο ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου θέλουσιν ἐπιτείνειν, ὥςπερ καὶ τοπάζω (?). ἀλλ'

Mentionem praesentium καθ' ὑπόστασιν factorum sine dubio Herodianus et hic fecerat, e. g. hoc modo: τὸ γὰρ ἕλω ἐπὶ ἐνεστῶτος οὐκ εἴρηται, ὥςπερ οὐδὲ τὸ ἕλω, ἔνθεν τὸ ἕλωρ (vel τὸ εἷλον ἐπ' ἀορίστου χρόνου), καὶ ἀπὸ μέσου τὸ δέλω, ἔνθεν τὸ δόλος ὡς ἀπὸ τοῦ φένω φόνος. *)

22, 32. ἐκφωνουμένην] Non ἐκφωνουμένην habent quae mox sub πλάζω commemoraturus est, σφαδᾴζω, ματᾴζω, τερᾴζω.

23, 2. ἐπιτεινειν] Hoc dubium pro vulgato in ea re ἐκτείνειν: certe rarissimum ni fallor. Ep. H. p. 25, 13 ἀμύνω. ἐπιτεταμένον ἔχει τὸ υ, et sic eo loco utrumque Etymologicum. — Apollon. pron. 69. B. τὸ τύνη ὠλιγωρῆσθαί φασι καθὸ τείνει τὸ υ. ib. 34. B. πῶς οὖν οὐ τείνεται (τὸ τίς sc.) μονοσυλλαβοῦν ὡς τὰ ὀνόματα;

2. ὥςπερ καὶ τοπάζω] Cod. ὥςπερ καὶ τὸ πλάζω. In loco huic simillimo περὶ διχρ. 292 unum ἀγοράζω affert: τὰ διὰ τοῦ αζω δισύλλαβα συστέλλει τὸ α, ὑπεσταλμένων τῶν Αἰολικῶν, διὰ τὸ πτάζω καὶ πλάζω ἐπιπλήσσω. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· στάζω, φράζω, βάζω, σφάζω· παράλογον ἄρα τὸ κράζω ἐκτέταται. καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχει συνεσταλμένον τὸ α, χωρὶς εἰ μὴ ἔχοι πρὸς τῷ α τὸ ι, διὰ τὸ ματᾴζω, σφαδᾴζω. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· σκιάζω, ἐνθουσιάζω, ἀγοράζω. τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ „ὅδ' ἀγοράζει κλεῖδ' ἔχων“ τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβει πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου, λέγω δὲ τοῦ ὠνεῖσθαι. Et quidem haec in foro versandi significatio Atticorum propria dicitur. Moeris: ἀγοράζειν ἐκτείνοντες τὸ δεύτερον α οἱ Ἀττικοί, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν Ἕλληνες. Nostro loco, quod videre

---

*) Hesych. ἐλῶ κατέχω, πιάζω. ἐλάσω. Priora sunt de εἰλῶ. Ubi evanuerunt.

οὖν γε ταῦτα Ἀττικά ἐστι. σημειῶδες οὖν τὸ σύνηθες πᾶσι τὸ 23
κράζω ἔχον ἐκτεινόμενον τὸ α, εἰ μὴ ἄρα τῷ κρώζω ἰσοχρονῆσαι ἠθέλησαν αὐτό. πρόςκειται μόνον τὸ α διὰ τὸ σφαδᾴζω, τερᾴζω, ματᾴζω, πρὸς τὸ α τὸ ι γραφόμενον ἔχοντα. παρῃτησάμεθα δὲ Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ πτάζω,

ἔπταζον ὥςτ' ὄρνιθες ὦκυν
αἴετον ἐξαπίνας φάνεντα.

ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τοῦ ἔπτησσον. τὸ δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πλάζω·

τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν
καὶ μελέδωνα,

---

liceat, alterum etiam commemoratum, quod nunc ut patet corruptum est, quale fuerit, ut ex Lobeckii disputationibus intelliges, nullum vestigium est. Mihi in mentem venit τοπάζω: cuius inter significationes cum Hesychius ponat etiam ἱδρύω, fortasse putes Atticum aliquem poetam, sive serio sive ioco, ita usum, grammaticos aliquos locali significationi in hoc ut in ἀγοράζω longam attribuisse.

23, 4. ταῦτα Ἀττικά ἐστι.] Cod. ταῦτα τὰ Ἀττικά ἐστιν.

5. τὸ σύνηθες] Cod. ἀσύνηθες. Emendat Lobeckius Technol. p. 88, ut et

5. τῷ κρώζω] pro eo quod in Cod. est τὸ κράζω.

7. διὰ τὸ σφαδᾴζω] Cod. ἐπὶ — Bl.

9. παρῃτησάμεθα] Cod. παραστησόμεθα. Bl.

10. ἔπταζον seqq.] Cod. sic: ἔπταζον· ὡς τὸ, ὄρνιθες ὠκὺν αἰετὸν ἐξαπτήνας φανέντα· ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τὸ, ἔπτησαν δὲ αὐτὸ, ἐπὶ τοῦ πλάζω· τὸν δὲ ἐπιπλάζοντες. v. Bergk. fr. Alcaei 27 p. 576 et Sapphonis fr. 20 p. 605. Scilicet τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν ut Sapphonis affert Etym. s. ἐμπάζομαι, prius fragmentum ex colore Alcaeo tribuit Bergkius, sane probabiliter. μελέδωνα scriptum esse a Sapphone, quod significet „custodem“ [Aelian. V. H. II, 14] probare studuit Seidlerus Mus. Rhen. 1829 p. 178. — Caeterum hoc Aeolicum πλάζω pro πλήσσω producta prima erant etiam qui quibusdam locis Homericis intelligi scribique vellent, ipse, ut fertur, Aristarchus, Epim. Hom. 149. 47.

23 ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσοντα.

Δίδωμι. οὐδὲν τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας κατὰ χρῆσίν ἐστιν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸ δίδωμι. νῦν γὰρ τοὺς Αἰολεῖς παραιτούμεθα.

Εἰμί. οὐδὲν εἰς μι λῆγον ὁριστικὸν ῥῆμα κατὰ τὴν

23, 16. ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου] Hoc quo tendat intelligetur ex Ep. H. 101 γνώτην. ῥήματος β' ἀόριστος. τό θέμα ἄδηλον (h. e. non exstat) οὐ γὰρ εὑρέθη ἐπὶ τρίτης συζυγίας εἰ μὴ τὸ δίδωμι, τὰ δ' ἄλλα καθ' ὑπόστασιν λαμβάνομεν, ἄλωμι, βίωμι, τίτρωμί τε καὶ γίγνωμι ..... οὕτω Φιλόξενος καὶ Τρύφων. καὶ ἡμεῖς δὲ τὰ θέματα αὐτῶν καθ' ὑπόστασιν λαμβάνομεν. οἱ μέντοι δεύτεροι ἀόριστοι αὐτῶν εἰσιν ἐν χρήσει κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν —. Quae facile Herodianea videantur. Cum illo ἄδηλον confer οὐ γὰρ πρόδηλον ἔχει ὄνομα (τὸ ἰότης), παρ' ὃ γέγονεν, ἀλλὰ ῥῆμα infra p. 40, 10.

17. νῦν γὰρ τοὺς Αἰολεῖς παραιτούμεθα] Hi enim ex vulgatis in οω faciunt verba in ωμι, nominatim afferuntur ἐλευθέρωμι et δοκίμωμι. Giese 214. Ahrens 136.

19. ὁριστικὸν ῥῆμα] hic significanter dictum propter optativos, ποιοῖμι, cett. Ex Choerobosci disputationibus de his vocibus haec transscripsimus Theod. 342. b. Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος τὸ εἶμι διὰ μακροῦ τοῦ ι γράφει ἐκ τοῦ καὶ τὰ δυικὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ διὰ συνεσταλμένου τοῦ ι εἶναι, οἷον ἴτον, ἴτην, ἴμεν, ἴτε· καὶ ἐν συνθέσει ἔξιτον καὶ τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν ἴσι καὶ ἴασιν, οἷον καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν (Π, 160). Οὐ συνᾴδει δὲ αὐτῷ ἡ παράδοσις· φησὶ γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸς ἀεὶ τὴν παράδοσιν γινώσκειν τὸ εἶμι ἐν τοῖς ἑνικοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον εἶμι μὲν οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται (β, 318), καὶ τὸ δεύτερον εἶς, οἷον τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν (Hes. op. 206) ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ πορεύῃ, καὶ τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν εἶσιν, οἷον εἶσι περὶ πτόλιος μαχεούμενος (Ρ, 147) ἀντὶ τοῦ πορεύεται. τὰ μέντοι δυικὰ καὶ τὰ πληθυντικά, ὡς εἴρηται, διὰ συνεσταλμένου τοῦ ι εἰσί. Memineris ad diiudicandam orthographiam paradosin praecipue adhibitam esse et dialectos. Apollon. adv. 571, 9 ὅτι γὰρ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ι (adverbia in ι) σαφὲς μὲν καὶ ἐκ τῶν διαλέκτων, σαφὲς δὲ καὶ ἐκ τῆς παραδόσεως καὶ ἔτι τῆς παρα-

ἡμετέραν διάλεκτον διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἰμί, **23** ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ τὸ βαρυνόμενον ἡ παράδοσις διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει· οὐχ ὑγιῶς μέντοι οὔτε κατὰ τὸ κίνημα αὐτοῦ οὔτε κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον, ὡς δέδεικταί μοι ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας. πρόσκειται δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, ἐπεὶ Αἰολεῖς πάλαιμι καὶ γέλαιμι φασὶ καὶ πλάναιμι, Βοιωτοὶ δὲ τάρβειμι καὶ ποίειμι καὶ φίλειμι.

Ἐστί. οὐδέποτε ῥῆμα γ΄ προσώπῳ εἴς τι λήγει, λέγω δὲ πρὸ τοῦ τ ἔχον τὸ σ, οὔτε κατὰ τὰς ἄλλας διαλέκτους, οὔτε κατὰ τὴν συνήθειαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐστί.

Ἐσμέν. τὰ εἰς μεν λήγοντα πληθυντικὰ ἀεὶ θέλει καθαρὸν ἔχειν τὸ μ, δίδομεν, τίθεμεν, λέγομεν, νοοῦμεν· εἰ μέντοι σύμφωνον εὑρεθείη, συγκοπὴ πρὸ αὐτοῦ ὁρᾶται γινομένη, ἴσαμεν

πομένης ἔσθ' ὅτε συστολῆς. Quod ad ει et ι attinet, ex Aeolismo haec creberrime diiudicantur, quod in eo ubi vulgaris sermo habet ει emergit η vel ε subsequenti plerumque duplici consonante: v. Ahrens dial. Aeol. 89. 50 sq. Sic εἰμί „sum“ Aeolice fuit ἔμμι: non item εἶμι eo, cuius tamen quae fuerit Aeolica forma, nescio an non traditum sit. In E. M. s. χίλιοι 816 (cl. Moschop. περὶ σχεδῶν 50. Bekk. 1127), quatuor feruntur regulae, ad quas exigatur orthographia, analogia, dialectus, paradosis, etymologia. Quae praecipua sunt, non sola sunt, ut modo Apollonius systolem etiam adscivit. Τὸ κίνημα αὐτοῦ cum dicebat Herodianus praecipue ut patet coniugationem cogitavit, quamquam nec reliquam formationem est quod excludamus, ut ἰσθμός, εἰσίθμη.

23, 26. πάλαιμι] Hoc reliqua Aeolica huius ordinis excedere videtur a vulgaribus contractis propagata: si necesse sit, facile χάλαιμι scribi posse observat Lob. Buttm. p. 71.

30. λέγω δὲ —] In Epim. Hom. 147 refutantur si qui ἐστί Dorium dicant: Δωρικὸν δὲ οὐκ ἔστιν· ἐπεὶ τὰ Δώρια τὸ φατί καὶ τὸ τίθητι πρὸ τοῦ τ καθαρά εἰσι. Et pluralia praecedente ν.

35. ἴσαμεν sqq.] Ἴσμεν ex ἴσαμεν factum esse vulgaris opinio erat pluribus locis commemorata. Quod ad ἴδμεν attinet, Eustathius ad B, 252 significat ducere hoc ab

24 ἴσμεν, ἴδομεν ἴδμεν, ἐοίκαμεν ἔοιγμεν, δέδοιγμεν, ἐπέπιθμεν· τὸ μέντοι ἐσμὲν οὐχ οὕτως ἔχει. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ ἐμέν λέγεται,

γρῆές ἐμεν,

οἴδαμεν violentius visum: ἴσμεν, inquit, trope Dorica, ut κεκαδμένος, „τινὲς δὲ τολμῶσιν ἐκ τοῦ οἴδαμεν συγκόψαι αὐτὸ ἀποβάλλοντες τὸ κατάρχον ο". Caeteri aut ἴσαμεν καὶ ἐν συγκοπῇ ἴσμεν, hinc ἴδμεν (sic e. g. Heraclides, Eust. 780, 35) aut ab εἴδω i. e. γιγνώσκω (v. Choerob. 352. a. Herod. Pros. Il. A, 363) aoristus ἴδομεν καὶ ἐν συγκοπῇ ἴδμεν. Ep. Hom. 214. — Ad reliqua: ἐοίκαμεν κατὰ συγκοπὴν ἔοιγμεν. Ep. Hom. 214. ἔοιγμεν ἐκ τοῦ ἐοίκαμεν πρώτου τῶν πληθυντικῶν γίνεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν ἔοιγμεν E. M. 350, 52 (v. ad Aiac. 1239). — ἐκ τοῦ πείθω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπιθον καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἐπέπιθον, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐπεπίθομεν καὶ κατὰ συγκοπὴν Ἰλιάδος β΄ καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν ἀντὶ τοῦ αἷς ἐπεπιστεύκειμεν E. M. 355, 26. In hoc loco B, 341 Byzantinorum quandam rationem πίθομαι ἐνεστὼς διὰ τοῦ ι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, hinc perfectum medium πέπιθα et reliqua, habemus apud Moschopulum ad Iliad. l. l.; illud enim ferri non posse propter activam aoristi significationem. Qua in difficultate sine dubio inde ab initio mota certo vellem testimonio de vetustiorum constaret ratione: ex Moschopulo l. l. et Eustathio ib. p. 235 in. videmus fuisse qui hac solutione uterentur: ἐφ' αἷς ἐπείσαμεν sc. ἑαυτούς. — E. M. 253, 23 ἀπὸ τοῦ δεδοίκαμεν κατὰ συγκοπὴν δέδοιγμεν· τὰ γὰρ εἰς μεν πληθυντικὰ καθαρὰ θέλει εἶναι· ἐὰν δέ που σύμφωνον γίνηται, κατὰ πάθος λέγεται εἶναι, φέρομεν φέρμεν, ἐοίκαμεν ἔοιγμεν (falso hoc scriptum ἔϊγμεν), ἐπεπίθομεν ἐπέπιθμεν. —

24, 1. δέδοιγμεν] Cod. δέδεγμεν. Correxit Dind. Thes.

2. ἐμέν] Cod. ἔσμεν. D.

3. γρῆές ἐμεν] Cod. γρῆες ἔμεν. Callimachi est, Ep. H. 207. Eust. 457, 50. Utroque loco est γρῆες ἐμέν, non abiecto accentu, et hoc sine dubio iniuria. Eodem loco Epimerismorum ἐμὲν bis recte scriptum ut Choer. 345. b ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ἐμέν, ὅπερ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ γίνεται ἐσμέν.

καὶ εἰμέν, 24

ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι.

Οἶδα. οὐδεὶς παρακείμενος δισύλλαβος κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὴν παλαιὰν χρῆσιν ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου ἄρχεται, ἀλλὰ μόνος ὁ οἶδα. οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουσι τρισυλλάβως. προςέθηκα δὲ κατὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν, ἐπεὶ οὐ παρ' Ἀττικοῖς ἐστιν ἔσθ' ὅτε οἶκα λεγόμενον δισυλλάβως.

Ἔπεσον. οὐδεὶς δεύτερος ἀόριστος εἰς ον λήγων πρὸ τοῦ ο ἔχει τὸ σ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔπεσον. ὁ γὰρ κατέχεσον παρ'

δύναται δὲ τὸ ἐσμέν ἀπὸ τοῦ ἐσμί εἶναι. Item alibi recte ἐμέν, ut Ep. H. 336, 9. E. M. 301, 41. Alibi peccatum ἔμεν, ut Ep. H. 381, 34.

24, 3. καὶ εἰμέν, ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι] Cod. καὶ ἡμῖν et ἡμεῖς δειμέντοιο. D. Il. H, 231.

7. ὄϊδα] Aeolicum affert Steph. s. Καρία, σύνοϊδα Choer. Theod. 258. a.

8. ἐπεὶ οὐ παρ' Ἀττικοῖς ἐστιν ἔσθ' ὅτε οἶκα λεγόμενον δισυλλάβως] Cod. ἐπεὶ παρ' Ἀττικοῖς ἐστί· ἔσθ' ὅτε ᾠδα λέγομεν δισυλλάβως. Poteram autem, inquit, addere κατὰ παλαιὰν χρῆσιν, quod οἶκα, hic illic dictum apud antiquos, non apud Atticos invenitur, sed apud poetam aliquem vel in dialecto. — Cf. Ep. H. 287 ἰστέον δὲ ὅτι πᾶς μέσος παρακείμενος ὑπερβαίνειν θέλει τὴν δισυλλαβίαν σεσημειωμένων τριῶν, οἶδα, „οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερά", καὶ εἶκα δ σημαίνει τὸ ὁμοιῶ, „οἴκας μὲν ὡραίῳ λίνῳ" παρὰ Ἀλκμᾶνι, καὶ εἷα, ὅπερ ἐν διαλύσει ἔϊα καὶ ἐπαυξήσει „ἤϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος". Cogitavit Herodianus hoc Alcmanicum οἴκας, quo simillime ut Epimerismi auctor, qui sine dubio ex Choerobosco hausit, bis utitur Choeroboscus 257. a. 350. a.*), sed alia quoque, ut Herodoti et Ionum usum, quorum mentionem facit Eustathius (apud quem p. 759, 2 Ἰωνικῶς scribendum esse pro κοινῶς ex aliis eiusdem locis apparet).

---

*) Scribitur εἶκα, ἧκα, εἴκας, sed 257. a. Bekkerus in Coisliniano invenerat οἴκας παρ' Ἀλκμᾶνι (v. indicem), quamquam ibi quoque Gaisfordius edidit εἴκας, ex Barocciano 116, ut coniicio (v. Cram. Anecd. IV, 415).

24 Ἀλκαίῳ τῷ κωμικῷ ἐν Γανυμήδει εἰρημένος οὔτε τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χρήσεώς ἐστιν οὔτε κατά τινα ἀναλογίαν ἐξενηνεγμένος ἢ μόνον κωμικῶς πεποιημένος.

24, 12. Γανυμήδει] Cod. Γανυμέδει. Choer. 272. a Λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι ἐστὶν ὅμοιον αὐτῷ τὸ κακέμφατον, φημὶ δὲ τὸ ἔχεσον, καὶ αὐτὸ πρὸ τῆς ον συλλαβῆς τὸ σ ἔχον· καὶ παρατίθεται τὴν χρῆσιν παρ' Ἀλκαίῳ ἐν Γανυμήδει ἔχουσαν οὕτως· κατέχεσον τῆς Νηρηΐδος. Σχηματίζει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτον τὸν τρόπον τὸ ἔπεσον. Φησὶν ὥςπερ ἀπὸ τοῦ φυσῶ φυσήσω γίνεται φύσημα καὶ ἀπὸ τοῦ νοσῶ νοσήσω γίνεται νόσημα, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ πεσῶ περισπωμένου γίνεται πεσήσω καὶ πέσημα ὄνομα ῥηματικόν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ· οὗ πεσήματα πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δορυπετῆ νεκρῶν. καὶ λοιπὸν ὡς ἀπὸ τοῦ πεσῶ περισπωμένου γέγονε ἔπεσον ὁ δεύτερος ἀόριστος, ὥςπερ ἀπὸ τοῦ χραισμῶ ἔχραισμον καὶ ἀπὸ τοῦ ὀλισθῶ ὤλισθον καὶ ἀπὸ τοῦ τύπτω ἔτυπον. Legendum κτυπῶ ἔκτυπον, si omnino ultimum exemplum a Choerobosco ipso scriptum est. Ab Herodiano abfuisse puto. Exquisitius est enim quod ex Epimerismis Hom. p. 176 intelligas Herodianum ad ἔπεσον observasse: „hoc ἔπεσον monadicum esse, ut in ipsis aoristis secundis complura inveniantur monadica“: et ut monadica ἔχραισμον, ὤλισθον cum illo composuit. Nam Herodianum in illo quoque Epimerismorum loco statim agnosces ..... ἢ παρὰ τὸ πέτω, ἔνθεν τὸ πέσημα καὶ πεσεῖν·

τί βούλομαι τραγικὸν καταπέσημα.

(Leg. ἢ παρὰ τὸ πεσῶ, ἔνθεν τὸ πέσημα,
καταπεσεῖν τι βούλομαι
τραγικὸν πέσημα.)

οὐδεὶς δὲ (l. δεύτερος) ἀόριστος ἔχει τὸ σ. μονῆρες τοῦτο τὸ ἔπεσον, ὡς ἔστιν εὑρεῖν ἄλλα μονήρη (sc. in aoristis secundis). οὐδὲ εἰς δύο ἀορίστων (l. οὐδὲ εἷς δεύτερος ἀόριστος) εἰς θον, μόνος ὁ ὤλισθον, οὐδὲ εἷς εἰς μον, μόνος ὁ ἔχραισμον. τὸ παρ' Ἀλκαίῳ εἰρημένον ἐπὶ τοῦ φορτικοῦ κατέχεσον τῆς Νηρηΐδος κωμικὸν εἶναι. ὡς (l. ᾧ) Ἀριστοφάνης εἴρηκέ που ἀκολούθως χεσεῖν δέον εἰπεῖν αὐτὸν χέσαι.

13. ἐστιν] Cod. ἐστι

14. ἢ μόνον] Cod. ἤτοι. Nihil habui quod propius

Αἰνῶ. τὰ διὰ τοῦ αινω δισύλλαβα βαρύτονά ἐστι, βαίνω, 24
δραίνω, ῥαίνω, καίνω, κταίνω (?), σαίνω, χραίνω, αἴνω τὸ δα-

accederet quam ἢ μόνον. Pros. Il. Ω, 557 Ἀρίσταρχος δὲ οὐδὲν ἀποφαίνεται ἢ μόνον ἀθετεῖ τοὺς στίχους. Α, 81 οὐδὲν τῶν εἰς αρ συντέθειται ἢ μόνον τὸ ἦμαρ. Eadem sententia ἢ solum sine μόνον ib. Δ, 151 ἐνθάδε γὰρ οὐ καλῶς δυνάμεθα ἀναγνῶναι ἢ φυλάσσοντες τὴν ει δίφθογγον. — Δ, 235 οὐδέποτε οἶδεν ὁ ποιητὴς ἁπλοῦν τὸ ψευδής, ἐν δὲ συνθέτῳ φιλοψευδής, ἀψευδής, ἢ οἶδεν ἑτέρως λεγόμενον τὸ ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε. Ut illic est sed, sed tantummodo, sic hic sed potius, μᾶλλον δέ. Amat haec et Apollonius. synt. 334, 11 τά γε μὴν ἄρθρα οὐδὲν τοιοῦτον σημαίνοντα ἢ μόνον ἀναφορικὴν ἔννοιαν. adverb. 553, 25 βαρυνόμενα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παρεδρευόμενα, δισύλλαβα μέντοι, πλέω, ῥέω, κέω, ἢ τὰ παρ' Ἴωσι διῃρημένα, φιλέω, νοέω. ib. 533, 24 τὸ γὰρ αὔριον ἀντικείμενον τῷ παρῳχημένῳ οὐ συντετάξεται ἢ πάλιν τοῖς ὁμολογοῦσι τὸ μὴ παρῳχῆσθαι, αὔριον γράφω, αὔριον γράψω. 579, 16 παρά τε τὸ ἄφαρ ἀφάρτερος, ἔσω ἐσώτερος, ἄνω ἀνώτερος, ἅπερ οὐκ ἐπίτασιν πεποίηται τῶν τόπων ἢ (i. e. μᾶλλον δὲ) τῶν μετειληφότων προςώπων τῆς τοπικῆς σχέσεως. — Epim. H. 391, 7 τί διαφέρει σκίψ καὶ κνίψ; οὐδὲν διαφέρει ἢ μόνον κατὰ κλίσιν. Ib. 266, 5 τὸ δὲ θέμα (τοῦ λέξον, λέξο) οἱ μὲν λέγω φασίν, ἀλλ' οὐκ ἔχουσιν ἐπὶ τούτου παραλαβεῖν ἢ μόνον τὸ τανυηλεγέος θανάτοιο· οἱ δὲ λέχω φασί, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ λέχος.*)

17. κταίνω] si forte indoctiorum stilum subibat inferiore aetate (uti ἀποκταίνει Corinth. II, 3, 6 Lachm.), id Herodianus cogitare non poterat: vix poterat Alcaei κταίνω, etiamsi hoc ipsum apud illum legisse statuamus, ut Heraclidi notum fuit ap. Eust. 1648, 6 γίνεται κατὰ Δωριεῖς φθαίρω . . . . . καὶ ἐκ τοῦ κτείνω κταίνω Δωρικώτερον παρὰ Ἀλκαίῳ. Nam etiamsi poetica non exclusit in hoc

*) Lucian. ver. hist. I, 24 τῇ μέντοι γαστρὶ ὥςπερ πήρᾳ χρῶνται τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν. ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται ἢ τοῦτο μόνον ὅτι δασεῖα ἔντοσθε καὶ λάσιός ἐστιν ὥςτε καὶ τὰ νεογνὰ ἐπειδὰν ῥιγῶσιν ἐς ταύτην ὑποδύεται. Illud ὅτι delendum videtur.

24 συνόμενον καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· Φερεκράτης

αἶνειν, πτίσσειν.

---

recensu, ut δραίνω, tamen de dialectis dubium. Scripserit κραίνω.

24, 19. πτίσσειν] Cod. πτήσσειν. Correxerunt alii. Haec igitur scriptura est Herodiano probata in vocabulo nunc ubique (apud Theognostum quoque p. 6, 13 αἰνῶ τὸ πτίσσω) in αἰνεῖν lene et perispomenon corrupto, nisi quod in Bekkeri lex. An. I. p. 360, 32 est αἴνειν. Eustathius iam sua lexicorum exemplaria corrupta invenisse videtur. Nam p. 801 ὅτι τὸ αἰνεῖν ὁμώνυμός ἐστι λέξις cett., ubi non stringit hoc sed fusius exponit, videtur de discrimine coniugationis et spiritus moniturus fuisse nisi ipse sic scripsisset ut nunc per totum locum scriptum est. Attamen in veteres illos grammaticos, qui ἀφῆναι, ἀφήνας, ἄναντα noverant, id vix cadit. Ut de spiritu etiamsi abnormi et magis etiam de coniugatione fides nulla sit iam inter grammaticos veteres dissensionem fuisse. Sed fuit de primae syllabae vocali. Eustathius illa scribens tria inspexit lexica, Aelii Dionysii, Pausaniae et certe tertium, et huic quidem et Dionysio tribuit αἰνεῖν, Pausaniae ἀνεῖν hoc modo: Παυσανίας δὲ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἰνεῖν, ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α διχρόνου φησίν· ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ α.*) Et sic Hesychius praeter illud hoc etiam praebet ἀνεῖν (sic enim scribitur) inter ἀνείμονος et ἀνεῖναι. Sed aliud est quod ad rem nostram facit. Et Aelius Dionysius et Pausanias Pherecratis loco utebantur, quem ipsum adscripserant: νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αινειν (ανειν), ἀλέσαι . . . μάξαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι. Hinc de loci nostri integritate suspicionem moveri

---

*) Ita expressa haec de Pausania, sed et quae addit ex eodem de discrimine significationis: „ὅτι διαφέρει τὸ πτίσσειν τοῦ ἀνεῖν“ cett. ut ad Δ, 2 p. 437, 9 ubi legimus καὶ ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν ταυτοδυνάμων λέξεων ὥς φησι Παυσανίας ἐν τῷ αὐτοῦ λεξικῷ ἡ πτισάνη tamen incuriose egisse dicendus sit etiamsi ipse scripserit ἀνεῖν, v. 801, 65.

σεσημείωται τὸ αἰνῶ περισπώμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ **24** ὄνομα αὐτοῦ προκατῆρξε· διὸ περισσπάσθη.

Δ ό ς. τὰ εἰς ς λήγοντα προστακτικὰ μονοσύλλαβά τέ ἐστι καὶ τὸ ε ἔχει, ἕς, ἔνθεν τὸ ἄφες, πρόες, θές, σπές, φρές,

ἐνθάδ' εἴςφρες μ' ὡς τὸ μειρακύλλιον.

σημειῶδες τὸ δός μόνον τὸ ος ἔχον. αἰτία δὲ ἡ συζυγία.

Δ ο ῦ ν α ι. οὐδὲν εἰς ναι λῆγον ἀπαρέμφατον τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλ' εἰ παραλήγεται διφθόγγῳ, τῇ ει παραλήγεται, εἶναι, εἴτε δασυνόμενον ἀορίστου χρόνου. σημειῶδες ἄρα τὸ δοῦναι. ὅτι γὰρ οὐδέν ἐστι τὸ λέγειν δῶναι ὡς γνῶναι, βιῶναι, δῆλον μὲν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς Ὁμηρικῆς,

κέλεαι δέ με τῆνδ' ἀποδοῦναι,

δῆλον δὲ ἔσται ἐκ τοῦ κατ' ἀναλογίαν κινήματος ἐν ἑτέροις.

Τὰ τῃ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ἀπαρέμφατα πρὸ τῆς αι διφθόγγου τὸ σ ἔχει, ἀκοῦσαι, ὀροῦσαι, λοῦσαι. πῶς οὖν τὸ

---

posse verum est, sine dubio Herodianum eundem Pherecratis locum significare, ut Giesium dicere video Dial. Aeol. p. 305, non verum est.

24, 20. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ....] Arcad. 160, 23. τὰ διὰ τοῦ αινω βαρύνεται, ἃ δὲ περισπῶνται ὀλίγα εἰσὶ καὶ παρ' ὄνομα γεγόνασι, φαίνω, cett. τὸ μέντοι αἰνῶ περισπώμενον ἔχει τὸ αἶνος, ὥσπερ τὸ κελαινῶ τὸ κελαινὸς καὶ τὸ τριαινῶ τὸ τρίαινα.

24. ἕς] Cod. ἐς

24. σπές, φρές] Cod. φρές, σπές

25. ἐνθάδ' εἴςφρες μ'] Cod. ἔνθα ταθεὶς φρές μ', unde Meinekius Fragm. Com. anonymorum IV. p. 651 ἔνθα σταθεὶς φρές. Secutus sum Dindorfium. Prope abest: ἐνταῦθ' ἄγ' εἴςφρες, sed illud placet.

30. τὸ δοῦναι] Cod. τοῦ δοῦναι. Bl.

34. ἐκ τοῦ] τοῦ addidit Blochius.

25 δοῦναι ἔχει τὸ ν; τοῦτο γὰρ

ὦ τέκος ἦρ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι

ποιητικόν· τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ ω ἔγραφον.

Περὶ ἐπιῤῥημάτων.

Ἅπαξ. τὰ εἰς αξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξύνεσθαι θέλει, ὀκλάξ, ὀδάξ, ἐναλλάξ, εὐράξ, αὐτοδάξ, ἐπιτάξ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἅπαξ βαρύνεται. ὅπερ ἐν συντάξει τοῦ ἅπαντες ἢ τοῦ ἁπλῶς ἐκ-

---

25, 3. ὦ τέκος —] Cod. δοῦναι. „Versus Homericus Il. Ω, 1425, unde repone διδοῦναι.“ D.

3. ἦρ'] Cod. ἢ ρ'

7. εὐράξ] Cod. εὐθράξ. Bl. Cf. Ep. H. s. ὑπόδρα et alia.

8. ἐπιτάξ] Cod. ἐπιδάξ. Correxit Blochius. „V. ad Callim. fr. 327.“ D.

9. τοῦ ἅπαντες] Cod. τοῦ πάντως. Et deinde ἅπαντες pro ἅπαξἅπαντες. Spiritus medios posui et coniunctis scripsi vocabulis ex more illorum, quod hic erat dilucidius. Cf. Phryn. appar. soph. Bekk. II p. 18, 6 ἅπαξ ἅπαντες (sic). τοῦτο ἕν τί ἐστι κατὰ παράθεσιν. ἡ μέντοι πρώτη συλλαβὴ βαρυτονήσεται ἐν συνθέτῳ οὖσα. L. ὡςεὶ ἐν συνθέτῳ οὖσα. Ad ἕν τί ἐστι cf. lex. rhetor. Bekk. II, 415, 15 ἁπαξάπαντα. οὐδὲν πλέον σημαίνει τὸ ἅπαξ προςκείμενον. Ep. Hom. s. ἐπισμυγερῶς 172, 32 τὸ ἁπαξαπλῶς οὐ (falso scriptum καὶ) σύνθετον, ἀλλὰ κατὰ παράθεσιν. τὸ δὲ ἅπαξ βαρύνεται. τὰ γὰρ εἰς αξ ἐπιῤῥήματα ὀξύνεται, οἷον ὀκλάξ, ὀδάξ, εὐράξ. σεσημείωται τὸ ἅπαξ βαρυνόμενον· διὸ ἐν τῇ συντάξει μεταλαμβάνει τὸν ἴδιον τόνον ἁπαξάπαντες, ἁπαξαπλῶς, κεκοιμισμένου τοῦ τόνου. Unde Herodianus recinit. Is cui debentur quae de ὑπόδρα scripta sunt in Epimerismis H. p. 420 (translata in Etymologica et in schol. Il. A, 148) exscripsit quidem Herodianum, attamen vocabulum σύνθεσις ab ipso est: .... σεσημείωται τὸ ἅπαξ. καὶ τοῦτο ὅπερ ὤφειλε δέξασθαι ἐν τῇ ἁπλότητι ἐδέ-

κλίνει τὸν τόνον ὡςεὶ ὀξύνοιτο τὸ ἅπαξ. ἁπαξάπαντες γὰρ λέ- **25**
γομεν καὶ ἁπαξάπλῶς ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ.

ξατο ἐν τῇ συνθέσει, ἁπαξαπλῶς. Quomodo tandem in vera synthesi potest aliter? Sed is, ut ex opposito ἐν ἁπλότητι coniicias, inconsiderate vel imperite veram synthesin putabat: quamquam recentiores etiam in vocabuli σύνθεσις et συντιθέναι usu ultra vetustiorum grammaticorum terminos usumque strictiorem saepius evagabantur. Herodianus, cui ut ceteris, quos posuimus, ἅπαξάπαντες et ἅπαξάπλῶς in parathesi erant, vocabulo σύνταξις usus est. Id saepe generaliter dicitur, ubi vox voci assumitur nec nunc quaeritur quae inde forma exsistat, synthetica an parathetica. Herod. Pros. Il. O, 555 ὁ Ἀσκαλωνίτης οὐκ ἀναστρέφει τὴν περί· εἶναι γὰρ τὸ ἑξῆς περιέπουσι. κἀγὼ δὲ αὐτῷ συγκατατίθεμαι, ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ ἕπω παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς κινήμασιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θέλει ἔχειν πρόθεσιν συντεταγμένην. Apollonius coni. 480, 14 Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ συνδέσμων ἀντιλέγων πρὸς τοὺς φάσκοντας ὡς οἱ σύνδεσμοι οὐ δηλοῦσι μέν τι, αὐτὸ δὲ μόνον τὴν φράσιν συνδέουσι, φησὶν ὡς διαφέρει τὸ ἐπιδοῦναι τοῦ ἀποδοῦναι, ὡς τὸ ἀπαιτεῖν τοῦ προςαιτεῖν, καὶ ἄλλας τινὰς τοιαύτας συντάξεις, ἤδη πιστούμενος ὅτι ἓν μέρος λόγου ἥ τε πρόθεσις καὶ ὁ σύνδεσμος. Id. syntax. 318, 14 τῆς αὐτῆς ἐπιστάσεως ἔχεται καὶ τὸ διότι καὶ καθότι, πότερον ἐν παραθέσει τὰ τῆς συντάξεως καθέστηκεν ἢ συνθέσει. Cf. 321, 17. Sed ea significatio frequens apud Herodianum et Apollonium eaque hoc loco apta.*)

---

*) De syntaxi stricte et in synthesis oppositione dicta pro parathesi (ut in definitione praepositionis in Dion. gr. 641, 15 πρόθεσίς ἐστι λέξις προτιθεμένη πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἔν τε συνθέσει καὶ συντάξει) nunc locum Schol. Dion. gr. 837, 27 tangam, ut de corruptela moneam. διαφέρει δὲ σύνταξις συνθέσεως. σύνθεσις μέν ἐστι λέξεων παράθεσις ὁμοῦ μὲν γεγραμμένων, μὴ ὁμοῦ δὲ νοουμένων, σύνθεσις δὲ μιᾶς ἢ δύο ἢ τριῶν λέξεων ἕνωσις ὑφ' ἕνα τόνον καὶ ὑφ' ἓν πνεῦμα. Sed scribendum videtur necessario μὴ ὁμοῦ μὲν γεγραμμένων, ὁμοῦ δὲ νοουμένων. Ut Διὸς κόροι, sed Διόςκοροι, Νέα πόλις, multa. In καλὸς κἀγαθός apud Suidam: ὅτι ἀπὸ συντάξεως ὀνόματα, γίνεται καλὸς καὶ ἀγαθὸς καλοκαγαθία, θεοῖς ἐχθρὸς θεοεχθρία. — Nec de contrario nunc plura: sed liceat

25 Ὧ δ ε. οὐδὲν εἰς δε λῆγον ἐπίρρημα δισύλλαβόν ἐστι τῷ ω παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνον τὸ ὧδε.

Ἔ ν δ ο ν. οὐδὲν εἰς δον λῆγον ἐπίρρημα βαρύνεσθαι θέλει, πάντα δὲ ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ σχεδόν, ταυρηδόν, ἑλκηδόν, παρασταδόν, παρακλιδόν, „ῥυδὸν ἀφνειοῖο", ἀμφαδόν. ἄφθονος ἡ ἐν ἀκολουθίᾳ παράθεσίς ἐστι τῶν ὀξυνομένων. ἀλλὰ μόνον τὸ ἔνδον βαρύνεται. τῆς διαλλαγῆς ἐν ἑτέροις δίδοται ἡ αἰτία.

Π ά ρ ε ξ. οὐδὲν εἰς εξ ἐπίρρημα βαρυνόμενον ἐκ δύο προθέσεων συνεστηκός, ὅπερ καὶ γενικῇ θέλει συντάττεσθαι, ἀλλὰ μόνον τὸ πάρεξ. καὶ γὰρ ἡ συνήθεια οὕτως ἔσθ' ὅτε φησὶ „πάρεξ Ἀπολλωνίου". ὃν τρόπον καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ

25, 16. παρασταδόν] Cod. παστάδόν. Bl.

16. „ῥυδὸν ἀφνειοῖο", ἀμφαδόν.] Egregia est quam exhibuimus correctio Blochii revocantis haec ad Od. ο, 426 κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο. Cod. ῥυδόν, ὀμφαδόν, ἀφνειοῖο

17. ἄφθονος cett.] Cod. ἄφθονος ἀκόλουθα ἡ παράθεσις — (Ἄφθονος similiter Pros. Il. Σ, 519 τὰ δὲ παραδείγματα ἄφθονα ἐπὶ πάσης καταλήξεως.)

19. τῆς διαλλαγῆς ἐν ἑτέροις δίδοται ἡ αἰτία] In catholica factum esse, etiamnunc apparet ex Io. Al. p. 38, 1 τὰ εἰς δον ὀξύνεται, χανδόν, σχεδόν, βοτρυδόν. μόνον τὸ ἔνδον βαρύνεται, διότι μόνον παρὰ προθέσεως καὶ ὅτι μόνον τοπικὸν τῶν εἰς δον. Theognost. 162 (ubi ad ἔνδος cf. 164, 11). Apollon. adv. 619, 17. 620, 7. 611, 22.

24. Ἡρόδοτος sqq.] Est Herod. IV, 46. Locum ipsum Cod. πάρεξ τοῦ τε σκυθίου ἔθνεος. Loci Homerici Od μ, 276 et 443. Cod. δῶρα.

---

hoc notare paulo remotius. Si quis Theognostum legat p. 92, b τὰ παρὰ τὸ ἄγω συγκείμενα — διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, ἀ γ ω γ ό ς, χειραγωγός, παιδαγωγός, post συγκείμενα adiiciendum putabit ἢ παραγόμενα, (ut e. g. v. 17). Et tamen recentissimi vel de paragoga voce συγκεῖσθαι usi inveniuntur. Theogn. 162, 8 σεσημείωται τὸ ἔνδον συγκείμενον ἐκ προθέσεως. Etym. M. s. Θρᾷξ: πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ συγκείμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ι γράφεται, Θρήισσα γυνὴ καὶ Θραΐσσα — Θρᾴκη —

ἔφη πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος. παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ **25** ἕτερόν ἐστι τὸ ὀξυνόμενον.

ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε,
παρὲξ περιμήκεα δοῦρα.

εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προςῳδίᾳ.

Ὥς, τώς. οὐδὲν εἰς ως λῆγον ἐπίῤῥημα ὀξυνόμενον, ὑπεσταλμένης Δωρίδος διαλέκτου, ἀλλὰ μόνον τὸ ὥς, καὶ τὼς ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ ὑπάρχον. οὐκ ἀγνοῶ μέντοι ὅτι ἐν διαφόρῳ **26** σημαινομένῳ καὶ διαφόρῳ συντάξει ἔσθ' ὅτε περισπᾶται.

Ὀψέ. οὐδὲν εἰς ψε λῆγον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀψέ, ὅπερ ἐν συνθέσει φιλεῖ τρέπειν τὸ ε εἰς τὸ ι, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ ὀψιμαθής, ὀψίτυχος, ὀψιτέλεστον, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, ὀψίγονος. διὸ καὶ τὸ

δείελος ὀψὲ δύων

25, 27. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προςῳδίᾳ] Habemus locum ampliorem ad I, 7. Intelligitur Homericum παρέξ duas ei praepositiones fuisse iuxta positas (ex nostro more παρ' ἐξ): ἔστι δὲ ὅτε τὸ νοητὸν ἐπικρατεῖ τῆς ἐξ προθέσεως, ἔσθ' ὅτε καὶ τῆς παρά. — Nonnunquam etiam una earum ad verbum trahi potest. — Epim. Hom. p. 380 φησὶν δὲ ἐν τῇ καθόλου ὁ τεχνικὸς αὐταῖς λέξεσι· τὸ πάρεξ βαρυνόμενον καὶ γενικῇ συντασσόμενον ἔχει τι παράσημον ὡς καὶ παρὰ δύο προθέσεις ἐγένετο. ὁπότε γὰρ ὀξύνεται οὔ φαμεν εἶναι ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ δύο προθέσεις.*) Cf. Epim. H. 360, 21. 361, 24. 379, 10.

26, 5. ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ] Inserui καὶ. Sunt verba Homerica Δ, 161. Voluit insigni exemplo contendere compositum cum simplicibus unde coaluit. Erit fortasse qui malit ἐκ τοῦ „ὀψὲ τελεῖ“·

6. δείελος ὀψὲ δύων] Φ, 233. Cod. δύνων. It m

---

*) Hinc emendandum videt:r quod in Epim. H. s. ὑπόδρα p. 420 legitur τὸ γὰρ πάρεξ ἔχει πλέονα μὲν σημαινόμενα, in Gud. ἔχει τι σημαινόμενον, in schol. Λ, 148 ἔχει μὲν πλέον τι σημαινόμενον. Haec nata videntur ex ἔχει vel ἔχει καὶ πλέον τι σεσημειωμένον (non tantum ut πέριξ quod ex praepositione est in ξ adverbium, sed etiam quod ex duabus praepositionibus compositum adverbium est.)

26 παρὰ τῷ ποιητῇ τό τε

ὀψὲ δύοντα Βοώτην

παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ Ἀράτῳ οὐ σύνθετον· ἐπεὶ κἂν ἔτρεπε τὸ ε εἰς ι. ἤδη μέντοι Αἰολεῖς καὶ ἐν ἁπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ι αὐτὸ ἀποφαίνονται,

ὄψι γὰρ ἄρξατο,

ἴσως ἀναλογώτερον, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων.

Μᾶλλον. οὐδὲν ὅμοιον τῷ μᾶλλον κατὰ χρόνον. τὸ γὰρ α, εἰ ἔχοι ἐν ἐπιφορᾷ διπλασιαζόμενον τὸ λλ ἐν μιᾷ λέξει, συστέλλεσθαι φιλεῖ, χωρὶς εἰ μὴ τροπή τις εἴη τοῦ η εἰς α

Cod. falso καὶ insertum habet post δύνων, et ὅτε post τό τε, et δύνοντα Βοώτην pro δύοντα in altero loco Homerico ε, 272. Haec correxit Dind.

26, 8. Ἀράτῳ] Indicat Dindorfius, respici Phaen. 585. κεῖναί τοι καὶ νύκτες ἐπ' ὀψὲ δύοντι (Βοώτῃ sc.) λέγονται.

8. σύνθετον] Cod. σύνηθες. Schol. Ven. ad Φ, 232 τὸ δὲ ὀψὲ δύων ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου. εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, διὰ τοῦ ι ἐγράφετο ὀψιδύων, ὡς ὀψιμαθής, ὀψιτέλευτον (sic)· οὕτως δὲ καὶ τὸ ὀψὲ δύοντα Βοώτην. Ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ θ' τῆς καθόλου.

10. ὄψι] Cod. ὀψί. Apollonius de adv. p. 573 ἀνάλογος καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ ὄψι γὰρ ἄρξατο.

11. ἄρξατο] Cod. ἀρξάτω. Illud dedi ut verisimilius ex Apollonii loco modo laudato.

14. τὸ γὰρ α] In cod. α omissum. Ἐπιφορὰ et ἐπιφέρειν, quo saepe utuntur, non semper, sed haud raro κατ' ἐξοχὴν ita dicitur ut intelligatur „subsequi, nullo interiecto sequi" (unmittelbar folgen).

15. φιλεῖ] Cod. φιλεῖ τρέπειν. Hoc τρέπειν delevit iam Blochius. Venit huc ex v. huius paginae quarto.

16. παρὰ διαλέκτῳ] Pros. Il. Κ, 67 μὴ παρ' ἄλλῃ τινὶ διαλέκτῳ ὁρᾶσθαι ἢ τῇ αἰολίδι. Apollon. coni. 494, 8 εἰς η μετετίθετο παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις

παρὰ διαλέκτῳ. τὸ παράδειγμα πῶς ἔχει; ἄλλος, γάλλος, **26** θαλλός, θάλλω, πάλλω, ἅλλομαι, ἀγάλλομαι, καὶ ἄλλο πλῆθος λέξεων τοιούτων ἀδιάπτωτον. σημειωτέον ἄρα περὶ χρόνον τὸ μᾶλλον. τὸ γὰρ ὀτράλλις (†) συνεσταλμένον ἔχει τὸ α. ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ

ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι

καὶ

ἄλλαν, μή τι κατ' ἀμμετέραν φρένα

καὶ

ἄβρα δηὖτε πάχη σπόλᾳ ἀλλόμαν

ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην.

26, 16. τὸ παράδειγμα] v. ad 8, 30 s. παρθένος.

17. θαλλός] Cod. θάλλος. Fortasse scripsit potius φαλλός. Sequitur enim θάλλω. Tamen minus offendit, quia nunc ad verba transit, quasi dixisset, item verba: θάλλω, πάλλω cett.

20. ὀτράλλις] Sunt quidem vocabula ab his litteris non nimium remota, ut notissima urbs Lydiae, ut Illyriae „καὶ Τράλλοι καὶ Τράλλες (sic: sed Τράλλεις Plutarch. Ages. 16) παρὰ Θεοπόμπῳ", ut Steph. refert, (genitivus Τράλλεων, s. Βόλουρος et Βῆγις), vel κορυδαλλίς, — τροπαλλίς? — alia. Sed horum nullum, in quo verisimile sit, tale autem hic requiritur, partem grammaticorum α longum statuisse. — Si quidem ex Apollonio de adv. p. 577, 31 τὸ α πρὸ τῶν δύο λλ συστέλλεται, σκάλλω, θάλλω, σφάλλω, ἄλλος, μαλλός, φαλλός· ἐδείχθη καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μᾶλλον 'Αττικόν, si quidem, inquam, hinc concludi posset, quo tamen nihil incertius, formam μάλλιον (v. Schol. Il. Θ, 553) α breve habuisse, fortiter locum nostrum depravassem hoc modo: τὸ γὰρ οὐ παρ' 'Αττικοῖς μάλλιον συνεσταλμένον ἔχει τὸ α. „μάλλιον enim, quod apud Atticos non est, (cogitat: ex Atticismo autem longum in μᾶλλον explicamus), iam statim refert analogiam".

21. διὰ τὸ usque ad finem.] Haec Cod. sic: διὰ τόδ',

26 † Ἀθροῦν. οὐδὲν εἰς ουν λήγει ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀθροῦν. ὅπερ καὶ ἐπεκτάσεσι ποιητικαῖς κέχρηται καὶ παραθέσει ἄρθρου ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ. παραιτοῦμαι δὲ τὸ αἰσχοῦν, ὃ εἴρηται παρὰ τῷ τοὺς εἵλω τασαίμην· ἀλλὰ μισχοῦν καθήμενοι. ἐπεὶ ὀνοματικά ἐστι.

Δεῦρο. οὐδὲν εἰς ο λήγει ἐπίῤῥημα ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ἀλλὰ μόνον τὸ δεῦρο. ὅπερ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ἅπαξ κατ'

ἀλλ' ἄν μοι μεγαλύνεο δακτυλίῳ πέρι καὶ ἄλλαν μὴ καμεστέραν φρένα καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγχης πάλαι ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἠλλόμην. Secutus sum Bergkium, fr. Sapph. 39, 45, 46, quamquam multa incerta, ut ipsum ἄλλος pro ἠλεός, praesertim α longo (v. Ahrens Aeol. p. 57), in ultimo omnia quem Cramerus et Ahrensius longe aliter scriptum ad Alcaeum retulerunt (fr. 101. p. 255).

26, 25. † Ἀθροῦν] Totum intactum reliqui. Unum certum, quod iam Blochius vidit, scribendum esse παρὰ τῷ τοὺς Εἵλωτας, ut 10, 34. — In fine nisi ante ἐπεὶ lacuna est scribendum putes ἐπεὶ κωμικώτερόν ἐστι. An vero vel comicus μισχοῦν dicere potuerit, e. g. ὀναίμεθ' ἀλλὰ μισχοῦν Καθήμενοι — nescimus. Item quae dicit de ἐπεκτάσεσι, quod ad ἀθρουντί et ἀθρούντως ducere videtur, et de articulorum appositione mihi quidem incomperta et aenigmata sunt.

31. ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν] addidit propter ψό, v. infra p. 46, 17. Cram. Epim. I. p. 118, ubi ut multa sic quod ψό commemoratur eo loco ex antiquis fontibus est, non quod ἄπο compositum cum δεῦρο (v. contra Theognost. 161.)

33. κατ' ἐπέκτασιν εἰς ω] Schol. Dion. gr. 943, 3 τὸ δεύρω ἔκτασις ποιητική. Ceterum ἐπέκτασις quoque recte habet et, ut videtur, accuratius. Apollonius adv. 588, 1 ὥςτε τὸ μὲν ἐντελὲς εἶναι τελοῦ, εἶτα κατ' ἐπέκτασιν τηλοῦ, quamquam in eadem re 607, 9 τηλοῦ, ὃ δύναται καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, γινομένης ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς τὸ η τελοῦ-τηλοῦ. Ibid. 555, 3 et 9: ι mutatur in ε cum fit Ἀττικὴ ἐπέκτασις, ut μάντιος μάντεως. de pronom. 63 B ἤμελλον καὶ ἠβουλόμην, ἀλλ' οὐκέτι πάντα τὰ παρατατικὰ οὕτως ἐπεκτεί-

ἐπέκτασιν εἰς ω ἐν τῷ 26

ἢ δεύρω μὲν ἕποντο.

νουσι. adv. 613, 23 τὼ (illud quod significat ideo) ἀνεπέκτατόν ἐστιν ἐν τῷ „τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον —" Io. Al. 5, 17 κἂν κατὰ γενικὴν μόνην γένηται ἡ ἐπέκτασις ὡς ἐπὶ τοῦ πόλεως καὶ μάντεως. Choer. p. 221, 11 Gsf. ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ ἥρως ἥρωος οὐκ ἐπεκτείνει τὸ ο εἰς τὸ ω Ἀττικῶς κατὰ τὴν γενικήν· καὶ λέγουσί τινες ὅτι διὰ τοῦτο τὸ ἥρως ἥρωος οὐκ ἐπεκτείνει τὸ ο εἰς τὸ ω Ἀττικῶς —: quamquam mox v. 16 οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν καθαρευόντων ἐκτείνοντες τὸ ο εἰς τὸ ω. — (Epim. H. 137, 3 ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐώλπειν καὶ ἐώργειν· ἔσωθεν γὰρ γίνεται ἡ ἐπέκτασις. Ib. 339, 1 προνής καὶ ἐν ἐπεκτάσει πρηνής.) Ex his, quae mihi praesto invenio exemplis concludendum videtur, hos grammaticos ἐπεκτείνειν proprie dixisse non in dichronis, sed cum brevis vocalis in aliam longam mutatio fit horumque usum in hoc etiam diversum fuisse ab iis Byzantinis, quibus debetur liber ille περὶ παθῶν apud Bachmannum II. 364, ad Gregor. 675 editus, et is cui Tryphonis nomen praescriptum est. Nam ibi ἔκτασις αὔξησις σὺν μεταβολῇ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν, χωρὶς παρενθήκης ἑτέρου φωνήεντος, ut Διόνυσος Διώνυσος*), sed ἐπέκτασις aliud est, syllabae accessio in medio vocabulo. Ceterum nec in hoc genere illi antiquiores semper proprio vocabulo usi sunt, sed latiore etiam, dicebantque ἐκτείνειν pro illo. Exempla iam vidimus. Addam Her. Pros. Il. Δ, 243 ἔστητε — ἐκ τοῦ ἔστατε ἔκτασις ἐγένετο τοῦ α εἰς η. Contra si quaeritur an ἐπέκτασις dictum sit pro ἔκτασις in dichronis, ego id notavi ex Sext. Empir. gramm. I. §. 109 et 110.

26, 33. ἢ δεύρω μὲν ἕποντο] Cod. ἡ. Sed quae erat altera lectio, quam deprecatur? An ἢ δεῦρ' οἱ μὲν —?

---

*) Apud Tryphonem qui dicitur, apud quem dichronorum etiam productio et correptio inter πάθη recensetur, sic: ἔκτασις δέ ἐστιν ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν ἐκταθῇ. Item Moschop. Titz. p. 28. — Auctor Et. M. s. εἵνεκα p. 302, 20 quid sibi voluerit incertum est: qui simul cum illis longe

26 παραιτοῦμαι γὰρ τὴν διάφορον ἀνάγνωσιν. παρὰ δὲ τοῖς Αἰο-
λεῦσι καὶ δεῦρυ διὰ τοῦ υ· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἔσθ' ὅτε καὶ
27 δευρί λέγεται διὰ τοῦ ι. τετόλμηται δὲ αὐτοῦ καὶ θεματισθῆναι

26, 35. καὶ δεῦρο] Cod. καὶ δεῦρα καὶ δεῦρο. Sed illud καὶ δεῦρα mihi dittographia ortum videtur. Δεῦρυ commemoratur et alibi, Theogn. p. 161, 5. 7. Epimer. Hom. 117, 29: non δεῦρα, portentosa ut videtur forma. — τὸ ὄψα ἀνελλήνιστον Ariston. Ξ, 37.

35. δεῦρυ] Cod. δευρὺ

27, 2. θεματισθῆναι] Cod. θέμα τις θεῖναι. Epim. Hom. p. 118, 25 ἀλλὰ πῶς ἐγένετο τὸ δεῦτε; τεθεμάτισται, οὐ κέκλιται. — Δεῦτε verbum Dionys. comp. v. p. 310. Alii, inter quos Herodianum fuisse ipse nos h. l. docet, nullo modo ex verborum analogia vel δεῦρο pro verbo haberi posse demonstrarunt vel hinc declinari pluralem δεῦτε. Sed δεῦρο adverbium esse, δεῦτε non ab illo declinatum in pluralem, quod non cadere in adverbia, sed item adverbium thematicum, cui fingendo occasio data quod δεῦρο quasi notionem imperativi haberet: unde synecdrome nata cum verbo. V. Epim. l. l. (cf. p. 3 s. ἄγετε vel Ett. s. ἀλλ' ἄγετε) et Apollon. adv. 553, 1: „φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ δεῦρο, ὁμοίως ὂν ἐπίῤῥημα, ἐχόμενον δὲ ὡς προστακτικῆς ἐννοίας, κατὰ συνεκδρομὴν πάλιν ὡς ἀριθμὸν ἀνεδέξατο ἐν τῷ δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα.“ Inter recentiores certe fuerunt qui δεῦρο et δεῦτε pro verbis habentes derivarent a θεύω vel θέω, ut δεῦρο esset θεύσω, δεῦτε nescio utrum θεύσετε an θεύετε an θέετε! Et. Gud. p. 139, 32. 140, 1. (h. e. Epim.

---

aliam epectasin veterum commemorat, quam nunc non curavimus, de qua recentioribus ut aliud nomen, προσχηματισμός, ita alia doctrina erat. Nam veteribus haec syllabae in fine accessio non ut Byzantinis eodem cum πάθεσι loco erat, sed παραγωγὴ κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον Apollon. adv. 591, 10. Et e. g. τὸ οὑτοσί παραγωγὴ ἀντωνυμίας καὶ οὐ πλεονασμός. αἱ τοιαῦται γὰρ ἀντωνυμίαι ἐπεκτείνονται καὶ οὐ πλεονάζουσι Et. M. 643, 30. — Qui scripsit Ep. H. p. 130 (s. εἵνεκα) non ut libri illi de passionibus novam dicit esse genera pleonasmi, sed octo: omittitque caeteroquin, iisdem quae illi ferunt nominibus utens, in enumeratione proschematismum.“

πληθυντικὸν τὸ δεῦτε· ὅτι δέ ἐστιν ἐπίῤῥημα ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων λέγεται. 27

Ἐκεῖθεν. οὐδὲν εἰς θεν λῆγον ἐπίῤῥημα τοπικὸν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν. αἴτιον δὲ τὸ πάθος· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κεινόθεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφήνατο αὐτό.

αἶ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, τι δὲ φῇ κήνοθεν ἔμμεναι;

τὸ δὲ εἶθε ἐπέκτασις καὶ οὐ τοπικόν.

Χαμαί. οὐδὲν εἰς αι λῆγον ἐπίῤῥημα ὑπὲρ μίαν συλ-

Psalm. 153) Magn. 258 fin. Epim. H. 109 (Et. G. 139, 42. M. 259, 1).

27, 7. κεινόθεν] Cod. κείνοθεν. Idem deinde κήνοθεν, incertum an recte. Sed putant quidem nunc viri docti Aeoles in hoc quoque retracto usos accentu. Quod si ita est, κείνοθεν poterat quidem scribere locum poetae cogitans Herodianus. Attamen id minus ex eius more videtur. Secundum regulam est κεινόθεν non minus quam αὐτόθεν, τουτόθεν (cf. Apollon. 598. 604.). Sic recte scriptum Apollon. adv. 601, 1 καὶ τὸ ἐκεῖθεν δὲ οὐ φύσει ἔχον τὴν ει δίφθογγον παραλήγουσαν ἀναγκαίως ἐφύλαξε τὴν ποσότητα τῶν φωνηέντων. παρὰ γὰρ τὴν ἐντελῆ φωνὴν τὴν ἐκεῖνος καὶ τὴν ἐκείνου τὸ ἀκόλουθον ἦν ἐκεινόθεν, τὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν. Cf. 606, 8 σαφὲς δὲ ὅτι καὶ τὸ κεῖθι πάλιν τὸ αὐτὸ πάθος ἀνεδέδεκτο τῷ κεῖθεν τῆς συγκοπῆς συνούσης τῆς παρὰ τὸ ἐκεινόθι. In Etymologicis editis sub κεῖθεν peccatur ἐκείνοθεν et ἐκείνοθι. Item in M. s. κεῖθεν. Sed in Gud. 309 et Parisin. ap. Cram. An. Paris. IV, 55 falsum et verum iuxta posita hoc modo: κεῖθεν· ἐκ τοῦ ἐκείνου ἐκείνοθεν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν κεῖθεν. ἢ ἐκ τοῦ κεῖνος κεινόθεν cett.

8. ἀπεφήνατο αὐτὸ] Cod. ἀπεφήνατο τὸ αὐτό

8. αἶ γάρ —] Cod. αἰ γὰρ κ' ἀλλόθεν (sic) ἔλθη δὲ φοικήνοθεν ἔμμεναι. Emendatio est Seidleri Mus. Rhen. 1829 p. 172, nisi quod ille ὁ δέ — Sed hiatum ferri non posse certum inter incerta. τί δὲ scripseram, idemque video apud Ahrensium in Addendis dial. Dor. p. 539.

9. εἶθε] Cod. αἶθε

27λαβὴν ὀξύνεται, λέγω δὲ μὴ σχετλιαστικόν. τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ὀξύνεται, οὐαί, βαβαί, καὶ περισπᾶται, ἀταταῖ, αἰαῖ, παπαῖ. τὸ δὲ πάλαι βαρύνεται. λέγεται τὸ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων.

Αὐτάρκης ἡ παράθεσις τῆς μονήρους λέξεως ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ, ὅπως καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ σχεδὸν ἴσην παράθεσιν ποιησώμεθα. εἰ δέ τις ἐπιζητοίη, διὰ τί ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων καὶ ἐπιῤῥημάτων τὴν παράθεσιν ἐποιησάμεθα, εἴσεται

27, 12. λέγω δὲ — παπαῖ] Cod. λέγω δὴ τὸ χαμαί· τὰ δὲ τοιαῦτα περισπᾶται, ἀταταῖ, αἰαῖ, παπαῖ. Quae violentius castiganda erant. Io. Al. 36, 12 Τὰ δὲ σχετλιαστικὰ τῶν εἰς οι καὶ αι ἄλογον ἔχει τὸν τόνον. ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν περισπᾶται, ὡς τὸ ὀτοτοῖ ἔχον συμπαρακείμενον καὶ τὸ ἀταταῖ, καὶ τὸ οἰοῖ καὶ αἰαῖ, σαβοῖ τε καὶ αἰβοῖ καὶ τὸ σαβαῖ παρ' Εὐπόλιδι ἐν βάπταις, τὸ δὲ εὐαὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ὀξύνεται· εὐαὶ σαβαῖ. βαρύνεται δὲ τὸ οἴμοι. τὸ δὲ ὢ πόποι δυσὶ τόνοις χρῆται. ἔδει δὲ αὐτὸ δύο περισπωμένας ἔχειν, ἐπεὶ καὶ παράκειται αὐτῷ τὸ παπαῖ. καὶ τὸ ἰατταταῖ (sch. Lycophr. 31) δὲ περισπᾶται καὶ τὸ ἀππαπαῖ· τὸ δὲ χαμαὶ ὀξύνεται, οὐκ ὂν σχετλιαστικόν. τὸ δὲ πάλαι χρονικὸν βαρύνεται. Nam sic haec fere levibus inductis mutationibus recte scribentur. Arcad. 183, 18 τὰ εἰς οι καὶ εἰς αι σχετλιαστικὰ παραλόγως (hoc intelligendum ex Ioannis verbis „ἄλογον ἔχει τὸν τόνον") περισπῶνται, ὀτοτοῖ, εὐοῖ, παπαῖ, ἀταταῖ, πλὴν τοῦ αἴ (v. Io. Al. 32, 25. Ar. Plut. 706) οὐαί, βαβαί. παροξύνεται δὲ τὸ οἴμοι, ὤμοι*)· ἡ δὲ συνήθεια ὀξύνει τὸ παπαί καὶ ἀταταί.

15. ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ] In Cod. deest τῷ.

17. ποιησώμεθα] Cod. ποιησόμεθα

18. καὶ ἐπιῤῥημάτων] v. 18 addidit Blochius, cl. v. 29.

19. εἴσεται] Cod. ἴσεται. D,

---

*) Theogn. 158 l. ὀτοτοῖ καὶ ὀτοταῖ, οἰοῖ οἰαῖ, αἰβοῖ αἰβαῖ, οἴμοι καὶ ὤμοι, οὐ οὐ περὶ τὴν λήγουσαν, ἀλλὰ περὶ τὴν ἄρχουσαν τὸ διττὸν ἦν. — οἴμοι vel ὤμοι apud Apollonium adv. 588, 26 pro εὐοῖ scribendum. — Ib. v. 24 ὢ πόποι pro ὦ πόποι. — Apud Theogn. l. l. v. 8 fortasse sic: ἀλλ' ἔδει τὸ πόποι σχετλιαστικὸν ὑπάρχον καὶ ἄνευ τοῦ ὢ λέγεσθαι. ἔτι παράκειται αὐτῷ τὸ παπαῖ. — De constanti probatiorum textuum Homericorum traditione ὢ πόποι dubitari non potest.

μὲν ἐκ τοῦ προοιμίου· ἀλλὰ καὶ νῦν δηλώσω, ὡς ἀντωνυμιῶν 27 μὲν οὐκ ἐμνήσθην, ἐπεὶ σχεδὸν μονήρεις εἰσὶ πᾶσαι, καὶ μάλιστα αἱ πρωτότυποι· ἀλλ᾽ οὐδὲ μετοχῶν, ἐπεὶ ἀεὶ δεύτεραί εἰσι καὶ ἐπιζητοῦσι τὸ κινοῦν αὐτὰς ῥῆμα. εἰ δὲ καὶ περὶ μίαν καὶ δευτέραν ἐγένετό τις ζήτησις, τοῦτο οὐ μονήρους ἐστὶ λέξεως ἰδίωμα. οὔτε μὴν ἄρθρων οὔτε προθέσεων ἐμνήσθην, ἀλλ᾽ οὐδὲ συνδέσμων. ἐπεὶ τούτων τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἐξηριθμέναι πῶς εἰσιν αἱ φωναί, τῶν δὲ προειρημένων μερῶν λόγου, λέγω δὲ ὀνόματός τε καὶ ῥήματος καὶ ἐπιῤῥήματος, πολλὴ μὲν χρῆσις φωνῶν, παραγωγή τε αὐτοῖς ποικίλη πρόςεστι καὶ σχεδὸν ἴση. ὄνομα μὲν γὰρ εἰς ὄνομα παράγεται, ὡς λεπτὸς Λεπτίνης, ἄριστος ἀριστεύς. παράγεται δὲ καὶ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὴν μάστιγος γενικὴν τὸ μαστιγῶ καὶ παρὰ τὴν εὐδαίμονος εὐδαιμονῶ. παράγεται δὲ καὶ εἰς ἐπίῤῥημα, ὡς παρὰ τὸ ἀκόνιτος ἀκονιτί, ἀθεώρητος ἀθεωρητί, Λεσβόθεν τε καὶ οὐρανόθεν. τὸ 28 αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὸ ῥῆμα. ἤτοι γὰρ αὐτὸ καὶ εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ τὸ ἀθλεύω, ἵζω ἱζάνω, ἢ εἰς ὄνομα, ὡς παρὰ τὸ ποιῶ ποιητής, ποίημα, ἢ εἰς ἐπίῤῥημα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὄβδην, ὃ καὶ Καλλίμαχός φησιν

ἦλθον ἐςόβδην,

πλέκω πλέγδην,

μέσφα περιπλέγδην,

27, 23. περὶ μίαν καὶ δευτέραν] De hoc εἷς καὶ δεύτερος v. Schaef. ad. Dion. p. 174. Apollon. adv. 546, 8. Schol. Dion. gr. 650, 13. Hipparch. ad Arat. p. 178 Petav.

26. ἐπεὶ τούτων] Cod. ἐπὶ τούτων

27. ἐξηριθμημέναι πῶς εἰσιν] Cod. ἐξηριθμημέναι ὧν εἰσιν

35. ἀθεωρητός ἀθεωρητί] Cod. ἀθεώριτος ἀθεωριτί. D. Apollon. adv. 571, 7.

28, 4. παρὰ τὸ ποιῶ] verba τὸ ποιῶ inserui.

5. ἦλθον ἐςόβδην] Cod. εἰς ὄβδην. Apollon. adv. 611, 28 ὄπτω ὄβδην καὶ ἐςόβδην. v. Thes. Callimachi fragmentum est Μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἐςόβδην Et. M. s. ὄβδην. Naeke Hecal. p. 117.

6. πλέγδην] Apollon. l. l. 29.

28 ἄρδω ἄρδην. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐπίῤῥημα τὴν αὐτὴν ποσότητα ἔχει τῆς παραγωγῆς. ἢ γὰρ πάλιν εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἐγγὺς ἐγγύθεν, ἢ εἰς ὄνομα, ὡς τὸ ἐγγύτερον, ἀνώτερον, ἢ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὸ ὀψὲ ὀψίζω. σχεδὸν οὖν ταῦτα τὰ μέρη τοῦ λόγου ἀλλήλοις προςπέπονθε. διὸ καὶ ἐξ αὐτῶν πεποίημαι τοὺς κανόνας. εἰ δέ τις λέγοι ὡς καὶ ἡ ἀντωνυμία ποικίλην παραγωγὴν ἔχει· εἴς τε γὰρ ἑαυτὴν παρῆκται καὶ εἰς ἐπίῤῥημα· ἴστω ὅτι ἐνέλειψαν τοῖς κυριωτάτοις, λέγω δὲ ῥήματι καὶ ὀνόματι· τὸ γὰρ ἡμετέρειος καὶ τὸ σφετεριζόμενος τῶν παραλόγων. ἡ μέντοι πρόθεσις παρῆκται μὲν εἰς ὄνομα καὶ ἐπίῤῥημα, οὔτε γε μὴν εἰς αὐτὴν οὐδὲ εἰς ῥῆμα. τά τε προκείμενα μόρια, λέγω δὲ ὄνομα καὶ ῥῆμα, οὐκ ἀπέδωκεν ἀφ' ἑαυτῶν παραγωγήν, οὔτε εἰς ἀντωνυμίαν, οὔτε εἰς πρόθεσιν, ἐπειδή περ θεματικώτερα

28, 9. ἢ εἰς ὄνομα] ante ὡς τὸ ἐγγύτερον. Cod. ὡς pro εἰς. Bl.

16. ἡμετέρειος] Cod. ἡμετέροισι

16. τὸ σφετεριζόμενος] Cur participio utitur? Puto quia certum quoddam exemplum animo obversabatur apud grammaticos in ea re prae ceteris ferri solitum: idque fuisse putaverim Demosth. cor. p. 248 ἀλλ' ὁ τὴν Εὔβοιαν ἐκεῖνος σφετεριζόμενος καὶ κατασκευάζων ἐπιτειχισμὸν ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. Hoc certe rhetores utuntur, v. Hermog. Walz. III, 159. 161. — Apollonius ubi de hoc solo a pronominibus ducto verbo loquitur pron. 139. C τὸ σφετερίζομαι dixit, altero loco adv. 538, 7 τὸ σφετερίζω: qui locus caeterum perincommode nobis accidit quod labem traxit.

17. τῶν παραλόγων] Cod. τῶν παραγώγων, mihi haec reputanti non visum defendi posse. — παράγωγος pro παράλογος peccatum habes e. g. Et. M. 318, 33, contra παράλογος pro παράγωγος Cram. Oxon. IV. p. 345, 35. Edidit Cramerus III. p. 228 Excerpta (sunt autem ex Choerobosco) inscripta: Ἡρωδιανοῦ περὶ παραγώγων γενικῶν ἀπὸ διαλέκτων. Imo παραλόγων.

17. ἡ μέντοι] ante πρόθεσις scripsi pro ἤτοι, quod Cod. habet. Poteram etiam ἔτι.

21. post ἐπειδήπερ] Cod. δὲ; eiecit iam Bl.

ὑπῆρχεν. ἡ μέντοι μετοχή, εἰ καὶ μέρος λόγου ἐστίν, ἐκεῖνό γε 28 ἔχει ἐξαίρετον τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι. διὸ δὴ οὐδὲ αὐτῇ τὰ αἴτια ἀνατίθεμεν, ὅτι μὴ σπανίως, ἐφ' ὧν καὶ ζητοῦμεν εἰ καὶ μετοχαὶ ὑπάρχουσιν, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἄσμενος, καὶ τὸ κρέων καὶ τὸ ἀκέων καὶ κτίμενος. τοσαῦτα ἔχομεν εἰπεῖν ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ περὶ μονήρους λέξεως.

28, 24. αὐτῇ] v. 24. Cod. αὐτὴ. Bl.
25. ὅτι μὴ σπανίως] Cod. ὅτι μὴ καὶ τά τε σπανίως
26. κρέων] et ἀκέων cf. Apollon. adv. 553.
27. κτίμενος] Cod. κτημένος. Dind. Thes.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

29 Ἐν μὲν οὖν τῷ πρὸ τούτου βιβλίῳ, ἄριστε φιλολόγε, περὶ μονήρους λέξεως ἥτις ἐστὶν ἐν τῇ χρήσει τῶν παλαιῶν ἑωρᾶτο καὶ τῇ νυνὶ συνηθείᾳ· νυνὶ δὲ στρέψομαι καὶ ἐπὶ τὰς γνωριζομένας μὲν ὁμοίως καὶ τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ καὶ τῇ παλαιῶν χρήσει, πειράσομαι δὲ καὶ ἄλλας παραθέσθαι λέξεις, αἵτινες οὐκ εἰσιν ἐν τῇ νυνὶ συνηθείᾳ, παρὰ μέντοι τοῖς παλαιοῖς. ἔστω δέ μοι ἡ παράθεσις ὁμοίως ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων καὶ ἐπιῤῥημάτων. ἐπεὶ δέ τινες ἐπεζήτησαν, εἰ δύναται τὸ τοιοῦτο εἶδος καὶ ἐν προθέσεσιν ὀφθῆναι, κατὰ τοῦτο ἐπειράθην ὀλίγας προθέσεις ἐλέγξαι, ἐν εἴδει τινὶ μονήρεις ὑπαρχούσας.

29, **4.** τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ] Supra 25, 11. — Apollon. coni. 521, 25 ἥ τε γὰρ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία καὶ αἱ συντάξεις αἱ ἀρχαῖαι καὶ πᾶσα ποιητικὴ γραφή. id. synt. 37, 1 πάμπολλός ἐστιν ἡ εὐχρηστία τῆς κατὰ τὸν Ἑλληνισμὸν παραδόσεως, κατορθοῦσα τήν τῶν ποιημάτων ἀνάγνωσιν τήν τε ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίαν καὶ ἔτι ἐπικρίνουσα τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θέσιν τῶν ὀνομάτων. Sext. Empir. gr. I §. 64 αἱ ἀνὰ χεῖρα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀνεπιστημόνων ὁμιλία. Id. 191 ἐν γὰρ ταῖς ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίαις ἤτοι ἀντικόψουσιν ἡμῖν οἱ πολλοὶ ἐπί τισι λέξεσιν ἢ οὐκ ἀντικόψουσιν. Cf. ἡ κοινὴ συνήθεια καὶ ἡ ἐν ταῖς ὁμιλίαις παρατήρησις id. 176.

7. παρὰ μέντοι] Cod. καὶ παρὰ μέντοι

8. καὶ ἐπιῤῥημάτων] inserui.

8. ἐπεὶ δὲ] Cod. ἐπειδή. Bl.

Ονομα. οὐδὲν εἰς μα λῆγον οὐδέτερον ἁπλοῦν ἐν τοῖς **29** πρὸ τέλους δύο συλλαβαῖς δισσὸν ἔχει ο, ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ποίημα, νόημα, δόνημα, φίλημα, ἀνάθημα, φώνημα, στεφάνωμα, χρύσωμα, κώλυμα, ἔλυμα, ἔρυμα, καὶ ἄλλο μυρίον πλῆθος τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον ποιεῖ τὸν κανόνα. δῆλον ὡς τὸ ὄνομα μονῆρές ἐστι· καὶ γὰρ ἥ τε τρίτη ἀπὸ τέλους τὸ ο ἔχει καὶ ἡ πρὸ τέλους. Αἰολεῖς δὲ ὄνυμα λέγοντες αὐτὸ ἀπολύουσι τοῦ προκειμένου ἐλέγχου. πρόςκειται τῷ κανόνι ἁπλοῦν, ἵνα μή τις ταῦτα σύνθετα ὄντα ὡς ἀντιπίπτοντα παρατάξῃ συνεχῶς ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενα, λέγω δὲ τὸ πρόδομα ἢ πρόπομα, ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται.

Δέμας. τὰ εἰς μα λήγοντα οὐδέτερα ἐναντία ἐστὶ τοῖς εἰς ας λήγουσι. τὰ μὲν γὰρ εἰς ας λήγοντα παραιτεῖται τὸ μ ἔχειν πρὸ τοῦ α, ὡς ἔχει τὸ σέβας, οὖδας, κνέφας, ψέφας, **30** κέρας, τέρας, γῆρας, γέρας, βρέτας, δέπας, σκέπας, καὶ ἄλλα μυρία ἐστὶ τοιαῦτα μὴ ἔχοντα τὸ μ πρὸ τοῦ α· τὰ δὲ ἔχοντα τὸ μ πρὸ τοῦ α παραιτεῖται τὴν εἰς ς κατάληξιν, ὡς ἔχει τὸ

29, 12. 'Ονομα] Cf. Ep. Hom. 327. Sed quae Choeroboscus habet 179. a. ita consentiunt, ut vix dubitandum videatur quin ex hoc loco fluxerint: Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὸ ὄνομα δοκεῖ μονῆρες εἶναι. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς α οὐδετέρων ἁπλῶν παραλήγεται τῷ ο καὶ προπαραλήγεται ἑτέρῳ ο, καὶ διὰ τοῦτο δοκεῖ παράλογον εἶναι. ὅθεν ταύτην τὴν παραλογίαν φεύγοντες οἱ Αἰολεῖς τρέπουσι τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ ο εἰς τὸ υ καὶ λέγουσιν ὄνυμα. πρόςκειται ἁπλῶν διὰ τὰ σύνθετα τὰ συνεχῶς ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενα, λέγω δὲ τὸ πρόδομα καὶ πρόπομα, ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται Ἀττικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου. —

15. ἀνάθημα] Cod. ἀνάθερμα

16. ἔλυμα] Cod. σόλυμα. Cui illud proxime accedit: ἔλυμα, ἔρυμα Ep. H. l. l. (κώλυμα Choer. l. l. v. 28).

16. τοιούτων ὀνομάτων] Cod. τοιούτων τῶν ὀνομάτων

18. μονῆρές ἐστι] Cod. μονῆρες ἐστί

22. παρατάξῃ] Cod. παραλλάξῃ. Idem μή τις παράθηται dicitur Pros. Il. Λ, 677. μήτις ἀντιθῇ Ξ, 387. οὐκ ἀντιθήσει τις ἡμῖν supra 16, 12.

27. οὖδας] Cod. οὖδας

30 δόμα, θέμα, στόμα, χύμα, λύμα, δῶμα, πτῶμα. πῶς οὖν τὸ δέμας καὶ τὸ μ ἔχει πρὸ τοῦ α καὶ τὴν εἰς ς κατάληξιν; ὥστ' ἐστὶν οὕτως ὁρίσασθαι· οὐδὲν εἰς μας λῆγον οὐδέτερον, μονῆρες ἄρα τὸ δέμας,

στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην.

Πεῖραρ. οὐδὲν εἰς αρ λῆγον οὐδέτερον πρὸ τοῦ α ἔχει ρ, ἀλλ' ἤτοι καθαρεύει ἢ ἄλλο τι σύμφωνον ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ἔαρ, κέαρ, οὖθαρ, εἶδαρ, μῶμαρ, ἧπαρ, νέκταρ. μονῆρες ἄρα τὸ πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. οὐδέτερον δὲ προςέθηκα ἐπεὶ Ἄραρ τις λέγεται ποταμός, ὡς παρ' Ἐρατοσθένει (?). καὶ ἐπίγραμμα ἔχον οὕτως·

μισγόμεθ' ἀλλήλων ὡς Αραρος Ροδανός.

Κρέας. οὐδὲν οὐδέτερον εἰς ας λῆγον καθαρὸν τῷ ε παραλήγει κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήσει Ἑλλήνων, ἀλλὰ μόνον τὸ κρέας. τὰ δ' ἔχοντα καθαρὸν τὸ α καὶ ἔχοντα πρὸ αὐτοῦ ε εἰς ρ θέλει καταλήγειν, ἔαρ, στέαρ, κέαρ, φρέαρ. τὸ τοίνυν κρέας ἢ εἰς ρ ὤφειλε καταλήγειν ἢ εἴπερ εἰς ς καταλήγοι ὀφείλει μεταξὺ τοῦ ε καὶ α σύμφωνον ἔχειν, ὥςπερ τὸ λέπας, σκέπας, κνέφας, βρέτας. προςέθηκα δὲ κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήσει Ἑλλήνων, ἐπεὶ παρὰ Ἑκαταίῳ ἐστὶ

30, 4. στόμα] Cod. στάμα. Quamquam hoc Lobeckius tenuit Par. 424, cl. 423.

5. χύμα, λύμα] Hunc servavi accentum, v. περὶ διχρ. 294.

6. ὥστ' ἐστὶν] Cod. ὥς ἐστι

7. ὁρίσασθαι] definire, canonem ponere: supra 4, 14. Pros. Il. I, 147. 150. 680. Λ, 677.

9. στήτην —] Φ, 285. Cod. ἴοντο.

13. μῶμαρ] Cod. μάκαρ. Poteram etiam νῶκαρ. Nisi forte etiam μῶκαρ fuit.

15. ὡς παρ' Ἐρατοσθένει] Cod. ὡς παρατιθέναι

20. καὶ ἔχοντα πρὸ αὐτοῦ ε] Cod. καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ε

23. ε καὶ α] in Cod. omissa. Bl.

τὰ δέατα περιτεταμένοι. ἀλλ' οὐ σύνηθές ἐστι λέγειν δέας. **30**
ὅ τε Σοφοκλῆς ἐν Κηδαλίωνι σατυρικῷ φησι

καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων
ὑπὸ τοῦ δέατος

ἀντὶ τοῦ δέους. ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέας. ὅ τε Ξενοφάνης φησὶ

ἁγνὸν ἐνὶ σπεάτεσσι τεοῖς καταλείβεται ὕδωρ.

ἀλλ' οὐ γὰρ λέγεται σπέας. ἡ γὰρ ἀναλογία ὡς ἀπὸ τοιούτων **31**
εὐθειῶν τὰς κλίσεις λαμβάνει, οὐκ οὐσῶν μέντοι ἐν χρήσει Ἑλλήνων. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ κτεάτεσσιν

ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε

μεταπλασμοῦ ἔχεται ἐκ τῆς κτεάτοις δοτικῆς.

30, 26. περιτεταμένοι] Cod. περιτετημένοι
27. Κηδαλίωνι] Cod. κηδεμόνι. Correxit Dindorfius remittens ad Hesych. δέατος δέους Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι, ubi sic pro Κιδαλίῳ dudum recte scriptum est.
28. τῶν ἀρτυμάτων] Cod. τῷ ἀρτυμάτῳ. Corr. L. Dind. in Thes.
31. ἁγνὸν] Cod. καὶ μὴν. Et σπεάτεσι.
31, 3. ἀνέρος —] α, 218. Cod. ἐν pro ὃν. D.
4. μεταπλασμοῦ] Cod. μετὰ πελαμοῦ. D. — E. M. 542, 9 κτεάτεσσι κτήμασιν. ἀπὸ εὐθείας τῆς κτέας. ἄμεινον δὲ μεταπλασμὸν παραδέχεσθαι ἀπὸ τῆς κτεάτοις δοτικῆς ὥςπερ καὶ προβάτοις πρόβασιν. ἅμα δὲ τῇ μεταπλάσει καὶ ἐπέκτασιν ἔπαθε. Quo loco (et videatur ab ipso Herodiano esse, ut est ἔγκασιν p. 310) vides item ut nostro loco de nominativo κτέας cogitari, quamquam reiicitur: posteriores ut poetae ita grammatici κτέαρ potius ferunt, Eust. 766, 19. Epim. H. 245, 6. Theogn. 79. v. Lob. Par. 176. A qua forma illi abhorruerunt fortasse propter regulam a Choerobosco traditam 183. b, quae brevi antepenultima sint in αρ declinari αρος non ατος. — Mirus schol. Pindari nominativum mutatum κτέατος praestruens, et quidem hoc modo: κτεά-

31 Ἰχθῦς. οὐδὲν εἰς υς λῆγον ἀρσενικὸν ὑπὲρ μίαν συλ-

τεσσιν ἀπ' εὐθείας τῆς κτέατος Δωρικῶς· τὰ γὰρ εἰς ον εἰς ος ποιοῦσιν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἀνδραπόδεσσιν!

31, 5. Ἰχθῦς] Io. Al. p. 8, 30 Ἐν τοῖς εἰς υς περισπᾶται τὸ ὀσφῦς, ὀφρῦς, καὶ ἀρσενικὸν τὸ ἰχθῦς παραλόγως. Διονῦς καὶ ἀπφῦς ὑποκοριστικώτερα ὄντα καὶ αὐτὰ περιεσπάσθη. Casu factum, ut ex Catholica eadem excerperet duo deminutiva Ioannes, quibus hic Herodianus usus est, ubi exemplis quibusdam uti satis erat. Sunt enim praeter haec alia quaedam, quae in catholica non omissa erant, v. Arcad. 92, 14. Haec duo quidem grammaticis prae ceteris nota fuisse aliunde etiam apparet. — Quod in textibus nostris eius accentus, quem in ἰχθῦς, ὀσφῦς, ὀφρῦς solum novit Herodianus, item post alii*), rariora vestigia sunt, quamquam minime absunt, non mirandum, cum posteriore Byzantinorum aetate iam eum evanuisse et acuto cessisse intelligamus ex regula prosod. Herm. p. 450 Nr. 133 et ex Mosch. syll. τὰ εἰς Υς ψιλὸν ὀνόματα — Caeterum putaverat Herodianus ἰξῦς debere perispomenon esse (an quia natura sua monosyllabum putabat ξῦς, a ξύω?): sed id usus non ferebat: quare cessit. Sic enim videor mihi commode explicare posse quae de hac re traduntur. Apud Arcadium inter feminina oxytona 29, 9 cum aliis ponitur ἰξύς ἡ ῥάχις. Paulo post positis deminutivis antequam disceditur a nominibus in υς additur v. 14. hoc: Τὸ δὲ ἰξῦς ποτὲ μὲν ὀξύνει ὁ Ἡρωδιανός, ποτὲ δὲ περισπᾷ. τὸ δρῦς καὶ μῦς καὶ σῦς περισπῶνται. Cum his confer Choeroboscum ad Theodos. p. 127. b. ἰστέον ὅτι πάντα τὰ εἰς υς περισπώμενα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα ὑποκοριστικά εἰσιν, οἷον ὁ καμμῦς, ὁ κλαυσῦς, ὁ διονῦς, ὁ λαρδῦς, χωρὶς τῶν τριῶν τούτων, φημὶ δὴ τοῦ ὀσφῦς, ὀφρῦς, ἰχθῦς. Τὸ γὰρ ἰξύς, εἰ καὶ παρατέθειται ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ὀνοματικῷ ὡς περισπώμενον, ἀλλ' οὖν οὐ περισπᾶται, ἀλλ' ὀξύνεται, ὥς φησιν ἐν τῇ καθόλου. Licebit igitur coniicere, Herodianum in catholica singulis regulis absolútis

---

*) v. Goettling 260. Adde de ὀσφῦς, ὀφρῦς Epim. Hom. 160. — Choerob. 57. b. — ἰχθῦς etiam Herodianus ap. Cram. IV, 333.

λαβήν, μὴ ἔχον ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν, περισπᾶσθαι θέλει. σημειῶδες ἄρα ὁ ἰχθῦς. προςέθηκα δὲ μὴ ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν διὰ τὸ ἀπφῦς· δοκεῖ γὰρ παρὰ τὸ ἀπφάς παρωνομάσθαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ Διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον, παρηγμένον ἀπὸ τοῦ Διονύσου. ὧν οὐδὲ αἱ γενικαὶ παρόμοιαι τῷ προκειμένῳ· ἰχθύος γὰρ λέγεται· οὐ μεμελέτηκε δὲ ἀπφύος λέγεσθαι. μόνον δὲ διὰ δύο δασέων ἐκφέρεται ὁ ἰχθῦς, τῶν ἄλλων εἰς υς ληγόντων οὐχ οὕτως ἐχόντων. πρόςκειται δὲ τῷ κανόνι ἀρσενικὸν διὰ τὸ ὀφρῦς περισπώμενον θηλυκόν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀσφῦς. Ὥςτε εἰ περισπᾶται τὸ ἰχθῦς, ἔστω θηλυκόν· εἰ δὲ ἀρσενικόν ἐστιν, ὀφείλει ὅμοιον εἶναι τῷ στάχυς, βότρυς. 31

Μᾶζα. τὰ εἰς ζα λήγοντα θηλυκά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους δίχρονον, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, ὡς τὸ ῥίζα, σχίζα, σπίζα· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ πυρκαεῖ

κάτω κρέμανται, σπίζα τέτατ' ἐν ἕρκεσι.

---

haec fere addidisse: εὑρίσκεται οὖν τὰ εἰς υς περισπώμενα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν περισπώμενα ὑποκοριστικὰ πάντα πλὴν τοῦ ὀσφῦς καὶ ὀφρῦς καὶ ἰχθῦς. Τὸ δὲ ἰξῦς εἰ καὶ ἐν τῷ ὀνοματικῷ παρεθέμεθα ὡς δέον περισπᾶσθαι φύσει μονοσύλλαβον γενόμενον, ἀλλ' οὖν γε ὀξύνεται. Τὰ γὰρ μονοσύλλαβα περισπᾶται, τὸ δρῦς καὶ μῦς καὶ σῦς. Sic intelligitur cur Arcadius monosyllaba hic intulerit, quibus nisi eiusmodi contextu non erat hic locus.

31, 9. ἀπφάς] an recte habeat incertum est.

10. Διονῦς — ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου] Sic in Etym. M. explicatur ὁ γυναικίας καὶ πάνθηλυς. Cf. Mein. Fragm. Com. I. p. 585.

11. ἀπὸ τοῦ Διονύσου] Cod. ἐπὶ τὸν Διόνυσον

14 .τῶν ἄλλων] Cod. τῶν δὲ ἄλλων. Bl. Et v. 17. ἐστι

21. ἐν Ναυπλίῳ] Cod. ἐν ἀύπνῳ. Dudum correctum est, primum ni fallor a Dindorfio. In versu Cod. τέως, quod cum Dindorfio nunc fragmentorum editores scribunt ὅπως. Mihi in mentem venerat τέτατ': quod tamen Meinekius mihi scribit aliquid sibi offensionis habere propter elisionem. [? ἐντέτατ' Vesp. 407.]

31 Δούριζα λίμνη παρὰ τὸν Λίζαν ποταμόν. Ἑκαταῖος περιηγήσει Ἀσίας· τῇ δὲ λίμνῃ Δούριζα οὔνομα. Βόρυζα πόλις Περσική, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης· μετὰ δὲ Βόρυζα πόλις Περσέων, μετὰ δὲ Θυνιάς. Ἀράβυζα τῆς Καυκωνίδος πόλις. ἄζα, γάζα, χάλαζα. σημειῶδες ἄρα ἡ μᾶζα ἐκτείνουσα τὸ πρὸ τέλους α.

Ἀ γ α υ ό ς. οὐδὲν εἰς ος λῆγον καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενον τῇ αυ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀγαυός.

32 Χ θ ώ ν. τὰ εἰς ων μονοσύλλαβα φιλεῖ ἀρσενικὰ εἶναι καὶ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ· πρών, Χών τὸ ἐθνικόν, κλών,

---

31, 24. Δούριζα λίμνη] Cod. δουρι ζαλίμνην. Corr. Dind. — Δούριζα λίμνης ὄνομα Theogn. 100, 18.

24. Λίζαν] Λίξον?

25. οὔνομα] Cod. ὄνομα. Ut deinde εὐρώης et falso accentu θυνίας.

28. Ἀράβυζα τῆς Καυκωνίδος πόλις] Sic splendide corrigit Meinekius Codicis vitia παρὰ βυζαντης καυκωνίδος πόλις, ex Steph. Byz.: Ἀράβυζα πόλις τῆς Καυκωνίδος.

32, 2. Χών τὸ ἐθνικόν] Utar hoc Strabonis VI. p. 254: Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ νεῶν τοῦ Φιλοκτήτου μνησθεὶς λέγειν τινάς φησιν ὡς εἰς τὴν Κροτωνιᾶτιν ἀφικόμενος Κρίμισαν ἄκραν οἰκίσαι καὶ Χώνην πόλιν ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφ' ἧς οἱ ταύτῃ Χῶνες ἐκλήθησαν. Caeterum ὁ Χών τοῦ Χωνός restitue Choerobosco pro ὁ χθὼν τοῦ χθονὸς ad Theod. 67. a (85, 19 Gsf.)

3. Θων] Cod. θών. Ex Choerobosci disputatione de accentu genitivorum p. 411 Gsf. haud dubie intelligitur fuisse nomen proprium Θῶν circumflexum, monosyllabum in ων circumflexum unicum, huiusque genitivum ex analogia, quae proxima inveniri posset, vel plurisyllaborum propriorum, ut Δημοφῶν, vel monosyllaborum participiorum, ut ζῶν, δρῶν, factum esse Θῶντος. Idem duobus aliis locis praestat Choeroboscus p. 152. a. et 151. a., ubi, ut hoc quod breve et expressum est, apponam, τὸ Θῶν inquit Θῶντος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον) οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν (sc. in regula, nomina monosyllaba genitivum habere in ωνος praeter

Θων εἴτε Θῶνος εἴτε Θῶντος. ἀλλὰ μόνον τὸ χθών θηλυκόν 32 ἐστι καὶ διήλλαξε κατὰ τὴν κλίσιν.

χθών), ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ὀξύτονον. Item concinunt Theognosti canones 132, 4. Et Herodianus Arcad. 124, 24 πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον εἰς ν λῆγον ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν ὀξύνεται, Πάν ὁ δαίμων, Ἄν κύριον, Ζήν, μήν, χήν, ῥήν τὸ θρέμμα, χωρὶς τοῦ Θῶν (sic recte Havn. pro Θῶον) Θῶντος κύριον. Ab hoc (quod Lobeckio Graecum videtur ex Θόων) iis distingui clarum est illum Aegyptium, ab Homero primum memoratum Od. δ, 228, in illo Θῶνος παράκοιτις. Fusa Choerobosci disputatio l. l. p. 410 Gsf. docet, quosdam derivasse ab Θόων, gen. Θόωνος et per crasin Θῶνος: alios ex formis testimoniis scriptorum testatis Θῶνις, gen. Θώνιδος, Ionice Θώνιος, per syncopen Θῶνος. Illud abiicit Choeroboscus, quod hic quidem homo nusquam Θόων dicatur, hoc probat accentumque vel sic abnormen explicare conatur. Et eadem Herodiani sententia videri debet. Io. Al. p. 10, 6 ἡ Θῶνος παράκοιτις σεσημείωται· εἰ γὰρ ἐκ τῆς „Θώνιος ἐν ψαμάθοις" (Nic. Ther. 312.) συνεκόπη κἂν ὠξύνετο, ὡς ἡ πατρός, μητρός. ἀλλ' οὐδὲ συνῄρηται ἐκ τῆς Θόωνος, ὥς τινες, ἀμαρτύρου. Nam sic haec scribenda esse certissimum ex Choerobosco. Cf. Arcad. 128, 20 quae sic scribenda: τὸ δὲ Θῶνος ἀπὸ τοῦ Θώνιδος καὶ Θώνιος ἰωνικῶς καὶ κατὰ συγκοπὴν Θῶνος, ἢ ἀπὸ τοῦ Θόων εὐθείας Θόωνος καὶ κράσει Θῶνος.*) Attamen quosdam etiam fuisse putandum qui genitivo Θῶνος substruxerunt nominativum Θών: qui tamen ipsi quam machinam invenerint ad expediendum genitivi accentum constanter traditum nescimus. Huius sententiae vestigia erunt Suid. (et Zonaras, ubi Kulenkampii tamen apographum habet Θῶν) Θὼν ὄνομα κύριον: καὶ κλίνεται Θῶνος. Deinde Theognostus l. l. qui disserte distinguit v. 1. Θὼν ἀφ' οὗ καὶ ἡ γενικὴ Θῶνος (nam Θωνὸς falso scriptum), et mox v. 4. τὸ Θῶν ἐκ πάντων τῶν μονοσυλλάβων περισπώμενον καὶ διὰ τοῦ ντ κλινόμενον: denique hic locus Herodiani: qui nec illorum sententiam quamquam sibi vix probatam praetermittere voluit. Ergo videbitur bre-

---

*) Eust. eadem fere proferens p. 1493 peccat Θόωνος Θῶνος συγκοπήν dicens pro κράσει. Librum inspexit iam aliquatenus corruptum similiter ut nunc Arcadius est.

32 Δαμήν. τὰ εἰς μην λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ γενικῇ τὸ η εἰς ε τρέπει, ποιμένος, λιμένος, πυθμένος, ἀλλὰ μόνον τὸ Δαμήν ἐφύλαξε τὸ η. Δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται Ἀργολικά. ἴσως δὲ ἐπεὶ κύριόν ἐστι παραλλαγὴν ἐποιήσατο. τὸ δὲ Ἀλλαμήν

---

vitate usus hoc sibi voluisse: Θων sive illud unde ex nonnullorum quidem sententia est Θῶνος sive illud cuius genitivus est Θῶντος. Accentu utrumque distingui scientibus, quibus solis tam breviter scribere potuit, reliquit. In textu neutrum accentum poni potuisse intelliges.

32, 6. Δαμήν] Notatur abnormis declinatio in hoc vocabulo etiam a Choerobosco ad Theodos. Bekk. III. p. 1360 (275 Gsf.) Monuit iam Dindorfius. Epim. Hom. 366 σεσημείωται τὸ Δαμήν Δαμῆνος, ἔστι δὲ Ἀργολικὸς συγγραφεύς.

9. Ἀργολικά] Cod. ἀργολικαῖς. Quod inscriptione libri pro exemplo utitur, ad hoc confer Choerobosc. p. 62. b, 64. b. Is loquitur de proprio Λάας: κατ' ἀποβολὴν τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικήν, οἷον ὁ Λάας τοῦ Λάα, Λάα περὶ λίθων γλυφῆς· οὗτος γὰρ λιθογλύφος ἦν. Idem 62. a. καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίου δὲ ὀνόματος (Δράκων) παρ' ἡμῖν ἐφύλαξαν τὴν αὐτὴν κλίσιν, οἷον Δράκοντος τοῦ Στρατονικέως. Steph. B. s. Γάδειρα· ὁ πολίτης Γαδειρεύς. οὕτω γὰρ τὰ πέντε βιβλία ἐπιγέγραπται τῶν Πυθαγορικῶν σχολῶν Μοδεράτου Γαδειρέως.

10. τὸ δὲ Ἀλλαμήν cett.] Ostendit Mehlhornius in Censura Paralipomenon Lobeckii Ephemer. Hal. 1839. 69. Diodorum Cronum dialecticum significari, qui ostensurus unam quamque vocem conventione subire quamlibet significationem servos suos coniunctionibus vocaverit, inter hos unum Ἀλλαμήν, secundum Ammonium ad Aristot. de interpr. p. 103. Brand. Caeterum particula Ἀλλαμήν ex iis vocabulis est, qualia veteres saepe commemorant, nobis neglecta sunt, quae quamquam appositione duorum vel etiam plurium orta tamen pro uno sunt, sive una pars sola non dicitur sive consueta coniunctione dicuntur atque in certam et unam significationem coalescunt mixtam illam vel una parte quiescente. In his maxime dissensionem saepe fuisse essentne paratheta an syntheta an paragoga an thematica facile est coniicere et docemur exemplis. Fuit etiam de ἀλλαμήν. Io. Alex. 40, 21 ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀλλαμήν, εἴτε δύο λέξεις εἶεν εἴτε μία, ὀξύνεται

παραιτοῦμαι· οὐ γὰρ γνήσιον ὄνομα ὑπὸ Διοδώρου παραπε- 32
ποιημένον.

Herodiano non dubitamus δύο λέξεις fuisse, ut Apollonio fuerunt, adv. p. 518. — In Dionysii grammatica inter reliquas coniunctiones conclusioni inservientes simplices et non simplices recensetur hoc modo p. 643: συλλογιστικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι πρὸς τὰς ἐπιφοράς τε καὶ συλλήψεις τῶν ἀποδείξεων εὖ διάκεινται. εἰσὶ δὲ οἵδε· ἄρα, ἀλλά, ἀλλὰ μήν, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν. Sic ἀλλὰ μήν ex nostro more, qui et separamus singula vocabula et graves scribimus, recte scribi potest: quem hic commode sequi non poteram: recte, inquam, scribi potest, si Dionysio item duae voces fuerunt, ut facile credimus. Sed quid scholiasta? p. 970 ἰστέον ὅτι ὁ ἀλλαμήν ἐκ τοῦ ἀλλὰ καὶ μὴν παραπληρωματικοῦ γενόμενος σύνθετός ἐστι.

32, 11. οὐ γνήσιον ὄνομα] non natura nomen est, quod item dici poterat οὐ φύσει. Pros. Il. Α, 519 τὸ γὰρ πάμπαν οὐ φύσει ἐπίῤῥημα*). Hic igitur dictum de merismo originali, infra eadem significatione, et usu frequentiore, in evolvenda forma vocis offendemus p. 45, 27 τὸ γὰρ ὑπέρτεροί εἰσι θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες οὐ γνήσιον ἔχει τὸ τέλος. Pros. Il. Ε, 759 τὸ ἐκεχειρία οὐκ ἔχει γνήσιον τὸ κ, ἀπὸ τοῦ ἔχειν γενόμενον. Quod supra p. 21, 26 erat τὸ ἐπασσύτερον οὐκ ἔχει φυσικὸν τὸ υ. Et de tota forma primigenia cum quaeritur τὸ κατὰ φύσιν σχῆμα Apollon. adv. 558, 8, e. g. Epim. H. 7, 23 εἰσὶ δὲ εἰς ει λήγοντα ἐπιῤῥήματα καὶ βαρυνόμενα τὸ ἄγρει καὶ τὸ οἴκει οὐκ ὄντα γνήσια, sed ex οἴκοι et ἄγε. Sch. Dion. 893, 17 ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, τίνες ἕνεκα προτετίμηται τὰ βαρυνόμενα. καὶ ῥητέον ὅτι γνήσιά ἐστιν. εἰ γάρ τις ἀναλύοι τὰ περισπώμενα καὶ αναπτύξειε τὸ ὑγιὲς τῆς φωνῆς, εὑρίσκει καὶ αὐτὰ βαρύτονα, καὶ τὰ εἰς μι ὁμοίως. — γνησία ἐστὶν ἡ διάλυσις τῆς ει διφθόγγου εἰς δύο ε, οὐ μέντοι εἰς ε καὶ α Choer. 261. b.

12. παραπεποιημένον] Cod. παρατεθειμένον: non intolerandum quidem illud, sed tolerandum non duximus.

---

*) Auctor Epim. H. p. 383, 29, ubi mire veterum doctrinam de ἔνθ' ἑσάν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι detorsit, mire locutus est: ἄρθρα φυσικὰ ibi non sunt qui natura articuli sunt,

32 Ἰχώρ. οὐδὲν εἰς ωρ λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ πάντα βαρύνεσθαι· ῥήτωρ, κλήτωρ, ἵστωρ, Ἕκτωρ, πέλωρ, κέλωρ, ἄκτωρ, Σπέρχωρ, Ἀνίχωρ, ἄχωρ, ἀναύζωρ (†). ἡ δὲ ἱστορία τῶν ὀνομάτων εἴρηταί μοι ἐν δευτέρῳ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. σημειῶδες ἄρα τὸ ἰχώρ μόνον ὀξυνόμενον. τὸ δὲ αἴτιον εἴρηται ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Τέκμωρ. οὐδὲν εἰς ωρ λῆγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἔχει συμπλοκὴν δύο συμφώνων πρὸ τοῦ ω·

Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς,

νίκωρ παρὰ Σώφρονι τῷ μιμογράφῳ, ὕδωρ, ἔλδωρ· οὐ γὰρ

32, 14. ῥήτωρ cett.] Ex his vocabulis si ἀνίχωρ non corruptum est, ad Stephanum Byz. recurremus: Ἀννίχωρον· μέμνηται Ἀλκμάν. οἱ οἰκοῦντες Ἀννίχωροι καὶ Ἀννίχωρες, πλησίον Περσῶν κείμενοι. Porro Σπέρχωρ non inventum, quod sciam, sed videtur proprium, equi e. g. aptum nomen. Quod aperte corruptum est ἀναύζωρ est fortasse Γανύκτωρ vel ἀνάκτωρ *). — Κέλωρ „σημαίνει δὲ τὸν υἱόν" Choerob. Theod. 68. a. Cuius etiam genitivus reperitur ap. Lycophronem, κέλωρος, v. 73. Ἄχωρ, apud medicos frequens, et ex Arcadio p. 20, 22 „ἄχωρ τὸ τῆς κεφαλῆς πιτύρισμα" et ex nostro loco barytonon esse cognoscitur, sed is accentus fere ex libris evanuisse videtur et in nominativo et in obliquis et cum ἀχώρ ἀχῶρος commutatus. Vide, ne alia dicam, Hesychium et interpretes. Non esse autem hunc merum scribentium errorem, sed posteriore aetate receptum apparet ex Etym. M. 481 τὰ γὰρ εἰς ωρ ὀξύτονα ἀρσενικὰ διὰ τοῦ ω κλίνεται, ἰχώρ ἰχῶρος, ἀχώρ ἀχῶρος.

23. Πριαμίδη, μὴ δή με —] Cod. omisit δή. E, 684. D.

24. παρὰ Σώφρονι τῷ μιμογράφῳ] Cod. παρ' ἀσώτῳ μιμογράφῳ. D.

24. ἔλδωρ] Cod. ἕλδωρ

---

sed articuli dum naturam suam servant nec in pronomen transeunt.

*) ? Suid. Ναχώρ ὄνομα κύριον. Hoc accentu sunt in sacra scriptura nomina urbium ut Ἀσώρ vel Ἀζώρ.

συμπλοκὴ ἐνθάδε, ἀλλὰ διάστασις· ὁ δὲ Ἴβυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται 32

οὔτι κατὰ σφετέραν ἐέλδω

32, 26. οὔτι κατὰ cett.] Cod. οὔτι κατὰ σφετέραν ἐέλδωρ καὶ ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἐέλδωρ. Vid. Lobeckium Par. I. p. 219. Equidem in re incerta dicam quid mihi visum fuerit. Accusativum feminini τὰν ἐέλδωρ neque ab Ibyco profectum fuisse verisimile putabimus neque a grammaticis inductum esse, qui in eiusmodi casibus totius syllabae apocopen facile statuebant, non unius litterae et minime vocalis abiectionem. v. Choer. 178. b. in. et Eustathium, qui ad illud ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ ita scribit (E, 416. p. 566, 32): ὥςπερ τὸν ἱδρῶτα ἱδρῶ λέγει κατὰ ἀποκοπὴν ὅλης συλλαβῆς, οὕτω τὸν ἰχῶρα ἰχῶ. καί ἐστιν ὅμοιον καὶ τὸ τὸν κυκεῶνα εἰπεῖν κυκεῶ καὶ Ἀπόλλω τὸν Ἀπόλλωνα. τὸ δὲ γράφειν ἰχῶρ μετὰ τοῦ ρ κατὰ ἀποκοπὴν (Choeroboscus id mallet ἀποβολὴν dicere) μόνου τοῦ τελευταίου φωνήεντος οὐ πάνυ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς διά τε τὴν καινότητα τῆς ἀποκοπῆς καὶ ἵνα μὴ συμφωνῇ τῇ εὐθείᾳ*). Sola igitur nostri codicis auctoritas non efficiet, quin potius ἐελδω apud Ibycum fuisse putemus. De hoc autem non improbabile est quaesitum fuisse a grammaticis et ultro citroque disputatum utrum a nominativo ἐέλδωρ, (qui μεταβολῇ fortasse γένους in femininum transiisset, (accusativus per apocopen factus esset ἐέλδω, an intelligendum ἐελδώ ab ἡ ἐελδώ ut ἠχώ. Herodiani sententia non certa: hic ad rem videtur accuratius si eum dixisse putemus: „et praeterea hoc idem ἔλδωρ ne utique quidem neutrum est.“ — Ceterum de ἡ ἐελδώρ oxytono omnino non cogitari posse putaverim, iam quod huius oxytoni sub ἰχώρ

---

*) Hoc opinor propter duas causas nolebant, primum quia rarissima praeter neutra haec συνέμπτωσις, quae accidit in ἠχώ et similibus. Deinde quia canon erat, cuius in ipso accentu accusativi ἠχώ explicando ratio habebatur, „πᾶσα πτῶσις ὁμοφωνήσασα ἑτέρα πτώσει κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ τὸν αὐτὸν ἀναδέχεται τόνον“ Choer. 166. a. — Her. Pros. Il. B, 262. — Et tamen haerebant fortasse cum eo progrediendum esset ut et ἰχώρ scriberent omni apoboles nota deleta.

32 καὶ

ἐσθλὰν ποτιδεγμένων ἐέλδω.

σημειῶδες οὖν τὸ τέκμωρ ἔχον ἐπιπλοκὴν δύο συμφώνων. Ἢ ἴσως ἀναλογώτερον ἐκδεκτέον τὸ τέκμαρ. ἴσον γὰρ ἐγένετο τῷ νέκταρ καὶ ἔχθαρ· οὐ φιλεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα προϋπάρχειν τῶν εἰς ωρ. τοῦ δὲ σημειοῦσθαι τὸ τέκμωρ αἴτιον ὁ πλεονασμὸς τοῦ μ.

Π ο λ ύ ς. τὰ εἰς λυς λήγοντα καθαρὸν ἔχοντα τὸ υ συνεσταλμένον βαρύνεσθαι θέλει, θῆλυς, φόλυς,

φόλυες κύνες

παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ, ἔπηλυς, νέηλυς, ὄλολυς τὸ προσηγορικὸν **33**εἴτε τὸ κύριον, Ζῆλυς ὁ ποταμός, ἔγχελυς, μόλυς. σημειῶδες

---

videtur mentio fieri debuisse. — ἐσθλὰν ποτιδεγμένων est a Schneidewino.

32, 28. τὸ τέκμαρ] Cod. τὸ τέκμωρ

30. ἴσον γὰρ ἐγένετο τῷ νέκταρ καὶ ἔχθαρ] Cod. ἴχθαρ. — Theogn. 79, 30 εἰς αρ λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα ἔχοντα ἐν ἐπιπλοκῇ δύο σύμφωνα σπάνιά ἐστιν. ἔστι γὰρ τὸ τέκμαρ, ἔχθαρ, νέκταρ.

31. οὐ φιλεῖ δὲ — εἰς ωρ] Haec addidi. — Comparandum Et. M. 380 s. ἐρῳδιός: quod ad expediendum cum quidam fingerent ἔωρ ex ἔαρ, ut τέκμαρ τέκμωρ, obiiciebatur ὅτι τὸ τέκμωρ οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ τέκμαρ, ἀλλὰ προϋπάρχει· ἀπὸ γὰρ τοῦ τέκω γίνεται τέκωρ καὶ τέκμωρ πλεονασμῷ τοῦ μ. — Caeterum hic operae pretium non habuit commemorare νύκτωρ, quod num forte nomen sit quaesitum, sed reiectum esse, intelligitur ex p. 46, 29.

33. φόλυες κύνες] fr. CXV Stoll., qui tamen Hesychii glossam φόλυες κύνες, οἱ πυρροὶ ὄντες μέλανα στόματα εἶχον. οἱ δὲ φύλακας totam adscribere debebat, unde intelligeres de explicatione iam veteres dissensisse.

35. ὄλολυς]. cf. Mein. ad Anaxadridis versum λαμπρός τις ἐξελήλυθ' . . . ὄλολυς οὗτός ἐστιν III. p. 178.

35. Ζῆλυς] Cod. Ζήλυς ut mox ἐγχέλυς. — [Noveramus proprium Σῆλυς, a quo Selybriam h. e. Selyos urbem ferunt, Strab. VII. 319. Steph.]

ἄρα τὸ πολύς ὀξυνόμενον. πρόςκειται δὲ καθαρὸν διὰ τὸ ἀμβλύς, 33
συνεσταλμένον δὲ τὸ υ διὰ τὸ ἰλύς.

Ἐρῆμος. οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπερισπώμενον τῷ η παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ἐρῆμος,

ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον.

Ἀττικοὶ μέντοι προπαροξύνουσι τὴν λέξιν.

Ἑτοῖμος. οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑτοῖμος. καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνεσθαι.

Πλυνός. τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκήν, παραληγόμενα δὲ τῷ υ, πάντως ἐκτεταμένῳ παραλήγεσθαι θέλει, φρυνός, θυνός, γρυνός, σημαίνει δέ, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησι, τὰς τῶν ξύλων ξηρὰς καὶ παχείας ῥίζας. σημειῶδες ἄρα τὸ πλυνὸς κατὰ χρόνον· καί τοι γε τὸ πλύνω ἐκτεινόμενον τὸ υ.

Ἑνότης. τὰ εἰς της λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ

---

est μῶλυς. Sed non ausus sum illud delere, quod ex derivatis quibusdam recinere videtur. Inspice e. g. Lobeck. Patholog. p. 344.

33, 4. ἐρῆμος] Cod. hic ab initio et deinde et in versu Homerico (K, 520) ἔρημος. Item Cod. προπαροξυνόμενον pro προπερισπώμενον.

6. Ἀττικοὶ μέντοι cett.] Eust. tradit: 531, 40 — Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐρῆμον καὶ ἑτοῖμον οἱ νεώτεροι Ἀττικοὶ ἀναλόγως φασιν ἔρημον καὶ ἕτοιμον.

15. φρυνός, θυνός, γρυνός] Arcad. 63, 25. περὶ διχρ. 287, 1. Arc. 193, 17.

16. ξηρὰς] Cod. ξυρὰς. Bl. γρυνὸς ἡ ῥίζα τῶν ξύλων ἡ ξηρὰ καὶ παχεῖα Arcad. 63, 25.

18. ἐκτεινόμενον τὸ υ] Blochius post ἐκτεινόμενον addi vult ἔχει. Quidni τοῦ πλύνω? Sed neutro, ut opinor, opus est. v. quae infra diximus s. φᾶρος ad p. 36, 2.

19. Ἑνότης] Cod. αἰνότης, ut mox v. 27, deinde ἀπὸ τῆς νος καταλήξεως. Vide quae dixi in Aristarcho p. 270. Ego nec nunc aliud habui quod substituerem. Videtur ἑνό-

33 τῆς εις καταλήξεως παρήχθη. σημειῶδες ἄρα τὸ αἰνότης ὄνομα. Ἀνδροτής. τὰ εἰς της λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῶν εἰς ρ ληγόντων παράγεται. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδροτής ὄνομα. ἢ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος, ὡς κοῦφος κουφότης, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς υς, ὡς ταχύς ταχυτής, ἢ καὶ ἀπὸ ῥημάτων, ὡς παρὰ τὸ ἵεμαι ἰότης, οὐδέποτε μέντοι ἀπὸ τῶν εἰς ρ ληγόντων. διὸ δὴ καὶ τὸ ἑνότης παράσημον· παρὰ γὰρ τὴν εἰς εις εὐθεῖαν, οὐ τὴν εἰς ος ἢ εἰς υς.

Φερνή. τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ θηλυκὰ

της, nisi forte ex loco aliquo locupletioris scriptoris nunc quod sciam incognito in illorum disceptationes venit, ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ paulo altiores radices egisse quam nunc demonstrari potest. Caeterum ut hic χαριεντότης neglexit, quod inter Chrysippea insolenter ficta refert Plutarchus (v. Lob. Phryn. 350), sic omnino in his in ότης exeuntibus regulas suas intra certos fines continuit nec curavit si quod semel dictum a scriptore intra scholas substitit vel extraneos et plebeculam. Sic mox sub ἀνδροτής dicturus est duci haec a terminationibus in ος et υς. Sed apud Galenum (et schol. B ad Γ, 374) est μελανότης, in N. T. ἀφελότης, apud Aristotelem ποδότης. — Ἁπλότης iam Platonicum, — μεγαλότης Chrysippeum.

33, 22. Ἀνδροτής] Cod. hic et infra ἀνδρότης, item ταχύτης. Notis de his accentibus testimoniis accessit Choerob. 172. b similis prorsus Arcadio: ... σεσημειωμένων τεσσάρων τινῶν ὀξυνομένων, εἰσὶ δὲ ταῦτα ταχυτής, βραδυτής, ἀνδροτής, δηιοτής· καὶ τὸ τραχύτης καὶ κουφότης οἱ Ἀθηναῖοι ὀξύνουσι, τραχυτής καὶ κουφοτής λέγοντες.

27. διὸ δὴ] Cod. δεῖ δὲ. Praeterea addidi παράσημον ante παρά. — διὸ δὴ 28, 24.

27. ἑνότης] Cod. αἰνότης

28. παρὰ γὰρ — υς] Cod. παρὰ γὰρ τὴν εἰς ος εὐθεῖαν οὗ τινος ἢ εἰς υς.

29. Φερνή] Herodianus περὶ παθῶν in E. M. 790, 43: sed oratio a Byzantino epitomatore aliquid labis traxit: φέρενα, τοῦτο κατὰ διάλεκτον. οἱ γὰρ Αἰολεῖς λέγουσι τὴν φερνὴν φέρενα (l. φέρεναν), ἴσως προσφερέστερον (fortasse προς-

ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ρ βαρύνεσθαι θέλει, πέρνη, πτέρνη, Τάρνη **33**
πόλις, Κέρνη ὁμοίως, Ἄρνη, ἀλλὰ μόνον τὸ φερνή ὀξύνεται. Αἰολεῖς δὲ φέρεναν αὐτὴν λέγουσιν ὁμοίως τῇ Ἔλεναν.

Ἀ ρ ν ό ς. οὐδεμία γενικὴ εἰς νος λήγουσα πρὸ τοῦ ν ρ **34**
ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀρνός. αἴτιον δὲ τὸ πάθος. τὸ παρὰ

φυέστερον) παρὰ τὸ φέρειν· προῖξ γάρ ἐστιν. ἦν γὰρ ἠλογημένον τὸ φερνή. τὰ γὰρ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλους τὸ ρ βαρύνεται, οἷον Τάρνη, πτέρνη· μόνον τὸ φερνή ὀξύνεται. ἐὰν δὲ δώσῃ τις τὸν πλεονασμὸν (scr. hoc fe.e modo: τόνον μὴ πλεονασμόν) Αἰολικὸν εἶναι καὶ εἴπῃ φέρενα (l. φερένη) καὶ μιμήσηται τὸ Ἑλένη, ἀπολέλυται τὸ ἠλογημένον. —

Eustathius invenit qui ad regulam redire mallent, nisi quod uno loco tradidit 1488, 44 φερνὴ ἡ προῖξ, ἣν καὶ φέρνην τινὲς βαρυτόνως, ortum ei quod alicubi invenerat τὸ φέρνη ὀφείλει βαρυτόνως vel tale quid.

33, 30. πέρνη] si forte non verum est, potest πόρνη.

31. Τάρνη] Cod. πτάρνη

32. φέρεναν] Cod. φέρναν

33. Ἔλεναν] Cod. ἀλέναν. — Aeoles Ἔλενα dixerunt ut, quod certissimis testibus constat, Ἀφρόδιτα. Ipsum commemoratum apud Io. Gramm. 244 ἔθος δὲ ἔχουσι καὶ τὰ προσηγορικὰ βαρύνειν, εἰρήνη, ὥρα, ἡμέρα, καὶ τὰ κύρια, Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα. Leg. βραχύνειν. In vocabulis in vulgarem dialectum nunc transformatis fortasse εἰρήνη natum ex φέρενα. Sed apud Arcad. p. 101, 2 τὰ εἰς α μακρὸν μὴ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα πλὴν τοῦ ρ παροξύνεται, Ἥρα, ὀπώρα, χώρα. εἰ δέ τι ἄλλο εὑρεθῇ, κατὰ διάλεκτον ἢ πάθος ἐγένετο, ὡς τὸ Ἑλένη Ἑλένα, Ἀθηναία Ἀθηνᾶ, hic igitur non puto Ἔλενα scribendum esse, quae Lobeckii sententia est Path. 187, sed Doricum Ἑλένα dici. Regulam enim intelligo hoc modo: quae sunt in longum α, a consonante (in ultima syllaba), sed nulla alia a consonante incipientia, excepto ρ —

34, 2. τὸ παρὰ] Cod. ἢ παρὰ

2. αἴτιον δὲ τὸ πάθος] Est enim συγκεκομμένη γενικὴ ἀπὸ τῆς ἀρῆνος ἐντελοῦς (v. Et. s. Ἄρνη et ἀρνειός). Haec meliorum grammaticorum doctrina fuit et sine dubio ipsius Herodiani.

34 Σοφοκλεῖ

οὐ σκέπαρνος οὐδὲ πρίονος
πληγαί

οὐκ ἀντίκειται. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικὸς λέγει σκέπαρνος ἐπ' εὐθείας ἀρσενικῆς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Ἀνδρός. οὐδεμία γενικὴ εἰς ρος λήγουσα πρὸ τοῦ ρ ἔχει τὸ δ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνδρός. αἴτιον δὲ τὸ πάθος. ἐν τοῖς περὶ καθολικωτέρας προσῳδίας εἴρηται.

Ἀνδριάς. τὰ εἰς ας λήγοντα καθαρόν, ἐκτεταμένον

---

34. 3. οὐ σκέπαρνος] Cod. ὁ σκέπαρνος Bl.
4. οὐκ ἀντίκειται] Haec inserui.
4. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικός] Photius σκέπαρνον· ἀῤῥενικῶς οἱ παλαιοὶ τὸν σκέπαρνον.

9. Ἀνδριάς] Eum posuit h. l. canonem ex quo ἀνδριάς μονῆρες fieret: sunt alii canones, quibus partim quantitate, partim accentu, partim genere ita exemtum est, ut cum ἱμάς coniugetur. Herod. Arc. 21, 3, 193, 13 (qui loci emendati sunt a Lobeckio Par. I. p. 222). Io. Al. 8, 22. cf. Choer. Theod. 72. b. 172. a. Alii auctores incerti apud Draconem quem dicimus p. 12, 9. 41, 25. Epimer. Hom. Cr. I, 217. Et. M. 101, 42. Et scribebatur nominativus apud omnes ἀνδριάς, ἱμάς, nisi quod pauci quidam grammatici, quos Herodianus hic nominat, ἀνδριᾶς et ἱμᾶς requirebant (ut ἀλλᾶς, πελεκᾶς): genitivus autem in vulgari dialecto erat ἀνδριάντος, ἱμάντος, apud Atticos ἀνδριᾶντος, ἱμᾶντος, Herod. Io. Al. l. l. (cf. 10, 19) Epimerism. l. l., et Schol. V. Il. Ξ, 214, qui solus non simpliciter Atticos dicit, sed recentes Atticos. Atticus mos ἀνδριᾶντος, ἱμᾶντος ab άς omni analogia destitutus est: ἀνδριάντος, ἱμάντος, quorum α breve, postquam semel acutus nominativus productus est, participiorum similitudine tenentur: παρατιθεὶς (ὁ Ἡρωδιανὸς) τὸ ἱμάς καὶ ἀνδριάς ἐκτεινόμενα ἐν τῇ ληγούσῃ κατὰ μετοχὰς (nam reliqua nomina simplicia oxytona in άς syllabam corripiunt et declinantur άδος) μιμήσασθαί φησιν αὐτὰ καὶ τὴν τῶν μετοχῶν κλίσιν τοῦ ἱστάς ἱστάντος καὶ βιβάς βιβάντος. Eustath. p. 300, 15. Cf. Choer. Theod. 75. b.

ἔχοντα τὸ α, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φωνῆεν ἢ φωνήεντα, βαρύ- 34
νεσθαι θέλει, δρακοντίας, ὀνοματίας, κοππατίας, Λοξίας, Ἐρυξίας, Βορέας, Ἡρέας, Θαρσέας, Κρατέας, Μινύας, Φλεγύας, Ἀνδρέας· μυρίον ἐστὶ πλῆθος τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδριάς ὀξυνόμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Ἡλιόδωρος ἐβούλετο αὐτὸ περισπᾶν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἱμάς. τὸ δ' αὐτὸ ἠξίου καὶ Δράκων ὁ Στρατονικεύς, ἔτι δὲ καὶ Τυραννίων. οὐκ ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς ἀναγνώσεως, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Γουνός. οὐδεμία γενικὴ εἰς νος λήγουσα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ γουνός·

γόνυ γουνὸς ἀμείβων.

Caeterum ἱμάς etiam μονῆρες est ex ea regula, quam ab ipso Herodiano habemus Arcad. p. 22, quae exeunt in μας barytona esse, pauca quaedam partim Doria, ut Ἑρμᾶς, partim hypocoristica ut Ἀρτεμᾶς [Ἀρτεμίδωρος] perispomena: „σεσημείωται δὲ τὸ ἱμάς ὀξυνόμενον.“ Cf. Et. M. l. l.

34, 11. ὀνοματίας] comparaveram mihi cum Νικάνωρ ὁ στιγματίας. Cf. Lob. Pathol. p. 508.

11. κοππατίας] Cod. καππατίας, quod vix videtur scribi potuisse ab Herodiano, quamquam Schol. Luc. contra indoct. c. 5. (Bachm. II. p. 335) καππατίας novit.

12. Ἐρυξίας] Cod. εὐρυξίας

12. Ἡρέας] Cod. ἡρέας. Dind. in Thes. s. Ἡρᾶς.

12. Θαρσέας] Blochius vult Θρασέας. Certe Θάρσυς est praeter Θράσυς, ut Meinekius docet Del. p. 134, et Θαρσίας, de quo v. Keil. inscr. Boeot. p. 215.

13. Μινύας] Cod. μηνύας. Bl.

15. Ἡλιόδωρος] Ritsch. bibl. Al. p. 139. 144.

17. Στρατονικεύς] Cod. Στρατονίκου. Στρατονικεὺς et apud Suidam dicitur et apud Choeroboscum p. 62. a. 64. b. 148. b. Caeterum hodie in libro qui Draconis nomen fert id non legitur, sed contrarium ll. ll. Sed de eius libri recentissima origine in Analectis exposuimus.

21. μόνη ἡ γουνός] Cod. omittit ἡ. Sic mox habemus μόνη ἡ δουρός. Bl.

21. γόνυ γουνὸς ἀμείβων] Cod. γοῦνι pro γόνυ. Λ, 547. D.

34 Αἴτιον δὲ τὸ πάθος. οὐ γὰρ εὐθεῖά τις προκατάρχει μονοσύλλαβος ἡ γοῦν, ὡς οἴονται οἱ πρὸ ἐμοῦ. τὰ δὲ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα δισύλλαβα ὀξυνόμενα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ἐπ' εὐθείας ὁρᾶται, γουνός, ὅθεν δοτικὴ ἡ

γουνῷ ἀλωῆς,

βουνός, κρουνός. δῆλον οὖν ὅτι ἡ γουνὸς γενικὴ οὐχ ὑγιαίνει· εὐθείας γὰρ χαρακτῆρα ἀπεδέξατο. Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν ἠλογημένων γενικῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι, ὡς ὅτι παραβαίνουσι καὶ τοὺς χαρακτῆρας παθοῦσαι.

Δουρός. οὐδεμία γενικὴ εἰς ρος λήγουσα τῇ ου δι-

34, 23. ἡ γοῦν] Cod. ἤγουν. Bl.

24. οἱ πρὸ ἐμοῦ] non omnes quidem, ut patet ex Apollonio synt. 342. Principem eorum, qui ita putarent, Tryphonem fuisse ex iis, quae statim sequentur de δουρός, non dubium videbitur.

26. γουνῷ ἀλωῆς] I, 530.

30. ὅτι παραβαίνουσι καὶ τοὺς χαρακτῆρας παθοῦσαι] Huius doctrinae vestigium habes Choerob. Theodos. 171. b αἱ συγκοπτόμεναι γενικαὶ μιμεῖσθαι θέλουσι τὰς ὀξυτόνους εὐθείας, οἷον ἡ ἀνδρὸς γενικὴ μιμεῖται τὴν χονδρὸς εὐθεῖαν, καὶ πάλιν ἡ μητρὸς καὶ πατρὸς γενικὴ μιμεῖται τὴν ἰατρὸς εὐθεῖαν: deinde de γαστρός, iam salebroso, cum certe nominativus in στρος nullus cum accentu in ultima inveniatur. Cf. eundem de eadem re p. 1221. Be.

32. Δουρός —] Ad haec faciunt egregie, quae de dativo leguntur in Epimerismis Homericis p. 122, quae miris quibusdam erroribus deformata apud Cramerum sic legenda sunt: Δουρί· πέντε ἔχει δοτικάς, δούρατι, δουρί, δόρει, δόρατι, δορί. Ἡ δούρατι καὶ δόρατι πρόδηλος, καὶ ἡ δουρὶ καὶ δορὶ πεπονθυῖα· ἡ δόρει παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι (fort. Μέμνονι, nisi erravit)

σὺν δόρει στρατόν.

ἔστιν ἡ εὐθεῖα δόρυ

δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει (N, 442),

καὶ ὡς πῶυ πώεος γενική, δοτικὴ πώει, δόρυ δόρεος δόρεϊ,

φθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ δουρός. αἴτιον δὲ πάλιν 34

συναλοιφῇ δόρει. Ἡ δὲ δουρί παρὰ τὴν δοῦρας εὐθεῖαν, ἐπεὶ ἀνάλογός ἐστιν ὁμοίων παράθεσις· ἔχει δὲ αὕτη ἡ εὐθεῖα ὁμοίων παράθεσιν κέρας καὶ τέρας. οὗ πληθυντικὸν ἀνάλογον δούρατα,

δούρατα δ' αἴ κ' ἐθέλῃσθα καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις (N, 260),

ἡ γενικὴ δούρατος καὶ ἐν συγκοπῇ δουρός, ὑφέσει τοῦ υ δορός

ἀντίον δορὸς
ὀρνύμενος Ἀχιλλέως,

καὶ ἡ δοτικὴ

σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι (vel ξὺν — Aristoph. Pac. 355 vel Vesp. 1081 spectat corruptam iam lectionem sequens pro σὺν δόρει σ. ἀ.)

Αἱ δὲ παρὰ Τρύφωνι εὐθεῖαι δόρ καὶ δούρ, ἀφ' οὗ δορὸς καὶ δουρός, κακίζονται.

Herodianus igitur nominativos illos δοὺρ et γοῦν reiecit, quod nec invenirentur nec ex analogia facta essent haec in ρ et ν monosyllaba neutra praecedente ου. Praeter hoc duae maxime rationes fuerunt, inter quas dubitatum fuisse indicat Apollonius synt. 342 (ubi v. 6 ἐν δισταγμῷ delendum cum A, v. 7 pro ὡς leg. ἴσως, v. 10 δούρατος καὶ γούνατος): Choerobosc. Th. 182. a: aut δόρυ (item γόνυ), δόρυος et per litterarum transpositionem δουρός, γουνός, aut δούρατος, γούνατος, et per syncopen δουρός, γουνός. Illud cur minus probatum sit (quod sequitur Theodosius can. p. 1000) accentum affert Choeroboscus, debere enim ex δόϋρος, γόϋνος fieri δοῦρος, γοῦνος ut λάαος λᾶος, κέαρος κῆρος, ἔαρος ἦρος: contra formae per syncopen factae accentum analogia teneri similiter ortorum, πατρός, μητρός, ἀνδρός.

Caeterum quod Choeroboscus 182. b dicit de dativo ἡ δουρί δοτικὴ ἀπὸ τῆς δουρός γενικῆς γέγονε τροπῇ τοῦ ος εἰς ι, id in Epimerismis aliter praecipitur, ut ex singulis casibus integris singulae factae sunt decurtatae et doctius. Nam regula quidem est ex forma per πάθος orta declinationem non propagari.

34 τὸ πάθος. συγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ δούρατος·

τόφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν.

35 οὐ γάρ, ὥσπερ οἴεται ὁ Τρύφων, εὐθεῖά τίς ἐστι δούρ, κωλυούσης καὶ τῆς ἀναλογίας καὶ τῆς χρήσεως τῶν Ἑλλήνων. ἄμεινον οὖν ἐκδέχεσθαι τὸ πάθος. ποικίλαι δὲ αἱ φωναί. καὶ γὰρ δορὸς καὶ δουρὸς εἴρηται καὶ δόρατος καὶ δούρατος καὶ δόρεος, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Ῥᾶρος. οὐδέποτε τὸ ρ ἄρχον ψιλοῦται, ἀεὶ δὲ δασύ-

34, 34. ἐκ τοῦ δούρατος] Cod. ἐκ τοῦ δόρατος

35. τόφρα δὲ Τυδείδης] Il. Λ, 357. Ibi est ὄφρα, quod necessarium videtur.

35, 1. δούρ] Cod. δουρί

3. ποικίλαι δὲ αἱ φωναὶ] inserui. Item mox inserui καὶ δόρατος.

6. Ῥᾶρος] Cod. et hic et ubi recurrit ῥάρος. Her. περὶ διχρ. 299 τὰ εἰς ρος λήγοντα δισύλλαβα κἄν τε ἀρσενικὰ κἄν τε θηλυκὰ μὴ κατὰ Δωρίδα διάλεκτον συστελλόμενον ἔχει τὸ α, οἷον λάρος, γάρος, σκάρος, Σάρος ὁ ποταμός, Πάρος νῆσος, Κλάρος ἡ πόλις. τὸ τοίνυν βάρος καὶ Ῥάρος παρ' Ἀττικοῖς κατὰ χρόνον σημειώδη. — De spiritu Arcad. 200, 21 τὸ ρ ἀρχόμενον λέξεως δασύνεται οἷον ῥανίς, ῥάξ, πλὴν τοῦ ῥάρος καὶ ῥάριον, i. e. Ῥᾶρος καὶ Ῥάριον. Cod. Barocc. Choerobosci ap. Gaisf. p. 905 χωρὶς τοῦ Ῥάρος (utar vulgatis scripturis), ἔστι δὲ ὄνομα κύριον, καὶ χωρὶς τῶν ἐξ αὐτοῦ, οἷον Ῥαρίας, σημαίνει δὲ τὴν Δήμητραν, καὶ Ῥάριον πεδίον. ἐπὶ τούτων γάρ φασι τὸ μὲν πρῶτον ρ ψιλοῦσθαι, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεσθαι. Ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ εἰκοστῷ βιβλίῳ τῆς καθόλου τὰ β' ρρ λέγει ψιλοῦσθαι ἐπὶ τούτων καὶ κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν καὶ κατὰ τὴν δευτέραν. Nec iam est cur non ex prosodia Iliaca fluxisse putemus scholion ex BL ad Il. Α, 56 ῥα. δασυντέον τὸ ῥά. πάσης γὰρ λέξεως τὸ ρ ἀρχόμενον δασύνεται πλὴν τοῦ ῥάρος. Plerumque apud grammaticos et scriptores verus accentus evanuit, et falsus spiritus immigravit non raro. Servarunt tamen utrumque complures codices apud Pausan. I, 14, 2 exhibentes ραῦρος, item Ραρίον sine spiritu, i. e. cum leni I, 37, 6. Loquitur

νεται. σημειῶδες ἄρα τὸ Ῥᾶρος. τὸ γὰρ 35

Ῥαρίδος
Δηοῦς

παρ' αὐτὸ γέγονε.

Σεσημείωται τὸ Ῥᾶρος κατὰ χρόνον. τὰ γὰρ εἰς ρος δισύλλαβα τῷ α παραληγόμενα ὀξυνόμενα μὲν ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α, ψαρός, ναρός· ἔνθεν θηλυκὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ σατυρικῷ

ναρᾶς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιῤῥοὰς
ἐπώμοσα

---

autem Herodianus de Triptolemi patre vel si qui forte alii in antiquorum regum Atticorum stemmate hoc nomine ferebantur (v. interpretes ad Hesych.). — ῥάρος si verum est fuisse τὸ βρέφος ut ipsi dicunt „κατὰ τοὺς Αἰολεῖς" (et si Deo placet ῥάριον παιδίον) quid regulis de spiritu vulgato intulerunt? item de ῥάρος ἰσχυρός et ῥάρον ἰσχυρόν, si Hesychii et Photii glossis fides est, (qui nisi sibi invicem suppetias ferre viderentur de Αἰσχύλος cogitaremus,) certe ab Herodiano nihil habemus. — Exemplum, quo utitur, Ῥαρίδος Δηοῦς fortasse ex Triptolemo est.

35, 10. ψαρός, ναρός] Cod. ψαρός, λαρός.

11. ἐν Ἰνάχῳ σατυρικῷ — ἄμης] Cod. ἐν ἰνάχῳ, καὶ σασχυτρίνων λαρὸς εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροὰς ἐπώμοσα λαρὸς ἀνήρ. Prima vocabula corrupta esse ex σατυρικῷ Dindorfius coniecit. Reliqua tentavi ut potui. Sed haec priora de ναρός esse et feminino ναρά, quo et Aeschylus usus erat („ναρᾶς τε Δίρκης" Phot.), dubium esse nullo modo potest. Λαρός dici potuisse de homine nec alii opinor credent. λαρὸς ἄμης parodum aliquem et deipnologum non dedecebat. — Caeterum hoc loco latentia quaedam veteris scripturae vestigia, quae necopinato se mihi offerunt, notabo, sed animi non usus causa. Maxima corruptelae causa videtur in supra scriptis vel scriptis in margine vocabulis et litteris, quae falsum deinde locum invenerunt; καὶ σας erat puto ex ναράς, quod locum falso invenit non suum ante σα-

35 Λαρός,

λαρὸς ἄμης,

ἔνθεν τὸ οὐδέτερον

λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.

βαρυνόμενα δέ, εἰ καὶ ἀρσενικὰ ὑπάρχοι ἢ θηλυκά, συστέλλειν θέλει τὸ α,

λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς,

φάρος. λέγω δὲ τὸ ἀρσενικὸν ἢ καὶ τὸ θηλυκόν, Κλάρος, Νίκανδρος

μνῆστιν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρος νιφόεσσα πολίχνη,

γάρος, Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ

καὶ τὸν ἰχθύων γάρον,

Πάρος νῆσος, σπάρος, σκάρος. εἰ δέ τι βαρυνόμενον ἀρσενικὸν ἔχει τὸ α ἐκτεινόμενον, πάντως ἔχει κοινὸν διὰ τοῦ η, ὥςπερ τὸ κλᾶρος ἐκ τοῦ κλῆρος. Τὸ δὲ Ῥᾶρος, εἰ μή ἐστι Δώριον βαρυνόμενον, συστελλέσθω κατὰ τὴν παραλήγουσαν· εἰ δὲ ἐκτείνεται ὑγιῶς ἡ παραλήγουσα, ὀξυνέσθω, ἵνα μιμήσηται τὸ ψαρός, ναρός, λαρός. Ἢ περὶ τόνον ἄρα σημειῶδες ἢ περὶ χρόνον. ἀλλὰ δῆλον ὅτι περὶ χρόνον. τὰ γὰρ ὀξυνόμενα ἐπιθετικὰ

τ

τυρικῷ unumque sigma finale amisit. σχυτρινων est σαυρικω, in quo τ deinde post υ positum, non ut debebat ante υ. Porro ν finale erat ad emendandum λαρός, quod nunc eo loco est ubi debebat ναράς. Item ἐπὶ fuerit ad emendandum ἐκ in ἐκροάς. Legebamus supra p. 9 καὶ Χαρναβῶντος ὅτι τῶν ὅς γε ἄρχει τὰ νῦν, ubi τῶν ὅς γε erat Γετῶν. p. 40, 1 σπίνοησωα pro σπίνος ἠῷα; ut certissimis acquiescam.

35, 13. λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον] μ, 283.

16. λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς] ε, 51.

18. μνῆστιν cett.] Cod. μνηστὺν et τὸ pro τὸν. Ther. 958.

22. κοινὸν] Cod. κανόνα

22. κλᾶρος] Cod. κλάρος

ὑπῆρχον, τοῦτο δὲ κύριον ὄνομα βαρύτονον. ἀλλ' οὖν γε ἔχομεν καὶ τὸ βᾶρος ὁμοίως Ἀττικὸν ὑπάρχον καὶ ἐκτεινόμενον τὸ α πρὸς ἀντέμφασιν τοῦ οὐδετέρου. 35

Φ ᾶ ρ ο ς. τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ἔχει, εἰ μὴ

35, 29. βᾶρος] Cod. βάρος. Eodem modo scriptum habemus in loco περὶ διχρ. τὸ τοίνυν βάρος καὶ Ῥάρος παρ' Ἀττικοῖς περὶ χρόνον σημειώδη. Sed veri accentus iam certi. Confirmari vero hinc videtur verbum ipsum βᾶρος, pro quo non esse videtur quod substitui possit: nam φᾶρος, quod Lobeckius proposuerat Pathol. p. 62, non convenit cum iis, quae de hoc vocabulo mox docebit Herodianus p. 36, 25 παραφυλακτέον ὅτι τὸ φάρος τυχὸν συστελλομένου τοῦ α ἀναδέχεται τὰ τρία γένη. Ego in Museo Rhenano apponebam anapaestos Mnesimachi (Mein. III. p. 570, 62) στύρακος, βάρου, λίνδου, κίνδου. Labefactat hoc Lobeckius in Addendis p. 515 hoc modo scribens: „Lehrsius βᾶρος retinet, id plantae nomen putans, cuius nullus casus legitur praeter secundum βάρου et quartum βάρον (hoc accentu). Hactenus incertum est genus, βᾶρος an βᾶρον fuerit."

30. ἀντέμφασιν] Cod. ἀντέμφρασιν. v. Lob. euphem. 297. Apollon. adv. 569, 22. Sext. Empir. gramm. I, 57. Restituendum est pro ἔμφασιν in E. M. s. πᾶς cl. Her. Pros. Il. M, 391. In schol. vulg. Od. α, 429 scriptum ἀντέκφρασιν. — Contrarium est συνέμφασις Athen. 325. b.

32. Φᾶρος] Haec Herodiani regula de neutris bisyllabis in ος et de φᾶρος et φάρος simillimis verbis servata ex libro περὶ διχρόνων p. 295 et indidem descripta apud Draconem p. 34. Herm. Reg. Pros. p. 403. Paucissima quaedam relicta ex amplioribus apud Arcadium 195, 15: ubi pro πάγος scrib. πρᾶγος, v. Draco 92. Ultima de triplici genere vocabuli φάρος in his omnibus desunt.

32. Φᾶρος. τὰ εἰς ος] Cod. falso accentu φάρος. Deinde τὰ εἰς ρος. Sed res ipsa docet recteque scriptum in reliquis modo commemoratis.

35 κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥςπερ τὸ πᾶρος·

36 ἐπὶ γὰρ πᾶρος ὀνιαρὸν ἱκνεῖται

Ἀλκαῖός φησι. τοιοῦτο δέ ἐστι καὶ τὸ μᾶκος, δᾶνος. τὸ δὲ

35, 34. ὥςπερ τὸ πᾶρος] Haec cum subsequente fragmento in excerptis ex libro περὶ διχρ. desunt. Cod. ὥςπερ τὸ πάρος· ἐπὶ γὰρ τὸ πάρος ὀνειαρὸν ἱκνεῖται. Emendavit primum Seidlerus in Mus. Rhen. 1829 p. 227, in ὀνειαρὸν aeolicum ἀνιαρόν agnoscens, πᾶρος autem (et acquiescit in hoc Lobeckius Techn. p. 306) suspicatus esse substantivum adiunctum adiectivo πηρός, τὸ πῆρος: „molesta sensuum hebetudo venit", de senectute dictum ut videtur.

36, 2. δᾶνος] pro δῆνος v. Lobeck. Techn. verb. l. l.

2. μᾶκος, δᾶνος, mox πρᾶγος] Cod. μάκος, δάνος, πράγος. Sed graviore vitio affectus est. Exhibet enim haec hoc modo: μάκος, δάνος, πράγος· τοιοῦτο δὴ καὶ τὸ ῥῆμα δοκεῖ ἔχειν μεταβολήν. Pro quo scripsi μᾶκος, δᾶνος· τὸ δὲ πρᾶγος ἤδη καὶ sqq. In libro περὶ διχρόνων postquam regula proposita est dictumque φάρος Sophocleum et Aeschyleum magis ex regula esse quam φᾶρος, subiicitur: τὸ πρᾶγος παρὰ τὸ πρήσσω καὶ πράσσω γενόμενον συνεκτεινόμενον ἔσχε τῷ ῥήματι τὸ α· πρόςκειται δὲ ὁπότε μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη διὰ τὸ μῆκος μᾶκος. Hinc intelligitur πρᾶγος, quod apud ipsos Atticos est neque habet πρῆγος, cum Doricis illis et Aeolicis non eodem loco posuisse, explicuisse autem in hoc longum α utpote ex verbo πράσσω retentum: in ipso autem verbo ut longum α explicaret statuisse πρήσσω (neque igitur duxit id sicut alii a futuro περάσω) prius esse quam πράσσω. Nam pleraque in ασσω breve α habent, quamquam ἄσσω i. e. ἄγνυμι producto legisse scimus v. Pros. Il. Σ, 521. — Quod ad verba attinet, quae exhibuimus, de constructione conferas περ. διχρ. 293, 15 τὸ μέντοι στρυφνός οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ υ. Io. Choer. Be. III, 1154 τὸ γὰρ ἢ μ' ἀνάειρε τὸ ε συνεκεράσθη μετὰ τοῦ η. Choerobosc. in E. M. s. Δάσκληρα· δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσκληρα . . . . . καὶ Βρυσμός . . . . . καὶ Πάσνης καὶ Μάσνης — καὶ Ὀσροήνη — τὸ σ ἐν συλλήψει ἐστὶ μετὰ τῶν ἐπιφερομένων συμφώνων. Nec opinor alia constructio in hoc, quod paulo ante legebamus s. πλυνός p. 33, 16 σημειῶδες ἄρα τὸ πλυνὸς κατὰ χρόνον, καίτοιγε τὸ πλύνω ἐκτεινόμενον

πρᾶγος ἤδη καὶ τὸ ῥῆμα δοκεῖ ἔχειν μεταβολήν. ἔστω οὖν 36 τῶν συστελλόντων τὸ α παραδείγματα πάθος, τάφος. ὅπερ καὶ ἀρσενικόν ἐστι,

ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,

καὶ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς νήσου. ὁπότε δὲ ἐπὶ τῆς ἐκπλήξεως παραλαμβάνεται γένος ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον·

ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανε.

ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον. ὁ μέντοι Ἴβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸν Ὁμηρικὸν μεταλαβών·

τὸ υ: h. e. καίτοιγε τὸ πλύνω ἐκτεινόμενον αὐτοῦ τὸ α: quamquam ad hoc facilius ferebatur, quia quod hic subiicit ἐκτεινόμενον τὸ α grammaticae orationis consuetudo sic abrupte saepius iniiciebat, ut paulo mox v. 17 inveniemus sed expleto membro priore σημειῶδες ἄρα τὸ φᾶρος ἐκτεινόμενον τὸ α. Quod ne dubites conferas σημειῶδες ἄρα τὸ θάσσων ἐκτεινόμενον τὸ α. 37, 11. Aliter conformata oratio particulam afferebat 35, 30 ἀλλ' οὖν γε ἔχομεν καὶ τὸ βᾶρος ὁμοίως Ἀττικὸν ὑπάρχον καὶ ἐκτεινόμενον τὸ α πρὸς ἀντέμφασιν τοῦ οὐδετέρου. Sed voluimus simul confirmare illud σημειῶδες ἄρα τὸ φᾶρος ἐκτεινόμενον τὸ α, ne quis τοῦ φᾶρος desideret. Nostro loco si quis genitivum malit debebit ni fallor praeterea articulum inserere ante μεταβολήν: τοῦ δὲ πρᾶγος ἤδη καὶ τὸ ῥῆμα δοκεῖ ἔχειν τὴν μεταβολήν. — Caeterum τοιοῦτο ex modo praecedente τοιοῦτο repetitum videtur, v. infra ad δαρὸν χρόνον v. 12.

36, 6. ὣς οἵγ' ἀμφίεπον —] Ω, 804.

9. ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦστο —] Cod. ἥνδανε δὴν ποτὲ — Emendavit versum Homericum indicans Dindorfius. ψ, 93.

11. σχεδὸν τὸν Ὁμηρικὸν μεταλαβών] Cod. μεταβαλών. Conferendum schol. Harl. Q. Od. ζ, 244, ubi cum Nausicaa sic loquatur αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη, ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, sic refertur: ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος. διστάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμὰν αὐτὸν μετέβαλε, παρθένους λεγούσας εἰςάγων· Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη. Quo loco usus in Aristarcho malebam μετέλαβε putabamque significari „transtulit in sua.“

36φησὶ γὰρ

δαρὸν χρόνον ἧστο τάφει πεπηγώς·

Et sic etiamnunc iudico. Idemque de nostro loco valere puto. μεταβάλλειν pro μεταφράζειν vel παραφράζειν dictum est quidem, ut Euseb. h. e. I, 13 p. 80. 89. 99. Praep. ev. I, 9 p. 30. D. Porphyr. ib. IV, 7 p. 143. D. „μεταβάλλειν δὲ λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ παραφραστικῆς μεθόδου· μεταβάλλειν γὰρ λέγεται λέξεις ὁ δίγλωσσος. ὅθεν καὶ ὁ τὸ βιβλίον ὅλον τοῦτο (Odysseam) μεταφράσας Θρᾷξ Δημοσθένης μεταβολὰς Ὀδυσσείας τὴν τοιαύτην αὐτοῦ πραγματείαν ἐκάλεσεν" Eustath. 1406, 10. Sed hoc, ni fallor, recentius est quam Herodianus vel illa scholia. Deinde quod ad significationem hic aptam, Ibycus versum Homericum, ut mihi videtur, non σχεδὸν παρέφρασε, sed παρέφρασε quidem re vera.

36, 12. δαρὸν χρόνον ἧστο τάφει πεπαγώς] Cod. δαρὸν δάραοι χρόνον ἧστο τάφεις πεπηγώς. Unde Schneidewinius fr. 211 fecit δαρὸν δαρὸν χρόνον —, Bergkius p. 659 δαρὸν δαρῷ χρόνον — Sed δηρὸς non dicitur nisi cum χρόνος coniunctum: atque nec affectus nec affectatio hunc locum decet. Ego δάραοι nihil esse quam δαρόν et ipse putavi, sed librariorum oscitantia ortum. Frequens in nostro Codice dittographiae vitium, et omne quidem genus. Monebo hoc loco, quia in hoc uno vocabulo φᾶρος complura concurrerunt. Abiiciendum fuit τοιοῦτο v. 3: originem si quaeris, in versu antecedente est τοιοῦτο. Item v. 28 in his οὕτω γὰρ ἐπὶ Μενελάου ἐκαλεῖτο πρωρεύς abiiciendum erit ἐπί: sed in versu proxime sequente offendis ἐπί: verisimile simul loco suo cessisse articulum ὁ. Item quod in versu Homerico v. 9 δὴν ποτὲ Codex exhibuit pro δὴν ἧστο id non falso lecto vocabulo sed aberranti oculo deberi putes: est enim paulo ante v. 7 ὁπότε. Ad δαρὸν δάραοι quod attinet, erit id hoc genus cum idem vocabulum uno tenore bis scriptum invenitur sed semel corruptum. Sic 26, 35 [καὶ δεῦρα] καὶ δεῦρο. p. 17, 24 τὰ εἰς ρα λήγοντα [θήγοντα] θηλυκά, ubi dum peccatur in dittographia peccatur per dittographiam, vides enim θ in θήγοντα ortum propter sequens θ in θηλυκά. p. 42, 6 κή-

οὕτω γὰρ ἔκλινεν ὡς βέλει. Ἀναδράμωμεν δὴ ἐπὶ τὰ παρα- 36
δείγματα· θάλος, δάος, φάος, πάθος, μάθος, Ἀλκαῖος

ἀππατέρων μάθος,

νάπος, γάνος, σάκος, δάκος, βάρος. σημειῶδες ἄρα τὸ φᾶρος ἐκτεινόμενον τὸ α·

φᾶρος μέν οἱ πρῶτον εὔπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα.

οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος τὸ α καὶ συστέλλουσι, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις·

εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἴσον ἐν οὐρανῷ·

βιος κωμικός h. e. κωβίος [κωμικός] utroque corrupto. p. 5, 12 παλαιοῖς [ἄλλοις] Ἕλλησι.

Sed totius huius generis exemplar est p. 40, 1 καὶ σπίνος ἐπινοήσω ἀσπίζων. Hic scilicet est versus Arateus καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων. Scriptum igitur vides σπίνος ἐπινο in male repetito σπίνος σ initiali mutato in ε: finale autem ne nunc quidem abesse videtur, sed migravit paululum: habebis post proximum η.

Spatio interiecto repetita, qualia fuerunt τοιοῦτο et ἐπί, p. 26, v. 14 φιλεῖ [τρέπειν], ubi hoc intolerabile τρέπειν ex longinquo est, ex v. 4, ubi recte erat φιλεῖ τρέπειν. p. 12, 30 σημαίνει θυγατέρα Ποσειδῶνος γενομένην καὶ Ἀλκυόνης [γενομένης]. 42, 28 εἴτε μὶν ἀργείων χρὴ [μὲν] καλέειν ἀάτην. 21, 12 εὔκαιρος [εὐ]πάλαιρος. Et 6, 25 ἐξο-[μέ]λεις με.

36, 14. θάλος] et mox φάος, πάθος, γάνος, δάκος pro Codicis vitiis κάλος, ψάος, πάγος, τάνος, τάκος, partim cum Lobeckio l. l.

18. φᾶρος μέν οἱ —] Cod. φάρος μέν οἱ πρῶτον ἔπλυνεν ἠδὲ χιτῶνα. π, 173.

22. εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἴσον ἐν οὐρανῷ] Cod. ἶσον. Herm. de Aeschyli tragg. fata Aiacis et Teucri complexis p. 14. — In Excerpto περὶ διχρ., apud Draconem, in reg. pros. ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ.

36 ἀλλὰ κατὰ συστολὴν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τηρεῖ·

σπεύδουσαν αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει,

καὶ ἐν Κρίσει σατυρικῇ

καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

Παραφυλακτέον ὅτι τὸ φάρος τυχὸν συστελλομένου τοῦ α ἀναδέχεται πάλιν ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ τὰ τρία γένη ὥσπερ καὶ τὸ τάφος. ἔστι γὰρ ἀρσενικόν· οὕτω γὰρ ὁ Μενελάου ἐκαλεῖτο πρωρεύς. ἀλλὰ καὶ τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς νήσου ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα λαβούσης, ὥς φησιν Ἑκαταῖος. καὶ οὐδέτερον, ὁπότε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου ἢ καὶ τοῦ ἀρότρου, ὡς καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ

37 ἀεὶ φάρεος χατέουσιν ἑκόντες.

οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εὕρηται.

36, 23. ἀλλὰ κατὰ συστολὴν sqq.] Cod. ἀλλὰ κατὰ στολὴν ἐν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐντείνει σπεύδουσαν αὐτήν· ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι. — Restituit συστολὴν pro στολὴν Blochius. Deinde ἐν omisi ut ex dittographia praecedentis syllabae ortum. Poteram ἦν. Reliqua ex loco l. περὶ διχρ. restituit Dindorfius. Librarius hic ab uno φάρει ad alterum aberravit. In versu altero Cod. hic ὡς ἐμῷ, Reg. pros ᾧ ἐμῷ. In Codd. περὶ διχρ. et apud Draconem ὡς ἐμοί.

26. συστελλομένου τοῦ α] Cod. συστελλόμενον τὸ α

28. Μενελάου] Cod. ἐπὶ Μενελάου. Ad rem, ut hoc utar quod satis est, cf. Steph. Byz. ἔστι καὶ νῆσος ἡ πρὸς Ἀλεξανδρείᾳ .... Φάρος δ' ὁ πρωρεὺς Μενελάου ἐν τῇ νήσῳ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ἐτάφη.

31. τοῦ ἀρότρου] Cod. τὸ ἀρότρου

32. ἀεὶ φάρεος cett.] Cod. ἀεὶ φάρεος χατεύουσιν ἔχων· οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εἴρηται. Recte εὕρηται Stollius Antim. fr. p. 106. In versu Antimachi scripsi ἑκόντες „lubentes“. Quid alii tentaverint vide apud Stollium. —

37, 1. οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εὕρηται] Videntur fuisse qui vellent scribi φάρευς.

Θ ά σ σ ω ν. τὰ εἰς σων λήγοντα συγκριτικὰ δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει. βράσσων 37

ἀ λ λ ά τ έ ο ἱ β ρ ά σ σ ω ν τ ε ν ό ο ς,

πάσσων

τ ὸ ν μ ὲ ν Ἀ θ η ν α ί η θ ῆ κ ε ν Δ ι ὸ ς ἐ κ γ ε γ α υ ῖ α
μ ε ί ζ ο ν ά τ' ε ἰ ς ι δ έ ε ι ν κ α ὶ π ά σ σ ο ν α.
τ ο σ σ ο ῦ τ ο ν ὀ ΐ ο μ α ι ἢ ἔ τ ι μ ά σ σ ο ν.

37, 3. εἰς σων] Cod. εἰς ων peccat ut infra s. γλύσσων. Quo ne ῥᾴων quidem excluderetur. Sed nihil interest scribatur εἰς σων an εἰς σσων. Herod. περὶ διχρ. p. 291 πᾶν εἰς σσων (ap. Drac. p. 32 εἰς σων) εἰ ἔχει δίχρονον ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, πάσσων, μάσσων, βράσσων, γλύσσων. σεσημείωται τὸ θάσσων καὶ ἐλάσσων ἐκτείνοντα τὸ δίχρονον. Vides quam tota illa veterum grammaticorum doctrina et librorum, quibus illi utebantur, usus in oblivionem venerit. Nemo apud nos cogitat de longa in ἐλάσσων nec de brevi in μάσσον e. g. et in eo, quod omnium frequentissimum est, ἆσσον. De quo diserte Epimer. Hom. 42. E. M. 158, 13. Et sic demum scite ad urbem translatus versus Homericus ἄσσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι. Eustathii temporibus iam videmus vacillari coeptum esse iamque inveniebatur circumflexus: p. 112, 35 ὅτι τὸ ἆσσον ἐπίῤῥημα σημαίνει μὲν τὸ ἐγγύς, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐγγύς ἔγγιον ἔσσον καὶ ἆσσον· καὶ ῥηθήσεται περὶ τούτου ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πλατύτερον (sc. p. 630, 18, quo loco omnes hos comparativos vero accentu notatos habemus)· εἰ δὲ ἀκριβῶς περισπᾶται αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ χρὴ ζητῆσαι. — Max. Plan. Bachm. II, 26, 18. — Ceterum apparet non recte habere haec Arcadii 195, 1 τὰ εἰς σων συγκριτικὰ οὐδέποτε ἐκτεταμένῳ διχρόνῳ παραλήγεται, βράσσων, ἐλάσσων. θάσσων σεσημείωται ὅτι φύσει μακρᾷ παραλήγεται. Sed hoc fere modo: . . . . . . παραλήγεται, βράσσων, πάσσων, μάσσων. τὸ ἐλάσσων, θάσσων σεσημείωται —

6. ἀλλά τέ οἱ βράσσων —] K, 226.

8. τὸν μὲν Ἀθηναίη —] ζ, 229. Cod. τὸ μέντοι

10. τοσσοῦτον ὀΐομαι ἢ ἔτι μάσσον. ἔνθεν —] Cod.

37 ἔνθεν παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βάσσον. σημειῶδες ἄρα τὸ θάσσων ἐκτεινόμενον τὸ α,

θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους.

πρόςκειται δὲ δισύλλαβα διὰ τὸ ἐλάσσων.

Λουτρόν. τὰ εἰς ρον λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ, ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους ἢ σύμφωνον ἢ σύμφωνα, βαρύνεσθαι θέλει, σεῖστρον, δένδρον, δέρτρον,

δέρτρον ἔσω δύνοντες,

φέρτρον,

κείμενον ἐν φέρτρῳ,

πλῆκτρον, καὶ ἄλλο πλῆθος τῶν τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. ἀλλὰ μόνον τὸ λουτρὸν ὀξύνεται· ὅπερ καὶ τρισύλλαβον λέγεται λοετρόν,

εἰς ὅ κε θερμὰ λοετρά.

ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα δισσόν, λοέω καὶ λούω,

ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον.

Οἶμα. οὐδὲν εἰς μα λῆγον καθαρὸν δισύλλαβον οὐδέτερον πρὸ τέλους ἔχει τὴν οι δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ οἶμα.

τοσοῦτον ὀνομάσῃ ἔτι μάσσων, μάσσον. ἔνθεν. — Restituendus erat versus Homericus Θ, 203: quo eodem Herodianus utitur in loco memorabili de comparativis, quem etiamsi nihil habet de quantitate non poenitebit comparasse, qui locus ex libro eius περὶ παθῶν servatus est in Etym. G. s. κάῤῥων p. 301. Ibidem habemus ..... βάσσων, ἔνθεν παρ' Ἐπιχάρμῳ βάσσον τὸ χωρίον. E. M. 191, 18 βάσσων. Ἐπίχαρμος βάσσον χωρίον, ἀντὶ τοῦ βαθύτερον, εὔγειον.

37, 13. θάσσονας —] N, 819. Cod. θάσσονα σιρήκων et ἤμεναι.

16. pro ἢ ante σύμφωνον Cod. ρ̄.

17. δέρτρον] λ, 578. Cod. δύντες. Reliqui loci Homerici sunt Σ, 236. Ξ, 6. δ, 252 (Cod. λόευν: fortasse igitur ut in margine Harl. notatum: ἐγὼν ἐλόευν).

τὸ γὰρ οἶδμα οὐ καθαρεῦον. δύναται γὰρ καὶ ἀπὸ συμφώνου **37** ἄρχεσθαί τινα ἢ ἀπὸ συμφώνων, ἵνα μή τις λέγῃ ὅτι ἄλλο οἶμα ἐπιζητῶ· διὸ ἔθηκα πρὸ τέλους.

Ὀ σ τ έ ο ν. οὐδὲν εἰς ον λῆγον καθαρὸν οὐδέτερον μονογενὲς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παρεδρευόμενον παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀστέον. αἴτιος δὲ ὁ πλεονασμός. τὰ δὲ τοιαῦτα ἤτοι ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ κολεόν, στελεόν, ἐλεόν **38**

β ά λ λ ο ν δ' ε ἰ ν ἐ λ ε ο ῖ σ ι ν,

αἰτία δὲ τῆς ὀξείας ἡ πρὸ τέλους συλλαβὴ ἔχουσα πρὸ τοῦ ο τὸ ε· ἢ προπαροξύνεται, ὁπότε μὴ τὸ λ πρὸ τοῦ ε ἐστίν, ὄρνεον, κάνεον, ὄστρεον. δῆλον οὖν ὡς καὶ τὸ ὄστεον ἐχρῆν λέγειν. διὸ μονῆρες κατὰ τὸν τόνον φαμὲν εἶναι αὐτό. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὡς καὶ ὀστοῦν λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν

37, 26. δύναται γὰρ cett.] Haec ita intelligo: Ne quis obiiciat: quomodo alterum esse potest εἰς μα λῆγον καθαρὸν δισύλλαβον οὐδέτερον πρὸ τέλους ἔχον τὴν οι δίφθογγον? Nonne hoc iterum esset οἶμα? — Hoc verum esset si dixissem ἀρχομένην ἔχον τὴν οι δίφθογγον. Nunc, cum dixi πρὸ τέλους, caderent sub canonem si essent, qualia nihil obstat quo minus esse p o s s e n t, κοῖμα e. g. vel στοῖμα.

32. ὁ πλεονασμὸς] Arcad. 118, 26 τὰ εἰς λεον ὀξύνεται, Χαλεόν, ἐλεόν ἡ μαγειρικὴ τράπεζα· εἰ δὲ μὴ ἔχουσι τὸ λε, προπαροξύνονται, ὄστρεον, ὄρνεον, δένδρεον. Τὸ δὲ ὀστέον παροξύνεται ὡς δισύλλαβον· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἵστημι στέον καὶ ὀστέον. — Pros. Il. Ω, 793 τινὲς ὄστεα προπαροξυτόνως ὡς χάλκεα. ἄμεινον δὲ παροξύνειν.

38, 1. στελεόν] Cod. στερεόν. Quod non est μονογενές: στελεόν confirmat Theogn. Cram. II, 121.

1. ἐλεόν] Cod. ἐλαιόν. D.

1. βάλλον δ' εἰν —] ξ, 432.

3. ἐστίν] Cod. ἐστί

4. τὸ ὄστεον] Cod. τὸ ὄστρεον. D.

5. μονῆρες] Cod. μόνηρες. D.

38 Πυτίνη

ἀλλ᾽ οὐδὲ λάχανον οὐδὲν οὐδ᾽ ὀστοῦν ἔτι ὁρῶ.

τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ κάνεον κανοῦν.

Φηρά. τὰ εἰς ρα λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ θηλυκά, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, βαρύνεσθαι θέλει, πήρα, χήρα, θήρα. σημειῶδες ἄρα τὸ Φηρά ὀξυνόμενον.

Λιβυαφιγενής. ἡ διὰ τοῦ φι ἐπέκτασις οὐδέποτε θέλει κατ᾽ ἀρχὴν συντίθεσθαι, μόνῳ δὲ παρηκολούθησεν ἐν ἐπιρρήματι τῷ ἶφι τὸ τοιοῦτο, Ἰφιγένεια, Ἰφικλῆς, Ἰφιάνασσα καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶ τοιαῦτα. πεπλάνηται οὖν Ἴβυκος εἰπὼν Λιβυαφιγενής.

38, 8. οὐδὲν οὐδ᾽] Cod. οὐδὲ οὐδ᾽ et deinde non ἔτι, sed ἔστι. D. — Caeterum haec ultima id significare videntur: scio ὀστοῦν dici: sed id non impedit quo minus recte diceretur ὄστεον; sic enim etiam κάνεον κανοῦν.

10. Φηρά] Urbs Messeniae. Il. E, 54, 3. (Plerumque, et apud ipsum Homerum plurali forma dicta, Φηραί et Φαραί.) Ibi Eust. p. 580, 40 (Et s. Φηρῇ) παραλόγως δὲ ἡ Φηρὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὀξύνεται ὡς οὕτω τετριμμένη τῇ παραδόσει· ἄλλως γὰρ τὰ εἰς ρα δισύλλαβα μονογενῆ τῷ η παραληγόμενα βαρύνεται, πήρα, θήρα, Ἥρα.

11. πήρα] Cod. πεῖρα, et subsequentia γῆρα, θῆρα.

12. χήρα] Cod. ut dixi γῆρα. Est autem χήρα secundum Herodianum μονογενές: ut praeter alia πόρνη μονογενές, unde demum masculinum πόρνος, sic χήρα, hinc χῆρος. V. Io. Al. 17. Cram. An. III. p. 270. Arcad. 135. Item Theodos. Can. Bekk. III 1006 et ad hos Choerobosc. ib. 1261. Her. Pros. Il. Ω, 316. — Hinc intelligitur Schol. Lysistr. 593 περὶ τῶν δὲ κορῶν) κορῶν περισπωμένως. οὐκ ἔστι γὰρ τριγενές.

13. Λιβυαφιγενής] Cod. et hic et in fine λεβυαφιγενής. Iure opinor correctum a Blochio.

15. τῷ ἶφι τὸ τοιοῦτο] Cod. τῷ φι τοσοῦτον. Reliqua in φι (id ex Apollonii tempore valuit) inter adverbia censeri non possunt, sed debent νόσφι et ἶφι. Cf. Arcad. 41, 26.

17. Ἴβυκος] Cod. ἴβευκος. Bl.

Π ρ ῶ τ ο ς. _ τὰ εἰς τος λήγοντα καθαρὰ δισύλλαβα παρα- 38 ληγόμενα τῷ ω τριγενῆ ὑπάρχοντα ὀξύνεσθαι θέλει, γνωτός, τρωτός, πλωτός, πτωτός, ἀλλὰ καὶ ὁ πρωτός· τὸ δὲ πρῶτος τοῦ ἀριθμοῦ τὸ ὄνομα βαρύνεται. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι κανόνες κατέσχον τέσσαρες τὴν βαρεῖαν ταύτην.

Χ ρ υ σ ό ς. τὰ εἰς σος λήγοντα δισύλλαβα ὀξυνόμενα φύσει μακρά, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, ἢ κύρια θέλει εἶναι ἢ ἐπίθετα, οὐ μὴν προσηγορικά. κύρια μὲν οὖν ἐστι τοιαῦτα· Βρυσός,

---

38, 20. ἀλλὰ καὶ cett.] Cod. ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος τοῦ — Inserui ὁ πρωτός· τὸ δὲ. Arcad. 78, 17 ῥητός, πλωτός, πρωτός ὁ πεπρωμένος (cf. ad Z, 489)· πρῶτος δὲ ἐπὶ ἀριθμοῦ. Fuse tota res disseritur in Epimerismis Hom. Cr. I. p. 339. 340.

22. κανόνες — τέσσαρες] Primum ex superlativorum regula, πρότατος πρόατος πρῶτος. Sic Herodianus ἐν ἐπιμερισμοῖς, nec aliter puto verus Herodianus: Theogn. Can. p. 83, 30. Deinde nihil videtur obstare, quo minus haec quoque Herodianum in mente habuisse putemus, quae in Epimerismis hoc modo disseruntur: τὸ πρῶτος σεσημείωται βαρυνόμενον, ἴσως ὥςπερ ἐπιμεριζόμενον ὄνομα, μία δὲ τάσις τῶν ἐπιμεριζομένων ἡ βαρεῖα (cf. Apollon. ap. Choer. 117. a. et Herod. Pros. Il. II, 234). ἢ πρὸς διαστολὴν τοῦ πρωτός βαρύνεται. Hi igitur tres canones: quartum hunc putabimus de ordinalibus, qui est Arc. 42, 18 τὰ εἰς ος τακτικὰ βαρύνεται ὑπεσταλμένων τῶν εἰς στος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔννατος, δέκατος.

23. εἰς σος] Cod. εἰς ος

26. Βρυσός] Verba Βρυσός usque ad τὰ τοιαῦτα addidi. Urbium nominibus opus erat in υσος. In his quod posui Βρυσός certum videtur, sumtum ex Theognosto p. 73, 26 Βρυσὸς ὁ λιμήν*): quo loco unum Γένυσσος, ubi id diserte addidit, duplex σ habere videtur. Alterum vacuum reliqui. Nam Θυσσος, in quo vestigia quidem simplicis σ non desunt, meliorum codicum auctoritas fert per duplex σ, quamquam haec eadem auctoritas peccat ubique in accentu Θύσσος.

---

*) Βρυσοὶ ἔθνος Ἰλλυρίας schol. Paris. Apollon. IV, 470 pro Βρυγοί.

38. . . . πολὺς γὰρ ὁ σος χαρακτὴρ ἐπὶ πόλεων, ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα· Λισός πολίχνιον Κρήτης, Παισός,

ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ,

Οἳ Γνωσόν τ' εἶχον,

Ῥωσός, καὶ ταῦτα ἐπὶ πόλεων. ἐπίθετα δὲ τοιαῦτα· τρυσός,

Hunc falsum esse scribendumque esse oxytonos monuit Dindorf. in Thes. ex Arcad. p. 76, 12: nisi forte eo loco θυσσός aeque falsum est (fortasse pro βυσσός) ac subsequens est ἀσσός, pro quo λισσός aut Ἠσσός scribendum videtur. Sed accentus acutus tamen constare videtur ex regula in Pros. Il. Ω. 80. Ex hoc iudicium pendebit de Thracio Nyssos apud Plin. IV, 9, 36*). Ex eadem illa regula Τνύσσος πόλις Καρίας (Steph. B.) acutum postulabit, sed duplex σσ eius regionis characteri convenit. Nec Ὕσσος, Ὕσσου λιμήν (Ptolem. p. 335. Wilb. Arrian. Peripl. p. 38 Hoffm. Anonym. p. 123 Hoffm.) videtur moveri posse.

38, 26. Λισός] Cod. λισσός. Vera scriptura servata Arcad. 75, 12 τὸ δὲ λισός ὀξύνεται καὶ τὸ μυσός (sic Havn. recte) καὶ τὸ χρυσός. Nec regula ibi aliud fert (v. 11 scribendum Κῖσος pro κίνσος, Theogn. p. 72, 15).

26. Παισός — τ' εἶχον] Cod. παρνός, ὅς ῥ' ἐνὶ παίω οἰγνῶσσον τεῖχος. Emendaverunt Cramerus Mus. phil. Cant. p. 638 et Meinekius Del. Ep. 211: nisi quod Cramerus post Παισῷ inseruit Γνωσός, quo non opus erat. — Exempla Homerica, prius ex Il. E, 612, alterum B, 644.

27. Γνωσόν] uno σ dedi. v. Arcad. 75, 7, ubi veram scripturam per unum σ, quam sine dubio regula postulat, servavit cod. Havn. — Theogn. p. 72, 11 τὰ διὰ τοῦ ωσος δισύλλαβα θηλυκὰ καὶ ὀξύτονα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, Κνωσός δι' ἑνὸς σ, Τρύφων δὲ διὰ δύο. Ῥωσός.

27. Ῥωσός] Syriae. Raro peccatur in accentu (v. Pinedonem ad Steph.): saepius codices duplex σ ferunt: sed altera scriptura, quam et grammatici ferunt, ut videmus, et exhibent nummi, nequaquam codicum auctoritate destituta. v. Tzschucke ad Strabon. XVI p. 752 (T. VI, 312). Locis

---

*) Fluvium Νῦσος exhibet Theogn. 72, 17.

ῥυσός, Μυσός. τὸ τοίνυν χρυσός ὀξυνόμενον μονῆρές ἐστιν· οὔτε **38** γὰρ κύριον οὔτε ἐπιθετικόν ἐστι.

Μ ύ ρ ο ν. τὰ εἰς ρον λήγοντα δισύλλαβα καθαρὰ προςηγορικά, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, ὀξύνεσθαι θέλει, ξυρόν, σφυρόν, πυρόν. σημειῶδες ἄρα τὸ μύρον βαρυνόμενον. τὸ γὰρ Ψύρον ἢ Στύρον ἢ Μύρον, κύρια ὄντα, ὑγιῶς βαρύνεται.

Κ ε φ α λ ή. τὰ διὰ τοῦ αλη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μονο- **39** γενῆ βαρύνεσθαι θέλει, χωρὶς εἰ μὴ συναληλιμμένα εἴη, Μυκάλη, φιάλη, ξυάλη, Μυρτάλη, Πετάλη, ἀγκάλη, δαμάλη. σημειῶδες ἄρα τὸ κεφαλή ὀξυνόμενον ἐπὶ τοῦ μερικοῦ εἴτε ἐπὶ τοῦ κυρίου. τὸ γὰρ ἀλαλή οὐ φύσει τρισύλλαβον,

κλῦθ' ἀλαλά, πολέμου θυγάτηρ.

---

ab Holstenio ad Stephanum allatis non uteris nisi varia lectione quam recentiores editiones exhibent inspecta.

38, 28. τρυσός] Cod. τραυσός. Emendavit Lobeck. Pathol. p. 419 ex Hesychio: τρυσσόν νοσερόν, λεπτόν, ἀσθενές. Theogn. 24, 21 τρυσὸν ἀσθενές.

34. Ψύρον ἢ etc.] Insula Ψύρα, ut urbs Euboica Στύρα, item Μύρα Lyciae apud scriptores et grammaticos non inveniuntur hodie, quod sciam, nisi plurali forma. Praeter τὰ Μύρα Stephanus agnoscit etiam ἡ Μύρα (cf. Theogn. 101, 29), sed non τὸ Μύρον. An ex hoc loco concludendum putabimus Herodianum singularis illas formas generis neutrius in usu invenisse? Non videtur ita sed posuit singularia, hic commodiora, quae illis pluralibus necessario praestructa viderentur, cum observatum non esset in talibus pluralis et singularis formae accentum variari, ut in nonnullis urbium nominibus primae decl. in α et αι observatum.

39, 2. συναληλιμμένα] Cod. συναλημμένα. Bl.

3. Πετάλη] nomen meretricium, v. Mein. com. I, 86. Item Μυρτάλη: quod ad Θεττάλην accentus explicandi causa adhibebatur, Ammon. 117 (Aristarch. 286).

5. μερικοῦ] Nominat vocem κεφαλή μερικόν, quod μέρος σωματικὸν vel μέρος σώματος significat.

5. εἴτε ἐπὶ τοῦ κυρίου] demum Atticum dicit.

5. ἀλαλή etc.] Arcad. 108, 23 (eo loco, qui nostro

39 τὸ δὲ μυγαλῆ περισπᾶται, ἐπεὶ παρὰ τὸ γαλῆ συντέθειται συναληλιμμένον καὶ περισπώμενον. κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι Κηφισόδωρος ἐν Ὑΐ

ὦ καὶ λέων καὶ μυγαλῆ καὶ σκορπίος.

Φυλή. τὰ εἰς λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ υ παραληγόμενα βαρύνεσθαι θέλει· τύλη, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς κνέφαλλον καλεῖν, ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν.

convenit) τὸ ἀλαλή ὁ θόρυβος „παρὰ τὸ λαλῶ". Inde φύσει non trisyllabum, sed pleonasmo accedentis α. Fragmentum aliunde, ut ab Athen. I. 19. a, paulo plenius accepimus: κλῦθ' ἀλαλά, πολέμου θύγατερ (sic reliqui) Ἐγχέων προοίμιον. Pindari esse, cuius inter fragmenta relatum est (225. 187 Bergk.), incertum est.

39, 7. κλῦθ'] Cod. κλύθ'

8. μυγαλῆ] Cod. hic et in versu μυγδαλῆ. Correctum a Meinekio Com. I. p. 268.

8. παρὰ τὸ γαλῆ] Cod. παρὰ τὸ ἁλός. Nihil amplius videtur latere posse quam γαλῆ, cum praesertim illa συναληλιμμένον καὶ περισπώμενον apposita inveniantur, qui accusativi sunt. (Cf. γαλῆ, μυγαλῆ p. 6, 23. Et συκέα συκῆ, γαλέα γαλῆ Arc. 103, 7.)

10. ἐν Ὑΐ ὦ καὶ —] Cod. ἐν ὑπείνῳ· καὶ — V. Mein. l. l.

11. σκορπίος] Cod. σκόρπιος. Illud docet Arcad. 42, 3.

13. τύλη] Vocabulo τύλη, culcita, quo vulgaris sermo et dialecti usi sunt, non usi Attici, sed dicebant κνέφαλλον, eadem voce culcitam significantes qua tomentum (haec autem propria vocis κνέφαλλον significatio est), quo infarta est culcita. Hoc cum faciunt Attici ea figura utuntur, qua τὸ περιέχον eodem vocabulo dicitur quo τὸ περιεχόμενον. Epim. II. 197, 32 ἀπὸ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον. τί ἐστιν ὁ τρόπος; μετωνυμία. Ib. 439, 33 χορὸς ὄνομα, ἐκ τοῦ χῶρος, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. Similia sunt quibus optimi veterum utuntur in homonymia explicanda, τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, τὸ βάλλον καὶ τὸ βαλλόμενον, quae apposui Aristarch. p. 71.

Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ 39

καὶ νὴ Δί' ἐκ τοῦ δωματίου γε νῷν φέρε
κνέφαλλον ἅμα καὶ προςκεφάλαιον τῶν λινῶν.

ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνάφου, ἥτις σημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ᾗ περιπεταννύντες τὰς ἐσθῆτας ἐξέθλιβον τὸ πλενάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνοῦ, ᾧ καὶ πρὸς τὰς τύλας ἐχρῶντο, ὥςπερ καὶ νῦν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ τοῦ ἐμβαλλομένου Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Πεισάνδρῳ

ὥςπερ κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένος.

ὥςτε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ α εἰς ε· ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος

39, 15. Ἀριστοφάνης sqq.] Cod. Ἀριστοφάνει ἀμφιάρεῳ· καινὴ διὲκ τοῦ δωματίου γένων φέρε κνέφαλλον ἅμα καὶ προςκεφάλαιον ἐκ τῶν λινῶν. Emendavit Dindorfius, observans secundum versum etiam a Polluce afferri X, 40.

18. ἀπὸ τοῦ κνάφου] Cod. ἀπὸ τοῦ κνέφον. Dind. in Thesauro κνέφος, Meinekius Com. II, 2 p. 650 κνάφος. Et per α scribendum esse satis ex sequentibus patet et ex Eustathio 1746, quem locum mox afferemus.

18. ἥτις] Mein. l. l. ὅστις: quod non necessarium videtur: ἥτις sc. λέξις.

19. ᾗ περιπεταννύντες] Cod. ἡ περιπεταννῦντες. Correxit Meineke l. l. Illud ᾗ dativus est: cui superinducentes. Quod alio loco simillime Herodianus dixerat. Eustath. 1746, 15 (sine auctoris significatione servatum etiam in Et. M. 521, 36): ὁμοίως δὲ ἐκ τοῦ κνῶ λέγει (Ἡρωδιανὸς) καὶ τὸ κνάπτειν γίνεσθαι, ὡς ῥῶ ῥάπτω — ἀφ' οὗ κνάφος φυτὸν ἀκανθῶδες, ᾧ τὰ ἄθικτά φησι τῶν ἱματίων ἐπισύροντες κατεργάζονται. Hesych. κνάφου δίκην· ὅταν ἐν κύκλῳ οἱ κναφεῖς περιέλκωσι τὰ ἱμάτια περὶ τὸν λεγόμενον κνάφον. ἔστι δὲ τοῦτο φυτὸν ἀκανθῶδες.

20. ᾧ] Cod. οἷς. Illud, quod solum verum esse potest, item debetur Meinekio.

23. κνεφάλλων et πτίλων] Cod. νεφάλλων et πτιλῶν.

24. ὥςτε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ α εἰς ε] Meinekius cum Com. II p. 75 putasset μετάθεσιν requiri, quod Dindorfio quoque visum in Thes., hoc ipse retractavit p. 650, ἀντί-

39 ἐγένετο. εἰσί μέντοι οἳ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν. ἔν τισιν ἐν

θεσιν defendens ex Orione 155, 19 ἀντίθεσις τοῦ ε εἰς υ. Nec infrequens est. Herodianus Pros. Il. Ξ, 352 Ptolemaeum dicit ἑέρσαι probare hoc accentu, ut Ἑλένη Ἑλέναι ita ἑέρση ἑέρσαι: ἠλιθίως πάνυ. οὐ γὰρ ἐνόησεν ὅτι τὸ ἑνικὸν διὰ τὴν μετάληψιν τοῦ α εἰς η πρὸ τέλους ἔσχε τὸν τόνον, ὁμοίως τῷ ἄελλα ἀέλλη οὕτως ἕερσα καὶ ἑέρση. εἰ δὲ τὸ πληθυντικὸν οὐκέτι ἀντιθέσεως ἔχεται, ἀπολήψεται τοῦ ἕερσα προπαροξυνομένου τὸν τόνον. Et. M. 31, 43 αἰέλουρος, τοῦτο οὐκ ἔστι πλεονασμός, ἀλλ' ἀντίθεσις. παρὰ γὰρ τὸ αἰόλον καὶ τὴν οὐρὰν ἐτυμολογεῖται αἰέλουρος. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Ep. Hom. 58, 22 ἅζω τὸ σέβομαι, ἅσω ἅσιος καὶ κατὰ ἀντίθεσιν ὅσιος. Item 289, 21 (ε εἰς α). 362, 12 (ο εἰς υ). 16 (ubi legendum ἆσσον ἀσσότερον τὸ ἀκόλουθον .. κατ' ἀντίθεσιν ἀσσύτερον). 365, 25 (α εἰς ο). 362, 9 πυρὸς παρὰ τὴν ἔκφυσιν, φυρὸς καὶ πυρὸς κατ' ἀντίθεσιν τοῦ φ εἰς τὸ π. 396, 28 ἀντιθέσει τοῦ π εἰς β. Claud. Sacerd. art. gr. I, 98 (et similiter alii Latinorum) Antithesis est litterae pro littera commutatio, ut olli pro illi.

39, 25. Εἰσὶ μέντοι οἳ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν· ἔν τισιν ἐν Μαλθακοῖς Κρατίνου παρεφύλαξε Σύμμαχος] Cod. μαλακροῖς et κρατύνου et περιεφύλαξε. Bl. Dixit de hoc loco is, per quem Symmachum accuratius cognovimus, O. Schneiderus de Schol. Ar. p. 75, recte monens ἔν τισι nihil significare posse quam ἔν τισιν ἀντιγράφοις. Sic Harpocrat. p. 32 ἔν τισι δὲ ὥςπερ παρνόπων γέγραπται, quem locum Meinekius adhibuit, et Steph. Byz. Μυργέται . . . . ἔν τισι δὲ τῶν Ἡρωδιανοῦ γράφεται Λυργετῶν κακῶς. Schol. M, 435 ἀεικέα, ἔν τισι μετὰ τοῦ ν ἀνεικέα. Et saepius. Idem de significatione vocabuli παραφυλακτέον comparat Herodianum nostrum p. 36, 25 παραφυλακτέον ὅτι τὸ φάρος — ἀναδέχεται πάλιν ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ, „unde perspicitur, inquit, παραφυλάττειν Herodianum eo posuisse sensu, quo in Aristophaneis scholiis poni solet παρατηρεῖν, i. e. observare vel singulare aliquid et paulo insolentius non incuriose omittere, sed agnoscere idque verbis consignare". Haec quoque vere. Nam vel quod extremum addidit „idque verbis consignare," ut idem significet, quod nos annotare solemus dicere, quamquam in eo

Μαλθακοῖς Κρατίνου παρεφύλαξε Σύμμαχος. 39

Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς· ἀλλὰ μέμνηται Σαπφὼ ἐν

Herodiani loco, quo usus est, ex mea sententia non inest et raro ea significatio expressa est, tamen nonnunquam valere putamus. Sic apud Herodianum in Pros. Il. ad Λ, 385 περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως (κέρα pro κερᾳ) δεδήλωται ἡμῖν ὁπότε διελάβομεν περὶ τοῦ „κέρα ἐκ κεφαλῆς". τοσοῦτον δὲ ἔχω νῦν παραφυλάξαι ἐπὶ τοῦ νοητοῦ, ὡς ὅτι σπάνιόν ἐστιν ἐπ' ἀνθρωπίνης φύσεως παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ κέρας ἐπὶ τριχὸς τάσσεσθαι. Hoc enim est quasi dicat: περὶ τῆς φωνῆς ἐν ἄλλοις ἡμῖν δεδήλωται, νῦν δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἓν ἔτι δηλῶσαι ἔχομεν, ὃ παρεφυλάξαμεν ἐπὶ τοῦ νοητοῦ. Item ἡμεῖς δὲ ἐκεῖνο παραφυλάξαι ἔχομεν, ὡς ὅτι — ad Λ, 636 (cf. ὑπὲρ δὲ τοῦ — ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν ὡς ὅτι — Δ, 228 vel ἀποφήνασθαι M, 26). Et sic commodius, opinor, in eodem libro ad A, 396. Iam incertum Γ, 280. Ad alteros significationis gradus, qui sunt attendendi et animadvertendi, item observandi v. Pros. Il. Ω, 213. A, 129. Δ, 151 (ubi est medium ἐπὶ δὲ τούτων παραφύλαξαι ὅτι —) K, 546 (οἱ ἀκριβέστερον αὐτὰ παραφυλάξαντες ἔκθλιψιν δεδώκασι) μον. λ. 3, 2. 3, 7. 36, 25. Quod et solum huc facere potest. Attamen vereor ne hic locus non ita scriptus sit ab Herodiano, ut nunc scriptum habemus. Mihi certe locus propter duplex ἐν, opinor, et quod ἔν τισιν ab initio est, quotiescunque ad eum redii offensioni fuit. Recte haberet: ἔστιν ἔν τισιν ἐν Μαλθακοῖς Κρατίνου· παρεφύλαξε Σύμμαχος. Et sic potius ab Herodiano scriptum putaverim. Cogitavi etiam, si quis gravius peccatum putet, de ἔχον πίστιν ἐν cett. Ad sensum autem quod attinet, orationis tenor eo ducere videtur, ut de Attica aliqua forma, et quidem de γνέφαλλον, Herodianum loqui putem, non de γνάφαλλον, quod praeterea puto non dubitatum et satis frequens fuit. Ergo dicit: sunt etiam grammatici qui non tantum κνέφαλλον Atticis tribuant, sed etiam γνέφαλλον: quod in Cratini Malthacis Codicum auctoritatem invenit. — Caeterum habemus inter fragmenta ex Malthacis servata unum in quo vocabulum, de quo nunc quaestio, occurrit, Ath. II p. 111 e,

39 δευτέρῳ

ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν κασπολέω μέλεα

καὶ

ἀσάμενον
τύλᾳ κασπολέω·

οὐ γὰρ ὁ τέ σύνδεσμος. μύλη, πύλη, σύλη ἐν Σαμίων ὥροις· καὶ οὐδένα κατέδησεν ὧν τῆς σύλης μετασχεῖν.

---

a Meinekio (T. II p. 14) ex codd. sordibus ita scriptum

πρῶτον ἀπο πυρίαν ἔχω
ζυμίταν μὰ Δί' οὐ πλέον γναφάλλων.

Extremum vocabulum in Athenaei codd. traditum κνέφαλλον. Meinekius γναφάλλων ex nostro Herodiani loco confirmari putat. Ego, ut dixi, aliorsum inclino: et si verum est, quod Meinekius coniicit, haec a Doriensi dicta fuisse, eo minus hunc versum fuisse putaverim, de quo hic Herodianus cogitaverit, sed ex eadem fabula alium.

39, 29. ἔγω δ' ἐπὶ —] Haec usque ad alterum κασπολέω sic sunt in Cod.: ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν τύλαν σπολέω μέλεα· κἂν μὲν τε τύλαγκας ἀσπόλεα. Secundum Sapphonis librum versibus Aeolicis pentametris compositum fuisse ex Hephaestione constat: unde primae partis emendatio Hermanniana (Opusc. VI. p. 130.), quam dedimus, certa est. Sed quae post μέλεα sunt Hermannus cum his in unum fragmentum coniunxit. Quod ita certe ut ab eo institum est non procedit, quia proximam Herodiani observationem οὐ γὰρ ὁ τέ σύνδεσμος in emendatione sua vir egregius neglexit. Quod item a Bergkio factum. Eo modo scribendum esse, ut aliquo modo potuerit dubitatum esse, utrum τύλα an τ' ὕλα intelligi debeat, mihi certum visum, iudicavitque ita etiam Neuius, a quo cetera nihil opis. In eo, quod lusimus, a quibusdam intellectum putes, quamquam male, ut meliores interpretes iudicarunt, „in sylvis suum cor edentem."

32. σύλη —] Cod. ὕλη ἐν Σαμίων ὅροις· καὶ οὐδένα κατέδησεν τῶν τῆς ὕλης μετασχεῖν.

Μονῆρες ἄρα τὸ φυλή ὀξυνόμενον. 39

Σ ί ν ο ς. τὰ εἰς νος λήγοντα ἐπ' εὐθείας τῷ ι παραλη- 35
γόμενα συνεσταλμένῳ οὐ θέλει οὐδέτερα εἶναι, οἷον πίνος, λίνος, 40
σπίνος,

καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων καὶ ὄρνεα πάντα

παρ' Ἀράτῳ. πῶς οὖν τὸ σίνος οὐδετέρου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπέποίηται.

Ἰ ό τ η ς. τῶν εἰς της ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντων γένεσις προκατάρχει ὀνοματική, ταχυτής, βραδυτής, ἰσότης, κουφότης, κακότης, δηϊοτής· σημειῶδες τὸ ἰότης

μὴ δἰ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσιχθων.

40, 1. καὶ σπίνος cett.] Cod. καὶ σπίνος ἐπινοήσω ἀσπίζων, καὶ ὄρνεα πάντα, παρ' αὐτῷ. Blochius, indicato Arati versu Dios. 292.

3. τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται] Suid. κρίνεσι στεφανοῖς. (Nub. 909) κέκλιται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος ὡς τὸ τεῖχος· οἱ δέ φασι μεταπλασμὸν εἶναι. Fuerunt igitur qui hoc κρίνεσι saepius apud Atticos inventum ex vulgato κρίνοις per metaplasmum ortum dicerent, alii, inter quos Herodianus, qui aliorsum referrent: μέγαρον, ὅπερ ἔλαβε καὶ τὴν εἰς ος κατάληξιν μέγαρος (unde μεγαρέων apud Sophronem)· γίνεται γὰρ τὰ εἰς ον οὐδέτερα καὶ εἰς ος, ὥςπερ τὸ θύον θύος, καὶ μὲν τοὺς θυέεσσιν (Il. I, 499) ὡς ἀπὸ τοῦ θύος, ὡς βελέεσσιν, καὶ δρίον δρίος, καὶ κρίνον κρίνος, ἔνθεν καὶ κρίνεσι παρ' Ἀριστοφάνει· καὶ παρὰ Ποσειδίππῳ „τὸ τῆς ἐλαίας δένδρον", καὶ πάλιν*) παρ' Ἀριστοφάνει (debebat Pherecraten dicere) „τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεσιν". Καὶ τὸ πύον πύος λέγεται καὶ ἡ χρῆσις παρὰ τῷ Ἱπποκράτει: Epim. H. 277, quae emendata descripsi ut data sunt a Meinekio fr. Pherecratis II, 1. p. 318. In nostro vocabulo utebantur fortasse etiam Herodoteo κρίνεα.

9. μὴ δἰ ἐμὴν —] Il. O, 41. Caeterum Cod. ταχύτης, βραδύτης et δηϊότης

---

*) Hoc ni fallor non est „contra" h. l., ut Meinekius putat, sed „item": ut iam κρίνον transformavit item hoc.

40οὐ γὰρ πρόδηλον ἔχει ὄνομα, παρ' ὃ γέγονεν, ἀλλὰ ῥῆμα. τὸ μέντοι παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Λακαίναις δανότης εἰρημένον

ἐν ᾗ παύσεθ' ἀμερίων μόχθων τε καὶ
δανότητος

ὑγιῶς ἂν ἔχοι εἰ παρ' ὄνομα σχηματισθείη. τὸ δὲ παρὰ Κριτίᾳ ἐν ταῖς Ὁμιλίαις ὀρσότης ἀντὶ τοῦ ὁρμή παράσημον.

Κ ρ ι τ ή ς. οὐδὲν εἰς της λῆγον δισύλλαβον ἀρσενικὸν ὀξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτής. τὸ γὰρ λῃστής ἀπὸ

40, 10. ἔχει] Cod. ἔχον. Mox ἀλλὰ ante ῥῆμα recte insertum a Blochio. cf. 33, 26.

11. δανότης] Cod. hic et in versibus δανοτής et δανοτῆτος.

12. παύσεθ'] Cod. παύσετ'

13. εἰ παρ' ὄνομα σχηματισθείη] Puto quosdam ab adverbio δάν derivasse intelligentes quasi χρονιότητα significanter dictam: perpetuitatis molestiam. „ἀνήριθμος αἰὲν χρόνῳ τρυχόμενος". Qui a nomine, sine dubio a δανός, ut opinor aestus vel si locus ferebat sitis diceretur.

14. Κριτίᾳ] Cod. Κρατίᾳ

15. παράσημον] Cod. περάσιμον. Bl.

16. Κριτής] cf. Pros. Il. E, 9. — Choer. 53. b et 105. a, ubi est: ἰστέον ὅτι τὸ κριτής διὰ τοῦτο βαρύνεται ἐν τῇ συνθέσει, οἷον δικαιοκρίτης, ὀνειροκρίτης, ἐπειδὴ παράλογός ἐστιν ἐν τῇ ἁπλότητι ἡ ὀξεῖα τάσις, ὤφειλε γὰρ βαρύνεσθαι ἐν τῇ ἁπλότητι. τὰ γὰρ εἰς της λήγοντα ἀρσενικὰ φύσει δισύλλαβα βαρύνονται, οἷον δότης, πλύτης, θύτης, χάρτης, Κράτης. διὰ τοῦτο τὸ ψάλτης ἀναλογώτερόν ἐστι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον βαρυνόμενον τοῦ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὀξυνομένου· ἐκεῖνοι γὰρ ψαλτής λέγουσιν ἐν ὀξείᾳ τάσει. πρόςκειται φύσει δισύλλαβα διὰ τὸ λῃστής ὀξυνόμενον, τοῦτο γὰρ ἀπὸ τρισυλλάβου τοῦ ληϊστής ἐγένετο. — Arcadius igitur p. 24, 6 — τὸ μέντοι κριτής καὶ ψαλτής Ἀττικῶς ὀξύνεται. καὶ ἔτι τὸ ληϊστής καὶ λῃστής sic potius scribere debebat: τὸ μέντοι κριτής ὀξύτονον, καὶ τὸ ψαλτής δὲ Ἀττικῶς ὀξύνεται. —

17. τὸ γὰρ λῃστής — τρισυλλάβου ἐστί] Cod. τὸ γὰρ

τοῦ ληϊστής τρισυλλάβου ἐστί· διὸ ἔχει προςκείμενον τὸ ι. τὸ δὲ **40** ψαλτής Ἀττικόν ἐστιν ὀξυνόμενον, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος.

Κ ρ ε ί σ σ ω ν. τὰ εἰς σων λήγοντα συγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλους ἔχει τὴν ει δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ κρείσσων. λέγεται δὲ καὶ κρέσσων μὴ πλεονάζοντος τοῦ ι,

κ ρ έ σ σ ω ν γ ὰ ρ ο ἰ κ τ ι ρ μ ο ῦ φ θ ό ν ο ς,

καὶ

ἦ ν θ ε ὸ ς ἢ κ ρ έ σ σ ο ν· τ ί ὀ ν η σ ό μ ε θ α;

[Ὁ κανών· οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται δίφθογγος,

ληΐστής τρισύλλαβόν ἐστι. Poteram etiam τὸ γὰρ λῃστής φύσει τρισύλλαβόν ἐστι.

40, 18. προςκείμενον] Cod. προκείμενον. Bl.

19. ἐστιν] Cod. ἐστι

21. εἰς σων] Cod. εἰς ων. Quod propter μείων non scribi poterat. Debebam fortasse σσων.

23. μὴ πλεονάζοντος τοῦ ι] Herodianus quomodo κρείσσων ortum putarit, habes in Etym. M. p. 537, 17, Gud. p. 344, 23 κρείσσων παρὰ τὸ κρατύς ὄνομα συγκριτικόν. Ὁ πρῶτος τύπος κρατύτερος, ὁ δεύτερος κρατίων, καὶ ὁ τρίτος κράσσων, καὶ κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ α εἰς ε κρέσσων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι κρείσσων. Haec enim Herodiani esse intelliges ex Etym. Gud. s. κάῤῥων p. 301. — Igitur de hoc etiam dixerit (v. χείρων): αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

24. κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος] Pind. Pyth. 1, 85.

25. ἦν θεὸς ἢ κρέσσον· τί ὀνησόμεθα;] Cod. ἦν θεός· ἢ κρέσσων δέ τι ὀνησόμεθα. „Deus erat aut omnino maior aliqua vis." Facile Alexandrini poetae potius credideris quam lyrici. Forma κρέσσων Halieut. II, 235. III, 195. — κρέσσον iam Blochius. — ὀνησόμεθα etiamsi ὀνησόμεθ' significet, tamen sic scripsit Herodianus. Sic ὕλην στεγαστῆρα s. γαστήρ p. 16. ἐπώμοσα ut puto s. Ῥᾶρος 35. βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα Steph. B. s. v.

25. ὁ κανών . . .] Dindorfius verba ab ὁ κανών usque ad finem uncinis inclusit cum hac annotatione: „Quae uncinis circumdedimus in margine scripta sunt, nec videntur

40 πλὴν τοῦ κρείσσων, καὶ λεύσσω, καὶ γλαύσσω τὸ φωτίζω.]

Ἥ σ σ ω ν. τὰ εἰς ων λήγοντα συγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλους ἔχει τὸ η, ἀλλὰ μόνον τό ἥσσων.

Ἀ μ ε ί ν ω ν. οὐδὲν εἰς ων λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ν ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμείνων.

41 Χ ε ί ρ ω ν. οὐδὲν εἰς ων λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ρ ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ χείρων. αἴτιον δὲ τὸ πάθος καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Γ λ ύ σ σ ω ν. οὐδὲν τῶν εἰς ων ληγόντων συγκριτικῶν ἔχει πρὸ τέλους τὸ υ. σημειῶδες ἄρα τὸ παρὰ Ξενοφάνει γλύσσων·

εἰ μὴ χλωρὸν ἔφυσε θεὸς μέλι, πολλὸν ἔφασκον
γλύσσονα σῦκα πέλεσθαι.

Μ ε ί ζ ω ν. οὐδὲν εἰς ζων λῆγον δισύλλαβον συγκριτικόν, ἀλλὰ μόνον τὸ μείζων. δισύλλαβον δὲ προσέθηκα διὰ τὸ ὀλίζων.

Σ τ ρ υ φ ν ό ς. τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ἐν ἐπιπλοκῇ σύμφωνον, εἰ ἔχει πρὸ τέλους

---

ab Herodiano profecta.“ In Etymologico ea, quae modo adscripsimus, excipit hoc: Οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται δίφθογγος, πλὴν τοῦ λεύσσω, γλαύσσω τὸ φωτίζω, καὶ κρείσσων καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ῥήματος γινομένου (sc. κρεισσῶ, v. Eust. 55, 19. 64, 15). Quibusdam veterum locis tantum λεύσσω et κρείσσων feruntur, Eust. 64. l. l. Epim. H. 6, 15. — Nostro quidem loco haec omnia alienissima videntur.

40, 27. γλαύσσω] Cod. γραύσα. Corr. Bloch.

41, 5. Ξενοφάνει] Cod. Ξενοφῶντι. Correxit Dindorfius ex Et. Gud. s. κάῤῥων p. 301, ubi ex Herodiano περὶ παθῶν est .... γλύσσων· κέχρηται δὲ Ξενοφάνης τῷ ὀνόματι, οἷον γλύσσονα σῦκα. Cl. Not. Sturz. ad Etym. M. p. 235, 4 (213 Sturz.) ubi nunc abiit in Aristophanem: γλύσσων ὁ γλυκότερος, παρὰ Ἀριστοφάνει, γλύσσονα σῦκα.

7. πολλὸν] Cod. πολλῶν

9. μείζων] quomodo factum sit indicat Pros. Il. Σ, 519.

12. Στρυφνός] Cod. στυφνός

13. Post εἰ ἔχει] Cod. δέ. Delevit Bloch.

τὸ υ. συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, γυμνός, πρυμνός, συχνός, πυκνός, 41
στυγνός· σημειῶδες οὖν τὸ στρυφνός ἐκτεῖνον τὸ υ. οὕτω γὰρ ἀνέγνωμεν παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Σφηξί·

παῦσόν τ' αὐτοῦ τοῦτο τὸ λίαν στρυφνόν.

Προΐξ. οὐδὲν εἰς οιξ λήγει ὄνομα, ἀλλὰ μόνη ἡ προΐξ.

Γλαῦξ. οὐδὲν ὄνομα εἰς αυξ λῆγον θηλυκόν, ἀλλὰ μόνον τὸ γλαῦξ. προςέθηκα δὲ θηλυκόν, ἵνα μή τις τὸ Ταῦξ ἀντιθῇ. ἱστορεῖται γὰρ οὗτος ποταμὸς περὶ Σικελίαν.

Ἀσκός. οὐδένα τῶν εἰς κος ληγόντων δισύλλαβα ὀξύνεσθαι θέλει, Κέσκος, Φύσκος, Ἑκαταῖος ἑὼν δὲ πρεσβύτερος Λοκρὸς ἦν Φύσκου παῖς. Ζύσκος ποταμὸς Μακεδονίας, ὡς Ἀντιγενίδης φησί. δίσκος. ἀλλὰ μόνον τὸ ἀσκός δισύλλαβον ὑπάρχον.

Θοός. τὰ εἰς ος καθαρὰ δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα φιλεῖ βαρύνεσθαι, κόος, σόος, νόος, χνόος, γόος, πλόος, ῥόος,

---

41, 13. Post εἰ ἔχει] Cod. δέ. Delevit Bloch.

18. παῦσόν τ' —] Vesp. 877. Cod. παύσοντα τούτου τὸ λίαν στρυφνόν. D.

23. ἀντιθῇ] Cod. τιθῇ. Recte illud scribit Lobeckius ubi hoc loco utitur Paral. p. 100.

25. Κέσκος] Ciliciae urbs, cuius incolae stulti habebantur, unde Κέσκον οἰκεῖν et similia in stultos dictum. v. Mein. Com. IV. p. 656.

25. ἑὼν] Cod. ἴων. „Φύσκος, ut hoc utar, οὗ Λοκρός, ὧν ἀπὸ μὲν Φύσκου Φύσκοι πρώην, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ Λοκροί οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν“ Eustath. B, 531, p. 277, 19.

30. κόος —] Theogn. p. 49 enumerat γόος, θρόος, πλόος, φλόος, σόος εἴτε τὸ κύριον εἴτε τὸ προςηγορικόν, ... Κόος ὄνομα τόπου .... Dicta hac etiam forma insula Κῶς, teste Stephano (Eust. 318 fin.). Sed non id solum cogitasse puto Herodianum. Nam ne alia dicam, de quibus fortasse hoc loco et ipsis cogitare poterat, κόοι τὰ χάσματα τῆς γῆς καὶ τὰ κοιλώματα Hes. Antimacho vel Alexandrino poetae simile putes. — Porro

30. νόος, χνόος] Cod. τόος. νόος*)

---

*) Τόου πόλις (al. Τόουμ) Aegyptia, Ptol. IV, 5. p. 289. Wilb.

41 θρόος. διὸ καὶ τὸ ζόος παρ' Ἐπιχάρμῳ οἱ πλείους ἐβάρυναν

τρὶς ἀπεδόθη ζόος

ὁμοίως καὶ τὸ σόος. τὸ μέντοι θοός ἄντικρυς ὀξυνόμενον μονῆρες. τὰ δὲ αἴτια τούτων ἐν ἑτέροις δηλοῦμεν.

42 Βασιλεύτερος. οὐδὲν εἰς τερος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ ευ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ βασιλεύτερός εἰμι.

Στρουθός. τὰ εἰς θος λήγοντα καθαρὰ μονογενῆ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα φύσει μακρᾷ βαρύνεσθαι θέλει, κῶθος, οὕτως ὁ κωβίος [κωμικὸς], μῦθος, Ζῆθος, Σῆθος ποταμὸς Σκυθίας ὡς Φιλοστέφανος, Ξοῦθος τὸ κύριον,

Δῶρός τε Ξοῦθός τε,

Βοῦθος Πύθια νικήσας· παροιμία Βοῦθος περιφοιτᾷ, Κρα-

---

33. τὸ σόος] Cod. τὸ ζωός

34. ἐν ἑτέροις δηλοῦμεν] Explicatissime opinor in libro περὶ τοῦ ζώς.

42, 3. βασιλεύτερός εἰμι] Il. I, 160.

6. κῶθος sqq.] Cod. θῶκος, οὕτως ὁ κήβιος κωμικός, μῦθος, γῆθος. Correxit Meinekius Hist. Com. p. 530. cl. Ath. 309, c, et Arcadio 49, 1 μῦθος, κῶθος (sic recte Hav.), Ζῆθος, Ξοῦθος τὸ κύριον. In κωμικός verissime dittographiam ex κωβίος agnovit. — In Epimerismis II. p. 391 sic est: Ξοῦθος· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον· κῶθος, σημαίνει σζῆθος — Hic igitur praeter Ζῆθον et Σῆθον habemus, debetur nobis κωβίος.

8. Δῶρός τε —] „Hesiod. fr. XXVIII Gaisf.“ D. (XXXII Goettl.). Cod. pro utroque Ξοῦθος peccat ζοῦθος.

9. νικήσας] Cod. ἐνίκησα. Et falso accentu περιφοίτα. Emendavit Meinek. Com. Fr. I p. 158. Et exclusit idem καὶ quod Codex exhibet in his: τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ — Sed Hesychii et Zenobii loci et hic adscribendi sunt. Ille igitur: Βοῦθος περιφοιτᾷ παροιμία ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων ἀπὸ Βούθου τινὸς μετενεχθεῖσα τοῦ Πύθια νικήσαντος, ὃν ἀναγράφει καὶ Ἀριστοτέλης νενικηκότα. Zenob. II, 66 Βοῦθος περιφοιτᾷ· ταύτης μέμνηται Κρατῖνος ἐν Χείρωσι· τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων, ἀπό τινος Πυθιονίκου Βούθου

τῖνος Χείρωσι· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυρίνων· 42
Νοῦθος κύριον, καὶ ψόφος, ἣν οἶδεν Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ

νοῦθος δὲ ποδῶν ὑπόδουπος ὀρώρει.

σημειῶδες ἄρα τὸ στρουθός ὀξυνόμενον. Χαῖρις δέ φησιν Ἀττικοὺς βαρύνειν τὸ ὄνομα, ὡς καὶ Τρύφων μέμνηται ἐν δευ-

---

μετενεχθεῖσα.*) — Ad Βοῦθος Πύθια νικήσας confer Γρύλλος καθάρας τοὺς Διοσκούρους 12, 26. Si quis particulam desideret ante παροιμία, ea καὶ erit, quod tamen necessarium non visum est. Illud certe καί, quod falso legebatur in τάττεται δὲ καὶ, mihi reservo, ut transferatur post Νοῦθος κύριον.

42, 11. Νοῦθος κύριον, καὶ ψόφος· ἣν οἶδεν Ἡσίοδος] Cod. νοῦθος κύριον· ψόφος ἐν οὖδει· Ἡσίοδος

„νωθής, νωθρός — νωφαιός ἀφανής — νυθὸς ἄφωνος σκοτεινός Hesych. pro quo Herodianus μον. 42 νουθός afferre videtur. Ita enim suspicor post Νοῦθος κύριον excidisse tale quiddam καὶ ψόφος νουθὸς εἴρηται“ Lobeck. Prol. Path. 107. — Schneidewinius cum coniiceret Μένανδρος Ψοφοδεεῖ (in censura fragmentorum Hesiodi a Markscheffelio editorum Annal. Goetting. 1842) recte sensisse videtur Menandri nomen haud facile abesse posse.

13. ὑπόδουπος] Cod. ὕπο δοῦπος

14. Χαῖρις] Cod. ἰαίχαρις. Cramerus Mus. Cant. 648 Χάρης ex schol. ad Aristoph. Avv. 876 στρουθὲ μῆτερ· Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε ἐπιμερισμῷ φησι τὸν Χάρητα λέγειν βαρύνειν Ἀττικοὺς τὸ στροῦθος, ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ τῆς καθόλου λέγων καὶ Τρύφωνα μεμνῆσθαι ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. Ego secutus sum scholion ignoti quidem auctoris sed partim ut patet et ipsum ex Herodiano derivatum ad B, 311 στρουθοῖο· ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας ἡ ἀνάγνωσις· Χαίριδι δὲ ἤρεσκε βαρύνειν· καὶ ἴσως ἐπεὶ τὰ εἰς θος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ἐβαρύνετο, Ξοῦθος, Ζῆθος· καὶ μῦθος cett. Eo Codicis vestigia potius ferunt. Malit fortasse aliquis ὁ χαῖρις δὲ —

---

*) Vel Δροῦθος Graecum nomen est, v. Inscr. Telias ap. Ross. Hellen. I p. 60. 65.

42 τέρῳ περὶ Ἀττικῆς προςῳδίας. ἴσως μέντοι παρήλλαξε τῶν προκειμένων ἐπεὶ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται

καλοὶ δέ σ᾽ ἄγον
ὠκέες στρουθοί

καὶ θηλυκῶς

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν᾽ ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν.

Ἀτη. τὰ εἰς τη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ καθαρά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, πλάτη, μάτη, ἔνθεν καὶ γενικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ

οὔτι τοι μέτρον μάτας,

Βατή δῆμος Ἀττικοῖς. ἀδιάφορα γὰρ τὰ τοῦ τόνου. σημειῶδες ἄρα τὸ ἄτη ἐκτεῖνον τὸ α. λέγεται δὲ καὶ τρισυλλάβως ἐν συστολῇ τοῦ α, ὡς παρὰ τῷ Κυρηναίῳ

εἴτε μιν Ἀργείων χρὴ καλέειν Ἀάτην.

τὸ δὲ αἴτιον τῆς ἐκτάσεως ἐν τῇ δισυλλάβῳ προφορᾷ ἐν ἑτέροις εἴπομεν.

Βλαύτη. τὰ εἰς τη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ, εἰ παραλήγοιτο διφθόγγῳ, πάντως τῇ διὰ τοῦ ι, βαίτη, δαίτη,

---

42, 18. καλοὶ δέ σ᾽ ἄγον] Cod. καλοὶ δὲ ἐσάγον. Sappho, a Blochio indicata.

19. αὐτὰρ ἐπεὶ —] Il. B, 326.

24. Βατή] Cod. βάτη. Verus accentus hinc pateret etiamsi non nota esset Atticorum demorum regula nec servatum hoc Arcadii p. 113 τὰ εἰς τη . . . βαρύνεται εἰ μὴ ἐπὶ δήμου τάττοιτο . . . . ἄτη καὶ ἀπάτη . . . . τὸ δὲ βατή τὸ τοῦ δήμου. (Caeterum verisimillimum, quod Meinekius coniicit, hoc Arcadii loco pro ἄτη καὶ ἀπάτη — scribendum esse ἄτη καὶ ἀάτη, ἀπάτη —)

28. εἴτε μιν —] Cod. εἴτε μὶν ἀργείων χρῆ μὲν καλεῖν ἀάτην. De Helena dictum videtur.

30. εἴπομεν] Cod. εἴπωμεν. Ibi et Archilochum commemoraverit in bisyllabo corripere ausum eo versu, quo ita suum locum habet ἄτη, ut nunquam iure eiici mihi persuadere potuerim: ἤμβλακον, καὶ πού τιν᾽ ἄλλον ἦδ᾽ ἄτη κιχήσατο.

42 λοίτη, δροίτη, κοίτη. σημειῶδες οὖν τὸ βλαύτη τῇ αυ διφθόγγῳ παραληγόμενον.

Ἀμῶ. οὐδέποτε τὸ α πρὸ τοῦ μ κατὰ τὴν κοινὴν διά-
43 λεκτον ἐκτεταμένον ἐστὶν ἐν ἀρχῇ, οἷον ἅμα, ἄμυστις, ἀμύσσω, ἄμεινον, ἅμιλλα, ἀμίς, ἀμύνω, ἄμαθος. τὸ τοίνυν ἀμῶ ῥῆμα σημειῶδες,

εἰς ὥρας ἀμῷεν,

ᾧ ἀκόλουθα ῥηματικά,

οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες

καὶ

ὀλίγος δ' ἀμητὸς ἔην.

ὅσα γὰρ εἶχεν οὕτω τὸ α ἐκτεταμένον πρὸ τοῦ μ ἐν ἀρχῇ, ἐκ τροπῆς τοῦ η εἰς α ἦν, ὡς ἔχει τὸ ἁμέρα, ἆμος, ἆμαρ.

42, 33. λοίτη] Blochius χαίτη. Illud defendit Dindorf. Thes. ex Hesych. λοιτεύειν θάπτειν et λοιτή (sic) τάφος et Theognost. 117, 27 τὰ διὰ τοῦ οιτη δισύλλαβα βαρύτονα διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφονται· Λοίτη (sic)· Προίτη ἡ πόλις· Οἴτη· κοίτη· δροίτη ἡ πύελος. (In vocibus ab λοι incipientibus p. 22 non est.) — Apud Arcadium p. 114 sunt προίτη, κοίτη, δροίτη ἡ πύελος, βαίτη ἡ διφθέρα, δαίτη ἡ εὐωχία et κραύτη εἶδος ὑποδήματος miro errore orto ut videtur propter litteras κρ ex versibus proxime praecedentibus obiectas, ubi saepius sunt (κερωτή, κριθώτη).

43, 2. ἐστὶν] Cod. ἐστὶ

2. ἄμυστις] Cod. ἄμυδις

4. εἰς ὥρας cett.] Loci Homerici ι, 135. λ, 67. Cod. ἀμητέρες

6. ἔην] Cod. ἦεν. Potes etiam ἐπῆεν. Dindorfius: „Il. Τ, 223 ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος.“ Caute vir prudens, nec nunc, ni fallor, aliter scripsisset, quum eo exemplo Iliadis usum videmus in loco simillimo nec quod dolemus explicatiore περὶ διχρ. 297 τὸ α ἐπιφερομένου τοῦ μ συστέλλεσθαι θέλει κατ' ἀρχήν, εἰ μὴ διαλέκτῳ εἴη κατὰ τροπὴν γενόμενον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἡμέρα ἁμέρα. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· ἀμύσσω, ἅμαξα, ἀμνός, ἅμιλλα, ἀμάρα, ἀμύμων. σημειούμεθα τὸ ἀμῶ ῥῆμα ἐκτεινόμενον καὶ τὸ ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος.

8. ἁμέρα] Cod. ἅμερα. Bl.

43 Ἔῤῥω. οὐδὲν ῥῆμα λῆγον εἰς ρ διασύλλαβον κατὰ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆσιν καὶ τῶν πεζῶν ἔχει τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ρ καταλήγουσαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔῤῥω,

ὅτε τ' ἤλυθεν ἐνθάδε ἔῤῥων,

καὶ

ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων.

τὰ δὲ τοιαῦτα Αἰολικὰ ἦν ἔχοντα κοινά, ἱμέῤῥω, ἀγέῤῥω, οἰκτίῤῥω, ὀλοφύῤῥω. εἴπερ οὖν Αἰολικόν, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν κοινόν. οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω, ὡς οἴονταί τινες.

Δήω. οὐδὲν εἰς ω λῆγον ῥῆμα βαρύτονον καθαρὸν δισύλλαβον τῷ η παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ δήω, δήεις

δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον.

τὸ γὰρ ἔκηα οὐ πάντως ἐνεστῶτα τὸν κήω αἰτήσει, ὡς ἀπαιτεῖ

43, 12. ὅτε τ' ἤλυθεν —] ignotum quod sciam. Alter locus Homericus K, 72. Cod. ἔῤῥε νήσου.

16. ἀγέῤῥω] Cod. γέῤῥω

17. οἰκτίῤῥω] Cod. οἰκτέῤῥω. Choerob. Orthogr. II p. 243 οἱ Αἰολεῖς οἰκτίῤῥω λέγουσι καὶ οὐκ οἰκτέῤῥω. Ahrens p. 53.

18. οὐ γὰρ αὐτὸ —] E. M. 377, 36 τινὲς δὲ παρὰ τὸ φθέρσω Αἰολικῶς κατὰ ἀποβολὴν τῶν δύω συμφώνων καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ. — Eust. 756, 27 et 1647, 62 ἐκ τοῦ φθείρω καθ' Ἡρακλείδην εἰπόντα ὅτι τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν εἰώθασιν Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς, ἄν τε ἓν ᾖ, οἷον λαιψηρός αἰψηρός, ἄν τε δύο, οἷον τὸ παρὰ πλευρὰν ἱστάναι πλάγιον εἶπεν ἐν ποιότητι Ὅμηρος εὐράξ: item ἀλᾶσθαι esse a πλανᾶσθαι accedente Dorica commutatione litterarum ν et λ: τούτων οὕτως ἐχόντων οἱ Αἰολεῖς φησι τὰ εἰς ρ βαρύτονα ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον παρατέλευτον μετατιθέντες τὸ ι εἰς ἕτερον ρ προφέρονται, οἷον κείρω κέῤῥω λέγοντες καὶ τὸ δείρω δέῤῥω . . . καὶ οἱ Ἀριστάρχειοι δέ, φησί, συνᾴδουσι τῇ τοιαύτῃ δηλαδὴ ἐκ τοῦ φθείρω παραγωγῇ· τὸ γὰρ ἔῤῥ' ἐκ νήσου ἐξηγεῖται μετὰ φθορᾶς ἄπιθι.

23. δήεις τόν γε —] ν, 407.

24. ἔκηα οὐ] Cod. ἐκήου. Haesitavi utrum ἔκηον, quod Od. ι, 553 in textibus ante Wolfium ferebatur, an ἔκηα scriberem. Sed illud antiquos quod videam auctores nullos habet. ἔκηα οὐ etiam Lobeck. Techn. Verb. p. 17.

Φιλόξενος. ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἢ περισπωμένη ἐστίν, ὥςπερ 43 τὸ θηῶ, νηῶ, ἢ εἴπερ βαρυνόμενα εἴη, πάντως κατὰ διάλεκτον, ὡς τὸ παίω πήω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖς, τὸ παλαίω παλήω, καὶ παρ' Αἰολεῦσιν ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀδικήω, ποθήω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλείω γενόμενον.

43, 26. ἐστὶν] Cod. ἐστὶ

26. ὥςπερ] Cod. ὡς πρὸς

26. νηῶ, ἢ εἴπερ] Cod. νηῶ. εἴπερ

27. κατὰ διάλεκτον] Cod. καὶ διαλέκτου

28. τὸ παλαίω] inserui ante παλήω cum Dindorfio et Ahrensio p. 187. Et

30. κλείω] scripsi pro κλαίω cum Lobeckio Techn. p. 17. Iam Herodianum hoc voluisse puto: ut πήω et παλήω ab αίω apud Boeotos, et ut apud Aeolenses in vocabulis in εω (hoc ut scientibus scribens omisit, si omisit) plurisyllabis ἀδικήω, ποθήω, et praeterea bisyllabum κλήω, non ex κλέω factum illud ut quidam putant sed ex κλείω. Et in his plus aliquid de grammaticorum contentione subindicatum putaverim. Etenim cum Alcaeus usus sit forma δέω pro δήω (Etym. M. s. δῆλος p. 264), fuisse putaverim qui hoc δέω formam priorem dicerent, inde factum esse δήω, uti apud Aeoles factum κλήω ex κλέω. Alii et Herodianus contra tendere: ne apud Aeoles quidem κλήω factum esse ex κλέω sed ex κλείω: nam certa eorum exempla huius mutationis tantummodo esse in plurisyllabis, in ἀδικήω et ποθήω. Quocum convenit quod δέελον Il. K, 466 (v. ib.) non ex δέω derivatum sed ex δῆλον distractum dicit. — Caeterum de Aeolicis ἀδικήω et ποθήω Herodiani locum habemus ex libro περὶ παθῶν in Etymologicis s. καλήζω. Illa Aeolicae poesis exemplis confirmat. Quod tertium ibi addit καλήω, in quo exemplum non ponit, ut trisyllabum ad illorum analogiam finxisse videtur ad expediendum καλήζω. Sic iudicat Ahrens p. 133 et ut mihi videtur probabiliter iudicat, nec iniuria fortasse aliquid momenti ex nostro loco accedere dixeris. Sin quis contra contendat, καλήω item ut illa Aeolensibus in usu fuisse (at certe apud Sapphonem habemus κάλημι), is fortasse nostrum potius locum ex illo

43 Ἐσθίω. τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ ἐνεστῶτος χρόνου, εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ ι, περισπᾶσθαι θέλει, χαίρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, φλέγω φλεγιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσθίω βαρύνεται. τὸ γὰρ δείδιε οὐχ, ὥς 44τινες οἴονται, ἀπαιτεῖ θέμα τὸ δειδίω· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου ἂν εἴη γενόμενον.

Πιέζω. τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα οὐδέποτε τῷ ε παραλήγεσθαι θέλει, εὐάζω, σκεδάζω, σκεπάζω, ἁρπάζω, λυρίζω, σαλπίζω, βαΰζω, χαιτίζω, κιθαρίζω,

---

refingendum putabit vocabulo παλήω aliorsus traiecto et in καλήω mutato hoc modo: ὡς τὸ παίω πήω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖς, καὶ παρ' Αἰολεῦσιν ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καλήω, ἀδικήω, ποθήω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλείω γενόμενον. Mihi prior ratio tutior et probabilior.

43, 32. ἐπέκτασιν] cf. Ep. H. 313 κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα εἴτε βαρυτονεῖται εἴτε περισπᾶται διὰ τοῦ υ βραχυνομένου ἐπεκτείνεται παρὰ τοῖς Ἴωσιν οἷον κινῶ κινύω — φορῶ φορύω.

34. κνηθιῶ] affertur Ep. H. 69, 17 (Et. 116). — ἐρευθιῶ dicam et Choeroboscum usum esse Orth. p. 221 Cram. An. II. s. ἰδίω loco nunc inepto, quo videntur quae sunt post ἐρευθιῶ ex alia rubrica, fortasse ἵστημι, huc immigrasse.

34. κνίφω κνιφιῶ] significabit prurio. κνίφεα κνίδας Hes. Lobeckius mavult κνήφω „ut in Gloss. Prurit κνήφει, ubi quod Piersonus ad Moerin 41 reponit κνήθει ob diversitatem significationis parum convenit“ Techn. Verb. p. 40.

34. τὸ γὰρ δείδιε] Haec verba omissa in Cod. supplevit Lobeckius Techn. p. 119. Loquitur autem de δείδιε imperfectum significante, Σ, 34. Ω, 358. Locos huc pertinentes περὶ διχρ. p. 298, et Arcadii p. 164, qui parum accurate Herodianum reddidit, apposuit Lobeckius ib.

44, 5. εὐάζω] Cod. ἐάζω

6. βαΰζω] Cod. βαρύζω. Bl.

6. χαιτίζω] Cod. ἀτυχίζω. Cogitaveram de τυχίζω. At non poteram negligere haec Epim. H. 291, 4 . . . καὶ τὸ πολεμίζει (l. πελεμίζει) ἀπὸ τοῦ παλάμη παλαμίζω ὡς χαίτη χαιτίζω καὶ τὸ πιάζω οἱ Ἴωνες πιέζω καὶ Ἀττικοὶ καὶ Αἰολεῖς,

ἑρπύζω. σημειῶδες ἄρα παρ' Ἀττικοῖς καὶ τοῖς Ἴωσι λεγόμενον διὰ 44 τοῦ ε τὸ πιέζω. ὥςπερ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. προςέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α,

τῶ δέσποινα θεὰ κατὰν κάραν
ἀμβᾶσ' ἐπίαζε.

καὶ δῆλον ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα ἀναλογωτέρα ἡ χρῆσις ἡ διὰ τοῦ α. πρόςκειται ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ κανόνι, ἐπεὶ δισύλλαβά ἐστι παραληγόμενα τῷ ε, ὡς τὸ ἕζω, χέζω, ῥέζω· βαρύτονα δὲ διὰ τὸ τραπεζῶ περισπώμενον παρ' Ἀττικοῖς.

Ἐσσί. οὐδὲν εἰς σι λῆγον ῥῆμα δεύτερον πρόςωπον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσσί·

ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι.

ἡ δὲ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ Συρακουσίοις· διὸ καὶ Σώφρων φησί·

ὁδαῖος γέ ἐσσι.

Εἷς. οὐδὲν εἰς εις λῆγον δεύτερον πρόσωπον ὀξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἷς·

αἵματός εἷς ἀγαθοῖο.

χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα (Π, 510). Δωριεῖς πιάζω ἀναλογώτερον. Fieri posse ut is scripserit aut cogitaverit ὡς χαίτη χαιτίζω, ὅθεν τὸ ἀναχαιτίζω, scio.

44, 10. τῶ δέσποινα —] Cod. τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' αν κάρραν μάβως ἐπίαζε. Dea Aphrodite vel Ate.

15. τὸ τραπεζῶ sqq.] in quibus Cod. δὲ post περισπώμενον. — Arcad. 157 τὰ εἰς ζω βαρύνεται. εἰ δέ τι περισπᾶται τοῦτο ἀπὸ βαρυτόνου ὤφθη. εἰ δὲ περιεσπάσθη, προϋπῆρξεν αὐτῷ ὄνομα .... Et deinde: πιέζω· τοῦτο δὲ καὶ ἔσθ' ὅτε περισπώμενον. τὸ δὲ τραπεζῶ περισπᾶται ὅτι τράπεζα, ῥιζῶ ῥίζα, cett.

15. παρ' Ἀττικοῖς] Nobilitatum vocabulum ut notum est Sophoclis versu ex Triptolemo, quem Eustathius in proverbium abiisse dicit, ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

18. ἔχθιστος —] A, 176.

21. Εἷς] Cod. Ἧς et mox εἰς ης λῆγον et τὸ ἧς et αἵματος ἧς. v. Choerob. ad Theodos. p. 343. b. sqq.

44 τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων ἐρῶ.

Ὑφήφασται. οὐδεὶς Ἀττικὸς παρακείμενος ἀπὸ τοῦ υ ἄρχεται, ἀλλὰ μόνος ὁ ὑφήφασται.

Οἶσθα. ὅσα εἰς θα λήγει δεύτερα πρόσωπα ἐπεκτεταμένα, ταῦτα ἀποβολῇ τῆς θα συλλαβῆς καταλείπει ῥητὸν τὸ ῥῆμα, οἷον λέγῃσθα λέγῃς, βάλῃσθα βάλῃς, ἦσθα ἦς. μόνον δὲ τὸ οἶσθα τοιοῦτον οὐκ ἀνεδέξατο. αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

Ἦν. οὐδὲν ῥῆμα ὁριστικὸν ἑνικὸν πρῶτον πρόσωπον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁρᾶται πρῶτον πρόσωπον ἑνικοῦ καὶ τρίτον ἑνικοῦ καὶ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντικοῦ, ὅτι μὴ μόνον τὸ ἦν.
45 ἦν γὰρ ἐγὼ Ἀττικοὶ λέγουσι καὶ ἦν ἐκεῖνος· καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν ἐπιγράμμασιν·

ἦν ἑκατὸν φιάλαι, δίχα δέ σφισιν

ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν.

τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί,

καὶ

κωφοὶ δ' ἦν προπάροιθεν.

οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι ἄλλως ποικίλως λέγεται τὸ ῥῆμα.

44, 25. ὑφήφασται] Cod. hic et mox ὑφήσφασται.

32. τὸ πάθος] Syncope ex οἴδησθα vel εἴδησθα. v. e. g. Choer. 258. b. Epim. H. 331.

45, 1. ἦν] Cf. ad Il. Δ, 222, ubi est: περὶ δὲ τοῦ τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ ἐν τῷ περὶ ῥήματος ἐροῦμεν. Et scripserat de ea forma singularem libellum. Choerob. ap. Bekk. p. 1293 ἔστι καὶ ἄλλως τοιαύτη ἀπολογία, ἣν λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ μονοβίβλῳ, ὅτι ἦν cett.

4. ἦν ἑκατὸν sqq.] In his inserui δέ. Simonidis epigramma satis ratio loquendi et articulus indicare videtur. (ὡς καὶ est „ut ex. gr.", v. 38, b). Fingas in re incertissima ex phialis praedae Persicae statuam vel anathema factum esse postquam quid illis fieret non una Graecorum sententia fuerat. Ἦν ἑκατὸν φιάλαι, δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, Ἀνδράσιν Ἑλλήνων —

5. τῆς δ' ἦν —] Hes. Theogon. 321.

5. κωφοὶ] Cod. κωφόν. Sed illud, quod iam Blochius suasit, requiri videtur.

Ἐδάμην. οὐδὲν εἰς μην λῆγον ῥῆμα τρέψαν τὸ ν εἰς σ **45**
δεύτερον πρόσωπον ἀποτελεῖ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἐδάμην ἐποίησε τὸ ἐδάμης καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ τρίτον ἐδάμη. τὸ δὲ αἴτιον λέγεται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

Εἴξασι. οὐδεὶς παρακείμενος τρίτον πρόσωπον εἰς σι ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξα, ἀλλὰ μόνον τὸ εἴξασι·

τοῖς βιβλίοις εἴξασι.

Ἡγῶ. τὰ εἰς γω λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ δισύλλαβα, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, θέλει βαρύνεσθαι, θήγω, λήγω, τμήγω· τὸ δὲ ἡγῶ περισπᾶται, ἔνθεν τὸ ἡγοῦμαι. τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον.

Ἀμφί. οὐδεμία πρόθεσις διὰ δασέος συμφώνου ἐκφέρεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμφί· λέγεται δ' ἔσθ' ὅτε καὶ ἀμπὶ ἐν συνθέσει διὰ τοῦ π, καὶ ἴσως ἀναλογώτερον.

Διά. αἱ εἰς α λήγουσαι προθέσεις σύμφωνον ἔχουσι πρὸ τοῦ α· ἀλλὰ μόνη ἡ διὰ τὸ α καθαρεύει.

Ὑπέρ. οὐδεμία πρόθεσις δισύλλαβος εἰς σύμφωνον καταλήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ὑπέρ· τὸ γὰρ

οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες

οὐ γνήσιον ἔχει τὸ τέλος, ἢ ἴσως ἐνήλλακται μέρος λόγου.

Πρό. οὐδεμία πρόθεσις μονοσύλλαβος εἰς φωνῆεν λήγει, ἀλλὰ μόνον ἡ πρό.

Ἐξ. οὐδεμία πρόθεσις εἰς διπλοῦν λήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ἐξ.

Πρίν. οὐδὲν εἰς ιν μονοσύλλαβον ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ πρίν· τὰ δὲ εὑρεθέντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εὑρέθη, ὡς τὸ **46**

45, 14. τοῖς βιβλίοις —] incerti comici (Mein. IV. p. 651).
17. ἡγοῦμαι] Cod. ἡγούμην. Non video cur imperfecto usus fuerit. Sic E. M. 499, 40 .... θήγω. τούτῳ τῷ κανόνι καὶ τὸ ἡγῶ, ἐξ οὗ τὸ ἡγοῦμαι, ὤφειλε βαρύνεσθαι ...
18. τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον] sc. quod προκείμενον habet verbum vel nomen, v. Lob. Techn. Verb. p. 151.
21. ἀμπί] v. Ep. H. 66, 24.

45, 26. οἵπερ νέρτεροί εἰσι —] Cod. ὑπέρτεροί εἰσι — Non dubito illum versum Homericum scriptum fuisse, quem habemus in ea re Epim. H. 66, 30.

46, 1. ὡς τὸ cett.] Cod. ὡς τὸ πάλιν ἱεροῖσιν. παρ' Ἀττικοῖς αἰέν, παρὰ Δωριεῦσιν αἰῖν, παρ' Αἰολεῦσι λέγεται ταῦτα ἄνευ τοῦ ν. Secutus sum Ahrensium Aeol. p. 157.

46 πάλιν. πέρυσιν. τὸ ἀεὶ παρ' Ἀττικοῖς αἰὲν παρὰ Δωριεῦσιν. αἶιν παρ' Αἰολεῦσι· λέγεται ταῦτα καὶ ἄνευ τοῦ ν.

Πέριξ. τὰ εἰς ιξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα φιλεῖ πως ὀξύνεσθαι, κουρίξ. ἀπρίξ. ἀναμίξ· ἀλλὰ τὸ πέριξ μόνον βαρύνεται.

Βοτρυδόν. τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰς υς ληγόντων ὀνομάτων παράγεσθαι καὶ πρὸ τέλους ἔχειν τὸ υ· μονῆρες ἄρα τὸ βοτρυδόν·

βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

ὁ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰς υς παράγωγον ποιήσας ἐπίῤῥημα οὐκ ἔδωκε πρὸ τέλους τὸ υ, ἀλλὰ τὸ η.

πάντα δέ οἱ νεκυηδὸν ἐλευκαίνοντο πρόςωπα.

Ἄμφουδις. οὐδὲν εἰς δις λῆγον ἐπίῤῥημα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄμφουδις.

Ψό. οὐδὲν ἐπίῤῥημα μονοσύλλαβον εἰς ο λήγει, ἀλλὰ

Dor. 379. 513. Quamquam aliquid dubitationis est in αἰὲν παρὰ Δωριεῦσιν: de quo certius iudicari posset nisi in Theognosti loco p. 3 ceterum satis bene servato mala fortuna ex duodecim formis vocabuli una perisset. (De πέρυσιν cf. Pros. Il. Π, 324. — τὸ αἰὲν, ὃ χωρὶς τοῦ ν καὶ μετὰ τοῦ ν λέγεται Io. Al. 34, 1.)

4. πως] Cod. πῶς

11. βοτρυδόν] B, 89.

46, 14. πάντα δὲ] Cod. πάντα δὲ οἱ νέκυνα ἐλεύκαινον τὰ πρόςωπα. Correxit Cramer. Mus. phil. 638; quod addidit νεκυηδόν pro νεκυδόν videri scribendum esse in Schol. Dion. Bekk. II. p. 941, 29, id nunc confirmatur ex cod. Mus. Britann. in eius Anecdotis IV p. 330, 18. — Docet Apollon. adv. 611, 4 βοτρυδόν iam a Tryphone notatum fuisse, cum reliqua in δον adverbia quae sint a substantivis, in penultima η vel α habeant. (In Apollonii loco aliquid vitii est: an sufficit ἀδύνατον ἦν pro ἐδύνατο ἄν?) — Herodiano videmus propter duas causas μονῆρες esse, et quod a subst. in υς sit et quod υ habeat in antepenultima, quorum unum certe vitatum in νεκυηδόν. Schol. ad Dion. 941, 25, qui item notat „τὸ βοτρυδὸν καὶ μονῆρες". canonem unde exemtum vult aliter ponit. Rursus paulo aliter Epim. H. 236.

17. Ψό] .... τὸ γὰρ ψό παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμενικὸν

παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσι εἴρηται τὸ φό. 46

Χαμᾶζε. οὐδὲν εἰς ζε λῆγον ἐπίῤῥημα τῷ α παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ χαμᾶζε· παραιτοῦμαι δὲ τοὺς προπερισπῶντας τὸ θύραζε.

Μέταζε. οὐδὲν ἐπίῤῥημα διὰ τοῦ αζε ἐκφερόμενον ἐπὶ χρόνου τέθειται, ἀλλὰ μόνον τὸ

μέταζε χατίζων.

Ἐγγύθεν. οὐδὲν εἰς θεν λῆγον ἐπίῤῥημα τῷ υ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐγγύθεν.

Πάροιθεν. οὐδὲν εἰς θεν ἐπίῤῥημα λῆγον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγειν θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ πάροιθεν.

Νύκτωρ. οὐδὲν εἰς ωρ ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ νύκτωρ. δείκνυται γὰρ ἐπίῤῥημα.

Ἄτερ. οὐδὲν εἰς τερ ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄτερ. τὸ 47
γὰρ Δάματερ κλητική, ὡς τὸ Ἥρακλες.

Ἐχθὲς καὶ χθές. οὐδὲν εἰς ες λῆγον ἐπίῤῥημα κοινόν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐχθές καὶ χθές. τὸ γὰρ ἄληθες καὶ ἐπίτηδες καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀπὸ ὀνομάτων μετατεθειμένα. πρόσκειται δὲ κοινὸν διὰ τὸ ἀές Δώριον.

Τοσαῦτα περὶ μονήρων λέξεων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἐπειράθημεν δὲ ἐν τῷδε τῷ βιβλίῳ καὶ προθέσεων παράθεσιν ποιήσασθαι, ἐπεὶ καὶ αὐταὶ ὀλίγαι οὖσαι ὁμοιότητα ἔσχον.

ἐπίφθεγμα (item nominat Eust. 855, 25) οὐκ ἀντιπίπτει. Scil. ob hoc ipsum quia ἐπίφθεγμα est, quae sub canonem non cadunt: v. Et. M. s. ἐχθές p. 405 οὐ μάχεται τὸ φό ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους· ἐπίφθεγμα γάρ.

19. χαμᾶζε] cf. Pros. Il. Γ; 29. Io. Al. p. 34. περὶ διχρ. 292.

20. προπερισπᾶται, ἀλλὰ cett.] Cod. προπερισπᾶται, μόνον τὸ χαμᾶζε δὲ τοὺς περισπῶντας τὸ θύραζε. Bl. D.

23. μέταζε χατίζων] Cod. χατίζον. Hes. Op. 396. D.

47, 2. Δάματερ] ἀπὸ κλητικῆς πολλάκις ἐπιῤῥηματικαὶ συντάξεις γίνονται, ὡς Δάματερ, Ἥρακλες, τάλαν. Apollon. adv. 570.

3. κοινόν] omittit Cod.

6. δὲ κοινόν] Cod. δὲ μόνον κοινά

6. ἀές] Cod. θές. Ahrens 379.

Denique librum nostrum ad Codicem descriptum proponimus.

ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.

3 Τῶν λέξεων αἱ μὲν πλήθουσι καθ' ὁμοιότητα, αἱ δὲ οὔ. καὶ
τῶν μὲν πληθουσῶν ἤτοι τὸ τέλος μόνον παραφυλάττομεν τὸ
αὐτὸ ὄν, ἢ καὶ ποσότητα συλλαβῶν καὶ τόνον· ἔσθ' ὅτε καὶ τὴν
πρὸ τέλους συλλαβήν, ἔτι καὶ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, ἐφ' ὧν
οὐδὲ δύναταί ποτε λέξις μονοσυλλαβῆσαι ἢ δισυλλαβῆσαι. εἰ γὰρ
τρεῖς εἰσιν αἱ παραφυλασσόμεναι συλλαβαί, πῶς ἂν ἐκ τούτων
μείωσις γένοιτο; ἐκστήσεται γὰρ τῆς ποσότητος τοῦ ἀριθμοῦ,
καὶ τῆς ὁμοιότητος· ὥσπερ ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ αλεος παραγωμέ-
νων, νηφαλέος, δειμαλέος, ἀρβαλέος. πάντα γὰρ ταῦτα ἔχει
τὰς ἐν τῷ τέλει τρεῖς συλλαβὰς τύπον μόνον ἐμφαινούσας τοῦ
δηλωμένου αὐτῷ ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀρχῇ. οἷον τὸ δειμαλέος
τετύπωται μὲν ἀρσενικῷ χαρακτῆρι, καὶ ἔστιν εὐθείας πτώσεως
ἑνικόν· τὸ μέντοι δηλούμενον ἔχει ἐν τῇ ἀρχούσῃ συλλαβῇ καὶ
ἐν τῷ μ συμφώνῳ. ὁμοίως καὶ τὸ νηφαλέος οὐ παρ' ὄνομα πα-
ραχθέν, ὡς τὸ προκείμενον, παρὰ μέντοι τὸ νήφω ῥῆμα ὁμοίως
παροξυνθέν, ἔχον τὰς ἐπὶ τέλει τρεῖς συλλαβὰς τῆς παραγωγῆς,
τοῦ σημαινομένου αὐτοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀρχούσῃ συλλαβῇ
καὶ ἐν τῷ φ. καὶ τὸ αὐτὸ εὑρήσῃς ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων,
ἐφ' ὧν οὐκ ἔστιν ἐλέγξαι τινὰ περὶ ποσότητα συλλαβῶν ἢ πε-
πλανωμένην λέξιν. δύναιτο δ' ἄν τις ἐπιζητῆσαι τόνον πειθα-
4 νευόμενος, ὡς τὰ τοιαῦτα πάντα τὰ διὰ τοῦ αλεος ὑπάρχοντα
παράγωγα καθεστῶτα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς παροξύνεσθαι θέλει,
ὡς ἔχει πάντα τὰ τοιαῦτα, νηφαλέος, σκωπαλέος, δειμαλέος,
σμερδαλέος, κερδαλέος, φρικαλέος, θαρσαλέος, ἀργαλέος, οὐα-
λέος, φοιταλέος, γηραλέος, λουδαλέος, ὀπταλέος, ἰκμαλέος, ῥω-
μαλέος, ῥωγαλέος. τὸ μέντοι δαιδάλεος τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει

τὴν ὀξεῖαν· ἔνθεν αἰτιατική, δαιδάλεον θώρηκα παρὰ τῷ ποιητῇ· 4
καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ κονισάλεος, τῷ δ᾽ αὖτ᾽ ἀμφὶ κονισάλεον πεπονήατο δίφρον. καὶ δῆλον ὅτι ἡ ἀναλογία ἰωμένη τῷ τοιούτῳ διαφόρου κινήσεως παρίστησι τὰς λέξεις· ὡς ὅτι τοῦ δαιδάλεος καὶ κονισάλεος κτητικὴ Ἰωνική ἐστι ἐνδείᾳ τοῦ ῑ, ὁμοίως καὶ ἐκτόρεος καὶ νεστόρεος. ὡρισάμην διὰ τοῦ αλεος ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ὄντα, ἐπεί ἐστι τινὰ τρισύλλαβα οὐχ ὁμοίως παρηγμένα, ἅπερ διηλλάξαντο, καὶ τῷ μὴ ὁμοίως παρῆχθαι καὶ ποσότητι συλλαβῶν καὶ νοητῷ διήλλασσε καὶ τόνῳ· ἐπὶ γὰρ τοῦ τέλους λαμβάνει καὶ τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει τὸ γαλεὸς, ἀλεὸς, παλαιός. τῶν μέντοι μὴ πληθουσῶν τῶν λέξεων, ἀλλὰ σπανίως ὁρωμένων, ἢ τῶν κατὰ τὴν λήγουσαν συλλαβὴν, ἢ τὴν πρὸ αὐτῆς κατὰ ποσότητα μεμειωμένων ἐν στοιχείοις τε καὶ συλλαβαῖς, ἢ διαφόρῳ τόνῳ κεχρημένων καὶ οὐχ ὁμοίως τοῖς ὁμοιοκαταλήκτοις, ἔλεγχον ἀπεργάζεται ἡ ἀναλογία, οὐκ ἀποδοκιμάζουσα χρῆσθαι, ἀλλὰ σημειουμένη τὸ σπάνιον· εἴ γε τὰς παρὰ τοῖς Ἕλλησι λέξεις πῇ μὲν καθ᾽ ὁμοιότητα ἐν πλήθει ἐκφερομένας ποικίλας καθεστώσας, ἢ σπανίους, ἡ πάσης λέξεως Ἑλληνικῆς πρόνοιαν ποιοῦσα ἀναλογίας· καὶ ὥσπερ ἡ ἐν δικτύῳ συνέχουσα τὸ πολυσχιδὲς τῆς τῶν ἀνθρώπων γλώσσης φθέγμα τῇ τέχνῃ, κατορθοῦν ἐπιχειροῦσα τὰς τῶν ληγόντων στοιχείων φύσεις, καὶ τῶν παραληγόντων ἢ ἀρχομένων τά τε σπάνια καὶ δαψιλῆ ἐν συντόμῳ παραδιδοῦσα. οὐδὲ οὖν πρόκειται ἡμῖν περὶ πάσης λέξεως λέγειν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐκφυγούσης τὸ πλῆθος· καὶ οὐδὲ ταύτης καθολικῶς, ἀλλ᾽ ἐπὶ ποσόν· οὐδὲ κατηγορεῖν τῶν λέξεων 5
εἰ σπάνιοι εἶεν· ἐπεί τοι γε εἰ μὴ πληθύον πανταχοῦ ὡς ἡμαρτημένον ἐλέγχειν ἐπιχειρήσαιμεν, οὐκ ἂν ἐξαρκήσαιμεν, μυρίον γὰρ ἀριθμὸν εὐδοκιμωτάτων λέξεων ὡς παρὰ τοὺς τῆς φύσεως νόμους ἐξενεχθεισῶν κακίζοντες· ἀλλ᾽ ἅσπερ ἐγεννήσατο ἡ φύσις ἡμῖν, ταύτας παρ᾽ αὐτῆς εὐμενῶς προσδέχεσθαι, ἀλλαχοῦ μὲν μίαν εἰσηγησαμένης, ἑτέρωθι δὲ δύο, καὶ νὴ Δία ἀλλαχόθι τρεῖς, ἔπειτα τέσσαρας, μέχρις εἰς ἄπειρον χωρήσει πλῆθος. κρίσις δὲ ἔστω τῆς προκειμένης λέξεως μονήρους ἡ πολλὴ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ἡ συνήθεια ἔσθ᾽ ὅτε ὁμοίως τοῖς παλαιοῖς ἄλλοις Ἕλλησι ἐπισταμένη χρῆσιν, ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ. τούτῳ γὰρ οὐδὲν πέφυκεν ὁμοίως λεγόμενον οὐδέτερον, ἀλλ᾽ οὖν γε πάντες ἐχρήσαντο τῇ φωνῇ. περὶ δὴ τοῦ τοιούτου εἴδους ἔσται ἡμῖν ὁ λόγος. οὐ μὴν ὅτι καὶ συρτή ἐστιν. οὕτω γὰρ ἐλέγετο πρότερον ἡ Φοινίκη. τοῦτο γὰρ ἀπεξεσμένον ἐστὶ καὶ ἐν ἱστορίᾳ

κείμενον, ἀνοούμενόν τε καὶ τῇ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων χρήσει καὶ τῇ συνηθείᾳ. διὸ καὶ τὰ οὕτω λεγόμενα καὶ ἱστορίᾳ οὐκ ἀνασκευάσει τὸ ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον μονῆρες· παραλαμβάνεσθαι δέ μοι μονήρεις λέξεις εἴτε ἐν ὀνόμασιν εἴτε ἐν ῥήμασιν· ἐπεὶ ταῦτα τὰ μέρη λόγου ἐσθ' ὅτε πλήθει ἐν ὁμοιώμασιν· ὅπως διὰ τοῦ πληθύοντος παρηλλαγμένον καὶ σπάνιον ἐλέγχωμεν. τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου σχεδὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προτίθεται· αἱ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραι τῶν ῥημάτων τὴν κίνησιν ἔχουσιν, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. τὸ μὲν οὖν πρότερον βιβλίον περιέξει τὰς μονήρεις λέξεις τὰς γινωσκομένας ὑπό τε τῆς συνηθείας καὶ τῶν παλαιῶν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τὰς ἐν ἀγνοίᾳ τῇ συνηθείᾳ. ἀρκτέον δὲ τῶν κανόνων ἐντεῦθεν, καὶ πρῶτος ἡμῖν θεὸς παρέστω. δίκαιον γὰρ τὴν ἀρχὴν ἀπ' αὐτοῦ ποιήσασθαι, ὡς καὶ ὁ Σολεὺς ἀρχόμενος ἔφη, ἐκ Διὸς ἀρχόμεθα.

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

6 Ζεύς. τὰ εἰς ευς λήγοντα ἀρσενικὰ ἐπ' εὐθείας ἀεὶ ὑπὲρ μίαν ἐστὶ συλλαβήν· ἀριστεύς. βασιλεύς. περσεύς. πορθεύς. πρωτεύς. ἁλιεύς. οἰνεύς. λυγκεύς. ἀχιλλεύς. πηρεύς. θησεύς. ὀδυσσεύς. πηλεύς. βρισεύς. ἀτρεύς. δικαίως ἄρα ὁ ζεὺς μονοσυλλαβήσας, καὶ ἐκφεύγων τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν· τοῦ δὲ χαρακτῆρος μονῆρες. τὸ γὰρ νεὺς ἐπὶ πο. κείμενον, ὡς φησὶ Φιλέας, ἀπεξενωμένον ἐστί. τὸ δὲ θεὺς ἐκ συναλοιφῆς ἐστι ποιητικόν. τὸ δὲ θεὺς ἀπὸ ἀναλογίας πλασσόμενον. τὸ δὲ φεὺς ἐπὶ τοῦ Διονύσου κείμενον, ὡς ἐν ταῖς ἐπικλήσεσιν εὕρομεν, καθ' ἱστορίαν ἐστὶν εἰρημένον. τὸ δὲ μῆν ὀνεύς, χείμερραν ἄγριον ὀφλήσεις, ἐθνικόν. τὸ αἴτιον τοῦ μονοσυλλαβῆσαι τὸ ζεὺς ἐν τῷ περὶ ῥηματικῶν ὀνομάτων λέγομεν. ὅτι δὲ ποικίλως εἴρηται ὑπὸ παλαιῶν ὁ θεὸς οὐκ ἀγνοῶ. καὶ γὰρ δίς, καὶ ζήν, καὶ δήν, καὶ ζεύς, καὶ ζής παρὰ Φερεκύδῃ κατὰ κίνησίν τινα ὑπὸ Βοιωτῶν, καὶ δεύς, καὶ δάν.

Γῆ. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ἐπ' εὐθείας περι-

σπώμενα κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν ἀεὶ 6
θέλει ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἶναι, ἔχειν τε καὶ ἐντελέστερα
προυποκείμενα. συκέα συκῆ. λεοντέα λεοντῆ. φακέα φακῆ. Ἐπί-
χαρμος· χύτρα δὲ λεκέας ἥψατο. παγῆ. γαλῆ. μυγαλῆ. ἀμυγδαλῆ.
Εὔπολις Βάπταις· ἀλλ' ἐξομέλεις με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆ. κωλῆ.
Ἀμειψίας κοινῷ· ἐντεῦθεν †ὅσαι μάλιστα ἱερωσανανακωλεῖτο
πλευρὸν ἢ μικρᾶς ἀριστερᾶς. σησαμῆ. Ἀριστοφάνης· πλακόεσσα 7
ἕπεται, σησαμῆ συμπλάττεται. χαιρέτω ἄρα ἡ γῆ μονοσύλλαβος
οὖσα καὶ συνήθης τῇ νῦν χρήσει καὶ τῇ τῶν παλαιῶν πάντων.
εἰ δέ τις λέγει, καὶ ἡ ῥέα ῥῆ κέκληται ὑπὸ τοῦ Συρίου, ἴστω
ὅτι αὐτοῦ ἴδιος ἡ χρῆσις καὶ οὐ πᾶσιν ἴσως ἢ καὶ Ἀττικοῖς ἡ
γνῶσις ἐστί. τὸ δὲ πλῆ εἰρημένον παρὰ Διογένει τῷ Ἀπολλω-
νίτῃ ἀντὶ τοῦ πλέη θηλυκοῦ ἐπιθετικῶς ἄγνωστον τοῖς ἄλλοις.
ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον ἐν Σαμίων ὅροις. τῇ δὲ νῇ τῶν
πυθογειτονίων τις τὸν φυρτὸν ἐλάμβανε. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει
ἐν δινσίλλωνι· καὶ ἐπιθυμήσεις νέος νῆς ἀμφιπόλοιο. ἡ δὲ γῆ
κοινὴ συνήθης. ἔτρεψάν τε τὸ η εἰς α Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς καὶ
Βοιωτοὶ γᾶ λέγοντες, ὡς ἀσυναλήπτου αὐτοῦ ὑπάρχοντος. οὐκ
ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ ἡ γὰς εἴρηται καὶ γέα καὶ γαῖα καὶ αἶα.

Οὐρανός. τὰ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα τρισύλλαβα ὀξυνό-
μενα, καὶ ἔχοντα τὸ α συνεσταλμένον πρὸ τέλους μὴ καθα-
ρεῦον, οὐδέποτε τὴν ἄρχουσαν ἔχει φύσει μακράν· οἷον ἱκανός·
καίτοιγε τὸ ῥῆμα ἐξέτεινε τὸ ι. πείθω, πιθανός. εἴδαται, ἰδανός·
τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας. ἀγανὸς τράγος. σφεδανός. ἐδανός. ὀρ
φανός. πεδανός. ῥοδανός. σημειῶδες ἄρα τὸ οὐρανὸς, ὅτι ἤρξατο
ἀπὸ φύσει μακρᾶς. Ἀλκαῖος δὲ εἰς ω ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα,
καὶ ὠρανὸς λέγων κατὰ τροπὴν τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ ω,
καὶ ἄνευ τοῦ υ ὀρανὸς, ὥστε τὸ ἐπιζητούμενον παρ' αὐτῷ λε-
λύσθαι. καὶ Σαπφώ· ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὠρανῶ δυσπαχέα.
προσέθηκα μὴ καθαρεῦον, ἵνα μὴ ζητῶμεν περὶ τοῦ αἰανοῦ ἀπτο-
μένοις, καὶ ἐανοῦ κασσιτέροιο.

Ἀθηνᾶ. οὐδὲν εἰς να λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θηλυκὸν
περισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἀθηνᾶ, οὕτως ἐσθ' ὅτε ὑπὸ τῶν
Ἀττικῶν λεγόμενον, καὶ ὑπό τινος συνήθους λέξεως. εἰ δέ τις
λέγοι, καὶ ἡ Δανᾶ οὕτως εἴρηται παρ' Ἑκαταίῳ· τῇ Δανᾷ μίσγε- 8
ται Ζεύς, ἴστω ὅτι τοῦτο παρ' Ἑκαταίῳ ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ χρήσει
τῶν Φοινικῶν, ὡς αὐτός φησι, οὐκ ἔτι μέντοι Ἀττικοῖς καὶ τῇ
συνηθείᾳ γνωστόν. οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὴν θεὸν ποικίλως λεγομένην
κατὰ τὴν εὐθεῖαν. προσέθηκα δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ἵνα ἐκφύ-

γωμεν τὸ σύνηθες τὸ μνᾶ Ἀττικοῖς τε καὶ τῇ νῦν χρήσει, καὶ ἀπεξενωμένον τὸ χνᾶ· οὕτω γὰρ πρότερον ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο.

Μοῖρα. οὐδὲν εἰς ρα λῆγον συνεσταλμένον θηλυκὸν δισύλλαβον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ μοῖρα ἀπηνέγκατο τήνδε παράληξιν. τὸ γὰρ χοίρα ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἐπώνυμον, ὥσπερ καὶ παρὰ Δεινίᾳ· λέγεται δὲ, τοὺς Λακεδαιμονίους, καθ' ὃν ἐν τῇ γαίᾳ χρόνον ἦσαν αἰχμάλωτοι, δεδεμένους ἐργάζεσθαι διὰ τοῦ πεδίου τὸν λαχᾶν ποταμὸν, περιμήδας ἐν τῇ γέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖστοι καλοῦσι χοίραν.

Ἄρτεμις. οὐδὲν εἰς μις λῆγον θηλυκὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενον τῷ ε θέλει παραλήγεσθαι. μονάζει ἄρα τὸ Ἄρτεμις κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν. εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι τὸ Χρυσόθεμις πρὸ τέλους ἔχει τὸ ε, εἴσεται ὡς ἐξ ἁπλοῦ τοῦ θέμις συντεθημένον ἐστὶ, τὸ δὲ Ἄρτεμις οὐχ οὕτως ἔχει. μήποτε οὖν Δωριεῖς διὰ τὸ α προφερόμενοι αὐτὸ κατά τι κατορθοῦσιν. Ἄρταμις γὰρ λέγουσιν, ὡς τὸ δύναμις καὶ Σεμίραμις.

Παρθένος. τὰ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα ἐπ' εὐθείας πτώσεως τῷ ε παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἤτοι τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἢ ἐπὶ τέλους. καὶ τῶν μὲν ἐχόντων τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν, παράδειγμά ἐστι ταῦτα· ὄρμενος, ἔμενος, ἔλενος, τήμενος, ὤλενος, ἰάλμενος· τῶν δὲ ἐπὶ τέλους ταῦτα· τισαμενὸς, δεξαμενὸς, ἀκεσαμενὸς, κλαυσαμενός· καλεῖται δὲ ἐν μαλακοῖς. ἀγχομενός· γενναῖα βοιώτιος ἐν ἀγχομενοῦ· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. φαμενὸς Σοφοκλῆς· μάντεσσι ξουθὸς φαμενὸς τειρεσίου παῖς. τὸ τοίνυν παρθένος ἀκοινώνητον καθέστηκε τῷ

9 χαρακτῆρι, μόνον παροξυνόμενον ἐπ' εὐθείας, καὶ ὄνομα ὑπάρχον.

Ποσειδῶν. οὐδὲν εἰς δων λῆγον ὀξυνόμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν, χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ υ, ὡς τὸ κλυδὼν, ἀμυδών. τὰ δὲ ἄλλα τρέπει τὸ ω εἰς ο, οἷον χελιδὼν χελιδόνος, εἴτε τὸ ὄρνεον, εἴτε ὁ περὶ τελευτῶντος γράψας. σαρπηδὼν σαρπηδόνος, εἴτε ὁ ἥρως, εἴτε ἡ πέτρα, εἴτε ἡ ἀκτὴ, εἴτε ἡ νῆσος· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτῇσιν εἴρηται σαρπηδὼν ἀκτή. ἐν Τυμπανισταῖς, ἡμεῖς δὲ ἐν ἄστροις, ἔνθα σαρπηδὼν πέτρα, καὶ ἡ νῆσος ἰδίως ἐν ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησὶ, τῷ δ' ὑποκυσσαμένη τέκε γοργόνας δεινὰ πέλωρα, καὶ σαρπηδόνα ναῖον ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ, ἢ νῆσον πετρήεσσαν. τεθρηδὼν πρόθος πατήρ. φαρκιδών. ἀσπιδών. μυρμηδών. ἀσσιδών. ἀσπληδών. μα-

κεδών. καὶ καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ εδων, εἴτε ἀρσενικὰ **9** εἴτε θηλυκά, διὰ τοῦ ο τὴν κλίσιν ποιεῖ. τὰ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ, τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις, ἕνεκα μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν. εἴπως οὖν τὸ ποσειδὼν ὀξύνεται, ὀφείλει διὰ τοῦ ο κλίνεσθαι. οὐδέν τε τῶν εἰς λων ὀξυτόνων διὰ τοῦ εων καὶ αων λέγεται· τὸ μέντοι προκείμενον εἴρηται καὶ ποσειδέων καὶ ποσειδάων. ἴσως περισπᾶται· ἀλλ' οὐδὲν εἰς ων λῆγον περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραλήγεται. ἀντιφῶν. ξενοφῶν. εὐρυφῶν, ὁμήρου υἱός. νικοφῶν, ὁ κωμικός. ἀριστοφῶν. ἀγλαοφῶν κατά τινας. βελοροφῶν· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. χαρναβῶν Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ· καὶ χαρναβῶντος ὅτι τῶν ὅς γε ἄρχει τὰ νῦν. εὐρυπῶν ἀλκμοῖς ἦδε ῥυπῶν. συλοσῶν. δεξικρῶν ἑρμονίδης. ἑρμοκρῶν παιδοτρίβης τις ἱστορεῖ. καλλικῶν δηϊκῶν **10** ἡρακλέους, ὅπερ ἰλιάδος γράψας ὀδυσσείας. ἀθηνακῶν ὁ τὰ σαμοθράκια γράψας. λαοκῶν. ἄλλο πλῆθος ἐστὶ τοιοῦτον ὀνομάτων περισπωμένων μὴ ἐχόντων πρὸ τέλους φύσει μακρὰν, πάντα τε τὰ προειρημένα διὰ τοῦ ντ κλίνεται· τὸ δὲ ποσειδῶν οὐχ οὕτως ἐκλίθη. τὰ περισπώμενα, εἰ λέγοιτο ἐν πλείοσι συλλαβαῖς, διὰ τοῦ ο λέγεται. δημοφόων Καλλίμαχος, νυμφίε δημοφόων, ἄδικε ξένε. καλλικόων. Εὐφορίων, κακώτερε καλλικόωντος. ἱπποθόων. εὐμόλοπος, δόλιχός τε καὶ ἱπποθόων μεγάθυμος. τὸ μέντοι ποσειδῶν ἢ ποσειδέων ἢ ποσειδάων λέγεται. οὐδὲν περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρέπει τὸ εω εἰς α παρ' Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσι, τὸ δέ γε ποσειδῶν ἐτράπη· ποσειδὰν γὰρ λέγεται. οὐδὲν περισπώμενον ἐπὶ κλητικῆς εἰς ον περατοῦται· πῶς οὖν πόσειδον λέγεται ἡ κλητική; οὐδὲν περισπώμενον ἀποκόπτεται κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν· ἐξεκόπη παρὰ 'Αριστίᾳ ἐν 'Ανταίῳ, ἔνθα φησὶν 'Ανταῖος, αἰγαίου ποσειδῶ παῖς, πατὴρ δ' ἐμός. οὐδὲν περισπώμενον εἰς δων λήγει, τὸ δὲ ποσειδῶν ἔχει δ πρὸ τοῦ ω. δῆλον οὖν ὅτι κατὰ ταῦτα πάντα μονῆρές ἐστι τὸ ὄνομα, οὔτε τοῖς ὀξυνομένοις αὐτὴν ἀκολουθίαν σῶζον, οὔτε τοῖς περισπωμένοις. τὴν δὲ τούτων λύσιν ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων δηλοῦμεν. εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' 'Αλκαίῳ διὰ τοῦ α, μένοντος τοῦ ν, ποσειδᾶν· οὐδέπω ποσειδᾶν ἁλμυρὸν ἐστυφέλιξε πόντον. παρὰ δὲ Δωριεῦσι τρέπομεν οὐ τὸ σ εἰς τ ποσειδὰν κατ' ὀξύαν τάσιν· ἔνθεν γενικὴ παρ' 'Επιχάρμῳ δευτέρῳ, τοῦ ποσειδάνος δὲ χρηστὸν υἱὸν ἱππόκαμπτον. εἴρηται δὲ καὶ ποτείδας ὡς κερκίδας· ἔνθεν αἰτιατικὴ ἐν κύκλωπι· αἰνετὸν ποτίδαν, κοιλότερος ὀλμοῦ πολύ Σώφρων τε, τὴν κλητικὴν ἔφη ποτίδα δραστοχαῖτα. ὁ δὲ

10 τοὺς εἱλώτας τὴν γενικήν φησι, τεμενοποτιδᾶ ποντίῳ. ἴσως δὲ
11 ἐστί τι καὶ ποτιδίης· ἔνθεν, ως τὸ ἡράκλειον παρὰ τὸ ἡρακλίης, οὕτω ποσείδειον, καὶ ποσειδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος. ὁμοίως δὲ καὶ ἀρσενικῶς κτητικῶς ποσείδιος, ὡς ἡράκλιος ἆθλος. Σοφοκλῆς ποιμέσι τυχῶν, καὶ δὴ τοὺς ποσειδίους θρίγκους ἀποσεισαμένη. ποσειδέων δὲ παροξυτόνως παρ' Ἴωσι λέγεται ὁ θεός. ὀξυτονηθὲν τὸ ὄνομα μῆνα δηλοῖ. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ διηνεκῶς, μένοντος τοῦ σ, καὶ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ α ὑπάρχοντος. παρὰ μέντοι Βοιωτοῖς ποτειδάων, τραπέντος τοῦ σ εἰς τ. Κόριννα· βοιωτοὶ τοῦδε μάκαρ κρονίδη· τοῦ ποτειδάωνος ἄναξ βοίωτε. ὅτι πολλοὺς ἐποίησε σχηματισμούς, καὶ ἐν ἑτέροις εἴρηται.

Νῆσος. τὰ εἰς σος λήγοντα δισύλλαβα τῷ η παραληγόμενα φιλεῖ ἀρσενικὰ εἶναι. κτῆσος. θῆσος. δρῆσος. ῥῆσος. μνῆσος. πεπλάνηται ἄρα ἡ νῆσος παρὰ τὸ γένος.

Κάλλος. τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα δισσὸν τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα. ὕλλος τὸ κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς. σκῦλλος σκύλλου πατήρ. ψάλλος ἀγροιῶτας ἀπὸ λιβυκῶν· ἀνδρωθέντα δὲ τὸν ἀμφιθέμιν πλησιάσαι ταῖς νύμφαις, καὶ γεννῆσαι παῖδα μυρμαδάναρ· αὐδακήνας· βυγὰνμα· καλομάκαν ψῦλλον, ἀφ' οὗ ψῦλλοι τὸ ἔθνος. τέλλος ὁ ἀθηναῖος· Ἡρόδοτος α. φέλλος τὸ κύριον· Ἡσίοδος, φέλλον ἐϋμελίην τέκε τῇ μελιβοίᾳ. φίλλος· παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα. σίλλος. γρύλλος· καθάρας τοὺς διοσκούρους, ὡς φίλος στέφανος. κόλλος· Δημόγνητος ἐν τῷ περὶ κνιδίου καὶ κοκκυνα τὸν τελέστερον, καὶ κόλλον τὸ σκίρου, καὶ λωγάων, τὸν αὐτὸν ὁμοῦ καὶ κτῆσιν τὸν μνησιθέου. γάλλος, ὁ ποταμὸς καὶ τὸ ἔθνος. ἄλλος. πάλλος· Ἡρόδοτος γ. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τούτοις ἐμφερῆ, ἅπερ παραιτεῖται τὸ οὐδέτερον γένος. δῆλον οὖν ὡς τὸ κάλλος πεπλάνηται ἢ περὶ ποσότητα τοῦ λ, ἢ περὶ τὸ γένος. ὅσα γὰρ
12 οὐδέτερά ἐστι εἰς λος λήγοντα, ταῦτα παραιτεῖται ἔχειν ἕτερον λ, ὡς τὸ ἕλος, μέλος, βέλος, θάλος, φάλος.

Ἀπόλλων. τὰ εἰς λων λήγοντα ὀνόματα, εἰ διπλασιάζοι τὸ λ, οὐ θέλει ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἶναι. ὡς ἔχει τὸ χέλλων. Καλλίμαχος δὲ μέλθα χελλῶνας. τρέλλων· παρὰ Σώφρονι τὸ ὄνομα. θάλλων ὄνομα κύριον κυνὸς παρὰ Ξενοφῶντι. σίλλων. Ἐπίχαρμος Χορευταῖς. κάλλων, ὁ ἀθλητὴς καθ' ὑποκορισμόν. σημειῶδες δὲ τὸ ἀπόλλων, ὡς περὶ δευτέραν τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν. οὐ μάχεται δὲ τὸ ἀτιτάλλων κατὰ τὴν συνήθειαν ἐν ἀγνοίᾳ ὂν καὶ τῇ χρήσει τῶν παλαιῶν, ἀλλ' ὥστε καὶ τῶν μετοχῶν ἐφύ-

λαξε τὴν κλίσιν, ὡς ἀτιτάλλοντος. ὁ γὰρ τοῦτος χαρακτὴρ με- 12
τοχῶν ἐστι· ἰάλλων, ἰνδάλλων, ἀτασθάλλων, ἀγάλλων. ἐχρῆν οὖν καὶ τὸ ἀπόλλων, εἰ μὲν ὄνομά ἐστι, δισυλλαβεῖν· εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβάς ἐστι, μετοχὴν εἶναι, καὶ τὰ παρεπόμενα τῇ μετοχῇ ἔχει καὶ τὴν κίνησιν.

Πῦρ. οὐδὲν εἰς υρ λῆγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ. ὁ Σιμωνίδης καὶ ἕνεκα μέτρου δισυλλάβως ἀπεφήνατο· τοῦτο γὰρ μάλιστα φηρὲς ἐς τύγε πύϊρ. τὸ δὲ σῦρ οὐ σύνηθες παρὰ Ἕλλησιν, ἀλλ' ἱστορίας ἐχόμενον, ἄλλως τε οὐδ' ἄντικρυς οὐδέτερον· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ Φοινίκη.

Μοῦσα. τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὁρᾶται· σχηματίζεται δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ἢ μετατίθεται ἀπὸ μετοχῶν. αἴθουσα· ὅπερ ἔχει δισσὸν μὲν τὸ σ ἐπὶ τοῦ προσηγορικοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ κυρίου κατά τινας ἕν· λέγω ὅτε σημαίνει θυγατέρα ποσειδῶνος γενομένην καὶ ἀλκυόνης γενομένης. φέρουσα· καὶ τοῦτο ἐπὶ μιᾶς τῶν νηρηΐδων, φέρουσά τε δυναμένη τε. θυγάτηρ τε ἰλίου ὀνομάζεται φαέθουσα. ἴωνος δὲ τοῦ ξούθου ἀναγράφεται μήτηρ κρέουσα. ὁμωνύμως δὲ 13
ταύτῃ καὶ αἰνείου γυνή. μέδουσα μία τῶν γοργόνων· σθένω τ' εὐρυάλη τε μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα. ἀρέθουσα κρήνη κυρίως· ἀλλὰ καὶ πᾶσαι κρῆναι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν οὕτω καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ ἄρδην ἴσως σχηματισθεῖσαι. ὅ γ' οὖν χοίριλος ἐν α περσικῶν, παρὰ δὲ κρήνας ἀρεθούσας μυρία φιλεδονεῖτο, πολύσμηνος μελίσσαις. οὐδὲν δ' ὅτι οὖν ὤφθη δισύλλαβον εἰς α λῆγον τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον οὕτως ἐν χρήσει τῇ τῶν παλαιῶν καὶ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, εἰ μὴ μόνον τὸ μοῦσα. τὸ γὰρ δοῦσα κύριον καθ' ἱστορίαν ἐστὶ λεγόμενον, ἥ τε χοῦσα πόλις αἰγυπτίων.

Ἄρουρα. οὐδὲν εἰς ρα λῆγον θηλυκὸν συνεσταλμένον ἁπλοῦν προσηγορικὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνως ἄρουρα. πρόσκειται δὲ προσηγορικόν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὰ κύρια, ὡς ἔχει τὸ κόλουρα. ἔστι δὲ πόλεως ὄνομα ὡς Ἑκαταίῳ· δοκέω δὲ μάλιστα παρὰ κολοῦραν, ἵνα πρηνῆς ἕζοντο. ἄγουρα πόλις εὐβοίας· μέμνηται Δημοσθένης λέγων· ἐξ ἀγούρας τῆς εὐβοίας. ἴουρα· μέμνηται Μνασέας. ὄλουρα· μέμνηται Ἐρατοσθένης. τό τε κυνὸς οὐρὰ ἐπὶ τῇ λακωνικῇ φυλακῇ, ἀλλὰ καὶ ἄκρα μαραθῶνος οὕτως καλεῖται, καὶ κύριον καὶ σύνθετόν ἐστιν. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἄρκτου, οἱ τὴν μὲν κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσιν. ἐφυλάξατο δὲ ταῦτα πάντα ὁ κανών.

13 Κάνωβος. οὐδὲν εἰς βος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ω παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ὁ κάνωβος. τὸ γὰρ παρὰ τοῦ ἰώβᾳ κείμενον βαρβαρικὸν ὄνομα ναβωμὸς διὰ τοῦ μ γράφεται.

14 Δίκη. τὰ εἰς κη λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα μονογενῆ βαρύτονα, ὅτε ἔχει πρὸ τέλους τὸ ι, ἤτοι συνεσταλμένον ἔχει αὐτὸ, ἢ ἐκτεταμένον. καὶ τότε μὲν συνεσταλμένον, ὁπότε σύμφωνον ὁρᾶται πρὸ τοῦ κ καταλῆγον· τότε δὲ ἐκτεταμένον, ὁπότε οὐχ οὕτως ἔχει. οἷον κίρκη, δίρκη, τρίκκη. συνέσταλται δὲ τούτων τὸ ι, ἐπεὶ σύμφωνον ἦν πρὸ τοῦ κ· τοῦ δὲ ἑτέρου, νίκη, φρίκη. ἡ τοίνυν δίκη σημειῶδες. λείπει γὰρ ἢ χρόνῳ ἢ συμφώνῳ.

Νεῖλος. οὐδεὶς εἰς ος λῆγον δισύλλαβον βαρύτονον τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ νεῖλος. νόϊλος τε γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον. τὸ δὲ πίλος, σπίλος, ἧϊλος, ἔτι φορτικόν. τὰ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται.

Χαρίεις. οὐδὲν εἰς εις λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ι παραλήγεται, ἀλλ' ἢ τῷ α, ὡς ἔχει τὸ ἀντάεις, αὐλάεις· ἢ τῷ η, ὡς φωνήεις, αὐδήεις, παχνήεις· ἢ κατὰ συστολὴν ποιητικὴν τὸ ε, ἠχέεις, βρομέεις· ἢ τὸ ο, ὡς ἀστερόεις, ἁρματόεις· ἢ τὸ ω, ὡς εὐώεις, κητώεις. τὸ τοίνυν χαρίεις σημειῶδες τῷ ι χρησάμενον πρὸ τέλους. ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν, ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει.

Οὖς. τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ πέφυκεν εἶναι· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ κοινωνεῖ θηλυκῷ γένει. φλοῦς φησι, χλοῦς, γλοῦς ὁ λῃστής, χνοῦς παρὰ Σοφοκλεῖ, βοῦς, ῥοῦς, θροῦς, νοῦς, σοῦς, πολὺ παρὰ τοῖς Ἴωσι χροῦς. δῆλον ὅτι πεπλάνηται περὶ τὸ γένος τὸ οὖς οὐδέτερον ὑπάρχον. ἄντιφον δ' οἱ παρὰ οὖς ἐφύλαξε ξίφει. οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὸ πάθος τῆς λέξεως, καθότι ποικίλως λέγεται. οὔας γὰρ, καὶ ἡ γενικὴ οὔατος· καὶ ὄας, ἔνθεν ὄατος· καὶ ἠώας, ἔνθεν ἠώατος· καὶ ὠτὸς καὶ ὀὸς, οὐκ εἰρημένον μὲν, συνεσχηματισμένον δὲ, παρὰ Θεοκρίτῳ ἄμφω. ἔστω μέντοι οὖς. ζητέον τὴν κλίσιν.

Πούς. τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα περισπᾶ**15**ται, χνοῦς, κνοῦς, χροῦς, γλοῦς, θροῦς, φλοῦς, πλοῦς, ῥοῦς· σημειωτέον τὸ πούς ὀξυνόμενον· μετοχῆς γὰρ ἐδέξατο τόνον. ποδός. τὰ εἰς δος λήγοντα δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα εὐθεῖαν ὑπισχνεῖται πτῶσιν, ὁδὸς, σποδός· οὐ δόκιμος ἄρα οὐδὲ ἡ γενικὴ ποδός.

Φρήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον μόνως θηλυκόν· ἀλλ' εἰ ἐπιδέχοιτο καὶ τὸ θηλυκὸν γένος, ἐν κοινότητι

ἐπιδέχεται ὁποῖον ἐστὶ τὸ χήν· θηλυκὸν γὰρ αὐτὸ οἶδεν ὁ ποιητής· **15** ὡς ὅδε χῆν ἥρπαξε τιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ. καὶ, οἴελος ἀργὴν χῆνα φέρων. ἀρσενικὸν δὲ οὕτως· χῆνες μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσι ἐξ ὕδατος· εἶτα ἐπιφέρει· ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης πᾶσι κατ' αὐχέν' ἔηξεν, καὶ ἔκτανεν, οἱδὲ κέχυντο. καὶ τοῦτο μὲν ἐν κοινότητι. ᾧ ὅμοιον δύναιτο ἂν εἶναι καὶ τὸ ῥήν, εἴ τις βούλοιτο. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς Νίκανδρος· αὐτὰρ ὁ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγωόν. ἐν ἀντιθέσει πολύῤῥην παρὰ τῷ τὰ ναυπακτικὰ ποιήσαντι· ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἐπινευσὶ θαλάσσης εὐρυπόροιο οἰκίαν ναιετάασκε πολύῤῥην, πολυβοώτης. τούτου καὶ πληθυντικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ· ἐν δὴ ἄνδρες ναιετάουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῶται. ὁπότε δὲ λέγει ὁ ποιητὴς **16** θῆλυν ὑπόῤῥηνον, ἀπ' εὐθείας τῆς ὑπόῤῥηνος κλίνει, ἥτις ἀπὸ γενικῆς ἀπεδέξατο τὴν σύνθεσιν. ὡς παρὰ τὴν μηνὸς τὸ δίμηνος ἢ τρίμηνος, οὕτως ῥηνὸς ὑπόῤῥηνος. ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὰ παραδείγματα· ζῆν, μῆν, σπλῆν, σφῆν, ψῆν. Ἀριστοφάνης, ἤτοι κνῆπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς σίκας οὐ κατέδονται. ὅπερ οὖν ἀληθές ἐστι τὸ μηδὲ εἰς ην λῆγον μονοσύλλαβον θηλυκὸν γένος σημαίνειν, δῆλον ὅτι πεπλάνηται τὸ φρὴν περὶ τὸ γένος. διὸ καὶ ἐξηλλάγη αὐτοῦ ἡ κλίσις ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μονοσύλλαβα. φρενὸς γὰρ, τῶν ἄλλων φυλασσόντων τὸ η. οὐκ ἀντιθήσει τὶς ἡμῖν τὸ παρὰ τῷ ἐμησιάνακτι ἐν λεοντίου α' δερκόμενος πρὸς κῦμα, μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν. οὐ γὰρ ἐντελὲς, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλήνη.

Σειρήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξυνόμενον θηλυκόν· μόνον δὲ τὸ σειρήν, ποτὲ δὲ καὶ μελίσσης εἶδος σίας ἀρσενικῶς, ἁπλῶς λεγόμενον, οὐ κεκοινώνηκε. διὸ καὶ οἱ ἀδένες ἀρσενικῶς λεγόμενοι παρ' Ἱπποκράτει ἀναλόγως λέγονται.

Γαστήρ. τὰ εἰς τηρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θηλυκὰ ὄντα βαρύνεσθαι θέλει, μήτηρ, θυγάτηρ, εἰνάτηρ, δημήτηρ· οὐδὲν δὲ θέλει ὀξύνεσθαι. σημειώδης ἡ γαστὴρ ὀξυνομένη. καὶ γὰρ ἄλλως τὰ εἰς τηρ ὀξυνόμενα ἀρσενικά, ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένους εἴη· ἀστήρ, πρηστήρ, καυστήρ, πληκτήρ, ἀλκτήρ. προσέθηκα δὲ, ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένους, διὰ τὸ, ῥαιστῆρα κρατερὴν ὕλης τε γαστῆρα. τοιαῦτα γάρ ἐστι ὁποῖον ἡ αἰθήρ, ἡ ἀήρ.

Σκηνή. τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ τὸ η παραληγόμενα βαρύνεται· ῥήνη. κρήνη. φήνη, φήνῃ ἐειδομένη. γλήνη. σμήνη. σημειώδης ἄρα ἡ σκηνή.

Δοθιήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα ὀξυνόμενον καθαρεύει **17**

17 κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀεὶ πρὸ τοῦ η σύμφωνον ἔχει ἢ σύμφωνα· οἷον σωλήν. λειχήν. κηφήν. αὐχήν. πηρὴν καθ' Ἡσίοδον πατὴρ υἱός. αἰζὴν ταντάλου παῖς. στελήν. σειρήν. βαλλὴν, οὗτος ὁ βασιλεύς. ἐσπὴν ὁ οἰκιστὴς, μυρμυδόνων ἐσσῆνα Καλλίμαχος. πυθμήν. λιμήν. ἀτμήν. καμασὴν ἰχθύς τις λέγεται. ἀραφὴν, εἷς τῶν ἑκατὸν ἡρώων. ἠλακατὴν, καὶ τοῦτο ὄνομα ἰχθύος κητώδους, ἀλλὰ καὶ τὸ κύριον. δῆλον ὅτι σημειώδης ὁ δοθειὴν παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενος καὶ μὴ ἔχων πρὸ τοῦ η σύμφωνον. Τηλεκλείδης, ὅδ' ἀπ' αἰγιύνης οὐ χωρεῖ δοθειῆνος ἔχων τὸ πρόσωπον. καὶ Ἕρμιππος ἐν θεοῖς· φήμης ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης ὥσπερ πέπονθε δοθειῆνος. εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι καὶ τὸ ζάην καθαρεύει, καὶ αἰτιατικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ κατ' ἔκθλιψιν τοῦ α, ὦρσε δ' ἐπὶ ζάην ἄνεμον, πρῶτον μὲν ἕπεται, ὡς οὐχ ὑγιῶς τὸ τοιοῦτο παραλήψεται πίστιν, ὀφείλει ἐξ ἄλλων πτώσεων παραθέσθαι. προείπομεν δὲ κατὰ χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, οὐχὶ καθ' ὑπόστασιν, λεγόμενον πάντα. φυλακτέον δὲ ὡς πολλοὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ διὰ τοῦ ω λέγουσι τὸ δοθιών, συναποφερόμενοι τὸ κνακιὼν καὶ ἀσιὼν καὶ ἀνθεστηριὼν καὶ τοῖς τοιούτοις.

Πυρά. τὰ εἰς ρα λήγοντα θήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ υ παραληγόμενα, ἢ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ὡς τὸ ἄγκυρα, ὄλυρα, κέρκυρα, κόρκυρα· ἢ παροξύνεται, ὡς τὸ ἐφύρα, πορφύρα, κολύρα, ζεφύρα, λύρα, θύρα· ἢ προπερισπᾶται, ὡς τὸ σφῦρα· οὐδ' ὅτι οὖν ἐστιν ὀξυνόμενον. σημειῶδες ἄρα τὸ πυρά. τὸ δὲ, πυρῆσι μὲν πρῶτα ποσειδάων ἐπέλασσε πέτρῃσι μεγάλῃσι, εἰ καὶ
18 ἰδίως λέγεται, ἀλλ' ὅμως ἔχει τάξιν ἐπιθετικήν. λέγεται δὲ καὶ περὶ τούτων μοι πάντων ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Ἐρωδιός. τὰ διὰ τοῦ διος ὀνόματα πάντα προπαροξύνονται, χωρὶς εἰ μὴ τριβράχεα εἴη, ἢ ἐπὶ κυρίων, ὥσπερ ἔχει τὸ σχεδίος· σχεδίον δ' ἐλελήϊστος ἥρως. καὶ χάρης ὅστ' ἐρωδιός τε. προπαροξύνονται οὖν ταῦτα· ἀΐδιος, μαψίδιος, φωρίδιος, ἐπιμαστίδιος, ῥηΐδιος, θνητάδιος, κρυπτάδιος, παυρίδιος, μουσάδιος, μιχθάδιος, ὑβράδιος, μολπάδιος, ὑσσάδιος, μινυνθάδιος, καὶ ἄλλο μυρίον πλῆθος. διὸ σημειωτέον ἐρωδιὸς ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ω καὶ τὸ ι γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι· ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρὰ ῥητὴρ κναιφέως ἐλθὼν ῥωδιῷ κατηυλίσθην. τὴν δὲ λύσιν τούτων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ καθολικῆς προσῳδίας ἐποιησάμην.

Μηχανή. τὰ διὰ τοῦ ανη ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνεται, πτισάνη, δρεπάνη, σαργάνη,

βρυκάνη, τρυπάνη· ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανὴ σημειοῦται ὀξυνόμε- 18
νον. προσέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν δευτέρῳ εἰρημένον· οἱ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἐκεύθοντο γὰρ παρὰ κορίννην βάνδου κοινόν. οὐδὲν εἰς] νη λῆγον, ἀλλ' ἀΐδιον θέμεν βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή.

Εἶς. οὐδὲν ἀρσενικὸν εἰς εις λῆγον περισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἶς. ἀναλογώτερον ἄρα ἕνεκα τόνου τὸ ἔεις βαρυνόμενον· ὀφθαλμὸς δὲ ἔεις ἐν μέσῳ ἔκειτο μετώπῳ. προσέθηκα δὲ ἕνεκα τόνου, ἐπεὶ οὐχ ὑγιαίνει ἐν τῷ πρὸ τέλους συλλαβῇ. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ ἀχέεις καὶ βρωμέεις.

Τίς. οὐδὲν εἰς τις λῆγον συνεσταλμένον μονοσυλλαβεῖ, πάντα 19
δὲ ἐκτείνεται, ὡς τὸ λίς, κίς, ῥίς, ἴς, ἔνθεν καὶ ἡ ἶνος γενική. σημειῶδες ἄρα τὸ τὶς συστέλλον τὸ ι. τὸ τὶς ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον παρ' Ἡροδότῳ ἐκτεινόμενον ἔχει τὸ ι. οὕτω καὶ Σκύμνος ἐν τῷ ί τῆς ἀσίας περίπλῳ· εὑρέθη ἔχεται κέλενδε ῥὶς πόλις σαμίων, καὶ ἱερὸν παρὰ τῇ πόλει νήρης καὶ ἄλσος· ἶς ποταμὸς παρὰ θάλασσαν ἔξεισιν. ἔστιν ἶς τῆς ἰταλίας, ὡς πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν ἰταλικῶν, ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν ποσειδονίαν ὁ ἡρακλῆς· ἔστι δὲ ποταμὸς εἷς καλούμενος μέγας. εἰ δέ τινες συστέλλουσι τὸ ι εἰς ἀποφυγὴν τούτου, οὐ γὰρ ἐμοὶ ἶς ἴσχοι ἥ πάρος ἔσκεν, πταίουσι καὶ περὶ τὸν λόγον καὶ περὶ τὴν ἱστορίαν. τὰ πύσματα ὀνοματικὰ ὄντα εἰς ος θέλει καταλήγειν· ποῖος, πόσος, πηλίκος, ποδαπὸς, πόστος· τὸ δὲ τὶς οὐ παρεδέξατο τὴν εἰς ος κατάληξιν. ἀπαιτεῖ τὰ πύσματα τὴν εὐθεῖαν πτῶσιν· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιρρήμασιν ἡ αὐτὴ ἀρχὴ, πόσως, ποίως, ποδαπῶς, ποῦ, πῶς, πηλίκως, πῇ, πόθεν, πόσε, πόθι, πῆμος. μόνον δὲ τὸ τὶς ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο. πρόσκειται δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν, ἵν' ἐκφύγωμεν τὸ κατὰ γενικὴν τὸ υ λεγόμενον ἢ τέο ἢ τευ.

Ὀλίγος. οὐδὲν εἰς ος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι παραλήγεται καὶ παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀλίγος. μήτ' οὖν ταραντινοὶ χωρὶς τοῦ γ προφερόμενοι τὴν λέξιν ἀναλογώτερον ἀποφαίνονται, ὥσπερ Ῥίνθων ἐν δούλῳ μελεάγρῳ, λιοίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυχ' εὐψυχία. καὶ εὐνιοβάται, χρήζω γὰρ ὄλιον μισθὸν αὐτὸς λαμβάνειν. πολλὰ γάρ ἐστι εἰς ος λήγοντα καθαρῷ τῷ ι παραληγόμενα καὶ παροξυνόμενα, ὡς τὸ πλησίος, ἀντίος, νυμφίος ἐπὶ διαφόρου σημαινομένου, μυρίος καὶ τοῦτο ὁμοίως. οἷ γε μὴν, ἐστὶ τὸ εἰς γος λῆγον παραληγόμενον τῷ ι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχον καὶ προπαροξυνόμενον. Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῳ διέπαιξε 20
τὴν ἄνευ τοῦ γ χρῆσιν ὡς βάρβαρον, λέγων οὕτως· ὅδοῦ γὰρ

20 ἤπτη κιζεῦν ὦ μοῖραι φίλαι· ἀλλ' ὁπότε μὲν χρείη δικιτώμην λέγειν, ἔφασκε δὴ τῷ μήν· ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι ὀλίγον, ἔλεγεν.

Καρκίνος. οὐδὲν εἰς νος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι συνεσταλμένον παραληγόμενον παροξύνεται· ἀλλ' ἤτοι προπαροξύνεται, ὡς τὸ δρύϊνος, λίθινος, φήϊνος, καὶ ὅσα ἐστὶ τούτοις ἐμφερῆ· ἢ ὀξύνεται, ὡς τὸ ἐαρινὸς, θερινὸς, πυκινός· οὐδὲν δέ ἐστι παροξυνόμενον. διὸ ἐπιστατέον τὸ καρκίνος· καὶ μόνον γὰρ παροξύνεται. καὶ ὁ αὐτὸς τόνος καὶ ἐπὶ τοῦ ζῳδίου τοῦ ἐν οὐρανῷ, ὁμοίως καὶ τοῦ θαλασσίου καὶ τοῦ κυρίου ἐπιγείου, καὶ τοῦ ἐργαλείου· οὐ γὰρ ὑγιῶς τινες τοῦτο προπαροξύνουσι. περὶ δὲ τούτου ἐντελῶς εἴρηται ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Πηλίκος. τὰ εἰς κος λήγοντα καθαρὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὁπότε τῷ ι παραλήγει συνεσταλμένῳ, ἤτοι προπαροξύνεται, ἀνθέρικος, κύζικος· τὸ ᾠδικὸς, ἀσφοδελικὸς ὀξύνεται, ὡς τὸ πελωπικὸς, τρωϊκός· οὐδὲν δὲ ὁτιοῦν παροξυνόμενόν ἐστι. ἐπιστατέον τῷ πηλίκος παροξυνομένῳ. τούτῳ δὲ ἀκόλουθον καὶ τὸ ἡλίκος, τηλίκος, πηλίκος παρὰ Δωριεῦσι καὶ ὁπηλίκος· μία γὰρ αὐτῶν ἡ συζυγία ἐστὶ, καὶ ὁ αὐτὸς τόνος τοῖς πυσματικοῖς καὶ τοῖς ἀνταποδοτικοῖς τοῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβήν. τὰ εἰς κος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, εἰ παραλήγοιτο τῷ ι καὶ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ τὸ σ ἔχει. ἀστερίσκος, ὀβελίσκος, μανίσκος, κωρακίσκος. ἐχρῆν οὖν τὸ πηλίκος, εἰ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ τὸ σ ἔχειν, ὡς τὸ ἀστερίσκος, ἢ μὴ παροξύνεσθαι. πάντων δὲ λύσεις δίδωμι ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Κοῖλος. οὐδὲν εἰς λος λῆγον δισύλλαβον βαρύτονον τῇ οι **21** διφθόγγῳ παραληγόμενον, ὅτι μὴ μόνον τὸ κοῖλος. ἀνάλαγον οὖν ἐστι τρισυλλαβοῦν καὶ λεγόμενον κόϊλος. μέμνηται γὰρ τὸ αἰγιαλὸς, μυττιλὸς, πυτιλὸς, νυκτιλός.

Ἑταῖρος. οὐδὲν εἰς ρος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἁπλοῦν προπερισπᾶται ἔχον πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑταῖρος. ὅσως οὖν ἀναλογώτερον τὸ ἑτάρος τε, χωρὶς τοῦ ι λεγόμενον. πολλὰ γάρ ἐστι τοιαῦτα, μάρμαρος, βάρβαρος, τάλαρος, κύλλαρος, φλύαρος· τούτου δέ τινες ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ μάλιστα παρ' Ἀττικοῖς. ἔστι μέντοι τινὰ προπαροξυνόμενα ἔχοντα τὴν αι δίφθογγον ἀπέραντά ἐστιν, ἄκαιρος, εὔκαιρος, εὐπάλαιρος· ἔστι δὲ χωρίον τῆς ἀκαρίας. μέμνηται καὶ Ἐπίχαρμος, ὡς ἐν ἐλπίδι πλούτῳ οὔτουν παλαιρὸς, οὔτε βοιαυτοῦ.

Ὕστερος. τὰ εἰς τερος συγκριτικὰ, εἰ ἔχει πρὸ τῆς τερος παραγωγῆς τὸ υ, οὔτε τρισυλλαβεῖν θέλει, οὔτε ἔχειν προηγού-

μενον τοῦ τ τὸ σ· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς υς τὸ ὄνομα θέλει παρά- 21
γεσθαι· ταχύτερος, πλατύτερος, βραχύτερος, ἡδύτερος. σημειῶδες ἄρα τὸ ὕστερος, μήποτε ἀπὸ τῶν εἰς υς ληγόντων παραχθὲν, τρισύλλαβόν τε ὑπάρχον, καὶ ἔχον τὸ υ προηγούμενον τοῦ τερος. ἀλλ' ἴσως αἴτιον τὸ πάθος, ὡς δείκνυται ἐν ἑτέροις, ἔνθα καὶ περὶ τοῦ, κύντερον ἄλλο γυναικός. οὐκ ἔστι συγκριτικὸν, τό τε ἰθύντερος ὑπὲρ τρεῖς ἐστι συλλαβὰς, ῥήματι παρακείμενον τῷ ἰθύνω. τὸ δὲ ἐπασσύτερον, ὡς τότ' ἐπασσύτερα δαναῶν, οὐκ ἔχει φυσικὸν τὸ υ, ἐκ δὲ τοῦ ἀσσοτέρου ἐτράπη· ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί.

Ἀνήρ. οὐδὲν τῶν εἰς ηρ λῆγον ὀξυνόμενον ἔχει τὸ ν πρὸ τοῦ η, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνήρ· τὸ δ' αἴτιον πρόδηλον. προσέθηκα δὲ ὀξυνόμενον διὰ τὸ σύνηθες βαρυνόμενον κύριον καὶ δηλοῦν ποταμὸν ἐν σικελίᾳ.

Ὀδούς. τὰ εἰς δους λήγοντα ὀνόματα ἁπλᾶ περισπᾶται, υἱδοῦς, θυγατριδοῦς, τηθαλλαδοῦς· ἀλλὰ μόνον τὸ ὀδοὺς ὀξυνό-
μενον ὁμοίως ταῖς μετοχαῖς καὶ κλίσιν μετοχῶν ἀνεδέξατο· τὸ 22
ὀδόντος γὰρ ὡς διδόντος. λέγεται δὲ καὶ ὀδῶν πρὸς Ἰώνων.

Ὕψος. οὐδεμία λέξις ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ υ ἔχει ἐπιφερόμενον διπλοῦν· ἀλλὰ μόνον τὸ ὕψος καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ γεγονότα· αἴτιον δὲ τὸ πάθος. Αἰολεῖς δίψος λέγουσιν αὐτὸ οἰκειότερον. ἔστι γὰρ εὑρέσθαι τὸ ι πρὸ διπλοῦ, ἵζω, ἰξὸς, μετὰ δ' ἴψαο λαὸν ἀχαιόν.

Περὶ μονήρους λέξεως τοῖς ἐν ῥήμασι καὶ ἐπιῤῥήμασι.

Ἄγω. οὐδὲν εἰς γω ὁριστικὸν καθαρὸν δισύλλαβον βαρύνεται, καὶ πρὸ τέλους ἔχει δίχρονον συνεσταλμένον κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων, τὰ δὲ ὄντα περισπᾶται, τραγῶ, στυγῶ, σφριγῶ. σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω βαρυνόμενον οὐχ ὑγιῶς· ἔστι γὰρ καὶ περισπώμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας· εὖτ' ἂν τῇδ' ἄγε χρέος ἄνδρας. πρόσκειται καθαρὸν, διὰ τὸ μίσγω· συστελλόμενον δίχρονον, διὰ τὸ πνίγω· κατὰ χρῆσιν δὲ λεγόμενον Ἑλλήνων, διὰ τὸ θίγω. τοῦ γὰρ θίξω ἔσται τὸ θέμα τοῦτο ἄλλου. λέγεται δὲ ὑποτακτικῶς κατὰ τὸν ὁριστικὸν χρόνον ἐὰν θίγω· διὸ προσεθήκαμεν ὁριστικὸν ἔχον πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν μέσων κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχει τὸ σ· ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῆς ἡμετέρας διαλέκτου· φέρβω, τρίβω,

22 λείβω, ἥδω, ἔδω, τέγγω, στέργω. μονῆρες ἄρα τὸ μίσγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ σ.

Ἐλαύνω. οὐδὲν εἰς νω λῆγον ῥῆμα ὁριστικὸν βαρύτονον τῇ αυ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνίοις, καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται.

Παίζω. οὐδὲν εἰς ζω λῆγον ῥῆμα ἔχει πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον ἐκφωνουμένην, ἀλλὰ μόνον τὸ παίζω.

Κράζω. τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὁριστικά, εἰ ἔχοι πρὸ
23 τέλους μόνον τὸ α, ἔχει αὐτὸ συνεσταλμένον, ὑπεσταλμένης τῆς αἰολίδος διαλέκτου· οἷον σφάζω, στάζω, λάζω, χάζω, εὐάζω, ἐκκλησιάζω, σκεπάζω, ἀνιάζω, ἀγοράζω· τοῦτο ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου θέλουσιν ἐπιτείνειν, ὥσπερ καὶ τὸ πλάζω. ἀλλ' οὖν γε ταῦτα τὰ ἀττικά ἐστιν. σημειῶδες οὖν ἀσύνηθες πᾶσι τὸ κράζω ἔχον ἐκτεινόμενον τὸ α, εἰ μὴ ἄρα τὸ κράζω ἰσοχρονῆσαι ἠθέλησαν αὐτό. πρόσκειται μόνον τὸ α ἐπὶ τὸ σφαδαίζω, τεραίζω, ματαίζω, πρὸς τὸ α τὸ ι γραφόμενον ἔχοντα. παραστησόμεθα δὲ αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ πτάζω ἔπταζον· ὡς τὸ, ὄρνιθες ὠκὺν αἰετὸν ἐξαπτήνας φανέντα· ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τὸ, ἔπτησαν δὲ αὐτὸ, ἐπὶ τοῦ πλάζω· τὸν δὲ ἐπιπλάζοντες ἂν ἐμοὶ φέροιεν καὶ μελεδῶναι, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσοντες.

Δίδωμι. οὐδὲν τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας κατὰ χρῆσιν ἐστὶν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸ δίδωμι. νῦν γὰρ τοὺς Αἰολεῖς παραιτούμεθα.

Εἰμί. οὐδὲν εἰς μι λῆγον ὁριστικὸν ῥῆμα κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἰμὶ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι καὶ τὸ βαρυνόμενον ἡ παράδοσις διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει· οὐχ ὑγιῶς μέντοι οὔτε κατὰ τὸ κίνημα αὐτοῦ, οὔτε κατὰ τὴν αἰολίδα διάλεκτον, ὡς δέδεικταί μοι ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας. πρόσκειται δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, ἐπεὶ Αἰολεῖς πάλαιμι καὶ γέλαιμι φασὶ καὶ πλάναιμι, Βοιωτοὶ δὲ τάρβειμι καὶ ποίειμι καὶ φίλειμι.

Ἐστί. οὐδέποτε ῥῆμα γ' προσώπῳ εἰς τι λήγει. λέγω δὲ πρὸ τοῦ τ ἔχον τὸ σ, οὔτε κατὰ τὰς ἄλλας διαλέκτους, οὔτε κατὰ τὴν συνήθειαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐστί.

Ἐσμέν. τὰ εἰς μεν λήγοντα πληθυντικὰ ἀεὶ θέλει καθαρὸν ἔχειν τὸ μ. δίδομεν, τίθεμεν, λέγομεν, νοοῦμεν. εἰ μέντοι σύμφωνον εὑρεθείη, συγκοπὴ πρὸ αὐτοῦ ὁρᾶται γινομένη· ἴσαμεν
24 ἴσμεν, ἴδομεν ἴδμεν, ἐοίκαμεν ἔοιγμεν, δέδεγμεν, ἐπέπιθμεν. τὸ

μέντοι ἔσμὲν οὕτως ἔχει. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι καὶ ἔσμεν λέγεται· **24**
γρῆες ἔμεν καὶ ἡμῖν· ἡμεῖς δειμέντοιο.

Οἶδα. οὐδεὶς παρακείμενος δισύλλαβος κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὴν παλαιὰν χρῆσιν ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου ἄρχεται, ἀλλὰ μόνος ὁ οἶδα. οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουσι τρισυλλάβως, προσέθηκα δὲ κατὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν, ἐπεὶ παρ' Ἀττικοῖς ἐστί· ἔσθ' ὅτε ᾤδα λέγομεν δισυλλάβως.

Ἔπεσον. οὐδεὶς δεύτερος ἀόριστος εἰς ον λήγων πρὸ τοῦ ο ἔχει τὸ σ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔπεσον. ὁ γὰρ κατέχεσον παρ' Ἀλκαίῳ τῷ κωμικῷ ἐν Γανυμέδει εἰρημένος οὔτε τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χρήσεώς ἐστι, οὔτε κατά τινα ἀναλογίαν ἐξενηνεγμένος, ἤτοι κωμικῶς πεποιημένος.

Αἰνῶ. τὰ διὰ τοῦ αινω δισύλλαβα βαρύτονά ἐστι· βαίνω, δραίνω, ῥαίνω, καίνω, κταίνω, σαίνω, χραίνω. αἴνω τὸ δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Φερεκράτης, αἴνειν πτήσσειν. σεσημείωται τὸ αἰνῶ περισπώμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι καὶ ὄνομα αὐτοῦ προκατῆρξε· διὸ περιεσπάσθη.

Δός. τὰ εἰς σ λήγοντα προστακτικὰ μονοσύλλαβά τε ἐστὶ καὶ τὸ ε ἔχει· ἕς, ἔνθεν τὸ ἄφες, πρόες· θές· φρές· σπές. ἔνθα ταθεὶς φρές μ' ὡς τὸ μειρακύλλιον. σημειῶδες τὸ δὸς μόνον τὸ ος ἔχον· αἰτία δὲ ἡ συζυγία.

Δοῦναι. οὐδὲν εἰς ναι λῆγον ἀπαρέμφατον τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται· ἀλλ' εἰ παραλήγοιτο διφθόγγῳ, τῇ ει παραλήγεται, εἶναι, εἴτε δασυνόμενον ἀορίστου χρόνου. σημειῶδες ἄρα τοῦ δοῦναι. ὅτι γὰρ οὐδέν ἐστι τὸ λέγειν δῶναι, ὡς γνῶναι, βιῶναι, δῆλον μὲν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς ὁμηρικῆς, κέλεε δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι. δῆλον δὲ ἔσται ἐκ κατ' ἀναλογίαν κινήματος ἐν ἑτέροις.
τὰ τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ἀπαρέμφατα πρὸ τῆς αι δι- **25**
φθόγγου τὸ σ ἔχει, ἀκοῦσαι, ὁροῦσαι, λοῦσαι. πῶς οὖν τὸ δοῦναι ἔχει τὸ ν; τοῦτο γὰρ ὦ τέκος, ἢ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα δοῦναι, ποιητικόν. τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ ω ἔγραφον.

Περὶ ἐπιρρημάτων.

Ἅπαξ. τὰ εἰς αξ λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεσθαι θέλει, ὀκλὰξ, ὀδὰξ, ἐναλλὰξ, εὐθρὰξ, αὐτοδὰξ, ἐπιδάξ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἅπαξ βαρύνεται. ὅπερ ἐν συντάξει τοῦ πάντως ἢ τοῦ ἁπλῶς ἐκ-

25 κλίνει τὸν τόνον, ὡσεὶ ὀξύνοιτο τὸ ἅπαξ· ἅπαντες γὰρ λέγομεν τὸ ἀπαξαπλῶς ἐν τῇ ἀναχεῖρα ὁμιλίᾳ.

Ὧδε. οὐδὲν εἰς δε λῆγον ἐπίῤῥημα δισύλλαβόν ἐστι τῷ ω παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνον τὸ ὧδε.

Ἔνδον. οὐδὲν εἰς δον λῆγον ἐπίῤῥημα βαρύνεσθαι θέλει, πάντα δὲ ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ σχεδὸν, ταυρηδὸν, ἑλκηδὸν, πασταδὸν, παρακλιδὸν, ῥυδὸν, ὀμφαδόν, ἀφνειοῖο ἄφθονος ἀκόλουθα ἡ παράθεσίς ἐστι τῶν ὀξυνομένων· ἀλλὰ μόνον τὸ ἔνδον βαρύνεται. τῆς διαλλαγῆς ἐν ἑτέροις δίδοται ἡ αἰτία.

Πάρεξ. οὐδὲν εἰς εξ ἐπίῤῥημα βαρυνόμενον ἐκ δύο προθέσεων συνεστηκὸς, ὅπερ καὶ γενικῇ θέλει συντάττεσθαι, ἀλλὰ μόνον τὸ πάρεξ. καὶ γὰρ ἡ συνήθεια οὕτως ἔσθ' ὅτε φησὶ, πάρεξ ἀπολλωνίου· ὃν τρόπον καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ ἔφη, πάρεξ τοῦ τε σκυθίου ἔθνεος. παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ ἕτερόν ἐστι τὸ ὀξυνόμενον· ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε· παρὲξ περιμήκεα δῶρα. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ.

Ὥς, τώς. οὐδὲν εἰς ως λῆγον ἐπίῤῥημα ὀξυνόμενον, ὑπεσταλμένης δωρίδος διαλέκτου, ἀλλὰ μόνον τὸ ὥς, καὶ τὼς ἀνταπο-
26 δοτικὸν αὐτοῦ ὑπάρχον. οὐκ ἀγνοῶ μέντοι, ὅτι ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ καὶ διαφόρῳ συντάξει, ἔσθ' ὅτε περισπᾶται.

Ὀψέ. οὐδὲν εἰς ψε λῆγον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀψὲ, ὅπερ ἐν συνθέσει φιλεῖ τρέπειν τὸ ε εἰς τὸ ι, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ὀψιμαθὴς, ὀψίτυχος, ὀψιτέλεστον, ἔκ τε ὀψὲ τελεῖ ὀψίγονος. διὸ καὶ τὸ, δείελος ὀψὲ δύνων, καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τό τε, ὅτε ὀψὲ δύνοντα βοώτην, παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ Ἀράτῳ, οὐ σύνηθες· ἐπεὶ κἂν ἔτρεπε τὸ ε εἰς ι. ἤδη μέντοι Αἰολεῖς καὶ ἐν ἁπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ι αὐτὸ ἀποφαίνονται· ὀψὶ γὰρ ἀρξάτω· ἴσως ἀναλογώτερον, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων.

Μᾶλλον. οὐδὲν ὅμοιον τῳ μᾶλλον κατὰ χρόνον. τὸ γὰρ εἰ ἔχοι ἐν ἐπιφορᾷ διπλασιαζόμενον τὸ λλ ἐν μιᾷ λέξει, συστέλλεσθαι φιλεῖ τρέπειν, χωρὶς εἰ μὴ τροπή τις εἴη τοῦ η εἰς α παρὰ διαλέκτῳ. τὸ παράδειγμα πῶς ἔχει; ἄλλος, γάλλος, θάλλος, θάλλω, πάλλω, ἅλλομαι, ἀγάλλομαι, καὶ ἄλλο πλῆθος λέξεων τοιούτων ἀδιάπτωτον. σημειωτέον ἄρα περὶ χρόνον τὸ μᾶλλον. τὸ γὰρ ὀρτάλλις συνεσταλμένον ἔχει τὸ α. ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τόδ', ἀλλ' ἄν μοι μεγαλύνεο δακτυλίῳ πέρι καί τι*) ἄλλαν μὴ καμεστέραν φρένα καὶ ἅβρα· δεῦτε πάγχης πάλαι

*) Hoc τι recentior manus superscripsit.

ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην. **26**

Ἀθροῦν. οὐδὲν εἰς ουν λήγει ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀθροῦν· ὅπερ καὶ ἐπεκτάσεσι ποιητικαῖς κέχρηται καὶ παραθέσει ἄρθρου ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ. παραιτοῦμαι δὲ τὸ αἰσχοῦν, ὃ εἴρηται παρὰ τῷ τοὺς εἴλω τασαίμην· ἀλλὰ μισχοῦν καθήμενοι· ἐπεὶ ὀνοματικά ἐστι.

Δεῦρο. οὐδὲν εἰς ο λήγει ἐπίῤῥημα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀλλὰ μόνον τὸ δεῦρο. ὅπερ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ἅπαξ κατ' ἐπέκτασιν εἰς ω ἐν τῷ, ἢ δεύρω μὲν ἕποντο· παραιτοῦμαι γὰρ τὴν διάφορον ἀνάγνωσιν. παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ δεῦρα, καὶ δευρὺ διὰ τοῦ υ· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἔσθ' ὅτε καὶ δευρὶ λέ- **27**
γεται διὰ τοῦ ι. τετόλμηται δὲ αὐτοῦ καὶ θέμα τις θεῖναι πληθυντικὸν τὸ δεῦτε. ὅτι δέ ἐστι ἐπίῤῥημα, ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων λέγεται.

Ἐκεῖθεν. οὐδὲν εἰς θεν λῆγον ἐπίῤῥημα τοπικὸν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν. αἴτιον δὲ τὸ πάθος. ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κείνοθεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφήνατο τὸ αὐτό· αἱ γὰρ κ' ἀλλόθεν ἔλθῃ δὲ φοικήνοθεν ἔμμεναι. τὸ δὲ αἶθε ἐπέκτασις καὶ οὐ τοπικόν.

Χαμαί. οὐδὲν εἰς αι λῆγον ἐπίῤῥημα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεται· λέγω δὴ τὸ χαμαί· τὰ δὲ τοιαῦτα περισπᾶται, ἀταταῖ, αἰαῖ, παπαῖ· τὸ δὲ πάλαι βαρύνεται. λέγεται τὸ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων.

Αὐτάρκης ἡ παράθεσις τῆς μονήρους λέξεως ἐν τούτῳ βιβλίῳ· ὅπως καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ σχεδὸν ἴσην παράθεσιν ποιησόμεθα. εἰ δέ τις ἐπιζητοίη, διὰ τί ἐξ ὀνομάτων καὶ ἐπιῤῥημάτων τὴν παράθεσιν ἐποιησάμεθα, ἴσεται μὲν ἐκ τοῦ προοιμίου· ἀλλὰ καὶ νῦν δηλώσω, ὡς ἀντωνυμιῶν μὲν οὐκ ἐμνήσθην, ἐπεὶ σχεδὸν μονήρεις εἰσὶ πᾶσαι, καὶ μάλιστα αἱ πρωτότυποι· ἀλλ' οὐδὲ μετοχῶν, ἐπεὶ ἀεὶ δεύτεραί εἰσι, καὶ ἐπιζητοῦσι τὸ κινοῦν αὐτὰς ῥῆμα. εἰ δὲ καὶ περὶ μίαν καὶ δευτέραν ἐγένετό τις ζήτησις, τοῦτο οὐ μονήρους ἐστὶ λέξεως ἰδίωμα. οὔτε μὴν ἄρθρων οὔτε προθέσεων ἐμνήσθην, ἀλλ' οὐδὲ συνδέσμων. ἐπὶ τούτων τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἐξηριθμημέναι ὧν εἰσιν αἱ φωναί· τῶν δὲ προειρημένων μερῶν λόγου, λέγω δὲ ὀνόματός τε καὶ ῥήματος καὶ ἐπιῤῥήματος, πολλὴ μὲν χρῆσις φωνῶν, παραγωγή τε αὐτοῖς ποικίλη πρόσεστι καὶ σχεδὸν ἴση. ὄνομα μὲν γὰρ εἰς ὄνομα παράγεται, ὡς λεπτὸς λεπτίνης, ἄριστος ἀριστεύς. παράγεται δὲ καὶ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὴν μάστιγος γενικὴν τὸ μαστιγῶ, καὶ παρὰ

27 τὴν εὐδαίμονος εὐδαιμονῶ. παράγεται δὲ καὶ εἰς ἐπίῤῥημα, ὡς
35 παρὰ τὸ ἀκόνιτος ἀκονιτὶ, ἀθεώριτος ἀθεωριτὶ, λεσβόθεν τε καὶ
28 οὐρανόθεν. τὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὸ ῥῆμα· ἤτοι γὰρ αὐτὸ καὶ εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ τὸ ἀθλεύω, ἵζω ἱζάνω· ἢ εἰς ὄνομα, ὡς παρὰ ποιητὴς ποίημα· ἢ εἰς ἐπίῤῥημα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὄβδην, ὃ καὶ Καλλίμαχος φησὶν, ἦλθον εἰς ὄβδην· πλέκω πλέγδην, μέσφα περιπλέγδην· ἄρδω ἄρδην. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐπίῤῥημα τὴν αὐτὴν ποσότητα ἔχει τῆς παραγωγῆς. ἢ γὰρ πάλιν εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἐγγὺς ἐγγύθεν· ἢ ὡς ὄνομα, ὡς τὸ ἐγγύτερον, ἀνώτερον· ἢ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὸ ὀψὲ ὀψίζω. σχεδὸν οὖν ταῦτα τὰ μέρη τοῦ λόγου ἀλλήλοις προσπέπονθε· διὸ καὶ ἐξ αὐτῶν πεποίημαι τοὺς κανόνας. εἰ δέ τις λέγοι, ὡς καὶ ἡ ἀντωνυμία ποικίλην παραγωγὴν ἔχει· εἴς τε γὰρ ἑαυτὴν παρῆκται καὶ εἰς ἐπίῤῥημα· ἴστω ὅτι ἐνέλειψαν τοῖς κυριωτάτοις, λέγω δὲ ῥήματι καὶ ὀνόματι· τὸ γὰρ ἡμετέροισι καὶ τὸ σφετεριζόμενος τῶν παραγώγων. ἤτοι πρόθεσις παρῆκται μὲν εἰς ὄνομα καὶ ἐπίῤῥημα, οὔτε γε μὴν εἰς αὐτὴν, οὐδὲ εἰς ῥῆμα. τά τε προκείμενα μόρια, λέγω δὲ ὄνομα καὶ ῥῆμα, οὐχ ἀπέδωκεν ἀφ' ἑαυτῶν παραγωγὴν, οὔτε εἰς ἀντωνυμίαν, οὔτε εἰς πρόθεσιν, ἐπειδήπερ δὲ θεματικώτερα ὑπῆρχεν. ἡ μέντοι μετοχὴ, εἰ καὶ μέρος λόγου ἐστὶν, ἐκεῖνό γε ἔχει ἐξαίρετον, τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι. διὸ δὴ οὐδὲ αὐτὴ τὰ αἴτια ἀνατίθεμεν, ὅτι μὴ καὶ τά τε σπανίως, ἐφ' ὧν καὶ ζητοῦμεν, εἰ καὶ μετοχαὶ ὑπάρχουσιν· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἄσμενος καὶ τὸ κρέων καὶ ἀκέων καὶ κτημένος. τοσαῦτα ἔχομεν εἰπεῖν ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ περὶ μονήρους λέξεως.

29

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ἐν μὲν τῷ πρὸ τούτου βιβλίῳ, ἄριστε φιλολόγε, περὶ μονήρους λέξεως ἥτις ἐστὶν ἐν τῇ χρήσει τῶν παλαιῶν ἑωρᾶτο καὶ τῇ νυνὶ συνηθείᾳ· νυνὶ δὲ στρέψομαι καὶ ἐπὶ τὰς γνωριζομένας μὲν ὁμοίως καὶ τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ καὶ τῇ παλαιῶν χρήσει, πειρά-

σομαι δὲ καὶ ἄλλας παραθέσθαι λέξεις, αἵτινες οὐκ εἰσὶν ἐν τῇ **29** νυνὶ συνηθείᾳ, καὶ παρὰ μέντοι τοῖς παλαιοῖς. ἔστω δέ μοι ἡ παράθεσις ὁμοίως ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων. ἐπειδή τινες ἐπεζήτησαν, εἰ δύναται τὸ τοιοῦτο εἶδος καὶ ἐν προθέσεσιν ὀφθῆναι, κατὰ τοῦτο ἐπειράθην ὀλίγας προθέσεις ἐλέγξαι ἐν εἴδει τινὶ μονήρεις ὑπαρχούσας.

Ὄνομα. οὐδὲν εἰς μα λῆγον οὐδέτερον ἁπλοῦν ἐν τοῖς πρὸ τέλους δύο συλλαβαῖς δισσὸν ἔχει ο, ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ποίημα, νόημα, δόνημα, φίλημα, ἀνάθερμα, φώνημα, στεφάνωμα, χρύσωμα, κώλυμα, σόλυμα, ἔρυμα, καὶ ἄλλο μυρίον πλῆθος τοιούτων τῶν ὀνομάτων, ἀδιάπτωτον ποιεῖ τὸν κανόνα. δῆλον ὡς τὸ ὄνομα μονῆρές ἐστι· καὶ γὰρ ἥ τε τρίτη ἀπὸ τέλους τὸ ο ἔχει καὶ ἡ πρὸ τέλους. Αἰολεῖς δὲ ὄνυμα λέγοντες αὐτὸ ἀπολύουσι τοῦ προκειμένου ἐλέγχου. πρόσκειται τῷ κανόνι ἁπλοῦν, ἵνα μή τις ταῦτα σύνθετα ὄντα ὡς ἀντιπίπτοντα παραλλάξῃ συνεχῶς ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενα· λέγω δὲ τὸ πρόδομα, ἢ πρόπομα, ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται.

Δέμας. τὰ εἰς μα λήγοντα οὐδέτερα ἐναντία ἐστὶ τοῖς εἰς ας λήγουσι. τὰ μὲν γὰρ εἰς ας λήγοντα παραιτεῖται τὸ μ ἔχειν πρὸ τοῦ α, ὡς ἔχει τὸ σέβας, οὖδας, κνέφας, ψέφας, κέρας, **30** τέρας, γῆρας, γέρας, βρέτας, δέπας, σκέπας· καὶ ἄλλα μυρία ἐστὶ τοιαῦτα μὴ ἔχοντα τὸ μ πρὸ τοῦ α. τὰ δὲ ἔχοντα τὸ μ πρὸ τοῦ α παραιτεῖται τὴν εἰς σ κατάληξιν, ὡς ἔχει τὸ δόμα, θέμα, στάμα, χύμα, λύμα, δῶμα, πτῶμα. πῶς οὖν τὸ δέμας καὶ τὸ μ ἔχει πρὸ τοῦ α, καὶ τὴν εἰς σ κατάληξιν; ὧς ἐστι οὕτως ὁρίσασθαι· οὐδὲν εἰς μας λῆγον οὐδέτερον· μονῆρες ἄρα τὸ δέμας. στήτην ἐγγὺς ἴοντο, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐίκτην.

Πεῖραρ. οὐδὲν εἰς αρ λῆγον οὐδέτερον πρὸ τοῦ α ἔχει ρ, ἀλλ' ἤτοι καθαρεύει ἢ ἄλλο τι σύμφωνον ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ἔαρ, κέαρ, οὖθαρ, εἶδαρ, μάκαρ, ἧπαρ, νέκταρ. μονῆρες ἄρα τὸ πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. οὐδέτερον δὲ προσέθηκα, ἐπεὶ ἄραρ τις λέγεται ποταμὸς, ὡς παρατιθέναι καὶ ἐπίγραμμα ἔχον οὕτως· μισγόμεθ' ἀλλήλων, ὡς ἄραρος ῥοδανός.

Κρέας. οὐδὲν οὐδέτερον εἰς ας λῆγον καθαρὸν τῷ ε παραλήγει κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήσει Ἑλλήνων, ἀλλὰ μόνον τὸ κρέας. τὰ δὲ ἔχοντα καθαρὸν τὸ α, καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ε, εἰς ρ θέλει καταλήγειν, ἔαρ, στέαρ, κέαρ, φρέαρ. τὸ τοίνυν κρέας ἢ εἰς ρ ὤφειλε καταλήγειν, ἢ εἴπερ εἰς σ καταλήγοι, ὀφείλει μεταξὺ τοῦ σύμφωνον ἔχειν, ὥσπερ τὸ λέπας, σκέπας,

30 κνέφας, βρέτας. προσέθηκα δὲ κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήσει Ἑλλήνων, ἐπεὶ παρὰ Ἑκαταίῳ ἐστὶ τὰ δέατα περιτετημένοι· ἀλλ' οὐ σύνηθές ἐστι λέγειν δέας. ὅ τε Σοφοκλῆς ἐν κηδεμόνι σατυρικῷ φησὶ, καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῷ ἀρτυμάτῳ ὑπὸ τοῦ δέατος, ἀντὶ τοῦ δέους· ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέας. ὅ τε Ξενοφάνης φησὶ, καὶ μὴν ἐνὶ σπεάτεσι τεοῖς καταλείβεται ὕδωρ· ἀλλ' οὐ γὰρ λέγεται σπέας. ἡ γὰρ ἀναλογία ὡς ἀπὸ τοιούτων
31 εὐθειῶν τὰς κλίσεις λαμβάνει, οὐκ οὔσας μέντοι ἐν χρήσει Ἑλλήνων. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ κτεάτεσσιν· ἀνέρος, ἐν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε· μετὰ πελαμοῦ ἔχεται ἐκ τῆς κτεάτοις δοτικῆς.

Ἰχθῦς. οὐδὲν εἰς υς λῆγον ἀρσενικὸν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, μὴ ἔχον ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν, περισπᾶσθαι θέλει. σημειῶδες ἄρα ὁ ἰχθῦς. προσέθηκα δὲ μὴ ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν διὰ τὸ ἀπφῦς· δοκεῖ γὰρ παρὰ τὸ ἀπφὰς παρωνομάσθαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον, παρηγμένον ἐπὶ τὸν διόνυσον. ὧν οὐδὲ αἱ γενικαὶ παρόμοιαι τῷ προκειμένῳ· ἰχθύος γὰρ λέγεται· οὐ μεμελέτηκε δὲ ἀπφύος λέγεσθαι. μόνον δὲ διὰ δύο δασέων ἐκφέρεται ὁ ἰχθῦς, τῶν δὲ ἄλλων εἰς υς ληγόντων οὐχ οὕτως ἐχόντων. πρόσκειται δὲ τῷ κανόνι ἀρσενικὸν διὰ τὸ ὀφρῦς περισπώμενον θηλυκόν· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀσφῦς. ὥστε, εἰ περισπᾶται τὸ ἰχθῦς, ἔστω θηλυκόν. εἰ δὲ ἀρσενικόν ἐστι, ὀφείλει ὅμοιον εἶναι τῷ στάχυς, βότρυς.

Μᾶζα. τὰ εἰς ζα λήγοντα θηλυκὰ, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους δίχρονον, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, ὡς τὸ ῥίζα, σχίζα, σπίζα· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. Σοφοκλῆς ἐν ἀύπνῳ πυρκαεῖ, κάτω κρέμανται σπίζα τέως ἐν ἕρκεσι. δουρὶ λίμνην παρὰ τὸν λίζαν ποταμόν· Ἑκαταῖος περιηγήσει ἀσίας, τῇ δὲ λίμνῃ δούριζα ὄνομα. βόρυζα, πόλις περσικὴ, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει εὐρώπης· μετὰ δὲ βόρυζα, πόλις περσέων· μετὰ δὲ θυνίας παρὰ βυζάντης καυκωνίδος πόλις. ἄζα, γάζα, χάλαζα. σημειῶδες ἄρα ἡ μᾶζα ἐκτείνουσα τὸ πρὸ τέλους α.

Ἀγαυός. οὐδὲν εἰς ος λῆγον καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενον τῇ αυ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀγαυός.

32 Χθών. τὰ εἰς ων μονοσύλλαβα φιλεῖ ἀρσενικὰ εἶναι, καὶ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ· πρὼν, χὼν τὸ ἐθνικόν, κλὼν, θὼν, εἴτε θῶνος εἴτε θῶντος· ἀλλὰ μόνον τὸ χθὼν θηλυκόν ἐστι, καὶ διήλλαξε κατὰ τὴν κλίσιν.

Δαμήν. τὰ εἰς μην λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ γενικῇ τὸ η εἰς ε τρέπει, ποιμένος, λιμένος, πυθμένος· ἀλλὰ

μόνον τὸ δαμὴν ἐφύλαξε τὸ η· δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται ἀργο- 32
λικαῖς. ἴσως δὲ, ἐπεὶ κύριόν ἐστι, παραλλαγὴν ἐποιήσατο. τὸ δὲ ἀλλαμὴν παραιτοῦμαι· οὐ γὰρ γνήσιον ὄνομα ὑπὸ διοδώρου παρατεθειμένον.

Ἰχώρ. οὐδὲν εἰς ωρ λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ πάντα βαρύνεσθαι. ῥήτωρ, κλήτωρ, ἵστωρ, ἕκτωρ, πέλωρ, κέλωρ, ἄκτωρ, σπέρχωρ, ἀνίχωρ, ἄχωρ, ἀναύζωρ. ἡ δὲ ἱστορία τῶν ὀνομάτων εἴρηταί μοι ἐν δευτέρῳ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. σημειῶδες ἄρα τὸ ἰχὼρ μόνον ὀξυνόμενον. τὸ δὲ αἴτιον εἴρηται ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Τέκμωρ. οὐδὲν εἰς ωρ λῆγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἔχει συμπλοκὴν δύο συμφώνων πρὸ τοῦ ω· πριαμίδη, μή με ἕλωρ δαναοῖσιν ἐάσῃς· νίκωρ παρ' ἀσώτῳ μιμογράφῳ· ὕδωρ· ἔλδωρ, οὐ γὰρ συμπλοκὴ ἐνθάδε, ἀλλὰ διάστασις. ὁ δὲ Ἴβυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται, οὔτι κατὰ σφετέραν ἐέλδωρ· καὶ ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἐέλδωρ. σημειῶδες οὖν τὸ τέκμωρ, ἔχον ἐπιπλοκὴν δύο συμφώνων· ἢ ἴσως ἀναλογώτερον ἐκδεκτέον τὸ τέκμωρ· ἴσον γὰρ ἐγένετο τῷ νέκταρ καὶ ἴχθαρ· τοῦ δὲ σημειοῦσθαι τὸ τέκμωρ αἴτιον ὁ πλεονασμὸς τοῦ μ.

Πολύς. τὰ εἰς υς λήγοντα καθαρὸν ἔχοντα τὸ υ συνεσταλμένον βαρύνεσθαι θέλει· θῆλυς· φόλυς, φόλυες κύνες παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ· ἔπηλυς· νέηλυς· ὄλολυς τὸ προσηγορικὸν, εἴτε τὸ
κύριον· ζῆλυς ὁ ποταμός· ἐγχέλυς· μόλυς. σημειῶδες ἄρα τὸ 33
πολὺς ὀξυνόμενον. πρόσκειται δὲ καθαρὸν διὰ τὸ ἀμβλὺς, συνεσταλμένον δὲ τὸ υ διὰ τὸ ἰλύς.

Ἔρημος. οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξυνόμενον τῷ η παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ἔρημος· ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον. Ἀττικοὶ μέντοι προπαροξύνουσι τὴν λέξιν.

Ἑτοῖμος. οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑτοῖμος. καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνεσθαι.

Πλυνός. τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν, παραληγόμενα δὲ τῷ υ, πάντως ἐκτεταμένῳ παραλήγεσθαι θέλει· φρυνός, θυνός, γρυνός· σημαίνει δὲ, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησι, τὰς τῶν ξύλων ξυρὰς καὶ παχείας ῥίζας. σημειῶδες ἄρα τὸ πλυνὸς κατὰ χρόνον· καί τοι γε τὸ πλύνω ἐκτεινόμενον τὸ υ.

Αἰνότης. τὰ εἰς της λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῆς νος καταλήξεως παρήχθη. σημειῶδες ἄρα τὸ αἰνότης ὄνομα.

33 Ἀνδρότης. τὰ εἰς της λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῶν εἰς ρ ληγόντων παράγεται. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδρότης ὄνομα. ἢ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος, ὡς κοῦφος κουφότης· ἢ ἀπὸ τῶν εἰς υς, ὡς ταχὺς ταχύτης· ἢ καὶ ἀπὸ ῥημάτων, ὡς παρὰ τὸ ἵεμαι ἰότης· οὐδέποτε μέντοι ἀπὸ τῶν εἰς ρ ληγόντων. δεῖ δὲ καὶ τὸ αἰνότης· παρὰ γὰρ τὴν εἰς ος εὐθεῖαν οὔ τινος ἢ εἰς υς.

Φερνή. τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ρ βαρύνεσθαι θέλει· πέρνη, πτέρνη, πτάρνη πόλις, κέρνη ὁμοίως, ἄρνη· ἀλλὰ μόνον τὸ φερνὴ ὀξύνεται. Αἰολεῖς δὲ φέρναν αὐτὴν λέγουσιν ὁμοίως τῇ ἀλέναν.

34 Ἀρνός. οὐδεμία γενικὴ εἰς νος λήγουσα πρὸ τοῦ ν ρ ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀρνός· αἴτιον δὲ τὸ πάθος. ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ σκέπαρνος οὐδὲ πρίονος πληγαί. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικὸς λέγει σκέπαρνος ἐπ' εὐθείας ἀρσενικῆς, ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Ἀνδρός. οὐδεμία γενικὴ εἰς ρος λήγουσα πρὸ τοῦ ρ ἔχει τὸ δ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνδρός· αἴτιον δὲ τὸ πάθος. ἐν τοῖς περὶ καθολικωτέρας προσῳδίας εἴρηται.

Ἀνδριάς. τὰ εἰς ας λήγοντα καθαρὸν, ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ α, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φωνῆεν ἢ φωνήεντα, βαρύνεσθαι θέλει· δρακοντίας, ὀνοματίας, καππατίας, λοξίας, εὐρυξίας, βορέας, ἠρέας, θαρσέας, κρατέας, μηνύας, φλεγύας, ἀνδρέας. μυρίον ἐστὶ πλῆθος τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδριὰς ὀξυνόμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι Ἡλιόδωρος ἐβούλετο αὐτὸ περισπᾶν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἡμᾶς. τὸ δ' αὐτὸ ἠξίου καὶ Δράκων ὁ Στρατονίκου, ἔτι δὲ καὶ τυρανίκων. οὐκ ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς ἀναγνώσεως, ὡς ἐν ἑτέροις οὐκ ἐδήλωσα.

Γουνός. οὐδεμία γενικὴ εἰς νος λήγουσα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη γουνός· γοῦνι γουνὸς ἀμείβων. αἴτιον δὲ τὸ πάθος· οὐ γὰρ εὐθεῖά τις προκατάρχει μονοσύλλαβος ἤγουν, ὡς οἴονται οἱ πρὸ ἐμοῦ. τὰ δὲ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα δισύλλαβα ὀξυνόμενα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ἐπ' εὐθείας ὁρᾶται· γουνός· ἔνθεν δοτικὴ ἡ, γουνῷ ἀλωῆς· βουνός· κρουνός. δῆλον οὖν ὅτι ἡ γουνὸς γενικὴ οὐχ ὑγιαίνει· εὐθείας γὰρ χαρακτῆρα ἀπεδέξατο. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν ἠλογημένων γενικῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι, ὡς ὅτι παραβαίνουσι καὶ τοὺς χαρακτῆρας παθοῦσαι.

Δουρός. οὐδεμία γενικὴ εἰς ρος λήγουσα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ δουρός. αἴτιον δὲ πάλιν τὸ πάθος· συγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ δόρατος· τόφρα δὲ τυδείδης μετὰ δούρατος

ψχετ' ἐρωήν. οὐ γάρ, ὥσπερ οἴεται ὁ Τρύφων, εὐθεῖά τίς ἐστι 35 δουρί, κωλυούσης καὶ τῆς ἀναλογίας καὶ τῆς χρήσεως τῶν Ἑλλήνων. ἄμειβον οὖν ἐκδέχεσθαι τὸ πάθος· καὶ γὰρ δορὸς καὶ δουρὸς εἴρηται, καὶ δούρατος καὶ δόρεος, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Ῥάρος. οὐδέποτε τὸ ρ ἄρχον ψιλοῦται, ἀεὶ δὲ δασύνεται. σημειῶδες ἄρα τὸ ῥάρος· τὸ γὰρ ῥάριδος δηίους παρ' αὐτὸ γέγονε. σεσημείωται τὸ ῥάρος κατὰ χρόνον· τὰ γὰρ εἰς ρος δισύλλαβα τῷ α παραληγόμενα, ὀξυνόμενα μὲν ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α, ψαρὸς, λαρός· ἔνθεν θηλυκὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ, καὶ σασχυτρίνων λαρὸς εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροὰς ἐπώμοσα λαρὸς ἀνήρ· ἔνθεν τὸ οὐδέτερον, λαρὸν τετυχοίμεθα δόρπον. βαρυνόμενα δὲ, εἰ καὶ ἀρσενικὰ ὑπάρχοι ἢ θηλυκά, συστέλλειν θέλει τὸ α· λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς. φάρος δὲ λέγω τὸ ἀρσενικὸν ἢ καὶ τὸ θηλυκόν. κλάρος Νίκανδρος, μνηστὺν ἔχοις, τὸ ἔθρεψε κλάρος νιφόεσσα πολίχνη. γάρος Αἰσχύλος πρωτεῖ σατυρικῷ, καὶ τὸν ἰχθύων γάρον. πάρνος, νῆσος· σπάρος· σκάρος. εἰ δέ τι βαρυνόμενον ἀρσενικὸν ἔχει τὸ α ἐκτεινόμενον, πάντως ἔχει κανόνα διὰ τοῦ η, ὥσπερ τὸ κλάρος ἐκ τοῦ κλῆρος. τὸ δηράδος, εἰ μή ἐστι δώριον βαρυνόμενον, συστελλέσθω κατὰ τὴν παραλήγουσαν· εἰ δὲ ἐκτείνεται ὑγιῶς, ἡ παραλήγουσα ὀξυνέσθω, ἵνα μιμήσηται τὸ ψαρὸς, ναρὸς, λαρός. ἢ περὶ τόνον ἄρα σημειῶδες ἢ περὶ χρόνον· ἀλλὰ δῆλον ὅτι περὶ χρόνον· τὰ γὰρ ὀξυνόμενα ἐπιθετικὰ ὑπῆρχον, τοῦτο δὲ κύριον ὄνομα βαρύτονον. ἀλλ' οὖν γε ἔχομεν καὶ τὸ βάρος ὁμοίως Ἀττικὸν ὑπάρχον καὶ ἐκτεινόμενον τὸ α πρὸς ἀντέμφρασιν τοῦ οὐδετέρου.

Φάρος. τὰ εἰς ρος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ἔχει· εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥσπερ τὸ πάρος· ἐπὶ γὰρ τὸ πάρος ὀνειαρὸν ἱκνεῖ- 36 ται, Ἀλκαῖος φησί. τοιοῦτο δέ ἐστι καὶ τὸ μάκος, δάνος, πράγος· τοιοῦτο δὴ καὶ τὸ ῥῆμα δοκεῖ ἔχειν μεταβολήν. ἔστω οὖν τῶν συστελλόντων τὸ α παραδείγματα πάθος, τάφος· ὅπερ καὶ ἀρσενικόν ἐστι, ὡς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο· καὶ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς νήσου. ὁπότε δὲ ἐπὶ τῆς ἐκπλήξεως παραλαμβάνεται, γένος ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον· ἥνδανε δήν ποτε, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανε. ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον· ὁ μέντοι Ἴβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸν ὁμηρικὸν μεταβαλών· φησὶ γάρ, δαρὸν δάρασι χρόνον ἧστο τάφεις πεπηγώς· οὕτω γὰρ ἔκλινεν ὡς βέλει. ἀναδράμωμεν δὴ ἐπὶ τὰ παραδείγματα· κάλος, δάος, ψάος, πάγος, μάθος· Ἀλκαῖος, ἀππατάρων μάθος·

36 νάπος, τάνος, σάκος, τάκος, βάρος. σημειῶδες ἄρα τὸ φάρος ἐκτεινόμενον τὸ α· φάρος μέν οἱ πρῶτον ἔπλυνεν ἠδὲ χιτῶνα. οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος τὸ α καὶ συστέλλουσι, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν σαλαμίναις, εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον ἐν οὐρανῷ. ἀλλὰ κατὰ στολὴν ἐν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐντείνει σπεύδουσαν αὐτήν· ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι. παραφυλακτέον, ὅτι τὸ φάρος τυχὸν συστελλόμενον τὸ α ἀναδέχεται πάλιν ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ τὰ τρία γένη, ὥσπερ καὶ τὸ τάφος· ἔστι γὰρ ἀρσενικόν, οὕτω γὰρ ἐπὶ μενελάου ἐκαλεῖτο πρωρεύς. ἀλλὰ καὶ τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς νήσου ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα λαβούσης, ὡς φησὶν Ἑκαταῖος. καὶ οὐδέτερον, ὁπότε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου, ἢ καὶ τὸ ἀρότρου, ὡς
37 καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ, ἀεὶ φάρεος χατεύουσιν ἔχων· οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εἴρηται.

Θάσσων. τὰ εἰς ων λήγοντα συγκριτικὰ δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, βράσσων· ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος. πάσσων· τὸ μέντοι ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα. τοσοῦτον ὀνομάση ἔτι μάσσων, μᾶσσον· ἔνθεν παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βάσσον. σημειῶδες ἄρα τὸ θάσσων ἐκτεινόμενον τὸ α· θάσσονας ἰρήκων ἤμεναι καλλίτριχας ἵππους. πρόσκειται δὲ δισύλλαβα διὰ τὸ ἐλάσσων.

Λουτρόν. τὰ εἰς ρον λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ, ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους ρ σύμφωνον ἢ σύμφωνα, βαρύνεσθαι θέλει· σεῖστρον· δένδρον· δέρτρον, δέρτρον ἔσω δύντες· φέρτρον, κείμενον ἐν φέρτρῳ· πλῆκτρον· καὶ ἄλλο πλῆθος τῶν τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. ἀλλὰ μόνον τὸ λουτρὸν ὀξύνεται· ὅπερ καὶ τρισύλλαβον λέγεται λοετρόν· εἰς ὅ κεν θερμὰ λοετρά· ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα δισσόν, λοέω καὶ λούω· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον.

Οἶμα. οὐδὲν εἰς μα λῆγον καθαρὸν δισύλλαβον οὐδέτερον πρὸ τέλους ἔχει τὴν οι δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ οἶμα· τὸ γὰρ οἶδμα οὐ καθαρεῦον. δύναται γὰρ καὶ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεσθαι τινὰ ἢ ἀπὸ συμφώνων, ἵνα μή τις λέγῃ, ὅτι ἄλλο οἶμα ἐπιζήτω· διὸ ἔθηκα πρὸ τέλους.

Ὀστέον. οὐδὲν εἰς ον λῆγον καθαρὸν οὐδέτερον μονογενὲς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παρεδρευόμενον παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀστέον. αἴτιος δὲ ὁ πλεονασμός. τὰ δὲ τοιαῦτα ἤτοι ὀξύ-
38 νεται, ὡς ἔχει τὸ κολεόν, στερεόν, ἐλαιόν, βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν. αἰτία δὲ τῆς ὀξείας ἡ πρὸ τέλους συλλαβή, ἔχουσα πρὸ τοῦ ο τὸ ε· ἢ προπαροξύνεται, ὁπότε μὴ τὸ λ πρὸ τοῦ ε ἐστὶ ὄρνεον,

κάνεον, ὄστρεον. δῆλον οὖν, ὡς καὶ ὄστρεον ἐχρῆν λέγειν· διὸ 38
μόνηρες κατὰ τὸν τόνον φαμὲν εἶναι αὐτό. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὡς καὶ ὀστοῦν λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν πυτίνῃ· ἀλλ' οὐδὲ λάχανον οὐδὲ οὐδ' ὀστοῦν ἔστι ὁρῶ. τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ κάνεον κανοῦν.

Φηρά. τὰ εἰς ρα λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ θηλυκά, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, βαρύνεσθαι θέλει, πεῖρα, γῆρα, θῆρα. σημειῶδες ἄρα τὸ φηρὰ ὀξυνόμενον.

Λεβυαφιγενής. ἡ διὰ τοῦ φ ἐπέκτασις οὐδέποτε θέλει κατ' ἀρχὴν συντίθεσθαι, μόνῳ δὲ παρηκολούθησεν ἐν ἐπιῤῥήματι τῷ φι τοσοῦτον, ἰφιγένεια, ἰφικλῆς, ἰφιάνασσα, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶ τοιαῦτα. πεπλάνηται οὖν Ἴβυκος εἰπὼν λεβυαφιγενής.

Πρῶτος. τὰ εἰς τος λήγοντα καθαρὰ δισύλλαβα, παραληγόμενα τῷ ω, τριγενῆ ὑπάρχοντα, ὀξύνεσθαι θέλει, γνωτὸς, τρωτὸς, πλωτὸς, πτωτός· ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος τοῦ ἀριθμοῦ τὸ ὄνομα βαρύνεται. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι κανόνες κατέσχον τέσσαρες τὴν βαρεῖαν ταύτην.

Χρυσός. τὰ εἰς σος λήγοντα δισύλλαβα ὀξυνόμενα φύσει μακρὰ, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, ἢ κύρια θέλει εἶναι, ἢ ἐπίθετα, οὐ μὴν προσηγορικά. κύρια μὲν οὖν ἐστι τοιαῦτα· λισσὸς, πολίχνιον κρήτης· παρνὸς ὅς ῥ' ἐνὶ παίω οἰγνῶσσον τεῖχος· ῥωσός· καὶ ταῦτα ἐπὶ πόλεων. ἐπίθετα δὲ τοιαῦτα, τραυσὸς, ῥυσὸς, μυσός. τὸ τοίνυν χρυσὸς ὀξυνόμενον μονῆρές ἐστιν· οὔτε γὰρ κύριον, οὔτε ἐπιθετικόν ἐστι.

Μῦρον. τὰ εἰς ρον λήγοντα δισύλλαβα καθαρὰ προσηγορικὰ, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, ὀξύνεσθαι θέλει, ξυρὸν, σφυρὸν, πυρόν. σημειῶδες ἄρα τὸ μῦρον βαρυνόμενον. τὸ γὰρ ψύρον ἢ στύρον ἢ μῦρον, κύρια ὄντα, ὑγιῶς βαρύνεται.

Κεφαλή. τὰ διὰ τοῦ αλη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μονογενῆ 39
βαρύνεσθαι θέλει, χωρὶς εἰ μὴ συναλημμένα εἴη· μυκάλη, φιάλη, ξυάλη, μυρτάλη, πετάλη, ἀγκάλη, δαμάλη. σημειῶδες ἄρα τὸ κεφαλὴ ὀξυνόμενον ἐπὶ τοῦ μερικοῦ, εἴτε ἐπὶ τοῦ κυρίου. τὸ γὰρ ἀλαλὴ οὐ φύσει τρισύλλαβον· κλῦθ' ἀλαλά, πολέμου θυγάτηρ. τὸ δὲ μυγδαλῆ περισπᾶται, ἐπεὶ παρὰ τὸ ἄλς συντέθειται συναλυμμένον καὶ περισπώμενον. κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι Κηφισόδωρος ἐν ὑπείνῳ· καὶ λέων καὶ μυγδαλῆ καὶ σκόρπιος.

Φυλή. τὰ εἰς λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ υ παραληγόμενα βαρύνεσθαι θέλει· τύλη, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς κνέ-

39 φαλλον καλεῖν, ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν. Ἀριστοφάνει ἀμφιάρεῳ· καινὴ διὲκ τοῦ δωματίου γένων φέρε κνέφαλλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον ἐκ τῶν λινῶν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνέφου, ἥτις σημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ἢ περιπεταννῦντες τὰς ἐσθῆτας, ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνοῦ· οἷς καὶ πρὸς τὰς τύλας ἐχρῶντο, ὥσπερ καὶ νῦν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ τοῦ ἐμβαλλομένου Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν πεισάνδρῳ, ὥσπερ νεφάλλων ἢ πτιλῶν σεσαγμένος. ὥστε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ α εἰς ε· ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο. εἰσὶ μέντοι οἳ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν· ἔν τισιν ἐν μαλακροῖς κρατύνου περιεφύλαξε Σύμμαχος. ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς. ἀλλὰ μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν τύλαν σπολέω μέλεα· κἂν μὲν τε τύλαγκας ἀσπόλεα· οὐ γὰρ ὁ τε σύνδεσμος. μύλη· πύλη· ὕλη ἐν σαμίων ὅροις, καὶ οὐδένα κατέδησεν τῶν τῆς ὕλης μετασχεῖν. μονῆρες ἄρα τὸ φυλὴ ὀξυνόμενον.

Σίνος. τὰ εἰς νος λήγοντα ἐπ' εὐθείας τῷ ι παραληγόμενα
40 συνεσταλμένῳ οὐ θέλει οὐδέτερα εἶναι· οἷον πίνος, λίνος, σπίνος· καὶ σπίνος ἐπινοήσω ἀσπίζων, καὶ ὄρνεα πάντα, παρ' αὐτῷ. πῶς οὖν τὸ σίνος οὐδετέρου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται.

Ἰότης. τῶν εἰς της ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντων γένεσις προκατάρχει ὀνοματική· ταχύτης, βραδύτης, ἰσότης, κουφότης, κακότης, δηϊότης. σημειῶδες τὸ ἰότης· μὴ δι ἐμὴν ἰότητα ποσειδάων ἐνοσίχθων. οὐ γὰρ πρόδηλον ἔχον ὄνομα, παρ' ὃ γέγονε ῥῆμα. τὸ μέντοι παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν λακαίναις δανοτὴς εἰρημένον· ἐν ᾗ παύσετ' ἀμερίων μόχθων τε καὶ δανοτῆτος· ὑγιῶς ἂν ἔχοι, εἰ παρ' ὄνομα σχηματισθείη. τὸ δὲ παρὰ Κρατίᾳ ἐν ταῖς ὁμιλίαις ὀρσότης ἀντὶ τοῦ ὁρμὴ περάσιμον.

Κριτής. οὐδὲν εἰς της λῆγον δισύλλαβον ἀρσενικὸν ὀξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτής. τὸ γὰρ ληϊστὴς τρισύλλαβόν ἐστι· διὸ ἔχει προκείμενον τὸ ι. τὸ δὲ ψαλτὴς Ἀττικόν ἐστι ὀξυνόμενον, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος.

Κρείσσων. τὰ εἰς ων λήγοντα συγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλους ἔχει τὴν ει δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ κρείσσων. λέγεται δὲ καὶ κρέσσων, μὴ πλεονάζοντος τοῦ ι. κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος, καὶ ἦν θεός· ἢ κρέσσων δέ τι ὀνησόμεθα. — [ὁ κανών·

οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται δίφθογγος, πλὴν τοῦ **40**
κρείσσων, καὶ λεύσσω, καὶ γραύσα τὸ φωτίζω.] *)

Ἥσσων. τὰ εἰς ων λήγοντα συγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλους ἔχει τὸ η, ἀλλὰ μόνον τὸ ἥσσων.

Ἀμείνων. οὐδὲν εἰς ων λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ν ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμείνων.

Χείρων. οὐδὲν εἰς ων λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ρ **41**
ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ χείρων. αἴτιον δὲ τὸ πάθος καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Γλύσσων. οὐδὲν τῶν εἰς ων ληγόντων συγκριτικῶν ἔχει πρὸ τέλους τὸ υ. σημειῶδες ἄρα τὸ παρὰ Ξενοφῶντι γλύσσων· εἰ μὴ χλωρὸν ἔφυσε θεὸς μέλι, πολλῶν ἔφασκον γλύσσονα σῦκα πέλεσθαι.

Μείζων. οὐδὲν εἰς ζων λῆγον δισύλλαβον συγκριτικόν, ἀλλὰ μόνον τὸ μείζων. δισύλλαβον δὲ προσέθηκα διὰ τὸ ὀλίζων.

Στυφνός. τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ἐν ἐπιπλοκῇ σύμφωνον, εἰ ἔχει δὲ πρὸ τέλους τὸ υ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει· γυμνός, πρυμνός, συχνός, πυκνός, στυγνός. σημειῶδες οὖν τὸ στρυφνός, ἐκτεῖνον τὸ υ. οὕτω γὰρ ἀνέγνωμεν παρ' Ἀριστοφάνει ἐν σφηξί· παύσοντα τούτου τὸ λίαν στρυφνόν.

Προΐξ. οὐδὲν εἰς οιξ λήγει ὄνομα, ἀλλὰ μόνη ἡ προΐξ.

Γλαῦξ. οὐδὲν ὄνομα εἰς αυξ λῆγον θηλυκόν, ἀλλὰ μόνον τὸ γλαῦξ. προσέθηκα δὲ θηλυκόν, ἵνα μή τις τὸ ταῦξ τιθῇ· ἱστορεῖται γὰρ οὗτος ποταμὸς περὶ σικελίαν.

Ἀσκός. οὐδένα τῶν εἰς κος ληγόντων δυσύλλαβα ὀξύνεσθαι θέλει· κόσμος· φύσκος. Ἑκαταῖος, ἴων δὲ πρεσβύτερος λοκρὸς ἦν φύσκου παῖς· ζύσκος ποταμὸς μακεδονίας, ὡς Ἀντιγένης φησί· δίσκος· ἀλλὰ μόνον τὸ ἀσκὸς δισύλλαβον ὑπάρχον.

Θοός. τὰ εἰς ος καθαρὰ δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα φιλεῖ βαρύνεσθαι· χόος, σόος, τόος, νόος, γόος, πλόος, ῥόος, θρόος. διὸ καὶ τὸ ζόος παρ' Ἐπιχάρμῳ οἱ πλείους ἐβάρυναν· τρὶς ἀπεδόθη ζόος· ὁμοίως καὶ τὸ ζωός. τὸ μέντοι θοὸς ἄντικρυς ὀξυνόμενον μονῆρες. τὰ δὲ αἴτια τούτων ἐν ἑτέροις δηλοῦμεν.

Βασιλεύτερος· οὐδὲν εἰς τερος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς **42**
τῇ ευ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ βασιλεύτερός εἰμι.

---

*) Haec, quae hic uncinis inclusa sunt, Cod. in margine habet.

42 Στρουθός. τὰ εἰς θος λήγοντα καθαρὰ μονογενῆ δισύλλαβα, παραληγόμενα φύσει μακρᾷ, βαρύνεσθαι θέλει. θῶκος· οὕτως ὁ κήβιος κωμικός· μῦθος· γῆθος· σῆθος, ποταμὸς σκυθίας, ὡς Φιλοστέφανος· ζοῦθος τὸ κύριον, δῶρος τε ζοῦθός τε. βοῦθος πύθια ἐνικησα, παροιμία· βοῦθος περιφοίτα, Κρατῖνος χείρωσι. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυρίνων. νοῦθος κύριον· ψόφος ἐν οὔδει· Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ, νοῦθος δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει. σημειῶδες ἄρα τὸ στρουθὸς ὀξυνόμενον· ἰσίχαρις δέ φησιν Ἀττικοὺς βαρύνειν τὸ ὄνομα, ὡς καὶ Τρύφων μέμνηται ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἴσως μέντοι παρήλλαξε τῶν προκειμένων, ἐπεὶ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, καλοὶ δὲ ἐσάγον ὠκέες στρουθοί· καὶ θηλυκῶς, αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν.

Ατη. τὰ εἰς τη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ καθαρά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει· πλάτη· μάτη· ἔνθεν καὶ γενικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ, οὔτι τοι μέτρον μάτας· βάτη, δῆμος Ἀττικοῖς· ἀδιάφορα γὰρ τὰ τοῦ τόνου. σημειῶδες ἄρα τὸ ἄτη, ἐκτεῖνον τὸ α. λέγεται δὲ καὶ τρισυλλάβως ἐν συστολῇ τοῦ α, ὡς παρὰ τῷ Κυρηναίῳ· εἴτε μὶν ἀργείων χρῆ μὲν καλεῖν ἀάτην. τὸ δὲ αἴτιον τῆς ἐκτάσεως ἐν τῇ δισυλλάβῳ προφορᾷ ἐν ἑτέροις εἴπωμεν.

Βλαύτη. τὰ εἰς τη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ, εἰ παραλήγοιτο διφθόγγῳ, πάντως τῇ διὰ τοῦ ι. βαίτη, δαίτη, λοίτη, δροίτη, κοίτη. σημειῶδες οὖν τὸ βλαύτη τῇ αυ διφθόγγῳ παραληγόμενον.

43 Αμῶ. οὐδέποτε τὸ α πρὸ τοῦ μ κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον ἐκτεταμένον ἐστὶ ἐν ἀρχῇ, οἷον ἅμα, ἄμυδις, ἀμύσσω, ἄμεινον, ἅμιλλα, ἀμίς, ἀμύνω, ἄμαθος. τὸ τοίνυν ἀμῶ ῥῆμα σημειῶδες· εἰς ὥρας ἀμῷεν. ᾧ ἀκόλουθα ῥηματικά. οἱ δ' ὥστ' ἀμητέρες· καί, ὀλίγος δ' ἀμητὸς ἦεν. ὅσα γὰρ εἶχεν οὕτω τὸ α ἐκτεταμένον πρὸ τοῦ μ ἐν ἀρχῇ, ἐκ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἦν, ὡς ἔχει τὸ ἆμερα, ἆμος, ἆμαρ.

Ἔῤῥω. οὐδὲν ῥῆμα λῆγον εἰς ρ δισύλλαβον κατὰ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆσιν καὶ τῶν πεζῶν ἔχει τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ρ καταλήγουσαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔῤῥω· ὅτε τ' ἤλυθεν ἐνθάδε ἐῤῥων· καί, ἔῤῥε νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων. τὰ δὲ τοιαῦτα Αἰολικὰ ἦν, ἔχοντα κοινά, ἱμέρρω, γέρρω, οἰκτέρρω, ὀλοφύρρω. εἴπερ οὖν Αἰολικόν, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν κοινόν· οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω, ὡς οἴονταί τινες.

Δήω. οὐδὲν εἰς ω λῆγον ῥῆμα βαρύτονον καθαρὸν δισύλ- **43** λαβον τῷ η παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ δήω, δήεις· δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον. τὸ γὰρ ἐκήρου πάντως ἐνεστῶτα τὸν κήω αἰτήσει, ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος· ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἡ περισπωμένη ἐστί, ὡς πρὸς τὸ θηῶ, νηῶ. εἴπερ βαρυνόμενα, εἴη πάντως καὶ διαλέκτου, ὡς τὸ παίω πήω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖς, παλήω· καὶ παρ' Αἰολεῦσιν ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἀδικήω, ποθήω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλαίω γενόμενον.

Ἐσθίω. τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ ἐνεστῶτος χρόνου, εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ ι, περισπᾶσθαι θέλει· χαίρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, φλέγω φλεγιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ. ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσθίω οὐχ, ὥς τινες οἴονται, ἀπαιτεῖ θέμα τὸ **44** διδειῶ· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου ἂν εἴη γενόμενον.

Πιέζω. τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα οὐδέποτε τῷ ε παραλήγεσθαι θέλει· ἐάζω, σκεδάζω, σκεπάζω, ἁρπάζω, λυρίζω, σαλπίζω, βαρύζω, ἀτυχίζω, κιθαρίζω, ἑρπύζω. σημειῶδες ἄρα παρ' Ἀττικοῖς καὶ τοῖς Ἴωσι λεγόμενον διὰ τοῦ ε τὸ πιέζω, ὥσπερ παρὰ τῷ ποιητῇ. προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α· τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' αν κάρραν μάβως ἐπίαζε. καὶ δῆλον ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα ἀναλογωτέρα ἡ χρῆσις ἡ διὰ τοῦ α. πρόσκειται ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ κανόνι, ἐπεὶ δισύλλαβά ἐστι παραληγόμενα τῷ ε, ὡς τὸ ἕζω, χέζω, ῥέζω· βαρύτονα δὲ διὰ τὸ τραπεζῶ περισπώμενον δὲ παρ' Ἀττικοῖς.

Ἐσσί. οὐδὲν εἰς σι λῆγον ῥῆμα δεύτερον πρόσωπον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσσί· ἔχθιστος δέ μοι ἐσσί. ἡ δὲ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ συρακουσίοις· διὸ καὶ Σώφρων φησί· ὁδαῖος γε ἐσσί.

Ἦς. οὐδὲν εἰς ης λῆγον δεύτερον πρόσωπον ὀξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἧς· αἵματος ἧς ἀγαθοῖο. τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων ἐρῶ.

Ὑφήσφασται. οὐδεὶς Ἀττικὸς παρακείμενος ἀπὸ τοῦ υ ἄρχεται, ἀλλὰ μόνος ὁ ὑφήσφασται.

Οἶσθα. ὅσα εἰς θα λήγει δεύτερα πρόσωπα ἐπεκτεταμένα, ταῦτα ἀποβολῇ τῆς θα συλλαβῆς καταλείπει ῥητὸν τὸ ῥῆμα, οἷον λέγῃσθα λέγῃς, βάλῃσθα βάλῃς, ἦσθα ἦς· μόνον δὲ τὸ οἶσθα τοιοῦτον οὐκ ἀνεδέξατο· αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

Ἦν. οὐδὲν ῥῆμα ὁριστικὸν ἑνικὸν πρῶτον πρόσωπον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁρᾶται πρῶτον πρόσωπον ἑνικοῦ καὶ τρίτον ἑνικοῦ, καὶ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντικοῦ, ὅτι μὴ μόνον τὸ ἦν. **45**

45 ἦν γὰρ ἐγώ, Ἀττικοὶ λέγουσι, καί, ἦν ἐκεῖνος· καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν· ἦν ἑκατὸν φιάλαι δίχα σφίσιν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν· τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ κωφὸν δ' ἦν προπάροιθεν. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι ἄλλως ποικίλως λέγεται τὸ ῥῆμα.

Ἐδάμην. οὐδὲν εἰς μην λῆγον ῥῆμα, τρέψαν τὸ ν εἰς σ, δεύτερον πρόσωπον ἀποτελεῖ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἐδάμην ἐποίησε τὸ ἐδάμης, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ τρίτον ἐδάμη. τὸ δὲ αἴτιον λέγεται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

Εἴξασι· οὐδεὶς παρακείμενος, τρίτον πρόσωπον εἰς σι, ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξα, ἀλλὰ μόνον τὸ εἴξασι· τοῖς βιβλίοις εἴξασι.

Ἡγῶ. τὰ εἰς γω λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ δισύλλαβα, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, θέλει βαρύνεσθαι· θήγω, λήγω, τμήγω· τὸ δὲ ἡγῶ περισπᾶται, ἔνθεν τὸ ἡγούμην· τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον.

Ἀμφί. οὐδεμία πρόθεσις διὰ δασέος συμφώνου ἐκφέρεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμφί. λέγεται δ' ἔσθ' ὅτε καὶ ἀμπὶ ἐν συνθέσει διὰ τοῦ π, καὶ ἴσως ἀναλογώτερον.

Διά. αἱ εἰς α λήγουσαι προθέσεις σύμφωνον ἔχουσι πρὸ τοῦ α· ἀλλὰ μόνη ἡ διὰ τὸ α καθαρεύει.

Ὑπέρ. οὐδεμία πρόθεσις δισύλλαβος εἰς σύμφωνον καταλήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ὑπέρ. τὸ γάρ, ὑπέρτεροί εἰσι θεοὶ κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, οὐ γνήσιον ἔχει τὸ τέλος· ἢ ἴσως ἐνήλλακται μέρος λόγου.

Πρό. οὐδεμία πρόθεσις μονοσύλλαβος εἰς φωνῆεν λήγει, ἀλλὰ μόνον ἡ πρό.

Ἐξ. οὐδεμία πρόθεσις εἰς διπλοῦν λήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ἐξ.

Πρίν. οὐδὲν εἰς ιν μονοσύλλαβον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ
46 πρίν· τὰ δὲ εὑρεθέντα, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εὑρέθη, ὡς τὸ πάλιν ἱεροῖσιν. παρ' Ἀττικοῖς αἰέν, παρὰ Δωριεῦσιν αἰῖν, παρ' Αἰολεῦσι λέγεται ταῦτα ἄνευ τοῦ ν.

Πέριξ. τὰ εἰς ιξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα φιλεῖ πῶς ὀξύνεσθαι· κουρίξ, ἀπρίξ, ἀναμίξ· ἀλλὰ τὸ πέριξ μόνον βαρύνεται.

Βοτρυδόν. τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰς υς ληγόντων ὀνομάτων παράγεσθαι, καὶ πρὸ τέλους ἔχειν τὸ υ. μονῆρες ἄρα τὸ βοτρυδόν· βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. ὁ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰς υς παράγωγον ποιήσας ἐπίῤῥημα, οὐκ ἔδωκε πρὸ τέλους τὸ υ, ἀλλὰ τὸ η· πάντα δὲ οἱ νέκυνα ἐλεύκαινον τὰ πρόσωπα.

Ἀμφουδις. οὐδὲν εἰς δις λῆγον ἐπίῤῥημα τῇ ου διφθόγγῳ 46
παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄμφουδις.

Ψό. οὐδὲν ἐπίῤῥημα μονοσύλλαβον εἰς ο λήγει, ἀλλὰ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν ποιμέσι εἴρηται τὸ ψό.

Χαμᾶζε. οὐδὲν εἰς ζε λῆγον ἐπίῤῥημα τῷ α παραληγόμενον προπερισπᾶται, μόνον τὸ χαμᾶζε δὲ τοὺς περισπῶντας τὸ θύραζε.

Μέταζε. οὐδὲν ἐπίῤῥημα διὰ τοῦ αζε ἐκφερόμενον ἐπὶ χρόνου τέθειται, ἀλλὰ μόνον τὸ μέταζε χατίζον.

Ἐγγύθεν. οὐδὲν εἰς θεν λῆγον ἐπίῤῥημα τῷ υ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐγγύθεν.

Πάροιθεν. οὐδὲν εἰς θεν ἐπίῤῥημα λῆγον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγειν θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ πάροιθεν.

Νύκτωρ. οὐδὲν εἰς ωρ ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ νύκτωρ· δείκνεται γὰρ ἐπίῤῥημα.

Ἄτερ. οὐδὲν εἰς τερ ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄτερ. τὸ 47
γὰρ δάματερ κλητικὴ, ὡς τὸ ἥρακλες.

Ἐχθές καὶ χθές. οὐδὲν εἰς ες λῆγον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐχθὲς καὶ χθές. τὸ γὰρ ἄληθες καὶ ἐπίτηδες καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀπὸ ὀνομάτων μετατεθειμένα. πρόσκειται δὲ μόνον κοινὰ διὰ τὸ θὲς δώριον.

Τοσαῦτα περὶ μονήρων λέξεων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἐπειράθημεν δὲ ἐν τῷδε τῷ βιβλίῳ καὶ προθέσεων παράθεσιν ποιήσασθαι, ἐπεὶ καὶ αὐταὶ ὀλίγαι οὖσαι ὁμοιότητα ἔσχον.

ΕΚ ΤΩΝ

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΙΛΙΑΚΗΣ ΠΡΟΣΩΙΔΙΑΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ Α.

8. ξυνέηκε: δασύνεται τὸ ξυνέηκεν. A.

19. ἱκέσθαι: μέσος ἀόριστος δεύτερος· διὸ παροξύνεται. A. Cf. ad Ω, 551. Σ, 283.

40. Excidit nota de μηρία et μῆρα V. B, 427 et A, 464.

52. θαμειαί: Πάμφιλος λέγει θαμεῖαι ὡς ὀξεῖαι, Ἀρίσταρχος δὲ ὡς πυκιναί· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ταρφειαί. BL.

53. ἐννῆμαρ: ἐχρῆν τὸ ἐννῆμαρ προπαροξύνειν, ὡς παρ' οὐδέτερον συγκείμενον. ἀλλ' ὁ τόνος παρηλλάγη, ἐπεὶ καὶ ξένη ἡ σύνθεσις· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς ᾱρ συνετέθη οὐδετέρων. A.

56. ῥα: δασυντέον τὸ ῥα· πάσης γὰρ λέξεως τὸ ρ̄ ἀρχόμενον δασύνεται [πλὴν τοῦ Ῥᾶρος. BL. Cod. ῥᾶρος. Vid. μον. λ. 35.

63. μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον: μέχρι τοῦ ἐρείομεν διασταλτέον, εἶτα ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον, ἵνα γενικὸν μὲν ᾖ τὸ μάντιν, εἴδη δὲ τὰ ἐπιφερόμενα. οὕτως Ἡρωδιανός.

63. τὸ ἔστιν ἐγκλιτικόν ἐστιν, εἰ μὴ ἄρχεται ἢ μὴ προηγεῖται ἡ οὐ ἀπόφασις. BL.

65. εἴταρ: οὕτως ὀξεῖα εἰς τὸν εἴ· τὸ γὰρ τάρ ἐστιν ἐγκλιτικὸς σύνδεσμος ἐπιφερόμενος. καὶ οὐ δεῖ ἀπόστροφον βάλλειν εἰς τὸ τ̄. οὐ γάρ ἐστιν ὁ τέ σύνδεσμος· ἐπεφέρετο γὰρ ἂν ἕτερος σύνδεσμος. A. (Scilicet legebat εἴταρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται ἠδ' ἑκατόμβης v. quaest. ep. 132).

67. ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι: τὸ ἑξῆς ἐστὶν ἀπαμῦναι· διὸ φυλάττει τὸν ἴδιον τόνον. ὅταν γὰρ πρόθεσις τὴν σύνταξιν ἔχῃ πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον, τὸν ἴδιον τόνον φυλάττει, ἅτε δὴ ἐπέχουσα τὴν τάξιν. A.

77. ἦ μέν μοι: ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου βαρεῖαν παραληπτέον κατὰ τὴν ἄρχουσαν· κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ ἠμήν, ὅπερ ἐστὶν ὁρκικὸν ἐπίρρημα, ὅπερ ὁ ποιητὴς ἀεὶ διὰ τοῦ ε προφέρεται· „ἠμὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα“ „ἠμὲν ἐμοὶ δώσειν“ (Il. 14, 275) τὸ δὲ ἦ γὰρ ὀΐομαι (78) περισπωμένῃ τάσει ἀναγνωστέον· διαβεβαιωτικὸς γὰρ ὁ σύνδεσμος. A.

80. χέρηϊ: ὡς Ἄρηϊ. γέγονε δὲ οὕτως. ἔστι τι χερείονος γενική, καὶ αἰτιατικὴ „χερείονά περ καταπέφνων“ (Il. 17, 539). ὃν οὖν τρόπον τὴν χερείονα αἰτιατικὴν συγκόψας ἔφη „ἀλλὰ τὸν υἱὸν ἐγείνατο εἷο χέρεια“ (Il. 4, 400), πληθυντικῶς δὲ τὰ χερείονα χέρεια „χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν“ (Il. 14. 382), τοῦτον τὸν τρόπον καὶ χερείονι χέρειι· καὶ ἐπεὶ κακόφωνόν ἐστι, τροπὴ ἐγένετο τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η. οὕτως Ἡρωδιανός. A.

81. αὐτῆμαρ: ἐπίρρημα, ὡς τὸ ἐννῆμαρ καὶ ἐξῆμαρ. καὶ ἐχρῆν μὲν αὐτὸ ἀναπέμπειν τὸν τόνον ὡς βούκερως. ἀλλ' ἐπεὶ οὐδὲν τῶν εἰς αρ συντέθειται ἢ μόνον τὸ ἦμαρ, πρὸς τὴν παρηλλαγμένην σύνθεσιν ἦν παρηλλαγμένος καὶ ὁ τόνος. L. Cf. ad v. 53.

85. εἰπέ: τρία εἰσὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ ὀξυνόμενα, ἐλθέ, εὑρέ, εἰπέ· ἰδίως δὲ καὶ μακρᾷ παραλήγοντα. Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βραχυπαραλήκτων ὀξύνουσι τὸ ἰδέ καὶ λαβέ. A.

93. οὔταρ: οὕτως ὀξεῖαν ἐπὶ τοῦ ου· ὁ γὰρ τάρ ἐστι σύνδεσμος ἐπιφερόμενος ἐγκλιτικῶς, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ „εἴ ταρ δγ' εὐχωλῆς“ (65). οὐ γάρ ἐστιν ὁ τέ συμπλεκτικός· εἰ γὰρ ἦν, ἐπεφέρετο ἂν πάλιν ὁ τέ μετὰ ἀποφάσεως, οὐθ' ἑκατόμβης. οὕτως γάρ ἐστιν εὑρέσθαι τὸν τέ σύνδεσμον μετὰ τῆς οὔ ἀποφάσεως· ἔνθα μὲν οὔ τε ἄναξ ἐπιδευὴς, οὔ τέ τι ποιμήν.“ (Od. 4, 87). A.

114. οὗ ἕθεν: οὕτως ὀξυτονητέον τὴν οὔ ἀπόφασιν, ἵν' εἰς ἁπλῆν μεταληφθῇ ἀντωνυμίαν· τοῦτο γὰρ καὶ Ἀρίσταρχος παρήγγειλεν· ἐὰν γὰρ ὀρθοτονήσωμεν, ἔσται τὸ ἑαυτῆς σύνθετον· οὕτως οὖν ὡς τὸ „οἵ ἕθεν ὀτρύνοντα“ (Il. 15, 199) καὶ „οὕς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον“ (Il. 3, 120.) A. Inserui οὖν.

116. καὶ ὧς: τὸ ὡς, ὁπότε σημαντικόν ἐστι τοῦ ὅμως, περισπᾶται. A.

126. ταῦτ': τὸ δὲ ταυτ' Τυραννίων ὀξύνει, ἵν' ᾖ τὰ αὐτά.

129. δῶσι πόλιν Τροΐην: οὕτως Ἀρίσταρχος τρισυλ-

λάβως καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ Λ τῆς Ὀδυσσείας (510) „ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροΐην φράζεο." καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις. ἔστι δὲ καὶ τὸ τῆς χρήσεως τῆς Ὁμηρικῆς ἰδίωμα παραφυλάξαι οὕτως, ὡς ὅτι εἴ που λέγει τὸ Τροία δισυλλάβως, οὐδέποτε ἐπιφέρει τὸ πόλις, οἷον „εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν" (Il. 9, 46) καὶ „ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες." (Il. 16, 698) καὶ „Τροίῃ ἐν εὐρείῃ" (Il 24, 256) καὶ ἀλλαχοῦ. ἐπὶ μέντοι τούτων τῶν δύο ὁμοιοπτώτως ἐπήνεγκε τὸ πόλιν τῷ Τροΐην· „δῷσι πόλιν Τροΐην" καὶ τὸ „ἤτοι ἀμφὶ πόλιν Τροΐην" (Od. 11, 510). ταῦτα ὁ Ἡρωδιανός. Inserui τῷ ante Τροΐην.

δῷσι: Ζωΐλος ὁ Ἀμφιπολίτης καὶ Χρύσιππος ὁ Στωϊκὸς σολοικίζειν οἴονται τὸν ποιητήν, ἀντὶ ἑνικοῦ πληθυντικῷ χρησάμενον ῥήματι· τὸ γὰρ δῷσί φασι πληθυντικόν. ἀγνοοῦσι δέ· ἔστι γὰρ τὸ δῷ ἑνικὸν ἐκτεταμένον (potius ἐπεκτ —); ὡς τὸ λέγῃ λέγῃσι, φέρῃ φέρῃσι. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (1, 168) τὸ „φησὶν ἐλεύσεσθαι" καὶ τὸ „εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδῷσιν ἕεδνα". (Od. 8, 318). κἀνταῦθα γὰρ ἀποδῷ· διὸ καὶ τὸ ι ἔχει προσκείμενον. μέμνηται αὐτοῦ κἀν τῇ ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανός. A. Cod. Ζώϊλος.

136. ἄρσαντες: Ἀρίσταρχος δασύνει· ἔνθεν γάρ φησι γεγονέναι καὶ τὸ ἅρμα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ψιλοῖ, λέγων ἀπὸ τοῦ ἄρω, οὗ ὁ μέλλων Αἰολικῶς ἄρσω· τὸ δὲ α καὶ τὸ ε, πρὸ τοῦ ρ ὄντα, ἑτέρου φωνήεντος ἐπιφερομένου ψιλοῦται. ABL.

147. ἧμιν: οὕτως ὀξυτόνως τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἧμιν· ἁπλῆ γάρ ἐστιν. ἐκτατέον δὲ καὶ τὴν τελευταίαν· δεῖ γὰρ ῥωννύναι μᾶλλον τὸ μέτρον. A.

154. πώποτ': οὕτως ὑφ' ἕν, πώποτε, Ἀρίσταρχος. A.

156. ἐπεὶ ἦ: περισπαστέον τὸν ἢ· ἔστι γὰρ βεβαιωτικός. A.

168. ἐπεί κε κάμω πολεμίζων: Ἀρίσταρχος γράφει ἐπεί κε κάμω, ἵνα μὴ ᾖ διπλασιασμὸς ἐν τῷ ῥήματι· καὶ οὕτως ἡ συνήθης ἀνάγνωσις. οὕτως δὲ καὶ Ἡρωδιανός, φάσκων ὅτι τὸ ἐπὴν ἔχει τὸν ἄν, καὶ τίς χρεία ἐν δευτέρῳ αὐτὸν κεῖσθαι; οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τινὲς ἐπήν κε γράφουσιν. A. Sic fere, opinor, Herodianus: Ἀρίσταρχος — ἀνάγνωσις. οὕτω δὲ καὶ

ἐγὼ συγκατατίθεμαι. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τινὲς καὶ ἐπήν κε γράφουσι. τὸ δὲ ἐπήν ἔχει τὸν ἄν — κεῖσθαι;

173. ἔγωγε: οὕτως προπαροξυτονητέον τὸ ἔγωγε, ἵν' ᾖ ἕν. A.

174. πάρ' ἔμοιγε: τὴν παρά πρόθεσιν κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὀξυτονητέον. καὶ καθόλου ὁπότε σημαντικαί εἰσι ῥημάτων αἱ προθέσεις, τοῦτον τὸν τόνον ἀναδέχονται· „ἔπει οὔτοι ἔπι δέος“ (515) καὶ „οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεύς“ (Od. 2, 58). τὴν δὲ ἔμοιγε προπαροξυτονητέον· ἔστι γὰρ Ἀττική, ὡς καὶ ἡ ἔγωγε. A.

175. μητίετα: οὕτως Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους ποιεῖ τὴν ὀξεῖαν· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. καὶ ἴσως πλεονασμός ἐστι τοῦ ε. A.

190. ἢ — ἦε: τὸν μὲν πρότερον σύνδεσμον βαρυτονητέον, τὸν δὲ δεύτερον περισπαστέον· διαπορητικὴ γάρ ἐστιν ἡ σύνταξις. καὶ οὕτως ἐν τῇ καθόλου. ABL.

212. ὧδε γὰρ ἐξερέω· τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. τὸ δὲ: δύο μέρη λόγου εἰσίν. A.

214. σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν: τὸ ἡμῖν ὀρθοτονεῖται· ἀντιδιέσταλται γάρ, ἀντὶ τοῦ ἡμῖν πείθου καὶ μὴ τῇ σῇ ὀργῇ· κακῶς οὖν Ἀρίσταρχος συστέλλει τὴν μιν. BL. (Fluxit certe ex Herodiano.)

228. τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι. τὸ δὲ: ἐν δύο μέρεσι λόγου, ἵνα ᾖ τοῦτο δέ σοι θάνατος νομίζεται. AL.

229. ἦ - : περισπαστέον τὸν ἦ· κατ' ἀρχὴν γὰρ κεῖται, ἰσοδυναμῶν τῷ δή. A.

232. ἦ — λωβήσαιο: τὸν ἦ περισπαστέον· βεβαιωτικὸν γάρ ἐστιν. A.

239. ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος. ὁ δέ: ἄμεινον δύο μέρη λόγου ποιεῖν· „ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει“ (Od. 11, 148). A.

240. Ἀχιλλῆος ποθή: τὸ ποθή ὀξυτόνως. A.

255. ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος: περισπαστέον τὸν ἦ· βεβαιωτικὸς γάρ. τὸ δὲ γηθήσαι παροξυτονητέον, ἐπειδὴ εὐκτικόν ἐστιν, ἡ δὲ αι ἐν τοῖς εὐκτικοῖς μακρά ἐστιν. A.

258. οἳ περὶ μὲν βουλὴν: ἡ δὲ περί ἀντὶ ἑτέρας κεῖται τῆς ὑπέρ· τὸν ἴδιον οὖν τόνον φυλάξει· πρόθεσις γὰρ ἀντὶ

ἑτέρας προθέσεως παραλαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνον φυλάττει. οὕτως ἔχει καὶ τὸ „ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων“ (287). εἴτε τοῖς ἑξῆς συνάπτεται, ἀντὶ τοῦ περίεστε, πάλιν φυλάξει τὸν ἴδιον τόνον· πάλιν γὰρ πᾶσα πρόθεσις ἔχουσα σύνταξιν πρὸς ἐπιφερόμενόν τι τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, ὡς τὸ „νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον. (Od. 1, 8). A.

264. Ἑξάδιον: παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ε τὸ ὄνομα ἤρξατο, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ε εὑρέθη, ὡς καὶ Ὀϊλεύς μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. εἰ δὲ χρὴ πρὸς τὸν χαρακτῆρά τι λέγειν, ἐκεῖνο ἔχομεν εἰπεῖν, ὡς ὅτι ἐχρῆν δασύνεσθαι αὐτό· τὸ γὰρ ε πρὸ τοῦ ξ, ὑποστελλομένων τῶν παρὰ τὴν ἐξ πρόθεσιν, θέλει δασύνεσθαι, ἕξις, ἑξῆς, ἕξω. χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις διὰ τὴν ἰδιότητα τὸ πνεῦμα μεταπεπτωκέναι. A.

269. μεθ': οὕτως Ἀρίσταρχος τὴν μετὰ φυλάσσων τὸν τόνον. A. Cod. φυλάσσειν.

271. κατ' ἔμ' αὐτὸν: οὕτως κατὰ παράθεσιν ἐν δύο τόνοις, ἐμὲ αὐτόν· σύνθετος γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔστιν. A.

276. ἔα: ἐκτατέον τὸ ἄλφα. A.

278. Πηλείδη θέλ': Ἀρίσταρχος ἀποφαίνεται ὡς κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν συνήθειαν τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ κίνησις ἡ τοῦ παρατατικοῦ· „ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει“ (287)· „ἤθελε Μηριόνης“ (Il. 10, 229). καὶ ἐνθάδε οὖν ἄμεινον τῇ συνηθεστέρᾳ ἀναγνώσει προσέχοντας ἐπὶ τὴν δη συλλαβὴν ὀξεῖαν παραλαμβάνειν, ἵνα κρᾶσις ᾖ τοῦ ἔθελε τρισυλλάβου γενομένου, ὡς καὶ σύνηθές ἐστι τῷ ποιητῇ. τὸ μέντοι ῥῆμα τῶν παραλόγων κατὰ τόνον ἐστὶ τρισύλλαβον ὄν, ὡς δείκνυται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων. A. Cf. Θ, 229. — ἐστι τῷ ποιητῇ scripsi pro ἐστιν ὁ ποιητής.

280. καρτερός: τὰ εἰς τερος τρισύλλαβα βαρύνεται, οἷον σφέτερος, πρότερος, κύντερος. πῶς οὐχὶ κάρτερος κατὰ βαρεῖαν λέγομεν; ὅτι τοῦτο οὐκ ἦν εἰς τερος ἀλλ' εἰς ερος· τὸ γὰρ τ οὐκ ἐν τῇ παραγωγῇ ἔσχεν· ἦν γὰρ ἀπὸ τοῦ κράτος. ὡς ἀπὸ τοῦ βλάβος βλαβερός οὐ διὰ τοῦ βερος ἡ παραγωγή (ἐν γὰρ τῷ πρωτοτύπῳ τὸ β), οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ κράτος κρατερός διὰ τοῦ ερος ἡ παραγωγή, οὐ διὰ τοῦ τερος. A.

293. οὐτιδανός: ὡς πευκεδανός, ληθεδανός. οἱ δὲ οὔτις οὐτίδανος, ὡς οὐδάμινος. A.

294. εἰ δὴ σοί: οὕτως ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν· ἀντιδιασταλτικὴ γάρ ἐστιν. διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ διὰ τοῦ σ οὖσα· εἰ γὰρ ἦν ἐγκλιτική, ὁμοίως ἂν ἐγράφετο τῷ „εἰ δή τοι σοῦ πατρός“ (Od. 2, 271) καὶ τῷ „καί τοι ἐγὼ συνέριθος“ (Od. 6, 32). περὶ δὲ ταύτης τῆς ἀναγνώσεως ἐντελέστερον διαληψόμεθα ἐν τῇ Γ τῆς Ὀδυσσείας (50) ὅταν περὶ τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς ἐπιζητῶμεν, πότερον τοῦ ἕνεκα σοὶ προτέρῳ ἢ „τοῦ ἕνεκά τοι.“ A. Ζηνοδοτείου scripsi pro Ὀδυσσείου.

301. ἀέκοντος: δασυντέον τὸ ἀέκοντος· κατὰ στέρησιν γάρ ἐστι τὸ α. BL. (Cf. E, 164).

302. εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι: προπαροξυτονητέον τὸ πείρησαι, ἵνα ᾖ προστακτικόν, ὡς τὸ „σὺ δὲ φράσαι“ (83), καίτοι πολλάκις τῶν τοιούτων τὸν τόνον ἐχόντων τῶν ἀπαρεμφάτων, λέγω δὲ τῶν εἰς αι ληγόντων· „ἀλλά με κακκεῖαι σὺν τεύχεσι“ (λ, 74) „τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι“ (Od. 5, 346.) οὐ μέντοι τὸ τοιοῦτο διηνεκές· ἔστι γὰρ ἃ καὶ ἐφύλαξαν τὸν ἴδιον τόνον· „ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι“ (Od. 19, 44) καὶ „νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι“ (Il. 22, 285). καὶ τὸ τοιοῦτο διδάξαι ἄν, ὅτι ἐπὶ τινῶν μὲν ἤλλαξαν τοὺς τόνους, ἐπὶ τινῶν δ' οὔ. ἐνθάδε μέντοι κατὰ λόγον δοκεῖ ἡ προστακτικὴ ἀνάγνωσις κεῖσθαι· εἰ γὰρ πρόκειται τὸ ἄγε παρακελευστικὸν ἐπίρρημα, ὅπερ σημεῖόν ἐστι προστακτικῆς ἐγκλίσεως, οἰκείως καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐνεγένετο, ἄγε πείρησαι, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις „δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ξεῖνε πείρησαι ἀέθλων“ (Od. 8, 145) A. διδάξαι scripsi pro δόξει.

335. ὔμμες: οὕτως ψιλωτέον τὸ υ τοῦ ὔμμες· ἡ γὰρ λέξις Αἰολική. ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ἡ συναλοιφὴ „αἴχ' ὔμμιν ὑπερσχῇ χεῖρα Κρονίων.“ (Il. 4, 249) ABL.

363. εἴδομεν: προπαροξύνεται τὸ εἴδομεν, ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ εἴδω. οὐ θαῦμα δέ, εἰ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς βαρύτονον καὶ ὡς περισπώμενον κλίνει. ἢ ὅτι ἀνθ' ὑποτακτικοῦ ἐστί, καὶ ἡ συστολὴ ἀνέδωκε τὸν τόνον· οὐ γὰρ παροξύνομεν κατὰ τὸν Πάμφιλου. A.

364. στενάχων: ὁ Σιδώνιος περισπᾷ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος

βαρύνει. τὰ πολλὰ γάρ, φησί, κινήματα ὡς ἀπὸ βαρυτόνου γέγονεν· „βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσα (Od. 8, 95)· „ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι". (Il. 4, 154). BL.

368. δάσσαντο μετὰ σφίσιν: τοῦ σφίσι τὴν πρώτην ὀξυτονητέον, ἐπειδήπερ εἰς σύνθετον ἡ μετάληψις, εἰ καὶ οὐκέτι διηνεκὴς ὁ λόγος· ἔστι γάρ τινα ἐναντιούμενα· „τοὺς δ' ἄναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ" (Od. 17, 441). καὶ ὅτι μετὰ προθέσεώς ἐστιν. ὅταν γὰρ πρόθεσις ᾖ μετὰ ἀντωνυμίας, ὀρθοτονεῖται ἡ ἀντωνυμία· „σὺν σοὶ δῖα θεά" (Il. 10, 290)· „προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντεα" (Il. 20, 418)· „κατὰ σφέας γὰρ μαχέοντο" (Il. 2, 365)· „ἀπὸ ἕο κάββαλεν" (Il. 5, 343)· „ἀμφὶ ἓ παπτήνας" (Il. 4, 497), τοῦ „ἀλτ' ἔπι οι μεμαώς" (Il. 21, 174) ζήτησιν ἔχοντος. A. qu. ep. 119.

396. πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα: Ἀρίσταρχος ἐγκλιτικὴν παρέλαβε τὴν ἀντωνυμίαν σέο, λέγων τὸ δηλούμενον εἶναι τοιοῦτο, πολλάκις γάρ σου ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δόμου ἤκουσα καυχωμένης. ἐὰν γάρ, φησί, κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνῶμεν, ἔσται ἐν τοῖς τοῦ Νηρέως οἴκοις ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτὴν ἀκηκοώς· ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. τοσαῦτα ὁ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ. Πτολεμαῖος δὲ συγκατατίθεται μὲν τῇ ἐγκλιτικῇ ἀναγνώσει, οὐ μὴν τῇ προκειμένῃ αἰτίᾳ, εἴγε ἤδη καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίσταρχος τὸ τοιοῦτο, φησί, παρεφύλασσεν, ὡς ὅτι ταῖς μὲν πρωτοτύποις οὕτως χρῆται κατὰ γενικήν, ἐμέο, ἐμεῖο, ἐμεῦ, ἐμέθεν, ὁμοίως καὶ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου, ταῖς δὲ κτητικαῖς ἤτοι ἐμοῦ ἢ ἐμοῖο, σοῦ σοῖο. ἐγίνετο οὖν, εἴπερ ἦν κτητική, σοῖο, ὥστε κἂν ὀρθοτονήσωμεν τὴν σέο, οὐ δύναται ἀμφίβολος καθίστασθαι· ἡ γὰρ γραφὴ διελέγχει ὅτι πρωτότυπός ἐστιν. ἐγένετο οὖν ἐγκλιτικὴ ἡ ἀνάγνωσις, ἐπειδήπερ ἁπλῆ ἐστι καὶ οὐκ ἔχει ἀντιδιαστολήν· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. A.

420. εἶμ': προπερισπᾶται, ὅτε ἐπὶ τοῦ πορέομαι· ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχω, ὀξύνεται. A.

421. νῦν: τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ δή· διὸ καὶ Τυραννίων ἠξίου ὀξύνειν αὐτό, οὐκ εὖ. ABL.

443. παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν: τὸ σοὶ ὡς ἀντιδιαστελλόμενον τῷ Φοίβῳ δεῖ ὀρθοτονεῖν, καὶ διὰ τὸν τέ. BL.

464. μῆρ' ἐκάη: Πτολεμαῖος τὸ ε τελευταῖον λαμβάνει τοῦ μῆρε, ἵνα ἰακώτερον ἐκδέξηται τὸ κάη. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως. δύναται δὲ καὶ ἐκάη εἶναι τὸ πλῆρες, ἐκθλίψεως γενομένης τοῦ α, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντελεστέρου αὐτοῦ ὁρῶμεν „ἦ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα" (40)· τὸ δὲ τοιοῦτο πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ, λέγω δὲ τὸ καὶ τὸν χρόνον τὸν ἔξωθεν φυλάσσειν τὸ ῥῆμα καὶ συνάρχεσθαι τῷ ἐνεστῶτι. ἀπεφηνάμην („dixi") δὲ ἐντελέστερον τὸ μηρίον τοῦ μήρου ὄν· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ ἐγεγόνει· ἐπείτοι εὐθύνεται ὁ τόνος· τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα, μεταπλασσόμενα εἰς οὐδέτερον γένος τὸ εἰς ον λῆγον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει· ὁ ζυγός τὸ ζυγόν — τὰ ζυγά, δίφρος δίφρον, δίφρα. ὅθεν εἰ καὶ μηρός, καὶ μηρόν καὶ μηρά. [εἰ δὲ μῆρα καὶ μήρους]. εἰ δὲ δοίημεν, ὅτι κυρίως τὰ ἁγιαζόμενα θεοῖς μῆρα καλεῖται, τὸ περὶ τοῦ σημαινομένου καὶ τοῦ περὶ τὸν τόνον ἁμαρτήματος τὴν λέξιν ἀπολύει. Transiit in E. M. Scripsit Herodianus fortasse τὸ τοῦ σημαινομένου: quamquam non necessario.

465. μίστυλλον τ' ἄρα τἆλλα: τὸ τἆλλα κατὰ συναλοιφήν ἐστιν, ὡς τἆργα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὸν τέ πληρωματικὸν ἀποδέχεται· καὶ λείπει τὸ ἄρθρον Ὁμηρικῷ ἔθει. BL. (v. Λ, 636. N, 510.)

469. πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο: τὸ μὲν ἔρον ὡς Αἰολικὸν ψιλωτέον, ἢ καθὸ τὸ ε καὶ α πρὸ τοῦ ρ φωνήεντος ἐπιφερομένου ψιλοῦται. τὸ δὲ ἕντο δασυντέον. ABL.

486. ἕρματα: τὸ ἕρματα, εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἐρείσματα, οὐ ψιλοῦται, ὥς τινες, ἐπεὶ τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα καταλήγοντα εἰς ρ ἐπιφερομένου τοῦ μ δασύνεται, ὅρμος ἅρμα Ἑρμῆς ὅρμαθος. ἔνθεν ἡ πλείων χρῆσις τὸ ἁρμοῖ δασύνει. τὸ μέντοι ἄρμενον καὶ ἄρμενον ψιλὸν πνεῦμα ἀνεδέξατο. A.

493. ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο: Ἀρίσταρχος ὁτεδή ὡς δηλαδή παραλόγως ἀνεγίνωσκε. Πάμφιλος δὲ τὸ ὅτε κατ' ἰδίαν ἀναφορὰν ἀναλόγως· διαφέρει γὰρ τὸ ὅτε ὀξυνόμενον κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ὁτέ ἀορίστου. ὥστε ἐὰν θελήσῃ ὁ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκειν ὁτεδή ὡς δηλαδή, πρῶτον τὴν μὴ οὖσαν χρῆσιν παρὰ τῷ ποιητῇ παραλήψεται, δεύτερον τὸ σημαινόμενον παραφθερεῖ. τὸ δὲ τοῖο προπερισπαστέον· τὸ γὰρ τοῦ Θεσσαλικῶς παραυξηθὲν

ἐγένετο τοῖο ὡς καλοῦ καλοῖο. ἀποφήνασθαι δεῖ ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ἰλιακῇ προςῳδίᾳ (Ε, 266) διαλαμβάνων περὶ τοῦ „ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο“ λέγει, ὅτι τοῦ ὀτέ ὀξυτόνου ἀορίστου οὐκ ἔστιν ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ· ἐν μέντοι τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ τῆς καθόλου τὸ „ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μὲν μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν“ (Il. 11, 64) ὀξυτόνως δεῖν φησιν ἀναγινώσκεσθαι. A. Scripsi ἀναφορὰν pro ἀναφορικόν.

508. μητίετα: ἐχρῆν αὐτὸ παροξύνειν, εἴγε τὰ εἰς της λήγοντα βαρύτονα βραχείᾳ παραληγόμενα, ἀπρόςληπτα τοῦ σ ἐπὶ γενικῆς, καὶ ἐπὶ κλητικῆς παροξύνεται, οἰκέτα, φυλέτα, εὐνέτα. παραλόγως ἄρα ἡ εὐρύοπα, δέσποτα καὶ τὸ μητίετα. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ μητῖτα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ συστολῇ τοῦ ι, ἀπὸ εὐθείας τῆς μητίτης, κλητικὴ γέγονε μητίετα· καὶ ὁ τόνος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου ἔμεινε μετὰ τὸν πλεονασμόν. A. Inserui ἐπὶ ante κλητικῆς.

513. ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις. εἴρετο: Δημήτριος ὁ Ἰξίων προπερισπᾷ, παραλαμβάνων τὸ τό ἄρθρον. A.

518. ἦ: περισπαστέον τὸν ἦ· ἔστι γὰρ βεβαιωτικὸς ἐν ἀρχῇ κείμενος, ὁμοίως τῷ „ἦ δὴ ἀλιτρός ἐστι“ (Od. 5, 182). A.

519. ὅταν: τὸ τέλειον ὅτε ἄν ἐστί, καὶ κατὰ συναλοιφὴν ὅτ' ἄν· ἐν δὲ τῇ συντάξει κεκοίμισται ἡ ὀξεῖα τοῦ ἄν, ὡς τὸ „οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων“ (Il. 8, 455)· „οὐκ ἂν δὴ μείνειαν“ (Il. 3, 52). ἀεὶ οὖν οὕτως ὀφείλομεν ἀναγινώσκειν ἐπὶ τὴν ἄρχουσαν ὀξεῖαν ποιοῦντες· „ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν“ (Il. 11, 209). καὶ τοτὲ μὲν ἐν σημαινομένῳ ὀφείλομεν παραλαμβάνειν τὸ ἄν, ὅταν ὑποτακτικὸν ἐπιφέρῃ ἢ εὐκτικόν, τοτὲ δὲ παρέλκοντα, ὅταν μὴ οὕτως ἔχῃ. πρόδηλον δὲ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος, ὅτι οὐ δύναται ἓν εἶναι, εἴ γε τὰ εἰς αν ἐπιῤῥήματα οὐδέποτε συστέλλει τὸ α· τὸ γὰρ πάμπαν οὐ φύσει ἐπίῤῥημα. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ σύνθετον δύναται εἶναι· οὐδέποτε γὰρ τὰ ἀναφορικὰ τῶν ἐπιῤῥημάτων κατ' ἀρχὴν συντίθεται. A.

532. ἆλτο: ψιλωτέον. καὶ τάχα μὲν ἀπέλαβε τὸ προοφειλόμενον πνεῦμα· ἠλόγητο γὰρ τὸ ἅλλομαι δασυνόμενον, εἴγε τὸ α πρὸ δύο λ ἐψιλοῦτο, ἄλλος ἀλλότριος. τάχα δ', ὅπερ καὶ μᾶλλον, ἐπεὶ τὸ α καταλῆγον εἰς λ, ἐπιφερομένου στοιχείου ἑνὸς

τῶν τῆς τρίτης συζυγίας ψιλοῦται. „Ἄλτεω ὃς Λελέγεσσι“ (Il. 21, 86)· „λήϊου ἀλδήσκοντος“ (Il. 23, 599)· „ἄλθετο χείρ“ (Il. 5, 417). ἔνθεν τινὲς καὶ τὸ „ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον“ (Od. 18, 113) ψιλῶς προφέρονται. A.

535. ἔσταν: ψιλωτέον τὸ ἔσταν, ἐπεὶ γίνεται „στὰν δὲ μεταστοιχεί“ (Il. 23, 358)· τὸ γὰρ αἰρόμενον ἐκ τοῦ ῥήματος ε ἐν ψιλῷ πνεύματι· οἷον ἕστηκα δασύνεται, ἐπεὶ οὐκ ἀποβάλλει τὸ ε· ὁ δὲ ἔστησα ψιλοῦται, ἐπεὶ γίνεται „στῆσα δ' ἐν Ἀμνισῷ ποταμῷ.“ (Od. 19, 188.) A. Inserui οἷον ἕστηκα et scripsi δασύνεται pro οὐ δασύνεται. Praeterea peccat Cod. Ἀμνησῷ.

540. δολομῆτα: προπερισπαστέον τὸ δολομῆτα ὁμοίως τῷ „σχέτλιε ποικιλομῆτα (Od. 13, 293). καὶ καθόλου τὰ εἰς της λήγοντα βαρύτονα, ὅτε ἐπὶ κλητικῆς εἰς α λήγει, προπερισπᾶται, ἀλῆτα, πλανῆτα, νικῆτα, πεδῆτα, αἰσυμνῆτα. ἔνθεν οὖν σημειωτέον τὸ ἀκάκητα. ~~ABL.~~?

542. οὐδέ τί πώ μοι: τὸ δὲ πω ὀξύνεται διὰ τὴν μοὶ ἀντωνυμίαν, ἥτις νῦν ἐγκλιτική ἐστιν. A.

554. εὔκηλον: τὸ εὔκηλον ψιλοῦται κατὰ δύο λόγους, καὶ ὅτι τὸ υ ἐπεντιθέμενον ψιλοῖ τὰ δασυνόμενα φωνήεντα, ὅρος οὖρος, ὅλος οὖλος, καὶ ὅτι ἡ ευ δίφθογγος ἐπιφερομένου συμφώνου ψιλοῦται, εὐνή, εὐχή; εὖρος. ἐναντιοῦται τὸ εὕδω καὶ εὑρίσκω· τὸ γὰρ εὗσεν δασυνόμενον ἀπὸ θέματος τοῦ εὕω. ~~B.~~

565. κάθησο: προπαροξυτόνως. τὰ γὰρ σύνθετα προστακτικὰ βραχυκατάληκτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναπέμπει τὸν ἑαυτῶν τόνον, τὰ δὲ μακροκατάληκτα τὸν αὐτὸν τοῖς ἁπλοῖς φυλάττει τόνον. βραχυκατάληκτα μὲν λέγε κατάλεγε, σπεῖρε κατάσπειρε· οὕτως οὖν καὶ ἧσο κάθησο. μακροκατάληκτα δὲ νοοῦ διανοοῦ, ποίει περιποίει. A. Scripsi ἁπλοῖς pro αὐτοῖς.

567. ἀάπτους: οὕτως ψιλῶς προενεκτέον· οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος· ἤκουε δὲ τὰς δεινὰς καὶ ἀπτοήτους. ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῷ πνεύματι, εἰς τὰς ἰσχυρὰς δὲ μετελάμβανεν. ἐν δὲ ταῖς Ἀριστοφάνους γλώτταις διὰ τοῦ ε ἐγέγραπτο ἀέπτους. εἰσὶ δὲ οἳ ἀπροσπελάστους ἀποδιδόασιν, ἀπὸ τοῦ ἅψασθαι, ὧν οὐδεὶς ἂν ἅψαιτο δι' ἰσχύν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ παρὰ τὸ ἰάπτω γεγενῆσθαι, ὃ σημαίνει τὸ διαφθείρω καὶ βλάπτω· ἔνθεν τὸ „πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν“

καὶ μέσον αὐτοῦ κατ' ἔλλειψιν τοῦ α „μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν“ (454). ἔνθεν καὶ τὸ ἴψ· ἔστι δὲ θηρίον διατρῶγον τὰ ξύλα. ἀπὸ δὴ τούτου τοῦ ἰάπτω τὸ ἀϊάπτους ἦν καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι ἀάπτους ἤτοι τὰς μὴ δυναμένας διαφθαρῆναι καὶ βλαβῆναι, ἢ κατ' ἐπίτασιν τὰς ἄγαν δυναμένας βλάψαι καὶ διαφθεῖραι. A. Brevem huius notae summam BLV ita incipiunt: Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἰάπτω — Eustath. h. l. et Etym. referentes Herodianum ἰάπτω duxisse ab ἴψ fidem non invenient.

573. Deest nota de accentu in ἀνεκτός, ut patet ex Θ, 355.

574. σφώ: οὐ πρωτόθετον αὐτήν φησιν Ἡρωδιανός. δυικὸν ἀπὸ τῆς σφῶϊ· διὸ ὀξύνεται· τὸ γὰρ ω τῶν δυϊκῶν ἀπέστραπται τὴν περισπωμένην. BL. οὐ πρωτόθετον dedimus pro πρωτόθετον, et δυικὸν pro οὐκ. Cf. Io. Al. p. 23.

576. ἧδος: ψιλωτέον ὡς τροχαϊκὸν τῶν εἰς ος ληγόντων. κατὰ μετασχηματισμόν ἐστι τὸ ἦδος τοῦ ἡδονή· δασυνόμενον γὰρ μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦδος ψιλούμενον, ὡς τὸ ἡμέρα μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦμαρ ψιλούμενον καὶ τὸ ἅμα εἰς τὸ ἄμυδις. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ. A. Citatur cum indice Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ Et. M. 420 s. ἦδος. Ubi recte scriptum κατὰ μετασχηματισμόν, quod hic induximus, pro eo quod erat κατὰ σχηματισμόν. Caeterum cf. Herod. infra I, 6. Quae Et. hic addit ejusdem sententiae, item Eustathius, ex Symposio Herodiani videntur hoc loco scholiorum adjecta invenisse. — Praeterea τοῦ ἡδονὴ scripsimus pro τὸ ἡδονή.

579. ἧμιν: πιθανώτερον ὀξύνειν τὴν πρώτην τοῦ ἡμιν καὶ ἐκτείνειν τὴν τελευταίαν. A.

600. Ἥφαιστον: δασύνεται διὰ τὴν ἐτυμολογίαν· παρὰ γὰρ τὸ ἅπτω ἐγένετο. A.

611. ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς: τὸ δὲ καθεῦδε προπερισπᾶται ὅτι τὰ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τοὺς παρῳχημένους χρόνους ἐν ὁριστικοῖς, ἀπαθῆ ὄντα, φυλάσσει τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει, εἶχον κατεῖχον· ὅθεν εἰ „εὗδε δ' ἀνακλινθείς“ (Od. 4, 798), δῆλον ὅτι καθεῦδεν ὁμοτόνως ὀφείλομεν προφέρεσθαι. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Β.

6. ἐπ Ἀτρείδῃ: οὐκ ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις. αἱ γὰρ συναλειφόμεναι οὐκ ἀναστρέφονται, εἰς μονοσυλλαβίαν περιστάμεναι. A.

8. βάσκ' ἴθι: Τυραννίων ὑφ' ἓν ὡς ἄπιθι· παραιτητέον δέ· τὰ γὰρ εἰς μι λήγοντα μετὰ προθέσεως φιλεῖ συντίθεσθαι, μετ' ἄλλων δὲ λέξεων οὐκέτι. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ κ παραχθέντα κατ' ἀρχὴν οὐ θέλει συντίθεσθαι. καὶ ἄμεινον ταυτολογίαν εἶναι, ἐμφαίνουσαν τὴν ἔπειξιν. καὶ ἀλλαχοῦ „ἔλθοι καὶ ἵκοιτο". „ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν." AB.

11. θωρῆξαί ἑ κέλευε: ἐγκλιτέον τὴν ἕ. BL.

26. ἄγγελος: τὴν λος ὀξυτονητέον διὰ τὸ εἰμί. A.

28. θωρῆξαί σε: τοῦ θωρῆξαι τὴν τελευταίαν ὀξυτονητέον· ἀπολελυμένη γάρ ἐστιν ἡ σέ. A.

36. ἅ ῥ'. δασυντέον τὸ ἅ. ἄρθρον γάρ ἐστι· καὶ δύο μέρη λόγου ἅ ῥα, ἃ δή. A.

73. ἣ θέμις ἐστὶ: τὸ ἣ δασυντέον· οὐ γάρ ἐστι σύνδεσμος ἀλλ' ἰσοδυναμοῦν τῷ ὥς ἐπίρρημα. A.

87. ἀδινάων: δασυντέον τὸ ἁδινάων· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἅδην καὶ ἁδινός ἡ κίνησις. AB. Cod. ἁδηνός.

96. ἐννέα: τὸ ἐννέα ψιλοῦται, ὅτι πᾶν φωνῆεν καταλῆγον ἢ εἰς ν ἢ εἰς γ, τῆς ἑξῆς συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ συμφώνου, ψιλοῦται, ἀντίος, ἔγχος, τοῦ ἁνδάνω ὑπεξαιρουμένου. A.

115. δυςκλέα: συσταλτέον τὴν τελευταίαν τοῦ δυςκλέα ὡς ἀμφηρεφέα, ὁμοίως τῷ ἀκλέα (sic) ἀνδρῶν, „ἀκλέα ἐν με, γάρῳ." (Od. 4, 728; nunc ἐκ μεγάρων). A. Cf. Arcad. 196.

150. νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο: οὕτως ἐπ' ἐσσεύοντο. οὐκ ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις, ὅτι συνήλιπται. διὸ καὶ ἐλέγομεν ἕνεκα ἑτέρου σημαινομένου τὸν Ἀρίσταρχον κατ' ἀναστροφὴν ἀνεγνωκέναι τὸ „στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεναι" (Il. 16, 191). οὐκ ἀναστρέφονται γὰρ, εἰ μὴ ἐπὶ τέλους κέωνται ἢ ῥῆμα δηλῶσι. A. Scripsi ἢ ῥῆμα δηλῶσι pro ῥῆμα δηλοῦσαι. v. quaest. ep. p. 76.

153. οὐρούς: ψιλοῦται. ἐν πλεονασμῷ γὰρ τοῦ υ ἐγένετο, ὡς καὶ ὅλος οὖλος. ἀνεγνώθη δὲ κατ' ὀξεῖαν τάσιν· ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος παρήγγελλεν. ἴσως δὲ σημειώδης ὁ τόνος· τὰ γὰρ εἰς ρος λήγοντα δισύλλαβα ἁπλᾶ ἔχοντα τὴν ου δίφθογγον ἐβαρύνετο, κοῦρος, θοῦρος, οὖρος· καὶ γὰρ ταῦτα περισσὸν ἔχει τὸ υ. ἴσως οὖν εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου· καὶ γὰρ καὶ ἐπ' ἄλλων τὸ τοιοῦτο ποιεῖ ὁ ἀνήρ. A.

154. ἥρεον: δασυντέον τὸ ἥρεον· ἀπὸ γὰρ τοῦ αἱρῶ περισπωμένου καὶ δασυνομένου γέγονεν. A.

155. ὑπέρμορα: οὕτως ὑφ' ἓν τὸ ὑπέρμορα· οὐ γάρ, ὥς τινες, κατὰ διάστασιν. ἔστιν οὖν τι μόρος, ὃ συντεθὲν γίνεται ὑπέρμορος ὡς ὠκύμορος, οὗ οὐδέτερον τὸ ὑπέρμορον καὶ πληθυντικὸν τὰ ὑπέρμορα. ὡς οὖν τὸ καλὰ καὶ ὄνομα ἀλλὰ καὶ ἐπίῤῥημα „ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι“ (Od. 17, 397) καὶ „πυκνὰ μάλα στενάχων“ (Il. 18, 318) οὕτως καὶ ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη. A.

162. φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ὡς Τυραννίων καὶ Πτολεμαῖος· ὁπότε γὰρ γενικῇ συντάττεται ἡ ἀπὸ μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων καὶ σημαίνῃ τὸ ἄποθεν τηρεῖ τὸν τόνον· „καὶ γὰρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο“ (292) A. Inserui μεταξὺ — ἄποθεν. Vide Σ, 64.

164. σοῖς δ' ἀγανοῖς: ψιλωτέον τὸ ἀγανός· τοιοῦτο γὰρ τὸ α πρὸ τοῦ γ. A.

175. φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι: τινὲς προπερισπῶσιν, ὡς καὶ τὸ ἁπλοῦν „ἐπὶ κληῖσι καθῖζον“ (Od. 2, 419)· ὡς γὰρ πλοκαμίς — „ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί“ (ib. 119) οὕτως καὶ κληΐς καὶ πολυκληΐς. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως ἡ ἀνάγνωσις. ἔστιν οὖν λόγος ὑπὲρ τῆς βαρυνομένης λέξεως οὗτος. τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ ὀξυνόμενα, εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσοι μόνον τὸ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, εἰ δὲ μεταληπτικὰ γίνοιτο καὶ ἀρσενικοῦ, μεθίσταται καὶ εἰς βαρεῖαν τάσιν ἀναγκαίως. τοῦ μὲν προτέρου, φυλάσσοντος τὸ αὐτὸ γένος καὶ τὸν αὐτὸν τόνον, περισκελίς, τοῦ δὲ δευτέρου δύσελπις. ταύτῃ οὖν τὸ μὲν καταιγίς ὀξύνεται, τὸ δὲ μελάναιγις βαρύνεται. οὕτως οὖν καὶ τὸ εὔκληϊς καὶ πολυκλήϊς βαρυνθήσεται· τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ λεύκασπις (quod jam

ex significatione sua fere masculinum)· καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀμαζόνος ταγείη ἄν. καὶ τὸ εὐκνήμις ἀμέλει ἐπὶ Ἀθηνᾶς τέτακται παρὰ Ῥιανῷ ἐν Θεσσαλικοῖς. „τοὶ δ' ἤδη ἐπὶ νηὸν ἐϋκνήμιδος Ἰτώνης.“ A. Transiit in Et. 518, 43. — Lob. Pathol. 462. Scribendum erat μεταληπτικά pro μεταληπτικὸν, εὐκλῄς καὶ πολυκλῄς pro εὔκληϊς καὶ πολύκληϊς v. Herod. π. διχρ. Cram. p. 299, item post εὐκνήμις pro εὔκνημις: denique νηὸν ut est in Et. pro νηῶν: v. Mein. Anal. 190.

190. οὔ σε: ἡ μὲν ἀκρίβεια ὀρθοτονεῖ, ἐγκλίνει δὲ ἡ συνήθεια. BL.

201. οἵ σέο: οὕτως ὀρθοτονητέον τὴν σέο· ἀντιδιασταλτικὴ γάρ ἐστιν. A.

207. δίεπε: δασυντέον τὸ ἕπω· πρόδηλον κἀκ τῆς συναλοιφῆς, ὡς ἔφεπε. A.

223. νεμέσσηθέν τ': ὁ τε σύνδεσμος ἐγκλιτικὸς ὢν τὴν πρὸ ἑαυτοῦ συλλαβὴν ὀξύνει. A.

255. τὸ ὅτι οἱ ἐν μιᾷ ὀξείᾳ προενεκτέον· πᾶσα γὰρ δίβραχυς λέξις πρὸ ἐγκλιτικοῦ οὐκ ἐπιδέχεται ἐπάλληλον ὀξεῖαν, εἰ μὴ ἐπιφέροιτο ἀντωνυμία διὰ τοῦ σφ, σεσημειωμένου τοῦ „ἔνθ' ἔσάν οἱ πέπλοι“ (Od. 15, 105). ABL.

διδοῦσιν: οὕτως περισπωμένως τὸ διδοῦσιν· τὸ γὰρ ῥῆμα διδῶ. A.

262. αἰδῶ: Ἀρίσταρχος περισπωμένως ἀναγινώσκει ὁμοίως καὶ τὸ „ἠῶ δῖαν ἔμιμνε“ (Il. 9, 662). καὶ ἡμεῖς δὲ αὐτῷ συγκατατιθέμεθα. Διονύσιος δὲ ὁ Σιδώνιος ὀξύνει. Πάμφιλος δὲ πάσας τὰς τοιαύτας αἰτιατικὰς περισπᾷ· „Λητῶ γὰρ δ' ἥλκησε“ (Od. 11, 580) καὶ „Πυθῶ δ' ἐρχομένην.“ (ibid. 581) ἐπεί, φησίν, Λητόα ἐστὶ καὶ Πυθόα. Διονύσιος δ' ὁ Θρᾷξ φησι κακῶς ἀνεγνωκέναι Ἀρίσταρχον κατὰ τὸν περισπώμενον τόνον τὸ μὲν αἰδῶ καὶ ἠῶ, τὰ δὲ ἄλλα κατ' ὀξεῖαν τάσιν, Πυθώ Λητώ· ἐχρῆν γάρ φησιν ὁμοίως ἀνεγνωκέναι. οὐκ εὖ δὲ μέμφεται τῷ Ἀριστάρχῳ, εἴγε ἤδη διάφοροι αἱ εὐθεῖαι, ἠώς αἰδώς, Λητώ δὲ καὶ Πυθώ. ἔστιν οὖν λόγος ὑπὲρ τῆς Ἀρισταρχείου ἀναγνώσεως καὶ τῆς κατεγνωσμένης προσῳδίας οὗτος, ὅτι ἐχρῆν μὲν τὸ Πυθώ περισπᾶσθαι, ἐπειδήπερ Πυθόα ἐστί, καὶ τοῦτο ἀπῄτει ἡ συναλοιφή· ἀλλὰ πάλιν τὸ πτωτικὸν ω ἀπέστραπται τὸν περισπώμε-

νον τόνον· κατὰ τοῦτο ὠξύνετο. ταύτῃ γοῦν καὶ τοῦ χρυσοῦς περισπωμένου τὸ δυϊκὸν ὀξύνομεν. οὕτως ἀποδείκνυται, ὅτι καὶ ἡ καλῷ δοτικὴ εἰς ῑ λήγει καὶ οὐκ εἰς ω̄. δεύτερος δὲ λόγος ἀληθής ἐστιν, ὡς εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ ὁμόφωνος οὖσα κατὰ φωνὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ πάντως καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποφέρεται, οἱ ταχεῖς — τοὺς ταχεῖς, εἰ δὲ ἡ εὐθεῖα ὀξύνεται πάντως καὶ ἡ αἰτιατική. διὰ τοῦτο οὖν ἡ μὲν αἰδῶ αἰτιατικὴ καὶ ἠῶ, μὴ κρατούμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπτώσεως κατὰ τὴν εὐθεῖαν, περισπῶνται, κατεχόμεναι τῷ λόγῳ τῆς συναλοιφῆς, οὐχ ὑπὸ τοῦ πτωτικοῦ χαρακτῆρος· ἡ δὲ Λητώ καὶ Πυθώ καθάπερ κατεχόμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπτώσεως τῆς φωνῆς κατέχονται καὶ τῷ τόνῳ. A. Scripsi ἀποφέρεται pro ἐπιφέρεται et καθάπερ pro καίπερ; pro quo Bekkerus voluerat καίπερ συναληλιμμέναι.

266. ἰδνώθη: Hic notam fuisse Herodiani de spiritu in ἰδνωθείς patet ex M. 205.

269. ἀχρεῖον: Διονύσιος καὶ Τυραννίων τὴν πρώτην ὀξύνουσιν, ὥςπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ἀναλόγως· παρὰ γὰρ τὸ χρεία τὸ κατὰ στέρησιν ἄχρειος ὡς μοῦσα ἄμουσος. ἡ μέντοι παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις ἀφορμῆς ἐχομένη τῆς κατὰ τὴν συνεκδρομὴν προπεριεσπάσθη. τὰ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ἔχοντα τὸ ᾱ μὴ καθαρὸν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ τῆς ει̅ διφθόγγου, μὴ σημαίνοντα μέρος σωματικὸν (cogitat ἄρνειος, ἄμνειος, v. e. g. Choer. orth. 174) προπερισπᾶται, ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος. οὕτως καὶ ἀχρεῖος. A.

272. ἦ: τὸν ἦ περισπαστέον· παραλλήλως γὰρ κεῖται τῷ δή, βεβαιωτικὸς ὤν, ὁμοίως τῷ „ἦ δὴ λοίγια ἔργα" (Il. 1, 573) A.

291. ἦ: ὁμοίως τὸν (βεβαιωτικὸν τὸν?) ἦ περισπαστέον. A.

292. ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο: τινὲς ἀνέγνωσαν ἄπο ἧς ἀλόχοιο κατὰ ἀναστροφήν, ἵνα σημαίνηται τὸ ἄπωθεν. ἄμεινον δὲ πείθεσθαι τῇ κατειθισμένῃ ἀναγνώσει· συντέτακται γὰρ τῇ γενικῇ. A.

312. ὑποπεπτηῶτες: δύναται κἂν ἀναστρέφεσθαι. πιθανώτερον δὲ συντάσσειν τῇ μετοχῇ τὴν πρόθεσιν διὰ τὴν ἔμφασιν. A.

316. ἀμφιαχυῖαν: μετοχή ἐστι· διὸ προπερισπαστέον. σημειωτέον δὲ τὸν ἐν ἀρχῇ χρόνον, ὅτι συνεστάλη τὸ ι. A.

339. οὕτως συνθεσίαι τε ὡς θυσίαι τε. ὅσοι δὲ προπαροξύνουσι, πταίουσι· τῆς γὰρ μεταγενεστέρας Ἀτθίδος ἡ τοιάδε ἀνάγνωσις. A. v. E. 54. et Arcad. 133, 9.

346. τοῦςδε: ἕν ἐστι τὸ τοῦςδε. διὸ προπερισπαστέον. A. Hoc longioris annotationis fragmentum est, ut patet ex Λ, 409.

368. ἦ: Πτολεμαῖος περισπᾷ τὸν η̄, διαπορητικὸν ἐκδεχόμενος. εἰσὶ δὲ οἳ ὀξύνουσιν, ὥςπερ καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα, ἐκδεχόμενοι παραδιαζευκτικὸν τὸν ἤ. A.

393. ἄρκιον ἐσσεῖται: προπερισπαστέον τὸ ἐσσεῖται· οὐ γὰρ παροξυντέον, ὥς τινες, ἐπεὶ Δώριον· ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆσις τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικοῖς. A. Utitur hoc loco pro incorrupto Ahrens dial. Dor. p. 28 concluditque Dorienses dixisse ἐσσείται, quod confirmat loco obscuro schol. Theocr. I, 83. Commemorandum praeterea erat quod est in his scholiis (A) infra N, 317 τὸ δὲ ἐσσεῖται, ἐὰν μέν ἐστι Δώριον, παροξύνεται, ἐὰν δὲ Ἀττικὸν προπερισπᾶται. Attamen mihi hoc quam maxime suspectum est. Primum enim certum est compluribus veterum locis expresse dici in πεσεῖται, πλευσεῖται similibus non tantum formam esse Doricam, sed accentum. Deinde in hoc, de quo loquor, Herodiani loco, ut nunc est, ipsa oratio vel ratio potius, quae non recte procedere videtur, de vitio admonet, scripsitque potius Herodianus, ut mihi videtur, sic: προπερισπαστέον τὸ ἐσσεῖται. οὐ γὰρ προπαροξυντέον, ὥς τινες. ἐπεὶ Δώριον. ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆσις τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικοῖς. Videturque id ad eam dissensionem pertinere, de qua explicatius Eust. p. 655, 13. Fuerunt enim qui ἔσσειται scribi vellent apud Homerum: apud hunc enim haec facta esse ut σφείων et similia Ionica vel poetica epenthesi, in qua non mutatur accentus. Non est ita, inquit Herodianus, sed ἐσσεῖται scribendum quod est Doricum: quo Dorismo Homerum usum esse non mirandum, cum ipsa Atticorum consuetudo eiusmodi Doricos futuros admiserit, ut πεσεῖται

alia. Ille alter locus ad N, 317 epitomatori debetur (nec ἐάν ἐστι quod meminerim Herodianeum) ex iam corruptis imperite referenti, cui aeque atque scholiastis BL (ad nostrum locum) conveniat simpliciter de Attico ἐσσεῖται loqui.

427. μῆρ' ἐκάη: Πτολεμαῖος ἀπὸ τοῦ κ τὴν ἀρχὴν ποιεῖται, μῆρε παραλαμβάνων, εἶτα κάη, ἵνα φησὶν ἰωνικώτερον γένηται. τοῦτο δὲ οὐ συνεκτικόν, ὥσπερ εἶπον ἐντελῶς, ὁπότε διέλαβον ἐπὶ τοῦ „ἢ εἴ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα" (Il. 1, 40), εἴγε ἤδη οἶδε καὶ τὰ μῆρα „μῆρα δὲ κείαντες" (Od. 13, 26). A. Scripsi οἶδε καὶ pro οἱ δ' ἐκάη.

495. Κλονίος: παροξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰς ος λήγοντα τῷ ι παραληγόμενα, τριβράχεα, ἐπὶ κυρίων παροξύνεται, Σχεδίος Χρομίος Δολίος, ἀντιπίπτει τὸ Ἄλιος κατὰ τὴν παράδοσιν, καὶ τὸ Ανιος καὶ Κρόνιος καὶ Ξένιος. B.

496. Αὐλίδα: ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας ἡ ἀνάγνωσις καὶ εἰ μέντοι παρὰ τῷ Εὐφορίωνι „Αὐλίν τ' ἔσφαγον" (fr. CXXIX. Mein.) αἰτιατικὴ ἀπὸ εὐθείας βαρυνομένης γέγονεν. ἡ γὰρ εἰς ιν κατάληξις ἀπὸ βαρυτόνων ἐστίν, ἡ δὲ εἰς δα καὶ βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων· A.

498. Θέσπειαν: ἐκτετάσθαι φασὶ διὰ τὸ μέτρον (sine dubio Θέσπιαν scribentes). τὸ γὰρ τῆς ἱστορίας ἐν συστολῇ τέ ἐστι πληθυντικῶς τε λεγόμενον. ἴσως οὖν ὅλον ποιητικόν ἐστιν· σύνηθες γὰρ αὐτῷ πολλάκις τὰ πληθυντικῶς λεγόμενα καὶ ἑνικῶς προφέρεσθαι, „καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην" (Od. 7, 80), „πολυχρύσοιο Μυκήνης" (Il. 7, 180). καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἑνικὰ πληθυντικῶς· „ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι" (Od. 14, 199). ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ ὁ Ἡρωδιανός. (Commemorant Epimerism. Cram. I, 370 τὸ δὲ Θέσπεια ὁ Ὦρος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει τῷ κανόνι τῶν προπαροξυνομένων [quem ibi expositum habes]. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ λέγει ὅτι διὰ τοῦ ι γράφεται.). ἐν μέντοι τῷ ια' τῆς καθολικῆς πρωσῳδίας ἐν τοῖς προπαροξυτόνοις καὶ ἔχουσι πρὸ τέλους τὴν ει δίφθογγον αὐτὸ καταριθμεῖ καὶ τοῦτο αὐτὸ τὸ Ὁμηρικὸν παρατίθησι, καὶ ἀλλαχοῦ λέγει τὴν ει ἔχειν αὐτὸ φανερῶς καὶ ἐπιφέρει ὅτι καὶ Θεσπιά ὀξυτόνως λέγεται. A.

504. Γλισᾶντα: ἡ συνήθεια προπερισπᾷ τὸ ὄνομα, ἡ

δὲ ἱστορία προπαροξύνει. BL. προπαροξύνει pro περισπᾷ scripsimus. Illud Eustathius invenit, et recte quidem, ut ex ipso Herodiano cognoscimus ad M, 20.

518. Ἰφίτου: τὴν μέσην συλλαβὴν ἐκτείνομεν τοῦ Ἰφίτου διὰ τὸ μέτρον. ἐν ἑτέροις γοῦν φυλάσσομεν τὸν χρόνον· „Ἴφιτος Εὐρυτίδης" (Od. 21, 14) A.

521. Ὑάμπολις: οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς φιλόπολις. ἓν γάρ ἐστιν· ἱστοροῦσι δὲ τοὺς ἐγχωρίους καὶ σὺν τῷ σ λέγειν Ὑσάμπολιν. A. („Num forte Συάμπολιν?" Lob. Aj. p. 367.)

523. πηγῆς ἔπι: Πτολεμαῖος ἀναστρέφει καὶ Πάμφιλος. Ἀλεξίων συντάσσει τῇ γενικῇ τὴν πρόθεσιν καὶ οὐκ ἀναστρέφει. Ἀρίσταρχος δὲ τοῖς κυριωτέροις συνέτασσε τὰς προθέσεις. A.

533. Excidit Herodiani nota de accentu vocis θρόνιον v. B, 648.

557. δυοκαίδεκα: Πάμφιλος τρία ποιεῖ καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκει. ἀφορμὴν δὲ ἔχει ἡ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν χρῆσιν, ἥτις τὰ κατὰ παράθεσιν πολλάκις ἑνοῖ, ὡς τὸ πασιμέλουσα (Od. 12, 70) καὶ τὰ τοιαῦτα. A.

585. Οἴτυλον: ὡς δάκτυλον. ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οι καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ ἁμαρτάνων καὶ παρὰ τὴν ἱστορίαν, εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης· „τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφάναξ, τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται." τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ προσῳδίᾳ τῷ Ἡρωδιανῷ περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς Τυραννίωνος. A. Recurrit τὸ κεφάλαιον ἐκτέταται Γ, 20 et Λ, 35 ubi est παρεκτέταται. Videtur significare: Haec summa rei est, quae fusius ab eo exponitur. Aliud esset ἐκτέθειται (κεφαλαιωδέστερον ἐκθέσθαι Apollonius adv. 581, 5.)

592. ἐΰκτιτον Αἰπύ: Ἀρίσταρχος ὡς ὀξύ· συγκατατίθεται δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλόδωρος. Φερεκύδης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὸ μὲν ἐΰκτιτον κύριον ὄνομα παρέλαβε, τὸ δὲ αἰπύ ἐπίθετον. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου τινὲς τὸ μὲν ἐΰκτιτον ἐπίθετον, τὸ δὲ αἰπύ κύριον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις (Il. 11, 711) εἴρηκεν „ἔστι δέ τις θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη" ὃ νῦν εἴρηκεν Αἰπύ, καὶ ὡς ἴδιον γενόμενον βούλονται βαρυτονεῖν. Πτολεμαῖος δέ φησι

μὲν κύριον εἶναι τὸ Αἰπύ, οὐ μὴν συγκατατίθεται τῷ τόνῳ, φάσκων ὡς ὅτι πολλαὶ πόλεις ὁμοφωνοῦσι προσηγορικοῖς, Ἕλος, Αἰγιαλός. χρὴ μέντοι γινώσκειν, ὅτι ἀναλογωτέρα ἀνάγνωσις ἦν ἡ βαρεῖα· τὰ γὰρ εἰς $\bar{υ}$ μονογενῆ οὐδέτερα βαρύνεται, πῶϋ, μέθυ. ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ. καὶ ἐν τῇ καθόλου δὲ ὁμοίως ἀμφίβολον αὐτὸ ἐᾷ. ἐν μέντοι τῇ Ζ (422) τῆς Ἰλιάδος διαλαμβάνων περὶ τοῦ ἰῷ „οἳ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι" φανερῶς λέγει, ὅτι Ἀρίσταρχος ὀξύνει τὸ Αἰπύ καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ πλείων χρῆσις. Α.

599. πηρὸν ὡς χρηστὸν κατ' ὀξεῖαν τάσιν παρὰ τῷ ποιητῇ· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πῆρον ὡς λῆρον. ὑγιεστέρα δὲ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις, ἐπεὶ τὰ εἰς $\bar{ος}$ λήγοντα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχουσαν τὸ $\bar{π}$ καὶ τὸ $\bar{η}$ ὀξύνονται, οἷον πηός, πηλός. οὕτως καὶ πηρός. Α.

606. Excidit de accentu in Ῥίπην τε Στρατίην τε. v. I, 150.

648. Φαιστόν: ὡς πιστόν ὀξυτόνως: βαρυνόμενον γὰρ ἐπὶ τοῦ ἥρωος τίθεται „Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον" (Il. 5, 43). Α.

Ῥύτιον: προπαροξυτόνως ὡς στάδιον. οὐκ εὖ δὲ Τυραννίων παροξύνει αὐτὸ ὡς πεδίον· οὔτε γὰρ ὑποκοριστικόν, οὔτε, εἰ ἦν ὑποκοριστικόν, παρωξύνετο, καθότι τρίβραχυ. τοῦτο δὲ εἴπομεν καὶ ἐπὶ τοῦ Θρόνιον. Α.

655. τρίχα: τὸ τρίχα βαρύνεται, ὅτι τὰ εἰς $\bar{ως}$ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, εἰ ἔχοι παρακείμενα εἰς $\bar{α}$ λήγοντα, μὴ συνεμπίπτοντα ὀνόμασι, πάντως βαρυνόμενα ἔχει, οἷον σαφῶς σάφα· ὅθεν εἰ τριχῶς τρίχα. Α.

662. κατέκτα: Πτολεμαῖός φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης Ἀρίσταρχον ἀνεγνωκέναι ὁμοίως τῷ „ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ" (Od. 11, 410) κατὰ συστολήν. Τυραννίων δὲ κατ' ἔκτασιν. οἶμαι δὲ ἀκόλουθον εἶναι ἐκείνῃ τῇ γραφῇ τῇ κομιζομένῃ ὑπ' Ἀριστάρχου „ὡς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν" (Il. 4, 319). ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωσις ἡ κατὰ συστολὴν ἀφορμὴν ἔσχε τὴν τῆς ἀποκοπῆς, ὁμοίως τῷ „οὖτα κατὰ λαπάρην" (Il. 6, 64) Α. Aristarchum tertiam personam brevem voluisse propter non dubios quosdam poetae locos testatur Aristonicus Ο, 432. — In versu Il. 4, 319 Cod. peccat ὡς ἔμεν ὅτε et κατέκτα.

665. γάρ οἱ: ὁ γάρ ὀξύνεται, ἵνα ἀντωνυμία γένηται

ἐγκλιτικὴ δοτικῆς πτώσεως τὸ οἱ καὶ μὴ ἄρθρον· καὶ γὰρ ἔθος μᾶλλον τῷ ποιητῇ παραλείπειν τὰ ἄρθρα. A.

672. Χαρόποιο: ὡς Μενάνδροιο· καὶ γὰρ ἀπὸ γενικῆς εὐθεῖά ἐστι παρειλημμένη, ὡς τὸ υἱός Τροιζήνοιο (847). καὶ εἰς ἰδιότητα ὀφείλει ἡ βαρεῖα τάσις παραλαμβάνεσθαι. A.

676. Κράπαθον: ὡς λάπαθον, οὕτως Κράπαθον· καὶ γὰρ ὁ τοιοῦτος χαρακτὴρ ὀφείλει βαρύνεσθαι ἐπὶ θηλυκῶν, λέγω δὲ ὁ εἰς θος λήγων ὑπὲρ δύο συλλαβάς, τῷ α παραληγόμενος, ἄμαθος, ψάμαθος. A.

677. Καλύδνας: ὡς καλάθας ἀναγνωστέον. A. Et. et Suid.: ὁ Ἀπολλόδωρός φησι λέγεσθαι Καλύδνας ὡς καλύβας. Hinc nostrum καλάθας emendat G. Dindorf. in Thes. minusque probabile fieri dicit quod celeroquin proximum, παλάθας.

681. νῦν αὖ τούς, ὅσσοι: τὸ τοὺς ἀντωνυμία ἐστί· διὸ περισπαστέον τὸ νῦν καὶ τὸ αὖ. A.

695. Φυλάκην: βαρυτονητέον τὸ Φυλάκην πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀξυνομένου. A.

699. τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα: κάτα: εἰ συντάσσεται τῷ ἔχεν, δῆλον ὅτι καὶ ἀναστρέφεται· πρόδηλον δὲ ὅτι συντάσσεται, ἐν οἷς φησιν ἐν ἄλλοις „τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα.“ (Il. 3, 243) A.

717. Ὀλιζῶνα: προπερισπωμένως ὡς Μεδεῶνα. Νικίας δὲ οὐκ εὖ γράφει Ὀλίζωνα ὡς περίζωμα. A.

731. Ἀσκληπιοῦ: οὕτως ἐκτατέον διὰ τὸ μέτρον τὸ Ἀσκληπιοῦ. A. (cf. O, 554).

739. Ὀρθήν: Ὀρθήν, οὕτως ὀξυτόνως· ἐπιθετικῶς γὰρ τέτακται. A. v. I, 150.

755. ἀπορρώξ: Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως, ὡς θυλακοτρώξ. καὶ ἡ σύνθεσις δὲ τοῦτο ἀπαιτεῖ, ὅτι ἂν σημαίνῃ, εἴτε πάθος εἴτε ἐνέργειαν. A.

764. ποδώκεας: τινὲς ὡς εὐσεβέας καὶ οὕτως αἱρεῖ ὁ λόγος, εἴγε καὶ τὸ ποδώκης ὀφείλει ὀξύνεσθαι, καθὸ τὰ εἰς υς ὀξύτονα, φυλάσσοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, δριμύς ἄδριμυς, οὐχ οὕτως δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος ἵσταται ἐπὶ τῆς ὀξείας, ἡδύς ἀηδής, βαρύς ἀβαρής, ἡδύς ἐνηής. οὕτως οὖν ὤφειλε καὶ τὸ ποδώκης ὀξυτονεῖσθαι, γε-

νόμενον ἀπὸ τοῦ ὠκύς· ἀλλά φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονῆσθαι τὸ ποδώκης. παρὰ γοῦν τῷ Ἡσιόδῳ ἀνεγνώκασι „ποδωκὴς δι' Ἀταλάντη" (catal. XXVI. Marksch.) τί οὖν ἐπὶ τοῦ Δόλωνος κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀνεγνώκασι καὶ ἐπὶ τούτου; „ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης" (Il. 10, 316). A.

765. οἰέτεας: ὡς Διομήδεας. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σχηματισμοῦ παράλογος ὁ τόνος· τὰ γὰρ παρὰ τὰ εἰς ος λήγοντα, οὐ δισύλλαβα, συντιθέμενα, εἰς ης λήγοντα ἐπιθετικά, μὴ ἔχοντα τὸ η πρὸ τέλους, πάντα ὀξύνεται, εὐγενής εὐκλεής εὐειδής· οὕτως δὲ καὶ εὐτειχής. ἐχρῆν μὲν οὖν καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔτος τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι· νυνὶ δὲ κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀναγινώσκουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο πάλιν καθολικῶς σώζοντες· ἑξετέα γὰρ ἀδμήτην (Il. 23, 266) ἀναγινώσκουσιν ὡς εὐσεβέα. A. Transiit in Et.

777. ἕστασαν: δασυντέον τὸ ἕστασαν· ὑπερσυντέλικος γάρ ἐστι συγκεκομμένος, ὁ δὲ παρακείμενος δασὺ ἔχει τὸ ε καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος· οἱ δὲ ἀόριστοι ψιλόν, ἐπεὶ καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε λέγονται· „στὰν δὲ μεταστοιχεί" (Il. 23, 358). καὶ ὁ πρότερος „στῆσαν ἀείραντες" (Od. 2, 425). οὐκέτι δὲ ὁ ἕστασαν στάσαν. A.

783. Τυφωέος: οὕτως Τυφωέος, ὡς Ἀχιλλέως· καὶ γὰρ „Τυφωεϊ γαῖαν ἱμάσσῃ" (versu antecedente) ἀπ' εὐθείας τῆς Τυφωεύς. συνήθης δὲ αὐτῷ ὁ τοιοῦτος τύπος παρώνυμος. A.

798. τὸν ἦ περισπαστέον· ἔστι γὰρ βεβαιωτικός. A.

808. δ' ἔλυσ': τινὲς ἀπὸ τοῦ λ τὴν ἀρχὴν ποιοῦνται καὶ προπερισπῶσιν, ἵνα ποιητικώτερον γένηται, αἶψα δὲ λῦσ' ἀντὶ τοῦ αἶψα δ' ἔλυσ'. ἔφαμεν δὲ τὸ τοιοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ διαφόρως ὁρᾶσθαι· „ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος" (Il. 3, 261). „αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι" (Il. 10, 73). „οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν" (Il. 17, 1). „ἐμὲ δ' οὐ λάθεν". (Od. 9, 281.) A.

813. οὕτως προπαροξυτόνως Βατίειαν, ὡς Ἀλεξάνδρειαν. A.

824. ὑπαὶ πόδα: οὕτως ὑπαί ὡς καταί καὶ παραί· αἱ γὰρ προθέσεις ἐπαυξανόμεναι διὰ τοῦ ι φυλάσσουσι τὸν αὐτὸν τόνον. A.

828. Ἀπαισοῦ: οὕτως Ἀπαισοῦ ὡς ἀγανοῦ. καὶ ἴσως ἀκολούθως τὸ (puto τῷ) „ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ" (Il. 5, 612). A.

831. περὶ πάντων: οὕτως φυλακτέον τὸν τόνον τῆς προθέσεως. εἴτε γὰρ πρόθεσίς ἐστιν ἀντὶ προθέσεως παρειλημμένη, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ πάντων, φυλάσσεται ὁ τόνος, καθότι πᾶσα πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως λαμβανομένη φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον· εἴτε ἀντὶ τοῦ περισσῶς, φυλάσσει τὸν τόνον, ὡς τὸ „ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν“ (Od. 1, 66). „οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη“ (Il. 10, 244). καὶ τὸ αἴτιον ἐν ἑτέροις εἴπομεν, ὡς ὅτι πρὸς αὐτοὺς τοὺς τόνους τῶν ἐπιῤῥημάτων καὶ αὗται ὀρθοτονοῦνται. A.

832. οὕτως τὸ αὐτοῦ ἔασκε κατὰ συστολήν· οὕτως καὶ πάντες· τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκε παρηγμένα Ἰακῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν· „ὧδε δέ τις εἴπεσκε“ (271) καὶ „τὴν αὐτὸς φορέεσκε“ (Il. 15, 646). A.

839. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει πρὸς τὰ προσηγορικώτερα ποιούμενος τὰς συντάξεις. ὁμοίως καὶ Νικίας. οὐκέτι μέντοι ἐπὶ τοῦ „Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι“ (Il. 5, 479) „μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ“ (Il. 6, 124). ἐπεφέρετο γὰρ τὰ προσηγορικώτερα. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος τοῖς κυριωτέροις συνέταττε τὰς προσθέσεις· διὸ ἀναστρέφων ἀνεγίνωσκε „Ξάνθου ἄπο δινήεντος (877)“. φυλάσσων δὲ τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ „ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος“. εἶτα πολλὰ εἰπὼν ὁ Ἡρωδιανός φησι (v. qu. ep. 79. Bekkeri interpunctio δινήεντος. et Σελλήεντος, nunc minus placet) ὅτι ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ὅλον εἶδος ἀναγινώσκειν κατὰ ἀναστροφήν. εἰ γὰρ δύο ὀνόματά ἐστι καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου λαμβανόμενα καὶ σχεδὸν ἕν ἐστι τὸ ὅλον, καὶ θέλει ἡ πρόθεσις προηγεῖσθαι, μέση δὲ παρείληπται καθ' ὑποταγήν, ὡς ὑποτεταγμένη ἀναστραφήσεται. A.

842. Πύλαιος: τοῦ Πύλαιος τὴν πρώτην ὀξυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τοπικοῦ καὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν Πύλαιον. A. Mihi scribendum visum Πυλαῖον, et nunc nescio an non cedendum sit Lobeckio Paral. p. 342.

847. Τροιζήνοιο: οὕτως Τροιζήνοιο ὡς Εὐμήλοιο. ἀπὸ γὰρ γενικῆς τῆς Τροιζῆνος ἐγένετο εὐθεῖα ἔθει ποιητικῷ. A. cf. 672.

855. Ἐρυθίνους: ὡς Ἀκραγαντίνους. BL.

ΕΙΣ ΤΗΝ Γ.

20. οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ δηϊοτῆτι, ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας. τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ Ἰλιακῇ προςῳδίᾳ. A.

29. χαμᾶζε: προπερισπᾶται· ἐχρῆν δὲ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τρίτην ἀπὸ τέλους εἶναι τὴν ὀξεῖαν συστελλομένου τοῦ α, ὥςπερ τὸ Ἀφίδναζε, Θήβαζε, ἔραζε, χωρὶς εἰ μή ἐστιν ἀφορμὴ ὅτι ταῦτα ἀπὸ ὀνομάτων, τοῦτο δὲ ἀπὸ ἐπιῤῥήματος τοῦ χαμαί. τὸ δὲ μέταζε χρονικὸν παρὰ πρόθεσιν παρῆκται. A.

35. ὦχρος: οὕτως ὦχρος ὡς ὦμος, εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ. τάχα δὲ καὶ ἄχροός ἐστιν, ὃ ἐν ὑπερθέσει γίνεται ἄοχρος καὶ κατὰ συναλοιφὴν ποιεῖ τὸ ὦχρος βαρυνόμενον. ἄλλως τε τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ω, μὴ προςκειμένου τοῦ ι, βαρύνεται, ὦμος. πρόςκειται μὴ ἔχοντα τὸ ι διὰ τὸ ᾠδός. BL.

παρειά: οὕτως ὀξυτόνως καὶ χωρὶς τοῦ σ γραπτέον, ἵνα ᾖ οὐδέτερον. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν τοιούτων θηλυκῶν μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερον γένος τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου μένοντος τὸν αὐτὸν φυλάσσει τόνον, πλευραί πλευρά, πυραί πυρά. οὐκ ἀντίκειται τὸ νευραί καὶ νεῦρα. διάφορον γὰρ τὸ σημαινόμενον. (Lob. Prol. Path. 14.) οὕτως παρειαί παρειά. φασὶ μέντοι Ἀρίσταρχον καὶ Ἀριστοφάνην γράφειν παρειὰς σὺν τῷ σ, ἐπειδὴ καὶ παρειάων ἁπαλάων λέγει (Il. 18, 123) A. Transiit in E. M. 653, 26.

43. ἦ: περισπαστέον τὸν ἦ· βεβαιωτικὸς γάρ ἐστι καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ δή. A.

63. ὡς σοί: ἡ σοί ἀντωνυμία ὀρθοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀντιδιαστολήν A.

97. νῦν: τὸ νυν περισπαστέον, κἂν παρέλκῃ παρὰ τῷ ποιητῇ. A.

102. διακρινθεῖτε: οὕτως προπερισπᾶται διακρινθεῖτε· ἔστι γὰρ εὐκτικόν, κατὰ πάθος γεγονὸς ἐκ τοῦ διακρινθείητε, ὁμοίως τῷ „καὶ εἴ ποθεν ἀλλ' ἐπιθεῖτε" (Od. 22, 62). ὧν πάλιν πρῶτα διακρινθείημεν καὶ διακρινθεῖμεν, ὥςπερ καὶ τὸ „ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί" (Il. 2, 126). A.

122. γαλόῳ: βαρύνειν δεῖ τὸ γαλόῳ· τὰ γὰρ εἰς ως

θηλυκά, ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, βραχείᾳ παραληγόμενα, βαρύνεται, ἅλως, Κέως, ἕως· οὕτω γάλως. τοῦτο δὲ ἀξιοῖ Τρύφων ἐν τῷ α΄ περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως. A. Desunt sequentia: hinc esse γάλῳ et γαλόῳ. v. Eust. h. l. (apud quem: — οὕτω καὶ γάλως, καθὰ καὶ Τρύφων φησὶν ἐν τῷ περὶ ἀρχαίας·) et Et. M. γαλόῳ. Cf. et ad X, 473.

128. οὗς ἔθεν: ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώσθη διὰ τὸ μεταλαμβανόμενον, ἐπεὶ εἰς ἁπλῆν ἡ μετάληψις, οὗς αὐτῆς. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῆς ἔθεν φασίν, ὅτι εἰ μὲν εἰς ἁπλῆν μεταλαμβάνοιτο, ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκειν δεῖ, εἰ δὲ εἰς σύνθετον, ὀρθοτονητέον. διὸ κἀκεῖνα οὕτως ἀνεγνώσθη „ἐπεὶ οὐ ἑθέν ἐστι χερείων“ (Il. 1, 114) „οἵ ἑθεν ὀτρύνοντος“ (Il. 15, 199)· ἐκεῖνο δὲ κατ' ὀρθὴν τάσιν „ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρί“ (Il. 6, 62). ὅθεν Σιδώνιος μέμφεται Ἀριστάρχῳ μὴ ἐγκλιτικῶς ἀναγνόντι τὸ „πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα“ (Il. 5, 80)· ἡ γὰρ διάνοια ἁπλῆν αἰτεῖ τὴν μετάληψιν. A. Pro ὀτρύνοντος Cod. ὤτρυνον.

152. ἱεῖσιν: προπερισπαστέον ὡς τιθεῖσιν· τὰ γὰρ τρίτα πληθυντικὰ ὁριστικὰ ἐνεστῶτος χρόνου τὴν αὐτὴν φωνὴν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποφέρεται ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς μετοχαῖς, λέγομεν λέγετε λέγουσι καὶ τοῖς λέγουσιν, ἵσταμεν ἵστατε ἱστᾶσι καὶ τοῖς ἱστᾶσιν. οὕτως ἵεμεν ἵετε ἱεῖσι· καὶ γὰρ ἱέντες ἱέντων ἱεῖσιν. ἀντιπίπτει μόνον διά τι αἴτιον τὸ φασί πρὸς τὸ φᾶσι μετοχικόν, ὡς στᾶσι. A.

157. τοιῇδ': ἕν ἐστι· διὸ προπερισπαστέον τὸ τοιῇδε. A.

159. ὣς: περισπαστέον τὸ ὣς· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὅμως. A.

160. ἡμῖν: ὀρθοτονητέον τὴν ἡμῖν· ἔστι γὰρ ἐν συμπλοκῇ διασταλτικῶς εἰλημμένη, ἡμῖν καὶ τοῖς τέκνοις. ABL.

182. ὀλβιόδαιμον: προπαροξυτόνως· ἔστι γὰρ σύνθετον· τὰ δὲ μακρᾷ παραληγόμενα βαρύτονα, ἔχοντα κλητικὴν εἰς ον περατουμένην, προπερισπᾶται ἁπλᾶ ὄντα, Μαχᾶον, Ἀρετᾶον. σύνθετα μέντοι ἀναδίδωσι τὸν τόνον, κυλλοπόδιον, Ποσείδαον, ὀλβιόδαιμον. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν συνθέτων τὸ αὐτό, λέγω δὲ τὸ Αὐτόμεδον καὶ Ἀγάμεμνον· ταῦτα γὰρ πάλιν τὸν τόνον ἀνεβίβασε κατὰ κλητικήν, ἐπεὶ σύνθετα ἦν. τὰ μέντοι παρὰ τὸ φρήν συντιθέμενα ἐφύλαξε τὸν τόνον, Λυκόφρον, δαΐφρον. ὅθεν σημειῶδες ἐκεῖνο κατὰ κλητικὴν „ἰὼ Λακεδαῖμον“ Ἀριστοφάνης

Ὀλκάσιν· καὶ σύνθετον τὸ „ψευδόμενοί σε Παλαῖμον" A. (cf. Schol. A, 149).

198. ὀΐων: Ἀρίσταρχος δισυλλάβως ὡς αἰγῶν καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης· Ἀριστόνικος δὲ τρισυλλάβως, ὡς τὸ (l. ὅς τ') ὀΐων μέγα πῶϋ. ὁ μέντοι Πτολεμαῖος οὐχ ὑγιὲς αἴτιον ἐπιφέρει τῆς δισυλλάβου ἀναγνώσεως· φησὶ γὰρ ὅτι ἡ εὐθεῖα μονοσύλλαβός ἐστιν, οἶς ὡς αἴξ. διαμαρτάνει δέ· οὐδέποτε γὰρ ὁ ποιητὴς μονοσυλλάβως εἶπε τὴν εὐθεῖαν, δισυλλάβως δὲ „τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος" (Il. 24, 125) καὶ „μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες" (Od. 9, 184) καὶ „Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν" (Od. 10, 524)· ἕνεκα δὲ μέτρου „οἰὸς ἀωτῷ" (Od. 1, 443) καὶ „οἰῶν τε βληχήν" (Od. 12, 226). ὥςτε εἰ καὶ ἐνθάδε μέτρον οὐ κωλύει, οὐδὲν ἦν ἐμποδὼν παραδέξασθαι τὴν τοῦ Ἀριστονίκου ἀνάγνωσιν. καὶ γὰρ ἄλλως τὸ ὄϊς ἀναλογώτερον ἔσται δισύλλαβον ὂν τοῦ μονοσυλλάβου· πολλὰ γὰρ τὰ εἰς ῑς λήγοντα ἐπ' εὐθείας, οὐδὲν δὲ εἰς οις, ὅτι μὴ μόνον τὸ οἶς καὶ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ φθοῖς. A. Transiit in Et.

217. ὀπαί: ὡς εἰ καὶ ἐντελὴς ἦν, οὕτως ἀναγνωστέον, φυλάττοντας τῆς προθέσεως τὸν τόνον.

219. ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς: ἀΐδρεϊ προπαροξυτόνως ὡς ἀπ' εὐθείας τῆς ἄϊδρις· „χώρου ἄϊδρις ἐών" (Od. 10, 282). ταύτης δὲ τῆς εὐθείας ὀφείλει γενικὴ ἐκπίπτειν ἀΐδρεος, καὶ ἀΐδρεϊ. οὐ γὰρ δή γε διὰ τοῦ δ̄· οὐ γάρ ἐστι παρώνυμον μακρᾷ παραληγόμενον· ἀλλ' ὡς τὸ ἔχις πόσις ὄφις, οὕτως ὀφείλει κλίνεσθαι. ὥςτε ἐκ τοῦ ἐναντίου ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ, τὸ πολυΐδριδι, εἰ μὴ ἄρα ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλίθη. ὁ γὰρ Σοφοκλῆς ἴδριδα ἔφη τὴν αἰτιατικήν, ὅ τε Φρύνιχος τὴν εὐθεῖαν ἴδριδες. γένοιτο οὖν ἡ δοτικὴ ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς κατὰ τὸν προκείμενον λόγον. οὐδὲν δὲ θαυμαστόν, εἰ διὰ τοῦ ῑ πολλάκις τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουσαν προφέρονται Ἴωνες, τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ ε̄, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ ῑ· τάχα γὰρ διὰ τὸ κακόφωνον. ὁ γοῦν ποιητής φησιν „εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος" (Od. 16, 75), τῇ δὲ δοτικῇ „χαριζομένη πόσεϊ ᾧ" (Il. 5, 71). A. Transiit in Et. M.

236. ἰδέειν: οὐκ ἔστιν ἐντελὲς τὸ ἰδέειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν, ὥςπερ ἀπὸ τοῦ εὐφρα-

νεῖν τὸ εὐφρανέειν· οἱ γὰρ δεύτεροι ἀόριστοι καὶ μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥςπερ οἱ περισπώμενοι ἐνεστῶτες. A. Inserui ἀόριστοι καὶ inter δεύτεροι ac μέλλοντες.

239 et 240. ἢ — ἦ: ὁ μὲν πρῶτος ἢ σύνδεσμος βαρύνεται, ὁ δὲ δεύτερος περισπᾶται, ἵνα τοιαύτη ἡ φράσις γένηται, ἢ οὐκ ἠκολούθησαν ἢ ἠκολούθησαν μὲν οὐκ ἐθέλουσι δὲ μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν. A. Inserui ἢ ἠκολούθησαν v. quaest. ep. p. 54.

240. νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν: Νικίας οὐκ ἀναστρέφει. οὐ συμφωνεῖ δὲ τὰ τῆς ἱστορίας αὐτῷ. φασὶ γὰρ Ἀρίσταρχον τοῖς κυριωτέροις συντάσσειν τὰς προθέσεις. A. οὐκ ἀναστρέφει scripsi pro ἀναστρέφει. v. quaest. ep. p. 81.

280. μάρτυροι ἔστε: παροξύνεται τὸ ἔστε, ἵνα προςτακτικὸν γένηται ὁμοίως τῷ φυλάσσετε· πιθανωτέρα γὰρ ἡ τοιαύτη ἀνάγνωσις· πολλὰ γάρ ἐστι προςτακτικὰ ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς „Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι, ποίησόν τ' αἴθρην, δός τ' ὀφθαλμοῖσιν“ (Il. 17, 645). ἀναγκαῖον μέντοι ἐστὶ παραφυλάξαι ἐκεῖνο, ὡς ὅτι τὰ εἰς τε λήγοντα πληθυντικὰ ὁριστικὰ καὶ προςτακτικὰ ἀεὶ ὁμοτονεῖ ὑπεσταλμένου τοῦ ἔστε, οἷον λέγετε — ὅτι λέγετε, ἄγετε — ὅτι ἄγετε. A.

316. χαλκήρεϊ: προπαροξυτόνως· ἔστι γὰρ παραγωγὴ διὰ τοῦ ηρης, ἥτις βαρύνεται, ξιφήρης, ὀλιγήρης, θυμήρης, ἔνθεν τὸ „θυμῆρες κεράσασα“ (Od. 10, 362). εἰ μέντοι γε τὸ ἄρω ἔγκειται ἐπὶ τούτου καὶ διὰ τοῦ α ἡ σύνθεσις γένοιτο, καὶ ὀξεῖα τάσις ἐστίν· „ἔχει δ' ἄλοχον θυμάρεα“ (Il. 9, 336.) AB.

344. διαμετρητῷ: Ἀρίσταρχος περισπᾷ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις· καί ἐστι παρασύνθετον· τὸ γὰρ ῥῆμα συντέθειται ἐν τῷ „χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον“ (315) A.

354. ξεινοδόκον: παροξύνεται διὰ τὴν ἐνέργειαν. οὕτως δὲ πέφυκε τὰ παρὰ ῥῆμα συντιθέμενα παροξύνεσθαι μέν, ὅτε ἐνέργειαν ὑπισχνεῖται, προπαροξύνεσθαι δέ, ὅτε πάθος, εἰ μὴ κανόνες τινὲς κωλύοιεν οὓς παρατίθεται ὁ Ἡρωδιανός. (Canon ejusmodi est M, 26). ὥςτε διαφέρειν τὸ λιθοβόλος τοῦ λιθόβολος· τὸ μὲν γὰρ παροξυνόμενον σημαίνει τὸν λίθους βάλλοντα, τὸ δὲ προπαροξυνόμενον τὸν ὑπὸ λιθοῦ βεβλημένον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις (1069) „λιθόβολον εἶμα κατειργάσω.“ A. Cf. Λ, 270.

366. ῆ: περισπᾶται ὁ ῆ· βεβαιωτικὸς γάρ. Α.

426. ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη: κάθιζ': συστέλλειν δεῖ τὸ ῑ καὶ προπαροξύνειν τὸ κάθιζε. ὅσα γὰρ παρῳχημένου ῥήματα βραχυκατάληκτα ἐνέλειψε χρόνῳ κατὰ τὸ ἄρχον, ταῦτα συντιθέμενα ἀναδίδωσι τὸν τόνον· εἶχον συνεῖχον· ἀλλ' ἐπεὶ ἐγένετο ἔχε, ἀνεδόθη ὁ τόνος „νὺξ δὲ μάλα στυγερὴ κάτεχ' οὐρανὸν" (Od. 13, 269). οὕτως ἵζε κάθιζε· „Νέστωρ τ' αὐτὸς ἔφιζε." (Od. 3. 411) Α.

440. πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν: ὀξυτονητέον τὴν παρά πρόθεσιν κατὰ τὴν ἐπάρχουσαν. ἔστι δὲ οὐκ ἀναστροφή, ἀλλὰ καθ' ὑπέρβατον κεῖται, διαλελυμένου τοῦ πάρεισιν. εἰκότως τινές φασιν, ὅτι αἱ προθέσεις, ὅταν κατὰ διάλυσιν λέγωνται πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα, φυλάσσουσι τοὺς τόνους „κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς" (Il. 17, 542) „κατὰ βοῦς Ὑπερίονος ἤσθιον" (Od. 1, 8) „ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς ἔστη" (Il. 2, 278). ἐχρῆν οὖν καὶ τῆς παρά ἐνθάδε, εἰ πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον συντάττεται, φυλάσσεσθαι τὸν τόνον. πρὸς οὓς πιθανῶς ὑπαντητέον, ὅτι ἐκεῖνα μέν, ἅπερ ἐτίθεντο, καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλακτικὰ ἐγένετο τοῦ τόνου τῶν προθέσεων, οἷον κατήσθιον, κατεδηδώς. οὐ γάρ τις τῶν προθέσεων τούτων ἐπὶ τὴν ἄρχουσαν συλλαβὴν ἑαυτῆς μετεβίβαζε τὸν τόνον· τὸ δὲ πάρεισι μετεβίβαζεν· ἔνθεν καὶ τὸ κατὰ διάλυσιν οὕτως ἀναγινώσκομεν. Α.

446. ὥς σεο: ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον· οὐ γὰρ ἀντιδιαστολὴ προςώπου· ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τοῦ Διὸς ὀρθοτονητέον „ὡς σέο νῦν ἔραμαι." (Ξ, 328) ἀντιδιαστολὴ γὰρ πρὸς ἄλλα πρόςωπα. Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Δ.

2. μετὰ δέ σφισι. τό σφισι κατ' ἔγκλισιν ἀναγνωστέον νῦν, ἵνα εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν ἡ μετάληψις γένηται. τοῦτο δὲ τὸ παρατήρημα οἱ ἀπ' Ἀριστάρχου παραγγείλαντες διηνικῆ τὴν ἀνάγνωσιν οὐκ ἐφύλαξαν. ἀληθὲς γάρ ἐστιν, ὅτι ἡ σφίσιν ἐγλιτικὴ οὖσα εἰς ἁπλῆν μεταλαμβάνεται, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τοῦ „ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω". (Il. 17, 453) οὐ μὴν ὀρθοτονουμένη πάντως εἰς σύνθετον· ἔστι γὰρ ὅτε καὶ εἰς ἁπλῆν. εἰς μὲν οὖν σύνθετον οὕτως

„αἵ ε μετὰ σφίσιν εἶχον“ (Il. 22, 474) εἰς ἁπλῆν δὲ οὕτως· „τοὺς δ' ἄναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι“ (Od. 14, 272) „σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι“ (Od. 4, 683). οὐ γὰρ δὴ καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἄγονται ἑαυτοῖς ἐργάζεσθαι, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἄγουσιν· οὐδὲ οἱ μνηστῆρες τὰ πρὸς τὴν δαῖτα ἑαυτοῖς παρεσκεύαζον, ἕτεροι δὲ αὐτοῖς. AB.

3. νέκταρ ἐῳνοχόει: διαφόρους δόξας ἐκτίθεται ἐν τῇ Προσῳδίᾳ ὁ Ἡρωδιανός, ᾗ δὲ ἀρέσκεται, αὕτη ἐστίν. ἔθος ἐστὶ τῷ ποιητῇ ἀποβάλλειν πολλάκις τὸ κατ' ἀρχὴν ε ἐπὶ τῶν παρῳχημένων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλεονάζειν. πρόδηλοι δὲ αἱ χρήσεις· „στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ“ (Od. 19, 188)· „σκῆπτρον μέν τοι δῶκε“ (Il. 9, 38)· τὸ γὰρ ἐντελὲς „τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκεν“ (Il. 16, 250). οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου· τὸ μὲν γὰρ ἀκόλουθόν ἐστι κίνημα ἀπὸ τοῦ οἴγω ᾦγεν κατὰ παρατατικόν· „τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν“ (Il. 14, 168) ἀλλὰ τὸ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε· „χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέῳγεν“ (Il. 16, 221). καὶ ἀπὸ τοῦ ἁνδάνω ἧνδανεν „ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε“ (Il. 1, 24)· τὸ δὲ κατὰ πλεονασμόν, „οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανε“ (Od. 3, 143). καὶ πάλιν „ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν“ (Il. 10, 334))· εἶτα ἐν ἑτέροις „ἑέσσατο δέρμα“ (Il. 10, 177). ἀπὸ δὲ τοῦ ὤθω βαρυτόνου τὸ „ὦσα παρέξ“ (Od. 9, 188) καὶ ὦσε τὸ τρίτον. ὃ ἐν πλεονασμῷ φησι „κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσεν“ (Il. 16, 410). οὕτως οὖν ἐπὶ τούτου. ἐν ἑτέροις γάρ φησιν „ᾠνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου“ (Od. 15, 141), ὅπερ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ἀκολούθως πάλιν ἀπεφήνατο „νέκταρ ἐῳνοχόει.“ A. ἐν ante τῇ προσῳδίᾳ deerat in Cod.

26. πῶς ἐθέλεις ἅλιον: δασυντέον τὸ ἅλιον· παρὰ γὰρ τὴν ἁλός γενικὴν κτητικῶς μετήχθη. σημαντικὸν δέ ἐστι τοῦ ματαίου, ἐπεὶ οὐκ εὔχρηστον εἰς πόσιν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. τὸ γοῦν ἐναντίον πότιμον καὶ ποταμὸς λέγεται. A.

27. ἱδρῶθ': αἰτιατική ἐστι κατ' ἔκθλιψιν εἰλημμένη· ἔνθεν προπερισπῶμεν· ὀξύνεται γὰρ ἡ εὐθεῖα ὁμοίως τῷ εὐρώς. τὸ δὲ ἴδρωσα οὐκ ἀναγκαῖον συστέλλειν· δύναται γὰρ ἐκτείνεσθαι καὶ μηδὲν λυμαίνεσθαι τῷ μέτρῳ. ἔφαμεν δὲ τὸν ποιητὴν ἀδιαφόρως καὶ φυλάσσειν τὸν χρόνον τῶν παρῳχημένων καὶ ἀποβάλλειν. δύναται μέντοι καὶ ἱδρῶ τε εἶναι τὸ πλῆρες, ἐπεὶ

σύνηθες αὐτῷ οὕτως τὴν αἰτιατικὴν προφέρεσθαι „ἱδρῶ ἀπεψύχοντο“ (Il. 11, 621). A.

43. ἐγὼ σοί: ὀρθοτονητέον τὴν σοί. δύναται γὰρ ἀντιδιαστολὴ εἶναι. A.

46. περὶ κῆρι: περισσῶς τῷ κέαρι. τὸ περὶ φυλάσσει τὸν τόνον, ὅτε σημαίνει τὸ περισσῶς, ὁμοίως τῷ „ὡς περὶ μὲν νόον ἐστί, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν“ (Od. 1, 66). τὸ δὲ κῆρι οὐδέτερον ὅταν ᾖ, προπερισπᾶται. ἐκ γὰρ τοῦ κέαρι συνήλειπται, ὅταν δὲ θηλυκὸν ᾖ, ὀξύνεται. ἐνθάδε δὲ οὐδέτερόν ἐστι, προπερισπασθήσεται ἄρα. A. Cod. συνείληπται pro συνήλειπται.

53. πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα τοῦ διαπέρσαι, ἵν' ᾖ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προςτακτικοῦ. A.

94. τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν: ἐπιπροέμεν: Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει, ἵνα τὸ ἑξῆς γένηται ἐπὶ Μενελάῳ, ὡς καὶ ἐπ' ἐκείνου „ἢ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἴθυνεν“ (Od. 22, 8). Μενεκράτης δὲ ὁ Μιλήσιος ὑφ' ἕν, ἐπιπροέμεν, ὁμοίως τῷ ἐπιπροΐηλε καὶ ἐπιπροέηκε, ἵν' ἔμφασις μᾶλλον γένηται. A.

97. τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο. πάμπρωτα παρ' ἀγλαά: τινὲς ἀναστρέφουσι τὴν παρά, κακῶς· οὐδέποτε γὰρ ἀναστρέφεται πρόθεσις γενικῇ συντασσομένη πτώσει· ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς παραφέροιο. AL. Haec sic fere supplenda, ut dixi quaest. ep. 78: οὐδέποτε γὰρ ἀναστρέφεται πρόθεσις συναληλιμμένη. ἀλλ' οὐδὲ ἔστι νῦν τῇ γενικῇ συντασσομένη πτώσει· ἔστι γὰρ cett.

99. πυρῆς ἐπιβάντ': οὐκ ἀναγκαῖον ἀναστρέφειν, ἵνα γένηται τὸ ἑξῆς ἐπὶ πυρῆς βάντα· ἔμφασις γὰρ γίνεται, τῇ μετοχῇ εἰ συνταγείη ἡ πρόθεσις. A.

109. De quantitate in κέρα hic ampla Herodiani nota fuit, ut intelligitur ex Λ, 385. Mihi et ex ea ratione qua ibi loquitur et ex X, 347 tantum patere videtur falsum esse quod nunc de eo scriptum in schol. A ad h. l.: „ἀποκοπή ἐστι τοῦ κέρατα, Ἡρωδιανὸς συναλοιφὴν τοῦ κέραα· τὸ δὲ χρέεα χρέα συγκοπή.“

126. ἐπιπτέσθαι: παροξυτονητέον· ἔστι γὰρ μέσος δεύ-

τερος ἀόριστος, ὁμοίως τῷ „τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι“ (Od. 9, 211), καὶ τὸ ἁπλοῦν αὐτοῦ ἐστὶ πτέσθαι. πᾶν δὲ ἀπαρέμφατον συντιθέμενον φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον. A.

138. τὸ ἔρυτο ψιλοῦται καὶ προπαροξύνεται· οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις. δύναται δὲ καὶ προπερισπᾶσθαι. ἔστι γάρ τι ῥῆμα ἐρύω. τούτου ὁ παρατατικὸς παθητικὸς γίνεται εἰρυόμην, τὸ τρίτον εἰρύετο, ὃ ἐν συναλοιφῇ καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ι ἐγένετο ἐρῦτο. A. Cod. εἰρύω pro ἐρύω. Et ἔρυτο. Inserui δύναται δὲ καὶ προπερισπᾶσθαι. Tale quid inserendum esse patet ex Π, 542. unde praeterea puto in fine hic additum fuisse συγκατατιθέμεθα δὲ μᾶλλον τῷ Ἀριστάρχῳ. [cf. Ω, 1].

151. ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε: ἴδεν: συσταλτέον τοῦ ἴδε τὸ ι, ὁμοίως τῷ „οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην.“ (Od. 23, 40) εἰσὶ δὲ οἳ ἀναγινώσκουσιν „ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε,“ ὁμοίως τῷ „ὡς εἶδεν δύο φῶτε“ (Il. 5, 572), οὐχ ὑγιῶς. ἐνθάδε γὰρ οὐ καλῶς δυνάμεθα ἀναγνῶναι ἢ φυλάσσοντες τὴν ει δίφθογγον. ἐπὶ δὲ τούτων παραφύλαξαι, ὅτι ὅταν ἡ προκειμένη λέξις εἰς τὸ ε καταλήγῃ, ἤτοι διαστέλλει τὸ ι ἀπ' αὐτῆς μετὰ συστολῆς, ἢ ἔκθλιψιν ποιεῖται τοῦ ε, ἔκθλιψιν μὲν οὕτως „τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας“ (Il. 5, 166) καὶ „νῦν δ' ἴδεν ὃς μέγ' ἄριστος“ (Il. 2, 82), διαστολὴν δὲ οὕτως μετὰ συστολῆς „τὴν δὲ ἴδεν προμολοῦσαν“ (Il. 18, 382) καὶ „τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ“ (Od. 5, 333). οὕτως οὖν καὶ ἐνθάδε. A.

212. περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι Κύκλοσ': Ἀρίσταρχος μὲν ὀνοματικῶς, ἵν' ᾖ ἀγηγέρατο κύκλος, ὁμοίως τῷ „ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος“ (Il. 20, 166)· τοιοῦτο γὰρ βούλεται σημᾶναι, κύκλος γενόμενος. Νικίας δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης κυκλόσε, ὡς „πόσε φεύγετε“ (Il. 16, 422). ὅπερ καὶ πιθανώτερον. οὐ γὰρ δύναται ἐντελὴς εἶναι ἡ σύνταξις τοῦ Ἀριστάρχου, ἀγηγέρατο κύκλος· λείπει γάρ τι. διὸ ὁ Ἀρίσταρχος ἔξωθεν προστίθησι τὸ γενόμενοι· εἰ δὲ προστίθησιν, ἄμεινον αὐτόθεν ἀναγινώσκειν κυκλόσε· τοιοῦτο γὰρ τὸ ἐπίῤῥημα τὴν προκειμένην σχέσιν σημαῖνον. εἰ δέ τις λέγοι, διὰ τί γὰρ τὸ ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος εὐπαραδεκτόν ἐστιν, οὐκέτι δὲ τὸ ἀγηγέρατο κύκλος, ἴστω ὅτι τὸ δῆμος τῇ μὲν φωνῇ ἑνικόν ἐστι, τῷ δὲ σημαινομένῳ

πληθυντικόν· τῷ οὖν σημαινομένῳ ἡ σύνταξις ἐγένετο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ „ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο" (Il. 15, 305). οὐ γε μὴν ὁ κύκλος ἔχεται τούτου τοῦ σημαινομένου· διὸ οὐδὲ ἐντελὴς ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπ' αὐτῷ δύναται γενέσθαι. A.

222. κατὰ τεύχε' ἔδυν: συσταλτέον τὸ ἔδυν· πληθυντικὸν γάρ ἐστι συγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἔδυσαν, τὸ δὲ ἑνικὸν ἐκτατέον ἔδυν· „δῦ μιν Ἄρης" (Il. 17, 210). ὅμοιόν ἐστιν αὐτῷ καὶ τὸ „ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδόν" (Od. 5, 481). εἰ δέ τις λέγοι ὅτι τὰ ἑνικὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ὁμοφωνοῦντα καὶ ὁμόχρονά ἐστιν, οἷον ἔλεγον ἐγὼ καὶ ἔλεγον ἐκεῖνοι, ἴστω ὅτι ἐκ συγκοπῆς ἐστὶ τοῦτο τοῦ ἔδυσαν. ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις τρίτοις ἡ συγκοπὴ ἀναδέχεται λῆξιν τὴν αὐτὴν τῇ παραληγούσῃ τῆς γενικῆς τῆς κατὰ τὴν μετοχήν, ἔστησαν ἔσταν, στάντος γάρ· ἔβησαν ἔβαν, βάντος γάρ· ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν, κοσμηθέντος γάρ· „φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι" (Od. 18, 68), φανέντος γάρ· ἔφυμεν, ἔφυτε, ἔφυσαν ἔφυν, ἐπεὶ φύντος· ἔδυμεν, ἔδυτε, ἔδυσαν ἔδυν, ἐπεὶ δύντος. περὶ δὲ τοῦ „τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί" (Hesiod. Th. 321) ἐν τοῖς περὶ ῥήματος ἐροῦμεν. τὸ μέντοι γε ἔδυν ἑνικὸν ἐκτείνεται, ἐπεὶ πᾶς δεύτερος ἀόριστος ἐπὶ τῶν εἰς μι μακροκατάληκτός ἐστιν, ἔγνων, ἑάλων, ἐξέτρων, ἔτλην, ἔστην, ἔδην, ἔφην. ἔφυν ἄρα καὶ ἔδυν. AB. Cod. δῦ δέ μιν Ἄρης.

228. Πειραΐδαο: ἐν τέσσαρσι συλλαβαῖς προφέρεται (quis? aut tertia persona epitomatori debetur Herodianum significanti aut excidit nomen, e. g. Ἀρίσταρχος aut Πτολεμαῖος·) τὴν εὐθεῖαν τοῦ πατρωνυμικοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι. Τυραννίων δὲ τρισυλλάβως, λέγων ὡς ὅτι οὐδὲν πατρωνυμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχει πρὸ τέλους διεσταλμένον τὸ ι ἀπὸ ἑτέρου φωνήεντος, οἷον Πανθοίδης, Βοηθοίδης Πηλείδης· οὐδ' ἄρα τοῦτο. ὑπὲρ δὲ τοῦ τετρασυλλάβως ἀναγινώσκειν ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν, ὡς ὅτι ἐντελές ἐστι τὸ κατὰ διάλυσιν τοῦ ι, καὶ ὅτι οὐκ ἔχομεν τοιοῦτό τι πατρωνυμικόν, ὃ κατὰ σύλληψιν ἐξηνέχθη τοῦ α καὶ τοῦ ι πρὸ τέλους. παρὰ τὸ Πείραιος οὖν Πειραΐδης ἐγένετο. A.

235. οὐ γὰρ ψεύδεσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός: Ἀρίσταρχος ἐπιθετικῶς ἀναγινώσκει ψευδέσι ὡς σαφέσι· τοῦτο γάρ φησι θέλει δηλοῦν, οὐ γὰρ τοῖς ψεύσταις Τρωσὶ βοη-

θεῖ ὁ Ζεύς. εἰ δὲ τὸ πρᾶγμα ἠβουλόμεθα παραλαβεῖν, ψεύδεσιν ἀνέγνωμεν ὡς βέλεσιν, ἵν' ἀπ' εὐθείας ᾖ ἡ κλίσις „ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει" (Od. 3, 20). οὕτως δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης συγκατατιθέμενος Ἀριστάρχῳ. ὁ μέντοι Ἑρμαππίας προσηγορικὸν ἀναγινώσκει ψεύδεσιν ὡς τείχεσιν, ἐπεὶ οὐδέποτ, φησίν, οἶδεν ὁ ποιητὴς ἁπλοῦν τὸ ψευδής, ἐν δὲ συνθέτῳ φιλοψευδής (Il. 12, 164) ἀψευδής (Il. 18, 46), ἢ οἶδεν ἑτέρως λεγόμενον τὸ „ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε" (Il. 24, 261). συνεχῶς δὲ τὸ ψεῦδος „ὦ γέρον οὔ τι ψεῦδος" (Il. 9, 115) „ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει" (Od. 3, 20) „ἴσκε ψεύδεα πολλά" (Od. 19, 203). AV.

243. ἕστητε: Πτολεμαῖος ψιλοῖ, ἐπεὶ γίνεται στῆτε, τὸ δὲ ἀποπῖπτον ε̅ ψιλοῦται. καὶ ἀληθεύει ἐνθάδε μέντοι γε οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἕστατε ἔκτασις ἐγένετο τοῦ α̅ εἰς η̅· στάτε δὲ οὐ γίνεται. ἔνθεν δύναται δασύνεσθαι· τὸ γὰρ αὐτό ἐστι τῷ ἑστήκαμεν τὸ ἕστατε. A.

308. πόλεας: οὕτως Ἀρίσταρχος προπαροξύνει, καὶ ἐπὶ τῶν πόλεων τὸ σημαινόμενον ἐκδέχεται, ᾧ συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, λέγων ὅτι καὶ διὰ τοῦ ε̅ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὴν χρῆσιν καὶ διὰ τοῦ ι̅, διὰ μὲν τοῦ ι̅· „ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους" (i. 41) „πολλέων ἐκ πολίων" (I, 544) διὰ δὲ τοῦ ε̅ πόλεως „χρυσείην ἑκατὸν πόλεων" (E, 744). πιθανὸν οὖν ἐστιν ἐκδέξασθαι ἐνθάδε ἐπὶ τῶν πόλεων τὸ σημαινόμενον, ἐπεὶ καὶ τείχεα ἐπιφέρει. A. Cod. ἄλοχον pro ἀλόχους.

319. κατέκταν μετὰ τοῦ ν̅ αἱ Ἀριστάρχου, καὶ ἐν ἐκτάσει τοῦ α̅ Δωρικῇ οὔσῃ ὡς ἔβαν ἐγώ. ἡ γὰρ χρῆσις τοιαύτη ἦν παρὰ Ἀττικοῖς· παρὰ γὰρ τὸ κτῶ καὶ κτῆμι κινήματα ἱκανὰ ἐξέπιπτεν· δεύτερος μὲν αὐτὸς ἀόριστος, ὀφείλων εἶναι κοινῶς ἔκτην, γινόμενος δὲ κατὰ Δωρίδα ἔκταν, ὃς ἐν χρήσει ὁρᾶται Ἀττικοῖς. Εὐριπίδης Πλεισθένει „οὐ τὸν σὸν ἔκταν πατέρα πολέμιόν γε μήν". Αἰσχύλος δὲ Παλαμήδει· „τίνος κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης" καὶ ἐν Σεμέλῃ ἢ ὑδροφόροις „Ζεὺς ὃς κατέκτα τοῦτον". ἐπίσταται ὁ ποιητὴς καὶ τὸ πληθυντικὸν πρώτου ἀορίστου παθητικοῦ κατὰ συγκοπὴν „οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισι" (Od. 4, 537), καὶ μέσος δεύτερος ἀόριστος „Τεῦκρε πέπον δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος" (Il. 15, 437),

ᾧ ἀκόλουθον ἀπαρέμφατον τὸ „κτάσθαι τε πολίτας" (ib. 558)· μετοχαί τε σημαίνουσαι τὸ κτῆμι, ἥτε κτάς καὶ κτάμενος, ἀπαρέμφατόν τε ἐνεργητικὸν τὸ κτάμεναι. ὑγιῶς ἄρα Ἀρίσταρχος ἔκταν γράφει ὡς ἔκταν (imo ἔβαν ut supra, Aiax 868) ἐγώ. A. Cod. Παλαμήδῃ, et ἐνεργητικόν post μέσον δεύτερον ἀόριστον, quod transtuli post ἀπαρέμφατόν τε.

346. δασυντέον τὸ μελιήδέος. A.

404. μὴ ψεύδε᾽: τὸ πλῆρές ἐστι μὴ ψεύδεο· ἀρκεῖ οὖν ἡ ὀξεῖα. A.

412. τέττα σιωπῇ ἧσο: (Cf. Z, 336. O, 10. 245. Ω, 84) δασυντέον τὸ ἧσο. AL.

423. Ζεφύρου ὕπο κινήσαντος: Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ἀριστονίκου καὶ Νικίας καὶ Τυραννίων ἀναστρέφουσιν· οἱ δὲ ἄλλοι παρέλκειν φασὶ τὴν πρόθεσιν, ἔνθεν καὶ φυλάσσεται ὁ τόνος ὁμοίως τῷ „ἔσχεν ὑφηνίοχος" (Il. 6, 19) καὶ „Ποσειδάωνος ὑποδμώς" (Od. 4, 386) A.

452. χείμαρροι: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης παροξύνει, ἐπεὶ τὸ ἑνικόν ἐστι χειμάρρους, Νικίας δὲ ὡς εὔζωνοι, καὶ μήποτε πιθανώτερον, ἵνα ἐκ τοῦ χειμάρροος ᾖ γεγονός, εἴγε μᾶλλον ἐντελέστερον οἶδε τὸ ἑνικὸν ἐν τῇ συνθέσει ἤπερ τὸ συνηλιμμένον· „ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος" (Il. 2, 845) „στήῃ ἐπ᾽ ὠκυρόῳ ποταμῷ" (Il. 5, 598) „ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον" (Il. 21, 8) „ἀψορρόου Ὠκεανοῖο" (Il. 18, 399). σπανίως δὲ τὸ ἕτερον· „χειμάρρους κατ᾽ ὄρεσφιν ὄπαζεν" (Il. 11, 493) „ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρρῳ" (Il. 5, 87). τὸ μέντοι γε ἁπλοῦν ἀεὶ ἐντελῶς ἀποφαίνεται ῥόος· „ὦθει δ᾽ ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος" (Il. 21, 240). A. Fuit οἱ δὲ pro οἶδε.

483. ἐν εἰαμενῇ: δασυντέον ἀπὸ τῆς ἕσεως. A. Cf. O, 631.

497. ἀμφὶ ἕ: δασυντέον τὸ ε καὶ ὀρθοτονητέον· μεταλαμβάνεται γὰρ εἰς σύνθετον. A.

534. οἷ ἑ: ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον, ἵνα εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν ἡ μετάληψις γένηται. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.

9. Δάρης: ὡς Χάρης. ὁμολογεῖ καὶ ἡ γενική· Δάρητος γὰρ ὡς Χάρητος. εἰ γὰρ ὠξύνετο, ἡ γενικὴ ἐγίνετο Δαροῦς ὡς σαφοῦς, ὅτι τὰ εἰς ης δισύλλαβα ὀξύτονα, ἓν ἔχοντα σύμφωνον, εἰς ους περατοῦται κατὰ τὴν γενικήν, σαφοῦς, πρηνοῦς, πρυλοῦς, φραδοῦς „φραδέος νόου ἔργα“ (Il. 24, 354). τοιαύτη ἄρα ἐγίνετο καὶ ἡ τοῦ προκειμένου ὀνόματος κλίσις. περὶ δὲ τοῦ ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ καὶ τοῦ „κουρῆτές τ' ἐμάχοντο“ (Il. 9, 529) καὶ τοῦ κριτής ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων ἀποδώσομεν τὸν λόγον. γέγονε δὲ τὸ Δάρης ἤτοι παρὰ τὸ δείρω καὶ ἐκδείρω (ἐοικὸς γὰρ ἱερεῖ), καὶ ἐχρῆν γε αὐτὸ εἶναι Δέρης ὡς Φέρης· ἐτράπη οὖν τὸ ε εἰς α· ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω ἐν πλεονασμῷ τοῦ ρ. A.

19. μεταμάζιον: οὕτως μεταμάζιον ἓν ποιητέον ὡς τὸ μετάφρενον καὶ ἐνώπιον. παρῆκται δὲ παρὰ τὸ μαζός καὶ τὴν μετά, ὡς παρὰ τὸ χθονός καὶ τὴν ἐπὶ ἐπιχθόνιος, παρὰ ποταμὸν παραποτάμιος. γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ δύο λέξεων κατὰ παράθεσιν ἕν τι παραγωγόν, ὡς τὸ Νεαπολίτης καὶ ἄλλα μυρία. A.

31. Ἆρες Ἄρες: Ἰξίων τὸ δεύτερον ὀξύνει, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ βλαπτικέ· οὐδέποτε γὰρ κλητικὴ ἀναδιπλασιάζεται παρὰ τῷ ποιητῇ. οὐχ οὕτως δὲ ἔχει ἡ παράδοσις. AB.

39. δασυντέον τὸ Ἁλιζώων· οὐ (οὕτω corrigit Bekker.) γὰρ ἱστοροῦνται λεγόμεναι. A.

39. Ὀδίον: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐπεὶ κύριόν ἐστιν· τὸ δὲ προσηγορικὸν ὅδιος ὡς σκότιος. βούλονται γὰρ τὰ τοιαῦτα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων μὲν παροξύνειν, ἐπὶ δὲ προσηγορικῶν προπαροξύνειν, Τυχίος Δολίος, κἂν μὴ σχῇ διαστολήν, ὡς τὸ Χρομίος. Πτολεμαῖος μέντοι γε κἀν τῇ Ὀδυσσείᾳ (8, 370) ἀνεγίνωσκεν „Ἀλκίνοος δ' Ἁλίον“ πρὸ τέλους ποιῶν τὴν ὀξεῖαν. ἔστι μέντοι γε διαπεφευγότα τινά, ὡς τὸ Ἄνιος καὶ Εὐφορίωνος Ξένιος (v. Mein. Anal. Alex. 23.) καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Κρόνιος. A.

43. Φαῖστον: προπερισπᾶται τὸ Φαῖστον ἐπὶ τοῦ ἥρωος, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως ὀξύνεται „ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος“ (Od. 3, 296). A. Cod. μικρὸν.

54. οὕτως ἐκηβολίαι ὡς εὐστοχίαι. ἔφαμεν γὰρ ὅτι τὸ ἀναδιδόναι τὸν τόνον τῶν μεταγενεστέρων ἐστὶν Ἀττικῶν, ὅτε περὶ τοῦ „πῇ δὴ συνθεσίαι“ (Il. 2, 339) διελαμβάνομεν. A.

64. οἵ τ' αὐτῷ: ἡ οἵ ὀρθοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀρχήν, οὐ πάντως δὲ εἰς σύνθετον μεταληφθήσεται. ἔτι δὲ συνεπέπλεκτο. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ „ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κάλλιον ἠδὲ οἷ αὐτῷ“ (Il. 15, 226). A. Verba ἔτι δὲ συνεπέπλεκτο inseruimus, v. quaest. ep. 108.

64. Πήδαιον: Ἀρίσταρχος ὡς Πήδασον, καὶ ἐπεκράτησεν. καὶ ἴσως ἔχει ἀφορμὴν τοιαύτην, ὡς πολλάκις τὰ τοιαῦτα τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, εἰ ῥῆμα αὐτῶν προκατάρχοι, ὥςπερ ἔχουσι τὸ βέβαιος (παρὰ γὰρ τὸ βέβηκα), ὡς τὸ Φίλαιος, τὸ Νίκαιος, τὸ Τίμαιος. τοιοῦτον οὖν καὶ Πήδαιος. οὐ γάρ, ὡς οἴεται ὁ Ἄβρων, παρὰ τὴν πῆδον (sic)· ἐοικὸς γὰρ μᾶλλον ἥρωϊ παρὰ τὸ πηδᾶν ἐσχηματίσθαι. A.

76. Εὐαιμονίδης: ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἵνα κύριον γένηται ὥςπερ καὶ τὸ Φίλιππος καὶ Μελάνιππος. ἔστι μὲν οὖν ὃ λέγει πιθανὸν (διὰ τοῦτο γοῦν καὶ τὸ πολύμνια πῇ μὲν ψιλοῦμεν πῇ δὲ δασύνομεν, καὶ τὸ Εὐρύαλος, Ἀγχίαλος)· οὔ γε μὴν ἀληθές· εὑρέθη γὰρ τὸ Πάνορμος δασυνόμενον, καὶ Ἔφιππος ὁ κωμικός. A. Cod. Πολύμνεια. De hoc loco pessime erravi in Aristarcho p. 332. Primum quod ad πολύμνια attinet aspiratio non potest pertinere nisi ad syllabam secundam, docetque hic locus apud poetam aliquem etiam πολύμνια pro adiectivo inventum fuisse, qua significatione in emendatis exemplaribus cum aspero ferebatur, contra Musa cum leni. Deinde hic locus totus Herodiani est, ut iam oratio satis demonstrat. At vero ita contractus est, ut sententiam Herodiani expedire difficile sit. Attamen apparet et ex hoc ipso loco et ex H, 167 et ex Θ, 276 (nam nec de hoc dubitare debebam p. 331 not.) Herodianum in universum tenuisse illud discrimen et ut in meliore paradosi ferebatur sic secutum esse, in iis etiam quae cum ἵππος composita essent. Disputaverat contra Ptolemaeum de necessitate et constantia. Ad hoc attulerat e. g. Πάνορμος, ad hoc admonuerat non tantum de ἔφιππος (Eupolis) et Εφιπ-

πος, sed ut ex Eustathio videmus h. l. contra etiam de λεύκιππος et Λεύκιππος. Haec igitur si neglexerat Ptolemaeus, argumentatio eius, utcunque caetera probabilis, vera non erat. Commodius etiam pro ἀληθές leges διηνεκές. — Iam in Eustathii loco quod ab illis discrepat, eius tribuo negligentiae: Ἡρωδιανὸς δὲ περὶ τοῦ ὡς ἐῤῥέθη κατὰ τὸν Φίλιππον πνευματισμὸν νοήσας ἑτεροῖόν τι φησὶν ὅτι Φίλιππον μὲν τὸ κύριον ἀξιοῦσιν οἱ γραμματικοὶ ψιλῶς λέγεσθαι, δασέως δὲ τὸ ἐπίθετον, ἀγνοοῦντες ὅτι καθ' ἓν ἑκάτερα δύνανται εἶναι· καὶ γὰρ λεύκιππος λέγεται παρὰ Στησιχόρῳ ἐπιθετικῶς· ἀλλὰ καὶ Λεύκιππος ὀνομάζεται ὁμοίως ὁ Φοίβης καὶ Ἐλαείρας πατήρ. ὥστε ψιλοῖ αὐτὸς ἐν ἀμφοῖν τούτοιν τοῦ ἵππος τὴν ἄρχουσαν καὶ οὐκ ἐν μόνῳ τῷ κυρίῳ. Hoc extremum parum accuratum esse iam inde vides quod antea dixerat „καθ' ἑκάτερα δύνανται εἶναι" nec commemoravit ἔφιππος.

99. τὸ γυαλον ὅταν ἐπίθετον ᾖ ὀξύνεται „εὖτ' ἂν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι". A. Tria ultima vocabula et Eustath. affert. Ludamus aliquid: αὐτὰρ ὁ παῖς (Hyacinthus) ἀφέμεν γ. λ. ἄγχι λιασθεὶς —

100. ἀντικρύ: ὀξύνεται καὶ ἐκτείνεται· ὅταν δὲ ἔχῃ τὸ σ, συστέλλεται καὶ βαρύνεται. τὸ δὲ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥήματος ἐροῦμεν. A.

130. ἐνθάδε βούλονται τοῦ ἀντικρύ τὴν τελευταίαν συστέλλειν διὰ τὸ μέτρον. A. (cf. v. 100).

138. αὐλῆς ὑπεράλμενον: Διονύσιος ἀναστρέφει τὴν ὑπέρ. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἓν ἐποίει, ὃ καὶ πιθανώτερον. A.

158. χηρωσταί: ὡς ἀθληταί. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης· τὰ γὰρ εἰς της λήγοντα ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, ὀξύνεται, τορευτής, βραβευτής, ἀθλητής, ποιητής, ὀρχηστής, χρυσωτής. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸ „ἐεδνώσαιτο θύγατρα" (Od. 2, 53) τὸ ἐεδνωτής, καὶ παρὰ τὸ „χηρώσας δὲ γυναῖκα" (Il. 17, 36) τὸ χηρωστής. μάχεται τὸ κυβερνήτης· τὸ γὰρ ἀήτης ἄλλως γέγονε. (An ab ἀήτη?) τὸ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀλεξάνδρῳ „στείχων δ' ἀγρώστην ὄχλον" παρώνυμον. (cf. N, 382) A.

163. ἀέκοντας: στέρησίς ἐστι τοῦ ἑκόντα τὸ ἀέκοντα·

διὸ δασυντέον τὸ ε. πταίει οὖν Νικίας ψιλῶν τὸ ε· οἴεται γὰρ τῷ ἄκοντα ἐπεντίθεσθαι τὸ ε. ὅπερ οὐκ ἔστι· τὸ γὰρ ἄκοντα συναλοιφή ἐστι τοῦ ἀέκοντος. διὰ τί δὲ τὸ α ἐψιλώθη, ἐν ἑτέροις ἔφαμεν. (e. g. A, 301). A. Cod. τὸ ἄκοντα pro τῷ.

178. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις: Ἀρίσταρχος παρολκὴν οἴεται τῆς ἐπί, ὁμοίως τῷ ἐπισμυγερῶς (Od. 3, 195) καὶ „βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ" (ib. 422). ὅταν δὲ παρέλκῃ ἡ πρόθεσις, οὐ ποιεῖται ἐξαλλαγὴν τόνου. εἰσὶ δὲ οἳ ἀνεγνώκασιν ὁμοίως τῷ „ἐπεὶ οὔτοι ἔπι δέος" (Il. 1, 515), ἵνα τὸ ἔπεστι σημαίνηται. ἄλλοι δὲ ἐπίμηνις, ἓν μέρος λόγου ποιοῦντες. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ συγκατατίθεσθαι. A.

202. φορβῆς: ὡς τροφῆς· τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ μετὰ συμφώνου δισύλλαβα ὀξύνεται, τῷ ο παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥημάτων τῷ ε παραληγομένων μόνῳ, οἷον στρέφω στροφή, τροπή, ῥοπή, σπονδή, νομή, ὁλκή, πλοκή. οὕτως καὶ φορβή. προσέθηκα τῷ ε παραληγομένων μόνῳ, ἵνα νῦν ἐκφύγω τὸ πόρπη· τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ πείρω. A.

203. ἄδδην: Νικίας διὰ δύο δ γράφει διὰ τὸ μέτρον, ὁμοίως τῷ „κύον ἀδδεές" (Il. 21, 481), καὶ ψιλοῖ. Ἀρίσταρχος δὲ δι' ἑνὸς δ καὶ βραχέως καὶ δασέως· τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ δ δεκτικὸν μὲν ψιλοῦται, ὡς τὸ ἀδολέσχης ἀδρανής, μὴ οὕτως δὲ ἔχον δασύνεται „ἅδε δ' Ἕκτορι" (Il. 12, 80) „ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμόν" (Il. 11, 88). καὶ τὸ Ἄδωνις δέ τινες δασύνουσι παρὰ τὸ ἥδω. AB. μάχεται τὸ ἀδράφαξυς δεκτικὸν ἔχον τὸ α καὶ δασυνόμενον. A. v. Λ, 88 et Eustath. h. l. Mihi hoc totum intactum erat ἄμεινον.

219. νώ: τὸ νώ βαρυτονητέον. ἅπαξ δὲ ἐν Ἰλιάδι καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ τῷ νώ ἐχρήσατο κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε. „νώ ἀναβησάμενοι" (Od. 15, 475). ὁπότε μέντοι γε σὺν τῷ ι λέγεται, καὶ ἐπ' εὐθείας αὐτὸ τάσσει καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς καὶ προπερισπᾶται· „νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελος" (Il. 9, 48) καὶ „οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ" (Il. 14, 344). περὶ δὲ τῆς τάσεως τοῦ μονοσυλλάβου, διὰ τί οὐ περιεσπάσθη, ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν δηλοῦται. καὶ τάχα ἐπεὶ οὐδὲν δυϊκὸν εἰς ω λῆγον περισπᾶται· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ σφώ, τασσόμενον καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς· καὶ παρ' αὐτῷ „σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον"

(Il. 11, 782) „Ζεὺς σφὼ ἐς Ἴδην“ (Il. 15, 146) AB. Cf. K, 546.

237. τέ' ἅρματα: τὸ πλῆρές ἐστι τεά· διὸ βαρυτονητέον· ἐπιφέρει γοῦν „καὶ τεὼ ἵππω“. A.

252. οὐδὲ σὲ: ὁ Ἀσκαλωνίτης τὸν δὲ ὀξύνει, ἵνα ἐγκλιτικῶς ἀναγνῷ. οὐκ ἀναγκαῖον δέ, ἀλλ' ὀρθοτονεῖν· καὶ γὰρ δύναται συνδεδέσθαι. A.

256. ἔα: συστέλλεται τὸ α καὶ βαρύνεται. τὸ μὲν οὖν ἐντελὲς τοῦ ἐνεστῶτός ἐστιν ἐῶ ἐᾷς ἐᾷ, σὺν τῷ ι γραφόμενον ὡς τιμῶ τιμᾷς τιμᾷ. τοῦ δὲ παρατατικοῦ εἴων εἴας εἴα οὐ προςγραφομένου τοῦ ι „οὔ μ' εἴας μακάρεσσι“ (819). καὶ τὸ τρίτον ἐν Ἰωνικῇ παραγωγῇ „τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι“ (Il. 20, 408) καὶ „τόνδε δ' ἔασκεν“ (Il. 24, 17) καὶ προστακτικὸν „ἀλλ' ἔα ὥς οἱ πρῶτα“ (Il. 1, 270). εἰ τοίνυν ἐστὶ τοιοῦτο „τρεῖν μ' οὐκ ἔα,“ μόνον συνεστάλη τὸ ἄλφα, καὶ ὁ παρατατικός ἐστιν ἰσοδυναμῶν ἐνεστῶτι. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς αἰεί ἐστι περισπώμενος καὶ σὺν τῷ ι γραφόμενος, δῆλον ὅτι πολλὰ πάθη· συστολὴ γὰρ τοῦ α, καὶ ἐκβολὴ τοῦ ι καὶ μεταβολὴ τοῦ τόνου, εἰ μὴ ἄλλως ἐκδεξαίμεθα, ὅτι ἔθος αὐτῷ ταῦτα τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόςωπον πολλάκις διαλύειν εἰς δύο αα, ὧν τὸ μὲν πρότερον συνεσταλμένον ἐστί, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ι γραφόμενον, ὁρᾷς „οὐχ ὁράᾳς οἷος κἀγὼ“ (Il. 21, 108) καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου „ἰσχανάᾳ δοκέειν“ (Il. 17, 572) καὶ „ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα“ (Od. 9, 323) „οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης“ (Il. 8, 414). τοῦτο τοίνυν τὸ ἐάᾳ δύναται κατὰ ἀποκοπὴν εἰρῆσθαι „τρεῖν μ' οὐκ ἔα“. ἔνθεν καὶ συνέσταλται τὸ α καὶ βεβάρυνται. οὐκ ἄηθες δὲ καὶ ἐνεστῶτας ἀποκόπτεσθαι καὶ ἄλλους χρόνους, ὡς ἔχει τὸ „οὖτα καταὶ λαπάρην“ (Il. 6, 64). εἰ δέ τις ἐπιζητήσειεν ὁμοιότητα ἀπὸ τῶν εἰς ω περισπωμένων ἢ βαρυτόνων ἐπὶ τρίτου ἀποκοπήν, καὶ μὴ εὑρὼν μηδὲ τοῦτο παραδέξαιτο, ἑαυτὸν λήσει· περὶ γὰρ πάθους διαλαμβάνομεν. A. Transiit in Et. unde inseruimus quod hic deerat τοῦ δὲ παρατατικοῦ. Nonne post βαρυτόνων deest ἐνεστῶτος?

266. υἷος: προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθείας ἐστὶ μὴ εἰρημένης τῆς υἷις, ἧς γενικὴ ὤφειλεν εἶναι τρισύλλαβος ὡς μάντιος. αὕτη τοίνυν συναλοιφὴν παθοῦσα καὶ δισύλλαβος γενομένη

βαρύνεται, ἧς ἀκόλουθος δοτική „Νηληΐῳ υἷι ἐοικώς" (Il. 2, 20), καὶ αἰτιατικὴ „ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσομεν" (Il. 15, 147) καὶ πληθυντικὴ εὐθεῖα „υἷες ὁ μὲν Κτεάτου" (Il. 2, 621) καὶ αἰτιατικὴ „υἷάς τ' ὀλλυμένους" (Il. 22, 62). ἀποδείξομεν δὲ καὶ τὸ „υἱάσι δὲ Πριάμοιο" (463) παρὰ τοῦτο κεκλίσθαι ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων, ὅταν καὶ περὶ τῆς καθολικῆς κινήσεως τοῦ ὀνόματος διαλαμβάνωμεν. A.

269. θήλεας ἵππους: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ἵν' ἀπ' εὐθείας τῆς θῆλυς ᾖ κεκλιμένον· „θῆλυς ἐέρση" (Od. 5, 467) „Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα" (Il. 19, 97) „θῆλυν ὑπόῤῥηνον" (Il. 10, 216). οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. A. Cod. ἐέρση.

278. ἦ μάλα: περισπαστέον τὸν ἦ· ἔστι γὰρ μᾶλλον βεβαιωτικός. A.

283. τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε: ἐπί: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· πρὸς γὰρ τὸ ἄϋσε φέρεται. ἀλλ' οὐδ' εἰ πρὸς τὸ ἄρθρον δὲ συνετάττετο, ἀνεστρέφετο, δι' ὃν προείπομεν πολλάκις λόγον, ὡς ὅτι ἐὰν μεταξὺ πέσῃ μέρος λόγου, οὐ γίνεται ἀναστροφὴ τῆς προθέσεως, ἐὰν μὴ τελευταία στίχου τεθῇ, ὡς τὸ „ἔπτυσε πουλὺ κάτα." A. — LV. πολὺ Codd. Item est apud Io. Alex. p. 79. Verum πουλύ, quod coniecerat Dindorfius, servatum est apud Moschop., qui περὶ σχεδ. p. 35. 36 Ioannem Alexandrinum a p. 26, 13 usque ad finem capitis 28, 19 descripsit.

289. ταλαύρινον: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ ρ̄· οὐ γάρ φησι σύνθετον δεῖ νοεῖν τὸν σχηματισμόν, ἀλλὰ κατὰ ἁπλῆν ἔννοιαν, τὸν εὔτολμον καὶ ἰσχυρόν. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Τρύφων δὲ σύνθετον αὐτὸ ἐκδέχεται, παρὰ τὸ ταλαόν καὶ τὴν ῥινόν, ὁμοίως τῷ ταναόποδα ταναύποδα. εἴτε δὲ λεκτὸν ἔχει τὸ ἐπὶ τέλους, εἴτε παρέλκει, ὀφείλει φυλάττεσθαι τὸ πνεῦμα· οὕτως γὰρ διελάβομεν καὶ περὶ τοῦ μελιήδέος οἴνου, ᾧ καὶ αὐτὸς συγκατατίθεται. ἡ μέντοι παράδοσις ἐπείσθη Ἀριστάρχῳ. AV. L.

292. πρυμνήν: πρυμνήν ὡς πυκνήν. ἐπίθετον γάρ. ὅταν δὲ ἰδίως ἐπὶ τοῦ πλοίου, βαρύνομεν, ὡς λευκή καὶ λεύκη. ὀξύνεται δὲ ὁ πρυμνός, ἐπεὶ τὰ εἰς νος λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου τριγενῆ ἁπλᾶ ὀξύνεται, συχνός πυκνός· οὕτως πρυμνός. A.

297. Ἡλιόδωρος στίζει εἰς τὸ ἀπόρουσεν, εἶτα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ. ἃ γὰρ εἶχε, φησί, πρότερον, ταῦτα τῷ Πανδάρῳ παρέδωκε. αἴρει γοῦν (οὖν), φησί, τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τοῦ νεκροῦ καὶ καθοπλίζεται, καὶ τὸ βληθὲν ὑπὸ τοῦ Διομήδους δόρυ (Voluit igitur: Αἰνείας δ' ἀπόρουσε. σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ, δείσας — Ἀχαιοί, ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ βαῖνε.) τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθὲς ὡς ὅτι ἀπὸ τοῦ Πανδάρου ὁ Αἰνείας αἴρει τὰ ὅπλα· οὐ γὰρ ἐδήλωσεν ὁ ποιητής. ἀπίθανόν τε αὐτὸν ἑαυτὸν τὸν Αἰνείαν γυμνὸν παραδεδωκέναι τοῖς πολεμίοις. ὑπόψυχρόν τε τὸ ἐκδέχεσθαι τὸν Διομήδη ἕως οὗ καθοπλίσηται ὁ Αἰνείας, καὶ μὴ εὐθέως αὐτὸν ἀνελεῖν. διὸ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης συνάπτει, ὥςτε ἐπὶ τοῦ Αἰνείου κεῖσθαι τὸ σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ· καὶ δῆλον ὅτι ὁ Πάνδαρος ὑπ' ἄλλου κατὰ τὸ σιωπώμενον καθώπλιστο, ὁ δὲ Αἰνείας εἰς τὸ μετάφρενον μετενηνόχει τὴν ἀσπίδα, εἶχε δὲ τὸ δόρυ παρακείμενον, ᾗ ἔκειτο ἐν τῷ δίφρῳ, ὥςπερ καὶ Νέστωρ ἡνιοχῶν Διομήδει, ὡς σαφὲς ἐκ τοῦ Ἕκτορος προςώπου „αἴ κε λάβωμεν ἀσπίδα Νεστορέην“ (Il. 8, 191). οὕτως δὲ καὶ Αὐτομέδων ἡνιοχεῖ τῷ Πατρόκλῳ· παραδοὺς οὖν τὰς ἡνίας Ἀλκιμέδοντι πολεμεῖ τοῖς ἰδίοις ὅπλοις. ἦν οὖν τόπος τῶν ὅπλων τοῦ ἡνιόχου ἐν τῷ ἅρματι, ἵνα εἰ χρεία γένοιτο μαχέσωνται. ταῦτα Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ προςῳδίᾳ. **AL** (paulo brevius et sine testimonio auctoris) **V**.

299. τὸ ἀλκί μεταπλασμὸν ἔπαθεν ἀπὸ τῆς ἀλκῇ δοτικῆς. ὁ Ἀσκαλωνίτης δὲ οἴεται ἀπὸ τῆς ἄλξ εὐθείας κλιθῆναι τὸ ἀλκί. Τρύφων δὲ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἀναγνώσεώς φησιν ὅτι Ἀρίσταρχος λέγει ὅτι ἔθος τοῖς Αἰολεῦσίν ἐστι λέγειν τὴν ἰωκήν ἴῶκα καὶ τὴν κρόκην κρόκα καὶ τὴν ἀλκήν ἄλκα ὡς σάρκα· εἰ δὲ σάρκα ὡς ἄλκα, καὶ ἀλκί ὡς σαρκί. **AL.**

302. σμερδαλέα ἰάχων: βαρύνειν δεῖ τὴν ἰάχων· ἐνεστῶτος γάρ ἐστι καὶ παρατατικοῦ. οὐ μέντοι περισπασθήσεται, ὡς οἴεται Τυραννίων. διδάσκει τὰ κινήματα· „ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες“ (Od. 4, 454)· εἰ γὰρ περιεσπᾶτο, ὡς νοοῦντες ἐγίνετο. „ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε“ (Il. 13, 834). „τρὶς δ' αἴεν ἰάχοντος“ (Il. 11, 463)· οὕτως οὖν καὶ τὸ „φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα“ (Il. 21, 341) ὀφείλομεν προπαροξύνειν. **A.**

308. ὦσε δ' ἀπό: οὐχ ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀνα

στραφήσεται ἡ πρόθεσις, ἐπεὶ τὸ ἑξῆς ἐστιν ἀπῶσε· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ. A.

322. ἀπό: οὐκ ἀναστρεπτέον· δύναται γὰρ καὶ τῇ γενικῇ συντάττεσθαι καὶ σημαίνειν τὸ ἄποθεν, ἵνα ὅμοιον ᾖ τῷ „οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος“ (Il. 9, 353). ἢ καὶ παρέλκεται. A. Deerat τῇ ante γενικῇ.

325. περί: οὐκ ἀναστρεπτέον· κεῖται γὰρ ἀντὶ τῆς ὑπέρ. δεδήλωται δὲ ἡμῖν ἐν τῇ A ἐντελῶς, ὁπότε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ „ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων“ (Il. 1, 287) A.

332. πόλεμον κατακοιρανέουσιν: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει, ἵνα γένηται κατὰ πόλεμον. δύναται δὲ ἔμφασις γενέσθαι, εἰ συνάπτοιτο τῷ κοιρανέουσιν [ὡς ἀνακοιρανέοντα. v. E, 824], καί ἐστιν ὅμοιον τῷ „Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν“ (Od. 1, 247.) A.

343. ἰάχουσα: Τυραννίων προπερισπᾷ τὸ ἰάχουσα, κακῶς. LV. (v. v. 302).

638. ἀλλ' οἷόν τινα: Νικίας ψιλοῖ, ἐκδεχόμενος τὸ μόνον· ἄλλοι δὲ δασύνουσι θαυμαστικῶς ἐκδεχόμενοι, ὡς καὶ Ἡρακλέων, ἵνα ὅμοιον ᾖ τῷ „ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην“ (Od. 11, 518). κέχρηται μὲν οὖν αὐτῷ καὶ ὁμοιωματικῶς „οἷόν τε κρομύοιο λοπόν“ (Od. 19, 233). καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς „οἷον ἀναΐξας“ (Od. 1, 410). Τυραννίων δὲ ἀλλοῖον ἀναγινώσκει ὡς ἑτεροῖον, ὁμοίως τῷ „ἀλλοῖόν μοι ξεῖνε“ (Od. 16, 181). ἡμῖν δὲ δοκεῖ θαυμαστικώτερον ἀναγινώσκειν, ὥσπερ καὶ τοῖς περὶ Ἡρακλέωνα, ἵνα ὅμοιον ᾖ τῷ „ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον“ (758) καὶ „ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξεν“ (Od. 4, 242) „οἷον τὸν Τηλεφίδην“ (Od. 11, 519). οὕτως ἀρέσκει καὶ Φιλοξένῳ. A.

656. τὸ ἁμαρτῇ δασέως. περισπᾷ δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ πλείους. ὀξύνει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος βουλόμενος αὐτὸ τοῦ ἁμαρτήδην ἀποκεκόφθαι· διὸ καὶ κατ' αὐτὸν χωρὶς τοῦ ι γεγράψεται. ἐπικρατεῖ μέντοι τὸ περισπώμενον, γενόμενον παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῶ. A.

672. 673. ἤ: ὁ μὲν πρότερος κεῖται ἀντὶ τοῦ πότερον, διὸ ἐγκλιτέον· τὸν δὲ δεύτερον περισπαστέον. A.

683. Χρομίον παροξυτόνως, Ἄλιον προπαροξυτόνως· εἴπομεν (ὁ Δίων — immo Ἡρωδιανὸς — φησί V.) τὰ τοιαῦτα

τριβράχεα ἐπὶ κυρίων παροξύνεσθαι καὶ ἐσημειούμεθα τὸ Ἅλιος, Ξένιος, Κρόνιος. (B. 495) ἐπεκράτησε δὲ καὶ κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν τὸ Ἅλιος προπαροξυνόμενον. ABV.

736. ἡ: δασυντέον τὸ η· ἄρθρον γάρ ἐστιν ἀντωνυμικόν. τινὲς δὲ ψιλοῦσι σύνδεσμον ἐκδεχόμενοι τὸν ἠδέ, κακῶς. AL.

739. ἣν πέρι μὲν πάντη φόβος ἐστεφάνωται: ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ἵνα πρὸς τὸ ἣν συντάττηται. A.

759. ἕκηλοι: δασυντέον· παρὰ γὰρ τὸ ἑκὼν ἐγένετο, ὅπερ ἐστὶ σημαντικὸν τοῦ ὑποχωρῶν καὶ ἡσυχάζων· [ὁ δὲ ὑποχωρῶν καὶ ἡσυχάζει.] ἄλλως τε τὸ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεται μὴ ὂν ἐκ κλίσεως ἢ προθέσεως ἢ μεμελετηκὸς ἀφαιρεῖσθαι (ut ἐκεῖνος) οἷον ἑκάς Ἑκάτη. οὕτως ἄρα καὶ ἕκηλος. μάχεται τὸ ἐκεχειρία, ὅπερ οὐκ ἔχει γνήσιον τὸ κ, ἀπὸ τοῦ ἔχειν γενόμενον. AB. ἑκὼν scripsi pro εἰκὼν.

784. στᾶσ': περισπαστέον· ἔστι γὰρ τὸ πλῆρες στᾶσα. A.

787. ἐλέγχεα: ὡς τείχεα· οὐ γὰρ νῦν ἐπιθετικόν. A.

798. ἴσχων: ὡς λέγων ἔχων· οὐδὲ γὰρ δύναται ὀξύνεσθαι ὡς δευτέρου ἀορίστου· ἄνευ γὰρ τοῦ ι ἐλέγετο ἂν σχών. A.

800. ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. τὸν ἦ περισπαστέον· βούλονται γὰρ αὐτὸν ἰσοδυναμεῖν τῷ δὴ καὶ βεβαιωτικὸν εἶναι· τοιοῦτος γὰρ ὁ κατ' ἀρχὴν η. τὴν δὲ ἀντωνυμίαν ὀρθοτονοῦσιν, ἐπεὶ εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται. A.

812. ἤ νύ σε: ὁ ἤ ὀξύνεται· διαζευκτικὸς γάρ. φυλάσσεται δὲ ἡ ὀξεῖα διὰ τὸ ἐπιφερόμενον νύ ἐγκλιτικόν, ὃ καὶ αὐτὸ ἔσχεν ὀξεῖαν διὰ τὴν σέ ἐγκλιτικὴν οὖσαν. A.

824. μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα: ἀνά: οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται ἀνὰ τὴν μάχην. Ἀρίσταρχος δὲ παρῃτήσατο τὴν ἀνὰ ἀναστρέψαι, ὁπότε μὴ σημαντικὴ εἴη τοῦ ἀνάστηθι, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ „Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε“ (Il. 16, 233). ἔστι δὲ καὶ νῦν ἐκεῖνον προσθεῖναι τὸν λόγον, ὡς ὅτι ὅταν πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως παραλαμβάνηται οὐκ ἀναστρέφεται. „ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι“ (Il. 1, 287) „θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι“ (Il. 6, 92). οὕτως οὖν κἀνθάδε ἡ ἀνά ἀντὶ τῆς κατά. A.

856. ἔγχεϊ: εἴρηται περὶ τῶν τοιούτων δοτικῶν πότε

κατὰ διάστασιν, ὡς νῦν, καὶ πότε κατὰ συναλοιφήν, καὶ ὅτι τὸ μέτρον πολλάκις αἴτιον· καὶ τὰ ἀντικείμενα, καίτοιγε μέτρου μὴ ἐμποδίζοντος, ὡς τὸ „πλήθει πρόσθε βαλόντε“ (Il. 23, 693) A.

862. βαρυτονητέον τὴν ὑπό· παρέλκεται γάρ. A.

885. 887. ἤ — ἤ: διαζευκτικοὶ ἀμφότεροι· διὸ ὀξύνονται διὰ τὰ ἐπιφερόμενα ἐγκλιτικά, χωρὶς εἰ μὴ ὁ δεύτερος βεβαιωτικός· καὶ γὰρ τοῦτο μᾶλλον αἰτεῖ ἡ διάνοια. A.

887. ζώς: τὸ ζώς ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπᾶν, οὐχ ὑγιῶς· μόνον γὰρ τὸ σῶς ἐστι περισπώμενον μονοσύλλαβον εἰς ως λῆγον ἀρσενικὸν (sc. exclusis propriis), γεγονὸς ἢ ἐκ τοῦ σόος, ὡς οἴεται Φιλόξενος, ἢ ἐκ τοῦ σάος, ὅπερ κρεῖττον. εἰ δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπώμενον ἀξιοῖ αὐτὸ ἐκ τοῦ ζωός, ἴστω ὅτι τὸ μὲν προκείμενον βαρύτονον ἦν, ἔνθεν περιεσπᾶτο τὸ σῶς· τὸ δὲ ζώς ἐξ ὀξυνομένου, ὥς φησι, τοῦ ζωός γενόμενον δεῖ ὀξύνειν, ἐγκλίνειν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ἀναγνώσει. ἡ μέντοι κλίσις αὐτοῦ ἰσοσύλλαβος εὑρέθη. (v. Choer. 132. a. 135. b.) A. Inserui περισπώμενον ante ἀξιοῖ, et scripsi γενόμενον δεῖ pro ἄμεινον δέ.

τὸ ἔα Ἰωνικόν ἐστιν ἐκ τοῦ ἦν γεγονός· διὸ συσταλτέον τὸ α ὁμοίως τῷ „τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ“ (Od. 14, 222), ὃ καὶ διὰ τοῦ η λέγεται τοῖς ἦα φιλοπτόλεμος. (Lege λέγεται· „οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος“ (Ξ, 213), vel si τοῖς plus esse putas quam male repetitum τοῖος: „τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα, οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος.“) τὸ δὲ μέτρον οὐ κωλύεται· ἀπήρτισε γὰρ εἰς μέρος λόγου καὶ ἐπέχει τόπον μακρᾶς ὁμοίως τῷ „ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην“ (Il. 1, 45). A. Cf. O, 463. ἀπήρτισε pro eo quod Cod. habet ἀπήρτησε scribendum esse iam Bekkerus suspicatus est. V. Θ, 463. Choerobosc. p. 91. b παρὰ τοῖς ποιηταῖς πολλάκις ἡ αι καὶ οι δίφθογγοι ἀντὶ κοινῆς παραλαμβάνονται, τῆς κοινῆς μὴ ἀπαρτιζούσης εἰς μέρος λόγου.

τυπῆσιν: ὡς πληγῆσιν. δοκεῖ δὲ ὡς πρὸς τὴν ἀναλογίαν σημειοῦσθαι („videtur quo ad analogiam notandum“)· τὰ γὰρ εἰς πη (add. fort. καθαρὰ) μονογενῆ δισύλλαβα φιλεῖ βαρύνεσθαι· εἰ δὲ ὀξύνεται ἔχει πρὸ τέλους ἢ ι ἢ ο. πῶς οὖν τὸ τυπή μόνον ὀξυνόμενον τῷ υ παρελήχθη; A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ζ.

24. σκότιον: ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν. A.

56. ἦ: περισπαστέον τὸν ἦ· διαπορητικὸς γάρ ἐστι. BL.

90. τὴν ὅς ὀξυτονητέον διὰ τὴν οἱ ἀντωνυμίαν, ἥτις νῦν ἐγκλιτική ἐστιν· AB.

92. ἐπὶ: (διὸ) οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. A.

135. βουπλῆγι: προπερισπωμένως· ἡ γὰρ εὐθεῖα ὀξύνεται, βουπλήξ· τὰ γὰρ παρὰ παρακείμενον συντιθέμενα ἐπιθετικὰ φιλεῖ ὀξύνεσθαι, ὁπότε καὶ μίαν συλλαβὴν ἀποφέρεται τοῦ ῥήματος, ἀδμής ἡμιθνής κυαμοτρώξ. οὕτως καὶ μεθυπλήξ. ὕσπληξ δὲ καὶ ἀντίπηξ. A. Addidi ἐπιθετικά, et in fine verba δὲ καὶ ἀντίπηξ. Sic fere Herodianus referetur. v. Arcad. 19. Choer. 156. b. Lob. Par. 279. Poteram praeterea post ἀντίπηξ: οὐ γὰρ ἐπιθετικά. Quae tamen non dicta intelliguntur.

146. τοίη δέ: δύο μέρη λόγου τὸ τοίη δέ, τοίη καὶ δέ· διὸ οὐ περισπαστέον τὸ τοιῆδε. A.

149. ἢ μὲν — ἢ δ': ἀντὶ τοῦ καί. δύναται δὲ καὶ ἄρθρα εἶναι· βέλτιον δὲ τὸ σύνδεσμον παραλαβεῖν. A.

150. Ἀρίσταρχος περισπᾷ εἰδῆς καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ προςῳδία· ἦν γὰρ καὶ λόγον ἔχουσα. A.

152. ἔστι πόλις Ἐφύρη: τὸ ἔστι ἐπὶ τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ὅταν ἄρχηται „ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος“ (Il. 2, 811), καὶ ὅταν ὑποτάσσηται τῇ οὐ ἀποφάσει „ὡς οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος“ (Od. 23, 62)· εἰ μέντοι γε μὴ εἴη τὸ τοιοῦτο, οὐκέτι ἐπὶ τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔχει τὴν ὀξεῖαν, οἷον „ὃ δὴ τετελεσμένον ἐστίν.“ A.

160. προπερισπαστέον τὸ δῖα, καὶ τὸ Αντεια προενεκτέον ὡς κράτεια. ἔνιοι δὲ ὑπονοήσαντες ἀτόπως ἔχειν τὸ δῖα Διάντειαν ὑφ' ἓν ἀνεγίγνωσκον, κακῶς. τὸ δῖα κατὰ κόσμον ποιητικὸν προςέῤῥιπται, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ „δῖα Κλυταιμνήστρα“ (Od. 3, 266). A. Διάντειαν — δῖα (ante κατὰ) inserui.

201. τὸ Ἀλήϊον οἱ μὲν ἐψίλωσαν ἀπὸ τῆς ἄλης τοῦ

Βελλεροφόντου, οἱ δὲ ἐδάσυναν ἀπὸ τοῦ τοὺς ἅλας ἐκεῖ πήγνυσθαι· βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. Α.

202. πάτον: ὡς λόγον· τὰ γὰρ εἰς τον λήγοντα δισύλλαβα, βραχείᾳ παραληγόμενα, μονογενῆ βαρύνεται, κρότος, κότος, μίτος, νότος, πότος. οὕτως ἄρα καὶ πάτος. δοκεῖ ἀντικεῖσθαι τὸ στρατός· τὸ γὰρ βροτός κατὰ δύο τρόπους ἀποφεύγει ὅτι καὶ κοινὸν καὶ ἔχει ἀντέμφασιν. Α.

205. ἔκτα: ἀποκοπὴ τοῦ „ἔκταν' ἐπὶ προμάχων". (Il. 18, 456). Α. (V. B, 662).

229. δύνηαι: ὡς λέγηαι καὶ φέρηαι· „σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι" (Il. 3, 417). Τυραννίων δὲ προπερισπᾷ· καὶ δῆλον ὅτι καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ πρόσωπον δώσει δυνῶμαι ὡς νικῶμαι· ἀλλ' εἰ ἅπαξ ἐστὶ τὸ ὁριστικὸν κατὰ χρῆσιν, δύναμαι δύνασαι, καὶ ὁμολογεῖται ἀπὸ τῶν εἰς μι, ὁμοτονήσει τούτοις καὶ τὰ ὑποτακτικά· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἄλλοι. Α.

239. ἔτας: ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῖ ἐφ' οὗ ἂν τάσσηται, φησί, σημαινομένου· πολλὰ γὰρ ἡ λέξις σημαίνει. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑταίρων, φησί, πάλιν ψιλωτέον, ἐπεὶ συγκοπὴ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλατο ἆλτο. πιθανώτερον δέ ἐστι, φησίν, ἐνθάδε ἀκούειν ἐπὶ τῶν συγγενῶν. Ἀλεξίων δὲ δασύνει. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐδὲν ἄντικρυς περὶ τοῦ πνεύματος ἀπεφήνατο. ἡμῖν δὲ δοκεῖ ἀφορμῇ ἐκείνῃ χρήσασθαι. εἰ ἄδηλόν ἐστι τὸ πνεῦμα, τὰ δὲ τοιαῦτα πολλάκις ἐκ συναλοιφῶν κρίνεται, εὑρέθη δὲ διὰ ψιλοῦ ἡ συναλοιφή, οὐδέποτε δὲ διὰ δασέος, δῆλον ὅτι διὰ τοῦτο συγκαταθετέον τῷ Ἀσκαλωνίτῃ ψιλοῦντι. παρὰ γοῦν Αἰσχύλῳ οὕτως εὕρομεν „οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ" (fr. 262)· καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ „πόλει μὲν ἄρχων φωτὶ δ' οὐκ ἔτῃ πρέπων." Α. Pro οὐκ ἔτῃ in Cod. est οὐκέτι. Recte Eust. 642. fin.

244. ἔνεσαν: ὡς ἔλεξαν. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος· ἀληθὲς γάρ ἐστιν ὡς πᾶς παρῳχημένος δισύλλαβος παθὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ βραχεῖαν ἀναδεξάμενος ἀναδίδωσι τὸν τόνον, κατεῖχε κάτεχε. οὕτως οὖν ἀνέγνωμεν „ἥμενον εἰςεῖδε" (Il. 14, 158) προπερισπωμένως, τὸ δὲ ἕτερον „τὰ φρονέων μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην" (Od. 1, 118) προπαροξυτόνως. Α.

248. τέγεοι: ὡς τέλεοι· τέγος γὰρ ὡς τέλος καὶ τέγειος ὡς τέλειος. A. (v. Φ, 476).

260. δέ κ' αὐτός: τοῦτο διχῶς ἀναγινώσκεται. ὅσοι γὰρ ἡγοῦνται ἐγκεῖσθαι τὸν κέ ἐγκλιτικόν, ῥωννύουσι τοῦ δὲ τὴν ὀξεῖαν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (3, 255) ἀναγινώσκει „ἤτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι". ὅσοι δὲ τὸν και κατὰ κρᾶσιν καὶ ἔκθλιψιν, καὶ αὐτός — καὐτός, ἐγκλίνουσι τὸν δέ. A. Cod. μέντοι pro μὲν in versu Homerico.

268. εὐχετάασθαι: Ἀρίσταρχος τὸ δεύτερον α συστέλλει, καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἄλλοι δὲ ἐκτείνουσιν, οὐχ ὑγιῶς. ὅσα γὰρ εἰς θαι λήγει ἀπαρέμφατα μὴ κατ' Αἰολίδα διάλεκτον, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, φιλεῖ πρὸ τέλους βραχύνεσθαι, λέγεσθαι, τίθεσθαι, ἵστασθαι, κίχρασθαι, πίμπρασθαι. ὅσα δὲ πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακρὰν προπερισπᾶσθαι θέλει, νικᾶσθαι, φιλεῖσθαι· τὰ γὰρ τοιαῦτα, δίζησθαι, φίλησθαι, ὑποφαίνει Αἰολικὸν χαρακτῆρα. ὅθεν οἱ ἀξιοῦντες ἐκτείνειν τὸ δεύτερον α ἐν τῷ εὐχετάασθαι, πάντως καὶ προπερισπῶσιν· εἰ δὲ δεδώκασι τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν, δώσουσι καὶ τὴν παραλήγουσαν βραχυνομένην. οὕτως οὖν πάντα τὰ τοιαῦτα ἀναγνωστέον· „ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκες ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα" (Od. 16, 316)· „ἐν μέγαροισι δ' ἕκητι σέθεν κακὰ μηχανάασθαι." (Od. 3, 213)· „ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα" (Il. 10, 210)· „καὶ ἑδράασθαι ἄνωγον" (Od. 3, 35)· „μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν" (Od. 1, 39.) A.

289. ἔσάν οἱ: [ἡ διπλῆ, ὅτι] ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον οὕτως δύο τόνοις, καίτοι πυῤῥιχιακῆς οὔσης τῆς λέξεως, ἵνα μὴ ἄρθρον νοηθῇ τὸ οι ἀλλ' ἀντωνυμία. A.

319. οἱ μὲν διαιροῦσιν, ἔχεν, εἶτα δεκάπηχυ· οἱ δὲ ἐνδεκάπηχυ. ὁ μὲν οὖν Ἀσκαλωνίτης οὐδεμίαν προκρίνει· οἱ δὲ περὶ Ἡρακλέωνα καὶ Ἀλεξίωνα πιθανωτέραν ἡγοῦνται τὴν τοῦ ἕνδεκα ἀριθμοῦ διαστολήν, ἐπειδήπερ τὰ ναύμαχα, τὰ ἐκ δύο συμβληθέντα καὶ κολληθέντα, λέγεται δυωκαιεικοσίπηχυ. A.

336. ἧμην: προςπνευστέον τὸ η· ἐνδιατρίβειν γὰρ σημαίνει καὶ τὸ καθῆσθαι. ὅσοι δὲ ἠθέλησαν σημαντικὸν εἶναι τοῦ ὑπάρχειν, ἐψίλωσαν· ὃ σπανίως εὑρίσκεται κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν

Ἑλλήνων, οὗ τὰ ὑποδείγματα δίδομεν ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς μι. ὁ μέντοι ποιητὴς οὐκ ἐχρήσατο. A.

348. ἀπόερσε: ψιλωτέον· τὰ γὰρ φωνήεντα καταλήγοντα εἰς τὸ ρ ἐπιφερομένου τοῦ σ ψιλοῦσθαι φιλεῖ, ἄρσαντες — οὕτως γὰρ ἐλέγομεν περὶ τούτου καὶ ἐν τῇ A ῥαψῳδίᾳ (136) —, Ἀρσινόη, „ἐς δὲ σταθμοὺς ἄρσε" (Od. 21, 45), ὄρσας, „ὄρσεο κυλλοπόδιον" (Il. 21, 331). ταύτῃ ἀναλογώτερον τὸ ἔερσα τρισυλλάβως. AB.

355. τὸ δᾶερ ὡς ἄνερ· τοιαῦται γὰρ αἱ εἰς ερ κλητικαί. τὴν δὲ σέ ἀντωνυμίαν ὀξυτονοῦσι, τουτέστιν ὀρθοτονοῦσιν, ἐπεὶ πρός τί ἐστιν. ἔστι μὲν οὖν ἀληθές, ὅτι ἀντιδιασταλτική ἐστι νῦν ἡ ἀντωνυμία· ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωσις ἀνέγνω ἐγκλιτικῶς ἀεὶ τὴν τοιαύτην σύνταξιν. ὃ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν. τὸ ἐπεί σε εὑρέθη συνεχῶς οὕτως ἀνεγνωσμένον, ἐγκλιτικῶς ἀεί, μὴ ἐπιφερομένου συνδέσμου „ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεὺς" (Il. 24, 684) „ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω" (Od. 13, 228) „ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα" (Od. 15, 277) „ἐπεί σε λέοντα" (Il. 21, 483). οὕτως δὲ καὶ „ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας." καί μοι δοκοῦσι τῷ πρώτῳ προσώπῳ ἀκολουθεῖν οἱ οὕτως ἀνεγνωκότες, πιθανῶς πάνυ. διὰ γὰρ τῆς φωνῆς τὸ πρῶτον πρόσωπον ἐπιδείκνυται, τό τε ὀρθοτονούμενον καὶ τὸ ἐγκλιτικόν, εἴ γε ἡ ἐμέ αἰτιατική, ὅτε φυλάσσει τὸ ε, ὀρθοτονεῖται, εἰ δὲ ἀποβάλοι, ἐγκλιτική ἐστιν. εὑρέθη τοίνυν μετὰ τοῦ ἐπεί συνδέσμου παρὰ τῷ ποιητῇ κατὰ ταύτην τὴν σύνταξιν ἀποβάλλουσα τὸ ε· „Ἕκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν" (Il. 3, 59) „ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες" (Il. 1, 299). τούτῳ τοίνυν τῷ λόγῳ πιθανὸν ἂν εἴη κατακολουθήσαντας ἡμᾶς ἀναγινώσκειν ἐγκλιτικῶς „ἐπεί σε μάλιστα". AB.

357. οἷσιν ἔπι Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει, ἵν' ᾖ ἐφ' οἷς. δύναται δὲ τὸ ἑξῆς εἶναι ἐπέθηκεν· οὕτως γὰρ βούλονται καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα· ἢ περισσὴν λαμβάνειν τὴν ἐπί, ἥτις πάλιν οὐκ ἀναστραφήσεται, δι' ὃν εἴπαμεν λόγον· τοῦτο γὰρ βούλεται καὶ ὁ Ἀλεξίων. οὐδὲν μέντοι κεκώλυκε καὶ ὁ (lege τὸ) τοῦ Ἀσκαλωνίτου, ἐπεὶ οὐχ ὁρῶ τινα λόγον ἀναγκαστικόν. A.

362. Τρώεσσ': τὸ τέλειον Τρώεσσι· διὸ προπαροξύνεται. A.

ποθήν: ὡς κριτὴν A.

367. ἔτι σφιν: οὕτως ἔτι σφιν. εἷς τόνος, καίτοι ἐχρῆν δύο διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι ἀντωνυμίαν ἀπὸ τοῦ σφ ἀρχομένην, ὁμοίως τῷ „δθί σφισι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς" (Il. 23, 138) „ἦρχε δ' ἄρά σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων" (Il. 14, 137). σεσημείωται οὖν αὕτη ἡ ἀνάγνωσις μόνη, ὡς ἐν ἄλλοις ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει. A.

414. ἀμόν: Δημήτριός φησιν ἀντὶ τοῦ ἐμόν. διὸ καὶ ἄντικρυς ψιλοῖ. πιθανώτερον δέ ἐστι Δωρικώτερον εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον ἁμόν. οὕτως Ἀπολλώνιος. (V. pron. 142. 244.) A. cf. N, 96. Pro ἁμόν Cod. ἀμόν.

422. ἰῷ: ὡς σοφῷ Ἀρίσταρχος· καὶ ἐπεκράτησεν αὐτοῦ ἡ ἀνάγνωσις. ἐκεῖνο μέντοι ἀναγκαῖον προςθεῖναι, ὅτι το ἴα βαρυτόνως ἀνέγνω ὁ ἀνήρ καὶ τὸ μία· „οὐδ' ἴα γῆρυς" (Il. 4, 437) καὶ „μία δ' οἴη" (Il. 18, 565)· τὰς μέντοι δοτικὰς περιέσπασεν „ἰῇ ἄρα γινόμεθ' αἴσῃ" (Il. 22, 477) καὶ „ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοιτο" (Il. 18, 251). καί φασί γε τὸ τοιοῦτο Ἰώνων εἶναι. τινὲς δὲ ἐτόλμησαν λέγειν αὐτὸ Ἀττικόν, λέγω δὲ τὸ ἐπὶ τῶν τοιούτων θηλυκῶν καταβιβασμὸν γίνεσθαι τόνου. οὕτως οὖν καὶ „μέσην ἐς ἄγυιαν" (Il. 20, 254) ἀνέγνω· „ἐΰκτιμένας" δὲ „κατ' ἀγυιάς" (391). μήποτ' οὖν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἰῇ ἐπὶ τῆς δοτικῆς περιέσπασε, συνεξομοιῶν τῷ τοῦ θηλυκοῦ τόνῳ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν καὶ τὸ οὐδέτερον οὕτως ἀνέγνω ὁμοτόνως. A. Hoc scholion valde decurtatum est. Nam de aliis etiam vocabulis accentum mutantibus et maxime ab Aristarcho mutatis accentibus prolatis hic dixerat, ut de αἰπύ, quod constat ex schol. B, 592, de τοῦδε τῶδε, ut constat ex schol. Θ, 108.

439. ἤ — ἤ: διὰ τὸ πού καὶ νύ τὸν ἤ ὀξυτονητέον, ὃς δύναται εἶναι διαζευκτικὸς ἢ καὶ παραδιαζευκτικός. A.

465. πρίν γ' ἔτι: Διονύσιος ὁ Σιδώνιος τόν γέ ἐκπλήρους ποιεῖ· οὕτως καὶ Ἀλεξίων καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα· οὐ γὰρ πιθανὸν ἐγκεῖσθαι τὸ ἔτι· οὐ γὰρ δή γε καὶ πρότερον συνέβη ταῦτα τῇ Ἀνδρομάχῃ. ἔστιν οὖν τὸ τί καθ' ὕπαρξίν τινα λεγόμενον, ἢ καὶ παρελκόμενον, ὁμοίως τῷ „ἤ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος" (Il. 22, 11) καὶ „μήτι φόβον δ' ἀγόρευε"

(Il. 5, 252) καὶ „μή τί μευ ἠύτε παιδὸς“ (Il. 7, 235). οὐχ ὑγιῶς οὖν ὁ Πτολεμαῖος οἴεται συναλοιφὴν εἶναι. A.

489. τὰ πρῶτα: τινὲς πρωτά, ὡς γνωτά, ἵν᾽ ᾖ τὰ πεπρωμένα, οὐχ ὑγιῶς. A.

518. ἠθεῖε: Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ ὡς οἰκεῖε. καὶ ἴσως παρὰ τὸ θεῖος, λέγω δὲ τὸ σημαντικὸν τοῦ ἐπαίνου, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η ἐγένετο, εἰ καὶ νεωτέρου ἐστὶ πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφὸν ἔχουσα σεβασμὸν προςφώνησις. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι συγχεῖται ἐν τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον. A. Pro τοῦ η Cod. τοῦ θ.

ΕΙΣ ΤΗΝ Η.

6. καμάτῳ δ᾽ ὑπὸ γυῖα λέλυνται: ὑπό: οὐκ ἀναστρεπτέον διὰ τὸν σύνδεσμον. ἄλλως τε καὶ τὸ ἑξῆς ἐστιν ὑπολέλυνται. A.

31. ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ: βαρυτονητέον τὸ ὥς· δηλοῖ γὰρ τὸ οὕτως. A.

63. πόντον ἔπι φρίξ: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει πόντον ἔπι· οὕτως καὶ οἱ ἄλλοι. καὶ ἄμεινον· οὐδὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπιφρίξ, χωρὶς εἰ μὴ παρέλκῃ ἡ πρόθεσις. ὅπερ οὐ πιθανόν. οὐ γὰρ κατεπείγει. A.

64. μελάνει: ὡς οἰδάνει ὁ Ἀσκαλωνίτης· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει, φησίν, ἐνδείᾳ τοῦ ι ἐγένετο. A.

110. τὸ σχέο τὴν ὀξεῖαν ἴσχει ἐφ᾽ ἑαυτοῦ νῦν. ὅταν μέντοι ἀπολάβῃ τὴν πρόθεσιν, τὸ τηνικαῦτα ἀναπέμπει τὸν τόνον, ἀνάσχεο. A.

129. 130. ἀκούσαι — ἀείραι: παροξυτονητέον ἀμφότερα· ἔφαμεν γὰρ τὴν αι δίφθογγον ἐν εὐκτικοῖς μακρὰν εἶναι (A, 255). A.

135. Φειᾶς: περισπαστέον· ἑνικὴ γάρ ἐστι γενική· πρόδηλον κἀκ τῆς συντάξεως τοῦ τείχεσσι, παρὰ τοῖς τῆς Φειᾶς τείχεσι. A.

163. ἐπί: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ σύνδεσμος. A.

167. ἐπ': οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεπτέον, καὶ ὅτι συνήλειπται. A.

ψιλωτέον τὸ Εὐαίμονος εἰς ἰδιότητα. προείρηται δέ. A.

177. ὁ Ἀσκαλωνίτης διαστέλλει ἰδὲ χεῖρας ἀνεσχον, ὡς „ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο“ (Il. 5, 3) ἵνα γένηται καὶ χεῖρας ἀνεσχον. Ἀλεξίων δὲ τὴν κατειθισμένην παραλαμβάνει, λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. οὕτως καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα. οὐκ ἀποδοκιμάζει μέντοι τὴν ἑτέραν ὁ Ἀλεξίων· καὶ ἡμῖν οὕτως δοκεῖ. A.

184. ἐνδέξια: ὅταν ἀντὶ ἐπιῤῥήματος ᾖ τοῦ ἐπιδεξίως τὸ ἐνδέξια, τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. A.

198. ἐμὲ: ἐν ὀρθῇ τάσει ἀναγνωστέον, ἵνα ᾖ ἀντιδιαστολὴ πρὸς ἄπειρα πολέμου τινὰ πρόςωπα. A.

199. γενέσθαί τε: ἀλλεπάλληλοι ὀξεῖαι, καίτοι σπονδειακόν ἐστιν ἀλλ' ἴσως ἵνα ἐκφύγωμεν τὸν διπλασιασμὸν τοῦ ῥήματος, λέγω δὲ τοῦ τετραφέμεν τε, ὡς καὶ ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας (320) παραλόγως ἐνεκλίναμεν ἐν τῷ „ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαί τε χρῖσαί τε“ ἵνα μὴ πληθυντικὸν ῥῆμα ὑπολάβωμεν. A.

273. ὀξυντέον τὸ αὐτοσχεδόν· τὰ γὰρ εἰς δον ἐπιῤῥήματα ἐπὶ (l. ἐν) τῇ συνθέσει φυλάσσουσι τὸν τόνον. BLV.

282. πιθέσθαι: παροξυντέον· μέσος γάρ ἐστι δεύτερος ἀόριστος. ABLV.

289. πινυτήν: Ἀρίσταρχος ὡς καλήν, καὶ ἐπεκράτησεν οὕτως ἡ παράδοσις. A.

334. ἀπὸ πρὸ νεῶν: τὰς δύο προθέσεις ἐγκλίνειν δεῖ, ἵνα ἡ μὲν ἀπό συντάσσηται τῇ νεῶν γενικῇ, ἡ δὲ πρό παρέλκηται. A.

362. ἀπόφημι: ὡς ἄπειμι· τὰ γὰρ ὀξυνόμενα τῶν ῥημάτων ἐν τῇ συνθέσει ἀναδίδωσι τὸν τόνον. A.

393. ἦ μὴν: περισπᾶται ὁ ἦ· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ βεβαιωτικῷ. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ „ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστίν“ (Il. 2, 291). A.

425. νίζοντες ἄπο: τὸ ἑξῆς ἀπονίζοντες διὸ ἀναστρεπτέον. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Θ.

4. θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον: ἡ ὑπό φέρεται καὶ ἐπὶ τοῦ (l. φέρεται ἐπὶ τὸ) ἄκουον· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ πάσης προθέσεώς ἐστιν ἰδεῖν ἐχούσης σύνταξιν πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα· „οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο ἤσθιον“ (Od. 1, 8). καὶ γὰρ διαφέρει τὸ ἀκούειν ἁπλῶς λεγόμενον τοῦ ὑπακούειν, ἢ ἐκ μὲν τοῦ ἀκούειν οἷόν τ' ἐστιν ἐκδέξασθαι καὶ τὸ μόνον ἀκοῦσαι, μὴ μέντοι πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις. οὕτως οὖν τινες ἐδέξαντο „οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς“ (97)· ἀκούσας γὰρ οὐκ ἐπείσθη. διὸ ἐν ἑτέροις Ὀδυσσεὺς ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Διομήδους παραιτεῖται καὶ τὸ ἐπισκώπτεσθαι, ἐν οἷς φησι „Τυδείδη μή τ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μή τέ τι νείκει“ (Il. 10, 249). ἐν μέντοι τῷ ὑπακούειν τὸ πάντως πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις ἤτοι ἑκόντας ἢ ἄκοντας. οὕτως οὖν ἔχει καὶ τὸ ὑπήκοος, ὥσπερ ὑποτεταγμένος τινί. τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ ἡ διάνοια· οἱ γὰρ θεοὶ ὑπήκουον τῷ Διῒ ὡς ὑποτεταγμένοι. A.

18. εἴδετε: ὡς λέγετε. ἢ συστολὰς μὲν τὰ τοιαῦτα παραληπτέον, ἢ ἐναλλαγὰς ἐγκλίσεων, ὡς τὸ „ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ“ (Il. 4, 131)· „ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούουσαι“ (Il. 18, 52)· „μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα“ (Il. 19, 403)· „ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο“ (Il. 17, 452)· „αἴ κεν πως ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων βούλεται ἀντιάσας“ (Il. 1, 66). A. In versibus Homericis Cod. εἶπετ' αὐτόθι τεθνειῶτι et αὐτῷ μοι σαώσετον ἐκ πολέμου. Herodianus opinor scripsit τεθνηῶτι per η cum Aristarcho.

110. τῶδε: παροξύνεται τὸ τῶδε· παραλόγως· ἀληθὲς γὰρ ὡς ὅτι τὰ διὰ τοῦ $\overline{\text{δε}}$ ἐπεκτεταμένα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύσει μακράν, προπερισπᾶται. ὅπερ ὤφειλε κἀπὶ τοῦ τῶδε δέ νῶϊ εἶναι, ἀλλ' ὅμως πάλιν ἐπεκράτει καὶ ἐπὶ τούτου πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ζ', ὅπου περὶ τοῦ ἰῷ διαλαμβάνει. (Z, 422. v. quaest. ep. 134 not.) A.

125. καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου: περ: οὐκ ἔστιν ἡ περί πρόθεσις, ἀλλ' ὁ πέρ σύνδεσμος ἐναντιωματικὸς καὶ ἐγκλιτικός· διὸ τὸ τέλος τῆς μετοχῆς ὀξυτονητέον. A.

157. φύγαδε: ὡς ἄλαδε· καὶ ἤτοι τὴν φυγὴν φύγα εἶπεν κατὰ μεταπλασμόν, ὡς τὴν σκέπην σκέπα· ἢ ὡς τὸ οἶκον δὲ οἴκαδε, οὕτως φυγὴν δὲ φύγαδε. A. Sic scribendum erat pro οἰκόνδε et φυγήνδε.

161. περὶ μέν σε τίον: ἡ σέ ἐγκλιτική ἐστιν· ἀπολέλυται γὰρ νῦν. καὶ τὸ τίον δὲ ποιητικώτερον ἀπέβαλε τὸν κατ' ἀρχὴν χρόνον, διὸ ἐπὶ τὴν τι ἡ ὀξεῖα ἵσταται. περὶ δὲ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἔφαμεν ὅτι ἴση ἐστὶν ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ (B, 808). A.

163. ἀντ': κακῶς ὅσοι ἀναστρέφουσιν· ἡ γὰρ ἀντὶ ἀναστρέφεται οὔποτε. εἰ δὲ τὸ ἄντα ἐπίῤῥημα ἐκδέχονται, ἐναντίον τῇ διανοίᾳ παραλήψονται. A. οὐ in οὔποτε adjecimus.

177. οἷ: Ἀρίσταρχος τὸ οἵ ἄρθρον φησίν, ὁ δὲ Σιδώνιος οἷα τὸ πλῆρες, οὐχ ὑγιῶς. V.

178. ἀβλήχρ': Ἡρακλείδης ὁ Μιλήσιος βαρύνει ὡς ἄσιτα· λόγῳ δὲ χρῆται τούτῳ ὡς ὅτι βληχρόν ἐστι τὸ ἰσχυρόν, ὅπερ κατὰ στέρησιν ὀφείλει λέγεσθαι ἄβληχρος ὡς ἄκακος· σημαίνει γὰρ τὸ ἀσθενές (cf. Cram. Epimerism. I, p. 95). ἡ μέντοι παράδοσις ὀξύνει τὸ ἀβληχρά καὶ ἀβληχρήν, πεισθεῖσα πρῶτον τῷ παρασχηματισμῷ ὡς ἁπλῷ· οὕτως γὰρ παρεσχηματίσθη ὡς πενιχρά, ψυχρά, λέγω δὲ θηλυκῶς. οὕτως ἀβληχρά, οὐ κοινωνοῦντός ποτε τοῦ γένους, λέγω δὲ ὁ ἄβληχρος καὶ ἡ ἄβληχρος. ἄλλως τε ἤδη αὐτὸ τὸ βληχρός σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος θ' „βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοιαί“ καὶ ὁ Νίκανδρος „βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροῒ νύγμα“ (Ther. 446). τοῦτο δὴ πλεονάσαν τῷ α φυλάξει τὸν αὐτὸν τόνον λαλητός ἀλαλητός, στεροπή ἀστεροπή· οὐκ ἐκεῖνο μέντοι διηνεκὲς λέγομεν, ὅτι πλεονασμὸς τοῦ α φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον ἀεί· οἶδα γὰρ τὸ ἄβορος, ἀγαυρός, ἄσταχυς. A. Addidimus λαλητὸς usque τόνον ex Eustath. ἄσταχυς igitur recte habet, nec commutandum cum ἀσταφίς cum Lobeckio Pathol. 209. Quod idem pro ἄβορος emendat ἀμαυρός, verum fortasse, si apud Arcadium p. 69, 22 potius scribendum putas καὶ τὸ μαῦρος ἀφ' οὗ ἀμαυρός γέγονεν, quam (quod nunc est) καὶ τὸ μαῦρος ἀπὸ τοῦ ἀμαυρὸς γέγονεν vel καὶ τὸ μαῦρος εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀμαυρὸς γέγονεν. —

An ἀφαυρός ut id duxerit a φλαῦρος? An ἄβορος verum est ut id aliquis poeta dixerit pro voraci?

178. οὐδενόσωρα: ὡς κυνόσουρα ὑφ' ἓν κατὰ σύνθεσιν, εἰ καὶ σπάνιος ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐξ ἀποφάσεως καὶ συνδέσμου καὶ τῆς ἑνὸς γενικῆς ἐντελοῦς· οὐδέποτε γὰρ οὕτως αὕτη ἡ γενικὴ συντίθεται· ἀλλ' οἵγε ποιηταὶ τολμῶσι ξένας συνθέσεις. A.

217. τὸ κηλέῳ ὡς μελέῳ· γέγονε δὲ παρὰ τὸ κᾶλον καὶ κῆλον κήλειον, ὡς παρὰ τὸ μῆλον μήλειον δέρος, καὶ Ἰωνικῶς κήλεον καὶ κηλέῳ· ἐκεῖνο γοῦν ἐντελές ἐστι τὸ „σὺν πυρὶ κηλείῳ χάριν Ἕκτορος“ (Il. 15, 744). A.

299. ὅτε δὴ φάμεν: οὐκ ἀναγκαῖον ὀξύνειν τὸν δή, ἵνα κρᾶσις γένηται ὁμοίως τῷ „μήτε σὺ Πηλείδηθελε“ (Il. 1, 277). ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἐθέλω πᾶσα ἀνάγκη τὸ ε μένειν κατὰ τὸν ποιητὴν ὡς εἴρηται (l. l.)· ἐπὶ δὲ τούτου τοῦ παρῳχημένου δύναται ποιητικῶς ἀποβεβλῆσθαι τὸ ε, ὥστε ἐπὶ τὴν φα συλλαβὴν θετέον τὴν προσῳδίαν, καί ἐστιν ὅμοιον τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ „Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἧδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι“ (Od. 16, 349). A. Cod. Τηλέμαχος δ' ὡς εἶδεν, φάμεν δέ οἱ, οὐ τελέομεν.

233. Τρώων ἀνθ' ἑκατόν: ἐπὶ τὴν ἀνθ' συλλαβὴν ἡ ὀξεῖα, ἵνα τὸ πλῆρες ᾖ ἄντα. οὕτως δὲ ἀξιοῖ Δημήτριος ὁ γονύπεσος· καὶ ἐμοὶ δὲ οὕτως ἀρέσκει τὸ τῆς διανοίας· ἄντικρυς γὰρ Τρώων ἑκατὸν καὶ διηκοσίων εἷς ἕκαστος στήσεσθαί φησιν. οὐ γὰρ κωλύεται ἡ τοῦ ἄντα σύνταξις, εἴγε ἐπὶ γενικὴν φέρεται. A.

240. δημόν: δημόν Ἀρίσταρχος κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἐπὶ τοῦ λίπους· τὸ γὰρ ἐπὶ τοῦ πλήθους βαρύνει. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, λέγων τὸ μὲν παρὰ τὸ δέμας γεγενῆσθαι, οἱονεὶ σῶμά τι τυγχάνον, ἢ παρὰ τὸν δασμόν· τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λίπους παρὰ τὸ δαίω· εὔκαυστον γὰρ τὸ λίπος. δύναιτο δ' ἄν τις καὶ ἄλλως ἐτυμολογεῖν, εἰ παρὰ τὸ δέω γένοιτο δέεμος καὶ ἐν συναλοιφῇ δῆμος, τὸ συνδεδεμένον πλῆθος. τὸ γὰρ ἐναντίον λύη ἀπὸ τῆς διαλύσεως. A. Cf. M, 213. λύη scripsimus pro λύει. Est autem λύη ἡ στάσις, ut Herodianus ipse explicat, Arcad. 103, 23. Sed quid velit, ut alia mittam, intelligis

ex Eustathio ad A, 305. p. 108: ὥςτε ἐκ τούτου ὁ δῆμος ἐτυμολογεῖται, συνδεδεμένος οἷον τυγχάνων ὄχλος κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐκ πάντων δὲ κατὰ εἰρήνην δεδεμένος. τὸ γὰρ τούτου ἀνάπαλιν παράγει τὴν λύην, ὃ σημαίνει τὴν στάσιν, ὅ ἐστι διάστασιν, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὴν διαλυτικὴν τῆς συνδετικῆς ὁμονοίας.

257. φύγαδε ὡς οἴκαδε. A.

276. Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον: ψιλωτέον πάντα, ἵνα κύρια γένηται. παραιτητέον δὲ τοὺς διαλύοντας τὸ Ἀμοπάονα· πιθανώτερον γάρ ἐστι κύριον αὐτὸ παραλαβεῖν, ἵνα τὸ προκείμενον αὐτοῦ πατρωνυμικὸν τυγχάνῃ. A. cf. ad E, 76.

283. ὅ σ' ἔτρεφε. ἡ σέ ἀντωνυμία ἐγκλιτική ἐστι· τὸ δὲ ὅ παρὰ τῷ ποιητῇ κείμενόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὅς. A.

290. ἢ τρίποδ' ἠὲ δύω ἵππους: παραδιαζευκτικὸς ὁ ἤ, ὡς τὸ „ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι“ (Od. 5, 484) A. Cod. in versu Homerico ἠὲ δύο ἤ.

328. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ: τινὲς προπεριέσπασαν τὸ χειρ, ἵν' ἔχῃ ἐντέλειαν πτώσεως αἰτιατικῆς. ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης ὀξύνει, καὶ εὐθεῖαν παραλαμβάνει, ἵνα καὶ σχῆμα γένηται. A.

355. ἀνεκτῶς: ὡς ἀνδρικῶς Ἀρίσταρχος περισπᾷ. λέλεκται δὲ ἡμῖν περὶ τῆς προςῳδίας, ὁπότε διελάβομεν περὶ τοῦ „ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐκέτ' ἀνεκτά“ (Il. 1, 573) A.

379. ἦ τις: περισπαστέον τὸν ἦ σύνδεσμον, ἵνα διαπορητικὸς γένηται. καὶ βεβαιωτικὸς δὲ ὢν περισπασθήσεται. A.

402. γυιώσει μίν σφωϊν: σφωϊν: ἐγκλιτικὴ νῦν ἐστιν ἡ ἀντωνυμία· τρίτου γὰρ προςώπου, τὰ δὲ τρίτα δυϊκὰ τό τε σφωέ καὶ σφωΐν ἐγκλιτικά ἐστιν. ὅτε μέντοι δευτέρου γίνεται τὸ σφωϊν, προπερισπᾶται· ὀρθοτονεῖται γὰρ τὸ „γυιώσειν (potius γάρ· „γυιώσειν) μὲν σφῶϊν“ (416). A.

441. ἀμβωμοῖσι Χρύσιππος ὑφ' ἓν προφέρεται· ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος δύο μέρη λόγου παραλαμβάνει καὶ προπερισπᾷ· λέγει γοῦν καὶ ἀλλαχοῦ „χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν“. (Od. 7, 100). χρὴ μέντοι γινώσκειν ὅτι διὰ τοῦ μ γράφεται κἂν παράθεσις ᾖ ὁμοίως τῷ „ἂμ φόνον, ἂν νέκυας“

(Il. 10, 298). τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας εἴρηται. A. κἂν scripsi pro καί. Transiit in Et. M. 81, 16.

λῖτα: μεταπλασμός ἐστιν, ἔνθεν βαρύνεται, ἐπεὶ πᾶσα αἰτιατικὴ ἑνικὴ ἀπαθὴς εἰς ᾱ λήγουσα βαρύνεται, ὑπεσταλμένης τῆς τινά. ἀπαθὴς διὰ τὸ εὐφυᾶ διφυᾶ καὶ τὰ τοιαῦτα. A.

474. ὄρθαι: ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ ὄρω κέκλιται. ὅτι δέ ἐστι βαρύτονον τὸ ὄρω, πρόδηλον ἐκ τοῦ „ὅτε τ' ὤρετο" (Il. 12, 279) „ὦρτο πολὺ πρῶτος μέν" (Il. 7, 162) A.

527. κηρεσσιφορήτους: συνθέτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους· ἴσως δὲ ἐπεὶ ἀναλύει αὐτὸ „οὓς κῆρες φορέουσιν"· ἔθος γὰρ αὐτῷ πολλάκις τὰ σύνθετα ἀναλύειν. οὐδέποτε δὲ δοτικὴ ἐπεκτεταμένη κατ' ἀρχὴν συντέθειται, οἷον πᾶσι καὶ πάντεσσι — πασιμέλουσα (Od. 12, 70), οὐχὶ παρὰ τὴν πάντεσσι ἡ σύνθεσις· Ναυσικάα, Ναυσίθοος, ἐγχεσίμωροι, τειχεσιπλήτης. κατ' ἀρχὴν δὲ προςέθηκα διὰ τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ κατὰ τέλος συντεθειμένον „γυναικάνδρεσσι ποθεινοί." εἴπερ οὖν τοῦτο ἀληθές, δῆλον ὅτι παράλογον τὸ κηρεσσιφορήτους κατὰ σύνθεσιν ἀναγνωσθέν. ἀλλ' ὅμως ἐπεκράτησεν ἡ Ἀρισταρχειος, δι' ὃν εἴπομεν λόγον. A.

557. πρώονες: ὡς σώφρονες· τὸ γὰρ πρῶνες πληθυντικὸν διῃρέθη καὶ εἰς ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν ἡ περισπωμένη μετηνέχθη. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.

6. Νικίας καὶ Πάμφιλος δασύνουσι τὸ ἀμυδις, ἐπεὶ παρὰ τὸ ἅμα ἐγένετο. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ περὶ Ἀλεξίωνα ψιλοῦσιν, πολὺ δὲ πρότερον καὶ οἱ περὶ Ἀρίσταρχον, καθότι, φασί, φιλεῖ πως τὰ ἀπὸ δασέων [πως] πολλάκις μετασχηματιζόμενα ψιλοῦσθαι, ἡμέρα ἦμαρ, ἡδονὴ ἦδος. πρόδηλον δὲ κἀκ τῆς συναλοιφῆς „πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς" (Il. 12, 385). ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς προςθεῖναι ἐκεῖνο, ὡς ὅτι τὸ ἄλλυδις καὶ ἄμυδις καὶ ἐξαιρέτως τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, καὶ τῇ παραληγούσῃ ἐξαιρέτῳ ἐχρήσαντο, ἢ διὰ τοῦ ῡ ἐξηνέχθησαν. ἐχρῆν οὖν ἁμά-

δις τι εἶναι ὡς χαμάδις. τροπὴ δὲ τοῦ α ἐγένετο εἰς τὸ υ, ὡς τὸ σάρκες σύρκες. καὶ ἐπεὶ Αἰολικὴ ἡ τροπή, καὶ ὁ τόνος Αἰολικὸς καὶ τὸ πνεῦμα. A. Addidi καὶ ἐξαιρέτως.

7. τὸ παρὲξ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ δύο μέρη λόγου ἐστί, καὶ ἐγκλίνονται αἱ δύο προθέσεις, διὸ καὶ πολλάκις εὑρίσκεται καὶ εἰς κ λήγουσα ἡ ἐξ· „παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς" (Od 16, 165). ἔστι δὲ ὅτε τὸ νοητὸν ἐπικρατεῖ τῆς ἐξ προθέσεως, ἔσθ' ὅτε καὶ τῆς παρά· „ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετον" (Od. 12, 276)· „ὣς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ" (Il. 10, 349). ἐνθάδε μὲν οὖν ἡγεῖται ὁ 'Ασκαλωνίτης παρέλκειν τὴν παρά, ἵν' ᾖ ἐξ ἁλός. (Haec recte habere non posse patet. Vide an scribendum sit ἵν' ᾖ ἔξαλος, ut significetur Ptolemaeum ἔξαλα ab ἔξαλος adverbiali significatione positum voluisse.) ἄλλοι δὲ τὴν παρά κυρίως κεῖσθαι, ἵνα γένηται παρ' ἅλα φῦκος, καὶ τὴν ἐξ συντάσσεσθαι πρὸς τὸ ἔχευαν, ὅπερ καὶ βέλτιον· παρ' ἁλὶ φῦκος ἐξέχευαν. μετὰ γοῦν τῆς διὰ οὖσα ἡ ἐξ οὐ τρέπει τὸ ξ· „διὲξ σωλῆνος εἰς ἄγγος" (Archilochi v. Et. M. p. 324, 16). Τυραννίων δὲ ἓν μέρος λόγου ἤκουσεν, ἵν' ᾖ ἐπίῤῥημα, καὶ βαρύνει· καὶ ἔχει λόγον, ὡς Ἡρόδοτος ὡς ἓν „πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος". ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ. A. Scripsimus Ἡρόδοτος (N, 46. v. περὶ μον. 25, 24. Cram. epim. I, 380) pro Ἡρωδιανὸς et ὡς ἓν pro ὡς ἕνα et ἔθνεος ut et in loco π. μ. scripsit pro ἔθνους. Caeterum nunc extrema pars a Τυραννίων edita ex Arsenii scholiis margini editionis principis adscriptis in exemplo Paris. ap. Cram. An. Paris. III. p. 11. Ibi scriptum ὡς Ἡρόδοτος ἐν α'. Ergo poteris pro ὡς ἕνα scribere ἐν δ'. Praeterea addidi ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ. Sic enim statuit, ut intelligitur ex loco l. περὶ μ. Sed restat lacuna ante μετὰ γοῦν.

73. ὑποδεξείη ὡς 'Αργείη, τὸ δὲ (Cod. εἰ) ἀκόλουθον ὤφειλεν εἶναι κοινὸν (h. e. per litteram ancipitem scriptum) ὑποδεξία ὡς παρὰ τὸ ἀνόρεκτος ἀνορεξία. ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ· ἐν μέντοι τῇ καθόλου οὕτως. „πᾶσά τοί ἐσθ' ὑποδεξίη" ἕνεκα μέτρου ἔκτασιν ἔπαθε τοῦ ι. ἀγνοίᾳ μέντοι τἀκριβοῦς διὰ τοῦ ει διφθόγγου τὴν γραφὴν ποιοῦνται, καὶ οὕτως ἔχει ἡ τοῦ 'Αντιφάνους ('Αριστοφάνους Wolfius, potius τῶν ἀντιγράφων) παράδοσις. AD. At certe unum est, in quo hic fallit. Nam

apud Arcadium p. 99 haec habemus τὰ διὰ τοῦ ια παρὰ μελλόντων γενόμενα παροξύνεται, ὀρέξω ἀνορεξία, πέψω ἀπεψία, προδώσω προδοσία. A futuris ducta, ut in hoc libro infra ad Ω, 235.

102. τὸ ἕξεται δασυντέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἕξω μέλλοντος δασυνομένου μέσος ἐστίν. A.

130. Λεσβίδας — ἐξελόμην: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ καὶ πρόθεσιν παραδέχεται ὥςτε εἶναι ἓν μέρος λόγου. A.

134. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν: τὸ η τὸ πρῶτον δασυντέον· ἔστι γὰρ ἰσοδυναμοῦν τῷ ὥς, διὸ καὶ ὁ τέ προςτίθεται σύνδεσμος πολλάκις. ὡς γὰρ λέγομεν „ὥςτε γὰρ ἢ παῖδες νεαροί" (Il. 2, 209) οὕτως „ἣ τε ξείνων θέμις ἐστίν" (Od. 9, 268). τὸ δὲ ἠδὲ ψιλωτέον· σύνδεσμος γάρ ἐστιν ἰσοδυναμῶν τῷ καί, ὁμοίως τῷ „ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι" (Hes. Op. et D. 771). A. Cod. ἀμεῖσθαι.

147. ἐπιμείλια: Ἀρίσταρχος ἓν μέρος λόγου παρέλαβεν ὡς ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει, ἐπί, εἶτα μείλια· οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων· καί ἐστι τὸ ἑξῆς ἐπιδώσω μείλια. Τρύφων δὲ ζητεῖ περὶ τοῦ τόνου, πότερον ὡς ποίμνια ἢ ὡς παιδία. ἡμῖν δὲ δοκεῖ τὸ προπαροξυνόμενον πλέον εἶναι, σπάνιον δὲ τὸ παροξυνόμενον, εἰ οὕτως ὁρισαίμεθα· τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα μονογενῆ τρισύλλαβα, μὴ ὄντα ὑποκοριστικά, εἰ ἔχοι τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους φύσει μακράν, διὰ τοῦ ι ἐκφερομένην, ἤτοι μόνου ἢ καὶ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, προπαροξύνεται, Ἴλιον, ποίμνιον, Σίγριον, λείριον, ἴτριον. οὕτως καὶ μείλιον. σπάνια δὲ τὰ παροξυνόμενα, ὥςπερ τὸ ἰνίον· τὸ γὰρ τειχίον ὑποκοριστικὸν καὶ τὸ κλειδίον. A. Scripsi ποίμνιον, Σίγριον, ἴτριον pro πύμνον, Σίγιον, αἴτιον. Primum offert Eustathius referens haec hoc loco cum his exemplis: Ἴλιον, εἴριον, ποίμνιον, Σίγειον, λείριον. Pro Σίγιον scripsissem Αἴγιον, nisi Σίγειον Eustathii potius ad Σίγριον Lesbi ferre videretur, quod stabit nisi quis ι primum breve demonstrare possit. Quod tertium dedi ἴτριον, ejus de quantitate cum Dindorfio sentio. v. ad libr. περὶ διχρ. p. 297.

150. Ἰρήν: Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὁμοίως τῷ ἐπιθετικῷ Ἱρήν. εἰσὶ δὲ οἳ βαρύνουσιν εἰς ἰδιότητα, ὥςπερ ἐδηλώσαμεν ἐπὶ τοῦ „Ῥίπην τε Στρατίην τε" (Il. 2, 606) „Ὄρθην (Ὀρθήν,

ib. 739). ἡ δὲ αὐτὴ ἀναλογία ἐχώρει καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ος. καὶ πάλιν ὡς ἐπ' ἐκείνων ἐλέγομέν τινα ὁμοτόνως μένειν, οὕτως καὶ ἐπὶ τούτων. καί ἐστιν ὁρίσασθαι τὰ μείναντα ὅτι ἐπαίνων ὀνόματά ἐστιν, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος· οὐ γὰρ τὰ ἐπὶ ἐπαίνου μένει. καὶ τῶν μὲν τρεπόντων ἀρητὴ Ἀρήτη, τῶν δὲ μεινάντων Πινυτή, „μήτηρ πινυτή" (Od. υ, 131)· Ἀγαυή. οὕτως καὶ Ἱρή. A. Cod. μεινάντων πινυτή· μήτηρ δὲ πιστὴ ἁγνη. Caeterum Arcadio 114, 10 cum nostro scholio convenire debet, quocumque modo illum corrigas, fortasse sic: πινυτὴ τὸ ἐπίθετον, Πινυτὴ δὲ καὶ τὸ κύριον, τὸ δὲ προσηγορικὸν εἰσὶν οἳ παροξύνουσι. cf. Lob. Path. 390.

153. πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος: ὡς κέαται. σημαίνει δὲ τὸ ναίονται, γενόμενον παρὰ ὁ νῶ, οὗ παραγωγὸν ναίω. ὅσοι δὲ παροξύνουσιν ὡς ἐπὶ τοῦ ἔσχαται κατὰ τὸ νοητὸν παραλαμβάνουσιν· οὐδ' εὐθεῖαν δὲ ὑγιῶς παροξύνουσιν· ὀφείλει γὰρ ὁμοτονεῖν τῷ νέατοι· Ἀπολλώνιος (? Ἀπολλόδωρος ex schol. L.) δὲ διὰ τοῦ κ γράφει κέαται. A. οὐδ' εὐθεῖαν δὲ scripsi pro οὐδ' ἐνθάδε δὲ.

164. διδοῖς: ὡς ὀρθοῖς. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. καὶ γὰρ τὸ τρίτον „εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα διδοῖ" (Il. 9, 515) A.

167. οἱ δέ: βαρυτονητέον· δύο γὰρ μέρη λόγου, ἀντὶ τοῦ οὗτοι δέ. εἰσὶ δὲ οἳ προπεριέσπασαν, οὐκ εὖ· χρεία γάρ ἐστι τοῦ δὲ συνδέσμου. A.

184. περισπαστέον τὸ πεπιθεῖν· δεύτερος γὰρ ἀόριστος. ABL.

197. ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον. ἦ τι μάλα χρεώ: ἀμφοτέρους τοὺς συνδέσμους περισπαστέον· βεβαιωτικοὶ γάρ. A.

202. καθίστα: ὡς (l. εἰ) καθίστανε τὸ πλῆρες, οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκοπῆς. εἰσὶ δὲ οἳ ἐκτείνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἱστῶ τὴν κλίσιν παραλαμβάνοντες. A. v. explicatiora in libro περὶ παθῶν, Etym. s. ἵστη μὲν ὄμμα.

206. κρεῖον ὡς θεῖον. γέγονε δὲ παρὰ τὸ κρέας. Cf. Et. M. s. v. A.

220. θυηλάς: ὡς ἀπαρχάς. τὰ δὲ διὰ τοῦ ηλη μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καὶ ὀξύνεται, ὥσπερ τὸ γαμφηλή, θυηλή, καὶ βαρύνεται, ὡς τὸ ἀνθήλη. A.

230. ἐν δοιῇ: περισπαστέον· δοτικὴ γὰρ ἀκόλουθος εὐθείᾳ τῇ δοιός, οὗ τὸ θηλυκὸν δοιή. Α.

236. Ἀρίσταρχος ὑφ' ἓν μέρος λόγου τὸ ἐνδέξια, ἐπὶ τὴν δὲ συλλαβὴν τὴν ὀξεῖαν ποιῶν· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης κατὰ παρολκὴν παραλαμβάνει τὴν ἐν πρόθεσιν, ὥστε εἶναι δέξια σήματα φαίνων. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον. Α.

240. ἠῶ: τὴν ἠῶ κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν περισπαστέον, καὶ τὴν αἰδῶ, οὐ μὴν καὶ τὸ Λητὼ καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα· ἀλλὰ τὰ μὲν εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπ' εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς ὁμοτονήσει ὀξυνόμενα, τὸ δὲ ἠώς καὶ αἰδώς μόνα ἕξει ἐπ' αἰτιατικῆς τὴν περισπωμένην τάσιν. Α.

292. οὕτως Ἰρὴν ὀξυτόνως, ὡς ἐν τῇ καθόλου. Α.

321. περίκειται: ὁ Ἀσκαλωνίτης δύο ποιεῖ, περί, εἶτα κεῖται, καὶ προπερισπᾷ· σημαίνει δέ φησι τὸ περισσῶς κεῖται. εἰσὶ δὲ οἳ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι περίκειται ὡς ἀντίκειται, οἷς συγκατατίθεμαι· τί γάρ ἐστι τὸ κωλῦον καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ αὐτὸ νοεῖν; Α.

336. θυμαρέα: τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσαν, θυμήρη. σύνθετον δέ ἐστι παρὰ τὸ ἄρω θυμαρής, καὶ οὕτως ἀνέγνωμεν „Εὔμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρές (Od. 17, 199) διὰ τοῦ α. (Commode ex Et. addetur ὀξυτόνως.) οὐ γάρ ἐστι παρώνυμον διὰ τοῦ ηρης, τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηρης καὶ ωδης παρώνυμα βαρύνεται, ξιφήρης, ὀλιγήρης, τοξήρης, ὀνώδης καὶ βοώδης. Α. Cf. Lob. Path. 267. Transiit in Et. M. 458. Scripsimus ἀρέσκουσαν, θυμήρη pro ἀρέσκουσα θυμήρης, et θυμαρής pro θυμάρης ut recte in Et.

342. αὐτοῦ: ὁ Ἀσκαλωνίτης δασύνει, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν ἀντωνυμίαν, ἀγνοῶν ὅτι Ὅμηρος οὐδέποτε συνθέτῳ κέχρηται ἀντωνυμίᾳ. διὸ καὶ τὰς τοιαύτας κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκομεν „καὶ μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ“ (Il. 1, 271) καὶ „πυκάσασα ἓ αὐτήν“ (Il. 17, 551). τί οὖν ἐστιν ἐνθάδε λέγειν; ἢ ὅτι λείπει ἡ ἕο; ὡς τὸ „ἕο τ' αὐτοῦ πάντα κολούει“ (Od. 8, 211), οὕτως καὶ ἐνθάδε „τὴν ἕο αὐτοῦ φιλέει.“ Α. ἀγνοῶν — ἀντωνυμίᾳ addidi ex V. in quo haec sunt: Πτολεμαῖος δασύνει νομίζων τὸ πλῆρες εἶναι ἑαυτοῦ ἀγνοῶν — ἀντωνυμίᾳ.

343. δουρικτήτην: δουρικτήτη, ὡς ἀριγνώτη, ἵνα τοῦ δουρίκτητος παρώνυμον ᾖ· οὕτως γὰρ φιλεῖ σχηματίζειν ὁ ποιητής, ἀμφιρύτη, περιξέστη· A. De paronymo v. ad Ξ, 372.

353. οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ: δύναται τῇ γενικῇ συντάσσεσθαι καὶ μὴ πάντως σημαίνειν τὸ ἄπωθεν. A. quaest. ep. 94.

392. ὅςτις οἱ: εἰς ἁπλῆν μεταλαμβάνεται ἡ ἀντωνυμία, ὅςτις αὐτῷ· ὅμως δὲ ὠρθοτονήθη (v. Apoll. pron. 54.) περισπασθήσεται οὖν. δείκνυται δὲ ἐν τοῖς περὶ ἀντωνυμιῶν ὡς ὅτι ἡ ἐμοί ἐπὶ δοτικῆς καὶ ἔτι ἡ σοί ὀξύνονται, ἡ δὲ οἷ περιεσπάσθη ἀνακολούθως. A. Addidimus ὅμως δὲ ὠρθοτονήθη.

393. σόωσι: Τυραννίων προπερισπᾷ ὡς νοῶσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ σοῶ περισπωμένου, ἐπεί, φησί, καὶ τὸ εὐκτικὸν κατὰ ἀποκοπὴν εἶπεν „ἦ κέν σφιν νῆάς τε σοῷ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν“ (424) καὶ τὸ δεύτερον „ὅπως κεν νῆάς τε σοῷς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν“ (681). Απίων δὲ διὰ τοῦ α γράφει, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις οὕτως εὑρίσκεται· „σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας“ (Il. 5, 23) καὶ „τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα“ (Od. 5, 103) καὶ „ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ“ (Od. 13, 230)· καὶ ἐπὶ μέλλοντος „κερδαλέης εἴ τίς κεν ἐρύσεται ἠδὲ σαώσει“ (Il. 10, 44). ἡ δὲ πλείων χρῆσις, ὧν ἐστι καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ὡς σώζωσι. καὶ δῆλον ὅτι τοῦ σώωσι συστολὴν αὐτοὺς δεῖ παραδέξασθαι. πρόδηλον κἀκ τῆς μετοχῆς· „τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην σώοντες ἑταίρους.“ (Od. 9, 430) A. (σαῷς et σοῷς Aristarcheum, v. Didymum infr. 681). Cod. σόῳ et σόῳς in versibus Homericis et in priore ἦ pro ἡ.

398. ἔνθα δέ: δύο μέρη λόγου. „ἔνθα δέ τοι θάνατος“ (Il. 20, 390) „ἔνθα δέ κ' αὖθι μένων“ (Od. 5, 208) „ἔνθα δὲ νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος“ (Il. 22, 16). A.

426. ἀπομηνίσαντος: ἕν ἐστιν ὡς ἀπομανέντος· καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν οὕτως οἶδεν „ἀπομηνίσας“ (Il. 2, 772). οὕτως οἶδε καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων. καὶ εἰ παρέλκει δὲ ἡ ἀπό, οὕτως ἀναγνωστέον. A.

449. περιχώσατο: οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται περὶ παλλακίδος· οἱ δὲ περιχώσατο ἀνέγνωσαν, ἵνα σημαί-

νηται τὸ περισσῶς. καὶ οὕτως μᾶλλον ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων. A.

452. προμιγῆναι: πρὸ τοῦ πατρὸς μιγῆναι· ἢ περισσεύει ἡ πρόθεσις. A.

456. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς: εἴτε παρέλκει ἡ ἐπί, φυλαχθήσεται ὁ τόνος ὁ αὐτός, ὡς „ἐπιβουκόλος ἀνὴρ" (Od. 3, 422) καὶ ἐπισμυγερῶς (ib. 195.) εἴτε τὸ ἑξῆς ἐστιν ἐπετέλουν, οὐκ ἀναστραφήσεται πάλιν, καθότι αἱ συναλειφθεῖσαι οὐκ ἀναστρέφονται σεσημειωμένου ἐκείνου „στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεναι" (Il. 18, 191) A.

470. εἰνάνυχες ὡς μονώνυχες, ἀπ' εὐθείας τῆς εἰνάνυξ. A. ?

485. καί σε: οὐκ ἀναγκαῖον ἐνθάδε ὀρθοτονεῖν· οὐδὲ γὰρ ἀντιδιαστολὴ πρὸς ἕτερον πρόσωπον. ἀπολελυμένως οὖν ἀναγνωστέον. A.

494. ἀλλὰ σέ: ἐνθάδε ὀρθοτονητέον: ἔμφασις γὰρ δείξεως. A.

502. παραβλῶπες: προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ τυφλῶπες· ἀπὸ γὰρ ὀξυνομένης εὐθείας ἐγένετο τῆς παραβλώψ. τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ βαρυνόμενα εὑρέθη καὶ ὀξυνόμενα, ὥςπερ τὸ ἑλικῶπες καὶ Κύκλωπες, περὶ ὧν ἐντελέστερον λέγεται ἐν τοῖς περὶ σχημάτων. A.

505. ἀρτίπος: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὁμοίως τῷ ἀελλόπος καὶ τρίπος. A.

506. ἐκτατέον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον. A.

509. Ad h. v. A habet: ἡ διπλῆ ὅτι περισσὸς ὁ δέ σύνδεσμος. διὸ οὐ δεῖ συνεγκλίνειν τῷ ἄρθρῳ τὸν σύνδεσμον. Hic est cur coniicias Aristonici et Herodiani notas per epitomatorem coaluisse, et ultima de accentu ab Herodiano non fuisse apud Aristonicum sed potius ab Herodiano esse. Est tamen aliquid dubitationis praesertim inspicienti scholia ad B, 189. (συνεγκλιτικὸς Apollon. coni. 525, 16. ἀσυνέγκλιτος ib. 508, 1.)

516. ἐπιζαφελῶς: ὡς χαλεπῶς. παρέλκει δὲ πάλιν ἡ ἐπί. ἐχρῆν δέ, ἐπεὶ παρὰ τὸ ζάφελος γέγονε, καὶ ζαφέλως ἡμᾶς ἀνεγνωκέναι βαρυτόνως, ἢ καὶ ἐκεῖνο κατ' ὀξὺν προφέ-

ρεσθαι τόνον. ἀλλὰ μήποτε τὸ μὲν ζάφελος προπαροξύνεται λόγῳ τούτῳ, ὡς τὰ εἰς ος λήγοντα συγκείμενα παρὰ τὸ ζα προπαροξύνεται, ζάθεος, ζάκοτος. οὕτως ζάφελος. τὸ δὲ ζαφελῶς περισπᾶται, ἐπεὶ τὰ διὰ τοῦ λως ἐπιῤῥήματα, παραληγόμενα τῷ ε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, ἐντελῶς, ἐπιμελῶς, οἷς καὶ τὸ ζαφελῶς συνεξέδραμε. πρόςκειται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὸ εὐτραπέλως, ἰκέλως. A. Cod. ἐχθρ pro ἐχρῆν. Correxit Bekker.

526. παραῤῥητοί: ὡς παραμυθητοί καὶ νοητοί κατ ὀξεῖαν τάσιν. A.

529. Κουρῆτες: οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς ἀβλῆτες, πρὸς διαστολὴν τοῦ „κούρητες Ἀχαιῶν“ (Il. 19, 248). οὐκ ἐχρῆν δέ, καθότι οὐ φιλεῖ τὰ εἰς ης λήγοντα ἐθνικὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεσθαι. ἐλέγχεται δὲ καὶ ἡ κλίσις τοῦ κουρῆτες ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων. A.

540. ἔθων: ψιλῶς τὸ ἔθων, καθότι ἐδιδασκόμεθα καὶ ἐκ τῆς συναλοιφῆς „ἣ ἑ μάλιστ' εἴωθε“ (Il. 5, 766). καὶ ἄλλως τὸ ε πρὸ τοῦ θ οὐ δασύνεται, εἰ μὴ εἴη ἀντωνυμικὸν ἐξ ἀποβολῆς τοῦ σ, σέθεν ἕθεν. τὴν γὰρ ὑπό τινων φερομένην ἕδων παραιτητέον. A. ἕδων scripsimus pro ἑδον.

567. κασιγνήτοιο: ὡς Ἀδμήτοιο. τινὲς δὲ προπερισπῶσιν ὡς λευκοῖο, ἵνα γένηται κασιγνητικοῦ· ἡ γὰρ Ἀλθαία, φασίν, οὐχ ἕνα εἶχεν ἀδελφόν. δύναται μέντοι καὶ τὸ βαρυνόμενον ἑνικὸν ἰσοδυναμεῖν τοῦ κασιγνητικοῦ. A. φασίν scripsi pro φησίν.

571. ἠεροφοῖτις: τὰ εἰς ις παρώνυμα θηλυκά, παρακείμενα τοῖς εἰς ης ἀρσενικοῖς βαρυνομένοις, προπερισπᾶται, εἰ φύσει μακρᾷ παραλήγοιτο, πρωθῆβις, πολιῆτις, ἀλεῖτις, πλανῆτις, πρεσβῦτις. οὕτως δὲ καὶ ἠεροφοῖτις. ὅσα δὲ παρὰ τὸ πωλεῖν ἐστίν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, ἀρτόπωλις, ἀλφιτόπωλις· ἀλλ' οὖν καὶ ὅσα παρὰ τὸ κοῖτος, παράκοιτις, ἄκοιτις. τὸ μέντοι δολόμητις οὐκ ἔστι θηλυκὸν ἀλλὰ καὶ ἀρσενικόν· καὶ ἴσως τὸ μῆτις ἔγκειται, ὡς τὸ πολύμητις δολόμητις. καὶ ἔστι σύνθετον. A.

581. ἐπ' ἐμβεβαώς: εἴτε ἓν μέρος λόγου ἐπεμβεβαώς, ὡς ἐμμεμαώς, εἴτε τῇ ὁδοῦ γενικῇ συνάπτεται, οὐ δύναται ἀναστρέφεσθαι· συνήλειπται γάρ. A.

605. τιμῆς ἔσεαι: τινὲς τὸ τιμῆς διὰ τοῦ ῑ γράφουσιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ τιμήεις. οὕτως καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἶπε „καὶ χρυσὸν τιμῆντα" (Il. 18, 475). καίτοι λόγος ἐστίν, ὡς πᾶσα εὐθεῖα ἀρσενικοῦ ὀνόματος ἐν τῇ τελευταίᾳ δύο ἔχουσα φωνήεντα ταῦτα ἐκφωνεῖ, χωρὶς τοῦ Θρᾷξ. οὐκ ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις. Ἀρίσταρχος γὰρ ἄνευ τοῦ ῑ, οὐχ ὑγιῶς δὲ γενικὴν ἐκδέχεται, λειπούσης φράσεως· τιμῆς γάρ φησιν ἄξιος ἔσῃ. ὁ δὲ Χαῖρις βοηθῶν αὐτῷ φησιν ὅτι ἐπιφέρει „οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς." A. Herodianum voluisse τιμῆς sine ι subscripto, sed pro adiectivo accepisse ex τιμήεις, patet ex M, 201. Cf. Io. Al. p. 8, 30. Arcad. 26, 17. Cod. Θράξ·

ἀλαλκών: ὀξυτονητέον· δευτέρου γὰρ ἀορίστου ἐστίν. ὡς ἀγαγών καὶ ἀγαγεῖν, οὕτως καὶ ἀλαλκών καὶ ἀλαλκεῖν. A.

614. ἵνα μημοι ἀπέχθηαι φιλέοντι: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναγινώσκει ἵνα μημοι τὰς δύο βαρυτόνως, οἷον ἵνα μὴ ἐμοὶ κατ' ὀρθὴν τάσιν· συγκριτικὴ γάρ ἐστι, φησίν, ὡς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. καὶ ὑγιῶς φησιν. ἡ μέντοι παράδοσις ἐγκλιτικῶς ἀνέγνω, ἐπὶ τὴν μή τὴν ὀξεῖαν τιθεῖσα, ὁμοίως τῷ „μή μοι οἶνον ἄειρε" (Il. 6, 264), τῷ μὴ εἶναι ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ τὸ ε̄, ἀλλ' ἀποβεβλῆσθαι. καὶ ὁμοία ἐστὶν ἡ πλάνη τῷ „ἤ μ' ἀνάειρε ἢ ἐγώ σε" (Il. 23, 724) καὶ τῷ „τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν" (Od. 1, 251), εἴγε ἐχρῆν καὶ ταῦτα ὀρθοτονεῖσθαι. ἀλλὰ τῷ μὴ ὁρᾶσθαι κατ' ἀρχὴν τὸ ε̄ οὕτως ἀνέγνωσαν· τοῦτο γὰρ ἐπακολουθεῖ τοῖς πρωτοτύποις. ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς ἐπιγνῶναι ὅτι κρᾶσις δύναται ἐπακολουθεῖν, καὶ οὕτως ῥῶσαι τὴν ὑγιῆ ἀνάγνωσιν. A.

680. αὐτόν σε: ὁ Ἀσκαλωνίτης ὀρθοτονεῖ τὴν σέ, ἐπεί, φησίν, ἀεὶ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς αἱ πρωτότυποι φιλοῦσιν ὀρθοτονεῖσθαι. ἐχρῆν δὲ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ὁρίσασθαι, παραιτήσασθαι δέ τινα Ὁμηρικὰ ἄλλως ἀνεγνωσμένα δι' αἰτίαν τινά· „κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι" (Il. 10, 242)· „εἰ μή τίς σ' αὐτόν". ἄλλως τε αἱ πρὸ τῆς αὐτός εἰσιν αἱ ὀρθοτονούμεναι, οὐχ αἱ μετὰ τὴν αὐτός. ἐγκλιτικῶς οὖν ἀναγνωστέον. A. Cod. τις σαυτόν.

ΕΙΣ ΤΗΝ Κ.

18. Πάμφιλος τὴν ἐπί ἀναστρέφει· πιθανώτερον δέ ἐστι τὸ ἀκόλουθον φυλάττοντας ἀναγινώσκειν ἐπὶ πρῶτον Νέστορα. οὕτως ὁ Ἀσκαλωνίτης. Α.

19. εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο: εἰσὶν οἳ ἀνέγνωσαν καθ' ἓν μέρος λόγου, ὡς εὔμητιν, κακῶς· δύο γάρ ἐστι μέρη λόγου σὺν καὶ μῆτιν· τὸ δὲ ἑξῆς ἐστι συντεκτήναιτο μῆτιν. Α.

25. οὐ δὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε: Τυραννίων τὴν αὐτῷ ἀντωνυμίαν καθ' ἓν ἐλάμβανεν ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης τὸν αὖ σύνδεσμον παρελάμβανε, καὶ τὸ τῷ ἰσοδυναμοῦν τῷ τούτῳ, ὁμοίως τῷ „τοῦδ' αὖ τοῦ λυκάβαντος“ (Od. 14, 161). ἴση δέ μοι δοκεῖ ἡ ἀνάγνωσις εἶναι. ἐπὶ μέντοι τοῦ τοῦδ' αἶ τοῦ λυκάβαντος κατεπεῖγόν ἐστιν αἶ, εἶτα τοῦ ἀναγνῶναι· κωλύεται γὰρ ἐνθάδε ἐμπαραληφθῆναι ὑπὸ τοῦ σημαινομένου τὸ αὐτοῦ. (cf. schol. Q. eo loco.) Α.

38. Ἀρίσταρχος ἐπίσκοπον ὡς κατάσκοπον. Νικίας δὲ ἀναστρέφει τὴν ἐπί, ἵν' ᾖ ἐπὶ Τρώεσσιν. εἰσὶ δὲ οἳ ἀνεγνώκασιν ἐπισκοπόν ὡς ἀγακλυτόν, ἵνα παρέλκῃ ἡ ἐπί. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ συγκατατίθεσθαι· καὶ γὰρ ἤδη ἡ συνήθεια ἐπίσταται τὴν τοιαύτην σύνθεσιν. χρὴ δὲ νοεῖν ὅτι πολλὴ ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν ἁπλότητι καὶ ἐν συνθέσει· „δμωάων σκοπός ἐσσι“ (Od. 22, 396) „καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ἑταίρων“ (Od. 8, 163). Α. Inserui ἐπίσκοπον ὡς post Ἀρίσταρχος.

56. φυλάκων: ὡς σκυλάκων· ἐπὶ γὰρ τῶν ἀνδρῶν τέτακται οὐκ ἐπὶ τῶν τόπων. Α.

65. τὸ ἀβροτάξομεν ψιλωτέον ὁμοίως τῷ ἤμβροτες. τινὲς γοῦν κυρίως ἡγοῦνται τὸ βροτοῦ μὴ ἐπιτυχεῖν ἀλλ' ἁμαρτεῖν, ὥστε καὶ στέρησιν ἔγκεισθαι. Α.

67. ἐγρήγορθαι: τὸ ἐγρήγορθαι ἀνέγνωμεν προπαροξύνοντες, οὐκ ἐχρῆν δέ. εἴτε γὰρ συγκοπή ἐστι τοῦ ἐγρηγορέναι, εἴτε παθητικός, ὀφείλει παροξύνεσθαι, καθότι τὰ εἰς θαι λήγοντα ἀπαρέμφατα, ἔχοντα πρὸ τοῦ θ ἀμετάβολον, παροξύνεται, κε-

κάρθαι, τετίλθαι, ἐσπάρθαι· μίαν μέντοι ἀφορμὴν ὁρῶ τοῦ δύνασθαι προπαροξύνεσθαι τὸ ἐγρήγορθαι τὸ τὰ εἰς θαι λήγοντα, τῇ ορ συλλαβῇ παραληγόμενα, μὴ παρ' ἄλλῃ τινὶ διαλέκτῳ ὁρᾶσθαι, ἢ τῇ Αἰολίδι, τέτορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι· ὅθεν ἐπεὶ ἡ παράληξις Αἰολικωτέρα ἐγένετο, καὶ ὁ τόνος ὁμοίως τοῖς προκειμένοις. A. Addidi παθητικός. Eust. et, quo item venit, Etym. 312, 41 habent ille εἴτε ἀπὸ τοῦ ἔγρω γίνεται, hoc εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐγείρω.

93. αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια: πιθανώτερόν πώς ἐστιν ἀναστρέφειν· δύναται δὲ καὶ τὸ ἕτερον. A.

95. ἐκθρώσκει: Νικίας κατ' ἰδίαν τὴν πρόθεσιν ποιεῖ, ἵνα τὸ ἑξῆς γίνηται ἐκ στηθέων θρώσκει. ἄμεινον δὲ ἓν ποιεῖν, ἐκθρώσκει ὡς ἐκτρέχει. A. Cod. ἐκτρέχειν.

ὑπό: κακῶς Νικίας ἀναστρέφει· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ. A.

105. ὅσα πού νυν ἐέλπεται: τὸ νῦν ἐνθάδε συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τοῦ „δεῦρό νυν ἢ τριπόδος" (Il. 23, 485). A.

109. δουρὶ κλυτόν: τὸ κλυτός, εἰ πτωτικὸν κατάρχοι ἐν συνθέσει, βαρύτονόν (v. Et. et Schol. Od. mox laudatos) ἐστι, τοξόκλυτος, ὀνομάκλυτος, εἰ δὲ ἄπτωτον (addiderat fortasse, si accurate hic loqui animus erat, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν propter πρόκλυτος v. Epim. Cram. I, 378 vel Et. M. p. 215, 25 Schol. Od. α, 30) φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον, περικλυτός ἀγακλυτός. ὅτι γὰρ σύνθετόν ἐστι, δῆλον ἐκ τοῦ μένειν τὸ α τῆς ναυσίθοτικῆς· κατ' ἰδίαν γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ ἢ διὰ τοῦ η λέγεται ἢ διὰ τοῦ ε, ἐν δὲ συνθέσει διὰ τοῦ α, Ναυσικάα, Ναυσίθοος. τὸ μὲν οὖν δουρὶ κλυτὸς ἐν παραθέσει ἐστίν. A. Inserui βαρύτονον post συνθέσει, scripsique παραθέσει pro παρασυνθέσει.

134. οὔλῃ δ': ὡς κούρῃ· οὕτως γὰρ καὶ τὸ ἀρσενικὸν αὐτοῦ ἐβαρύνετο „οὔλων τε ταπήτων" (Il. 16, 224). τούτῳ συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων καὶ Ἀρίσταρχος. καὶ μήποτε ἀνάλογος ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις πρὸς τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἴ γε ὀξυτονοῦσι τὸ ὄνομα, λέγοντες οὐλὸς ἄνθρωπος καὶ οὐλὴ κόμη. οὐ δέον δέ· τὰ γὰρ εἰς λος λήγοντα

δισύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ ἄλλο σύμφωνον, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἤτοι μόνῳ ἢ μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, βαρύνεται, πόλος, στόλος, θόλος, κοῖλος, δοῦλος. οὕτως καὶ οὖλος. προσέθηκα δὲ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ ἄλλο σύμφωνον διὰ τὸ μοχλός, πολλός. τὸ μέντοι θολός ὀξυνόμενον πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐστι. A.

174. ἤ: ἄμφω τοὺς συνδέσμους ἐγκλιτέον· διαζευκτικοὶ γάρ εἰσιν. V.

210. τὴν σφίσι νῦν ὀρθοτονητέον, καὶ διὰ τὴν σύνταξιν καὶ διὰ τὴν μετάληψιν. εἰς γὰρ σύνθετον. A.

242. κελεύετέ μ' αὐτόν: 'Αλεξίων τὸ ε τῇ ἀντωνυμίᾳ δίδωσιν, οὐ τῷ ῥήματι τελικόν, καὶ δοκεῖ ὀρθοτονεῖν, ὡς εἰ καὶ συνθέτως ἐλέγετο ἐμαυτόν. καὶ τοῦτό γε ἐχρῆν εἶναι· ἀεὶ γὰρ αἱ τοῦ πρώτου προσώπου ἀντωνυμίαι προτασσόμεναι τῆς αὐτός ὀρθοτονοῦνται. ὁ μέντοι 'Ασκαλωνίτης καὶ 'Αρίσταρχος ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώκασιν, ἐπὶ τὴν τε συλλαβὴν ποιοῦντες τὴν ὀξεῖαν, ἵνα μὴ ὡς κατάλληλον φανῇ τὸ ἐμαυτὸν ἑλέσθαι. A.

246. ἑσπομένοιο: δύναται καὶ σπομένοιο, ὥς φησιν ὁ 'Ασκαλωνίτης· καὶ ὅμοιόν ἐστι τοῦ „ὁ δὲ ἑσπόμενος περὶ δουρί" (Il. 13, 570). εἰ δὲ 'Αρίσταρχος δασύνει τὸ „εἰ δέ σὺ (est nunc ἀλλὰ σοί) ὦ μέγ' ἀναιδές ἅμ' ἑσπόμεθ'" (Il. 1. 158) ἀνάγκη πᾶσα κατ' αὐτὸν δασύνειν καὶ τὴν μετοχὴν καὶ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεσθαι. A.

247. περίοιδε: οἱ μὲν ὡς σύνοιδε ἀνέγνωσαν, ἓν ποιοῦντες καὶ τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν· οἱ δὲ κατὰ παράθεσιν ἵνα γένηται περισσῶς οἶδε. δύναται δὲ καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ αὐτὸ νοεῖσθαι, ὡς καὶ 'Αρίσταρχος βούλεται. A.

258. καταῖτυξ: ἡ καταῖτυξ προπερισπᾶται. πάντα τὰ εἰς υξ συστέλλει τὸ υ, τὰ μέντοι διὰ τοῦ κ κλινόμενα ἐνίοτε ἐκτείνει τὸ υ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων, οἷον βόμβυκος, κήρυκος· τὸ γὰρ „κήρυκι 'Ηπυτίδῃ" (Il. 17, 324) συνέσταλται διὰ τὸ μέτρον. A. Inserui verba ἐπὶ τῶν — κήρυκος. V. περὶ διχρ. 285, 21 sqq.

266. 'Ελεῶνος: εἰσὶν οἱ ψιλοῦσιν. ὁ δὲ 'Ασκαλωνίτης φησὶ δασύνεσθαι. ἔστι δέ τινα ἃ ἱστορίᾳ τοπικῇ κατέχεται. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τούτου. ἱστοροῦσι γὰρ οὕτως δασέως τὴν πόλιν λέγεσθαι· πῶς οὖν ἐν τῷ καταλόγῳ ψιλῶς ἀνέγνωμεν „οἵ τ'

Ἐλεῶν' εἶχον" (Il. 2, 500); φασὶ γὰρ κἀνταῦθα τὴν Βοιωτιακὴν εἶναι πόλιν. εἰ μὴ λέγομεν ὅτι οὐ πάντως ἐπικρατεῖ ἡ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆσις καὶ ἐπὶ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν· A. Addidi quae sunt ab εἰ μὴ usque ad ἀνάγνωσιν; nam hoc fere excidisse certissimum v. M, 20. Aristarch. stud. Hom. p. 272.

273. κατ' αὐτόθι: φασὶ παρέλκειν τὴν κατά· διὸ φυλάσσειν τὸν αὐτὸν τόνον. κἂν μὴ παρέλκῃ δέ, συντάσσηται δὲ τῷ λιπέτην, οὐ δύναται ἀναστρέφεσθαι κατὰ δύο τρόπους, καὶ ἐπεὶ συνήλειπται καὶ ἐπεὶ μεταξὺ πέπτωκεν ὁ δέ σύνδεσμος. A.

281. εὐκλεῖας περισπαστέον· ἐκ γὰρ τοῦ εὐκλέας ἐγένετο κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ῑ· λέγει γάρ, δὸς ἡμᾶς εὐκλεεῖς καὶ ἐνδόξους. οἱ δὲ ἐκτείνοντες ἄνευ λόγου ἐκτείνουσιν. A.

292. Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἀνέγνω ἧνιν ὡς μῆνιν· καὶ τοῦτο ὀφείλει εἶναι τὸ ἀνάλογον· Τυραννίων δὲ ὀξύνει τὴν πρώτην· καὶ δῆλον ὅτι δώσει καὶ τὴν ἐπὶ τέλους ἐκτείνεσθαι· ὀξεῖα γὰρ κατὰ μακρᾶς βραχείας ἐπιφερομένης οὐ πίπτει κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, ὑπεσταλμένων τῶν σεσημειωμένων, λέγω δὲ τοῦ εἶθε, αἶθε, ναίχι, περὶ ὧν καὶ λόγον δεδώκαμεν. τάχα οὖν καὶ τὸ ηνιν ἐκτείνει ὁ Τυραννίων διὰ τὸ μέτρον, οὐχὶ διὰ τὸ πληθυντικὸν „ἤνις ἠκέστας" (Il. 6, 99)· καὶ γὰρ πόλῑς λέγουσι καὶ πόλῐν καὶ μάντῑς καὶ μάντῐν. A.

307. οἵ: ὀρθοτονεῖται καὶ περισπᾶται καὶ εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται. A.

335. κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει ἵνα γένηται ἐπὶ κρατί, οὐχ ὑγιῶς· μέσος γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ. τὸ δὲ ἑξῆς δεῖ διαστέλλειν κατὰ τὸν ποιητὴν κτιδέην ἀπὸ τοῦ κ̄ ποιουμένους τὴν ἀρχήν, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις φησὶ „τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην" (458). A.

351. ἐπί: οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεπτέον· μεταξὺ γὰρ πάλιν σύνδεσμος, ἐφ' ὅσον ὅρια· A.

373. εὐξου: Πτολεμαῖος περισπᾷ, λέγων ἐκ τοῦ ἐυξόου συνηλεῖφθαι. οὐκ ἀναγκαῖον δέ· εἰ γὰρ ἤδη τέτριπται εὔξου ὡς ἡσύχου, δῆλον ὅτι τὸ ἐύξοος πολὺ πρότερον ἐύξους ἐγένετο ὡς εὔνους· καὶ οὕτως τὸ εὔξου ὡς εὔνου. A.

466. δέελον: ταὐτόν ἐστι τῷ δῆλον· διὸ καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα καὶ ψιλοῦται τὸ δεύτερον ε. Α.

475. παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο: ψιλωτέον τὸ ἐξ· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν, ἐκ πυμάτης, ἐκ τῆς ἄντυγος ἐδέδεντο τοῦ δίφρου, ἐξ ἀκρᾶς τῆς ἐπιδιφριάδος. ἔνιοι δὲ κακῶς δασύνουσιν ὥστε κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἓξ ἵππους δεδέσθαι. Α.

505. 6. 7. ἤ: διαπορητικὸς ὁ ὕστερος, διὸ περισπαστέος.: τὸν δὲ πρῶτον καὶ δεύτερον ἐγκλιτέον. Α. Sic scripsi pro διαπορητικοὶ οἱ ὕστεροι. διὸ περισπαστέον τὸν δεύτερον. τὸν δὲ πρῶτον καὶ τρίτον ἐγκλιτέον. v. quaest. ep. p. 55.

546. ἤ τίς σφωε πόρεν: τὸ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ π ἄρχεται καὶ ἡ σφωέ τρίτου προςώπου ἐγκλιτική ἐστι, σημαίνουσα τὸ αὐτούς· „τίς τ' ἄρ' σφωε θεῶν" (Il. 1, 8)· „ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμός" (Od. 8, 317)· ὥςτε οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς οὐδὲ μονοσύλλαβον τὴν σφώ, εἰ μή ποτε ὀρθοτονεῖται καὶ δευτέρου προςώπου ἐστὶ καὶ σημαίνει τὸ ὑμεῖς ἢ ὑμᾶς· „σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον" (Il. 11, 782). ἔνθεν οὖν οἱ ἀκριβέστερον αὐτὰ παραφυλάξαντες ἔκθλιψιν δεδώκασι τοῦ ε ἐν τῷ „εἰ μή σφω Αἴαντε διέκρινον" (Il. 17, 531) ἵνα τὸ διηνεκὲς φυλαχθῇ. Α.

574. τοῦ ἐπεί τὴν τελευταίαν ὀξυτονητέον· ἐγκλιτικὴ γὰρ ἡ σφίν. Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Λ.

24. βαρύνεται τὸ οἶμος ὡς οἶκος· δοκεῖ δέ μοι κατά τινα ἀφορμήν· φιλεῖ γάρ πως τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου ἀρχόμενα βαρύνεσθαι, ὁπότε πρὸ τῆς ος συλλαβῆς σύμφωνα ἢ σύμφωνα ὑπάρχει — φημὶ δὲ διὰ τὸ Οἰός· οὕτως γὰρ λέγεται δῆμος παρ' Ἀθηναίοις κατ' ὀξεῖαν τάσιν — οἷον οἶκος, οἶτος, οἶκτος, οἶνος. οὕτως καὶ οἶμος. Α.

35. λευκοί: ὀξυτονητέον, ἵνα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κέηται. εἰσὶ δὲ οἳ περισπῶσιν, ἵνα γενικὴ γένηται, ἐπίθετον τοῦ κασσιτέρου, κακῶς· ἔθος γάρ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν Θεσσαλικὴν

ταύτην καλουμένην γενικὴν εὑρίσκεσθαι, εἰ μὴ μέτρον κωλύοι· εἰ γὰρ κωλύοι, ἡ κοινὴ παραλαμβάνεται. παρεκτέταται τὸ κεφάλαιον Ἡρωδιανῷ. A.

36. ἡ ἐπί πρὸς τὸ ἐστεφάνωτο συντάσσεται· διὸ τὸν τόνον φυλακτέον. A.

51. φθάν: ὁ Ἀρίσταρχος βαρύνει· καὶ δῆλον ὅτι ὑγιῶς· κοιμίζεται γὰρ ἡ ὀξεῖα ἐν τῇ συνεπείᾳ· „Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε" (Il. 13, 1). ἔστι δὲ ὁ νοῦς τοιοῦτος, ἔφθασαν δὲ κατὰ τὸ πολὺ οἱ πεζοὶ τοὺς ἱππεῖς προδιαταγέντες ἐπὶ τῆς τάφρου. A.

68. ὄγμον: ὡς ὄλβον. τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ο καὶ ἔχοντα δύο σύμφωνα ἢ πλείονα βαρύνεσθαι θέλει, οἷον ὄκνος, ὄμβρος, ὄῤῥος, ὄσσος, Ορθος (sc. Ορθος τὸ μονογενές ut loquitur Ω, 316. ubi vid.) ὄρφος. οὕτως καὶ ὄγμος. A. ὄσσος Eust. habet, Cod. ὅσσος. Sed nec illud credo ab Herodiano hic cum reliquis positum esse. Fort. ὄγκος.

75. τὸ πάρεσαν τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἐκ δέ τοῦ παρῆσαν ἐγένετο. A.

ἕκηλοι: δασύνεται. τὸ γὰρ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεσθαι θέλει, ὁπότε μὴ ἐκ κλίσεως τυγχάνοι ῥήματος ἢ ἀπὸ προθέσεως. A. cf. E, 759 ubi additum ἢ μεμελετηκὸς ἀφαιρεῖσθαι.

88. ἅδος: δασυντέον· τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ δ ὂν καὶ μὴ ἔχον στερητικὴν ἔννοιαν ἢ κρᾶσίν τινα (h. e. vel, etiamsi στερητικὸν sit, tamen crasin habeat) δασύνεσθαι θέλει, στερητικὴν μὲν οὕτως, κατὰ κρᾶσιν, ἀδαής ἀδρανής ἀδευκής. (Haec sic scribenda videntur: οὕτως ἀδαής, ἀδρανής, ἀδευκής, κατὰ κρᾶσιν ᾅδης cf. Arcad. 197, 19.) μὴ οὕτως δὲ ἔχον ἁδρός, ἁδινός, Ἁδρίας. διὸ καὶ τὸ Ἄδωνις κρεῖττόν ἐστι δασύνειν, ἵνα καὶ παρὰ τὸ ἁδεῖν τῇ δαίμονι ἐτυμολογηθῇ. A. Cf. ad hunc locum supra E, 203. Praeterea huc pertinet lexic. de spiritu post Amm. p. 189 τὸ Ἀδρίας παρ' Ὁμήρῳ δασύνεσθαί φησιν Ἡρωδιανός, ἐν δὲ τῷ καθόλου ψιλοῦσθαι. Moschopul. ap. Titz. p. 32. Ἀδρίας, εἰ καὶ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ ψιλοῦσθαί φησι. Qui illud παρ' Ὁμήρῳ quid sit recte interpretatur, caeterum negligentia rem pervertit.

101. βῆ ῥ' Ἴσον: κατὰ διάστασίν ἐστι, βῆ ῥα, εἶτα Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον. A.

141. ἕμεν: δασυντέον· τὸ γὰρ εἶναι καὶ ἀφεῖναι παραγωγῶς γέγονεν ἕμεναι, ὡς τὸ θεῖναι θέμεναι. A.

160. κείν': λέγει ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου· τὰ ὀξύτονα ἡνίκα ἐκθλίβηται τὴν ὀξυνομένην συλλαβήν, ἀναπέμπει τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τὴν ὀπίσω συλλαβήν, καὶ ἐὰν ᾖ ἡ ἐκθλιβεῖσα συλλαβὴ ἡ ἔχουσα τὴν ὀξεῖαν βραχεῖα, ἡ δὲ ὀπίσω συλλαβὴ φύσει μακρά, τῷ τονικῷ παραγγέλματι γίνεται περισσώμενον. περισπᾷ γοῦν τὸ δῆλον (δεῖλ' Heyn.) ἐν δὲ τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ ἐναντιοῦται τούτῳ. A. Cf. P, 201 et Λ, 441.

192. ἄλεται. ψιλοῦται εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐκκλίνειν τάσσηται, ὥς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης, εἴτε ἐπὶ τοῦ συστραφῆναι, ὡς καὶ Τυραννίων, ᾧ καὶ μᾶλλον συγκατατίθεμαι. πολλὴ δὲ ἡ κίνησις αὐτοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ· ὁριστικὸς μὲν γὰρ δεύτερος ἀόριστος „τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη“ (Il. 13, 408) καὶ πληθυντικὸν τρίτον κατὰ συγκοπὴν „οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν“ (Il. 22, 12), ἀπαρέμφατόν τε „ἢ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι“ (Il. 16, 714) .καὶ ὥσπερ ἡ φανείς μετοχὴ οὕτως καὶ ἡ ἀλείς· „οἴμησεν δὲ ἀλείς“ (Il. 22, 308) καὶ οὐδέτερον „ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ“ (Il. 23, 420), καὶ πληθυντικὸν ἀρσενικὸν „αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες“ (Il. 21, 534), καὶ γενικὴ „πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων“ (Il. 21, 607). τούτου τοίνυν ὑποτακτικὸν ἄληται ὡς λάβηται. συστολὴ οὖν ἐγένετο ἢ μεταβολὴ ἐγκλίσεως ὁμοίως τῷ „ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων“ (Il. 9, 409)· „ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπευτής“ (Od. 14, 400) καὶ τὸ „ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ“ (Il. 20, 173)· τὸ δὲ ὅλον γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, ὃ σημαντικόν ἐστι τοῦ πλανῶ, ὅπερ ψιλοῦται. A. Cf. Σ, 76. — Initium Et. M. 59.

223. Κισσῆς: ὡς Ἑρμῆς· καὶ μήποτε παρὰ τὸ Κισσὸς παρώνυμόν τι ἐγένετο Κισσέας καὶ κατὰ συναλοιφὴν Κισσῆς. A.

239. οἷ: ὀρθοτονητέον· εἰς γὰρ σύνθετον ἡ μετάληψις. A.

λίς: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὀξύνει· ὁ δὲ Αἰσχρίων περισπᾷ. ὡς γὰρ παρὰ τὸ μῦς μῦν φησὶ καὶ νοῦς νοῦν οὕτως καὶ λῖς λῖν· „ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων“ (480). καὶ ἔστι συγκατατίθεσθαι τῷ Αἰσχρίωνι, ὅτι μᾶλλον ὀφείλει περισπᾶσθαι, εἰ καὶ

μηδὲν τῶν εἰς ις ληγόντων καὶ ἀρσενικὸν γένος ὑπισχνουμένων περιεσπάσθη. καὶ τάχα καθ' ἕτερον λόγον, ἵνα τὸ ἐπιθετικὸν καὶ σημαῖνον γένος θηλυκὸν καὶ ὀξυνόμενον ἀποφύγῃ. λέγω δὲ τὸ „λίς πέτρη" (Od. 12, 64). τῷ μέντοι χαρακτῆρι τοῦ κίς καὶ θίς καὶ ῥίς, καίτοιγε διαφόρως κλιθεῖσι πρὸς τὸ λίς, συνεξωμοίωσεν αὐτὸ κατὰ τόνον ὁ Ἀρίσταρχος· καὶ οὕτως ἐπείσθη ἡ παράδοσις. A.

249. κρατερὸν ῥά ἑ πένθος: ὁ ῥά σύνδεσμος ἐγκλιτικὸς ὢν φυλάξει τὴν ἰδίαν ὀξεῖαν διὰ τὴν ἓ ἀντωνυμίαν νῦν ἐγλιτικὴν οὖσαν. A.

251. τὸ εὐράξ ὀξύνεται, καθότι τὰ εἰς αξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξύνεται, ὑπεσταλμένου τοῦ ἅπαξ· σημαίνει δὲ τὸ ἐκ πλαγίου. A.

257. ὄπατρον: ψιλωτέον, οὐχ ὡς οἴονται διὰ τὴν συγκοπήν· πολλὰ γάρ φασι διὰ τὴν συγκοπὴν ψιλοῦσθαι. ἀπεδείξαμεν δὲ ἡμεῖς ἐν ἑτέροις, ὡς καὶ δασύνεται· ἑστήκαμεν γοῦν καὶ ἕσταμεν, Ἡράκλεες Ἥρακλες. τί οὖν ἐκώλυεν, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁμόπατρος ἦν, τὸ κατὰ συγκοπὴν πάλιν δασύνεσθαι; ἄμεινον οὖν λέγειν ὅτι φιλεῖ τὸ ο πρὸ τοῦ π κείμενον μὴ κατὰ ἀναφορικὴν ἔννοιαν ψιλοῦσθαι, ὀπιπεύω, ὀπή, ὀπώρα. παρὰ τὸ ἕπω δασυνόμενον ψιλούμενον ἐγένετο ὀπάων. οὕτως οὖν ἔχει καὶ τὸ ὄπατρος. προσέθηκα δὲ εἰ μὴ ἀναφορικὴ σημασία, διὰ τὸ ὁποῖος, ὅπως καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀντιπίπτει δὲ τῷ προκειμένῳ κανόνι τὸ ὁπλή καὶ τὸ ὅπλον καὶ τὰ ἀπὸ τούτων παρηγμένα. A.

263. τὸ ἔδυν συσταλτέον· ἐστὶ γὰρ πληθυντικὸν κατὰ συγκοπὴν γενόμενον ἐκ τοῦ ἔδυσαν. A.

270. προϊεῖσι: ὡς τιθεῖσι· καὶ γὰρ ἐν ἑτέροις „ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν" (Il. 3, 152). ὁμοτονεῖν δὲ θέλει τὰ εἰς ι λήγοντα τοῦ ἐνεστῶτος ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς τῶν μετοχῶν, ὁπότε καὶ ὁμοφωνοῦσιν. ἱέντες ἱέντων ἱεῖσι· οὕτως οὖν καὶ τὸ ῥῆμα. μάχεται τὸ φασί· ῥῆμα γὰρ ὀξύνεται, μετοχὴ δὲ ὂν βαρύνεται. A. Cf. Γ, 152.

μογοστόκοι: Ἀρίσταρχος παρξύνει· δραστικὴ γάρ φησιν ἔννοιά ἐστιν. οὐ γὰρ αἱ Εἰλείθυιαι πάσχουσιν, ἵνα προπαροξύνωμεν, ἀλλ' ἐνεργοῦσι κατὰ τῶν τικτουσῶν. ἔφαμεν δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συνθέτων ἐνέργειαν ὑπισχνούμενα παροξύνεσθαι, εἰ μὴ κανών τις κωλύοι·

(Γ, 354). εἰσὶ γάρ τινες κανόνες καθ' οὓς κἂν ἐνέργεια σημαίνηται πάντως προπαροξύνεσθαι δεῖ. μάχεται μέντοι ἄντικρυς τὸ „ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες“ (Il. 4, 509)· ἐνεργητικὸν γὰρ ὂν καὶ μὴ ὑποπῖπτον κανόνι τῷ προπαροξυτονοῦντι προπαρωξυτονήθη. A.

297. ὑπεραέϊ: ὡς εὐσεβέϊ, κατὰ διάστασιν. ἔφαμεν γὰρ τὰ παρὰ τὸ ἄω συντιθέμενα καὶ εἰς $\overline{ης}$ λήγοντα ὀξύνεσθαι, ἀκραής, δυσαής· οὕτως ὑπεραής. A.

301. Ἀσαῖον: προπερισπαστέον· παρὰ γὰρ τὸ αἶσα γέγονεν, καὶ ἐξέστη πρότερον τὸ $\overline{ι}$· τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς $\overline{α}$ ληγόντων μακρᾷ παραληγομένων παραγόμενα διὰ τοῦ $\overline{αιος}$ προπερισπᾶσθαι θέλει, μοῦσα Μουσαῖος, γενναῖος, Πισαῖος, ἑρσαῖος est enim propria forma ἕρσα non ἕρση. (v. Ξ, 351). οὕτως καὶ Ἀσαῖος. οὐ μάχεται τὸ Ἥραιος προπαροξυνόμενον· πρὸς γὰρ ἀντιδιαστολὴν τοῦ προπερισπωμένου ἐπιθετικοῦ ἐγένετο. (cf. N. 791.) τὸ μέντοι Πείραιος προπαροξυνόμενον παρὰ ῥῆμα τὸ πειρῶ ὡς παρὰ τὸ φιλῶ Φίλαιος. οὕτως καὶ παρὰ τὸ βέβηκα ὁ βέβαιος. A. Cod. ἑρσαῖος. Et inserui ῥῆμα — παρὰ.

306. ἀπὸ τοῦ ἀργεστής ὀξυτόνου Βοιωτιακὴ γενικὴ ἡ ἀργεστᾶο προπερισπωμένως. A.

326. παλινορμένω: Τυραννίων δύο ποιεῖ, ὁ δὲ Ἑρμαπίας σύνθετον ἐκδέχεται καὶ Ἀρίσταρχος. εἴρηται δὲ περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πάλιν ὡς πρὸς τὰς μετοχὰς ἐν τῇ Α, ὅτε περὶ τοῦ πλαγχθέντας διελαμβάνομεν. Significat A, 59. Cf. Π, 95. Transiit in Et. M.

358. καταείσατο: ψιλωτέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἴδω βαρυτόνου ὁ σχηματισμός. A.

365. ἦ θήν σ' ἐξανύω: τὸ ἀνύω φυλακτέον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου, λέγω δὲ τοῦ βαρέος· ἐνεστὼς γάρ ἐστιν ἀντὶ μέλλοντος. A.

370. Τυδείδῃ ἔπι τόξα τιταίνετο: οἱ ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντες ἀναστρέφουσι τὴν πρόθεσιν· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν ἐπὶ Τυδείδῃ. A.

383. οἵ τέ σε πεφρίκασιν: οὐκ ἀναγκαῖον ἀντιδιαστέλλειν, ὡς οἴεται Ἀλεξίων· δύναται γὰρ καὶ ἀπόλυτος εἶναι. A.

385. κέρα ἀγλαέ· σὺν τῷ ι ἔγραψάν τινες τὸ κέρᾳ ἵνα ᾖ δοτική, ὁμοίως τῷ „δέπᾳ μελιηδέος οἴνου“ (γ, 46, nunc δέπας) καὶ „γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ“ (Od. 11, 136). οὕτως δὲ καὶ δοκεῖ ἐπικρατεῖν ἡ παράδοσις, ὡς καὶ Ἀλεξίων ἀξιοῖ. οἱ δὲ συνέστειλαν, πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι οὐδέτερον, ὁμοίως τῷ „κρέα ἔδμεναι“ (Il. 4, 345), ἐξεδέξαντό τε ἐκ τῆς λέξεως τὴν τρίχωσιν καὶ ἐμπλοκῆς εἶδος. οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ α πάλιν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι, τιθέντες δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ τόξου, ὥστε εἶναι κατὰ κέρας, συναλοιφὴν ἐκδεχόμενοι τοῦ κέραα. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως δεδήλωται ἡμῖν, ὁπότε διελάβομεν περὶ τοῦ „κέρα ἐκ κεφαλῆς“ (Il. 4, 109). τοσοῦτον δὲ ἔχω νῦν παραφυλάξαι ἐπὶ τοῦ νοητοῦ, ὡς ὅτι σπάνιόν ἐστιν ἐπὶ ἀνθρωπίνης φύσεως παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ κέρας ἐπὶ τριχὸς τάσσεσθαι· κόμην δὲ λέγει καὶ τρίχας καὶ πλοκάμους καὶ ἐθείρας. A.

395. οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες: περὶ πλέες: Τυραννίων περίπλεες συνθέτως ἀνέγνω, τὴν ρι συλλαβὴν ὀξύνων· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης κατὰ παράθεσιν, λέγων λείπειν τὴν αὐτόν, ἵνα ᾖ περὶ αὐτὸν πλέες. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων, λόγῳ τούτῳ ὅτι καὶ κατ' ἰδίαν ἄνευ προθέσεως εὑρέθη τὸ πλέες καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ κινήματα· „τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι“ (Il. 2, 129)· οὐ γὰρ πολλούς, ἀλλὰ πλέονας. ὡμολογημένου τοίνυν ὅτι τοῦ „πλέονές κεν μνηστῆρες“ (Od. 18, 247) συγκοπή ἐστιν ἡ πλέες φωνή, μὴ ὄντος δὲ ἄρα τοῦ συνθέτου, περιπλέονες, δοθήσεται μηδὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συγκεκομμένον. ἔνθεν ἐπείσθησαν κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκειν, λειπούσης τῆς αὐτόν. A. Scripsi περιπλέονες pro πλέονες.

409. Ἀλεξίων τὸ τόνδε ἓν μέρος λόγου ἐκδέχεται, καὶ παροξύνει ἵνα ἰσοδυναμῇ ἀναφορικῇ τῇ τοῦτον. Τυραννίων δὲ δύο μέρη λόγου ποιεῖ, ἵνα ᾖ τοῦτον δέ, κατὰ ἀναφορὰν ὁμοίως. ἔφαμεν δὲ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ ἡ διὰ τοῦ δε ἐπὶ ταύτης τῆς ἀντωνυμίας ἐπέκτασις σπανίως μὲν εὑρέθη ἐπ' ἀναφορᾶς ὁπότε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ „τοὔσδε δ' ἔα φθινύθειν“ (Il. 2, 346), ὥστε οὐδὲν κεκώλυκε καὶ ἐνθάδε τὸ τοιοῦτο παραδέξασθαι διὰ τὸ ἤδη πεπεῖσθαι τὴν παράδοσιν· βεβαιοτέρα μέντοι ἐστὶν ἡ τοῦ Τυραννίωνος ἀνάγνωσις· οὐδὲν γὰρ ἐναντιοῦται. A.

413. ψιλωτέον τὸ ἔλσαν, ὅτι Αἰολικωτέρα ἡ κλίσις. A. σφίσι: ὀρθοτονητέον· εἰς σύνθετον γὰρ ἡ μετάληψις καὶ κατέχεται ὑπὸ τῆς προθέσεως. A.

432. τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας: ἔφαμεν τὴν διὰ τοῦ δε ἐπέκτασιν προπερισπᾶσθαι, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύσει μακράν· διὸ σημειούμεθα τὸ τῶδε δ' ἐνόει (l. δὲ νῶϊ, Θ, 109, ubi vid.) παροξυνόμενον. A.

441. ἆ δεῖλ': ἐπεὶ μετὰ τὰς προςαγορευτικὰς ἀνάγκη στίζειν, ὡς καὶ ἡ συνήθεια μαρτυρεῖ στίζουσα μετὰ τὴν δευτέραν λέξιν, οὐκ ἔστι δὲ πλήρης ἀλλὰ συνήλειπται, οὕτως δὲ ἡμῶν ἀναγινωσκόντων πεπονθυῖαν τὴν λέξιν βαρβαρισμὸς γίνεται, εἴτε ὀξύνοιμεν εἴτε περισπάσοιμεν (sic), ἀναγκαίως ἐκ πλήρους γράφειν τὴν λέξιν, ἆ δειλέ, δεῖ, ἵνα καὶ ἡ στιγμὴ καὶ ὁ τόνος ἀναλόγως καὶ Ἑλληνικῶς ἔχῃ. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἔγραψεν ἐκ πλήρους, ὡς Δίδυμος μαρτυρεῖ· τὸ μὲν γὰρ μέτρον οὐκ ἂν δόξαι βλάπτεσθαι τοῦ στοιχείου προστιθέντος, ἐπεὶ ὅταν δέῃ ὑγιὲς αὐτὸ παριστάναι, πάλιν ἀφαιρεθήσεται, ὡς „βουκόλε ἐπεὶ οὔτε κακῷ" (Od. 20, 227) „ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω" (Il. 15, 18). οὕτως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς „ἆ δειλέ, οὐ μέν σοί γε" (452). A. Cf. ad Λ, 160. — Sic ipsi illi grammatici citantes non ferunt hunc barbarismum, ut scribant e. g. non ὕλην στεγαστῆρ, sed plene scribunt στεγαστῆρα. v. ad μον. λ. s. κρείσσων. — Cod. ἦ οὐ in versu Hom.

446. φύγαδε ὡς οἴκαδε. ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ εἰς φυγήν, οὐ μὴν ἐν τῷ „τοὺς ἕλεν, οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο" (Il. 16, 697). ἀντὶ γὰρ αἰτιατικῆς οὐ μετὰ τῆς εἰς, διὸ καί τινες ὑπέλαβον μὴ καὶ δύο μέρη λόγου εἰσίν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. A. Inserui ἐν post οὐ μήν.

454. ὠμησταί: Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν λέξιν. ἄμεινον δὲ λέγειν ὡς ὅτι τὰ εἰς στης λήγοντα, τῷ η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα ὀξύνεται, ἑρπηστής, ὀρχηστής. οὕτως οὖν καὶ ὠμηστής. A. Scripsi ἐκδεχόμενος pro ἐκδεχόμενοι. Illud et per se verisimilius et certe Eustathius sic legisse videtur. Caeterum multo explicatior annotatio erat, ut Herod. ipse significat ad X, 67.

ἐρύουσιν: προπαροξύνεται· ἐνήλλακται γὰρ ὁ ἐνεστὼς χρόνος ἀντὶ μέλλοντος. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ἀλεξίων περισπᾷ, οὐκ εὖ, ἐπεί, φησίν, ἐν τῷ ἑξῆς στίχῳ ὁ μέλλων παρελήφθη περισπώμενος· „αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί“. ἔλαθε δὲ τὸν ἄνδρα ἡ τοιαύτη ὕφεσις του σ Ἀττικὴ οὖσα καὶ περισπῶσα τοὺς μέλλοντας διά τι αἴτιον, εἰ παραλήγοιτο τῷ ι συνεσταλμένῳ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ „τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ“ (Od. 15, 546). τὸ μέντοι ἐρύω οὐ δύναται ἔχεσθαι ταύτης τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐστὶν ἐνεστὼς ἀντὶ μέλλοντος. A. cf. de praesente pro futuro Herod. ap. Choerob. 279. b.

461. αὖε: ψιλῶς· τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν. (Hoc αὔω ut secundum alios, sic secundum Herodianum est ἄω v. Epimerism. Cram. I, 88, 27). ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν ἢ ἅπτειν, τότε δασυντέον· ἔστι γὰρ σύνθετον τὸ ἀφαύω. A. Addidi τὸ ἀφαύω. Aliter Lob. Technol. p. 11.

480. λῖν: περισπαστέον κατὰ νόμον τῶν μονοσυλλάβων αἰτιατικῶν· πᾶσα γὰρ αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος εἰς ν λήγουσα περισπᾶται, ἀπέστραπται δὲ τὸν ὀξὺν τόνον, μῦν, μνᾶν, σῦν, ὗν. ταύτῃ καὶ ἡ κλεῖδα αἰτιατικὴ γενομένη κλεῖν περισπᾶται τῆς εὐθείας ὀξυνομένης. ταῦτα Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ τῆς καθόλου. A.

495. ἀφυσγετόν: Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὁμοίως τῷ ὑετόν, ὁ δὲ Τυραννίων βαρύνει ὁμοίως τῷ ἀτρύγετον. ἔστι δὲ ἐκεῖνο ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου λέγειν ὅτι τὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς, διὰ τοῦ ετος ἐκφερόμενα, μὴ ἔχοντα παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ, ἐπιθετικῶς μὲν λαμβανόμενα τρίτην ἀπὸ τέλους θέλει ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ὥσπερ ἔχει ὁ ἀμαιμάκετος, περιμήκετος· τὸ δὲ λαιλαπετός μὴ ὂν ἐπιθετικὸν ὠξύνθη καὶ τὸ Ἰαπετός ἐπὶ κυρίου. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἀφυσγετός οὐκ ἔστιν ἐπιθετικόν, ὑγιῶς ὀξυτονηθήσεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. ἢ εἴπερ αὐτὸ βαρύνομεν, δώσομεν αὐτὸ καὶ ἐπικεῖσθαί τινι. A.

503. νεῶν δ' ἀλάπαξε φάλαγγας: οἱ μὲν πλείους ἀνέγνωσαν νέων ὡς ξένων, ἵνα τῆς οἱ νέοι εὐθείας γενικὴ ὑπάρχοι. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ Ἀλεξίων καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης περιέσπασαν, ἵνα ἀπὸ τοῦ „τῶν νέες ὠκεῖαι“ (Od. 7, 36) ᾖ, ἐπεί, φησί,

νοῦν οὐκ ἔχει τὸ βαρυνόμενον, τὸ μέντοι περισπώμενον, τοιαύτης ὑπαρχούσης τῆς διανοίας, τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις. A.

551. κρειῶν: περισπαστέον· ἡ γὰρ κρεῶν γενικὴ ἐπλεόνασε τῷ ι, ἥτις περισπᾶται διὰ τὸ ἔχειν ἐντελεστέραν τὴν κρεάων. A.

610. ὀξύνεται τὸ ἀνεκτός· προείρηται δέ (v. ad Θ, 355). A.

627. ἢ σφωϊν: ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον, ἵνα δηλωθῇ τρίτον πρόςωπον. A.

635. δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν: Ἀρίσταρχος τὴν ὑπὸ συντάσσει τῷ ἦσαν, καί φησιν ὑπῆσαν οἱ πυθμένες. οὕτως καὶ Ἀλεξίων. A.

636. ἄλλος: ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῖ καί φησιν ὅτι ἐπὶ τοῦ γέροντος κεῖται· ἄλλος μὲν γὰρ ἄν τις αὐτὸ μόγις ἐκίνησε γέρων, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. πολὺ πρότερον δὲ οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. τινὲς δὲ βούλονται δασύνειν τὸ α καὶ ἐκτείνειν, ἵν' ᾖ ὁ ἄλλος μὲν μογέων, τουτέστιν ὁ Μαχάων· ἡμεῖς δὲ ἐκεῖνο παραφυλάξαι ἔχομεν, ὡς ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οὐ δύναται ἡ τοιαύτη κρᾶσις εἶναι· εἰ γὰρ καὶ κρᾶσιν ἠβούλοντο παραλαμβάνειν, ἐχρῆν εἰς τὸ ω, ὁμοίως τῷ „οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος“ (288). εἰσὶ δὲ οἳ διέστειλαν ἀλλ' ὅς, τὸ ὅς δασύνοντες, ἀλλ' ὃς μὲν μογέων, ἵνα τὸ αὐτὸ ὑπάρχῃ νοητόν· ἐπὶ γὰρ τοῦ Μαχάονος πάλιν βούλονται τὴν διαστολὴν λαμβάνειν· ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα τῷ Ἀριστάρχῳ ψιλοῦντι, ἐπεὶ βούλεται ὁ ποιητὴς καὶ διὰ τούτου τὸ εὔρωστον τοῦ γέροντος παριστάνειν. A. (Cf. N, 510). Scripsi γέροντος pro Νέστορος v. schol. BL. et addidi deinde γέρων post ἐκίνησε.

641. τὸ κυκειῶ περισπαστέον· τοῦ γὰρ κυκεῶνά ἐστιν ἀποκοπὴ καὶ ἐπλεόνασε τὸ ι. A. Scripsi κυκεῶνα pro κυκειῶνα.

652. πάλιν ἄγγελος εἶμ Ἀχιλῆϊ: κατ' ἰδίαν τὸ πάλιν. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἀλεξίων καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης· οὕτως δὲ ἔχει καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως. πρὸς γὰρ τὸ ῥῆμα ἡ σύνταξις ἐγένετο, πάλιν εἶμ' ἄγγελος. A.

659. οὐτάμενοι: Ἀρίσταρχος ὡς ἱστάμενοι καὶ κιχράμενοι. Πάμφιλος δὲ ὡς δεδαρμένοι, ἐπεὶ καὶ τὸ βεβλημένοι συντελικόν. καὶ δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ἀπὸ ἑνικοῦ ἀριθμοῦ πολὺ πρό-

τερον τεθεωρῆσθαι παρ' αὐτῷ. φησὶ γὰρ „οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος" (Od. 11, 536)· συντελικῇ γὰρ μετοχῇ συντελικὴν ἐπήνεγκεν. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν ἀναγινώσκειν ἔδει, εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνό τις ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου λέγοι, ὅτι οὐκ ἐνεστῶτα ἐκδεχόμενος οὕτως ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ παρακείμενον πεπονθότα. ἔχει δὲ οὕτως. παρὰ τὸ οὐτῶ περισπώμενον ἐκπίπτει παραγωγὸν εἰς μι λῆγον τὸ οὔτημι, ἀφ' οὗ ἀπαρέμφατον τὸ οὐτάναι καὶ οὐτάμεναι. ἀπὸ δὴ τοῦ οὔτημι γίνεται παθητικὴ μετοχὴ οὐτάμενος καὶ οὐτάμενοι ὡς κιχράμενοι. ἀλλ' οὔ φαμεν ταύτην εἶναι ἐν τῇ συντάξει (in hac structura, in huius loci structura; fortasse ἐν τῇ νῦν συντάξει), ἀλλ' ἕτερόν τι αὐτῷ σύνηθες ῥῆμα εἶναι, τὸ οὐτάζω, ὅθεν καὶ οὔτασεν ὁ ἀόριστος· οὐ γὰρ δὴ συστολὴ τοῦ οὔτησεν, ὡς πρόδηλον κἀκ τοῦ ἀπαρεμφάτου „οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν" (Il. 14, 424) καὶ ἐκ τοῦ „οὔτασται δ' Ὀδυσεύς" (661). τούτῳ δὴ τῷ οὔτασται παρέθηκε μετοχὴν τὴν οὐτασμένος „οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος" (Od. 11, 535), ἥτις κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ γίνεται οὐτάμενος. προπαρωξύνθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου διὰ τὸν χαρακτῆρα, ἐπεὶ αἱ τοιαῦται μετοχαὶ προπαρωξύνοντο, ἱστάμενος, κιχράμενος· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῷ χαρακτῆρι μᾶλλον τοὺς τόνους προςνέμει. ἄλλως τε καὶ ἡ γινομένη τοῦ σ ὕφεσις καὶ ἀναδρομὴν ἐργάζεται τόνου. (Cf. Apollon. adv. 500. 545.) A. Scripsi φησὶ γὰρ „οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος pro φησὶ γὰρ „οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος ὀξέϊ χαλκῷ. Deinde cod. Ὀδυσσεύς.

677. Ἀρίσταρχος ληΐδα ὡς Χαλκίδα, Μενεκράτης ὡς Ἦλιδα. ἔστι δὲ οὕτως ὁρίσασθαι περὶ τῆς προςῳδίας, ὡς πάντα τὰ εἰς ις λήγοντα καθαρόν, μόνως θηλυκά, ὀξύνεσθαι θέλει, οἷον Κιρφηΐς, Βρισηΐς, Θαΐς, Λαΐς. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ Ἑλληνικῶν ὀνομάτων, μή τις τὸ Ξόϊς καὶ Σάϊς Αἰγύπτια ὄντα καὶ παρ' Ἡροδότῳ (sic Ξ, 387) λεχθέντα παράθηται. περὶ μέντοι τοῦ δαΐς ὀξυνομένου, τετολμημένου δὲ καὶ βαρύνεσθαι ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου, εἰρήσεται ἡμῖν ἀλλαχόθι (Ξ, 387). τὸ δὲ Κραταιις δοκεῖ ἐπὶ τοῦ κυρίου βεβαρυτονῆσθαι διὰ τὴν αἰτιατικὴν „βωστρεῖν δὲ Κράταιιν" (Od. 12, 124)· τάχα δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ἀντιδιαστολήν. A. Scripsi Κιρφηΐς pro Κριφηΐς cum Lobeckio

Paral. I, p. 197. Et παρ' Ἡροδότῳ pro παρὰ Ζηνοδότῳ cum Bekk. ex Ξ, 387. Sed Ξόϊς quod dicit apud Herodotum esse, fallitur memoria.

719. ὀφείλει τὸ τί ὀξύνεσθαι διὰ τὴν μέ ἀντωνυμίαν νῦν ἐγκλιτικὴν οὖσαν. Α.

720. 21. ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν καὶ πεζὸς περ' ἐών· ἐπεὶ ὧς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη: τὸ μὲν πρότερον ὡς περισπωμένως, τὸ δὲ ἕτερον κατ'ἔγκλισιν, ἐπειδήπερ τὸ μεταφραστικὸν αὐτοῦ ἐστιν, ἐπεὶ οὕτως ἦγε τὸ νεῖκος ἡ Ἀθηνᾶ. Α.

754. ὁ Ἀσκαλωνίτης δι' ἀσπιδέος, ἐπεὶ ἐπιφέρει „ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες", τοιοῦτό τι λέγων τοῦ πολλὰς ἔχοντος ἀσπίδας. ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ ἀμφότερα κρίνει, καὶ ἀσπιδέος καὶ σπιδέος. ὅ τε Ἀρίσταρχος ἐκεῖνο ἀποφαίνεται, ὡς ὅτι τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ α ποιοῦνται τὴν διαστολήν, ἵν' ᾖ ἀσπιδέος, ὡς εἰκαστικώτερον τοῦ ποιητοῦ ἀσπιδὲς τὸ πεδίον εἰρηκότος τῷ τὰ μακρὰ τῶν πεδίων καὶ εὐρέα περιφερῆ φαίνεσθαι, μηδενὸς ἄλλου ὁρωμένου τέρματος, ἀλλὰ τοῦ ὁρίζοντος ἀέρος. ἄλλοι δὲ ἐκδέχονται ἀσπιδέος τοῦ ἔχοντος πολλὰς ἀσπίδας, καθότι ἐπιφέρει „ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες." οἱ δέ φασιν ἐκ πλήρους σπιδέος καὶ ἀποδιδόασι πολλοῦ καὶ μακροῦ. καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις τὴν λέξιν οὕτως ἔχουσαν τίθησιν, ὅταν λέγῃ „σπίδιον μῆκος ὁδοῦ" καὶ ὁ Ἀντίμαχος „οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι" τουτέστι μακρόθεν. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀρίσταρχος. Κράτης δὲ προκρίνει τὴν διὰ τοῦ α γραφήν· [καὶ] Ζηνόδοτος δὲ συναινεῖ τῇ δίχα τοῦ α γραφῇ, καί φησι σπιδέος τοῦ ἀπόρου καὶ τραχέος [καὶ μεγάλου]. καὶ Ἀμερίας δὲ λέγει σπιδέος τοῦ πολλοῦ καὶ εὐρέος καὶ μεγάλου. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι τοῖς ἀνδράσιν· ὁρῶ γὰρ πολλὴν τὴν τοιαύτην χρῆσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Α.

799. ἴσκοντες: Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφειν, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις, φησί, τὸ κατὰ διαίρεσιν αὐτοῦ ὁρᾶται, εἴσκω λεγόμενον· „εἴσκω πηγεσιμάλλῳ" (Il. 3, 197). οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα διὰ τοῦ ι μόνου συνεσταλμένου. κἀγὼ δὲ τούτοις συγκατατίθεμαι τὸ μὴ δύνασθαι τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων, λέγω δὲ τὰ διὰ τοῦ σκω, ἔχειν πρὸ τέλους δίφθογγον ἐκφωνουμένην, ὅτι μὴ τὴν διὰ τοῦ υ, πιφαύσκω. ὁ δὲ λόγος παραιτεῖται τὴν Αἰολίδα

διάλεκτον διὰ τὸ μιμναίσκω καὶ θναίσκω. ὥστε ὅτε λέγει εἴσκω κατὰ διαίρεσιν, ὑγιῶς πάνυ ἀποφαίνεται, εἴγε παρὰ τὸ εἴδω ἐξέπιπτε μέλλων ὁ εἴσω, ὃς ὤφειλεν ἐπενθέσει τοῦ κ ποιῆσαι τὸ εἴσκω, ὡς μεθύσω μεθύσκω, δράσω δράσκω. ἀλλ' ἐπεὶ ἀνέφικτον ἦν χωρῆσαι τὴν τοιαύτην δίφθογγον πρὸ τῆς σκω παραγωγῆς, διαιρέσει ἐχρήσατο· ὅπου δὲ οὐ παραδέχεται αὖ τὸ τῆς διαιρέσεως, ἐκεῖ ἐκβάλλει τὸ ε. A. Cf. II, 41 et Choer. Cram. II. p. 268. Et „ὅθεν ἐπίμεμπτος Ἀρίσταρχος τὸ αἴ κέ σε τῷ εἴσκοντες διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφων" E. M. 272, 13.— Scripsi χωρῆσαι pro χωρίσαι et οὐ παραδέχεται αὖ τὸ τῆς διαιρέσεως pro οὐ παραδέχεται αὐτὸ ἡ διαίρεσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ Μ.

20. Κάρησος: Τυραννίων ὀξύνει τὸ Κάρησος ὡς Παρνασσός· οὕτως γὰρ ὑπὸ Κυζικηνῶν ὀνομάζεσθαι τὸν ποταμόν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βαρύνει ὡς Κάνωβος. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροις ὅτι οὐ πάντως ἐπικρατεῖ ἡ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆσις καὶ ἐπὶ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν, ὁπότε περὶ τοῦ Γλισᾶντα" (Il. 2, 504) διελάβομεν, εἴγε Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς ἐγχωρίους συστέλλειν τὸ ι καὶ μὴ περισπᾶν. τό τε Λύκαστος ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ ὀξύνεσθαι, ἡμῶν ἀναγινωσκόντων βαρυτόνως (Il. 2, 647). οὕτως οὖν εἰκὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Κάρησος μὴ πεισθῆναι τὸν Ἀρίσταρχον ὁμοίως τοῖς ἐγχωρίοις προενέγκασθαι τὴν λέξιν. τάχα δὲ ἐπεὶ ἑώρα τὰ εἰς ος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενα, τῷ η παραληγόμενα, ἕτερον ἔχοντα σ, τοῦτο δὲ ἓν ἀναδεξάμενον, διὰ τοῦτο καὶ ἐξήλλαξεν αὐτὸ τῆς ἐκείνων τάσεως, εἴγε τὸ Ἁλικαρνησσός δισσὸν ἔχει τὸ σ, Λυκαβησσός, Ταρτησσός, τὸ μέντοι Κάρησος ἓν ἔχει τὸ σ. ἴσως οὖν διὰ τοῦτο ἐξηλλάγη. A.

Ῥοδίος παροξυτονητέον ὡς κύριον. A.

26. ἁλίπλοα: τὴν λι, φασί, συλλαβὴν ὀξυτονητέον· κατὰ γὰρ αὐτῶν τῶν ἐρειπίων ἡ λέξις κεῖται, οὐχὶ τὰ ἐν τῇ ἁλὶ πλέοντα σημαίνεται. οὕτως Ἀλεξίων καὶ οἱ ἄλλοι. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι τῇ προσῳδίᾳ. ἐκεῖνο γὰρ ἔχω ἀποφήνασθαι, ὡς

ὅτι ὁπότερον ἐὰν (sic) σημαίνῃ προπαροξυνθήσεται· οὕτως γὰρ ἐμελέτησε τὰ παρὰ τὸ πλέω, εἴγε καὶ τὸ πρωτόπλοος προπαροξύνομεν· καὶ δῆλον ὅτι εἰς ἀποφυγὴν τῶν οὕτως παραγομένων, διπλόος τριπλόος. A.

33. ἴεν: οὕτως φέρουσι τὴν γραφήν, ῑεν ὡς τίθεν· καὶ γίνεται ἀμφίβολον πότερον αὐτοὶ οἱ ποταμοὶ ἴεν, ἵνα τοῦ ἵεσαν συγκοπὴ ὑπάρχῃ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐτίθεσαν τὸ ἔτιθεν· καὶ δέον δασύνειν. εἰ δὲ ἑνικὸν εἴη τὸ ῑεν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, ψιλωτέον, ὁμοίως τῷ „ἄσσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς“ (Od. 24, 221)· ὅπερ οὐ πιθανόν. ἡ μέντοι κοινὴ ἵει ἐστὶν ὁμοίως τῷ „ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόος“ (25). καὶ μήποτε εἴη (sic) πιθανώτερον· πάντα γὰρ ὁρᾶται τὰ παρακείμενα ἑνικῶς τεθειμένα „τεῖχος ἀμαλδύνας, ποταμοὺς δ' ἔστρεψε νέεσθαι“. A. Fuit ἆσσον.

55. 56. τὸ μὲν πρότερον ἔστασαν δασύνει ὁ Ἀρίσταρχος ἐπειδήπερ τὸ αὐτό ἐστι τῷ ἑστήκεισαν. ἔφαμεν δὲ καὶ ἡμεῖς (B, 777) δασύνεσθαι τὸ ε̄ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματος. τὸ μέντοι δεύτερον ψιλοῖ· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ ἔστησαν· οὓς ἔστησαν γὰρ οἱ Ἀχαιοί. τὸ δὲ ε̄ τοῦ ἀορίστου ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματος ἐψιλοῦτο. συγκατατίθεται δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης τῇ τοιαύτῃ ἀναγνώσει· καὶ ἡμεῖς. A.

66. προπερισπαστέον τὸ στεῖνος· οὐδετέρως γὰρ ἐξενήνεκται, πᾶν δὲ οὐδέτερον εἰς ο̄ς λῆγον ἐν ὀνόμασι βαρύνεσθαι θέλει. οὕτως οὖν καὶ μακρός ὀξύνομεν ἀρσενικὸν ὕπαρχον· εἰ δὲ οὐδέτερον γένοιτο, βαρύνεται. οὕτως καὶ τὸ κλειτός· οὐδέτερον γὰρ γενόμενον βαρύνεται παρ' Ἀλκμᾶνι „τῷ ἐν Θεσσαλίῳ κλείτει.“ A. Emendat Lob. Techn. 293 ἐν τῷ Θεσσαλικῷ, et κλισμὸν Θεσσαλικὸν significari vult. Transiit in Et. 727.

125. κεκλήγοντες: ὡς ἀρήγοντες. οὐ γὰρ τὸ κεκληγότες ἐπλεόνασε τῷ ν̄, οὐδὲ παρὰ τὸ „ὀξέα κεκληγώς“ (Il. 2, 222) ἐκλίθη, ἀλλὰ παρὰ τὸ κέκληγα γέγονεν ὁ Συρακούσιος ἐνεστὼς κεκλήγω, ὡς παρὰ τὸ ἄνωγα ἀνώγω, πέπληγα πεπλήγω, ἔνθεν τὸ „ἐπέπληγον πόδες ἵππων“ (Il. 5, 504). ἀκόλουθος δὲ τῷ κεκλήγω μετοχὴ ἡ κεκλήγων βαρυνομένη, ἔνθεν τὸ κεκλήγοντες. AV.

137. αὔας: (Herod. scripsit αὔας Ψ, 327). βαρυτονοῦσιν οἱ πλείους. Νικίας ὀξύνει διὰ τὸ μεταφραζόμενον, ἐπεὶ καὶ τὸ

ξηρὰς ὀξύνεται. εἴρηται δὲ περὶ τῶν τοιούτων, ὅτι οὐ δεῖ πρὸς μεταφραζόμενα τὰς λέξεις τονοῦν. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει. χρὴ μέντοι γινώσκειν ὅτι μονήρης ἐστὶν ἡ λέξις· οὐδὲν γὰρ εἰς ος λῆγον καθαρὸν δισύλλαβον, τῇ αυ διφθόγγῳ κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον παραληγόμενον, τριγενές ἐστιν, διὸ οὐδὲ ἀντιπαράθεσιν ἔσχεν. ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπεὶ καὶ τὸ ναῦος (Cod. ut videtur ναῦς; illud recte scriptum, Arc. 37, 7) ἐβαρύνετο καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ ψαῦος παρ' Ἀλκμᾶνι. Α.

148. δοχμῶ: ὀξυτονητέον· ἔστι γὰρ δυϊκόν. τὸ δὲ δοχμός ὀξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰς μος μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ χ ὀξύνεσθαι θέλει, αὐχμός, ἰωχμός. ταύτῃ καὶ πλοχμός, εἴτε συγκέκοπται εἴτε καὶ ἐντελές ἐστιν, ὀξυτονηθήσεται. οὕτως οὖν καὶ τὸ δοχμός. Α.

περὶ σφίσιν: ὀρθοτονητέον· εἰς γὰρ σύνθετον μεταλαμβάνεται. Α.

149. πρυμνήν: ὡς πυκνήν. εἴπομεν δὲ περὶ τούτου (Ε. 292.). Α.

157. ζαής: ὡς ὑγιής· οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. παραιτητέον δὲ τοὺς βουλομένους βαρύνειν, ἴσως πλανηθέντας ἐκ τῆς αἰτιατικῆς τῆς εἰς ν περατωθείσης (Od. 12, 313). ῥηθήσεται δὲ ἐν τῇ Μ τῆς Ὀδυσσείας περὶ τῆς προσῳδίας. Α. cf. μον. λ. 17

158. ταρφειάς: Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὡς πυκνάς· ὁ δὲ Θρᾷξ Διονύσιος ὁμοίως προεφέρετο τῷ ταχείας, παρὰ τὸ ταρφύς ἀρσενικόν, οὗ πολλαὶ ἦσαν χρήσεις παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ παρ' Ὁμήρῳ. καὶ δῆλον ὅτι ἀναλόγως μὲν ἀναγινώσκει ὁ Θρᾷξ, ἐπεκράτησε δὲ ἡ Ἀριστάρχου. Α. Cod. Θράξ. — Transiit in Et.

164. φιλοψευδής: ὀξυτονητέον ὁμοίως τῷ ἁπλῷ· τὰ γὰρ εἰς ης λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ὀξυνόμενα, συντιθέμενα πάντα θέλει φυλάσσειν τὸν αὐτὸν τόνον, ὑπεσταλμένου τοῦ ἀληθής, σαφής, ἀσαφής, ἀντεραστής, φιλαθλητής· οὕτως καὶ φιλοψευδής. τὸ δὲ κριτής ἔσθ' ὅτε καὶ μεταβολὴν ποιεῖται τόνου οἷον ἐν τῳ ξενοκρίτης. Α. Addidi οἷον.

193. Ἰαμενόν: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης φησίν, ἐὰν μὲν ἀπὸ τῆς ἰάσεως, ψιλωτέον, ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, δασυντέον. ἄμεινον δὲ προκρίνειν τὴν Ἀριστάρχου· οὐδὲν γάρ ἐστι κωλῦον τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ. Α. Transiit in Et.

202. ὑψιπέτης: Ἀρίσταρχος ἐβάρυνεν εὑρὼν τὸ „ὠκυ-

πέτα χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν" (Il. 7, 42) οὕτως κεκλιμένον. ὡςεὶ καὶ ἀπὸ τοῦ παντοπώλης παντοπῶλα. πρόδηλον δὲ κἀκ τῶν διαλέκτων· ὑψιπέτας γὰρ εὑρέθη κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς τὸ α, ὅπερ ζητεῖ καὶ ἡ κλίσις καὶ ἡ βαρεῖα τάσις· τινὲς μέντοι ἐτόλμησαν ὡς τὸ „τιμῆς ἔσεται" (Il. 9, 605), οὕτως ὑψιπετήεις ὑψιπετῆς. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ τιμῆς εὕρομεν αἰτιατικὴν „καὶ χρυσὸν τιμῆντα" (Il. 18, 475), ἥτις ἐδίδασκε τὸ τῆς εὐθείας πάθος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδὲν εὕρομεν τοιοῦτο, ἔνθεν ἐπείσθημεν τῷ Ἀριστάρχῳ. A. Addidi ὡς post ἐτόλμησαν.

214. γάρ αὐτον: οὕτως ἐγκλιτέον τὴν ἀντωνυμίαν κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. μέμνηται καὶ Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος. A.

205. ἰδνωθείς: ψιλωτέον τὸ ι. οὕτως καὶ Ἀλεξίων καὶ οἱ ἄλλοι. προείρηται δὲ ἡμῖν ἐν τῇ A. (sine dubio 266). A.

213. δῆμον: βαρυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δημόν ὀξυνομένου ἐν τῇ Θ ῥαψῳδίᾳ (240). ὁ Ἡρωδιανός. A.

260. ἔχματα: ψιλωτέον· πᾶν φωνῆεν πρὸ τοῦ χ ψιλοῦται. περὶ δὲ τοῦ ἦχι δασυνομένου εἴπομεν. A.

276. τὸ δίεσθαι ἡ παράδοσις προπαροξύνει, καὶ ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν, ὅτι εἰ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ „δίενται" (Il. 23, 475) ὡς τίθενται καὶ „ἐνδίεσαν" (Il. 18, 584) ὡς ἐτίθεσαν, δῆλον ὅτι εἴσεται καὶ τὸ δίεσθαι προπαροξυνόμενον· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ τίθενται καὶ ἐτίθεσαν τὸ ἀπαρέμφατον τίθεσθαι, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ „ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται" καὶ „αὔτως ἐνδίεσαν" γένοιτ' ἂν τὸ ἀπαρέμφατον δίεσθαι, ὥςτε καὶ ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐσχημάτισται· καὶ δέον ἐστὶ τὸ δίω βαρυνόμενον πολὺ πρότερον περισπᾶσθαι, ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ δίημι, ἐξ οὗ τὸ ἐνδίεσαν καὶ δίεσθαι. A. Cf. e. g. Ψ, 475.

286. εἴλυται: προπερισπῶσιν, ἵνα ἐκ τοῦ εἰλύαται συναλοιφὴ ὑπάρχῃ ἢ τοῦ εἰλύεται· δύναται γὰρ καὶ ἑνικῶς συντάσσεσθαι καὶ πληθυντικῶς. οὐκ ἀήθης δὲ ἡ τοιαύτη συναλοιφή, εἴγε καὶ τὸ ἐρύεσθαι ῥῦσθαι ἔφη· „πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε" (Il. 15, 141), καὶ τὸ „ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν" (Od. 22, 437) ἐν τοῖς ἑξῆς ἔφη „ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον" (Od. 24, 417). τινὲς δὲ προπαροξύνουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ εἴλυμι. A. Addiderat Herodianus δ καὶ μᾶλλον. δύναται γὰρ ἐκ

τοῦ εἴλυτο ἐκτετάσθαι v. Π, 542. Caeterum Cod. in versu Hom. peccat οἶκον.

295. ἐξήλατον: Ἀρίσταρχός φησιν ὡς δεῖ δασύνοντας προφέρεσθαι. σημαίνει γὰρ κατὰ ἀριθμὸν ἐκ τοσούτων ἐλασμάτων συγκειμένην αὐτήν. ὁ δὲ Ζηνόδοτος, φησίν, ἔοικε ψιλῶς προφέρεσθαι, ἐκδεχόμενος τὴν ἐξηλασμένην, οὐκ εὖ. οὐκ ἀπιθάνως δὲ ὁ Ἀρίσταρχος, εἴγε καὶ ἑπταβοέιον σάκος που λέγει καὶ ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος „πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες“ (Il. 18, 481) καὶ „ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων“ (Il. 20, 270). A.

297. τὸ περικυκλον ἄμεινον δύο ποιεῖν περὶ καὶ κύκλον, ἵνα ᾖ περὶ τὸν τῆς ἀσπίδος κύκλον. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. A.

337. γεγωνεῖν: ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει ὡς ἀνύειν, Ἀρίσταρχος δὲ περισπᾷ ὡς φιλεῖν, καὶ ἔοικε μᾶλλον περισπώμενον εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ· ὡς γὰρ ἐνόεον καὶ ἐφίλεον, οὕτως καὶ ἐγεγώνεον ἔφη· „ἡμὲν ὅσ' ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνεον“ (Od. 17, 161). ἀπαρέμφατόν τε προηνέγκατο τὸ γεγωνέμεν· „ἤ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν“ (Il. 8, 223). προςέθηκα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐπεὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ ὡς βαρύτονον αὐτὸ ἔκλιναν καὶ ὡς περισπώμενον. A. Cod. μεσάτῳ.

360. ζαχρηεῖς: περισπαστέον ὡς εὐγενεῖς. A.

379. Σαρπήδοντος: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὡς Χαλκώδοντος. οὐ γὰρ δύναται ἔτι φυλάσσεσθαι ὁ τόνος τῆς Σαρπηδόνος γενικῆς διὰ τὸ μηδέποτε. τὰ εἰς ων ὀνόματα ὀξύτονα ἐπιδέχεσθαι τὴν διὰ τοῦ τ κλίσιν. ἔνθεν γὰρ καὶ τὸ ἑκών μετοχή. A.

391. ἀθρήσειε: ψιλωτέον. πᾶν γὰρ φωνῆεν πρὸ δασέος καὶ τοῦ ρ ψιλοῦται, ἶθρις, Ὄθρυς, ἄχρις, ἀφρός, ὄφρα, ὑπεσταλμένου τοῦ ἄθρους πρὸς διάφορον σημαινόμενον. πρόδηλον δὲ κἀκ τῆς συναλοιφῆς ὅτι ψιλοῦται „ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο“ (Od. 19, 478). A.

430. πάντῃ δή: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸν δή σύνδεσμον παρέλαβεν· Τυραννίων δὲ ἐκδέχεται τὸ η ἐπίῤῥημα τοπικόν, ἵνα δύο μέρη λόγου ὑπάρχῃ, δέ καὶ ᾗ, καὶ προστίθησι τὸ ι καὶ δα-

σύνει ὁμοίως τῷ „ἧ ῥ' ὅ γ' ὁ λυσσώδης" (Il. 13, 53)· οὐκ ἀναγκαῖον δέ· ἤδη γὰρ πρόκειται τὸ πάντη τοπικόν. A.

462. λᾶος: προπερισπαστέον ὡς κλῆρος· ἀπὸ γὰρ εὐθείας πέπτωκε δισυλλάβου κατὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ χρῆσιν. καὶ ὤφειλε τρισυλλαβεῖν ἡ γενική, συναλοιφὴν δὲ λαβοῦσα βαρύνεται. τὴν δὲ πρόθεσιν Τυραννίων ἀναστρέφει, ἵνα τὸ ἑξῆς ὑπάρχῃ ὕπο λίθου ῥιπῆς. οὐκ ἀναγκαῖον δέ· τί γὰρ κωλύει φυλάσσεσθαι τὸν τόνον τῆς προθέσεως καὶ εἶναι ὑπὸ ῥιπῆς λίθου. A.

471. τὸ μὲν ὅμαδος δασυντέον· ἔχει γὰρ τὸ ὁμοῦ ἐγκείμενον· τὸ δὲ ἀλίαστος ψιλωτέον· ἔστι γὰρ στέρησις ἀπὸ τοῦ λιαστός, ὅπερ πέπτωκεν ἀπὸ τοῦ λιάζω· „ἡγεῖτ', ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα" (Il. 24, 96). A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ν.

15. ἔνθ' ἄρ' ὅγ': τρεῖς παράλληλοι ὀξεῖαι, μία μὲν ἡ ἄρχουσα, δευτέρα ἡ τοῦ ἄρα, τρίτη δὲ ἡ τοῦ ὅγε. A.

29. γηθοσύνη: Ἡρόδικος τὴν θος συλλαβὴν ὀξύνει, ἵνα ᾖ τὸ πλῆρες γηθόσυνα, εἶτα ἡ δὲ θάλασσα· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος γηθοσύνη δὲ θάλασσα, ἀντὶ τοῦ γηθόσυνος, χαίρουσα. εἰσὶ μέντοι οἳ ἀναγινώσκουσι γηθοσύνῃ καὶ δοτικὴν πτῶσιν ἐκδέχονται, ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνης, οἷς ἐγὼ συγκατατίθεμαι, ἵν' ᾖ τὸ ἀκόλουθον τοιοῦτον, τῇ χαρᾷ ἡ θάλασσα διΐστατο, ἵνα καὶ ἔθει Ὁμηρικῷ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς παρειλημμένη ὑπάρχοι, ὑπὸ χαρᾶς ἡ θάλασσα διΐστατο ὁμοίως τῷ „ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην" (Cod. ἔη) (Od. 2, 16). τί δέ ἐστι τὸ κινοῦν με ἐκθήσομαι. ὁρῶ τὰ διὰ τοῦ συνη θηλυκὰ μὴ κατὰ θηλειῶν ἐπιθετικῶς τιθέμενα, πραγμάτων δὲ ὄντα κατηγορικά. πρόδηλος δὲ ἡ παρ' αὐτῷ τῷ ποιητῇ χρῆσις· ἔστι γάρ τι κερδοσύνη πρᾶγμα, οὐχὶ κερδοσύνη γυνή· „ὡς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγεῖτο" (Il. 22, 247)· „ἀρχὴν ξεινοσύνης" (Od. 21, 35)· „πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακόν" (Od. 15, 343)· „τὴν δ' ἥνησ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην" (Il. 24, 30)· „δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι" (Od. 15, 321). „ταρβοσύνῃ, φάν γάρ μιν" (Od. 18, 342). εἴπερ οὖν ταῦτα

πάντα εὑρέθη οὐκ ἐπιθετικῶς κατά τινος θηλείας, κατηγορικὰ δὲ πράγματος, πῶς ἂν γένοιτο γηθοσύνη θάλασσα; οὐ γὰρ ἀγαθοφροσύνη γυνή. ἄμεινον οὖν ἐπὶ πράγματος παραλαμβάνειν καὶ δοτικὴν πτῶσιν ἐκδέχεσθαι. εἰκός τινα φήσειν ὑπὲρ Ἀριστάρχου καὶ τῶν ἄλλων ὡς ὅτι αὐτὸς ἤδη ὁ ποιητὴς ἀρσενικῶς τοῦτο ἀπεφήνατο „γηθόσυνος δ' οὔρῳ“ (Od. 5, 269)· οὕτως ἀκόλουθον θηλυκὸν γένοιτ' ἂν τὸ γηθοσύνη. ὃν διδάξομεν ὡς ὅτι τὰ διὰ τοῦ συνος εἰ παράγοιτο ἐπιθετικῶς ἀρσενικὰ ὑπάρχοντα μηκέτι ποιεῖ κατὰ τὸ πλεῖον θηλυκοῦ γένους παρασχηματισμόν. τὸ οὖν δικαιόσυνος Ζεὺς οὐκ ἔχει τὸ δικαιοσύνη θηλυκὸν ἔτι ἐπιθετικῶς κατά τινος θεοῦ τασσόμενον. A.

52. τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια (περὶ δείδια) μήτι πάθωμεν: ἔφαμεν ὅτι ἡ περὶ οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτε σημαντικὴ ὑπάρχει τοῦ περισσῶς. A.

63. περιμήκεος: ὡς Διομήδεος. τὰ γὰρ εἰς ης σύνθετα, παρ' οὐδέτερα γενόμενα τὰ εἰς ος, τῷ η παραληγόμενα βαρύνεσθαι θέλει, ὥςπερ ἔχει παρὰ τὸ κῆτος τὸ μεγακήτης, ἦθος κακοήθης. διὸ τὰ λαθικηδής, οἰνοπληθής ὀξυνόμενα παρὰ ῥήματά φαμεν συντεθεῖσθαι τὸ κήδω καὶ τὸ πλήθω. A.

71. ἴχνια: τὸ ἴχνιον προπαροξυτονητέον, ὁμοιοτόνως τῷ ἀράχνιον· οὐ γάρ ἐστιν ὑποκοριστικόν, ἀλλ' ἀπὸ ῥήματος ἐσχημάτισται. ὅτι δὲ ὁ ποιητὴς οὐδὲ ὑποκοριστικοῖς χρῆται, ἐδηλώσαμεν ἐν τῇ A. A. Venit in Et. 480, 49.

96. ἁμάς: ἡμετέρας. τὸ ἁμάς ἐκτείνεται κατὰ τὸ τέλος, καίτοι Δώριον ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν, ἐπεὶ ἑνικῷ παράκειται τῷ διὰ τοῦ η λεγομένῳ, ἁμήν, ὅπερ ὁλόκληρον ἂν ἦν Δωρικόν, εἴπερ εἰς αν κατέληγεν. A. Cf. Apollon. pron. 142.

102. φυζακινῆς: ὁμοίως ἀναγνωστέον τῷ ἐαρινῆς. πῶς δ' ἐσχημάτισται, δεδήλωται ἐν τῷ περὶ παρωνύμων. A.

103. θώων: Ἀρίσταρχος βαρύνει τὸ θώων, καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις· ὁ δὲ Πάμφιλος περισπᾷ, ἐπεὶ τὰ εἰς ες λήγοντα δισύλλαβα ὀνόματα ἐπ' εὐθείας πληθυντικῆς ἔχει γενικὴν περισπωμένην. διὸ καὶ τὸ Τρώων καὶ δμώων καὶ παίδων ἀνεγίνωσκε περισπῶν, ἔτι δὲ καὶ τὸ πάντων καὶ λάων καὶ τίνων, περὶ ὧν λόγον ἔδωκαν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ ἡμεῖς. A.

132. προπαροξυτονητέον τὸ ἱππόκομοι· ἡ γὰρ κόμη

ἔγκειται, οὐ τὸ κομῶ· οὕτως οὖν ἀναγνωστέον, ὡς κυπαρισσόκομος, καλλίκομος. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς η̄ ληγόντων θηλυκῶν συντιθέμενα καὶ μεταβάλλοντα τὸ τέλος εἰς τὴν ος̄ κατάληξιν προπαροξύνεται, ἄφωνος, ἄναυδος· οὕτως ἱππόκομος. τότε μέντοι παροξυτονητέον τὸ ἱπποκόμος, ὅτε τὸ κομεῖν ἔγκειται· „Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην“ (Il. 8, 113). A. Addidi ὡς.

140. ὕψι: ὡς οἴκοθι καὶ ἄγχι, ὥς φησι Πτολεμαῖος. τινὲς δὲ τοῦτο ὀξύνουσιν, ὑψί. A.

191. ἀλλ' οὔ πῃ χροὸς εἴσατο: Ἀλεξίων φησὶν ὡς Ἀρίσταρχος ὡς σοφός προηνέγκατο, Τυραννίων δὲ ὡς πόλος, καὶ ἔχει λόγον ἑκατέρα ἡ ἀνάγνωσις. ἐὰν μὲν χρόος ὡς πόλος κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν ἀναγνῶμεν, ἔσται τὸ λεγόμενον, ἀλλ' οὐδαμῶς ὁ χρώς ἐφάνη. ἐὰν δὲ χροός ὡς σοφός κατὰ γενικὴν πτῶσιν, ἔσται, ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦ χρωτὸς διῆλθε· τὸ γὰρ εἴσομαι καὶ τὸ φανῆναι σημαίνει καὶ τὸ διελθεῖν. ἐπικρίνομεν δὲ ἡμεῖς περὶ τῆς ἀναγνώσεως ἐκεῖνο, ὡς ὅτι πιθανόν ἐστι μᾶλλον τὴν γενικὴν ἐκδέχεσθαι ἤπερ τὴν εὐθεῖαν· ἦν γὰρ αὐτῷ ἔθος εὐθεῖαν μὲν ἐπίστασθαι εἰς ως̄ περατουμένην „ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος“ (Il. 4, 510)· καὶ ἀκόλουθος αἰτιατικὴ „χρῶτ' ἀπονιψαμένη“ (Od. 18, 172)· τὰς δὲ ἄλλας πλαγίους οἶδεν ἀπὸ τῆς ους̄ εὐθείας· „χροῒ δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα“ (Il. 9, 596)· καὶ τὴν αἰτιατικὴν „μή τις χρόα καλόν“ (τ, 263 ?). ὥστε εἰ οὐ κεκώλυται τῆς γενικῆς ἡ σύνταξις, τί ἐστι τὸ κατεπεῖγον μὴ τῇ συνήθει κλίσει τὴν ἀνάγνωσιν ποιεῖσθαι; A. Scripsi ἦν γὰρ pro οὐ γάρ (fort. ἀεὶ γάρ). Et εἰς ως̄ ante περατουμένην pro εἰς ος̄.

246. θεράπων ἐΰς: ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος δύο ποιεῖ θεράπων καὶ ἐΰς· τινὲς δὲ ὑφ' ἓν ἀνέγνωσαν ὡς Ἐτεωνεύς. ὅτι δὲ δεῖ κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκειν καὶ οὐ παρωνύμῳ τύπῳ, διδαχθησόμεθα ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς. ἐγίνετο γὰρ ἂν θεραποντεύς· ἀπὸ γὰρ γενικῶν φιλεῖ ὁ τοιοῦτος τύπος παράγεσθαι, εἴγε καὶ παρὰ τὴν λέοντος ὁ λεοντεύς, οὐχὶ λεωνεύς, παρά τε τὴν Αἰθίοπος Αἰθιοπεύς. A.

308. ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους, ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν: τίνες τὸν ἢ δεύτερον καὶ τρίτον

περιέσπασαν· διαπορητικὸς γάρ ἐστιν. A. Inserui δεύτερον καὶ quaest. ep. p. 57.

377. τὸ ταῦτα περισπαστέον κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν, ἵνα ᾖ ἡ φράσις δεικτική. τινὲς μὲν ὤξυναν, ἵνα τοῦ τὰ αὐτὰ ὑπάρχῃ συναλοιφή· ὅπερ οὐ πιθανόν. AV.

381. συνώμεθα: τοῦτο Ἀρίσταρχος δασύνει, ὑγιῶς· ταὐτὸν γὰρ τῷ συνθώμεθα. ἐσχημάτισται οὖν ἀπὸ τοῦ ἵημι. δηλοῖ οὖν τὸ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀφῶμεν τὰ τῆς διανοίας (v. X. 261). εἰσὶ μέντοι οἳ ἐψίλωσαν, οὐκ εὖ. A.

382. ἐεδνωταί: ὡς χρυσωταί καὶ ποιηταί. οὕτως πάντες. Τυραννίων δὲ προπερισπᾷ, οὐχ ὑγιῶς· προείρηται δὲ ἡμῖν (E, 158) τὰ τῆς προςῳδίας ὡς τὰ εἰς της ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, αὐλητής, πειρατής, χηρωστής, βραβευτής. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἐεδνωτής, σχηματισθὲν παρὰ τὸ „ἐεδνώσαιτο θύγατρα" (Od. 2, 53). περὶ δὲ τῶν ἀήτης καὶ κυβερνήτης βαρυνομένων λόγον δίδομεν (v. l. l.). A.

388. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν: τινὲς περισσεύειν φασὶ τὴν πρό, ἵν' ᾖ διήλασεν, ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν ὅτι εἰς τὸ πρόσθεν διήλασεν. BL. An recte refert? v. Π, 669.

390. οὔρεσι τέκτονες: Νικίας ὑφ' ἕν, κακῶς· ἔδει γὰρ καὶ τὸ οὔρεσι βουκόλοι (571) συνάπτειν. ἄλλως τε ἔσονται οἱ ὄρη κατασκευάζοντες. δύο οὖν μέρη λόγου ἐστὶ καὶ λείπει τὸ οὖσαν. BL. cf. Π, 483.

391. νεήκεσι: ὡς εὐμήκεσιν ἀνεγνώσθη. οὕτως δὲ καὶ Αλεξίων. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὡς εὐγενέσιν, ὅπερ καὶ ἐχρῆν· παρὰ γὰρ τὴν ἀκὴν ἡ σύνθεσις. τὰ δὲ παρὰ τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ συντιθέμενα καὶ εἰς ης περατούμενα ἐπιθετικὰ τότε ὀξύνεσθαι θέλει, ὅταν ἔχῃ οὐδετέρου παρασχηματισμὸν καὶ τὴν γενικὴν εἰς ους περατουμένην. εὐτυχοῦς, εὐτυχές, εὐτυχεῖς, εὐρυπυλοῦς, εὐρυπυλές, εὐρυπυλεῖς. οὕτως οὖν ἐχρῆν καὶ τὸ προκείμενον. ὅμως μέντοι ἡ παράδοσις τὸ νεήκης καὶ ταναήκης (v. Π, 768. Arcad. 117) βαρύνει κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης, μεγακήτης quaest. ep. 152. AB.

424. Ἰδομενεύς: τινὲς περισπῶσιν Ἰδομενεῦς ἀντὶ τοῦ Ἰδομένους, οἱ δὲ ὡς „μέθυ χίλια μέτρα" (Il. 7, 471). οἱ δὲ μέγα ἵετο μεγάλως ἐπεθύμει. ἄμεινον δὲ τὸ εὐθεῖαν εἶναι ὡς τὸ „οὐδέ

Σκάμανδρος ἔληγε τεὸν μένος' (Il. 21, 305). V. Cod. ab initio: τινὲς περισπῶσιν, οἱ δὲ μένευς ἀντι τοῦ μένους, ὡς χίλια μέτρα.

441. τὸ αὖον δασυντέον· σημαίνει δὲ τὸ ξηρόν. A.

450. Κρήτῃ ἐπιουρον: τοῦτο τριχῶς ἀνεγνώσθη. Ζηνόδοτος γὰρ ὡς ἐπίκουρον, ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ φύλακα. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα, μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως καὶ Τρύφων. ἐκεῖνο δὲ προςτίθησιν ὁ Τρύφων, ὅτι ὁ ἐπίουρος ὡς ἐπίσκοπος οὐ πάντως ἔχει ἐγκείμενον τὸν οὖρον τὸν φύλακα κατὰ ταύτην τὴν ἀπόδοσιν· τί γὰρ κεκώλυκε παρὰ τὸ ὁρῶ εἶναι ἐπίορον καὶ ἐπίουρον τὸν ἐπιορῶντα, ἐψιλῶσθαι δὲ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ υ; καὶ ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα τούτοις. εἰσὶ δὲ οἳ ἀνέστρεψαν τὴν πρόθεσιν, Κρήτῃ ἔπι. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης παρέλκειν ἡγεῖται τὴν ἐπί· διὸ καὶ τὸν τόνον φυλάσσει τῆς προθέσεως, ὁμοίως τῷ „βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ" (Od. 3, 422) A.

520. ἔτ' ἄλλα: οἱ μὲν τὸ πλῆρες ἐκδέχονται τὰ ἄλλα, ἐν συναλοιφῇ δὲ γενέσθαι τἄλλα, ὡς τὰ ἆθλα τἆθλα. προείρηται δὲ περὶ τῆς τοιαύτης πάρ' αὐτῷ συναλοιφῆς τε καὶ συντάξεως τῶν ἄρθρων (Λ, 636). ἄμεινον οὖν ἐκδέχεσθαι ἔτι καὶ ἄλλα. A.

542. τὴν οἳ ὀρθοτονητέον· μεταλαμβάνεται γὰρ εἰς σύνθετον. A.

543. ἑάφθη: Ἀρίσταρχος δασύνει, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι· φησὶ γὰρ ὅτι ἐπηκολούθησεν αὐτῷ· καὶ δῆλον ὅτι παρὰ τὸ ἕπω ἥφθη ἢ εἵφθη ὤφειλεν εἶναι ὁ ἀόριστος, καὶ κατὰ διαίρεσιν ἐγίνετο ἑάφθη, ὡς τὸ ἥγη ἑάγη, ἥλη ἑάλη, ἧλω ἑάλω, τῆς δασείας ἐπὶ τὴν ἀρχὴν χωρούσης, ὡς ἔθος. ταῦτα ὁ Τρύφων ἀπεφαίνετο ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου, πιθανῶς πάνυ. ἡμεῖς δ' ἔχομεν περὶ τὸν σχηματισμόν τι ἐξαίρετον συμβεβηκὸς ἐπιστῆσαι. πρὸς τὸ πρῶτον· ἡ ει δίφθογγος ἐν τοῖς παρῳχημένοις ἄρχουσα εἰ διαιροῖτο, εἰς δύο εε διαρεῖται, εἶρτο ἔερτο „ἄταρ ἠλέκτροισιν ἔερτο" (Od. 15, 460) εἶργνυ ἐέργνυ „κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ" (Od. 10, 238). οὐκ ἄρα ἐκ τοῦ εἵφθη ἐγένετο ἡ διαίρεσις. δῶμεν δὲ ἀπὸ τοῦ η ἄρχεσθαι τὸ ἥφθη, ἐπεὶ ἀδιαφόρως τὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενα ῥήματα εἴωθε κλίνεσθαι καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου κατ' ἀρχὴν καὶ διὰ τοῦ η· ἀπὸ γοῦν τοῦ ἑλκῶ περι-

σπωμένου εἷλκεον (p. 395: ubi hoc, non ἕλκεον Herodianum habuisse videmus) φήσας τὸν παρατατικὸν διὰ τοῦ η τὸν ἀόριστον ἐξήνεγκεν ἐν τῷ „Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διός“ (Od. 11, 580). ἀλλ' οὐ θέλει πάλιν τὸ η τὸ κατ' ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων εἰς ε καὶ α διαλύεσθαι, ὁπότε ὁ ἐνεστὼς ἄρχει ἀπὸ τοῦ ε, ἀπὸ μέντοι τοῦ α καὶ η, ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ἥλη ἑάλη (ἁλῶ γὰρ τὸ θέμα· πρόδηλον κἀκ τῆς ἁλείς μετοχῆς), ἥγη ἑάγη, ἧδον ἕαδον. πῶς οὖν παρὰ τὸ ἕπω καὶ ἥφθη τὸ ἑάφθη δύναται διαιρεῖσθαι; διὸ ὁ Τυραννίων ἐκδέχεται ἀπὸ τοῦ ἅπτω, οὗ γίνεται ἀόριστος, φησίν, ἥφθη καὶ ποιητικῶς ἅφθη, προσόδῳ δὲ τοῦ ε ἑάφθη. ὅτι δὲ τὸ προσερχόμενον ε ταῖς δασυνομέναις λέξεσι μεταληπτικὸν γίνεται τῆς ἐκείνων δασύτητος, πρόδηλον κἀκ τοῦ ἕερσα, ἕεδνα, ἑήνδανε, ἑώρων. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἑάφθη ἔχει· σημαίνει δὲ τὸ οἱονεὶ συνήφθη αὐτῷ. ταῦτα μὲν ὁ Τυραννίων. εἰ δὲ ἠβούλετο καὶ διαίρεσιν παραλαμβάνειν ὁ ἀνήρ, οὐδὲν ἦν τὸ κωλῦον. A. Addidi ἧδον ἕαδον (v. Ξ, 340): quamquam jam in Epim. Hom. 168 exciderat. Praeterea editum erat ἥλη, ἑάλη, ἁλῶ, ἁλείς, ἑάγη haec omnia cum aspero, falso. v. Λ, 192.

693. **Φθίων** ὡς Χίων βαρυτόνως· καὶ γὰρ Φθῖοι ὡς Χῖοι, „Λοκροὶ καὶ Φθῖοι“ (686). A.

707. **τέλσος** ὡς χέρσος· γέγονε δὲ κατὰ μεταβολήν, παρὰ τὸ τέλος πλεονάσαντος τοῦ σ. A. Dubium an Herodiani propter Σ, 547.

727. **οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα**: τὸ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσῶς· τὸ δὲ δῶκε προπερισπαστέον. A.

734. περισπαστέον τὸ **πολεῖς** ὡς ταχεῖς, ὁμοίως τῷ „πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηούς“ (Il. 15, 66). τοῦτο δέ φημι, ἐπεί τινες βούλονται ἕνεκα ἐμφάσεως μείζονος βαρυτόνως ἀναγινώσκειν, οἷς μάχεται καὶ ἡ ὀρθογραφία ἡ κατ' Ἴωνας. A.

759. **Ὑρτάκου** ὡς θυλάκου· τὰ γὰρ εἰς κος λήγοντα τρισύλλαβα, τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον καταλήγουσαν ἔχοντα, προπαροξύνεται, Λάμψακος, Ῥύνδακος· „Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον.“ οὕτως οὖν καὶ Ὕρτακος. A.

791. **Ὀρθαῖος**: ὡς Ἀλκαῖος. ἐπεί, φησί, τὰ διὰ τοῦ αιος τρισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς σύμφωνον

καταλήγουσαν, προπερισπᾶσθαι θέλει, χερσαῖος, ὀρφναῖος, ἑρσαῖος, ἀρχαῖος, Ἀρναῖος, Τρικκαῖος, Ἑρμαῖος· ὅθεν τὸ Ἑρμαῖον κάρα παρὰ Σοφοκλεῖ. τὸ δὲ „ὅθι θ' Ἕρμαιος λόφος ἐστίν" (Od. 16, 471) ὡς εἰς ἰδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κυρίου πρὸς ἀντιδιαστολὴν διάφορον τόνον ἀνεδέξατο, ὡς Ἀθηναῖος καὶ Ἀθήναιος, ἀγοραῖος καὶ ἀγόραιος (cf. Λ, 301). οὕτως οὖν καὶ Ὀρθαῖος προπερισπωμένως ἀναγνωστέον· οὐδεμία γὰρ ἀντιδιαστολὴ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος κεχώρηκεν. A. ἑρσαῖος scripsi pro ἐρσαῖος. — Ἑρμαῖον κάρα non dubito quin nihil commune habeat cum Soph. Philoct. 459. quo Dindorf. rettulit, sed nota paraphrasi dictum fuerit pro Ἑρμῆς.

803. πρὸ ἕθεν: ὁμοίως τῷ ἀπὸ ἕθεν (Il. 6, 62) ἀναγνωστέον κατ' ὀρθὴν τάσιν. προείρηται δὲ περὶ τῆς ἀντωνυμίας (Γ, 128). A. Quaest. ep. 120.

809. βιβάσθων: Τυραννίων περισπᾷ, οὐχ ὑγιῶς· ὁ γὰρ χαρακτὴρ βαρεῖαν τάσιν ἀπαιτεῖ, εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβῶ βιβάθω γενομένου τοῦ ῥήματος, περιπλεονάσαντος τοῦ σ, ὥς φησι Φιλόξενος, εἴτε ἀπὸ ὀνόματος τοῦ βιβαστός βιβάσθων ὡς ἀϊστός ἀΐσθων· γίνεται γάρ τινα ἀπὸ τῶν εἰς τος κατα μεταβολὴν τοῦ τέλους εἰς θω βαρύτονα ῥήματα, ἐγερτός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω, ἀϊστός ἀΐσθων· οὕτως καὶ παρὰ τὸ βιβαστός βιβάσθων. παραιτητέον δὲ καὶ τοὺς ὀξύνοντας ὡς δεύτερον ἀόριστον. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ξ.

7. θερμήνῃ καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα: τὴν πρόθεσιν ἀναστρεπτέον· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν ἀπολούσῃ. A.

21. διχθάδι': τὸ πλῆρές ἐστι διχθάδια, ὥςπερ καὶ Ἀρίσταρχος βούλεται. διὸ τὴν χθα συλλαβὴν ὀξυτονητέον. παραιτητέον δὲ τοὺς βουλομένους εἶναι „διχθαδίῃ μεθ' ὅμιλον" καὶ τὴν δι συλλαβὴν ὀξύνοντας. A. cf. P, 279: unde intelligitur in hac disputatione de ἔτραφ' dictum fuisse. Ceterum cod. διχθαδίῃ ἢ μεθ.

32. προπαροξυτονητέον τὸ πρύμνησιν· Κράτης μέντοι προπερισπᾷ, ἀκούων ἐπὶ ταῖς ἐσχάταις, πλανηθεὶς ἐκ τοῦ „τὰς γὰρ πρώτας πεδίον δὲ εἴρυσαν". ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ πρυμνὸν οὐ τίθησιν ἐπὶ διεστῶτος σώματος ἀλλ' ἐπὶ ἡνωμένου „πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος" (Il. 5, 339)· „τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε" (ib. 292)· „πρυμνὴν ἐκτάμνοντες." (Il. 12, 149.) A. Bekker. πεδίονδε, Villoiso πεδιον δε.

48. κεῖνος τώς: ἄμεινον, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης φησί, τὸ τώς εἶναι ὁμοίως τῷ „τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω" (Il. 3, 415). A. Cf. ad B, 330.

60. ἐπιμίξ: Ἀρίσταρχος ὡς κουρίξ. καὶ εἴπομεν ὅτι τὰ εἰς ιξ ἐπιῤῥήματα ὀξύνεται, σημειωσάμενοι τὸ πέριξ βαρυνόμενον. A.

73. κυδάνει: βαρυτονητέον ὁμοίως τῷ „οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον" (Il. 9, 554). A.

164. τὸ ᾗ δασυντέον καὶ περισπαστέον· ἔστι γὰρ δοτικὴ πτῶσις κτητικῆς ἀντωνυμίας. A.

168. ἀνῷγεν: προπερισπαστέον· πρόςκειται δὲ τῷ ω τὸ ι· ἀπὸ γὰρ θέματος τοῦ ἀνοίγω πέπτωκεν. A.

171. κάθηρε: τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἀπὸ θέματος τοῦ καθαίρω. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ μεγαίρω ἐμέγηρε καὶ ποιητικῶς „μέγηρε γάρ οἱ τότ' Ἀπόλλων" (Il. 23, 865), οὕτως ἐκάθηρε κάθηρε. A.

172. δασυντέον τὸ ἑδανῷ· τὸ γὰρ ἡδύ βούλεται σημᾶναι. γίνεται δέ τινα ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ανος παραγόμενα ὀξύτονα, ἅπερ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει βραχεῖαν, ἢ αὐτόθεν ἀπὸ τῶν ῥημάτων μετειληφότα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἀγανός, στέγω στεγανός, ἢ ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς κατὰ τὰ ῥήματα εἰς βραχεῖαν μεθιστάμενα, ὡς παρὰ τὸ ἵκω ἱκανός καὶ παρὰ τὸ πείθω πιθανός, τρώγω τραγανός, εἴδω ἰδανός. „τὰς (vel potius σὰς v. μον. λ. 7) ἰδανὰς χάριτας" ὁ Καλλίμαχος. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸ ἥδω τὸ ἑδανός γένοιτ' ἄν, τοῦ η εἰς τὸ ε τραπέντος· διὸ δασυντέον τὴν λέξιν. μὴ ἄρα ἐπιζητείτωσαν πόθεν τὸ ε ἐγένετο. ὁ γὰρ χαρακτήρ, ὡς ἔφαμεν, τὴν βραχεῖαν ἀσπάζεται. A.

183. μορόεντα· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπὸ τοῦ μ ποιεῖται τὴν διαστολὴν καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. καὶ οὕτως ὁ λόγος ἔχει. τὰ

γὰρ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας γινόμενα δηλοῖ. παραιτητέον δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ α τὴν διαστολὴν ποιουμένους, ἵνα τὸ α ἐπιτατικὸν ὑπάρχῃ μηδενὸς κατεπείγοντος. A. Inserui οὕτως ante ὁ λόγος ἔχει.

209. ὁμωθῆναι: δασυντέον τὸ ο. ὡς χρυσωθῆναι δὲ ἀναγνωστέον. A.

221. ἄπρηκτόν γε νέεσθαι: τουτέστι πορεύεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος. Δημήτριος δὲ γενέεσθαι ἀντὶ τοῦ γενήσεσθαι, βιαίως πάνυ· οὐδὲ γὰρ τὸ πυθέσθαι πυθέεσθαι γίνεται οὐδὲ τὸ λαβέσθαι λαβέεσθαι, ἵνα καὶ τὸ γενέσθαι γενέεσθαι γένηται. A.

249. ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή: Ἀρίσταρχος ἐλλείπειν φησὶ τὴν κατά, καὶ ἐκδέχεται τὴν ἀντωνυμίαν εὐθείας πτώσεως, καὶ κατ' ἄλλο ἡ σὴ ἐσωφρόνισεν ἐντολή, ὥστε εἶναι ἡ τεή. Παρμενίσκος δὲ ἐκδέχεται ἐπίρρημα τὸ ἄλλοτε καὶ δασύνει τὸ η, καὶ περισπᾷ ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως, ἵνα ὑπάρχῃ ὁ Ζεὺς τῇ ᾗ με ἐσωφρόνισεν ἐντολῇ. Ἀλεξίων δὲ προκρίνει τὴν Ἀριστάρχου· φησὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ τ ἀρκτέον· καὶ ἡμῖν δὲ δοκεῖ· πρὸς γὰρ τὴν Ἥραν ἡ ἀπότασίς ἐστιν. αὐτὸς γοῦν ἐπεξηγεῖται αὐτό· „νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄγωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι“ (Il. 15, 262). A.

265. ἦ φῂς ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν' ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο: ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει τὸν η· ἄμεινον δὲ περισπᾶν. καὶ γὰρ εἰ διαπορεῖ, οὐκ ἀναγκαῖον ἐγκλίνειν αὐτόν. οὐ γὰρ ἕτερος αὐτῷ ἐπιφέρεται περισπώμενος, ὡς ἐπὶ τοῦ „ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα“ (Od. 11, 172). A.

309. τὴν σεῦ περισπαστέον: ἔστι γὰρ ἀντιδιαστολή. A.

328. σέο: ὀρθοτονητέον· ἀντιδιαστολὴ γὰρ πρὸς ἄλλα πρόσωπα. A.

340. τὸ εὔαδεν ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῖ, λέγων ὡς ὅτι τὰ δασυνόμενα ἐν τῇ ἐπενθέσει τοῦ υ ψιλοῦται, ὡς ὅλος οὖλος· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἕαδεν εὔαδεν γένοιτο ψιλούμενον. ἐγὼ δὲ (opinor ἐρείδει δὲ) πρὸς τὴν συνήθη ἀνάγνωσιν δασύνουσαν τὸ α, ψιλοῦσαν δὲ τὴν ευ δίφθογγον. καὶ ἔχομεν ἐκεῖνο εἰπεῖν ὡς εἰ ἴδιον συνθέτων λέξεων τὸ καὶ κατὰ μέσον δασύνεσθαι, οἴδαμεν δὲ καὶ τὸ ἅδε ῥῆμα συνεχῶς παρὰ τῷ ποιητῇ, „ἅδε δ

Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων" (Il. 12, 80), εἰκότως ἂν φήσαιμεν ὅτι τὸ εὖ ἐπίρρημα προσῆλθε καὶ οὕτως ἐφυλάχθη τοῦ ῥήματος ἡ δασεῖα ὡς ἐν λέξει συνθέτῳ· τὸ μέντοι ἕαδε διαίρεσίς ἐστι τοῦ ἧδε. A. Herodiano ex εὖ et ἅδε compositum existere potuisse nullo modo credimus: sed vana species est, quod aut in medio scholio lacuna est aut oratione sequente ἀνεσκευάσθη hec quod nunc quasi fieri posset posuerat.

351. στιλπναί: ὁμοίως τῷ ἰσχναί. τὰ γὰρ εἰς νος δισύλλαβα μετ᾽ ἐπιπλοκῆς συμφώνου τριγενῆ ὀξύνεσθαι θέλει, πρυμνός, ἰσχνός, πυκνός. ἐναντιοῦται τὸ λίχνος. τὸ γὰρ λάγνος ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως. A. Cur ἔννοιαν? non notionem quaerimus sed formam. An igitur dixerat: significationem quidem habet compositi (quamquam magis placeret ὑπόνοιαν), unde quidam compositum habuerunt. Sed etiamsi id non ita sit, causa accentus est „ὅτι οὐκ ἔχει ἴδιον θηλυκόν", ut in catholica certe dixerat si Arcadio fides 62, 2. Porro vero de λίχνος an dixerat hoc vere esse compositum? Nam apud Arcad. certe est p. 62, 8 τὸ λίχνος βαρύτονον ὡς σύνθετον παρὰ τὸ λίαν χαίνειν. Ut totum hoc fortasse modo procederet: ἐναντιοῦται τὸ λίχνος· ὡς σύνθετον. τὸ γὰρ λάγνος ἔχει μὲν καὶ αὐτὸ ἔννοιαν (vel ὑπόνοιαν) συνθέσεως, εἰ δὲ καὶ ἁπλοῦν εἴη, ἀλλ᾽ οὐ τριγενές. Femininum λίχνη quin notum habuerint, quo nihil aptius feminae δειπνολόχῃ, non dubitandum videtur. Nisi potius hoc modo: ἐναντιοῦται τὸ λίχνος, ἔννοιαν γὰρ ἔχει συνθέσεως (h. e. at compositum est, ut significatio potius est ὁ λίαν χαίνων quam solum ὁ λείχων)· τὸ γὰρ λάγνος οὐδὲ τριγενές.

351. ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ παροξύνειν τὸ ἔερσαι ὁμοίως τῷ Εὐτέρπαι. καὶ γὰρ τὸ ἑνικὸν ἐέρση ἐστί „μή μ᾽ ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση" (Od. 5, 467), τὰ δὲ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ ὁμότονα ἔχει τὰ πληθυντικά, Ἑλένη Ἑλέναι· οὕτως εἰ ἐέρση, καὶ ἐέρσαι. ἠλιθίως πάνυ. οὐ γὰρ ἐνόησεν ὅτι τὸ ἑνικὸν διὰ τὴν μετάληψιν τοῦ α εἰς η πρὸ τέλους ἔσχε τὸν τόνον, ὁμοίως τῷ ἄελλα ἀέλλη, οὕτως ἔερσα καὶ ἐέρση. εἰ δὲ τὸ πληθυντικὸν οὐκέτι ἀντιθέσεως ἔχεται, ἀπολήψεται τοῦ ἔερσα προπαροξυνομένου τὸν τόνον. A. Vocabulum, de quo sermo,

quotiescunque hic occurrit, cum spiritu leni scriptum erat. Item falso fuit ἄμυδις.

372. τὸ παναίθησιν οἱ πλείους προπερισπῶσιν, Εὐφράνωρ δὲ βαρύνει. φιλεῖ δὲ τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα ὀξυνόμενα συντιθέμενα καὶ μὴ γινόμενα κύρια τότε μὲν φυλάσσειν τὸν τόνον ὅτε μετὰ προθέσεως συντίθεται, τότε δὲ ἀναβιβάζειν ὅτε οὐ μετὰ προθέσεως. ἐπιτομή, ἀνοχή, ἱστοδόκη δὲ καὶ καπνοδόκη, λατύπη, οἰνοχόη. εἴπερ οὖν καὶ τὸ παναίθη οὐ μετὰ προθέσεώς ἐστι βαρυτονηθήσεται. τάχα δὲ καὶ παρώνυμόν ἐστι, καὶ πάλιν ὀφείλει βαρύνεσθαι. ὡς γὰρ παρὰ τὸ καλός ἐγένετο πάγκαλος καὶ παγκάλη, οὕτως καὶ παρὰ τὸ αἰθός πάναιθος, ᾧ ἀκόλουθον τὸ παναίθη. Α. Scilicet πάγκαλος, item πάναιθος si hoc praestruitur, ex regula compositorum femininum non fingit, sed est κοινόν. Quare si horum forma feminina reperitur in η, sunt haec iam non σύνθετα sed παρασύνθετα (II, 149), h. e. ab illis facta sunt nomina παρώνυμα. Sic δουρικτήτη dicit τοῦ δουρίκτητος παρώνυμον I, 343 et ἀμφιρύτη, περιξέστη. Sic ἀσβέστη Γ, 123. εὐποιήτη II, 636: plane ut in alia terminatione ἠεροφοῖτις, πρωθῆβις παρώνυμα θηλυκὰ παρακείμενα τοῖς εἰς ης ἀρσενικοῖς I, 571. Caeterum falso fuit αἶθος pro αἰθός (v. Arcad. 49, 13).

387. δαΐ: ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει ὡς Θέτι, οἱ δὲ πλείους ὡς φλεβί ὀξύνουσιν, οἷς συγκατατίθεμαι. εἰ μὲν γὰρ ἦν ἡ εὐθεῖα, ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης, δάϊς ὡς Θέτις βαρυνομένη καὶ ὡς „πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ" (Il. 18, 407) οὕτως δαΐ, πρῶτον ἐκτείνεσθαι δεήσει τὸ ι. δεύτερον ἐκεῖνο ὁρῶμεν ἐναντιούμενον. τὰ γὰρ εἰς ις λήγοντα καθαρὸν θηλυκά, εἴτ' ἄλλῳ εἴτε καὶ τῷ α παραληγόμενα, οὐ φιλεῖ βαρύνεσθαι, τοὐναντίον δὲ ὀξύνεσθαι — ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, ἵνα μή τις τὸ Ξόϊς ἢ Σάϊς ἀντιθῇ κείμενα παρ' Ἡροδότῳ — οἷον Θηβαΐς, Δαναΐς, Λαΐς, Θαΐς. οὕτως ἄρα δαΐς· χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις τοῦτο βεβαρυτονῆσθαι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀξυνομένου, ὥσπερ καὶ τὸ ἀκρίς. ἄμεινόν ἐστιν ἐκεῖνο λέγειν ὡς ὅτι εἴτε ἀπὸ τῆς δάϊς βαρυνομένης εἴτε ὀξυνομένης ἡ προκειμένη ἐστὶ δοτική, ὀφείλει ὀξύνεσθαι τῷ τὰς εἰς ι συνεσταλμένον ληγούσας δοτικὰς καὶ

μὴ συναλειφθείσας ἐπ' ὀνομάτων ἀρσενικάς τε καὶ θηλυκὰς ὀξύνεσθαι, μηνί, χηνί· ταύτῃ καὶ λιτί. οὕτως καὶ ἡ δαΐ, εἴτε ἀποκέκοπται εἴτε συγκέκοπται, ὀξυτονηθήσεται. A. Scripsi φλεῷ pro φλεαὶ cum Lobeckio Paral. I. p. 90. Deinde inserui εἴτ' ἄλλῳ εἴτε καί. Nam sic demum potest Ξόϊς inferri. Ceterum de Ξόϊς error est: nam hoc non occurrit apud Herodotum. Sed is error ipsius est Herodiani. v. A, 677.

396. τόσσος γε: Ἀρίσταρχος φυλάσσει τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς τοσ συλλαβῆς, ὁ δὲ Τυραννίων τοσσόςγε ἀνέγνω τὴν σος συλλαβὴν ὀξύνων. οὐκ εὖ. ὁ γὰρ γέ οὐκ ἀλλάσσει τὸν τόνον τῶν πρὸ ἑαυτοῦ λέξεων. εἰ δέ τις λέγοι ἐπέκτασιν εἶναι, μὴ σύνδεσμον, ἴστω ὅτι τὸ ἐναντίον χωρήσει. ἡ γὰρ διὰ τοῦ γέ ἐπέκτασις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίει τὴν ὀξεῖαν, ἔγωγε, ἔμοιγε. A.

463. λικριφίς: Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὁμοίως τῷ „ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς" (Od. 5, 481). (Cf. ad Σ, 506). καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. A.

509. ἀνδράγρια: ὡς ἀντάξια. καὶ γὰρ σύνηθες αὐτῷ τὸ τοιοῦτον εἶδος· καὶ γὰρ ζωάγρια εἶπε καὶ βοάγρια καὶ μοιχάγρια. A.

521. τὸ μὲν ὁμοῖος ὡς ἀλλοῖος ἀναγνωστέον· τὸ γὰρ προπαροξύνειν μεταγενεστέρων ἐστὶν Ἀττικῶν. Τὸ δὲ ἐπισπέσθαι παροξυτονητέον ὁμοίως τῷ ἀποθέσθαι· ἔστι γὰρ τὸ ἁπλοῦν σπέσθαι. προείρηται δὲ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπαρεμφάτων. A. Δ, 126.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ο.

2. δάμεν: ὁμοίως τῷ „πολλοὶ δ' Ἀργείων οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο" (Il. 12, 14) καὶ τῷ „φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι" (Od. 18, 68) ἀνεγνώσθη κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ἄρχοντος χρόνου· ἔφαμεν δὲ τὰ τοιαῦτα ἀδιαφόρως εὑρεθῆναι παρὰ τῷ ποιητῇ (Δ, 3. B, 808). A.

4. ὑπαὶ δείους: ἡ ὑπό πρόθεσις ὑπαί ἐγένετο ὁμοίως

τῇ „ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης“ (Il. 2, 824)· καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς ὑπὸ δέους. οὕτω καὶ Ἀρίσταρχος. διὸ παραιτητέον τὸν Τυραννίωνα βαρύνοντα τὴν ὕπαί, καὶ ἡγούμενον ἀπὸ τοῦ ὕπαιθα εἶναι πάθος τὸ τῆς ἀποκοπῆς. A.

10. εἶαθ':: ἔνιοι τὸ εἶαθ' ψιλῶς· „ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἴατο“ (Od. 20, 106). ἀντὶ τοῦ ἦσαν. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ τὸ εἴατο. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ „εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι εἴαθ' ὁμηγερέες“ (Il. 24, 83)· ἐκδέχεταί τε κλίσιν τὴν ἀπὸ τοῦ εἰμί εἰς παθητικοῦ ὑπερσυντελίκου χρόνον, καὶ μεταλαμβάνει εἰς τὸ ὑπῆρχον. ἔχει δὲ ἐπίστασιν εἰ τοῦ εἰμί τὰ παθητικὰ δύναται συστῆναι κατὰ σημαινόμενον ἢ χρῆσιν Ἑλληνικήν (cf. Z, 336). διὸ ἄμεινον δασύνειν καὶ ἐκδέχεσθαι ἐνδιέτριβον καὶ ἐκάθηντο· καὶ γὰρ ἁρμόζον τοῖς ὑποκειμένοις κεῖσθαι μὲν τὸν Ἕκτορα, περικαθέζεσθαι δὲ αὐτὸν τοὺς ἑταίρους συγκάμνοντας. αὐτός τε ὁ ποιητὴς ἔκλινε τὸ ῥῆμα τοῦτο τριχῶς, πῇ μὲν κοινῶς εἰπών „τοῖσι δ' ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργων“ (Il. 3, 153), πῇ δὲ Ἰωνικῶς „οἱ δὲ ἕατ' εἰν ἀγορῇ“ (Il. 7, 414), πῇ δὲ ἐπενθέσει τοῦ ι πάλιν χρησάμενος Ἰωνικῶς „εἴατο καὶ προὔχοντες“ (Od. 3, 8), ὡς καὶ τὸ προκείμενον. A.

κῆρ ἀπινύσσων: Ἀρίσταρχος τὸ κῆρ οὐδετέρως ἐκδέχεται καὶ μετοχὴν τὴν ἀπὸ τοῦ α ἀρχομένην, ἵνα τοιοῦτόν τι σημαίνῃ τὸ κῆρ ἀσύνετος ὤν, διδασκόμενος καὶ ἐξ ἐκείνου „δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν“ (Od. 5, 342). τούτῳ συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων καὶ σχεδὸν πάντες, καὶ ἡμεῖς. εἰσὶ μέντοι οἳ ἄλλως διέστειλαν, οὓς ἐλέγχει ὁ Ἡρωδιανός. A. Delendum erat τὸ post ἐκείνου.

17. προπαροξυτονητέον τὸ ἐπαύρηαι, ὁμοίως τῷ „εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι“ (Od. 11, 122)· ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος. ταὐτὸν δὲ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ „σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι“ (Il. 3, 417)· καὶ γὰρ οὗτος μέσος δεύτερος ἀόριστος. A. Cod. οὐδὲ pro σὺ δέ in versu Hom.

26. πεπιθοῦσα: ὡς δραμοῦσα· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος δεδιπλασιασμένος, ὥσπερ ἤδη καὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος ἔθος αὐτῷ ποιεῖν· „ῥηϊδίως πεπιθεῖν“ (Il. 9, 184) A.

105. 106. ἔφαμεν τὸν η κατ' ἀρχὴν ὄντα διαπορητικὸν

περισπᾶσθαι, ὥςπερ καὶ ἐνθάδε. τοὺς μέντοι ἑξῆς ἐγκλιτέον ἐν τῇ συντάξει· εἰσὶ γὰρ ἤτοι διαζευκτικοὶ ἢ παραδιαζευκτικοί, ὡς τὸ „ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ" (puto ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ Α, 504). Α.

127. ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο: δασυντέον τὸ ἡ ἄρθρον. δύναται μέντοι καὶ σύνδεσμος ἐξακούεσθαι, ἵνα γένηται καὶ ἐπέεσσι καθάπτετο. καὶ ἔστιν ὅμοιον τοῖς τοιούτοις „βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν, ἡ δὲ διὰ πρό" (Il. 5, 66)· „ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα" (ib. 736)· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων διχῶς ἀνέγνωσαν, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (5, 391) „αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη". ἄμεινον δὲ ἐπὶ πάντων ἄρθρον ἐκδέχεσθαι, ὥςπερ καὶ Ἀριστάρχῳ ἐδόκει. Α.

128. τὸ ἠλέ ὡς καλέ ἐπιθετικῶς. εἴτε δὲ ἀποκόπη εἴτε συνεκόπη ἐκ τοῦ ἠλεέ, ἔῤῥωται τὰ τοῦ τόνου. Α.

138. προπερισπαστέον τὴν υἷος γενικήν. προείρηται δὲ πῶς γέγονεν (Ε, 266). Α.

142. θρόνῳ ἔνι: ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστὶν ἐν θρόνῳ, ὁμοίως τῷ „υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι" (111). Α. Cod. ὀλώλῃ.

146. καὶ τὸ Ζεύς καὶ τὸ σφώ ἐγκλιτέον, τουτέστι βαρυτονητέον, ἐπεὶ δευτέρου προςώπου ἐστὶ μεταλαμβάνεται καὶ εἰς τὸ ὑμᾶς. Α.

159. προπερισπαστέον τὸ ἀγγεῖλαι· ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προςτακτικοῦ κείμενον, διὰ τὸ ἐπιφερόμενον „μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι". οὐκ ἀναγκαῖον γὰρ διὰ τὸ ἄνωχθι προςτακτικῶς ἀναγινώσκειν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ „τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοισι τανύσσαι" (Od. 5, 346)· καὶ ἐνθάδε γὰρ ἀπαρέμφατόν ἐστιν. Α.

162. εἰ δέ μοι: τὸν δέ ὀξυτονητέον· ἔστι γὰρ νῦν ἡ μοί ἐγκλιτικὴ καὶ ἀπόλυτος. Α.

165. καὶ ἐπὶ τούτου ἐγκλιτική ἐστιν ἡ ἀντωνυμία καὶ ἀπόλυτος· διὸ τὸν ἐπεί σύνδεσμον ὀξυτονητέον ὁμοφώνως τῷ „καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον" (Il. 24, 293). Α.

187. Ῥέα: οἱ μὲν ἐκτείνουσι τὸ ᾱ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιῤῥήματος συστέλλουσιν· οἱ δέ φασι δεῖν συστέλλειν, ἵνα δάκτυλος γένηται, ὡς τὸ „πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα" (Il. 3, 237) „ἀνδρόμεα κρέα" (Od. 9, 347) „εἵσατο τεύχεα". Α.

199. οἵ ἕθεν ὀτρύνοντος: ἡ ἕθεν νῦν ἀπολυτός ἐστι καὶ ἐγκλιτική. διὸ τὸ οἱ ἄρθρον ὀξυτονοῦμεν. Α.

209. ὁμῇ: περισπαστέον κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ὁμοίως ἐπιθετικῷ τῷ θερμῇ· καὶ γὰρ ὁμός αὐτοῦ τὸ ἀρσενικὸν ὁμοίως κατ' ὀξεῖαν τάσιν „οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος" (Il. 4, 437)· καὶ τὸ οὐδέτερον „ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος" (Il. 13, 354). παράκειταί τε τὸ ἐπίῤῥημα τὸ εἰς ῶς λῆγον περισπώμενον ὡς θερμῶς· „ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν" (Od. 13, 405). Α.

226. ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδὲ οἷ αὐτῷ ἔπλετο: οἷ αὐτῷ: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκειν, ἐπεὶ ἀπὸ προσώπου ἐπὶ πρόσωπον ἡ ἀναφορὰ καὶ εἰς ἁπλῆν ἡ μετάληψις· ἀντὶ γὰρ τῆς αὐτῷ δισυλλάβου. ἄμεινον δὲ πείθεσθαι τοῖς περισπῶσι διὰ τὸ ἤδη διαστολὴν γεγενῆσθαι διὰ τῆς ἐμοί· τὸ γὰρ ἑξῆς τοιοῦτόν ἐστιν ἐμοὶ καὶ αὐτῷ ἔπλετο, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεσθαι τὸ ἔπλετο ῥῆμα. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπ' ἐκείνου κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνέγνωμεν τὴν οἷ· „Μέντορ μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθῃσιν Ὀδυσσεὺς μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δὲ οἷ αὐτῷ" (Od. 22, 213)· καὶ τὸ ἑξῆς ἐστὶ τοιοῦτον, μὴ πεισάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μάχεσθαι, αὐτῷ δὲ ἀμύνειν. καὶ καθόλου ἡ οἷ ὁπότε προηγεῖται τῆς αὐτός ἀντωνυμίας κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ὀρθοτονεῖσθαι θέλει, εἴτε εἰς ἁπλῆν εἴη ἡ μετάληψις εἴτε καὶ εἰς σύνθετον. διὸ μεμπτέον ἐκείνην τὴν ἀνάγνωσιν „ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσσῃ" (Od. 4, 667)· ἐχρῆν γὰρ διὰ τὴν ἐπιφερομένην ἀντιδιαστολὴν κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγινώσκεσθαι. Α.

241. κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνωστέον, ἀμφὶ ἓ γινώσκων· ἔστι γὰρ εἰς ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέρος σκοπῶν. Α.

245. δασυντέον τὸ ἧσαι· προείρηται δὲ περὶ τούτου (v. Z, 336. O, 10). τὸ δὲ ὀλιγηπελέων ἕν ἐστιν, ὅμοιον τῷ ὀλιγοδρανέων. τὸ δὲ ἦ που τί σε, ὁ ἦ διαπορητικός ἐστι· διὸ περισπαστέον. Α.

288. ἦ: διαβεβαιωτικός ἐστι· διὸ περισπαστέον αὐτόν. Α.

302. Μέγην: Ἀρίσταρχος βαρύνει ὡς „Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε" (Il. 17, 216)· καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης καὶ ἄλλοι περισπῶσιν ὡς Ἑρμῆν καὶ Ποδῆν· τὰ γὰρ εἰς ης λήγοντα, φασί, βαρύτονα δισύλλαβα, ἀπὸ βραχείας

ἀρχόμενα, περισσοσυλλάβως κλίνεται, λέβητα, Λάχητα· εἰ δ' οὐχ οὕτως ἐκλίθη, δῆλον ὅτι περισπασθήσεται· ἄλλως τε εἰ εὑρέθη αὐτοῦ ἡ αἰτιατικὴ ὡς ἀπὸ βαρυτόνου „Φυλλεΐδην τε Μέγητα“ (Il. 19, 239), ὅτε μὴ οὕτως ἔχῃ, περισπασθήσεται, ὡς Θαλῆν καὶ Θάλητα καὶ Φαλῆν καὶ Φάλητα. ἔστι δὲ ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου πρὸς αὐτοὺς πρῶτον μὲν ἐκεῖνο εἰπεῖν, ὅτι οὐχ ἁπλῶς τὰ εἰς ης ἀλλὰ τὰ εἰς της λήγοντα (an τὰ ῥηματικὰ μὴ εἰς της λήγοντα?) τὴν προειρημένην ἀναδέχεται κλίσιν, ἐπεὶ τὰ (an κλίσιν. ἔπειτα?) πολλά ἐστι διχῶς κεκλιμένα. τὸ γοῦν Μύνης ὁ μὲν ποιητὴς περιττοσυλλάβως ἔκλινεν „πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος“ (Il. 19, 296). ὁ δὲ Σοφοκλῆς (sc. ἐν Αἰχμαλωτίσι ut Choerob. testatur) ἰσοσυλλάβως „Μύνου τ' Ἐπιστρόφου γε“ (imo τε ut iam alii dixerunt cl. B, 692), μύκητά τε καὶ μύκην, εἰ καὶ πολλὰ σημαίνει ἡ λέξις (v. Choeroboscus, qui omnino ad haec inspiciendus, 90. a). καὶ ὅτι οὐ τὸ μέτρον αἴτιόν ἐστι, δῆλός ἐστιν Ἑκαταῖος οὕτως κλίνας· φησὶ γὰρ „καὶ ἐπαφήσας τὸν κολεὸν τοῦ ξίφεος, τὸν μύκην (Cod. μυκῆν) εὗρεν ἀποπεπτωκότα“. ὁ δὲ Ἄρατος (Dios. 244) περιττοσυλλάβως ἔκλινεν· „ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μύξαν“ (Cod. μοῖραν). καὶ μή ποτε ταῦτα συναγωνίζεται τῷ Ἀριστάρχῳ· καὶ γὰρ ταῦτα διχῶς κλιθέντα οὐ μετέβαλε τὸν τόνον, οἷς ὅμοιον δύναται εἶναι καὶ τὸ Μέγης. A.

309. ἀμφιδάσειαν: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ὁμοίως τῷ χαλκοβάρεια. ὅτι δὲ οὐχ, ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀλεξίων, σύνθετόν ἐστιν ἀλλὰ παρασύνθετον, εἴρηται ἡμῖν ἐν τῷ περὶ τοῦ ἠριγένεια. A.

320. κατένωπα: Ἀρίσταρχος ὡς κατὰ δῶμα, ἀπ' εὐθείας τῆς ὤψ, ἥτις αἰτιατικὴν ἔχει τὴν ὦπα· ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους ὡς κατέναντα, οἷς καὶ βέλτιον πείθεσθαι, ἵνα ᾖ ἀπὸ τοῦ κατενώπια κατὰ συγκοπὴν κατένωπα, ὡς μηρία μῆρα, σιτία σῖτα. ἔνεστι μέντοι βοηθῆσαι καὶ τῷ Ἀριστάρχῳ οὕτως, ὡς ἐνωπή ἡ πρόσοψις „ὡςεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ“ (Il. 5, 374), παρ' ἣν ἐστιν αἰτιατικὴ ἐνωπήν. ὃν οὖν τρόπον τὴν ἰωκὴν ἰῶκα εἶπε μεταπλάσας, οὕτως καὶ τὴν ἐνωπὴν ἐνῶπα προπερισπωμένως. A. Transiit in Etymologicum.

335. Φυλάκη πόλις Θεσσαλίας. βαρυτόνως δὲ ἀνα-

γνωστέον ὡς Ἰθάκη, ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δεσμωτηρίου. AD. Transiit in Et.

338. Σφήλοιο: ὡς φίλοιο. ἔστι δὲ καὶ κανὼν ὡς τὰ εἰς λος δισύλλαβα, τῷ η παραληγόμενα, κύρια ὄντα βαρύνεσθαι θέλει, Τῆλος, Μῆλος, Βῆλος· οὕτως οὖν καὶ Σφῆλος. τὰ μέντοι προσηγορικὰ καὶ ὀξυτονεῖται, πηλός χηλός, καὶ βαρύνεται, ὡς δῆλος τὸ ἐπιθετικὸν καὶ ἧλος καὶ ζῆλος, περὶ ὧν εἰρήσεται ἡμῖν ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας. A. Cod. ἧλος. v. Arcad. 198, 16. Eust. 155, 39 sqq.

339. Μηκιστῆ: ὁμοίως τῷ „ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί“ (Il. 4, 384). καὶ ἤτοι ἀπεκόπη ἡ Μηκιστῆα αἰτιατική, ἢ Δωρικῶς κέκλιται, ὅπερ μοι δοκεῖ καὶ ἄμεινον. A.

351. τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐπὶ τὸ ἐρύουσι. εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσῳδίας ἐν τῇ Λ (454). AB.

359. ἐπεκτέταται τό ησιν· ἀντὶ γὰρ τοῦ η ἐστὶν ὑποτακτικοῦ, ὅπερ ἡ συνήθεια λέγει μετὰ προθέσεως ἀφῇ. διὸ καὶ μετὰ τοῦ ι γράφεται καὶ δασύνεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἵημι δασυνομένου κέκλιται. A.

365. ἤϊε Ἀρίσταρχος δασύνει, ἀπὸ τῆς ἕσεως τῶν βελῶν. οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς, ἀπὸ τῆς ἰάσεως. καὶ οὕτως ἐπείσθησαν οἱ γραμματικοὶ πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν διαφόρως ἀναγινώσκειν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι ὁ χαρακτὴρ μάχεται· ἀεὶ γὰρ τὸ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται, ἠώς, ἠΐα. ταύτῃ καὶ τὸ „ἧτε ξείνων Θέμις ἐστί“ (Od. 9, 268) δασύνεται, τὸ δέ ἠΰτε ψιλοῦται· καὶ τὸ ἕως δασύνεται, τὸ δὲ ἠώς ψιλοῦται· καὶ τὸ ἥλιος δασύνεται, τὸ δὲ ἠέλιος ἐψιλώθη. ὥστε εἴτε ἐκ τοῦ ἤϊος δασυνομένου ἐστὶν εἴτε ἐκ τοῦ ψιλουμένου, μόνως ψιλωτέον. A. ἠΰτε scripsi pro ἠώς. v. Apollon. adv. 559 et schol. B, 87.

382. νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται: οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀναστρέφειν τὴν πρόθεσιν, ἀλλὰ συντάσσειν τῇ τοίχων γενικῇ. A.

389. ναύμαχα: οὕτως ὡς θαύματα. ἐξαιρέτως δὲ τὰ παρὰ ῥῆμα οὐδέτερα σύνθετα μονογενῆ, εἰς ον περατούμενα, προπαροξύνεται, χαρτότομον, χειρόγραφον, ἀκρατόφορον· οὕτως

„ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν“ (677), ἵνα εἶδος δόρατος νοηθῇ ἐν διαφόρῳ μεγέθει. Α.

394. φάρμακ' ἀκήματα: τὸ πλῆρες, φάρμακα, εἶτα ἀκήματα· παρὰ γὰρ τὸ ἀκέσασθαι τὸ ἀκήματα ἐσχημάτισται. εἴρηται δὲ ἡμῖν ἐν ἑτέροις διότι καὶ ἡ ἄκεσις καὶ τὸ „ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν“ (Il. 13, 115) τὸ ε ἔχει κατὰ τὴν παραλήγουσαν. Α.

444. ἰοδόκον: πιθανώτερον Ἀλεξίων παροξύνει, ὡς ξεινοδόκον, ἐπεὶ αὐτὴ ἡ φαρέτρα δέχεται καὶ ἔστιν ἐνεργητικόν. Α. Cod. αὕτη pro αὐτή.

445. Κλειτός ὄνομα κύριον· ὀξυντέον δὲ ὁμοίως τῷ ἐπιθέτῳ, ἐπειδὴ κόσμου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον. Α.

463. ἐϋστρεφέα: οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν τὸ α· ἀπήρτισε γὰρ εἰς μέρος λόγου ὁμοίως τῷ „ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην“ (Il. 1, 45). Α. (cf. E, 887.)

491. τὸ ὅτοισι τρισύλλαβον ἐπὶ τὴν πρώτην ἔχει συλλαβὴν τὴν ὀξεῖαν, τὸ μέντοι ὀτέοισιν οὐκέτι, ἐπεὶ ἤμελλε τετάρτη ἀπὸ τέλους πίπτειν ἡ ὀξεῖα· διὸ ἐπὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ τῆς ἀρχούσης μετέστη. Α. Cod. τρίτη pro τετάρτη. Initium usque ad ὀξεῖαν transiit in Etym. 636, 34.

494. τὸ ὕμεων ἀντωνυμία ἀπόλυτός ἐστι καὶ οὐκ ἔχουσα ἀντιδιαστολήν· διὸ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν. Α.

548. ἐν Περκώτῃ: ὁμοίως τῷ [ἐν] Οἰνώνῃ. τὴν δὲ ἀπό πρόθεσιν οὐκ ἀναστρεπτέον· πρὸς γὰρ τὴν ἐόντων μετοχὴν συντέτακται. Α.

554. ἀνεψιοῦ: τὴν ψι συλλαβὴν ἐκτατέον διὰ τὸ μέτρον. (cf. B, 731). Α.

555. οὐχ ὁράᾳς οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε ἕπουσιν: ὁ Ἀσκαλωνίτης οὐκ ἀναστρέφει τὴν περί· εἶναι γὰρ τὸ ἑξῆς περιέπουσι. κἀγὼ δὲ αὐτῷ συγκατατίθεμαι, ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ ἕπω παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς κινήμασιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θέλει ἔχειν πρόθεσιν συντεταγμένην. Α.

606. τάρφεσιν ὡς βέλεσιν οἱ πλείους· καὶ ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα· οὐ γάρ ἐστιν ἐπιθετικόν, ὡς ἀξιοῖ Τυραννίων. ὁ μέντοι Ἀριστοφάνης ἐκεῖνό φησιν, ὅτι ἐὰν μὲν τοῖς δάσεσιν, ὡς βέλεσι τάρφεσιν· ἐὰν δὲ τὸ ἐπιθετικόν, ταρφέσιν ὡς ὀξέσιν. Α.

607. ἀφλοισμός: ὀξυτόνως ἀναγνωστέον· τὰ γὰρ εἰς μος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ τὸ σ, ὀξύνεσθαι θέλει, μερισμός, ὁπλισμός. ἔνιοι δὲ αὐτὸ παρὰ τὸ ἀφρισμός, μεταβολῆς γενομένης τοῦ ρ εἰς τὸ λ καὶ πλεονάσαντος τοῦ ο. οἱ δὲ παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω, φλοισμός καὶ ἀφλοισμός ἐν πλεονασμῷ τοῦ α. διὸ οὐ δεόντως ὁ Τυραννίων προπαροξύνει. A.

619. ἠλίβατος: ψιλῶς· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλιτεῖν ἐσχημάτισται· καὶ ὤφειλεν ὅμοιον εἶναι τῷ ἠλιτόμηνος, συγκοπὴν δὲ ἔπαθεν. διδάσκει δὲ καὶ τὸ τῆς συναλοιφῆς ὅτι ψιλοῦται· „τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη“ (273). οἱ μέντοι δασύνοντες ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸν ἥλιον, τὴν ἡλίῳ βατὴν οὖσαν μόνῳ· οὐκ ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις, ὡς πρόδηλον ἐγένετο ἐκ τῆς συναλοιφῆς. A.

631. εἱαμενῇ: δασυντέον, ἀπὸ τῆς ἕσεως τῶν ὑδάτων (cf. Δ, 483). A.

665. τῶν ὕπερ: ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. A.

676. ἴκρια ὡς δέμνια· ἔστι γὰρ ῥηματικόν, ὡς ἐν ἑτέροις εἴρηται. A.

βιβάσθων: βαρυτονητέον· γέγονε δὲ ἤτοι, ὥς φησι Φιλόξενος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ (v. N, 809) ἤ, ὅπερ καὶ βέλτιον, παρὰ τὸ βιβαστός βιβάσθω, ὡς καὶ ἀϊστός, κατ' ὀξεῖαν τάσιν, ἀΐσθων· „ὁ δ ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων“ (Il. 16, 468). A.

678. τὸ μὲν βλῆτρον βαρυτονητέον, ἐπεὶ πάντα τὰ εἰς τρον λήγοντα μονογενῆ οὐδέτερα βαρύνεται, σεσημειωμένου τοῦ λουτρόν. τὸ δὲ δυωκαιεικοσίπηχυ ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον. τοὺς γὰρ ἀριθμοὺς οὕτω προφέρει, διὰ τοῦ ι, ὡς εἰκοσινήριτα (X, 349). τινὲς δὲ καὶ κατὰ παράθεσιν, ὡς τὸ τρεῖς καὶ δέκατος, ὥστε καὶ τὸ θηλυκὸν τρεῖς καὶ δεκάτη. AV. Cod. τρις καιδέκατος et τρις καιδεκάτη.

679. κελητίζειν: παραγωγόν ἐστι τὸ ῥῆμα παρὰ τὴν κέλητος γενικήν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἱππεύειν. κακῶς οὖν ὅσοι διαστέλλουσι· καὶ γὰρ ἐλέγχονται ἐκ τῆς τοῦ τ ψιλότητος. A.

698. ἄντεσθ': Τυραννίων παροξύνει, ὡς λαβέσθαι, πυθέσθαι, ἐκδεχόμενος μέσον δεύτερον ἀόριστον, οὐχ ὑγιῶς. σημαίνει γὰρ παρατατικόν. καὶ ἔστι τὸ ῥῆμα παρ' αὐτῷ καὶ περισπώμενον καὶ βαρυνόμενον. τὸ γὰρ „ἤντησ' οὐδὲ ἴδον“ (Od. 4, 201) καὶ „ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος“ (Il. 16, 423) ἀπὸ

περισπωμένου κέκλιται. τὸ δὲ „ὥς ἄν τίς σε συναντόμενος“ (Od. 17, 165) ὡς ἁπτόμενος καὶ „ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος“ (Il. 16, 788) ὡς ἥπτετο ὁμολογεῖ τὴν βαρεῖαν τάσιν. οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ ἄντεσθαι. A. Inserui καὶ περισπώμενον.

705. ὠκυάλου: ἐψίλωσαν τὸ α, παραγωγὴν δεξάμενοι καὶ οὐ σύνθεσιν· καὶ οὕτως ἡ παράδοσις ἐπείσθη. καὶ τάχα ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆς λέξεως σημαίνεται. ἡ δὲ ἁλός γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἐπὶ μὲν κυρίων ψιλὸν ἀποφέρεται τὸ πνεῦμα, Εὐρύαλος, Ἀμφίαλος, Ἀστύαλος· ἐπὶ δὲ ἐπιθετικῶν τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα „πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ“ (Od. 1, 395) „ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα“ (Il. 2, 697), ὕφαλος, ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἐλέγχεται τὸ ὠκύαλος ψιλούμενον. A.

709. αἰκάς: ὡς παλλακάς· καὶ ἐγένετο παρὰ τὸ αἴσσω ἀϊκή ὡς φυλάσσω φυλακή, ὑλάσσω ὑλακή. ἔστι μέντοι καὶ ἑτέρα εὐθεῖα ἡ ἄϊξ (potius ἀΐξ), ἥτις ἐν συνθέσει ἐστὶ καὶ παρ' αὐτῷ „πολυάϊξ γυῖα δ' ἔθηκεν (Il. 5, 811) καὶ „πολυάϊκος πολέμοιο“ (Il. 1, 165) καὶ „κορυθάϊκι πολεμιστῇ“ (Il. 22, 132). καὶ δῆλον ὅτι εἰ παρὰ ταύτην τὴν ἄϊξ εὐθεῖαν τὴν πληθυντικὴν αἰτιατικὴν σχηματίζοιμεν, ὀφείλομεν κατὰ συστολὴν ἀναγινώσκειν (scil. ultimam κας), ὅπερ οὐχ οὕτως ἔχει· δῆλον γὰρ ἐκ τοῦ μέτρου. χρὴ μέντοι ἐκεῖνο ἐπιστῆσαι, ὡς τὰ εἰς κη λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, τῷ ι παραληγόμενα, φιλεῖ βαρύνεσθαι, ὡς ἔχει τὸ ἑλίκη, ἐρίκη, μυρίκη, φοινίκη. τὸ μέντοι ἀϊκή ὠξυτονήθη, ἴσως ὅτι ῥηματικὸν ὑπῆρχε, τῶν ἄλλων οὐχ οὕτως ἐχόντων. A.

725. ἀνώγει: βαρυτόνως ἀναγνωστέον. εἰ δὲ καὶ ὡς ἀπὸ περισπωμένου δείκνυταί τινα ἔχων κινήματα, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ „καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος“ (Il. 7, 364), οὐκ ἀναγκαῖον ξενίζειν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ περισπᾶν· κλίνεται γὰρ καὶ ὡς βαρύτονον, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ „ὁππότ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν“. πρόδηλον κἀκ τῶν προστακτικῶν ἀνώγετον, ἀνωγέτω. „ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι“ (Od. 2, 113). διὸ καὶ βαρυτόνως ἀναγνωστέον. A.

735. τὸ φαμὲν ἐντελές ἐστι καὶ ἐνεστῶτα χρόνον σημαίνει· διὸ τὰς δύο συλλαβὰς βαρυτονητέον. εἰ μέντοι παρατατικὸς γένοιτο, δῆλον ὅτι ἀποβολὴν χρόνου τοῦ κατ' ἀρχὴν

πάσχει, καὶ ἐπὶ τὴν φα συλλαβὴν ἡ ὀξεῖα τάσις ἔσται, ὅμοιον ὡς τὸ ἔφαμεν ἐντελές, ὥσπερ ἐπ' ἐκείνου „φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι“ (Od. 4, 664), ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ νῦν ἡ διάνοια. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Π.

12. ἦ: πάντες περιεσπάσθησαν οἱ σύνδεσμοι κατὰ λόγον τῶν ἐρωτηματικῶν. A.

24. οὐτάμενοι: ὡς ἱστάμενοι. προείρηται δέ (Λ, 659). A.

41. ἴσκοντες: ὁ Ἀσκαλωνίτης κατὰ ἀφαίρεσίν φησιν εἶναι τοῦ ε τὸ ἴσκοντες. Ἀρίσταρχος δὲ ἐκτεταμένως ἀναγινώσκει παρὰ τὸ εἴσκω (l. εἴσκω, fortasse πλῆρες τὸ εἴσκω) ἐκδεξάμενος. ἄμεινον δὲ ἡ τοῦ Πτολεμαίου ἀνάγνωσις· πρὸ γὰρ τῆς διὰ τοῦ σκω παραγωγῆς σπάνιόν ἐστι δίφθογγον εὑρεθῆναι, ὅτι μὴ τὴν αυ. ταύτῃ οὖν μοι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ εἴδω εἶναι ὁ μέλλων εἴσω· καὶ ἅμα τῇ ἐπενθέσει τοῦ κ εἴσκω γεγενῆσθαι κατὰ τὴν διαίρεσιν, ἵνα μὴ δίφθογγος γένηται, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε ἴσκω. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἴσκοντες ὀφείλομεν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε ἀναγινώσκειν· οὐ γὰρ μέτρον κωλύει (V. Λ, 799: quo loco comparato omnia, quae hic obscura videri possunt, illustrantur). A.

44. ἀκμῆτες: ὡς ἀδμῆτες· καὶ καθόλου, ὅσα ἀπὸ παρακειμένου συντέθειται ὀνόματα εἰς ης λήγοντα, ὧν τὸ τέλος μίαν συλλαβὴν ἀποφέρεται τοῦ ῥήματος μετὰ δύο συμφώνων, ὀξύνεται, οἷον ἰθυτμής, μία συλλαβὴ ἐπὶ τέλους ἀπὸ παρακειμένου, καὶ δύο σύμφωνα πρὸ τοῦ η. φλεβοτμής, ἀβλής, προβλής. οὕτως ἀκμής. A. Scripsi, ut iam Lobeckius monuit Paral. I. 237, ὅσα ἀπὸ παρακειμένου pro ὅσα παρακείμενα et ἰθυτμής pro ἰθυτνής.

47. λιτέσθαι: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ ὁμοίως τῷ λίσσεσθαι, ἐπεὶ ἐνεστῶτος χρόνου ἀπὸ ὁριστικοῦ τοῦ λίτομαι (Cod. λίττομαι). εἰσὶ δὲ οἳ παροξύνουσιν ὁμοίως τῷ λαβέσθαι. ἐγὼ δ' ἐπαινῶ τὸν Ἀσκαλωνίτην προπαροξύνοντα ἐπὶ ἐνεστῶτος. τοῦτο γάρ ἐστι καὶ τὸ δηλούμενον· ἔμελλε γὰρ αὐτῷ θάνατον λίσ-

σεσθαι. δοκεῖ δέ μοι ἡ πλείων παράδοσις παροξύνειν οὐκ ἀπιθάνως. ὅνπερ γὰρ τρόπον ἐν ἑτέροις διαλαμβάνων περὶ τοῦ „μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι" (Od. 3, 69), ἀξιούντων πάντων τὸ (Cod. τῷ) ἐρέσθαι ὁμοίως τῷ πυθέσθαι, ἐπειδήπερ μέσος δεύτερος ἀόριστός ἐστιν, ἀπεφηνάμην ὡς ἡ παράδοσις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίησε τὴν ὀξεῖαν οὐ τῷ σημαινομένῳ πεισθεῖσα ἀλλὰ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς, ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀπαρεμφάτων προπαρωξύνετο, ὄντα ἐνεστῶτος, οἷον φέρεσθαι δέρεσθαι, ἃ (Cod. καὶ) εἶχε τὴν ρε συλλαβὴν πρὸ τέλους, τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς εἰς τὸ ε ληγούσης, — οὕτως καὶ τὸ ἔρεσθαι ἀναδεξάμενον τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα προπαρωξύνετο, οὐ τῷ λόγῳ τοῦ ἀορίστου, τῇ δὲ ὁμοιότητι τῆς φωνῆς, — τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. ὀφείλει γὰρ τὸ λιτεσθαι προπαροξύνεσθαι. τοῦτο γὰρ αἰτεῖ καὶ τὸ νοητὸν καὶ ὁ σχηματισμός, παρὰ τὸ λίτομαι. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ εἰς σθαι ἀπαρέμφατα τῷ ε παραληγόμενα, οὐκ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι, ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους συλλαβῇ τὸ ι συνεσταλμένον, μὴ ἐπιφερομένων αὐτῷ μήτε δύο συμφώνων μήτε διπλοῦ, παρωξύνετο, ὥςπερ ἔχει τὸ λιπέσθαι, πιθέσθαι, ἰδέσθαι, ἱκέσθαι, οὕτως καὶ τὸ λιτέσθαι παρώξυνεν ἡ παράδοσις, οὐ τῷ λόγῳ τοῦ ἐνεστῶτος πεισθεῖσα, τῷ δὲ τοῦ χαρακτῆρος. παρεκτέταται τὸ κεφάλαιον τῷ Ἡρωδιανῷ. **A.** **Hinc est Et. M.** λιτέσθαι.

57. ἡ τετριμμένη ἀνάγνωσις προπαροξύνει τὸ εὐτείχεα, τοῦ λόγου ἀξιοῦντος παροξύνειν, εἴγε τὸ εὐτειχής ὀφείλει ὀξύνεσθαι. τὰ γὰρ παρ' οὐδέτερα δισύλλαβα εἰς ος λήγοντα, μὴ τῷ η παραληγόμενα, συντιθέμενα, εἰς ης λήγοντα, ἀρσενικὰ ὀνόματα ὀξύνεται ἐπιθετικὰ ὄντα, εἶδος εὐειδής, βάθος „ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα" (Od. 5, 413). τὸ η παρῃτησάμην διὰ τὸ εὐμήκης, τὴν δισυλλαβίαν διὰ τὸ εὐμεγέθης, τῶν παρὰ τὸ ἔτος ὑπεξαιρουμένων· „ὄτριχας" γὰρ „οἰέτεας" ἀνέγνωμεν (Il. 2, 765)· μόνως οὖν εὐτειχής καὶ εὐτειχέα. δευτέρῳ λόγῳ, ὅσοις κυρίοις εἰς ης λήγουσι βαρυτόνοις συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικὰ ὀξυνόμενα, Διογένης — αὐτὰρ ὁ διογενής, Πολυνείκης — ἀλλὰ πολυνεικὴς δῖ' Ἑλένα, Παγκράτης — παγκρατὴς ἀλήθεια (**Bacchyl.** fr. 20), Εὐρυσθένης — ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής (**Pind. Pyth. V, 1**). εἰ δὴ Εὐτείχης ὄνομα κύριον παρὰ Ἀλκμᾶνι, ὀξύνεται τὸ ἐπιθε-

τικόν. πόθεν οὖν ἡ τετριμμένη βαρεῖα τάσις; δώσομεν ἀφορμήν. τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα συντιθέμενα ἀπ' εὐθείας συντίθεται, ξίφος ἄξιφος· μόνον τὸ τεῖχος καὶ ἀπὸ γενικῆς, τείχεος εὐτείχεος, ἀφ' οὗ τὸ „δῶσι πόλιν Τροίην (l. δῷσι π. Τροΐην) εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι" (Il. 1, 129). μεταπλασμὸς εὐτείχεα, ὡς πυργοκέρατον πυργοκέρατα.. πάθος παρέλαβον, ἵνα βοηθήσω τῇ τετριμμένῃ τάσει. A. Cod. Πολυνίκης — ἀλλὰ πολυνικὴς διελένα. Quod dedi δι' Ἑλένα Hermanni est, Lobeck. Par. I. p. 180 coniecit Δυςελένα.

75. ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι: τὸ ἑξῆς ἐστιν ἀπαμῦναι· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. A.

85. τὸ οἱ ἄρθρον ἐστὶ πληθυντικόν· διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον. A. ἐστὶ πληθυντικόν scripsi pro ἐστὶν ἐγκλιτικόν.

87. τὸ αὖ περισπαστέον· δύο γάρ ἐστιν, αὖ καὶ τοί A.

88. ἀρέσθαι: παροξυτονητέον· ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος. A.

90. ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀπόλυτον καὶ μονοσύλλαβον ἐξεδέξατο τὴν μέ ἀντωνυμίαν· διὸ καὶ ἐγκλιτικῶς ἀνέγνω· οὐ γὰρ πρὸς ἕτερον πρόςωπόν ἐστιν αὐτῷ ἡ διαστολή. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀμείνων ἀνάγνωσις· κεῖται γὰρ καὶ ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. A.

95. Νικίας ὑφ' ἓν ἀνέγνω παλιντροπάασθαι, Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ διάλυσιν. ἔφαμεν δὲ περὶ τῆς τοῦ πάλιν συνθέσεως, ὁπότε καὶ περὶ τοῦ παλιμπλαγχθέντας διελαμβάνομεν (Il. 1, 59), ὡς ὅτι τὸ πάλιν ἀεὶ θέλει τοῖς ῥήμασι κατὰ διάλυσιν προςγίνεσθαι. A.

99. ἐκδύμεν: παροξυτονητέον· τὸ γὰρ πλῆρές ἐστιν ἐκδύμεναι, ὁμοίως τῷ „θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν" (145). καὶ δῆλον ὅτι λείπει τὸ γένοιτο. A.

117. κόλον: οὕτως ὡς λόγον ὁ Ἀσκαλωνίτης. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. A.

123. τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυται φλόξ. Ἀρίσταρχος κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀσβέστη, παρώνυμον ἐκδεχόμενος τοῦ „ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως", ὑγιῶς πάνυ· οὕτως γὰρ ἔχει τὸ ἀνάλογον ἥ τε ἔμφασις τοῦ δηλουμένου, καὶ πολὺς ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς Ὁμηρικός. A. Scripsi οὕτως pro οὐ.

149. παροξυτονητέον τὸ Βαλίον. καὶ εἴρηται περὶ τῶν τοιούτων (B. 495. Aristarch. stud. 278). A.

150. Ποδάργη: εἴτε σύνθετόν ἐστιν εἴτε παρασύνθετον, παροξυτονητέον εἰς ἰδιότητα. Α.

173. στιχός ὡς τριχός, ἀπ' εὐθείας τῆς στίξ. τὸ δὲ ἰῆς περισπῶσιν, καὶ τὸ „ἰῇ ἐν νυκτὶ γένοντο" (Il. 18, 251), οὐκ ἀκολούθως εὐθείᾳ τῇ ἴα βαρυνομένῃ· „οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς" (Il. 4, 437). εἴπομεν δὲ ἤδη περὶ αὐτοῦ (Z, 422). Α.

177. υἷι: διὰ τοῦ ι μόνου γράφεται ἡ τελευταία συλλαβή. διὸ προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ „Νηληΐῳ υἷι ἐοικώς" (Il. 2, 20). εἰ μέντοι διὰ τῆς ει διφθόγγου ἐγράφετο ἡ τελευταία, περιεσπᾶτο, ἀπ' εὐθείας οὖσα τῆς υἱεύς, ὁμοίως τῷ „υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ" (imo ἐμωκυμόρῳ. Il. 18, 458). Α.

185. Ἀρίσταρχος προπαροξύνει ἀκάκητα· οἱ δὲ ἄλλοι ἀναλογίᾳ πειθόμενοι προπερισπῶσιν. ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις. Α.

207. ταῦτα μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε: ἐπὶ τὴν τα συλλαβὴν ὀξεῖα· ἐγκλιτικὴ γάρ ἐστιν ἡ μέ· ταῦτά με ἀγειρόμενοι. οὕτω καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ μέντοι Κρατήτειος Ἑρμείας τὸ ἅμα λέγει ἐγκεῖσθαι. οὕτω δὲ δώσει καὶ διὰ τοῦ θ τὴν γραφήν, οὐκ ἔχουσαν οὕτως. Α.

211. ἄρθεν: Ἀρίσταρχος δασύνει. δεῖ δὲ ψιλοῦν, ὡς ἐπεδείξαμεν ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ (137), διαλαμβάνοντες περὶ τοῦ „ἄρσαντες κατὰ θυμόν". Α.

224. οὔλων ὡς δούλων· προείρηται δὲ ἡμῖν τὰ τῆς ἀναλογίας (K, 134). Α.

234. ὀξύνεται τὸ ὄνομα· τὰ γὰρ εἰς λος ἑτέρῳ λ παραληγόμενα, οὗ τὸ α μὴ προηγεῖται, ὀξύνεται. κιλλός εἶδος χρώματος, ἐν Στεφανοπώλισιν Εὐβούλου „εὔχρων τι κιλλὸν μανθάνεις θερίστριον", πολλός (recte; v. K, 134), κυλλός, Ἑλλός ἢ Σελλός, „ἀμφὶ δὲ Σελλοί", σκελλός, Φελλός τὸ προσηγορικόν (cf. περὶ μον. 11, 23). τὸ δὲ Γάλλος καὶ ἄλλος τὸ α ἔχει πρὸ τοῦ λ. ἔτι δὲ τὸ ἄλλος καὶ ὡς ἐπιμεριζόμενον βαρύνεται. Α.

245. ἐγώ περ ἴω: βαρέως τὸ ἴω ῥῆμα δισύλλαβον· ὁ γὰρ πέρ σύνδεσμος. Α.

248. τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν: κατὰ παράθεσιν ἐδεξάμεθα ἐνθάδε τὴν σύν πρόθεσιν διὰ τὴν διαστολὴν τὴν πρὸς τοὺς ἑταίρους. διὸ προπερισπᾶται

τὸ πᾶσι, σὺν τεύχεσι πᾶσι καὶ τοῖς ἑταίροις. ἔστι μέντοι καὶ σύνθετόν ποτε, καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἔσται ἡ ὀξεῖα ἀπ' εὐθείας τῆς σύμπαντες καὶ αἰτιατικῆς τῆς „σύμπαντας, τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι ἀχνύμενος“ (Α, 241). καὶ οὕτως ἀνεγνώσθη τὸ „σύμπασι Πυλίοισι“ (Od. 3, 59). καὶ δῆλον ὅτι ἐνθάδε μὲν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ μ ἐστί, ἐπεὶ κατὰ σύνθεσιν, ἐν δὲ τῷ „τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι“ φυλάξει τὸ ν ἑαυτῆς ἡ πρόθεσις διὰ τὴν παράθεσιν. A. Cod. δυνήσεται.

299. πρώονες: ὡς σώφρονες. προείρηται (Ad Θ, 557) A.

305. ἕν ἐστι τὸ ἀνθίσταντο, οὐχὶ ἄντα ἐπίρρημα καὶ ἵσταντο, ὥς τινες. A.

ζητῶ περὶ τοῦ τόνου τοῦ ὑποεῖκον, πῶς δεῖ ἀναγινώσκειν. A.

324. ἄχρις: Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε, παρ ὃ καὶ ἐγένετο. ἐκεῖνο δὲ ἔχομεν λέγειν, ὡς τὰ εἰς ις ἐπιρρήματα δισύλλαβα βαρύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἄνις, ἅλις, μόγις, ἄχρις, αὖθις. ὀξύνεται δὲ τὸ χωρίς καὶ ἀμφίς, διότι μακρὰν ἔσχεν ἤτοι φύσει ἢ θέσει. τὰ μέντοι βαρυνόμενα ἤτοι βραχεῖαν εἶχεν ἢ τὴν κοινὴν καλουμένην, ἥτις ἐδύνατο σχεδὸν βραχεῖα εἶναι. διὸ ἐμάχετο τὸ αὖθις βαρυνόμενον. δοκεῖ δέ μοι ἀποφυγεῖν τὴν ὀξεῖαν, ἐπεὶ καὶ τριχῶς ἐλέγετο κατὰ τὸ τέλος, αὖθις, αὖθι, αὖθιν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἑωρᾶτο καὶ ἐπὶ τοῦ πέρυσι βαρυνομένου. A. V. Eust. h. l. et cf. de αὖθι, ις, ιν, item de πέρυσι, πέρυσιν, πέρυτις Theognost. 161, 32. 163, 10. 18.

372. σφεδανόν: οὕτως ὡς σφοδρόν. προείρηται. A.

390. ἐχρῆν μὲν διὰ τὸ κλιτύας οὐρῆας (οὐρείας?) περισπᾶσθαι τὸ κλιτῦς, ἀνεγνώσθη δὲ κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἐν ἐγκλίσει, ὁμοίως τῷ „κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλεείνων“ (Od. 24, 228). A. σχόλιον. ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσειακῇ προσῳδίᾳ φανερῶς τὸ γραπτῦς περισπᾷ, καί φησιν ὅτι εἴη εἰρηκὼς ὡς καὶ τὸ κλιτῦς δεῖ περισπᾶσθαι. ἀμφίβολος οὖν ἐφ' ἑκατέρων ὁ τόνος· εἰ γὰρ τοῖς ἐνταῦθα εἰρημένοις πεισθείημεν, ἐκεῖνο ἀνθέλκει, εἰ δὲ ἐκείνοις, τοῦτο πάλιν ἀντίκειται. A.

χαράδραι: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὡς φαρέτραι. προείρηται δὲ τὰ τῆς ἀναλογίας. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. A.

415. Ἀμφοτερόν: εἰς διαστολὴν τὸ κύριον ὀξυτόνως

ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος ὡς δεξιτερόν· καὶ ἐπείσθησαν οἱ γραμματικοί. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀνωμαλίας τοῦ ἀνδρὸς ἐν ἑτέροις ἡμῖν εἴρηται (v. Aristarch. stud. Hom. p. 275). A.

436. τὸν μὲν πρῶτον η̅ ὀξυτονητέον, τὸν δὲ δεύτερον περισπαστέον, ᾗ ἤδη χείρεσσι. A.

445. τὸ δ ν δ ὲ εἴτε ἔχει παρέλκοντα τὸν δέ σύνδεσμον, εἴτε ὅμοιόν ἐστι τῷ οἶκον δέ ἀντὶ τοῦ εἰς οἶκον, πάλιν ἐν τῇ συντάξει βαρυτονηθήσεται, ὡς ἐν τῷ „ἀγρὸν δὲ προΐαλλε“ (Od. 15, 370), ὥστε περισσή ἡ ὀξεῖα ἐν τῇ δν αἰτιατικῇ κατὰ τὴν σύνταξιν. A.

468. αἴσθων: βαρυτονητέον ὡς ἔσθων. καὶ εἴρηται ὡς ὁμοίως ἐγένετο τῷ βιβάσθων (O, 676). A.

483. Ἀρίσταρχος κατ' ἰδίαν τὸ οὔρεσι καὶ τὸ τέκτονες. Νικίας δὲ συνθέτως ἀνέγνω· οὐκ ἀναγκαῖον δέ (Cf. N, 390). A·

497. ἐμεῦ περὶ μάρναο: δύναται ἀποστρέφεσθαι ἡ περί, ἵνα τοιοῦτό τι ᾖ, περὶ ἐμοῦ μάχου· δύναται δὲ καὶ ὡς ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ φυλάσσειν τὸν τόνον, ἀντὶ τῆς ὑπέρ κειμένη, ἀντὶ τοῦ ὑπερμάχει. εἴρηται δὲ περὶ τῶν ἐναλασσόντων προθέσεων ὡς φυλάσσουσι τοὺς αὐτοὺς τόνους (cf. A, 258. v. quaest. epic. p. 90). A.

508. αἴοντι: ὡς λέγοντι. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. A.

542. εἴρυτο: Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν ποιεῖ, ὑγιῶς πάνυ· ὁ δὲ Τυραννίων προπερισπᾷ, ἐκ τοῦ εἰρύετο φάσκων αὐτὸ συνηλεῖφθαι. δύναται δὲ τὸ εἴρυτο κλιθὲν ἀπὸ τῶν εἰς μι̅ ὁμοίως τῷ ἐζεύγνυτο, ἤνυτο „θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον“ (Od. 5, 243) ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦμεν καὶ ἐπὶ τοῦ εἴλυτο (v. M, 286) καὶ εἴρυτο (cf. Δ, 138). A. Cod. εἴλυτο.

548. κατὰ κρῆθεν: Ἀρίσταρχος δισύλλαβον ἐκδέχεται τὴν λέξιν καὶ προπερισπᾷ, ὑγιῶς πάνυ· καὶ οὐκ ἐπίσταται ὁ ποιητὴς τὸ καρή ὀξυνόμενον θηλυκόν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι πάντες. καὶ οὐδὲν θαυμαστόν. καὶ γὰρ ἄλλας παραλόγους φωνὰς ἐπίσταται, ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις. τί οὖν θαυμαστὸν εἰ παρὰ τὸ καρή ὀξυνόμενον καρῆθέν ἐστι καὶ κρῆθεν ἐν συγκοπῇ; τοῦτο δέ φημι, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος (Scut. 7) οὕτως ἐξεδέξατο εἰπὼν τὸ „τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων“. AV. Cod. κάρη et κάρηθεν (Choerob. 234. b.).

558. ἐςῆλατο: Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ δασύνουσι, Λυσανίας (Πορφύριος V. v. Aristarch. stud. p. 320) δὲ ψιλοῖ, προςνέμων τὸ σ τῷ η. σήλασθαι (Cod. σάλασθαι) γάρ φησι σημαίνειν τὸ ἀποσπᾶν καὶ σαλεύειν. ὁ δὲ σαλεύσας πρῶτος τὸ τεῖχος Σαρπηδών ἐστιν, ὁ δὲ εἰςπηδήσας Ἕκτωρ. φησὶ γοῦν „Σαρπηδὼν δ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα" (Il. 12, 397)· ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος „ῥῆξε δ' ἀμφοτέρους θαιρούς", εἶτα ἐπιφέρει „ὁ δ' ἔςθορε φαίδιμος Ἕκτωρ" (ibid. 462). ἄμεινον δὲ πείθεσθαι Ἀριστάρχῳ δασύνοντι, ἐκδέχεσθαι δὲ ἡμᾶς οὕτως τὸ ἐςῆλατο, ὅτι πρῶτος ἐφήλατο καὶ ἐπεπήδησε τῷ τείχει. Α.

604. Λαόγονον: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· κύριον γάρ. Α.

635. εὐρυοδείης: παραγωγὸν ἡγοῦνται τὴν λέξιν, τουτέστι παρολκὴν τῆς ἐπὶ τέλους λέξεως· διὸ ἐψίλωσαν. Α.

636. τὸ εὖ οὐ θέλουσι κατ' ἰδίαν προφέρεσθαι, ἀλλ' ἓν ποιεῖν εὐποιητάων, ἐπεὶ καὶ ἐν ἑτέροις φησὶ τὴν δοτικὴν „εὐποιήτῃσι πύλῃσι" (Il. 5, 466) παρωνύμως. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. Α.

669. πολλὸν ἀπὸ πρὸ φέρων: τινὲς τὴν ἀπὸ ἀναστρέφουσιν, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἄπωθεν, ὥςπερ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. εἰσὶ μέντοι οἳ παρολκὴν ἐδέξαντο τῆς πρό, καὶ ἐφύλαξαν τῆς ἀπὸ τὴν προςῳδίαν, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς ἀποφέρων. οὕτως δὲ καὶ Φιλόξενος ἠξίου, ἐπεὶ πολλή ἐστι παρέλκουσα ἡ πρό· „νώτου ἀπὸ πρὸ ταμών" (Od. 8, 475)· „ἡ δὲ διὰ πρὸ Πηλιὰς ἧξε" (Il. 20, 276)· „περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν" (699). οὕτως δὲ καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. Α.

697. φύγαδε μνώοντο: τοῦτο οὐκ ἰσοδυναμεῖ τῷ εἰς φυγήν, ὡς τὸ „ὁ μὲν φύγαδ' αὖθις ὑποστρέψας" (Il. 11, 446)· ἀντὶ γὰρ αἰτιατικῆς οὐ μετὰ τῆς εἰς. διὸ καί τινες ὑπέλαβον μὴ καὶ δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἤτοι κατὰ μεταπλασμὸν γενομένης τῆς αἰτιατικῆς ποιητικῶς, ὡς σκέπην σκέπα, φυγὴν φύγα, ἢ ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀπ' εὐθείας τῆς φύξ, ὡς Στύξ Στύγα, τοῦ δε ἐνθάδε προέλκοντος. ἢ ἐπίρρημά ἐστι ταὐτὸ σημαῖνον τῇ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ ἄλλα παραγωγὰ ἐπιρρήματα ἰσοδυναμοῦντα τοῖς πρωτοτύποις· „Ἴδηθεν μεδέων" (Il. 3, 276)

„δόρυ δ' ἔκβαλεν ἔκτοσε χειρός" (Od. 14, 277). ἀλλ' οὖν γε ὡς ἂν ἔχῃ, οὐκ ἐναντιοῦται τὸ τοῦ τόνου· ἤτοι γὰρ δύο τόνοι ἔσονται φύγα δέ, ὡς Οὔλυμπον δέ, ἢ εἷς, ὡς ἄγραδε. τὸ γοῦν „ἅλαδ' ἑλκομενάων" (Il. 14, 100) δύναται καὶ δύο μέρη λόγου εἶναι, ὡς οἶκον δέ, ἐντελοῦς οὔσης τῆς αἰτιατικῆς, ἢ πάλιν κατὰ παραγωγήν, ὡς ἄγραδε ἅλαδε. ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου (v. quaest. ep. p. 41). A. Pro ἄγραδε priore loco in cod. erat ἀγρόνδε.

769. τὸ τανυήκεας ὡς εὐμήκεας οὕτως ἀνεγνώσθη. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροις καὶ τὴν ἀφορμήν (N, 391). A.

797. ἱππόκομον: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐνθάδε· ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ κομοῦντος τὸν ἵππον, τότε πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. προείρηται δὲ περὶ τῶν τοιούτων, καὶ ὡς ἐν τῷ κυπαρισσόκομος καὶ οὐλόκομος προπαροξυνομένοις ἡ κόμη ἔγκειται (N, 132). A.

827. πέφνοντα: ὡς τέμνοντα· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Τυραννίων παροξύνει ὡς λαβόντα, δεύτερον ἀόριστον ἐκδεχόμενος. οὕτως δὲ καὶ τὴν εὐθεῖαν ὀξύνει „κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων" (Il. 17, 539), τοῦ Ἀριστάρχου βαρύνοντος. καί μοι δοκεῖ ὁ Τυραννίων λόγῳ ὑγιεῖ χρῆσθαι. εἰ γὰρ πέφνω, πέφνεις, πέφνει οὐ λέγομεν, ὑποτακτικῶς δὲ πέφνω, πέφνῃς, πέφνῃ καὶ „πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα" (Il. 13, 363) καὶ ἔστι δεύτερος ἀόριστος ὡς ἔλαβε λάβω, λάβῃς, λάβῃ, δῆλον ὅτι ὀφείλομεν καὶ τὴν μετοχὴν ὀξύνειν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς ἐπείσθη, καὶ οὕτως ἐβάρυνεν. ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰς νων λήγουσαι μετοχαί, ἔχουσαι πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκήν, ἤτοι ἐβαρύνοντο ἢ περιεσπῶντο, οὐδέποτε δὲ ὠξύνοντο, ὥσπερ ἔχει ἡ τέμνων, κάμνων, πιτνῶν (Cod. πίτνων, perispomenon defendit Lob.), ἐδοκίμαζε καὶ τὴν πέφνων βαρύνειν, οὐχὶ ὀξύνειν. εἰ δέ τις λέγοι διὰ τί γὰρ οὐ περισπᾷ; διδαχθήσεται ἐκ τῆς κλίσεως· οὐ γὰρ πεφνοῦντα ἐροῦμεν ἢ πεφνῶντα ὡς νοοῦντα. οὕτως δὲ καὶ ἡ ι (puto ἴσας v. Apollon. adv. 587) μετοχὴ ἐβαρύνετο τῷ χαρακτῆρι καὶ τῇ ποιότητι τοῦ στοιχείου, οὐ τῇ κλίσει τῇ τοῦ ἐνεστῶτος, ὥσπερ ἀπεδείξαμεν. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ρ.

5. τὸ πρωτοτόκος, πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἔστι γὰρ δραστικὸν καὶ μὴ ὑποπῖπτον τοῖς τρόποις τοῖς προπαροξύνουσιν. τὸ δὲ προπαροξυνόμενον δηλοῖ τὴν πρώτως τεχθεῖσαν. A.

9. ἐϋμμελίαι: καὶ ἐπὶ τούτου πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. ὁμοτονεῖ γὰρ τοῖς ἑνικοῖς. τὰ εἰς αι λήγοντα πληθυντικὰ ἐπὶ τῶν εἰς ας καὶ εἰς ης ἰσοσυλλάβως κλινομένων καὶ βραχείᾳ παραληγομένων. A.

37. ἀρητόν: τὰ εἰς τος ῥηματικά, παραληγόμενα τῷ η, ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύνεσθαι θέλει. A.

38. περισπαστέον τὸν ἦ βεβαιωτικόν. A.

40. Φρόντιδι ὡς Ἤλιδι. οὕτως Τυραννίων, καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. ὁ μέντοι κανὼν ὀξυτονεῖ τὸ φροντίς· τὰ γὰρ εἰς τις λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἤτοι μόνῳ ἢ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεσθαι θέλει, κοιτίς, Προιτίς, φροντίς, οὐτίς τὸ ζῷον παρ' Ἀλκμᾶνι. οὕτως οὖν καὶ φροντίς, εἰ μὴ ἄρα, ἐπεὶ κύριον τοῦτο, καὶ βαρυτονηθήσεται. οὐ μάχεται τὸ πόρτις· καὶ γὰρ χωρὶς τοῦ τ „πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας“ (Od. 10, 410). μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ πρόσκειται διὰ τὸ πότις, ᾧ παράκειται τὸ πότης. A.

65. δηῶν: περισπαστέον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἑτέροις λέγει κατὰ διαίρεσιν σὺν τῷ ο „ἔγχεϊ δηϊόων“ (Il. 18, 195). γέγονε δὲ παρὰ τὸ δήϊος· διὸ καὶ σὺν τῷ ι γράφεται τὸ δηῶν. A.

91. τὸ ἑξῆς ἐστι καταλίπω. διὸ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. AB.

110. δίωνται: ὡς λέγωνται. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ δίημι ἡ κλίσις παρ' αὐτῷ (v. M, 276. Σ, 162. Ψ, 475). A.

143. περισπαστέον τὸν ἦ, εἴτε θαυμαστικῶς εἴτε βεβαιωτικῶς κεῖται. A.

174. ὅς τέ με φῇς: ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναγιγνώσκειν δισυλλάβως ἐπὶ ἀορίστου χρόνου, ὁ μέντοι Ἀλεξίων μονοσυλλάβως ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου· διὸ καὶ σὺν τῷ ι γράφεσθαι. τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ καὶ ἡ διάνοια. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον· ὀξύνεται γὰρ ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου. A.

190. μετασπῶν: ὡς καταλαβών· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος. οὐδεμία δὲ μετοχὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ὅτι μὴ μόνη ἡ ἀέκων, περὶ ἧς ζητοῦμεν. A.

201. ζητεῖ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ α' ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου (cf. Λ, 160) περὶ τοῦ ἆ δειλ', πῶς δεῖ τονίζειν αὐτὸ καί φησι· πολὺ δὲ πρότερον παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστι τὸ τῆς ἀναγνώσεως, ἆ δειλ' οὐδὲ τί τοι θάνατος, ἢ ἆ δεῖλ' οὐδέ τι τοι θάνατος. τὸ γὰρ πλῆρές ἐστιν ἆ δειλέ· οὐ γάρ, ὡς οἱ ἐξηγησάμενοι, τοῦ δείλαιε ἀποκοπή· ἐν ἑτέροις γὰρ αὐτὸς λέγει „ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον“ (ψ, 86). περιγέγραπται οὖν ἡ ὀξεῖα, εἶτα καὶ ἀνάπαυσις γέγονεν. ἆρά γε οὖν φυλαχθήσεται ἡ ὀξεῖα, ἢ ἐπεὶ περιγέγραπται τὸ φωνῆεν τῆς ὀξείας περιγέγραπται καὶ ὁ τόνος; τὸ κρινόμενον ἐκεῖνο, ἵνα ἐπιστάμενοι ἀναγνῶμεν· ἓν ἐστιν εἰπεῖν, εἰ ἅπαξ περιγέγραπται τὸ φωνῆεν τὸ ἔχον τὴν ὀξεῖαν, ὁ τόνος γενέσθω τῆς προτέρας συλλαβῆς, οὐχὶ τῆς ἐπὶ τέλους. A. Cf. Λ, 441. Cod. in versu Homerico δειλοὶ et δάκρυα κατείβεται.

218. Φόρκυν ὡς βότρυν, ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς σ̄ ληγούσης, ἡ μέντοι Φόρκυνα (312) αἰτιατικὴ ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς ν̄. τὸ δὲ τοιοῦτον ἴδιον ποιητικῆς. οὐχ ὑγιῶς δὲ ὁ Τυραννίων ἐκτείνει τὸ ῡ, ἐπεὶ εὑρέθη, φησί, καὶ ἡ εὐθεῖα ἐκτεινομένη· „Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε“ (Il. 2, 862)· ἐκεῖ γὰρ τὸ μέτρον κατήπειγεν, ἐνθάδε δὲ οὐδὲν κατεπείγει. A.

324. κήρυκι: διὰ μέτρον συσταλτέον τὸ ρ̄ῡ (v. K, 258). BV.

465. οἱ περὶ Ἀρίσταρχον ἐπίσχειν κατὰ παρατατικόν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην κατὰ ἀόριστον ὡς λαβεῖν. καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς δὲ ἐπίσχειν παροξυτόνως, εἰ μή τις λέγοι ὅτι ἔθος ἐστὶ τῷ ἀορίστῳ συντάττεσθαι τὴν ἐπί. V.

539. καταπέφνων: Ἀρίσταρχος ὡς τέμνων. A.

688. κυλίνδει: Ἀρίσταρχος βαρύνει, ὑγιῶς πάνυ διὰ τὰ κινήματα· „κυλίνδετο“ γοῦν φησιν (Od. 8, 81. 11, 598) οὐχὶ ἐκυλινδεῖτο, καὶ „ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε“ (Il. 16, 799). διὸ καὶ βαρέως τὴν κυλίνδων ἀναγινώσκομεν· „μέγα κῦμα κυλίνδων“ (Od. 5, 296.) A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Σ.

7. νηυσὶν ἔπι κλονέονται: ἐπὶ τὰς ναῦς. ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ „νηυσὶν ἔπι προέηκα“ (439). A.

39. ἐνθάδε ἐβάρυνεν ὁ 'Αρίσταρχος τὸ Γλαύκη, εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ τοῦ „γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα“ (Il. 16, 34). ἐπὶ δὲ τοῦ Νημερτής τε καὶ 'Αψευδής οὐκ ἐποιήσατο μεταβολὴν τόνου. ἔφαμεν δὲ ἤδη περὶ τῶν τοιούτων (cf. Arist. stud. Hom. 275. sqq.) A.

64. ἀπό: 'Αρίσταρχος φυλάττει τὸν τόνον τῆς προθέσεως. ἔφαμεν δὲ ἐν ἑτέροις (B, 162) ὅτι ἡ ἀπό ἐὰν συντάσσηται τῇ γενικῇ μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων καὶ σημαίνῃ τὸ ἄποθεν φυλάσσει τὸν τόνον. οὕτως γοῦν ἀνέγνωμεν „ἀπὸ πατρίδος ἄνδρα κατακτάς“ (Il. 13, 696) καὶ „οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος“ (Il. 9, 353)· „καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο“ (Il. 2, 292). προςέθηκα δὲ μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων διὰ τὸ „ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος“ (Od. 6, 49)· οὐ γὰρ ἐπλησίασε τῇ γενικῇ, ἀλλὰ μεταξὺ ἀνεδέξατο λέξεις (cf. quaest. ep. p. 94). A.

68. ἐπισχερώ: ὀξύνεται καὶ σεσημείωται, ὥςπερ καὶ τὸ ἰώ· οὐδὲν γὰρ εἰς ω λῆγον ἐπίῤῥημα θέλει ὀξύνεσθαι. A.

76. ἀλήμεναι: ὡς παρὰ τὸ βῆναι βήμεναι ἐγένετο, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἀλῆναι ἀλήμεναι· „λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσας ἀλῆναι“ (Il. 16, 714). ψιλοῦται δὲ καὶ τὸ ἐάλη (Il. 13, 408) καὶ πᾶς ὁ σχηματισμός, ἐπεὶ καὶ τὸ θέμα αὐτῶν ἐψιλοῦτο (cf. Λ, 192). A.

77. ὁ 'Ασκαλωνίτης ἀέκηλια, οἷον οὐχ ἥσυχα οὐδὲ εἰρηνικά, ἐπεὶ ἕκηλος ὁ ἥσυχος, ὥςτε στέρησιν αὐτὸν ἐκδέχεσθαι. οὕτως δὲ καὶ Αρίσταρχος, οἷον ταραχώδη. ἢ ἀκούσια, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι. ὁμοίως δὲ καὶ 'Αλεξίων· καὶ ἔχονται τοῦ δηλουμένου. A. Scil. hi omnes non τὰ ἐκήλια, sed τ' ἀεκήλία. Hoc est quod Ariston. dicit πρὸς τὴν συναλοιφήν. Ceterum cod. αὐτῶν pro αὐτὸν.

92. πρῶτος ἐμῷ ὕπο δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν

ὀλέσσῃ: τὸ ἑξῆς ἐστιν ἀπολέσῃ. διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἀπό. τὴν μέντοι ὑπό, ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθόν ἐστιν ὑπ' ἐμῷ. εἰσὶ μέντοι οἳ οὐκ ἀνέστρεψαν, ἀλλὰ συνέταξαν τῇ δοτικῇ, δουρὶ ἐμῷ· ἐν ἑτέροις γὰρ οὕτως αὐτὸν εἰρηκέναι „δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα" (Il. 16, 57). A.

100. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι: τινὲς περιέσπασαν τὸ ἀρῆς, ἵνα σημαίνῃ τό βλάβης. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ ἡμεῖς. τὸ δὲ δῆσεν δισύλλαβον ἐκδεκτέον ποιητικόν, καὶ τὸ ε̄ τοῦ προκειμένου ἐστὶ συνδέσμου. A.

126. δίεσθαι: ὡς τίθεσθαι· τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἔστι γάρ τι δίημι ῥῆμα, παρ' οὗ (sic) καὶ τὸ δίεσαν πληθυντικὸν ὡς ἐτίθεσαν· „αὔτως ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες" (584) παραιτητέον γὰρ τοὺς οἰομένους πλεονασμὸν εἶναι τοῦ δ̄ καὶ δασύνοντας· διδάσκει γὰρ ἡμᾶς ὁ ποιητὴς καὶ δι' ἄλλης κλίσεως τὸ ἀκόλουθον κίνημα. ὡς γὰρ τίθενται, οὕτως δίενται· „ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται" (Il. 23, 475). ὥςπερ οὖν παρὰ τὸ τίθενταί ἐστιν ἀπαρέμφατον τίθεσθαι, οὕτως καὶ παρὰ τὸ δίενται τὸ δίεσθαι. ἐπίσταται δὲ καὶ ὑποτακτικὸν αὐτοῦ· „τόν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται" (Il. 17, 110. ubi vide). A. Cod. in versu πόλεως.

101. στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο ΠΑΡΟΙΣΕΜΕΝ ἔντεα καλά: Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν πρὸς τὸ μὴ ἀμφιβάλλεσθαι τὸν λόγον, καίτοι τῶν συναλειφομένων μὴ ἀναστρεφομένων, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησιν. ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ. ὅτι δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἀναγνώσμασιν ὁ ἀνὴρ τοιοῦτος, προείπομεν ἤδη (B, 153 v. quaest. ep. p. 76). A. partim etiam B.

211. ἐπήτριμοι: ὁ Ἀσκαλωνίτης ὀξύνει ὡς πολεμικοί, οὐκ εὖ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιμος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, νόμιμος, σπόριμος. οὕτως καὶ ἐπήτριμος. A.

244. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν: ἀντὶ τοῦ ὑπέλυσαν τῶν ἁρμάτων. πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται; ὅτι συνήλειπται. A.

266. Τυραννίων παρώξυνε τὸ πίθεσθε, ἀγνοῶν ὅτι μεταγενεστέρων Ἰώνων ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, πιθέσθε, λαβέσθε. V.

319. σκύμνους: σκύμνος ὡς ὕμνος εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη. τὸ μέντοι ἀνδρωνυμικὸν ὀξύνεσθαι ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης

πρὸς διαφοράν. ὁ μέντοι λόγος συναγωνίζεται τῇ βαρείᾳ τάσει· τὰ γὰρ εἰς $\overline{\text{νος}}$ λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου δισύλλαβα μονογενῆ, ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ τὸ $\overline{\text{υ}}$, βαρύνεσθαι θέλει, ὕμνος, κύκνος, λύχνος, Κύθνος. οὕτως ἄρα καὶ σκύμνος. A.

352. δεῖ ὀξυτόνως ἀναγινώσκειν τὸ λιτί κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἡρωδιανοῦ. πᾶσα δοτικὴ δισύλλαβος ἐπὶ ὀνομάτων ὀξύνεσθαι θέλει, φωτί, παντί, θητί· οὕτως γὰρ καὶ ἐν τῇ Ἰλιακῇ προςῳδίᾳ ἐν τῇ Ψ (254) (cf. Ξ, 387) λέγει ὅτι δεῖ ὀξύνειν κατὰ τοῦτον τὸν κανόνα. οὕτως γὰρ καὶ Ἀρίσταρχος. εἰσὶ δὲ οἳ περισπῶσιν, οὐ καλῶς. εἶτα ἐπάγει οὕτως· παραιτητέον δὲ τὸν Ἀσκαλωνίτην οἰόμενον ἀπὸ τῆς λίς (cod. λὶς) εὐθείας κεκλίσθαι τὴν λιτί δοτικὴν καὶ τὴν λίτα αἰτιατικήν· οὐ γάρ ποτε ἐμελέτησε τὰ εἰς $\overline{\text{ις}}$ μονοσύλλαβα διὰ τοῦ $\overline{\text{τ}}$ κλίνεσθαι. μεταπλασμὸς οὖν ἐστὶ τῆς λιτῷ δοτικῆς, ὡς ἡ κλαδί τῆς κλάδῳ· καὶ ἡ αἰτιατικὴ λῖτα μεταπέπλασται ἐκ τῆς λιτόν ὡς κρόκα ἐκ τῆς κρόκην. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ „κάθηράν τε ῥύπα πάντα“ (Od. 6, 93), εἰ μή ἐστι πληθυντικὸν οὐδέτερον, τοῦ προκειμένου μεταπλασμοῦ ἔχεται. οὐχ ὁμότονος δὲ ἐγένετο ἡ λῖτα τῇ λιτόν, ἐπεὶ πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς $\overline{\text{α}}$ λήγουσα ἐβαρύνετο, ὑπεσταλμένης τῆς τινά κατὰ ἀόριστον προφοράν. (Hanc ultimam regulam de accusativo, alibi saepius item prolatam, Θ, 441 dedit cum additamento ut diceret „nullus accusativus ἀπαθής, propter εὐφυᾶ et simil.“). A. Transiit in Et.

375. χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν: τινὲς ὑπόκυκλα, ὡς ὑπότροχα· τὸ μέντοι ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (4, 131) „τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον“ κατὰ σύνθεσιν ἀνεγνωσμένον ἑτέρου ἔχεται σημαινομένου. A.

400. τῆσι παρ': ἔστι μὲν τὸ ἑξῆς παρὰ τῆσι, οὐκ ἀναστρεπτέον δὲ διὰ τὴν συναλοιφήν. A.

410. αἴητον: ὁ Ἀσκαλωνίτης προπαροξύνει ἐκδεχόμενος πλεονασμὸν τοῦ $\overline{\text{ι}}$, παρὰ τὸ „θάρσος ἄητον ἔχουσα“ (Φ, 395), οἷον ταχὺ καὶ κινητικόν, Πρωτέας δὲ ἐν ἴσῳ τῷ ὡρμημένῳ, παρὰ τὸ ἄω. ἄλλοι δὲ ἐκ παραλλήλου τὸ μέγα, παρὰ τὴν αἶαν τὴν γῆν. ἐγὼ δὲ ἐπιζητῶ τὸ ἄητον πῶς δυνατὸν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ἐπιθετικῶς κείμενον. μήποτε οὖν ὀφείλομεν πείθεσθαι τῷ Φιλοξένῳ· φησὶ γὰρ αὐτὸ σύνθετον εἶναι

παρὰ τὸ ἐτός, ὡς θετός, ὃ σημαίνει τὴν ὕπαρξιν, ἐξ οὗ τὸ ἀληθές, ὃ καὶ γίνεται ἐτεός. ἐγένετο δὲ καὶ τὸ πληθυντικὸν οὐδέτερον ἐν ἐπιῤῥηματικῇ τάξει, καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὐκ ἐτός ἀντὶ μεσότητος τῆς ἐτῶς. τὸ παρὰ μηδενὶ οὖν ὑπαρκτόν, τουτέστι μέγα, ἄετον καὶ ἄητον. καὶ δῆλον ὅτι ἀπολέλυται ὁ τόνος· ὁρᾶται γὰρ σύνθετα τοιαῦτα βαρυνόμενα, ἄῤῥητον, ἄκλητον, ἄκμητον· οὕτως ἄητον. A. Verba ἐν ἴσῳ addidi.

411. δασύνεται τὸ ἁραιαί. A.

458. ἔξω τοῦ ι τὸ ἐμωκυμόρῳ· συνεκτέθλιπται γὰρ τῷ ω τὸ ι. A.

485. τείρεα: ὡς τείχεα. A.

487. εἰς ἰδιότητα ἅμαξαν ἐψίλωσαν οἱ πρὸ ἡμῶν, ἐπεὶ ἡ συνλοιφὴ οὕτως εὑρέθη „τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν" (Ω, 711, cod. ἄμαξαι) καὶ „οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν (Ω, 782, cod. αἱ), ὥσπερ καὶ τὸ ἅλυσις ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐδασύνθη εἰς ἰδιότητα. Ἀττικοὶ μέντοι οἱ νεώτεροι τὴν ἅμαξαν δασύνουσιν, ἴσως διὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ διὰ τὸ φιληδεῖν τῇ δασείᾳ· ἔνθεν παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ συναλοιφὴ διὰ δασέος, καθημαξευμένα. AD.

501. ἵστωρ: ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω ἵστωρ, ἐλλείψαντος τοῦ ε, ἐπεὶ τῷ ι τὸ στ ἐπεφέρετο, ὡς ἐν τῷ ἱστῶ ἱστίον ἵστημι. ὅθεν καὶ δασύνεται, ἐπεὶ τὸ ι πρὸ τοῦ στ μόνου δασύνεται. πρόσκειται τὸ μόνου, ἐπεὶ τὸ Ἴστρος ψιλοῦται. A. Cod. ἴστωρ.

506. τὸ ἀμοιβηδίς κατ' ὀξεῖαν τάσιν· εἴρηται δὲ περὶ τῶν εἰς δις ληγόντων ἐπιῤῥημάτων (puto ad Ξ, 463). A.

519. ὑπολίζονες: προπαροξυτονητέον. πρόδηλον κἀκ του παρακειμένου οὐδετέρου „οὐδὲν ὄλιζον ἔξομεν" (Cod. —μαι), εἴ γε ὁμοτονεῖ τοῖς οὐδετέροις ἀεὶ τὰ ἀρσενικὰ κατὰ τὸ τέλος κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, ἑνὸς ἀντικειμένου τοῦ ἕν διὰ τὸ μὴ δύνασθαι περισπωμένην ἐπὶ βραχείας εἶναι. τὰ δὲ παραδείγματα ἄφθονα ἐπὶ πάσης καταλήξεως ἐχούσης παρασχηματισμὸν οὐδετέρου, μέλας μέλαν, τάλας τάλαν, πᾶς πᾶν, εὐμήκης εὔμηκες, ταχύς ταχύ, φίλος φίλον, σώφρων σῶφρον. ὅθεν εἰ οὕτως ἀνέγνωμεν „οὐδὲν ὄλιζον ἔξομεν", καὶ τὸ ὀλίζων βαρύνειν ὀφείλομεν. καὶ γὰρ οὐδέποτε τοῖς εἰς ων ὀξυνομένοις ὀνόμασι παράκειται οὐδετέρου παρασχηματισμός, τοῖς μέντοι βαρυνομένοις, σῶφρον, τλῆμον. εἰ δὴ παράκειται τὸ ὄλιζον, δῆλον ὅτι καὶ τὸ

ἀρσενικὸν βαρύνεται. ἐσχημάτισται δὲ συγκριτικῶς κατὰ πάθος. παρὰ γὰρ τὸ ὀλιγώτερος κατὰ δεύτερον τύπον (v. E. Gud. s. κάῤῥων) τὸ ὀλιγίων μὴ εἰρημένον συγκριτικῶς, ὑπερθετικῶς δὲ ἐν τῷ ὀλίγιστος, ἐξέπιπτε. τρίτος τύπος ὁ διὰ δύο σσ, ὀλίσσων· τὰ δὲ δύο σσ μετέπεσεν εἰς τὸ ζ, καὶ ἀπετελέσθη τὸ ὄλιζον. οὕτως οὖν ἐσχηματίσαμεν καὶ τὸ μεῖζον, λέγω δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν τροπὴν τῶν στοιχείων. A.

521. ἐκτατέον τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ ἀρδμός, ἐπεὶ καὶ τὸ ἄρδω ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α· „τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν“ (Ar. Eq. 96. 114). οὐχ ὅσα μέντοι ἐν ῥήμασιν ἔκτασιν ἔχει, καὶ ἐν ὀνόμασιν· παρὰ γὰρ τὸ ἄσσω καὶ κατάσσω (i. e. ἄγνυμι v. Hes. ἄσσοι κατάσσει et ib. interprtt.) καὶ μέλλοντα τὸν ἄξω καὶ προστακτικὸν τὸ „ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος“ (Il. 6, 306) ἡ ἀξίνη συστέλλει τὸ α, παρά τε τὸ ἀρῶ καὶ ἀρῶμαι ἐκτεινόμενον συστέλλομεν ὄνομα Ἄρην „πισσοχωνίας Ἄρην“ Κρατῖνος. A. — Haec ultima sic scribebantur: παρά τε τὸ ἀρῶ καὶ ἀρῶμαι ἐκτείνομεν ὄνομα, et mox πισσοχονίας. De πισσοχωνία et loco Cratini dixerunt Bergk. comm. 51 et Mein. Cratin. p. 228. Sed quod viri doctissimi Ἄρης scribunt, ut ipse Ares πισσοχωνίας dictus fuerit a Cratino, id, quod videam, non certum est. Quare accusativum tenui. In E. M. p. 140, 29 a Meinekio commemorato legimus inter derivationes vocabuli: ἢ παρὰ τὸ ἀρῶμαι, ἵν' ᾖ ἀάρης καὶ ἄρης. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος. Hoc fortasse sic expediri potest: Herodianus dixerat τὸ ἀρῶ καὶ ἀρῶμαι, quo significaret usum tantummodo ferre ἀρῶμαι (ut ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος) volueratque Ἄρην esse τὸν βλαπτικόν. Qui hoc tradiderunt male intellecta commemoratione passivi fecerunt ἀάρης ut esset a passivo ὁ μὴ βεβλαμμένος.

538. δαφοινεόν: ὀξύνεται· ἐπὶ γὰρ τῶν εἰς ος ὀνομάτων ὁ πλεονασμὸς τοῦ ε φυλάσσει τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεῖαν, κενός κενεός, ἀδελφός ἀδελφεός. A.

547. τέλσον: βαρυτόνως ὡς μέτρον. ἐγένετο δὲ παρὰ τὸ τέλος ἐν ὑπερθέσει τοῦ σ καὶ προσόδῳ τοῦ ν. A. V. ad N, 707.

570. τὸ λίνον κατὰ βαρεῖαν τάσιν προενεκτέον, ὅτι ἂν σημαίνῃ, εἴτε τὴν λινῆν ἐσθῆτα, εἴτε καὶ ἐπὶ τῆς χορδῆς τάσ-

σοιτο, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ λεπτὸν νῆμα, εἴτε σημαίνοι εἶδος ὕμνου, ὥςπερ καὶ ἐνθάδε, ὡς παιὰν καὶ διθύραμβος. Α.

580. ἐρύγμηλον: ὡς βέβηλον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηλος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προςηγορικὰ ἢ κύρια προπαροξύνεσθαι θέλει, κάμηλος καὶ φάσηλος, Στύμφηλος· τὰ μέντοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεσθαι μὲν θέλει, ὅτε παρασχηματισμὸν ἔχει θηλυκοῦ, σιγηλός, ὑψηλός, ἀπατηλός, μὴ οὕτως δὲ ἔχοντα βαρύνεσθαι, βέβηλος, κίβδηλος, κάπηλος. εἰ δὴ καὶ τὸ ἐρύγμηλος οὐκ ἔχει θηλυκόν, δῆλον ὅτι ὑγιῶς βαρυτονηθήσεται καὶ οὐ δεόντως αὐτὸ Τυραννίων ὀξύνει. ἐγένετο δὲ παρὰ τὸ ἐρύγω, ἔνθεν παρατατικὸς „ἤρυγεν „ἑλκόμενος ἕλικι“ (Il. 20, 404), ἐρύγηλος, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μ ἐρύγμηλος. Α. Transiit in Et.

584. τὸ ἐνδίεσαν παρὰ τὸ δίεσθαι, ὅ ἐστι διώκεσθαι· „τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον“ ἀντὶ τοῦ ἐδιώχθην (Il. 22, 251). σημαίνει δὲ τὸ ἐπώτρυνον. εἴρηται δὲ ὅτι κλίσις ἐστὶ τοῦ δίημι τὸ ἐνδίεσαν (Σ, 162)· καὶ οὐ προςεκτέον τῷ Ἀσκαλωνίτῃ δασύνοντι τὸ ι καὶ πλεονασμὸν τοῦ δ (Cod. ι) δεχομένῳ. AV.

ΕΙΣ ΤΗΝ Τ.

4. εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον: τινὲς ἀνέστρεψαν τὴν περί, ἵν' ᾖ περὶ Πατρόκλῳ κείμενον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἑτέροις ἔφη (284) „ἀμφ' αὐτῷ χυμένη“, τῇ δοτικῇ συντάξας τὴν πρόθεσιν, οὐ τῇ μετοχῇ· ἡμῖν δὲ δοκεῖ, ὥςπερ ἔτι καὶ τοῖς πλείοσι καὶ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ, ἓν εἶναι τὸ περικείμενον· ἔμφασις γὰρ μείζων νοεῖται. Α.

10. τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο: ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· ἔστι γὰρ παρ' Ἡφαίστου. Α.

26. εὐλάς: ὡς αὐλάς. εὐλή γὰρ ὡς αὐλή. τὰ γὰρ εἰς λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ, διφθόγγῳ παραληγόμενα, ὀξύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ ἔχοι ἔννοιαν συνθέσεως· „οὐλὴν μὲν πρῶτον“ (Od. 24, 331), αὐλή, ἀπειλή, ὠτειλή. οὕτως καὶ εὐλή. τὸ μέντοι „ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὔλας“ (Od. 3, 441), λέγω δὲ ἐπὶ

τῶν κριθῶν, ἴσως βεβαρυτόνηται μονογενὲς ὂν πρὸς μονογενὲς ὀξυνόμενον τὸ οὐλή. προσέθηκα δὲ εἰ μὴ ἔχοι ἔννοιαν συνθέσεως διὰ τὰ δείλη βαρυνόμενον· ἐτυμολογεῖται γὰρ παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ δεέλη. A. In fine fuit ἕλῃ δεείλη. v. e. g. sch. β, 167. (K, 466.)

56. Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶΐ περ ἀχνυμένω κῆρ θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν: τὸν ἦ σύνδεσμον περισπαστέον· ἔστι γὰρ διαστατικός, ἀρκτικός, τῆς κλητικῆς ἀνάπαυσιν λαβούσης. εἰσὶ μέντοι οἳ ἐνέκλιναν αὐτὸν καθ' ὑπερβατὸν συντάσσοντες τῷ περ, ἵνα τὸ ὅλον τοιοῦτον ᾖ· ἄρτι τοῦτο ἀμφοτέροις ἔπλετο ἄρειον ἤπερ ὅτε ἡμεῖς ἀχνύμενοι μενεήναμεν· οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ ὡς εἴπομεν, ἵνα ᾖ ἐρώτησις· Ἀτρείδη, ἆρά τι κρεῖσσον ἐκ τῆς ἔριδος ἐγένετο ἡμῖν; A. ἄρτι — εἴπομεν addidi sumtis verbis ἄρτι — μενεήναμεν ex B. Praeterea post διστατικὸς addidi ἀρκτικός, propter idem schol. B, quod hoc est: ὁ Ἡρωδιανὸς τὸν ἦ σύνδεσμον περισπᾷ· ἔστι γὰρ ἀρκτικὸς τῆς κλητικῆς ἀνάπαυσιν δεχομένης. τινὲς δὲ καθ' ὑπερβατὸν αὐτὸν ποιοῦντες συντάσσουσι τῷ ὅτε νῶΐ περ, ἵνα τὸ ὅλον τοιοῦτον ᾖ· ἄρτι — μενεήναμεν. Denique Ἀτρείδη scripsi pro Ἀττική (video fore qui hic ἀρκτική scribendum fuisse dicat, non supra inserendum ἀρκτικός) et τι κρεῖσσον pro τις κρείσσων.

62. ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος: ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης ὡς ἀποφοιβήσαντος, καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις.

80. τὸ ὑββάλλειν ψιλωτέον· ἔστι γὰρ Αἰολικόν (cf. I, 6), ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ κ' τῆς καθόλου. A.

81. τὸ ἀκοῦσαι παροξυτονητέον· ἔστι γὰρ εὐκτικόν. A.

87. ἠεροφοῖτις: προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ πρωθῆβις καὶ πολῖτις. πειστέον δὲ μᾶλλον τοῖς παρὰ τὸν ἀέρα ἐκδεξαμένοις τὴν σύνθεσιν γεγονέναι (non ab ἔρα ἡ ἐροφοῖτις, ut ex sch. BV. intelligitur), ἐπεὶ ἀοράτως φοιτᾷ· ἀέρα γὰρ λέγει τὸ σκοτεινὸν κατάστημα· „ἠέρι γὰρ κατέχοντο“ (Il, 17, 368) καὶ „ἀὴρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν“ (Od. 9, 144). A.

90. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη: ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης περισσὴν ἡγεῖται τὴν διά

πρόθεσιν· εἶναι γὰρ τὸ ἑξῆς θεὸς πάντα τελευτᾷ. Δίδυμος δὲ ἡγεῖτο σημαντικὴν αὐτὴν εἶναι τοῦ διόλου καὶ μὴ παρέλκειν ὥςπερ ἐπὶ τοῦ διηλίτης ὁ δι' ὅλου ἁμαρτάνων. οὐ προςεκτέον δὲ τοῖς ὑφ' ἓν ἀνεγνωκόσιν (sc. θεόςδια). A.

107. ψευστήσεις ὡς κρατήσεις. A.

209. ἰείη ψιλῶς. καὶ παράκειται τὸ ἰέναι ἀπαρέμφατον. V. ?

270. διδοισθαι: οἱ μὲν βαρύνουσιν ὡς Αἰολικόν, ἀπὸ τοῦ δίδοιμι (cf. Ahrens. 137), δίδοις, δίδοισθα ὡς τίθησθα· οἱ δὲ περισπῶσιν ἐπέκτασιν εἶναι οἰόμενοι ἀπὸ τοῦ διδοῖς. B. φησὶ γοῦν πολλὰ διδοῖ. V. Cf. ad I, 164.

335. ἀκαχησθαι: προπερισπᾶται ὡς λελυπῆσθαι· οἱ δὲ προπαρώξυναν ὡς Αἰολικὸν ἐν παρατατικῇ σημασίᾳ, ἐπεὶ οἶδε καὶ τὴν ἀκαχήμενος μετοχὴν τοιαύτην, οἷς καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. A.

355. ταρφειαί: Ἀρίσταρχος ἀνέγνω ὡς πυκναί. οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης· καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. A.

384. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς: τὴν οἷ ἀντωνυμίαν περισπᾷ ὁ Ἀσκαλωνίτης, καί φησι κεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς· οἱ δὲ βαρυτονοῦσιν (apparet legisse hos πειρήθη δὲ οἷ et δέ οἱ αὐτοῦ)· ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι τὴν οἷ ἀντὶ γενικῆς κειμένην, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ „οἵ δέ οἱ ἐβλάφθησαν" (Il. 23, 387), ἔστι δὲ καὶ ὀρθοτονουμένην ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ „νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας" (Od. 17, 330), καὶ „προτὶ οἷ δὲ λαβὼν ἔντερα" (Il. 20, 418)· οὐ μέντοι ποτὲ ἐν τῇ καλουμένῃ ἐπιταγματικῇ συντάξει. ἄλογον γὰρ τὸ τοιοῦτον ὥςτε ἐπιφέρεσθαι τὴν αὐτοῦ γενικὴν καὶ τὴν οἷ προκεῖσθαι δοτικὴν ὑπάρχουσαν, ὅπερ οὐχ ὑγιές· ἀεὶ γὰρ τοῖς πρωτοτύποις ὁμόπτωτος συντάσσεται ἡ αὐτοῦ ἀντωνυμία. πειστέον οὖν Ἀριστάρχῳ γράφοντι πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ. A.

402. ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο: ὅτι (sic) δασυντέον τὸ ἕωμεν. ἔστι γὰρ ἄδην ἔχωμεν, κορεσθῶμεν. A. Nisi potius Aristonici est.

ΕΙΣ ΤΗΝ Υ.

17. ἦ: ἐρωτηματικὸς ὁ σύνδεσμος καὶ ἅπαξ εἰλημμένος κατὰ μίαν διάνοιαν. διὸ περισπαστέος. τοῦτο δέ φημι πρὸς τὰ τοιαῦτα „ἦ δολιχὴ νοῦσος ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα“ (Od. 11, 171), „ἦε νέον μεθέπεις ἦ καὶ πατρώϊός ἐσσι“ (Od. 1, 175). ἐν γὰρ ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν ὁ μὲν πρότερος ἤ ἐγκλίνεται, ὁ δὲ δεύτερος περισπᾶται. A. Cod. ἐστί pro ἐσσί et ubique ἦ.

30. δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ: ὑπέρμορον: Ἀριστοφάνης ὡς ὑπέρβιον, ἓν μέρος λόγου ποιῶν, καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐπεὶ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος τοῦ ὑπερμόρως παρείληπται ὁμοίως πληθυντικῷ τῷ „ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος“ (Il. 2, 155). καὶ ὃν τρόπον „οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν“ (Od. 21, 312) ἀντὶ τοῦ καλῶς ἐστί καὶ τὸ πληθυντικὸν „οὐ μὲν καλὰ χολὸν τόνδ' ἔνθεο“ (Il. 6, 326), οὕτως καὶ τὸ προκείμενον ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς εἰς σύνταξιν παρελεύσεται ἐπιῤῥήματος, „δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ“ καὶ „ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος“. ἐντελῶς δὲ ἐν τῇ B (155) περὶ τῆς προςῳδίας διελάβομεν. διὸ νῦν παρίημι. ἐκεῖνο μέντοι ὑπομνήσω, ὡς ὅτι δύναται καὶ τοῦτο καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (1, 35), λέγω δὲ τὸ „ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπέρμορον“ κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκεσθαι ὁμοίως τῷ „μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος“ (336), ὥςπερ ἤδη ἀπεφηνάμην. A. Cod. in versu Hom. ὥς κε νῦν.

53. θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ: Ἡρόδικος βαρέως ἀνεγίνωσκεν ὡς τρέχων, μετοχὴν ποιῶν· ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος περιέσπα, λέγων οὕτως καλεῖσθαι τὸν τόπον θεῶν Καλλικολώνη, ὥςπερ καὶ Ἀχαιῶν λιμήν. οὕτως δὲ ἐχούσης τῆς ἱστορίας περισσὴ ἡ τοῦ Ἡροδίκου ἀνάγνωσις. ἡ μέντοι ἐπί πρόθεσις κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ὤφειλε προηγεῖσθαι τοῦ λόγου, ὥστε εἶναι ἐπὶ θεῶν Καλλικολώνῃ· διὸ ἐτόλμησάν τινες ἀναστρέψαι. οἱ μέντοι περὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην οὐκ ἀνέστρεψαν, ἀλλὰ συνέταξαν τῇ ἑξῆς λέξει. καὶ οὕτως ἐπείσθη ἡ παράδοσις, λέγω δὲ τῇ συντάξει τῆς δοτικῆς. καὶ γὰρ διὰ τῶν ἑξῆς (151) Καλλικολώνης φησίν οὐ προςνείμας τὸ θεῶν „οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης“. A. Cod. οὐδ' ἑτέρως ἐκάθιζον.

70. Ἥρῃ δ' ἀντέστη: ὑφ' ἓν τὸ ἀντέστη προενεκτέον· δοτικῇ γὰρ συντάσσεται ὡς „Λητοῖ δ' ἀντέστη" (72), τὸ δὲ ἄντα, ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἐναντίας, γενικῇ· „ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο", „ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο" (69, 73). A.

72. σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς: Τυραννίων ἀξιοῖ ὀξύνειν, ἵνα ἀποφύγῃ τὸ κύριον βαρυνόμενον „ὦ Σῶχ' Ἱππάσου υἱέ" (Il. 11, 450), ὥςπερ ἐπὶ τοῦ Λεῦκος, Γλαῦκος (potius λευκός, γλαυκός). οὐκ ἔστι δὲ ὅμοιον τοῖς προκειμένοις κοινοῖς ἐπίθετον, ἀλλὰ ἴδιον τοῦ Ἑρμοῦ, ὥςπερ καὶ τοῦ Ἀπόλλων βαρυνόμενον τὸ Φοῖβος. διὸ βαρυτονητέον ὁμοίως καὶ αὐτῷ τῷ κυρίῳ. εἰσὶ δὲ οἳ ἀξιοῦσι καὶ καθότι σύνθετόν ἐστι βαρύνεσθαι αὐτό. ἐκ γὰρ τοῦ σάοικος γεγενῆσθαι τὴν κρᾶσιν· οὕτω δὲ δώσουσι καὶ προςκείμενον τῷ ω τὸ ι, τῆς παραδόσεως οὐχ οὕτως ἐχούσης. τὰ μέντοι εἰς κος λήγοντα δισύλλαβα οὐ παρεσχηματισμένα εἰς γένος θηλυκόν, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, βαρύνεσθαι θέλει, οἷον φῶκος, θῶκος· οὕτως σῶκος. σεσημείωται τὸ σηκός. A. Addidi οὐ ante παρεσχηματισμένα.

105. καὶ δὲ σέ φασι: ὁ Ἀσκαλωνίτης ὠρθοτόνησε τὴν ἀντωνυμίαν, τὸν δὲ σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ γάρ παραλαβών. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς διανοίας. AB.

114. τὸ ἄμυδις ψιλωτέον καίτοι παρὰ τὸ ἅμα γενόμενον, ἐπεὶ Αἰολικὸν χαρακτῆρα ἀνεδέξατο. A. v. ad I, 6. (Quod ad hunc versum in scholiis BV dicitur Herodianum ἡ δ' ἄμυδις στήσασα accepisse pro ἣ δὴ sine dubio falsum est. Quae deinde in eisdem sunt de ἄμυδις Herodianum referunt et re et fere etiam verbis. Sed meliora ea habemus ad I, 6.)

152. ἀμφὶ σέ: ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν ὁμοίως τῷ „ἀμφὶ σέ Πηλέος υἱέ" (2). AB. Cod. Πηλέως.

171. ἑέ: ἡ ἓ τοῦ τρίτου προςώπου ἀντωνυμία ἐπλεόνασε κατ' ἀρχήν, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ ἑόν, ἑοῦ, ἑῷ. ἅμα δὲ τῷ πλεονασμῷ μετέβη καὶ τὸ πνεῦμα. A. Ω, 134.

188. ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα σεῦα: ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς ἀπὸ βοῶν. ἔνιοι δὲ συντάσσουσι τὴν ἀπὸ τῷ σεῦα. AB.

221. ἕλος κάτα βουκολέοντο: τὸ ἑξῆς ἐστι καθ' ἕλος. διὸ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. A.

234. Ἀρίσταρχος μὲν ἓν ποιεῖ τὸ ἀνηρείψαντο τουτέστι τὸ ἀνήρπασαν. εἰσὶ μέντοι οἳ τὸν ἂν σύνδεσμον παρέλαβον, ὧν ἐστι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Θέωνος, τοιοῦτόν τι ἐκδεχόμενος· ἀνήρπασαν ἂν αὐτὸν οἱ θεοὶ τῷ Διὶ χάριν τοῦ κάλλους, εἰ ἔζη. τοῦτο δέ φησιν ἐπεὶ οὐδαμοῦ παρειςάγει αὐτὸν ὁ ποιητὴς τῷ Διὶ διακονούμενον· ἡ γὰρ Ἥβη βλέπεται καὶ ὁ Ἥφαιστος. πρὸς δὲ ταῦτα ὑγιῶς ἀπεφήναντό τινες, καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ὡς ὅτι ὁ ποιητὴς τῷ ἠρείψαντο οὐδέποτε ἐχρήσατο ἄνευ τῆς προθέσεως. δεύτερον ὡς εἰ ἦν ὁ ἂν σύνδεσμος ἐχρῆν τινα αἰτίαν ἐπενεχθῆναι, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ „οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο παῦσεν ἀριστεύοντα μάχης“ (Il. 11, 504). πῶς δὲ ἐν ἑτέροις περὶ τῆς ἁρπαγῆς τοῦ Γανυμήδους ὑπόμνησιν ποιεῖται, ὁπότε ὁ Διομήδης λέγει „τῆς γάρ τοι γενεῆς ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος“ (Il. 5, 265); ἀλλά, φησίν, οὐ διακονεῖται εὐλόγως, πρῶτον μὲν ὅτι τὰ πάντα συμπόσια δύο ἐστίν, ἓν μὲν ἐν τῇ A, ἐν ᾧ ὁ Ἥφαιστος παρειςάγεται διακονούμενος ἕνεκα γέλωτος, ἄλλο δὲ ἐν τῇ Δ, ὅπου ἡ Ἥβη κοινῶς οἰνοχοεῖ πᾶσι θεοῖς. ἔχομεν δὲ ἡμεῖς προςθεῖναι τὸ κυριώτατον, φημὶ δὴ τὸ τῆς συντάξεως. ὁ γὰρ καὶ σύνδεσμος ἐναντίος ἐστὶ τῷ ἄν. ὁ μὲν γὰρ τίθησι, μᾶλλον δὲ συμπλέκει, ὥςπερ ἐπιζητῶν καὶ ἕτερα συμπλέξαι· ὁ δὲ ἂν σύνδεσμος ἀναιρεῖ τὰ παρῳχημένα. A. In versu Homer. Cod. κέλοντες pro κελεύθου. Praeterea ὡς δὲ ἐν ἑτέροις ubi dedi πῶς δὲ ἐν ἑτέροις.

249. ἐπέων δὲ πολὺς νομός: ὀξυτόνως, ἵνα σημαίνηται ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ νέμησις· τοῦτο γὰρ ἐμφάσεως μείζονός ἐστι σημαντικόν. A.

251. περὶ τοῦ ἤ τοῦ ὑποτασσομένου τῷ τί καὶ τῷ ἐπεί ἐδηλώσαμεν ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὡς τῷ τί ὑποτασσόμενος μὲν ἐγκλίνεται, τῷ δὲ ἐπεὶ περισπᾶται. AB. In B ὀξύνεται pro ἐγκλίνεται.

327. θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας: δύναται ἡ ἀπό καὶ ἀναστρέφεσθαι, ἵνα ᾖ ἄπο θεοῦ, καὶ φυλάσσειν τὸν τόνον, ἵν' ᾖ ἀπορούσας. ὅπερ καὶ βέλτιον. A. ?

356. δέ μοι: ἄμεινον ἐνθάδε ἀπόλυτον λαμβάνειν τὴν ἀντωνυμίαν, τουτέστιν (?) ἐγκλιτικήν. A.

357. τοσσουσδ': ὁ Ἀσκαλωνίτης προπερισπᾷ, ἐπεί, φησί, κατὰ δεῖξιν λέγεται, καὶ τὸ τοσσῆσδ' ὑσμίνης (359). Ἀρίσταρχος μέντοι καὶ οἱ πλείους παρολκὴν ἐξεδέξαντο τοῦ δε, καὶ ἐπείσθη ταύτῃ τῇ ἀναγνώσει ἡ παράδοσις. οὐκ ἀδόκιμος δὲ καὶ ἡ τοῦ Ἀσκαλωνίτου. A.

362. στιχός: ὡς τριχός, ἀπ' εὐθείας τῆς στίξ· καὶ γὰρ στίχες λέγει καὶ στίχας. τὸ δὲ εἶμι προπερισπαστέον. σημαίνει γὰρ τὸ πορεύσομαι. AB.

390. ἕν ἐστι τὸ ἐνθάδε, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἔστι γὰρ δεικτικὸν τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως, ὥσπερ καὶ τὸ „ἐνθάδε κ' αὖθι μένων" (Od. 5, 208), ὥστε πρὸ τῆς δε συλλαβῆς ἡ ὀξεῖα. A.

406. ἐρυγόντα: ὡς φαγόντα (scripserit potius φυγόντα)· ἔστι γὰρ δευτέρου ἀορίστου, καὶ ὡς ἔφυγε φυγόντα, οὕτως ἤρυγεν (404) ἐρυγόντα. A. ? v. Σ, 580.

418. προτὶ οἷ δ' ἔλαβε: περισπαστέον τὴν οἷ. ἔστι γὰρ πρὸς ἑαυτόν. A.

452. περισπαστέον τὸν ἦ. ἔστι γὰρ βεβαιωτικός, ἴσος τῷ δή. τὸ δὲ ἀνύω βαρυτόνως ἀναγνωστέον. ἔστι γὰρ ἐνεστὼς ἀντὶ μέλλοντος. A.

464. εἴ πως εὐ πεφίδοιτο: ἡ εὐ ἀντωνυμία ἐν τῇ συντάξει ἐνέκλινε τὸν τόνον· ἔστι γὰρ ἀπόλυτος. οὐχ ὃν τρόπον δ' οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης τὸ πῶς πάντως ὀξυτονηθήσεται, ἐπεὶ ἤδη ἐμελέτησε καὶ ἄλλων ἐγκλιτικῶν ἐπιφερομένων τὸ πῶ καὶ τὸ πῶς τοῦτο μὴ πάσχειν. „οὔ πως ἐστ' (Cod. ἐτ') Ἀγέλαε διοτρεφές" (Od. 22, 136), „μή πως με προϊδών" (Od. 4, 396), „μή πω μ' ἐς θρόνον ἵζε διοτρεφές" (Il. 24, 553), „οὔ πω μίν φασι φαγέμεν" (Od. 16, 143). οὕτως οὖν καὶ τὸ „εἴ πως εὐ πεφίδοιτο" οὐκ ἀναγκαστικὴν ἕξει τὴν ἐπὶ τοῦ πως ὀξεῖαν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος γενόμενος κατὰ ταύτην τὴν προσῳδίαν τοῦτο μόνον ἀπεφήνατο, ἐγκλίνοντα δεῖν τῷ τόνῳ καὶ δασύνοντα λέγειν τὴν τρίτην συλλαβήν· σημαίνει γὰρ εἴ πως αὐτοῦ. A. quaest. ep. p. 129.

485. Ῥίγμον: ὡς ὅρμον, εἰς ἰδιότητα· τὸ γὰρ εἰς γμος

λήγοντα πάντα ὠξύνετο, ἀγμός, ψυγμός, λυγμός. δοκεῖ δὲ τὸ ὄγμος ἀντικεῖσθαι. A. Hoc canoni inclusit ad Λ, 68.

497. βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· ἔχει γὰρ σύνταξιν πρὸς τὴν ἐπιφερομένην δοτικὴν τὴν ποσσίν, ὁμοίως τῷ „ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής" (Il. 3, 13). A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Φ.

16. κελάδων: βαρυτονητέον τὴν μετοχήν· κελάδοντος γὰρ ἡ γενική, καὶ ἡ αἰτιατικὴ κελάδοντα „πὰρ ποταμὸν κελάδοντα" (Il. 18, 576), οὐ κελαδοῦντα. περὶ δὲ τοῦ ὀξύνεσθαι τὸ ἐπιμίξ εἴπομεν ἤδη πολλάκις (v. Ξ, 60). AB.

38. ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐνθάδε γενόμενος ἀξιοῖ ψιλοῦσθαι τοὺς ὄρπηκας, ἐπεί, φησί, παρὰ τὸ ὀρούειν ἐγένετο, ἐπιλαθόμενος ἑαυτοῦ· ἐν γὰρ ταῖς Ὀδυσσειακαῖς προςῳδίαις φησίν, ὅσα ὀνοματικῶς σχηματίζεται ἀπὸ ψιλῶν ῥημάτων, ταῦτα δασυνθήσεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρούει ὅρπηξ. γελοῖον δὲ τὸ τοιοῦτον. ἄμεινον οὖν ἐστιν ἐκεῖνο λέγειν, ὡς ἐπεὶ τὸ $\bar{α}$ καὶ τὸ $\bar{ε}$ καταλήγοντα εἰς τὸ $\bar{ρ}$ ἑπομένου τοῦ $\bar{π}$ δασύνεσθαι ἤθελεν, ὡς ἔχει τὸ ἅρπη, ἁρπάζω, ἁρπαλέος, ἑρπετόν, ἑρπύζω, Ἅρπυια, καὶ τὸ ὅρπηξ τούτοις ἐξομοιοῦντές τινες ἠθέλησαν δασύνειν, οἷς οὐκ ἐπείσθη ἡ παράδοσις, ἀλλὰ τῇ ἐτυμολογίᾳ· παρὰ γὰρ τὸ ὄρω ἐν πλεονασμῷ φησι (sc. Herodianus) τοῦ $\bar{π}$ γεγενῆσθαι τὸ ὄνομα. A.

57. φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ: ἔφαμεν ὅτι ἐὰν πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως κέηται μὴ γίνεσθαι ἀναστροφήν, ὥςπερ ἐνθάδε. A.

92. μοι. ἄμεινον ἀπολύτως ἀναγινώσκειν. πρὸς γὰρ τίνα ἡ διαστολή; A. At vero ad hanc quaestionem ita hoc loco ad manum est responsio, ut putes observationem non ad hunc versum pertinere.

101. παροξυτονητέον τὸ πεφιδέσθαι ὁμοίως τῷ „εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι" (Il. 1, 19)· ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος. AB.

110. ἀλλ' ἐπί τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή: Ἀρίσταρχός φησι τὴν ἐπί ἀναστρέψαι, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἔπεστιν, ὁμοίως τῷ „σοὶ (Cod. σῷ) δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων" (Od. 11, 367). οἱ δ' ἐφύλαξαν τὸν τόνον τῇ ἐμοὶ ἀντωνυμίᾳ συντάσσοντες αὐτήν, ὥστε τὸ ἑξῆς εἶναι ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐμοί· καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. A.

123. ἀκηδέες: ὡς εὐσεβέες, ἵνα αὐτοὶ οἱ ἰχθύες ἔχωσι τὸ ἐπίθετον, τουτέστι μηδεμίαν φροντίδα ἔχοντες. A. Sc. alii ἀκηδείς pro ἀκηδές adverbiali putes potestate vel si Victoriano fides („οὐ κηδόμενος, οἱ δὲ ὡς νηλεὲς ἐπὶ τοῦ Λυκάονος") pro vocativo.

141. Πηλεγόνος: ὡς Σαρπηδόνος. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐπεί, φησίν, ἡ εὐθεῖα ὀξύνεται, Πηλεγών. τὸ δὲ τοιοῦτον οὔπω ἐχυρόν, ἐπεί τοι ἐπιζητήσει τις διὰ τί γὰρ ἡ εὐθεῖα οὐ βαρύνεται; ἄμεινον οὖν οὕτως λέγειν, ὡς ἐκ τῆς κλίσεως πολλάκις καταλαμβανόμεθα τοὺς τόνους τῶν εὐθειῶν. τὰ δὲ εἰς γων λήγοντα ἀρσενικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τότε μὲν θέλει ὀξύνεσθαι ὁπότε διὰ τοῦ ο κλίνεται, τότε δὲ βαρύνεσθαι ὁπότε διὰ τοῦ ω ἢ διὰ τοῦ ντ. τοῦ μὲν οὖν προτέρου Παφλαγόνος, Λαιστρυγόνος, Πηλαγόνος „Πηλαγόνων ἐλατῆρα" (Callimachi, v. Et. M. s. v. cl. Steph. Byz. s. Πηλαγονία), ἀρηγών, λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ συμμάχου ἀρσενικῶς, „ἀρηγόνος ἡμετέροιο" („ignoti poetae" Lob. Ai. p. 166). οὕτως οὖν καὶ τὸ Πηλεγών ὀξυτονηθήσεται· Πηλεγόνος γάρ, καὶ Πηλεγόνα ἡ αἰτιατική, „ὃς τέκε Πηλεγόνα" (v. 159). τὰ δὲ ἄλλως κλιθέντα βαρύνεται, Οὐκαλέγων, Πελάγων (e. g. Δ, 295), Σαλάγγων, „μέσφα Σαλάγγωνος ποταμοῦ" (Apollon. Rhod. IV, 337). τὸ δὲ καταπύγων βαρυνόμενον καὶ διὰ τοῦ ο κλιθὲν εἶχεν ἀφορμὴν τὸ παρώνυμον εἶναι τοῦ κατάπυγος, ὡς καὶ τοῦ ἄπειρος τὸ ἀπείρων. A. Addidi ἀρσενικὰ post λήγοντα, et scripsi Πηλαγόνος Πηλαγόνων ἐλατῆρα pro Πηλεγόνος Πηλεγόνων ἐλατῆρα. — Cum dixit ἐπὶ τοῦ συμμάχου ἀρσενικῶς praeter femininum simul opinor de proprio cogitat Ἀρήγων Ἀρήγοντος Strab. l. VIII. p. 343.

142. ὀξυτονητέον τὸ Ἀκεσσαμενός, ἵνα ὄνομα γένηται· οὕτως δὲ ἔχει καὶ Δεξαμενός, Τισαμενός. A.

155. δολιχεγχέας: ὡς εὐειδέας· παραιτητέον γὰρ τοὺς ἄλλως ἀναγινώσκοντας. Α.

159. τὸν δέ μέ φασι γείνασθαι: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐκ πλήρους λαμβάνει τὴν ἀντωνυμίαν καὶ ὀρθοτονεῖ. εἰσὶ μέντοι οἱ ἀπολύτως ἀνέγνωσαν. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (ι, 215) „μήτηρ μέν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι". καὶ οὐδέν ἐστι τὸ κωλῦον. Α.

162. ἁμαρτῇ: περισπαστέον καὶ σὺν τῷ ι γραπτέον κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς τη ληγόντων ἐπιῤῥημάτων. καὶ διελέγχει ἡ παράδοσις τὸν Ἀρίσταρχον ἔχουσα τὸ ι. Α. v. Ε, 656.

163. ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν: ἄμεινον συνθέτως ἀναγινώσκειν ὡς ἐπιδέξιος καὶ ἀμφιδέξιος. Α.

174. ἀλτ' ἐπι οἱ μεμαώς: ἡ οἱ ἀντωνυμία ἀπόλυτός ἐστι καὶ ἐγκλιτική· διὸ τῆς ἐπὶ προθέσεως τὸ τέλος ὀξύνουσι. Α. Cf. quaest. ep. p. 119.

186. φῆσθα: εἴτε ἐνεστῶτα σημαίνει, προπερισπασθήσεται, εἴτε δεύτερον ἀόριστον (v. Δ, 222. Ρ, 174). ὁμοίως τούτῳ δὲ μόνῳ διαλλάξει τῷ σὺν τῷ ι γράφεσθαι τὸ η ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος. Α.

222. ἔασον: ψιλῶς· ἔστι γὰρ ἄφες, ἀπὸ τοῦ ἐῶ περισπωμένου κείμενον. Α.

232. τὸ ὀψὲ δύων ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου. εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, διὰ τοῦ ι ἐγράφετο ὀψιδύων, ὡς ὀψιμαθής, ὀψιτέλεστον. οὕτως δὲ καὶ τὸ ὀψὲ δύοντα Βοώτην (Od. 5, 272). ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου. Α. cf. μον. λ. p. 26. Ubi recte scriptum ὀψιτέλεστον, quod hic dedi pro ὀψιτέλευτον.

244. διῶσεν: προπερισπαστέον. ἤδη δὲ προείπομεν περὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων, λέγω δὲ τῶν κατὰ τοὺς παρῳχημένους, τίνα τε τῶν συντεθειμένων φυλάσσει τὸν τόνον καὶ τίνα ἀναδίδωσιν (e. g. Α, 611. Γ, 426). Α.

262. τινὲς ἐδάσυναν τὸ προαλεῖ, παρὰ τὸ ἅλλεσθαι ἐκδεχόμενοι τὸν σχηματισμόν. ἄμεινον δὲ ψιλοῦν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, φάσκων ἀπὸ τοῦ ἀλίζεσθαι γεγενῆσθαι, τουτέστιν ἀθροίζεσθαι, ὥστε σημαίνεσθαι τὸ κατωφερῆ. καὶ γὰρ τοῦ χωρίου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον. τοῦ δὲ φθάνει ἐκτατέον τὸ α διὰ τὸ

μέτρον ὥσπερ καὶ Ἀρίσταρχος ἠξίου. Λ. Ergo χῶρος ἐν ᾧ προαλίζεται τὸ ὕδωρ? In Apollonii lex. explicatur προαλεῖ τῷ κατωφερεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ. Ad ipsius Herodiani sententiam quod attinet vereor ne in loco nostro lacuna sit post κατωφερῆ vel ante ὥστε: ? μᾶλλον δὲ προαλίζοντι ὥστε? Ut significet a passivo ductum minus loco quam aquae aptum esse epitheton. Aut plura perierunt, in quibus fortasse dictum fuit, certe hic non derivari posse ab illo χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ (Ψ, 420): nunc enim non de aqua dictum esse sed de loco.

276. ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν: ὡς βέλεσσιν· οὐ γὰρ ἐπίκειταί τινι ἐπιθετικῶς. ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ ἑνικὸν „ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέω" (Od. 3, 20).

279. Ad ὃς ἐνθάδε γ' ἐτ'ραφ' ἄριστος hoc scholion est in A, in quo refertur de Herodiano: παροξυτονητέον. τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν ἐτράφη. καὶ μέμνηται αὐτοῦ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ξ (21), ὅπου διαλαμβάνει περὶ τοῦ „διχθάδι' ἢ μεθ' ὅμιλον". καὶ λέγει ὅτι συναλοιφὴν πέπονθε διὰ τοῦ η̄. δεῖ οὖν διὰ τοῦ γ̄ γράφειν, ὅς ἐνθάδε, εἶτα ἐτράφ' ἄριστος, οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ τέτραφ' ἄριστος, ἀπὸ τοῦ τ̄ ποιοῦντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος καὶ προπαροξύνοντες. A.

301. δαϊκταμένων: ἄμεινον κατὰ διάλυσιν ὡς ἄρηϊ κταμένων (—ῳ Χ, 72), οὐδὲν γὰρ πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως. AB.

318. ἰλύος: τὸ ῡ ἐκτέταται διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ ἀκόλουθόν ἐστιν ἴλυος ὡς ἰσχύος. A.

323. τυμβοχοῆσ': τὸ πλῆρες τυμβοχοῆσαί ἐστι [χυτοὺς γὰρ τοὺς τάφους]. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ πλείους [τοιοῦτον δέ ἐστιν, οὐκ ἔσται αὐτῷ χρεία χώσεως τάφου]. Κράτης μέντοι γενικὴν πτῶσιν ἐξεδέξατο. καὶ δῆλον ὅτι ἐβάρυνεν ὁμοίως τῷ οἰνοχόης. ἄμεινον δὲ ἐν τῷ ῥήματι τὸ πρᾶγμα παραλαμβάνειν ἢ ἐν τῷ ὀνόματι. A.

327. τὸ αἱρῶ περισπώμενον δασύνεται σημαῖνον τὸ καταλαμβάνω· διὸ καὶ ἐνθάδε δασυντέον. A.

331. τὸ κυλλοπόδιον Ἀρίσταρχος προπαροξύνει, ᾧ καὶ ἐπείσθημεν ὥσπερ ἤδη προείπομεν ἐπὶ τοῦ ὀλβιόδαιμον (Il. 3, 182) γενόμενοι. A.

336. προπερισπαστέον τὸ κῆαι· ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον. A.

341. ἰάχουσα ὡς φέρουσα. A.

428. εἴρηται (v. Γ, 97. Α, 421. Κ, 105) ὅτι τὸ νῦν ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ περισπᾶται, κἂν παρέλκῃ, χωρὶς εἰ μὴ μέτρον κωλύοι, ὡς ἐπὶ τοῦ „δεῦρό νυν ἢ τρίποδος“ (Il. 23, 485) καὶ „ἐκτελέει ὅσα που νυν ἐέλπεται“ (Il. 10, 105). A.

446. ἡ περί τῷ ῥήματι συντάσσεται· διὸ φυλακτέον τὸν τόνον. A. Versus nunc est ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν περὶ τεῖχος ἔδειμα. Herodianus fortasse dativum habuit: cuius memoria in A sic servata: γράφεται πόλει ὡς Ἀριστοφάνης.

467. δηριαάσθων: τὸ δεύτερον α ἐκτατέον· τοῦτο γὰρ ὁ χαρακτὴρ βούλεται. A. Item e. g. εὐχετάασθαι ex charactere probat.

467. ὀνείδειον: ὡς τέλειον καὶ ὄρειον. οὕτως γὰρ ἐκπίπτει καὶ τὰ τῆς παραγωγῆς καὶ τὰ τοῦ τόνου, εἰ μὴ τὸ α παραλήγοι ἐν τῷ εἰς ος λήγοντι οὐδετέρῳ ἢ δύο σύμφωνα, ὧν τὸ μὲν ληκτικὸν εἴη τῆς πρώτης συλλαβῆς, τὸ δὲ ἀρκτικὸν τῆς δευτέρας. οἷον ἕλος ἕλειος· διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ παραγωγὴ καὶ προπαροξύνεται· οὐ γὰρ ἦν ἐν τῷ οὐδετέρῳ τὸ α· τέλος τέλειος, ὄρος ὄρειος. οὕτως ὄνειδος ὀνείδειος. παρεφυλάξατο (sic A) δὲ τὰ δύο σύμφωνα διὰ τὸ Ἀργεῖος καὶ τὸ ἑρκεῖος, καὶ τὸ α, ἐπεὶ φιλεῖ διὰ τοῦ ι γράφεσθαι ἡ παραγωγή, πελάγιος, ἅγιος, Θάλπιος. AV. In A πάγιος pro ἅγιος. Hoc est in V., probatum Lobeckio Aj. p. 119. De Ἀργεῖος inspice etiam B, 269. Ceterum, ne hoc desideretur, extrema pars in V sic scripta est cum malo additamento de propriis: παρῃτησάμεθα δύο σύμφωνα διὰ τὸ ἕρκος ἕρκιος, τὸ α διὰ τὸ πέλαγος πελάγιος, ἅγος ἅγιος. τὸ γὰρ Ἀργεῖος οὐκ ἀπὸ οὐδετέρου παρῆκται, ἄλλως τε καὶ ἔχει δύο σύμφωνα.

493. πέλεια: ὡς Μάλεια καὶ Θάλεια· τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. ἔστι δὲ καὶ πελειάς ὀξυτόνως, ἔνθεν τὸ „αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσι“ (Il. 5, 778). καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ μαῖα καὶ μαιάς. A.

507. προτὶ οἷ: τὴν ἀντωνυμίαν ὀρθοτονοῦσιν, οὐ διὰ τὴν πρόθεσιν ἀλλ' ὅτι εἰς σύνθετον παρελαμβάνετο. V. Quaest. ep. p. 119.

539. προπαροξυτονητέον τὸ ἀμύναι, ἔστι γὰρ εὐκτικόν, ὅπως ἀμύνειεν. οἶδα δὲ καὶ τὴν ἀλάλκοι γραφήν. A.

575. Ἀρίσταρχός τινάς φησι γράφειν κυνυλαγμόν. οὕτω καὶ Ζηνόδοτος. καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι· φησὶ γοῦν „ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο". οὐχ ὁρῶ δέ τι πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως. ὁ γὰρ ὑλαγμὸς καὶ χωρὶς τοῦ προςκεῖσθαι τὸ ὄνομα ἰδίως ἐπὶ κυνῶν ἀκούεται, ὡς ὁ χρεμετισμὸς ἐπὶ τῶν ἵππων. ἄλλως τε τὰ εἰς γμος ῥηματικὰ μετὰ προθέσεως πέφυκε συντίθεσθαι τῆς αὐτῆς τάσεως μενούσης, μετ' ἄλλου δὲ οὐδενός, παιγμός ἐμπαιγμός, κηρυγμός ἐκκηρυγμός, καὶ τὸ ὑλαγμὸς οὖν παρὰ τὸ ὑλάσσειν γεγονὸς οὐ συντεθήσεται μετ' ἄλλου μέρους λόγου. σύνδεσμος οὖν ἐστιν ὁ κέν. BV.

583. τινὲς τὸ ἤδη χρονικὸν ἐκδέχονται καὶ παροξύνουσιν, οὐκ εὖ. ἄμεινον γὰρ περισπᾶν ἐκ παραλλήλου τοῦ συνδέσμου κειμένου. A.

588. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφ' ἕψεις: Νικίας ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν, οὐκ εὖ. προείπομεν δὲ περὶ τῶν τοιούτων προθέσεων ὡς οὐ θέλουσιν ἀναστρέφεσθαι· καὶ σημειούμεθα ἀναγκαίως ἀναστραφεῖσαν τὴν „στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν" (Il. 18, 191).

ΕΙΣ ΤΗΝ Χ.

28. ἄστρασιν: Ἀρίσταρχος ὡς πατράσιν. ἄμεινον δὲ προπαροξύνειν, ὥςπερ καὶ τοῖς πλείοσιν ἔδοξε καὶ Φιλοξένῳ, ἵν' αὐτῆς τῆς πτώσεως, λέγω δὲ τῆς δοτικῆς, μεταπλασμὸν λάβωμεν. ὅτι γὰρ κατὰ πτῶσιν γίνονται μεταπλασμοὶ ἐξουσίᾳ ποιητικῇ δεδήλωταί μοι ἐν ἑτέροις. ὃν οὖν τρόπον ἡ ἐγκάτοις ἔγκασιν ἐγένετο „ἔγκασι φωτός" (Λ, 438) καὶ οὐκ ἀναγκαζόμεθα ἑνικὴν εὐθεῖαν ἀκόλουθον ἐπιζητεῖν, ἥ τε προβάτοις πρόβασιν ἥ τε πετάλοις πέταλσιν, οὕτως ἄστροις ἄστρασιν, ἐπειςελθόντος τοῦ α ἵνα συστῇ ἡ λέξις. A. Cf. E. M. ἔγκασιν.

41. τοσσόνδε: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. ἓν γάρ ἐστι μέρος λόγου. A.

51. τὸ ὀνομάκλυτος ὡς τοξόκλυτος· οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσείᾳ (19, 183) κατὰ παράθεσιν ἀναγνωστέον „ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸς Αἴθων". ἰδίᾳ συστῆσαι γὰρ αὐτοῦ βούλεται τὸ ὄνομα, ἐπεί τοι ἔσται κρεμάμενος λόγος. εἴπομεν δὲ ἐν τοῖς πρὸ τούτου βιβλίοις (Il. 10, 109), πότε τὸ κλυτός κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον φυλάσσει τὸν τόνον καὶ πότε ἀναδίδωσιν. A.

59. πρὸς δ' ἐμέ: οὕτως ὀρθοτονητέον. A.

67. τὸ ὠμησταὶ Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται. ἔφαμεν δὲ ἐν τῇ Λ (454) ἐντελῶς περὶ τῆς προςῳδίας ὡς ἐπεκτράτησεν ἡ Ἀριστάρχου. A.

123. ἵκωμαι: τινὲς ὡς φιλῶμαι ἀναγινώσκουσιν, ἵνα τὸ ἱκετεύσω σημαίνῃ. οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἐναλλάσσειν τὸν τόνον· καὶ γὰρ βαρυνόμενον ταὐτὸν ὑπισχνεῖται καὶ ἀκόλουθόν ἐστι μέσῳ δευτέρῳ ἀορίστῳ ὁριστικῷ τῷ „τὴν ἱκόμην φεύγων" (Il. 14, 260). ὡς οὖν ἐλιπόμην λίπωμαι οὕτως ἱκόμην ἵκωμαι. A.

246. περισπαστέον τὸν ἦ σύνδεσμον· ἀδύνατον γὰρ τῷ ἤ συνδέσμῳ ἑπόμενον αὐτὸν ὀξύνεσθαι. A.

261. συνημοσύνας: δασυντέον. σημαίνει δὲ τὰς συνθήκας ἀπὸ τοῦ εἰς ταὐτὸν ἀφεῖναι τὰ τῆς διανοίας· παρὰ τὸν ἥσω οὖν ἥμων τί ἐστι καὶ ἥμονος ἡ γενικὴ (cf. Ψ, 886), παρ ἣν τὸ ἡμοσύνη. οὕτως δὲ εἶχε καὶ μεθημοσύνη (N, 108. 121). A. Citatur huius loci prior pars ex Ἡρωδιανοῦ Ἰλιακῇ προςῳδίᾳ in Orionis Etym. p. 150, 24, unde ἀφεῖναι recepi pro ἐφεῖναι, cum praesertim item ἀφεῖναι in eadem re supra etiam scriptum habeamus, ubi de συνῶμεθα explicabatur, N, 381.

285. ἄλευαι: προςτακτικῶς ἀναγινώσκειν δεῖ· διὸ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. εἰρωνείᾳ δὲ τοῦτό φησιν. A.

347. κατὰ συστολὴν τὸ κρέα ἀνεγνώσθη ὥςπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἐκτείνει δὲ ὁ Τυραννίων. ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρέα εἶπεν. A, ut videtur, ad συνηθείᾳ, reliqua ex V. Herodianum produnt. (cf. Λ, 385. Δ, 109).

356. τὸν ἦ σύνδεσμον περισπαστέον. ἔστι γὰρ βεβαιωτικός.

410. τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιος ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης: τινὲς περιέργως διὰ μόνου τοῦ ι γράφοντες ἀποδιδόασιν ὡς αὐτὴ

ἄπασα (cf. Apollon. pron. 70). οὐκ οἶδε δὲ ὁ ποιητὴς οὔτε τὴν ῑ (ἵ) οὔτε τὴν σφεῖς. ἔστιν οὖν ὅμοιον τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ (10, 419) „σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφές, ὥς ἐχάρημεν ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα". Α. Cod. ὧδε χωρῆσαι pro ὥς ἐχάρημεν et ἀφίκοιτο.

473. γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ὁμοίως τῷ εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι (Γ, 122: ubi vid.). αἱ γὰρ εἰς ω λήγουσαι δοτικαὶ βαρύτονοι συνεμπίπτουσαι πληθυντικαῖς εὐθείαις συνεμπίπτουσι καὶ κατὰ τὸν τόνον, τῷ λιπόνεῳ οἱ λιπόνεῳ. Α. Eust. h. l. καὶ ὅρα τὸ γαλόῳ πρὸ μιᾶς ἔχον τὸν τόνον ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται. Inserui ὁμοίως — δάμαρτι.

εἰνατέρες ὡς Δημητέρες· οὕτως πάντες· καὶ τὰ τῆς ἀναλογίας ἐπικρατεῖ οὕτως ἔχοντα. ὡς ἐδείχθη. Α.

474. ὀρθοτονητέον τὴν σφίσιν· εἰς γὰρ σύνθετον ἡ μετάληψις. ἔφαμεν δὲ ὡς οὐκ ἀναστρέφει τὰ τοῦ λόγου. Α. quaest. ep. p. 115. c. 119.

ΕΙΣ ΤΗΝ Φ.

37. τὸ παρπεπιθόντες ὡς καταλαβόντες. Α.

70. ἀκήδεις: ἄμεινον βαρύνειν ὡς ἐνόεις τῆς ἀρχούσης συσταλείσης ποιητικῶς. ὡς γὰρ τὸ ἤκουσα ἄκουσα οὕτως καὶ τὸ ἠκήδεις ἀκήδεις. Α.

73. οὐδέ με: ἀπόλυτος ἡ ἀντωνυμία, διὸ ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον. Α.

135. δασέως τὸ εἵνυον (in καταεῖνυον)· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἱνύω ἐστὶ θέματος, ὃ παρῆκται παρὰ τὸ ἕω δασυνόμενον. (ἔν τισι δὲ καταείλυον τουτέστιν εἴλουν. Ἀρίσταρχος δὲ καταείνυσαν. cf. schol. ξ, 522.) Α. ?

137. οὕτως Ἄϊδος δέ, οὐκ Ἀΐδος δῶ, ὁ Ἡρωδιανός φησιν ἐν τῷ ιθ' τῆς καθόλου. Α.

160. οἷσι μάλιστα κηδεός ἐστι νέκυς: τινὲς ἐβάρυναν ὥστε εἶναι γενικήν. ἄμεινον δὲ ὀξύνειν, ἵνα ᾖ ῥηματικὸν ἀπὸ

τοῦ κηδεύω. τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα ὀνόματα, παρὰ ῥῆμα γινόμενα, καθαρεύοντα καὶ τῷ ε παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, φωλεύω φωλεός, ὀχεύω ὀχεός καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ ὀσχεός. καὶ παρὰ τὸ σωρεύω δὲ ὁ σωρεός· τὸ δὲ σωρὸς κατὰ συγκοπὴν ἀπετελεῖτο. καὶ παρὰ τὸ λοχεύω δὲ ὁ λοχεός ἔσται κατ᾽ ὀξεῖαν τάσιν, „ὁ δ᾽ ἐκ λοχεοῖο πάϊς" (Hes. Theogn. 178). ἀλλ᾽ οὖν γε βαρυτόνως οἱ πλείους ἀνέγνωσαν, πλεονασμὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ε, ὥστε παρὰ τὴν λόχον γενικὴν „ἐκ λόχου ἀμπήδησε" (Il. 11, 379) λόχοιο γενέσθαι καὶ λοχέοιο. οὕτως δὲ κατὰ τὸν προειρημένον κανόνα ῥήματος ὄντος τοῦ κηδεύω τὸ παρ᾽ αὐτὸ ὄνομα, λέγω δὲ τὸ κηδεός, ὀξυτονηθήσεται. A.

παρὰ δ᾽ οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων: τὸ ἑξῆς παραμενέτωσαν· διὸ φυλακτέον τὸν τόνον τῆς προθέσεως. Διονύσιος δ᾽ ἡγεῖτο πλεονάζειν τόν τέ σύνδεσμον καὶ ἀγούς ἡγεῖτο τοὺς ἡγεμόνας. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ταγοὺς ἐξεδέξατο καὶ σχεδὸν ἅπαντες, παρὰ τὸ τάσσω ῥῆμα τοῦ σχηματισμοῦ γενομένου. διὸ καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. A.

254. ἑανῷ λιτί: ὡς φωτί. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. πᾶσα γὰρ δοτικὴ δισύλλαβος ἐπ᾽ ὀνομάτων εἰς τι λήγουσα ὀξύνεται, χρωτί, δαιτί, Κρητί. οὕτως οὖν καὶ λιτί. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ βλητὶ ὀφείλομεν κατ᾽ ὀξεῖαν τάσιν ἀναγινώσκειν, „νύμφα φίλη, καὶ βλητὶ λίθῳ ἐνὶ δάκρυον ἧκας" (Cod. δάκρυ. Iure animadvertit Lobeckius, qui videndus Paral. 82. 541, βλητὶ sententiae non convenire. Sed finxisse hunc poetam verbale simplex in ής non videtur dubitari posse. An τλητί? Cum βλής etiam alibi emergat, v. Lob., quaerendum an hic fuerit καὶ βλητὶ — ἀναγινώσκειν καὶ τλητί „νύμφα —") οὕτως οὖν καὶ λιτί, ἵνα ᾖ μεταπλασμὸς τῆς λιτῷ δοτικῆς, ὡς ἡ κλαδί τῆς κλάδῳ. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἡ λῖτα μεταπέπλασται ἐκ τῆς λιτόν (Cod. hic falso λιτήν), ὡς καὶ ἡ κρόκα ἐκ τῆς κρόκην. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ „καθήραντες ῥύπα πάντα" (Od. 6, 93), εἰ μή ἐστι πληθυντικὸν οὐδέτερον, τοῦ παρακειμένου μεταπλασμοῦ ἔχεται. οὐχ ὁμότονος δὲ ἐγένετο τῇ λιτὸν αἰτιατικῇ ἡ λῖτα, ἐπεὶ πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς α λήγουσα ἐβαρύνετο ὑπεσταλμένης τῆς τινά κατ᾽ ἀόριστον προφοράν. A. Ad haec

v. ad Σ, 352: unde intelligitur quaedam hic nunc excidisse, ut de Ascalonita.

262. ποδώκεσιν: βαρύνειν δεῖ τὸ ποδώκης· καὶ εἴρηται περὶ αὐτοῦ (B, 764). A.

266. ἐξετέ': ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐνθάδε προπαροξύνει ὁμοίως τῷ „ὄτριχας οἰέτεας" (B, 765). εἰσὶ δὲ οἳ παροξύνουσιν ὁμοίως τῷ εὐγενέα, καὶ οὕτως ἐπείσθη ἡ παράδοσις. προείρηται δὲ περὶ τῆς προςῳδίας (B, 765). A.

281. ἐγκλιτικῶς τὴν σφωΐν ἀντωνυμίαν ἀναγνωστέον. ἔστι γὰρ τρίτου προςώπου. A.

291. Τρῳούς ὡς πολλούς ἀνεγνώσθη· προείπομεν δὲ περὶ τῆς προςῳδίας. A. Τρῳούς cum ι scripsi.

319. ἀλλ' ὅς: δασυντέον τὸ ὅς. ἔστι γὰρ ἄρθρον. οὕτως ὁ Ἀσκαλωνίτης. Ἀντίγονος μέντοι ἄλλως (imo ἄλλος) ἀνεγίνωσκεν, οὐ παραδεχόμενος τὸ ἄρθρον. A.

327. δασυντέον καὶ προπερισπαστέον τὸ αὗον· προείπομεν δὲ καὶ περὶ τούτου (N, 441. cl. Λ, 461). A.

361. προπαροξυτονητέον τὸ μεμνέῳτο· γράφεται δὲ καὶ σὺν τῷ ῑ τὸ ῶ. οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος αὐτὸ εἶναι. παρὰ μέντοι Ξενοφῶντι ἄνευ τοῦ ε̄ ἐστὶν ὁ σχηματισμὸς καὶ προπερισπᾶται, ἐν Κύρου παιδείας πρώτῳ (6, 3) „ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τὸν θεὸν μεμνῷτο". τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η̄ προςκειμένου τοῦ ῑ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) „ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου". καὶ πάλιν προπερισπαστέον. ἐν ἑτέροις μέντοι ἐντελῶς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ διέλαβον καὶ περὶ γραφῆς τῆς κατὰ γενικήν, λέγω δὲ τῆς δρόμου ἢ αἰτιατικῆς πληθυντικῆς τῆς δρόμους. A.

377. τὰς δέ μετ': οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν μετά· πέπτωκε γὰρ μέσος ὁ δέ. A.

387. οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐκδέχεται τὸ πλῆρες εἶναι ἑοί καὶ μεταλαμβάνει εἰς τὸ ἴδιοι, καὶ μήποτε ὑγιῶς. ὡς γάρ φαμεν οἱ ἐμοὶ ἐβλάφθησαν ἵπποι, οἱ σοὶ ἐβλάφθησαν, οὕτως οἱ οἳ ἐβλάφθησαν τουτέστιν οἱ αὐτοῦ. τινὲς μέντοι εὐλαβηθέντες, ὧν ἐστι καὶ Ἀρίσταρχος, τῷ τὴν οἷ (l. ὅς) [ὀρθοτονουμένην] ἀντωνυμίαν πολλάκις εἰς σύνθετον μεταλαμ-

βάνεσθαι ἐγκλιτικῶς ἀνέγνωσαν, οὐκ ἔτι ἐκδεχόμενοι πληθυντικὴν κτητικὴν εὐθεῖαν, ἀλλ' ἑνικὴν δοτικὴν μονοσύλλαβον ὁμοίως τῷ „οἱ δέ οἱ ἵπποι ὑψόσ' ἀειρέσθην" (500), καὶ δῆλον ὅτι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. καὶ οὕτως τὰ τῆς ἀναγνώσεως. A.

419. βαρυτονητέον τὸ στεῖνος, ἐπεὶ οὐδὲν οὐδέτερον ὄνομα εἰς ος λῆγον ὀξύνεται· οὕτως εἶχε καὶ τὸ μάκρος παρ' Ἀριστοφάνει (Av. 1131) „ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους" βαρυνόμενον καὶ μὴ ὁμοτονοῦν τῷ ὀξυνομένῳ ἀρσενικῷ· ἐπίσταται δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὴν δοτικήν· „στείνει ἐν αἰνοτάτῳ" (Il. 8, 476). A.

420. ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ζ' (sc. catholicae) διὰ τοῦ γ φησὶ ῥωγμός. A.

422. ἁματροχιάς: δασέως τὴν ἄρχουσαν· ὀξύνεται δὲ ὁμοίως τῷ φυταλιάς. A.

440. φάμεν παρατατικός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἔφαμεν. Ἰωνικῶς οὖν ἀναγνωστέον τὴν φα συλλαβὴν ὀξύνοντας. A.

475. πολέος πεδίοιο δίενται: εἴπομεν δὲ δὴ (ἤδη?) ὥς ἐστι καὶ δίω βαρυνόμενον, ὃ σημαίνοι ἂν τὸ διώκω, ἔνθεν τὸ „τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου (Cod. peccat —μοιο) δίον" (Il. 22, 251) καὶ τὸ „κνώδαλον ὅττι δίοιτο" (Od. 17, 317), καὶ περισπώμενον, ἔνθεν τὸ δίημι ἐγένετο, παρ' ὃ τὸ „ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται" καὶ τὸ „αὔτως ἐνδίεσαν" (Il. 18, 584). Cf. P, 110 et locos ibi citatos. A.

479. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι: τὸ πάρα ἀντὶ τοῦ πάρεισι. διὸ τὴν πρώτην ὀξυτονητέον ὁμοίως τῷ πάρα δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει (Od. 16, 45). A.

485. ἐνθάδε τὸ νυν συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον· τὸ δὲ περιδώμεθον ἐστὶν ἕν, ἐπεὶ δηλοῖ τὸ συνθήκας ποιησώμεθα. A.

523. Πτολεμαῖος καὶ οἱ πλείους δίσκουρα ὡς λίπουρα. καὶ Ἀρίσταρχος δέ φησιν· „ὅπερ ἄνω κατὰ διάλυσιν εἶπεν ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα (431), τοῦτο νῦν κατὰ σύνθεσιν ἐξήνεγκεν". κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. A.

561. ᾧ περι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται: εἰσὶν οἳ ἀνέστρεψαν τὴν περί· ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ πλείους κατὰ παρολκὴν ἐξεδέξαντο κεῖσθαι, διὰ τὸ ἀμφιδεδίνηται· διὸ οὐκ ἀναστρέφουσιν. A.

604. νεοίῃ: ὡς ὁμοίῃ. οἱ μέντοι μετ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ πλεῖστον νεοείαν λέγουσι. περὶ δὲ τῆς λέξεως εἰ ὑγιῶς ἐσχημάτισται ἐν τῷ προτατικῷ ἐζήτησα. ἅπαξ δὲ ἐχρήσατο τῇ λέξει. A. Num forte: νεοίῃ ὡς ὁμοίῃ. λέγει δὲ τὴν νεότητα. οἱ μέντοι μετ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ἄνοιαν λέγουσι. Nam Hesychius: νεοίῃ νεότης· νέοιαι ἀφροσύναι.

698. ἀλλοφρονέοντα: ὡς σωφρονέοντα· τὴν δὲ σφίσιν ὀρθοτονητέον· εἰς γὰρ σύνθετον ἡ μετάληψις. A. Videtur additum fuisse καὶ διὰ τὴν σύνταξιν, v. quaest. ep. p. 119.

703. σφίσι: καὶ ταύτην τὴν ἀντωνυμίαν ὀρθοτονητέον ὁμοίως τῇ προκειμένῃ. A.

718. τρίποδος πέρι ποιητοῖο: ἔφαμεν περὶ τῶν τοιούτων (e. g. B, 839), πότερον δεῖ ἀναστρέφειν τὰς προθέσεις μεταξὺ κειμένας δύο ὀνομάτων ἢ οὔ, ὡς ἐπὶ τοῦ „μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ" (Il. 6, 124), καὶ ὡς οἱ πλείους θέλουσι τοῖς ἐπιθετικοῖς συντάσσειν αὐτάς· διὸ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐνθάδε οὐκ ἀναστρέφει. A.

731. ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν: Λεπτίνης δασύνει ὡς ἐπ' ἀριθμοῦ τὸ ἓν γόνυ ἔκαμψεν, ὡς ἐπὶ τοῦ „ἓν δέπας ἐμπλήσας" (Od. 9, 209). οἱ δὲ ἄλλοι πάντες πρόθεσιν ἐξεδέξαντο διὰ τὸ ἀεὶ ἕτερον λέγειν τὸν ποιητὴν ἐπὶ δύο, ἓν δὲ οὐδέποτε· „χωλὸς δ' ἕτερον πόδα" (Il. 2, 217), „τὸν δ' ἕτερον σκόπελον" (Od. 12, 101). A.

765. τὸ ἀϋτμένα ὡς ποιμένα τῷ τόνῳ· καὶ καθόλου τὰ εἰς μην λήγοντα ἁπλᾶ ὀξύνεσθαι θέλει. A.

806. ἐνδίνων: ὡς σελίνων· παρῆκται δὲ παρὰ τὸ ἔνδον τὸ ἔνδινον· καὶ γὰρ παρὰ τὸ ἔντοσθεν ἐντοσθίδια λέγεται. οὕτως δὲ ἔχει καὶ τὰ ἔντερα καὶ τὰ ἔγκατα παρὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. A.

886. τὸ ἥμονες δασυντέον· παρὰ γὰρ τὸν ἥσω μέλλοντα ἐσχημάτισται ἡ λέξις· „ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ" (Il. 17, 515). (Cf. X, 261). παρὰ δὲ τοῦτο καὶ τὸ ἧμα ἐγεγόνει πάλιν δασυνόμενον· „καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος" (891). A.

891. ἥμασιν: δασυντέον πάλιν. A.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ω.

1. λυτο: εἰ μὲν μέσος δεύτερος ἀόριστός ἐστιν ἀπὸ τῶν εἰς μι, ὥςπερ ἤδη ἐπίσταται λέγων „νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών“ (Il. 21, 80) καὶ τῆς δ' ἄρα κλαιούσης λύτο γούνατα“ (error memoriae videtur ex τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα δ, 703. confuso cum τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς υ, 92), ἔκτασις ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον· εἰ δὲ παρατατικόν τινες ἐκδέχονται, δύναται κρᾶσις τοῦ ἐλύετο γεγενῆσθαι ὥςπερ ἐπὶ τοῦ ἰχθύες ἰχθῦς, μύες μῦς, ῥύεσθαι ῥῦσθαι „πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε“ (Ο, 141). ἢ ἀπὸ τοῦ λέλυτο λύτο ὡς βέβλητο βλῆτο. A. Transiit in Et.

8. πείρων: Πάμφιλος περισπᾷ, λέγων τὴν πρόςθεσιν τοῦ ι μὴ ἐξαλλάσσειν τὸν τόνον· εἰ δὲ περῶ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ῥῆμα καὶ περόωσι (Od. 6, 272) καὶ „περάᾳ μέγα λαῖτμα“ (Od. 5, 174) δῆλον ὅτι καὶ πειρῶν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος βαρύνων ἀναγινώσκει ὡς κείρων. φησὶ γοῦν οὕτω γενόμενος ἐπὶ τοῦ „παννυχίη μὲν (Cod. μὴν) ῥ' ἥγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον“ (Od. 2, 434)· „τὸ πεῖρε διδάσκει ἡμᾶς καὶ τὴν πείρων μετοχὴν βαρύνειν· ὡς γὰρ ἔκειρε κείρων οὕτως ἔπειρε πείρων. εἰ γὰρ περιεσπᾶτο ἦν ἂν ὁ παρατατικὸς ἐπείρα“. ἔστιν οὖν διττὸν τὸ ῥῆμα, καὶ τὸ μὲν σὺν τῷ ι περισπασθήσεται. A. Certe οὐ περισπασθήσεται. In Etym., quo transiit, est καὶ τὸ μὲν σὺν τῷ ι βαρύνεται, τὸ δὲ χωρὶς περισπᾶται.

12. δινεύεσκ' ἀλόων: ψιλῶς τὸ ἀλύων· δῆλον κἀκ τῆς συναλοιφῆς. A.

17. τόνδε δ' ἔασκεν: ὁμοίως ἀναγνωστέον τὸ τόνδε τῷ „τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα“ (Il. 5, 238) καὶ „τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ“ (Od. 15, 545), λέγω δὲ ὀξύνοντα τὴν πρώτην, ἵν' ᾖ ἐπέκτασις ἡ διὰ τοῦ δε. A. Cod. ὀξύνων.

33. ἐγκλιτικῶς τὴν ὔμιν ἀναγνωστέον· ἔστι γὰρ ἀπόλυτος. A. Cod. ὑμῖν.

45. οὐδέ οἱ αἰδὼς γίγνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀδύνησεν: τινὲς ἐδάσυναν τὸ ἡ δέ, ἵνα ἡ αἰδὼς διττὴ ὑπάρχῃ, ἡ μὲν βλάπτουσα ἡ δὲ ὠφελοῦσα. οὕτως δὲ καὶ Εὐριπίδης (Hippol. 385) ἐξεδέξατο εἰπὼν διττὰς εἶναι αἰδούς·

δύναιτο δ' ἂν ἡ αὐτὴ οὖσα πῇ μὲν ὠφέλιμος εἶναι πῇ δὲ βλαβερά. A.

72. ἢ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν: οὐκ ἀναγκαῖον τὸ η ἄρθρον ἐκδέχεσθαι καὶ δασύνειν. ἔθος γὰρ αὐτῷ ἔσθ' ὅτε παραλείπειν τὰ ἄρθρα· „ἀλλὰ φίλη μήτηρ" (Il. 21, 276), „μήτηρ μέν τέ μέ φησι" (Od. 1, 215). σύνδεσμος οὖν ἐστι βεβαιωτικός· διὸ περισπαστέον. A.

74. ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο: τινὲς τὸ θέων ἐπὶ τοῦ τρέχων ἐξεδέξαντο, μετοχὴν παραλαμβάνοντες, καὶ ἐβάρυναν. ἀπίθανον δέ· διὸ περισπαστέον· γενικὴ γάρ ἐστι πληθυντικὴ ὀνόματος τοῦ θεός. A.

80. βυσσόν: ἐπεκράτησε τὸ ὀξύνεσθαι τῷ τὰ εἰς ος λήγοντα ὀνόματα δισύλλαβα, ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου ἢ συμφώνων, δεδιπλασιασμένον ἔχοντα τὸ σ, ὀξύνεσθαι θέλειν, κισσός, πεσσός. ἀντιπίπτει τὸ μέσσος. A. Et omnino si quod σσ ex pleonasmo habet, Arcad. 76 (ubi λισσὸς pro ἀσσὸς scribendum videtur vel Ἡσσός). At Eustathius hoc scholion describens scribit: ἀντιπίπτει τὸ Νέσσος κύριον ὄνομα. Quod facile verum esse potest, quamvis cum his quae nunc apud Arcadium legimus discrepet. Ceterum nec hanc regulam, quam hic de βυσσός habemus, Herodianus agnosceret: in qua nunc ne de ἡ βύσσος quidem, quod ab illo ut decet distinxerat (v. Steph. Byz. s. Βυσσός), vestigium est.

82. τὸ ὠμηστῇσιν ὡς ὀρχηστῇσιν. προείρηται δέ. A. Λ, 454.

84. Ἀριστοφάνης τὸ εἵατο δασέως, Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ. προείπομεν δὲ περὶ τῆς λέξεως. A. O, 10.

94. ψιλῶς τὸ ἔσθος καὶ ἐσθής οὐ μόνον διὰ τὴν συναλοιφήν (e. g. ἐν τ' ἐσθῆτι ω, 67), ἀλλὰ καὶ καθ' ὃν λόγον ἡμεῖς προείπομεν ἀνασκευάσαντες τοὺς ὑπὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ εἰρημένους. τὰ γὰρ φωνήεντα ψιλοῦσθαι θέλει ἐπιφερομένου τοῦ σ ἔχοντος ἓν τῶν δασέων, ὀσφῦς, ὀσφραίνεσθαι, ἀσφόδελος, ἀσφάραγος, ἀσχάλλω, ὀσχεός, ἴσχω, ἰσχύς, ἀσθενής, ἐσθλός, ἄσθμα, ἔσθω· οὕτως ἄρα καὶ ἔσθος καὶ ἐσθής. A. καὶ καθ' ὃν λόγον emendavit Bekkerus pro καὶ ἄλογον. Praeterea inserui ἔχον-

τος ἓν τῶν δασέων scripsique veros accentus pro ὀσφύς, ὄσχεος, ἆσθμα.

134. ἑέ: Καλλίστρατος (cf. v. 213) καὶ Ἀρίσταρχος δασύνουσι τὸ πρῶτον ε τῆς ἀντωνυμίας. τῷ δὲ τόνῳ ὡς ἐμέ. A. Adde certe οἷς καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. v. ad Υ, 171.

202. ἔκλε᾽: τὴν κλε συλλαβὴν ὀξυτονεῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἡγούμενος τὸ πλῆρες εἶναι ἐκλέου. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ᾽ ἐκλέεο τετρασυλλάβως. καὶ δῆλον ὅτι εἴτε συγκέκοπται ἡ ὀξεῖα εἴτε ἡ βαρεῖα ἡ μετὰ τὴν ὀξεῖαν, ὀφείλει πάλιν τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα φυλάττεσθαι· οὐδὲ γὰρ χαρακτὴρ κωλύει. τὸ μέντοι „σὺ δ᾽ αἴδεο καὶ μ᾽ ἐλέησον" (Il. 21, 74) καὶ τὰ τοιαῦτα, πρώτης ὄντα συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἄλλης ἀναλογίας ἔχεται, ὡς ἐν ἑτέροις εἴρηται. A.

213. ἵν᾽ ἄντιτα ἔργα γένοιτο: Ἀπολλόδωρος καὶ Καλλίστρατος τιτά, ὥστε τρία εἶναι, ἐπίρρημα τὸ τότε καὶ σύνδεσμον τὸν ἄν καὶ ὄνομα τὸ τιτά. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἄντιτα παραλαμβάνει, μεταλαμβάνων εἰς τὸ ἀντέκτιτα· οὕτω καὶ οἱ πλείους, ὁμοίως τῷ ἄτιτα (Il. 14, 484). ἔχεται μὲν οὖν ἡ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις ἐμφάσεως καὶ μᾶλλον τοῦ νοητοῦ. μελλήσει δὲ λείπειν τὸ ἄν ἐν τῇ συντάξει ἐπιζητοῦντος τοῦ γένοιτο εὐκτικοῦ τὸ τοιοῦτο· παραφυλακτέον δὲ ὅτι καὶ συλλαβὴ λείπει ἡ τι, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ἀντίτιτα. A. Cod. ἀντέκτιστα pro ἀντέκτιτα.

228. φωριαμῶν: Ἀρίσταρχος ὡς κιβωτῶν. καὶ ἔχομεν τῶν διὰ τοῦ αμος παρηγμένων ὀνομάτων κανόνας τοιοῦσδε, πρῶτον μὲν ὡς τὰ τριβράχεα μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ βαρύνεσθαι θέλει, κάλαμος, Πρίαμος. τὸ ποταμός ἐγένετο παρὰ τὸ ποτασμός καθ᾽ ὑφαίρεσιν τοῦ σ, τὸ δὲ ἰταμός ἐπιθετικόν ἐστι. δεύτερον δὲ ὡς τὰ ἔχοντα τὴν ἄρχουσαν μακράν, εἰ μὲν θέσει ᾖ, βαρύνεται, ὄρχαμος, Τύρταμος, Πέργαμος· εἰ δὲ φύσει, κύρια μὲν ὄντα βαρύνεται πάλιν, ὡς ἔχει τὸ Πύραμος, Τεύταμος, οὐχ οὕτως δὲ ἔχοντα ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ οὐλαμός, χηραμός. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ, εἴτε παρὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν ἢ ἀπὸ τοῦ τὰ φάρη φυλάσσειν ἡ προκειμένη λέξις παρῆκται, ἔσται κατ᾽ ὀξεῖαν τάσιν φωραμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι φωριαμός. A. In libro περὶ Ἀττικῶν προσῳδιῶν de Attico accentu φωρίαμος dixerat τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα οὐχ ὡς ἀνάλογον ἀλλ᾽ ὡς Ἀττικόν. Et. M

235. ἐξεσίην: Ἀρίσταρχος δασύνει τὴν δευτέραν συλλαβήν· „παρὰ γὰρ τὸ ἵημι, φησίν, ἐγένετο. ἐπιφέρει γοῦν πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες. παρὰ δέ τὸν ἥσω μέλλοντα ἡ ἑσία ἐγένετο, ὡς καὶ παρὰ τὸ θήσω θεσία, πῇ δὴ συνθεσίαι τε (Il. 2, 339)· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην" (Od. 21, 20). οὕτως δὲ καὶ Νικίας. Νεοπτόλεμος δὲ ὁ Παριανὸς λέγων παρὰ τὸ ἐξιέναι πεποιῆσθαι τὴν λέξιν [οἷον τὴν ἔκπεμψιν] ἀξιοῖ ψιλοῦν. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ πείθεσθαι. ἠπίστατο γὰρ ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἥσω μέλλοντα δασυνόμενον „ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ" (Il. 17, 515)· παρὰ δὲ τοὺς μέλλοντας ὁριστικοὺς ἐγένετο τὰ τοιαῦτα ὀνόματα, οὐ παρ' ἐνεστῶτας ἀπαρεμφάτου ἐγκλίσεως. θύσω γοῦν θυσία, ἄξω ἀξία, δώσω δοσία, προδώσω προδοσία. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸν ἥσω ἑσία καὶ ἐξεσία. A. In his ultimis in singulis verbis nihil corruptum videtur, sed tenor orationis, unde doctrina eius mihi quidem ignota patesceret, quam maxime. Cf. de ὑποδεξίη I, 73. ἄξω ἀξία, pro quo primum intuenti ἀνάξω ἀναξία in mentem venire posset, est etiam in his Theognost. 105, 16 τὰ παρὰ μέλλοντα διὰ τοῦ ια γράφονται, οἷον θύσω θυσία, ἄξω ἀξία, λούσω λουσία ἀλουσία, ὀρέξω ὀρεξία, ἔχω ἕξω ἑξία καὶ εὐεξία, πέψω πεψία καὶ ἀπεψία. In ea regula, quae proxime praecedit apud Theognostum, ubi cum aliis substantivis ab ις derivantur etiam δόσις δοσία καὶ προδοσία et θέσις θεσία καὶ συνθεσία, quod in fine est οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου videtur tantum ad derivationem vocabuli βία ab ἴς, unde ἴα, βία, pertinere. — Caeterum, ut nunc habet scholium nostrum, illud ἀπαρεμφάτου κλίσεως etiam non potest non suspectum esse.

247. δασέως δίεπ' παρὰ τὸ ἕπω δασυνόμενον. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους. οἷον διὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπορεύετο καὶ διίστα αὐτούς. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. A.

253. κατηφόνες ὡς Μακεδόνες. A.

272. ἕστορι: δασέως, ἀπὸ τῆς ἕσεως. τὸν γὰρ βαλλόμενον πάσσαλον ἐπ' ἄκρου τοῦ ζυγοῦ νοητέον. A.

292. ὅς τε οἷ αὐτῷ: ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκουσι τὴν οἵ ἐπεὶ εἰς ἁπλῆν ἡ μετάληψίς ἐστιν, ὁμοίως τῷ „ἀλλὰ οἱ αὐτῷ

Ζεύς" (Od. 4, 667). A. Excidit reliqua pars ubi contrarium defenderat, v. ad O, 226. qu. ep. 117.

316. μόρφνον: ὡς ὕπνον. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀνάγνωσις. εἴτε μορόφονός ἐστιν (sic accentus eduntur), εἴτε παρὰ τὴν ὄρφνην ἐσχημάτισται, πλεονάσαντος τοῦ μ κατ' ἀρχήν, ἵνα σημαίνηται ὁ μέλας, εἴτε παρὰ τὸ μάρπτω μάρφνος ἐστὶ καὶ μόρφνος ὁ συλλαμβάνων, ἐξ οὗ σημαίνεται ὁ ταχύς, κατὰ πάντα τρόπον ὀφείλει βαρύνεσθαι διά τε τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὸν χαρακτῆρα. τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ γένους, ἔχοντα πρὸ τέλους τὴν ορ συλλαβὴν πάντα βαρύνεται, ὑπεσταλμένων τῶν εἰς μος ληγόντων, οἷον χόρτος, φόρτος, ὅρκος, Ὄρθος τὸ μονογενές (addit Eust. ἦν δὲ κύων Γηρυόνου, v. Mützell. Hes. p. 229), πόρνος. οὐ γὰρ θηλυκὸν αὐτοῦ τὸ πόρνη (v. ad voc. mon. s. Φηρά p. 38). οὕτως δὲ θέλει καὶ τὸ πτόρθος. οὕτως μόρφνος. παρεφύλαξε δὲ τὰ εἰς μος διὰ τὸ κορμός, φορμός. τὸ μέντοι περκνός ὀξύνεται ὁμοίως τῷ πυκνός. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, μεταλαμβάνων εἰς τὸν μέλανα. καὶ ἐμοὶ δὲ δοκεῖ οὕτως ἔχειν ὑγιῶς, ἐπεὶ οὐδὲ παραλήγεται τῇ ορ συλλαβῇ ὡς καὶ τὰ προκείμενα. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ἀετοῦ εἶδος καὶ βαρύνει, ἀλλ' ἐπείσθη ἡ παράδοσις τοῖς ὀξύνουσιν. A. Transiit in Etym. 591, 25—30.

318. ἐϋκλῄς ἀραρυῖα: Ἀρίσταρχος ἐϋκλῄϊς ὡς ἐϋκνήμις, σύνθετον ποιῶν τὴν λέξιν, οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. εἰσὶ δὲ οἳ διεῖλον „ἐϋ κληῖσ' ἀραρυῖα", οἷς συγκατατίθεται καὶ Τρύφων, οὐκ εὖ· ἄμεινον γὰρ ἐπιθετικῶς ἀκούειν καὶ μὴ πάθος ἐκδέχεσθαι πληθυντικῆς δοτικῆς, λέγω δὲ τὸ τῆς ἐκθλίψεως. ὃ δέ φημι, τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς ὅτι ἐκθλίβεται μὲν τὸ ι τῆς δοτικῆς παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἑνικῆς ὑπαρχούσης καὶ πληθυντικῆς, „κέρκιδ' ὕφαινε" (Od. 5, 62) „χερσ' ἐρέται" (Od. 13, 115) „καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν" (Il. 1, 71), οὔ γε μὴν τὸ ἀπὸ τῶν εἰς ις ἐκτεταμένον θηλυκῶν. εἰ δ' ἡ προκειμένη λέξις κρίσεως δεῖται κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, δῆλον ὅτι συνθέτως ἀναγνωσόμεθα, ὅπως μὴ πληθυντικοῦ δῶμεν τὴν χρῆσιν παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ καὶ ἔκθλιψιν σημειώδη. εἰ δὴ σύνθετόν ἐστι τὸ ευκλῄϊς, καὶ παροξύνειν δεῖ αὐτό, μακρὸν γὰρ τὸ ι καὶ ἐν τῇ συνθέσει, ὡς ἐν τῷ κ' τῆς καθόλου φησὶν ὁ αὐτός· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρόνου

τὸν τόνον ἐστήσαμεν. καὶ ἐν τῷ τρίτῳ δὲ τῶν ὀνοματικῶν περὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν ταῦτά φησιν· „ἄλλως τε εἰ ἐπιζητοῦσιν ἐκτεταμένον τὸ ῑ, ἔχουσιν ἐν τῷ ἐϋκνήμις, μελαμψήφις· καὶ εἰ τοῦτο, φησί, δῆλον ὅτι παροξύνεται". A.

343. τὴν ῥάβδον συσταλτέον κατὰ τὴν πρώτην συλλαβήν, οὐχ ὅτι παρὰ τὸ ῥάπτω ἐγένετο, ἔνθεν καὶ τὸ ῥαπίζω, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ ᾰ πρὸ τοῦ β συστέλλεσθαι θέλει, ἁβρός, Ἄβδηρος, Ἀβαρβαρέη, ἐπιγράβδην. οὕτως οὖν ἐχέτω καὶ ἡ ῥάβδος. διὸ τὸ ἄβαλε (sc. si ut faciunt hoc modo scribitur pro uno verbo) καὶ κατὰ τοῦτο ἐσημειοῦτο. A. v. περὶ διχρ. 297, 1.

388. ἔνισπες: ὡς ἔδραμες. ἔστι γὰρ ὁριστικὸν ἐκ τοῦ ἤνισπες τὴν ἄρχουσαν συστείλαντος. τὸ μέντοι προστακτικὸν πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν „σὺ δ' ἀληθὲς (Cod. —θῶς) ἐνίσπες" (Od. 3, 247) ὁμοίως τῷ ἐπίσχες. καὶ δῆλον ὅτι ὅπου μὲν τὸ ῑ ἐστὶ τῆς προθέσεως, ὅπου δὲ τοῦ ῥήματος. τὸ μέντοι ἄνευ τοῦ σ προστακτικὸν προπαροξύνεται. λέγω δὲ τὸ „νημερτές μοι ἔνισπε" (Od. 4, 642). A. ὅπου μὲν — ὅπου δὲ ex Herodiano sic non memini.

540. παναώριον: οἱ μὲν ἐδάσυναν, ἵνα ἐκδέξωνται τὸν κατὰ πάντα ἄωρον, οἱ δὲ ἐψίλωσαν ἐκδεχόμενοι τὸν εἰς πάντα πεφροντισμέοον. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον. τοῦτο γὰρ ἐθέλει σημαίνειν. A.

557. ἐπεί με πρῶτον ἔασας: δασύνει Δίδυμος τὸ ἕασας ἐν πρώτῳ διορθωτικῶν, ὁμοίως καὶ Ἑρμαππίας, μεταλαμβάνοντες εἰς τὸ ἥδυνας. ὁ δὲ Σιδώνιος γράφει ἐπεί με πρῶτ' ἐλέησας. Ἀρίσταρχος δὲ οὐδὲν ἀποφαίνεται ἢ μόνον ἀθετεῖ τοὺς στίχους. δύναται δὲ καὶ τὸ ψιλούμενον, ὥς φησι Τρύφων· καὶ συμφωνεῖ (sc. Herodianus), εἰ μὴ πλῆρές ἐστι κατὰ τὴν φράσιν, ἔχειν ἀφορμήν, ὡς ἔτι φθεγγομένου καὶ ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πριάμου τὸν Ἀχιλλέα ἀνθυπαντῆσαι ὑπὸ ὀργῆς κεκινημένον καὶ μεσολαβῆσαι τὴν διάλεξιν „ἀλλὰ τάχιστα λῦσον ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, σὺ δὲ δέξαι ἄποινα πολλὰ τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με πρῶτον ἔασας. τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν . . μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον". τὸ δὲ ἐντελὲς τοῦ λόγου τοιοῦτόν τι ἔσται· εἴασας εἰς λόγους σοι ἥκειν. A. Vides versum αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν

φάος ἠελίοιο ei prorsus ignotum esse. — Cod. φέρομαι pro φέρομεν.

566. φυλακούς: Ἀρίσταρχος κατ' ὀξεῖαν τάσιν προεφέρετο ὡς φρουρούς. ἔστι δὲ καὶ ὁ λόγος συναγωνιζόμενος τῇ ὀξείᾳ τάσει οὕτως, ὡς τὰ εἰς κος καθαρὸν λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, παραληγόμενα τῷ α, προσηγορικὰ ἢ ἐπίθετα ὀξύνεται, ἀνακός, φαρμακός, φυλακός· τὰ γὰρ κύρια βαρύνεται, Φύλακος, Αὔλακος. Exceptiones quaedam et cautiones exciderunt: v. Arcad. 51 et Lobeck. Path. 307, qui pro Αὔλακος hic coniicit Ὕλακος.

579. ἥρεον: δασυντέον. ἔφαμεν γὰρ τὸ περισπώμενον αἱρῶ δασύνεσθαι. Α. Φ, 327. Β, 154.

657. ποσσῆμαρ: ὑφ' ἕν, περισπωμένης οὔσης πρὸ τέλους, ὡς καὶ ἐν τῷ αὐτῆμαρ καὶ ἐννῆμαρ (v. Β, 53 cl. 81), ἑξῆμαρ. προείρηται δὲ ἤδη περὶ τῆς λέξεως, ἀλλὰ καὶ ἐζήτητο ἐν ταῖς προτάσεσι. παραιτητέον οὖν τοὺς κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκοντας. Α.

665. τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν δαινῦτο τε λαός: προπερισπαστέον, ὡς καὶ Φιλοξένῳ δοκεῖ, ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ δαινύατο (σ, 248) [τοῦ ἑνικοῦ] συναλοιφή, ὡς πυθοίατο (Α, 257). ὡς οὖν τοὺς νέκυας νέκυς ἔφη, καὶ τὸ δαινύατο δαινῦτο. οὕτως ἔχει καὶ τὸ „λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου“ (Od. 18, 237)· οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν εἰ πληθυντικόν ἐστι τὸ δαινῦτο καὶ τὸ λαὸς ἑνικόν. τῷ γὰρ σημαινομένῳ ἡ σύνταξις ἐγένετο, ὁμοίως τῷ „ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος“ (Il. 20, 166)· Φιλοξένῳ δὲ ἀρέσκει ἐν τοῖς εἰς μι λήγουσι καὶ ἑνικὸν αὐτὸ εὐκτικὸν εἶναι ἀκολούθως κεκλιμένον. Α.

793. τινὲς ὄστεα προπαροξυτόνως ὡς χάλκεα. ἄμεινον δὲ παροξύνειν. Α. μον. λ. p. 37.

ΕΚ ΤΩΝ

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΔΙΧΡΟΝΩΝ.

Edidit haec Cramerus An. Ox. III. p. 282. sqq. ex duobus Codd. Baroccianis, 119 (A) et 72 (B). Mihi tertii Codicis apographum benevolenter transmisit Dindorfius (D). In A titulus est περὶ ποσότητος τῶν διχρόνων Ἡρωδιανοῦ, et quidem caetera rubro scriptus, Herodiani autem nomen atramento et recentiori manu adscriptum. In D inscribitur Ἡρωδιανοῦ περὶ χρόνων, in B τοῦ Ἡρωδιανοῦ περὶ διχρόνων. Ego malui ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ. Nam verum Herodianum esse in Analectis ostendi. Sed habemus praeterea eadem haec Excerpta in Draconis qui fertur libro et in regulis prosodiae Hermanni. Ad Hermanniani libri oram Bastius ex Cod. Paris. 2008 et 2810 (b) variantes lectiones adscripserat, unde iis usus est Cramerus. Ubique plurimis vitiis inquinata sunt, nec fortasse multum iuvaremur, si collatus esset Cod. MS. Graecus № 66. de la première chambre des titres, in quo item canones Hermannianos legi, et quidem multo emendatius legi Bastius annotavit. Permagna quidem pars illorum vitiorum in accentibus, de quibus vel ex ipsa re-

gula vel aliunde certissime constat, posita, item in orthographia, ipsa sanari poterant, idque feci et hanc molem inutilis variae lectionis abieci, sive unus aliquis ex illis libris verum ferebat sive nullus. An attinebat notare ἐριβόλαξ et πολυπήδαξ et Ἐρετρέα et Πειράα? Idem feci in levioribus discrepantiis orationis, quae ad colorem vel usum grammatici nihil facerent. Ubi codd. dixi, A, B et D intelligo.

ΕΚ ΤΩΝ

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙ ΔΙΧΡΟΝΩΝ.

Καθόλου τὰ τρία δίχρονα τὰ ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεσθαι θέλει, 282
ἀέκων ἄκων[1]), κρέαα κρέα, κέραα κέρα· εἰ μέντοι ἀποκοπήν τινα δέξεται τῆς τα συλλαβῆς, τοῦ[2]) κέρατα κέρα, καὶ κρέατα κρέα, συνεσταλμένον ἐστὶ τὸ δίχρονον. Θέτιι Θέτι,

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ (Σ, 407).

μήτιι μήτι,

μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται (Ψ, 318).

ἱερεύς ἱρεύς, βότρυες βότρυς, νέκυες νέκυς.

Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἀπαθὲς εἰς ν λῆγον ἢ εἰς ρ ἢ εἰς σ, εἴτε θηλυκὸν εἴτε ἀρσενικὸν εἴθε οὐδέτερον, ἀπαρασχημάτιστον εἴτε παρεσχηματισμένον[3]) ἀρσενικῷ, εἰ ἔχοι δίχρονον ἐκτείνειν αὐτὸ θέλει, ὡς ἔχει τὸ πᾶν, πᾶς, Γρᾶς, Πράς, κράς, λίς, κίς, μῦς, σῦς, δρῦς, πῦρ, ψάρ, Κάρ. διὸ τὸ τίς[4]) σημειούμεθα 283

---

[1]) „οἷον ἀέκων B et ubique in exemplis citandis“ Cram.

[2]) τὰ B.

[3]) εἴτε παρεσχηματισμένον addidi. Commode ad hunc locum inspicies Arcadium p. 125 ut Choeroboscum p. 41. a. 107 b. in. Si ultra necessaria progredi voluissem, scripsissem τὸ Πάν καὶ πᾶν, πᾶς —

[4]) τὸ δὲ τὶς B.

283 συστελλόμενον τὸ ι· τὸ δέ

στάδα λίμνην

ἢ

κλάδα χρυσεόκαρπον

οὐχ ἕξει τινὰ εὐθεῖαν [5]) στάς ἢ κλάς. μεταπλασμοὶ γάρ εἰσι, τὸ

ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ (Π, 392)

κατὰ πάθος. ἀπὸ γὰρ τοῦ κάρη κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ η γέγονεν.

Πᾶν εἰς αν λῆγον ἀρσενικὸν ἐπ' εὐθείας ἐκτείνεσθαι θέλει, Παιάν, Τιτάν, Ἀλκμάν, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Πᾶν εἰς ας ἀρσενικὸν βαρύτονον ἐπ' εὐθείας ἐκτείνεσθαι θέλει, εἴτε ὄνομα εἴη εἴτε μετοχή, Αἴας, Δρύας, Θόας, λέξας, γράψας, ποιήσας. διὸ σημειούμεθα ποιητικῶς τὸ „λᾶας ἀναιδής“ καὶ μέγας ἐπίθετον. τὸ

δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας (Alcmanis)

καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ πάθος,

δῆσας ἀλυκτοπέδῃσι (Theogn. 521)[6]).

---

[5]) εὐθεῖαν dedi pro ὀξεῖαν. Monuit iam Lobeckius Par. 149.

[6]) Choerob. p. 71. a, ubi hunc locum tractat, citat παρ' Ἡσιόδῳ δήσας ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα: nunc eo loco Hesiodi Theogn. 521 est δῆσε δ'. Idem Choerob. docet antecedens fragmentum Alcmanis esse. Caeterum haec, quae in textu non mutavi, nunc, quod videam, Herodianum non modo ad obscuritatem contractum sed etiam immutatum praebent. Minime persuadeo mihi Herodianum Αἴας, δῆσας facta dixisse κατὰ πάθος, sed κατὰ διάλεκτον, Doriam sc. V. Choerob. l. l. et reliquos similes locos quos congestos habes ap. Ahrens. p. 173. Offendo etiam in illo ποιητικῶς. Arcad. p. 193, 10 τὰ εἰς ας ἀρσενικὰ βαρύτονα εἴτε ὀνόματα εἴτε μετοχαὶ ἐκτείνονται, Αἴας, Θόας, Αἰνείας, λέξας, ποιήσας. σεσημείωται τὸ μέγας καὶ λᾶας (cf. etiam Arc. 23, 1). Multo tolerabilius esset ποιητικόν, ut tantummodo adiecerit Herodianus λᾶας totum poeticum vocabulum esse (ut et λᾶς inde

Τὰ εἰς ας ὀξύτονα ὀνόματα δισύλλαβα διὰ τοῦ δος κλινό- 283
μενα συστέλλεσθαι θέλει, Ἀρκάς, φυγάς, ἐθάς, πολυδειράς.

Τὰ εἰς ας περισπώμενα ἀναγκαίως ἔχει τὸ α μακρόν, ἀλλᾶς, Ἡρᾶς, Βοῤῥᾶς, πελεκᾶς[7]).

Τὰ εἰς ας λήγοντα οὐδέτερα καὶ βαρύνεται καὶ συστέλλονται, κρέας, τέρας, δέπας, κέρας.

Τὰ εἰς αξ λήγοντα καὶ ἐκτείνει τὸ α καὶ συστέλλει. ὅσα μὲν οὖν δισύλλαβα ὄντα ἔχει πρὸ τέλους μὴ φύσει μακράν, ἀλλ'
ἢ βραχεῖαν ἢ θέσει μακράν, ἀδιάφορον ἔχει τὸν χρόνον τοῦ α, 284
κόραξ, κόλαξ, φύλαξ, ἄναξ, βόαξ, νέαξ, ὄμφαξ, φόρταξ· εἰ μέντοι ἡ πρὸ τέλους φύσει μακρὰ εἴη, ἡ δὲ τελευταία συστέλλοιτο, γένος θηλυκὸν ὁρᾶται, πῖδαξ, κλῖμαξ, λεῖμαξ, βῶλαξ. διὸ καὶ τὸ μεῖραξ ἐπὶ θηλυκῷ[8]) τιθέμενον εὖ ἂν ἔχοι. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὡς ἔσθ' ὅτε οἱ κωμικοὶ καὶ ἀρσενικῷ γένει τὴν σύνταξιν ποιοῦνται· ἀλλ' εἰκὸς αὐτοὺς θηλυκῇ προσηγορίᾳ σκώπτειν τοὺς πασχητιῶντας. ὅσα μέντοι ἔχει τὴν πρὸ τέλους φύσει μακρὰν ἀρσενικὰ ὄντα καὶ τὸ α θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον, ὡς ἔχει τὸ Φαίαξ, θώραξ, οἴαξ, πλούταξ, βώμαξ, κνώδαξ[9])· σημειούμεθα τὸ Γῦναξ καὶ Γῦλαξ[10])

factum): „duo notanda sunt, unum, quod intra poesis fines substitit nec in prosa substantivum simile habet, λᾶας, alterum quod adiectivum est, μέγας.“ Quamquam potest etiam Choeroboscum inspicienti in mentem venire fuisse: προσηγορικὸν τὸ „λᾶας ἀναιδής“ καὶ τὸ μέγας (hoc sic cum articulo B) ἐπίθετον. Sed magis necessarium videtur deinde pro κατὰ πάθος, ut dixi, κατὰ διάλεκτον. — De accentu Αἴας, δῆσας v. infra ad p. 296, 18.

7) „φλασκᾶς addit gramm. Herm. et cod. Paris. b.“ Cram.

8) θηλυκοῦ B, D, Draco, reg. Herm.

9) Codd. et regg. Herm. νώδαξ. Sed κνώδαξ, quod Lud. Dindorf. requirit in Thes., certe apud Draconem eo loco, qui hinc est, p. 18, 25.

10) A γλάξ, Cod. Par. γνὰξ καὶ σύλαξ, D. γνὰξ καὶ γώλαξ, reg. Herm. κῦαξ καὶ σῦλαξ. Draco eo loco, qui hinc est, p. 18, 25 ἄγναξ καὶ γύλαξ. Choerob., hoc toto loco comparandus, p. 155. a Ὕλαξ, Κῦαξ (ὀνόματα δὲ ταῦτα κύρια), et item ab eo Lascaris et ab hoc Draco altero loco p. 51, 10.

284 ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλοντα τὸ α' εἰσὶ δὲ ταῦτα κύρια ὀνόματα, καὶ τὸ σαῦσαξ[11]), φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο ὄσπρεον, καὶ τὸ καύαξ[12]) διφορούμενον· τοῦτο γάρ ποτε μὲν συστέλλει τὸ α, ποτὲ δὲ ἐκτείνει αὐτό· ἔστι δὲ ὄρνεον. Τὰ μέντοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐκτείνει τὸ α μὴ ὄντα σύνθετα, ἱέραξ, Ἐπιδαύραξ[13]), ὀρθίαξ, θυμέλαξ[14]). τὰ δὲ σύνθετα βαρύτονα[15]) καὶ τὸν τῶν ἁπλῶν χρόνον φυλάττει, Ἀχαρνοφαίαξ, Ἱππῶναξ, Ἀρχεάναξ[16]), ἐριβῶλαξ[17]), πολυπῖδαξ· τὰ δὲ ὀξύτονα σύνθετα συστέλλει τὸ α, διασφάξ, βλεφαροσπάξ[18]). Τὰ μέντοι μονοσύλλαβα, θηλυκὰ μὲν

Certum videtur Γῦλαξ ex Steph. Byz. s. Ἀπολλωνία et Γυλάκεια, dubium Γῦναξ ignotum: v. Lob. Par. p. 276.

[11]) Sic A et B, item regg. Herm., D. σάνσαξ, Draco p. 19, 2 σαύταξ ἢ σαύσαξ. Apud Choerob. l. l. (Lasc.) est σῦαξ φασηλοειδὲς ὄσπριον, fortasse rectius: v. Lob. l. l. Certe σαυσακας (scribitur ibi σαυσάκας) Hesych. aliter explicat τυροὺς ἁπαλούς, εὐτρόφους, καὶ δοκοῦσι δὲ οὗτοι εὐεπιφόρους ποιεῖν πρὸς συνουσίαν. Quamquam fieri potest, ut hoc cibi genus apud comicum, ubi inventum erat (videtur enim ex comico), ab aliis aliter explicaretur, quo fortasse pertinet nostro loco φασὶ δέ — Ceterum ὄσπρεον cum ε est ex A. — In D est ὀσπρέον.

[12]) Codd. καύναξ, item Draco: sed καύαξ regg. Hermann. et Choerob., nisi quod apud hunc peccatum κάβαξ. Habet Hesych. καύαξ λάρος.

[13]) „Hoc gentilicii hypocorisma est ut Ῥόδαξ ὁ Ῥόδιος schol. Dion. gr. p. 856, 33" Lob. l. l.

[14]) Lobeckii coniectura, cuius analogiam praestat, ut ait, θαλάμαξ. Codd. ABD Par. a θορυβίλλαξ, Par. b θορυβίλαξ, Draco θοριβύλαξ, regg. Herm. θορυμέλαξ.

[15]) Sic scripsi, ut recte est in BD Par. et ap. Draconem, pro βαρύνονται.

[16]) Habent quidem omnes ἀρχαιάναξ. Secutus sum Lobeckium.

[17]) Sic recte Draco, AB διασπάξ, D διασπάξ (φ supra π), reg. pr. διαμπάξ.

[18]) Sic reg. pros., Cod. ABD et Par. et Draco βλεφαροπάξ, v. Dind. Th. et Lob. l. l.

ὄντα, θέλει συστέλλειν τὸ α, σπάξ[19]), οὕτως ἡ κύων παρὰ Πέρ- 284
σαις, κλάξ[20]), πλάξ, γλάξ, δράξ, ἡ δὲ ῥάξ ἐκτέταται· τὰ δὲ ἐκτεί-
νοντα τὸ α ἀρσενικά ἐστι, βλάξ[21]), κράξ, πτάξ· τὸ δὲ Πράξ ἱστο-
ρεῖται μὲν ἐκτείνεσθαι· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλέως ἀπόγονος, ἔνθεν 285
οἱ Πρᾶκες[22])· συστέλλεται δὲ ἔσθ᾽ ὅτε τὸ α.

Τὰ μέντοι εἰς ιξ μονοσύλλαβα συστέλλει τὸ ι ἔχοντα δύο σύμφωνα πρὸ τοῦ ι, στίξ, φρίξ, θρίξ[23]). τὸ μέντοι ἴξ καὶ Φίξ ἐκτείνεται. Τὰ μέντοι εἰς ιξ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πάντα συστέλλει τὸ ι. ἐπὶ μέντοι γενικῇ[24]) πῇ μὲν φυλάττει τὸ ι συνεσταλμένον, πῇ δὲ ἐκτείνει. καί φασι τήρησίν τινα εἶναι τοιαύτην, ὡς τὰ ἔχοντα πρὸ τέλους μακρόν[25]), ἔχει ἐν τῇ γενικῇ ἐκτεινόμενον τὸ ι, φοῖνιξ, βέμβιξ[26]), Τέμμιξ[27]), πέμφιξ, τέττιξ, σκάνδιξ, πέρδιξ, χοῖνιξ. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν ὡς τῆς πέρδικος καὶ χοίνικος γενικῆς ἡ μέση συστέλλεται, πεισθεὶς Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ καὶ τοῖς οὕτω χρησαμένοις ποιηταῖς διὰ μέτρον· ἀλλὰ ταῦτα διὰ μέτρον ἐγένετο. ἔστι

---

19) Sic legendum esse pro στάξ monuit Cramerus ex Herod. I, 110. Et recte scriptum est ap. Drac.

20) Falsum videtur, fortasse delendum: certe non testatum v. Lob. Par. 94: nec est inter monosyllaba a Lobeckio recensita quod verisimiliter eius loco poni possit. Apud Arcad. p. 125, 4 est: τὰ εἰς ξ μονοσύλλαβα ὀξύνεται, πλάξ, δράξ, γλάξ βοτάνη γαλακτοποιός.

21) Codd. et regg. pros. κλάξ. Verum ap. Drac.

22) vid. Steph. Byz.

23) Haec sc. de nominativo tantum dicta. Caeterum ex subsequentibus ἴξ et Φίξ vides Choeroboscum in canone 123. a. τὸ ι καὶ υ πρὸ τοῦ ξ οὐδέποτε εὑρίσκεται φύσει μακρὰ χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παρῳχημένου non omnia cavisse.

24) γενικῆς Drac. et reg. pros.

25) μακρὰν reg. pros.

26) Omittit hoc vocabulum A, Cod. Par. et D βέβριξ, B et reg. pros. βέμβριξ, verum Draco.

27) Sic (v. e. g. Steph. B.) scripsi pro τέμβριξ vel τέμβιξ (hoc Paris. b).

285 γὰρ αὐτὰ εὑρεῖν ἐκτεταμένα πολλάκις [28]. τὸ μέντοι Θρήϊκος [29] συστέλλει τὸ ι, ἔχον διαλλαγήν. λέγεται γὰρ καὶ κατὰ συναλοιφὴν Θρῃκός [30]. τὸ δὲ ἧλιξ συνεξῆλθε τοῖς ἔχουσι τὸ λ πρὸ τοῦ ι, χόλικος, ἕλικος, χόλικος, κύλικος. τὸ σύμμιγος σύνθετόν ἐστι.

Τὰ εἰς υξ μονοσύλλαβα συστέλλει τὸ υ, τρύξ, Φρύξ, πτύξ, Στύξ. Χρόνος ὁ αὐτὸς καὶ ἐπὶ γενικῆς. Τὰ εἰς υξ δισύλλαβα καὶ αὐτὰ συστέλλει τὸ υ, φυλάττει μέντοι τὸ υ συνεσταλμένον, ὁπότε τὸ χ ἢ τὸ γ ἐπὶ γενικῆς ἔχει, στόνυχος, ὄνυχος, ὄρτυγος, ἤλυγος [31], δίζυγος, φάρυγος, τὸ δὲ κόκκυγος συστέλλουσι καὶ ἐκτείνουσιν. εἰ μέντοι διὰ τοῦ κ ἡ κλίσις ὑπάρχοι, πῇ μὲν φυλάττει τὸ υ συνεσταλμένον, πῇ δὲ ἐκτείνει. Ἔρυκος
286 γὰρ συνεσταλμένως καὶ ἄμβυκος [32], Βέβρυκος, χάλυκος, Γάνυκος,

---

28) v. Athen. 388. f. cl. Mein. com. III, 172.

29) Sic reg. Herm., codd. et Draco Θρήϊκες.

30) Haec in AB sic: λέγεται γὰρ (in B ὅτι λέγεται) καὶ Θραϊκὸς καὶ Θρεϊκὸς καὶ κατὰ συναλοιφὴν Θρῃκός. Apud Dracon. et in reg. Herm. et in D caetera item ut in A, sed Θρηϊκός pro Θρεϊκός. Haec non intelligo. Quod nunc dedi eiectis verbis καὶ Θραικὸς καὶ Θρεϊκὸς vel Θρηικός significare videtur: Θρήικος ι breve habet: etenim excedit reliquorum analogiam et in eo quod solum synaloephen patitur. Dictum ex illo canone grammaticis celebrato, quod una aliqua ratione analogiam excedit, id iam etiam facile aliis rationibus excedere.

31) Choerob. p. 65. b. in. τὸ ἦλυξ ἤλυγος, σημαίνει δὲ τὴν σκιάν, et ib. versu ultimo ἦλυξ ἤλυγος, ἡ σκιά, λέγεται δὲ καὶ ἠλύγη, et 66. b. in. τὰ εἰς υξ σύνθετα τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττουσι κλίσιν, ἦλυξ ἤλυγος, ἐπῆλυξ ἐπήλυγος·

32) Sic non tantum codd. et Draco et regg. Herm., sed etiam Choeroboscus 65. b. (81, 27 Gsf.). Quare non ausus sum delere, quamquam non certum sit an idem sit cum ἄμβιξ an aliud quid (neque enim explicat Choeroboscus, quamquam pleraque explicat in illo loco), nec commutavi vel cum Σάμβυκος, quod ibidem affert (81, 5), Σάμβυξ Σάμβυκος κύριον, ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς καὶ ἔθνος (de quantitate quidem ex illo nil intelligitur), vel cum tutissimo, quod nec ille omisit ib., ἄμπυκος. Repetit Σάμβυξ sine explicatione

ἴβυκος, ἐκτεταμένως δὲ βόμβυκος, αἴθυκος, κήρυκος. τὸ 286

κήρυκι Ἠπυτίδῃ (P, 324)

διὰ μέτρον φασὶν ἔχειν συστολήν. Τὰ μέντοι εἰς υξ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἤτοι σύνθετα ἢ καὶ ἁπλᾶ πρόδηλον ἔχει τὸν χρόνον[33]), ὡς ἐν τῇ κλίσει παραδέδοται.

Τὰ εἰς ιψ μονοσύλλαβα ἐκτείνεται. ὁμοίως καὶ ἐπὶ γενικῆς. διὸ ἡ λιβός γενικὴ σημειώδης· τὰ δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν συστέλλεται. θέλουσι δὲ πεδότριψ[34]) ἐκτείνειν[35]), πλανώμενοι

---

mox (81, 30 Gsf.). Duo sunt Choerobosci loci, is quem modo dixi, p. 65. a. b. sqq. et p. 158 (Gsf. 313) hic comparandi, quia recurrunt ibi, et sine dubio ex Herodianeis fontibus recurrunt (v. 314, 3 Gsf.), vocabula quae hic habemus, quorum quaedam parum cognita. Sic l. l. post ἄμβυξ ἄμβυκος ponit Γάνυξ Γάνυκος, ὁ Γανύκτωρ παρὰ Ἐρατοσθένει, ib. 65. a. ἴβυξ ἴβυκος, ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου, quae mox (ante Σάμβυξ) iisdem verbis repetit. [Quod ultimum vocabulum est 65. a. Ἴυξ Ἴυκος mutandum in Κῆυξ, ut ex litterarum ordine intelligitur, quem ibi secutum patet]. Sed in quo magis quam in ἴβυκος eius opem desiderabamus, αἴθυκος semel, quo magis periculum erat ne quid turbarent librarii, quod factum est. Legitur enim sic, p. 65. a. αἶθυξ αἴθυκος ὁ εὐκίνητος, παρὰ τὸ αἰθύσσω, ἔστι δὲ ὄνομα ἔθνους καὶ κύριον. An ἔστι δὲ καὶ — et si hoc, utrum recte habet an ab illo potius confusum est cum Αἴθικες? — De duplici quantitate in Βέβρυκες loquitur cum poetarum exemplis p. 158 b. Ex nostro loco apparet Herodianum longam potius libertati poetarum adscripsisse, contra quam in κήρυκι, de quo Herodianus ipse pros. Il. K, 358. Quo etiam verisimilius fit, quod per se suspicere, non φασὶν ἔχειν ab epitomatore profectum esse sed φησὶν (sc. Herod.).

33) Sic pro τόνον dedi ex reg. Herm. Habent autem πρόδηλον τὸν χρόνον quia easdem regulas cum bisyllabis sequuntur. Et eo promtiorem quia, nisi fallor, praeter composita ab iis quae sunt in κος, reliqua omnia aut in γος aut in χος declinantur.

34) Sic scribendum esse pro παιδότριψ iam alii dixerunt.

35) A ἐντείνειν, sed illud DB, reg. pros. (ap. Drac. deest).

286 ἐκ τοῦ παρ' Ἀρχιλόχῳ

ἄνδρας ἀμφιτρίβας[36]).

Τὰ εἰς αψ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν φαμεν συστέλλειν τὸ α, λαῖλαψ. ἐν δὲ μονοσυλλάβοις τὸ δράψ ἐκτείνεται κείμενον παρὰ Ἀριστοφάνει, καὶ τὸ λάψ[37]) παρὰ Ταραντίνοις. ἡ δὲ γράψ καὶ φάψ[38]) θηλυκῷ γένει κατακλειόμενα συστέλλεται.

Τὰ διὰ τοῦ ανω ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενα ἔχει τὸ α συνεσταλμένον, λιμπάνω, μανθάνω, λανθάνω, λαμβάνω. τὸ μέντοι ἱκάνω καὶ κιχάνω ἄλογον ἔχοντα τὸν πρῶτον χρόνον τοῦ ἀορίστου ἐκτείνει τὸν δεύτερον[39]).

Τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα, εἰ ἔχοι τὸ ι πρὸ τοῦ τέλους, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, λίπτω, ἴπτω[40]), χρίπτω· διὸ ση-

---

[36]) A ἄνδρες ἐς ἀμφιτρίβας. B et Par. ἄνδρες ὡς ἀμφιτρίβας. D ἄνδρας ὡς ἀμφιτρίβας. reg. Herm. ἄνδρες εἰς ἀμφίτριβας. Unde nunc ὡς praeoptant viri docti: utrumque, opinor, falsum, ortum ex correcto ες in ἄνδρες. Caeterum res ipsa difficilis. De quo v. Lob. Par. 293. Videtur igitur in illo loco Archilochi, ubi syllaba τρι sine dubio longa esset, a quibusdam ἀμφίτριβας intellectum esse ab ἀμφίτριψ, quod cum eandem ibi significationem haberet de servis, quam soleret πεδότριβες, inde de huius quantitate statuerunt. Alii autem, inter quos Herodianus, ἀμφιτρίβας accipi voluerunt ab ἀμφιτρίβης, activa, ut opinor, significatione rei item accommodatissima. Sed sic item abnormis quantitas erat: fuit igitur cur putarent in ἀμφιτρίβης tamen eiusmodi licentiam minus offensionis habere quam in tertia.

[37]) Sic BD et reg. pros., A μάψ (deest hoc totum ap. Drac.). Et videtur sane „μάψ ὄρνεόν τι" apud Arcad. 126, 19, si id ipsum recte scriptum est, non illud Tarentinorum proprium esse: videtur quidem. Ignota λάψ, γράψ et δράψ interpretari conatus est Lobeckius Par. 112.

[38]) Sic reg. Herm., Codd. θάψ.

[39]) In his ἔχοντα scripsi pro ἔχει et addidi ἐκτείνει τὸν δεύτερον.

[40]) ἱπτῶ AB, sed ἴπτω Draco ter hoc loco usus, reg. pros., D. Ceterum cf. de his Lob. Techn. 42. [Theogn. eo

μειούμεθα τὸ πίπτω καὶ ῥίπτω. **286**

Τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα ἐπ' εὐθείας καθαριεύοντος τοῦ ν εἰ ἔχει πρὸ τέλους τὸ υ ἐκτείνει αὐτό, ὡς ἔχει τὸ φρυ- **287** νός, θυνός, γρυνός καὶ βαρυνόμενον τὸ Κῦνος[41]). τὸ μέντοι πλυνός οὐχ οὕτως ἔχει.

Τὰ εἰς νος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, πῇ μὲν συστέλλει αὐτό, ἐπὰν τὸ σ προηγῆται[42]) αὐτοῦ, ὡς ἔχει τὸ δεσπόσυνος, θάρσυνος, πίσυνος· τὸ δὲ μόσυνος[43]) ἐκτεταμένον ἀπὸ γενικῆς ἐστι γενόμενον[44]), αἱ δὲ γενικαὶ αἱ διὰ τοῦ νος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχουσαι εἰ παραλήγοιντο τῷ υ ἐκτεταμένῳ παραλήγονται, Φόρκυνος, Πόλτυνος, αἱ μέντοι εὐθεῖαι αὐτῶν συστέλλουσι τὸ υ[45]). τὰ μέντοι διὰ τοῦ νος ἐπ' εὐθείας

---

loco, de quo Lob. in annotatione, de duobus tantum ni fallor verbis loquitur, ἴπτω et ἰπτῶ.]

[42]) Sic reg. Herm., codd. προηγεῖται.

[43]) Sic uno σ: ut nuper ap. Choer. saepius. Ceterum Herodianum audis Steph. B. s. Βιθυνία, unde accedit aliquid hic nunc omissum: τὰ εἰς νος καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ υ παραληγόμενα προπαροξύνεται εἰ μὴ ἐθνικὸν εἴη. τὸ μόσυνος βαρυνόμενον σημειῶδες, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ. τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ σ βραχὺ ἔχει τὸ υ καὶ τὸ γέρυνος ὁ μικρὸς βάτραχος.

[44]) Codd. post hoc γενόμενον habent πῇ δὲ ἐκτείνει, quae delevi cum reg. Herm.

[45]) Choerob. 146. b. ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ εἰς υν βαρύνονται, οἷον μόσυν, Φόρκυν, Γόρτυν, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκεται (cf. Arcad. 10, 5), καὶ λοιπὸν ὡς δοκοῦντα εἶναι Αἰολικὰ εὐλόγως βαρύνονται ... ἰστέον δὲ ὅτι διάφοροι δόξαι περὶ τοῦ χρόνου τῆς εὐθείας γεγόνασιν· οἱ μὲν γὰρ ἀξιοῦσι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ καὶ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν ἐκτείνεσθαι τὸ υ, οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλεται τὸ υ, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι ταῖς πλαγίαις ἐκτείνεται. καὶ διάφοροί εἰσι δόξαι τῶν τεχνικῶν περὶ τούτου. Item p. 124. a. Postquam enim dixerat p. 123 δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι τῷ λέγοντι, ὅτι ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς οὐ θέλει εἶναι μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας, χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ, quod accidere in iis quae sunt in ιξ

287 μὴ ἔχοντα τὸ σ πρὸ τοῦ υ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα, ἐκτείνειν θέλει τὴν πρὸ τέλους, κίνδυνος, εὔθυνος, Πάχυνος, Λάμυνος[46]. διὸ καὶ τὸ βόθυνος[47] ἀναλόγως οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν· κἂν ὀξύνηται δὲ τοιαῦτά ἐστι, Μαρνανδυνός, Βιθυνός. τὸ ἄγυνος ἢ ἀνδρόγυνος οὐ μάχεται, σύνθετα γάρ ἐστι καὶ ἔχει τὸν τοῦ ἁπλοῦ χρόνον, λέγω δὲ τοῦ γυνή, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἠλόγητο κατὰ χρόνον· τὰ γὰρ εἰς νη καθαριεύοντα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ υ, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, ὡς ἔχει τὸ Βύνη, μύνη, Φρύνη, ὑπεσταλμένου δηλονότι τοῦ γυνή[48]. προςέθηκα δὲ δισύλλαβα, ἐπεὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, διὰ μέντοι τοῦ συνη ὄντα, ἀεὶ συστέλλει τὸ υ, βριθοσύνη, ὑποθημοσύνη, καλλοσύνη· εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ σ πρὸ τοῦ υ, ἀδιάφορον ἔχει τὸν χρόνον· Δελφύνη γὰρ καὶ χελύνη ἐκτεταμένως, κορύνη δὲ καὶ Ταμύνη συνεσταλμένως, ὡς τορύνη[49]), Ἀττικοὶ δὲ ἐκτεταμένως.

---

et υξ et ut ait in ις ιθος, sic pergit: προςτιθέασι δέ τινες καὶ χωρὶς τῶν εἰς υν. ἐπειδὴ οἱ τεχνικοὶ διαφόρου δόξης ἔχονται περὶ τούτων· ποτὲ μὲν γὰρ δοξάζουσιν ὅτι τὰ εἰς υν λήγοντα ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλουσι τὸ υ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἐκτείνουσιν αὐτό, οἷον Φόρκυν Φόρκυνος, Γόρτυν Γόρτυνος, ποτὲ δὲ δοξάζουσιν ὅτι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνουσι τὰ υ καὶ ἐν τῇ γενικῇ. Herodiani quae sententia fuerit nostro loco videmus. Nec, opinor, hic omiserat de aliorum dicere opinione, suam contra ponere, quod in catholica factum esse adhuc vestigium est in Arcad. 193, 27: τὸ μόσυνος, Φόρκυνος, Πόλτυνος τῶν εὐθειῶν συστελλομένων ἐξέτειναν τὸ υ, ὡς Ἡρωδιανός.

46) reg. pros. pro hoc λάγυνος. Λάμυνος invenit etiam Draco; fortasse tamen Λάβυνος. Certe ex Etymologicis Parisinis Bastius affert ad Gregor. p. 388 Λάβυνος ὄνομα ποταμοῦ, τὸ βυ μακρόν.

47) Item reg. pros. Apud Draconem διὸ καὶ τὸ βόθυνος, λάγυνος ἀναλόγως —

48) Hoc solo, ut item Arcad. 193, 28. Corruptum Arcadii locum alterum p. 112, 15 emendat Lobeck. Path. 227 not. 2. [Choerob. 164. a.]

49) ὡς τορύνη solus habet Draco. Desunt in B et reg. pros.; in ADPar. ὡς κορύνη, et quidem in D cum subsequentibus punctis ad indicandam lacunam. Ceterum epitoma-

Πᾶν εἰς α λῆγον θηλυκὸν ὀξυνόμενον ἢ περισπώμενον μα- 287 25
κρῷ χρῆται τῷ α, φοβερά, Ἀθηνᾶ.

Πᾶν εἰς α λῆγον θηλυκὸν προπαροξυνόμενον ἢ προπερι- 288
σπώμενον συνεσταλμένον ἔχει τὸ α, Ἀντιόχεια, Μήδεια, ταχεῖα, ὀξεῖα.

Πᾶν εἰς α λῆγον θηλυκὸν ὄνομα ἔχον πρὸ τοῦ α ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ σ ἢ τὸ ν, μὴ κατὰ πάθος ἢ διάλεκτον, ἔχει τὸ α συνεσταλμένον, χάλαζα, ἅμαξα, ἀμφίσβαινα, Λάκαινα, χαρίεσσα, μοῦσα. τὸ δὲ Ἀθηνᾶ καὶ μνᾶ καὶ Δανᾶ [50]) καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐστὶ κατὰ πάθος, τὸ δὲ Ἑλένα καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐστὶ κατὰ διάλεκτον.

Τὰ εἰς ρα λήγοντα καθαρόν, εἰ παραλήγοιτο τὸ [51]) υ, ἀμοιβαῖον ποιεῖται χρόνον· εἰ γὰρ ἐκτείνοιτο τὸ υ, τὸ α συστέλλεται καὶ προπαροξύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἄγκυρα, Κέρκυρα, ὄλυρα· εἰ δὲ συστέλλοιτο τὸ υ, τὸ α ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα, Ἐφύρα [52]), πορφύρα. τὸ οὖν κολλύρα κατ' ἀμφότερα δίχρονα ἐκταθὲν σημειῶδες. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν δισυλλάβων· πυρὰ ἐκτείνει τὸ α, συστέλλει δὲ τὸ υ, τό τε λύρα καὶ θύρα βαρυνόμενα, τὸ δὲ σφῦρα ἐκτεῖνον τὸ υ καὶ συστέλλον τὸ α.

Τὰ εἰς ρα λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἐκτείνει τὸ α, ποτίστρα, κολυμβήθρα, Ἠλέκτρα, καλύπτρα. σημειῶδες οὖν τὸ Τάναγρα καὶ σκολόπενδρα.

Τὰ εἰς α λήγοντα, ὁπότε ἔχει πρὸ τοῦ α διπλοῦν, δίχρονον δὲ πρὸ τοῦ διπλοῦ, πάντως συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, γάζα,

---

torem habemus, Herodianum ipsum fortasse non falsum, sed ab eius ἀκρίβει longe remotum. Utinam certe Arcadius Excerpta hic fide digniora essent p. 193 (Drac. p. 86) τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς συστέλλει τὸ υ, διὰ τοῦ συνη, κερδοσύνη, βριθοσύνη, ὑποθημοσύνη. ἀλλὰ καὶ κορύνη, χελύνη (hic!), Ταμύνη. ἐκτείνουσι δὲ Ἀττικοὶ τὸ τορύνη. Nota res de Eupolidis τορύνη, quod ille opinor non πανταχοῦ, ut est qui tradat, dixit, sed semel.

[50]) voc. monad. s. Ἀθηνᾶ p. 7.

[51]) Sic codd., in reg. pros. τῷ.

[52]) Fuit σφύρα. v. voc. mon. s. πυρά p. 17, 27.

288 μύζα, ὄρυζα, φύζα, δίψα, σχίζα, ῥίζα· ὅθεν σημειῶδες τὸ μᾶζα ἐκτεῖνον τὸ πρὸ τοῦ διπλοῦ α.

Τὰ παρώνυμα τὰ διὰ τοῦ αια παραγόμενα ἐκ θηλυκῶν εἰς α ἢ εἰς η [53]) ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α, σεληναία, ἁμαξαία, ἀναγκαία, ἀρχαία [54]). ὅθεν ἐχρῆν καὶ τὸ γαῖα ἐκτείνεσθαι, χωρὶς
289 εἰ μὴ ἡ ποσότης τῶν συλλαβῶν ποιεῖ συνεσταλμένον τὸ α· τοιαῦτα γὰρ τὰ δισύλλαβα, γραῖα, μαῖα [55]).

---

[53]) ἐκ θηλυκῶν εἰς α ἢ εἰς η addidi ex Excerpto ap. Cramer. An. Ox. III. p. 267. Quod mox apponam.

[54]) v. Lob. Par. 297. 298. Servatum etiam ap. Arcadium p. 194, 21.

[55]) Verba γραῖα, μαῖα addidi ex Dracone, quamquam ibi peccatum γαῖα pro μαῖα. Sed ad hoc totum de vocabulis in αια duo adscribendi sunt loci, primum Arcadii quem dixi: τὰ διὰ τοῦ αια παρώνυμα ἐκτείνει τὸ α, σεληναία, ἁμαξαία, ἀρχαία. γαῖα συνέσταλται: dein ille ex Excerptis Cod. Barocc. Crameri III. p. 267 λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ διχρόνων ὅτι τὰ διὰ τοῦ αια γεγονότα ἐκ θηλυκῶν πρωτοτύπων ληγουσῶν εἰς α ἢ εἰς η μακρὸν ἔχουσι τὸ α, οἷον ἅμαξα ἁμαξαία, σελήνη σεληναία, ἄρουρα ἀρουραία (potius οὐρά οὐραία). πλὴν τοῦ γαῖα. μήποτε οὖν διὰ τὴν βραχυσυλλαβίαν ἐνηλλάγη (debebat διηλλάγη)· τοιαῦτα γὰρ καὶ τὰ δισύλλαβα τὰ μὴ ὄντα παρώνυμα, οἷον αἶρα (l. γραῖα), μαῖα. Haec omnia usque ad finem Herodianea esse, ut in dictione non omnia esse putamus, non praestamus: neque hinc pro certo affirmamus γραῖα Herodiano non fuisse παρώνυμον, sed verbale. De μαῖα non dubitari potest: nam si forte putes ab illo μᾶ duxisse, debebat, quod non fecit, cum γαῖα eodem loco habere. Ergo de hoc non dubitamus, quin obstetricis significationem primariam habuerit idemque dixerit quod Choeroboscus „τὸ μῶ τὸ ζητῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ μαῖα ἡ ζητητικὴ τοῦ βρέφους" (ad Theodos. 165. a.). De γραῖα tamen noluimus id ei adscribere dum sciatur credamusque potius a γεραιός vel γρήιος γράιος derivasse. Atque ea opinio ne praecidatur assumpsi illud ex Excerpto ἐκ θηλυκῶν εἰς α ἢ εἰς η: quod praeterea illic ab initio in ea parte positum habemus, in qua diserte se refert ad Herodianum, nec epitomatori illi erat cur adderet.

Τὰ εἰς α λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον, ὁπότε ἐστὶν ὑπὲρ δύο 289 συλλαβάς, τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν[56]), Μήδεια, Θάλεια, Πηνελόπεια, εὔνοια, εὔχροια, ὑπεσταλμένων τῶν πρὸ τέλους ἐχόντων τὴν τρι συλλαβήν[57]), οἷον ποιήτρια, μεσήτρια, ὁδηγήτρια[58]), ὀρχήστρια,

---

Inter recentiores quidem γραῖα ex verbo derivabatur (v. e. g. Etym.). Sed in his erant qui ne de γαῖα quidem cum Herodiano sentirent: Eust. 188, 31 τὸ δὲ παρῆχθαι τὴν γαῖαν ἀπὸ τῆς γῆς, ἵνα ᾖ ὡς σελήνη σεληναία οὕτω γῆ γαῖα οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. καὶ καλῶς ἄρα τοῦτο. ἐχρῆν γὰρ τῷ λόγῳ τούτῳ τὴν γαῖαν μὴ προπερισπᾶσθαι ἀλλὰ προπαροξύνεσθαι. Etym. M. 222, 57 .... ἀλλ' ἀντίκειται Σέργιος ὁ γραμματικὸς λέγων ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ γῆ ἐστι τὸ γαῖα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ γαίω, sive hoc verum est sive et hic scribendum γῶ, ut alii ducebant, ab γῶ τὸ τίκτω καὶ χωρῶ, unde dupliciter factum esse γέα et γαῖα, v. Etym. et Eust. l. l.

[56]) Sic AD, Draco (p. 20 et 65), reg. pros. Nam B sic: τὰ εἰς α λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α, ὁπότε ἐστὶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καὶ τὴν πρὸ τέλους ἔχοιεν φύσει μακράν. Minus bene, ut nunc quidem excerptum est, in quo non dictum de substantivis tantum sermonem esse (memineris ἀλλοτρία, μετρία) et in substantivis ipsis certe φρατρία (hoc unum nunc memini) excipiendum. Illa altera ratio ita procedit: quaecunque τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβῶν breve alpha habent, longam penultinam habent, exceptis iis quae sunt in τρια: scil. in his contra valet ut breve α cum brevi antepenultima coniuncta comparere possit et in longe plurimis ita compareat ut in his hoc potius pro regula sit. Caeterum fortasse vel sic brevibus olim commemoratum fuit, quae et quam paucae ab hoc, quod in iis in τρια legem facit, excepta inveniantur, non dico apud Herodianum ipsum, sed ab initio in his etiam excerptis, si quidem quis signum lacunae, quod in B invenitur post μαθήτρια, eo pertinere putet.

[57]) Haec dedi ex D, Dracone et reg. pros. Nam AB ei post εὔχροια sic: τὰ εἰς α λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α ὁπότε ἔχουσι πρὸ τέλους τὴν τρι συλλαβήν.

[58]) Haec duo μεσήτρια, ὁδηγήτρια sunt ex solo B, desunt in AD, nec comparent in regulis prosodiae (quorum

289 αὐλήστρια[59]), μαθήτρια. παράλογος οὖν ὁ πρὸ τέλους χρόνος τοῦ πότνια, ὄμπνια, Πολύμνια, Ἰάμνια, Λάμια[60]). ὅσα γὰρ[61]) ἔχει πρὸ τέλους τὸ ι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα μὴ διὰ τοῦ τρια[62]), οὐκ ἐν συστολῇ ἔχει τὸ α, ἀλλ' ἐκτάσει, κακία, φιλία, κοπία[63]), ἐσχατιά. τοῦ οὖν πότνια καὶ ὄμπνια καὶ τῶν τοιούτων ἢ ἡ[64]) πρὸ τέλους ἠλάττωται ἢ ἡ ἐπὶ τέλους.

Πᾶν εἰς α λῆγον οὐδέτερον ἑνικὸν συνεσταλμένον ἔχει τὸ α, βῆμα, αἷμα, ποίημα, νόημα. τὸ τοίνυν κάρα ἐκτεινόμενον ἐξ ἀποκοπῆς ἐστι τοῦ κάρανον.

Τὰ εἰς αρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ παντὸς γένους συστέλλει τὸ α, μάκαρ, δάμαρ, ὄαρ, θέναρ, φρέαρ, στέαρ. Ἀττικοὺς δέ φασιν ἐκτείνειν τὸ στέαρ καὶ φρέαρ.

Τὰ εἰς σα λήγοντα θηλυκὰ εἴτε ἐπὶ ὀνόματων εἴτε καὶ

---

hunc locum minus quam apud Hermannum contractum ex cod. Paris. edidit Bast. ad Gregor. p. 260) et Dracone. Cum ut auctoritatem sic colorem recentiorem et Christianum habere videantur, suspicio est accessisse potius in B quam in ceteris effluxisse.

[59]) Sic codd., sic etiam Draco et in regula ipsa et in lemmate praescripto, sed in Parisino reg. pros. (ap. Hermannum abest) αὐλήτρια. Haec afferens Lobeckius Paral. 451 nec formam per σ sibi suspectam esse ait; admonet etiam de Arcadii loco p. 33, 22 τὰ εἰς ρις ἔχοντα πρὸ τοῦ ρ ἕν τι τῶν ψιλῶν ὀξύνεται, παλαιστρίς, αὐληστρίς, ἐπακτρίς. (Apud Arcad. 95, 15 est: τὰ ἔχοντα τὸ α βραχὺ διὰ τοῦ τρια προπαροξύνεται, αὐλήτρια, ψάλτρια. τὸ δὲ μετρία καὶ ἀλλοτρία τὸ α μακρὸν ἔχουσι. καὶ τὸ πότνια καὶ ὄμπνια προπαροξύνεται.

[60]) Ἰάμνια, Λάμια scripsi pro ἴμνια, λάμνια. Et Λάμια quidem iam Bastius l. l. ex Pseudoherodiani epimerismis reduxit (Boisson. 222), nunc utrumque habemus Epim. Hom. s. πότνια p. 370, 22.

[61]) In codd. et reg. pros. nulla particula est, ap. Draconem δέ. Mihi licere putavi γὰρ scribere.

[62]) μὴ διὰ τοῦ τρια addidi.

[63]) Sic codd. et Paris., σκοπία reg. Herm., σκοπιά Drac.

[64]) ἢ ἡ et hic dedi et mox pro καὶ ἡ.

ἐπὶ μετοχῶν, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον **289** καταλήγουσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, πᾶσα, πτᾶσα, φῦσα, Τῖσα[65]), Κρῖσα, κνῖσα· οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Πίσαν εἶπε τὴν πόλιν κατὰ συστολὴν Πίνδαρος. εἰ μέντοι εἰς σύμφωνον λήγει ἡ πρὸ τέλους συλλαβή, τὸ δίχρονον συστέλλεται, θάλασσα, ἄνασσα, πίσσα, νύσσα, λύσσα.

Πᾶν εἰς αν λῆγον οὐδέτερον τὸν χρόνον ἔχει τοῦ α τοῦ **290** κατὰ τὴν γενικὴν τοῦ ἀρσενικοῦ, τάλανος τάλαν, μέλανος μέλαν, στάντος στάν, βάντος βάν. ποιητικῶς γὰρ ἐκτέτατο

ἵνα μὴ τὸ γῆρας ἐπαναβὰν αὐτὸν λάθῃ.

ἐπεὶ οὖν παντὸς φαμὲν κατὰ συστολὴν καὶ πάν ὀφείλομεν λέγειν κατὰ συστολήν, ὥςπερ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἀποφαίνονται. ἡ μέντοι παρ' ἡμῖν ἔκτασις τοῦ α καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἀφορμὴν ἔχει τὸν τόνον. διὰ γὰρ τὸ δέξασθαι τὴν περισπωμένην τοῦ πᾶς ἀρσενικοῦ ἐκτείνει τὸ α. ὅταν μέντοι τὸ πᾶν δισυλλάβως λέγηται, τότε ἕξει τὸ α συνεσταλμένον, σύμπαν, ἅπαν. εὕρηται παρ' Ἀθηναίοις ἐκτεῖνον τὸ α[66]).

---

[65]) Τῖσα, formatum ut Πῖσα, Κρῖσα, Βῖσα (Thraciae) non suspectum erit, quamquam Carmaniae urbs Ptolem. VI, 8 p. 414 Wilb. in codd. non modo Τεισα et Τίσα h. e. Τῖσα, scribitur, sed etiam Τῆσα, quod ut e melioribus nunc recipiendum duxit Wilbergius. Τίσσα Siciliae, Ptol. p. 195, ap. Steph. Τίσσαι per duplex σ fertur.

[66]) εὕρηται παρ' Ἀθηναίοις ἐκτεῖνον τὸ α. Sic codd. Draco, qui bis usus est, semel item p. 29, altero loco p. 85 εὕρηται δὲ — Reg. pros. τὸ δὲ ἅπαν εὕρηται — disertius, sed eodem sensu, ut nunc certe hic etiam de ἅπαν tantum id dictum habeamus. Eust. 1434, 1 καὶ καινὸν οὐδὲν, sc. si πάμπαν breve est, εἴγε καὶ τὸ ἅπαν ὄνομα ὃν Ἴωνες συστέλλουσι καὶ ὁ ποιητής, οἷον τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον. Ἀττικοὶ δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν. Non adscribo plura quia de dubiis tamen nihil admodum effici video. (Ad eum locum de ἅπαν, qui est in lex. Seguer. Bekk. 4 16, ap. Suid. et Draconem p. 24, qui mirabiliter et concordat cum illo Eustathii et discordat, mo-

290 Τὰ εἰς αν λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἐκτείνουσι τὸ α, ἄγαν, λίαν, πέραν, εὐᾶν [67]), ὑπεσταλμένου τοῦ πάμπαν. τὸ γὰρ ὅταν δύο μέρη λόγου ἐστί, ὅτε καὶ ἄν. τὸ δὲ τάλαν ὀνοματικόν ἐστι [68]).

---

neo παράπαν tribus brevibus esse apud Anaxandrid. frag. inc. I. v. 10. Mein. p. 195.)

[67]) A ἔαν, BD et Par. εὔαν eo accentu, qui errore ut putamus nunc praescribitur Io. Al. 37, 27. Schol. Dion. gr. 949, 19. Draco εὐάν. (Deest hoc totum reg. pros.)

[68]) Apollon. 570, 14 ἀπὸ κλητικῆς πολλάκις ἐπιῤῥηματικαὶ συντάξεις γίνονται, ὡς Δάματερ, Ἥρακλες, τάλαν. Epim. Hom. 345, 33 τὰ δὲ εἰς αν ἐπιῤῥήματα ἐκτείνει τὸ α καὶ βαρύνεται, ἄγαν, λίαν, πέραν, τὸ δὲ τάλαν ὀνοματικόν ἐστι καὶ τὸ πάμπαν δεδιπλασιασμένον. Orion. 138 πάμπαν παρὰ τὸ πᾶν. διπλασιασμὸς πάμπαν. Et. Gud. 450 ἔστι πᾶν καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν πάμπαν· τὸ δὲ μ διὰ σύνταξιν. οὕτως Ἡρωδιανός. Herod. Pros. Il. A, 519 πρόδηλον δὲ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος (τοῦ ὅταν) ὅτι οὐ δύναται ἓν εἶναι, εἴ γε τὰ εἰς αν ἐπιῤῥήματα οὐδέποτε συστέλλει τὸ α· τὸ γὰρ πάμπαν οὐ φύσει ἐπίῤῥημα. Io. Al. 30, 27 ἔστι τινὰ σύνθετα ἀναβιβάζοντα τὸν τόνον, ὡς τὸ παντάπασι, πάμπαν. Scilicet ex eo genere synthetorum, quod tangit Eustath. 437, 35 ἐκ ταυτότητοςπαραλληλισμὸς ἐν συνθέσει μὲν τὸ πάμπαν, ἐν παραθέσει δὲ τὸ πάνυπάνυ. Cf. Apollon. syntax. p. 4, 16. — Idem Apollon. adv. 568 loco ad obscuritatem corrupto: τὰ εἰς αν λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἐν μακρῷ ἐστι τῷ α, τάσει δὲ βαρείᾳ, ὡς ἔχει τὸ λίαν, ἄγαν, πέραν. δεδείξεται γὰρ τὸ ὅταν ὅτι δύο μέρη λόγου ἐστὶν ἔκ τε τοῦ ὅτε ἐπιῤῥήματος καὶ τοῦ ἂν συνδέσμου, ἐν ᾧ δεδείξεται πότε (l. ὅτι) καὶ ἀνταποδοτικῷ χρῆται ὁ ποιητὴς τῷ τότε (l. τόταν vel ut nos τότ' ἄν), καὶ πότε ἔγκειται (l. πότε περισσῶς ἔγκειται) ὁ ἂν σύνδεσμος, λέγω ἐν παραπληρωματικῷ, καὶ πότε οὔ. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ πάμπαν ἄλογον ἂν εἴη διὰ τὴν συστολὴν τοῦ α· ἅπαντα γὰρ τὰ ἐξ ὀνομάτων μεταλαμβανόμενα εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν τὴν φωνὴν τοῦ ὀνόματος φυλάσσει, ὡς ἔχει τὸ εὐρύ, τὸ ἀτρεκές, τὸ πυκνά, τὸ ἰδίᾳ, τὸ δημοσίᾳ, ἄλλα πάμπολλα· ᾧ λόγῳ οὐδὲ τὸ πρόπαν ὠλιγώρηται ἢ σύμπαν (l. ᾧ λόγῳ οὐδὲ τὸ πάμπαν ὠλιγώρηται κατὰ τὸ πρόπαν ἢ σύμπαν). πάλιν γὰρ ἀπὸ ὀνοματικῆς συντάξεως εἰς ἐπιῤῥηματικὴν ἐχώρησεν. ἔτι τὸ

Τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικοῖς, 290
ὁπότε μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἀρσενικοῦ πλεονάζει, συστελλόμενον ἔχει τὸ α, ταχύς ταχεῖα, Κρής Κρῆσσα, ἱερεύς ἱέρεια, τάλας τάλαινα, Κίλιξ Κίλισσα. Ἀττικοὶ μέντοι ἐκτεταμένως ἱερείαν ἀποφαίνονται.

Τὰ εἰς ος λήγοντα ὁπότε ἔχει θηλυκὸν εἰς α λῆγον πάντα ἔχει ἐκτεταμένον τὸ α, Ῥόδιος Ῥοδία, Κνίδιος Κνιδία. σημειῶδες

πᾶν μονοσύλλαβον μὲν ὄν (l. ἔστι τὸ πᾶν, ὅπερ μονοσύλλαβον μὲν ὄν) ἐν ἐκτάσει τοῦ α ἐστίν, ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν καθεστηκὸς εἴτε καὶ κατὰ σύνθεσιν εἴτε καὶ . . . . . ειαν (i. e. κατὰ ἐντέλειαν) τοῦ ἐλλείποντος α ἐν συστολῇ, σύμπαν, πρόπαν, ἅπαν. ὅπερ ἀνεδέδεκτο καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐν τῷ πάμπαν. In his quae ab initio emendavimus melius intelligentur inspecto Herodiano ad Il. A, 519 et id maxime quod de antapodotico dicit ex Epimerismis Hom. p. 328, qui tamen locus ipse corruptus est: ὅταν ἐπίρρημα ἀναφορικὸν ἀπὸ τοῦ ὅτε καὶ ἄν· ἔστι δὲ ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ· τότ' ἂν οὕτως ἀποσχέσθαι, ὡς ἐπ' ἐκείνου „οὐδ' ὁπόταν στείχῃσι πρὸς οὐρανόν“ (λ, 17). τὸ δ' ἀνταποδοτικὸν „οὐδ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν“ (λ, 18). Quae sic scribenda . . . . . ἔστι δὲ ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ „τόταν οὔ τοι ἀποσχέσθαι“ (ι, 211). ὡς ἐπ' ἐκείνου „οὐδ' ὁπόταν στείχῃσι πρὸς οὐρανόν, οὐδ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν“. Subsequentia enim, ubi docemur quosdam ὅταν derivatum voluisse ab Aeolico ὅτα, facile et sibi quisque emendabit (v. 18 ἔστι pro ἔτι, v. 19 „ὁππόταν ἰσόμορον“ O, 209. et „ὡς δ' ὅταν“ K, 5. versu 21 ὅτα et ὄκα) nec eo pertinent, quo tendebam, sc. ne quae in textu habemus fallerent nos, quasi πάμπαν Herodiano non et ipsum fuerit ὀνοματικόν. Quamquam iam supra ex pros. Il. legebamus „τὸ δὲ πάμπαν οὐ φύσει ἐπίρρημα“. Sed hoc obscuravit epitomator: qui postquam explicatiora de πάμπαν transiliit, certe scribere debebat τὸ δὲ τάλαν ἄντικρυς ὀνοματικόν. Ap. Io. Al. 37, 30 coniunctim . . . . . τὸ πάμπαν καὶ τάλαν συστέλλει τὸ α. — Miram et discrepantem Draconis Stratonicensis sententiam servaverunt Photius et Suidas: πάμπαν παντελῶς. Δράκων δὲ ὁ Στρατονικεὺς συναλοιφὴν εἶναί φησιν ἐκ τοῦ παντάπασι. H. e. enim ut videtur συγκοπὴν ἐκ τοῦ παντάπασιν.

290 ἄρα κατὰ χρόνον τὸ

δῖα γυναικῶν,

ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἴα,

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς (Il. Δ, 437),

ὅπερ λέγεται καὶ μία, καὶ τὸ πέπειρα [69]).

291 Αἱ εἰς ος λήγουσαι μετοχαὶ ἀρσενικαὶ ἤτοι βραχυκατάληκτοί εἰσιν, ὡς αἱ εἰς ος λήγουσαι, τυπτόμενος, λεγόμενος, ἢ μακροκατάληκτοι, ὡς αἱ μὴ οὕτως ἔχουσαι, πεποιθώς, διδούς, βι-

---

[69]) Haec et quae praecedit regula ap. Arcad. 194, 22 uno canone comprehensa aliter concepto: τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικοῖς ὁμόχρονον ἔχει τῷ τέλει τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ τοῦ α, ὀξέος ὀξεῖα, τάλανος τάλαινα, χαρίεντος χαρίεσσα, Ῥόδιος δὲ Ῥοδία καὶ Σάμιος Σαμία. διὸ Ἀττικοὶ ἱερέως λέγοντες ἱερεία ἐκτεταμένως λέγουσιν· ἀλλ' οὐκέτι πανδόκεια, βασίλεια (sc. quia haec ut Choeroboscus ait οὔκ εἰσι κατὰ παρασχηματισμὸν ἀλλὰ κατὰ παρώνυμον παραγωγήν). σεσημείωται τὸ μία καὶ τὸ δῖα γυναικῶν, τὸ ἴα ἀπὸ τοῦ ἴος ἴου. Qui opinor ut Herodiani sententiam referret non debebat μία ita ponere ut fecit sed ita ut nostro loco factum ut ortum ex ἴα. Eundem prorsus qui ap. Arcad. est canonem latius persequitur Choeroboscus 122. 6 sq. Et ibi inter excepta comparet etiam πέπειρα, p. 123. a χωρὶς τοῦ πέπειρος πεπείρου πέπειρα, καὶ τὸ δῖος δίου δῖα, οἷον δῖα γυναικῶν, ἴος ἴου ἴα, σημαίνει δὲ τὴν μίαν, οἷον οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς, καὶ τὸ μίος μίου μία. δύναται δὲ καὶ τὸ μία ἀπὸ τοῦ ἴα εἶναι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ. In Excerpto ap. Cram. III, 267, quo supra usus sum de γραῖα not. 28 ita post ea, quae illic descripsi, continuatur oratio: ὁμοίως σημειοῦνται καὶ τὸ δῖα καὶ ἴα ὅτι βραχυκατάληκτα ὄντα παρὰ τὸν κανόνα εἰσὶ παρεσχηματισμένα τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ ὀφείλουσιν (debebant) ὁμοχρονεῖν τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν τοῦ ἀρσενικοῦ. Hic videtur abnormis accentus in δῖα et ἴα ex δισυλλαβίᾳ repeti eoque sola posita esse. Πέπειρα explicatum putes per synecdromen cum πίειρα, Κάειρα.

ούς· εἰ δὲ εἰς δίχρονον λήγουσιν, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχουσιν, 291
ἱστάς, βιβάς, ζευγνύς, δύς, φύς.

Πᾶν εἰς σσων λῆγον συγκριτικόν, εἰ ἔχει δίχρονον ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, πάσσων, μάσσων, βράσσων[70]), γλύσσων. σεσημείωται τὸ θάσσων καὶ ἐλάσσων ἐκτείνοντα τὸ δίχρονον[71]).

Τὰ εἰς ων λήγοντα καθαρὰ συγκριτικά, ὁπότε παραλήγοιτο τῷ ι, ἐκτεταμένῳ αὐτῷ παραλήγονται, καλλίων, ἡδίων, βελτίων, γλυκίων, κακίων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν[72]) Ἀττικοὺς ἱστορεῖ προφέρεσθαι ἐκτεταμένως.

Πᾶσα αἰτιατικὴ ἀπαθὴς εἰς α λήγουσα συστέλλεσθαι θέλει, Ἀλκμᾶνα, ποιμένα, Ἕκτορα, θώρακα, Αἴαντα, Ἀχιλλέα, βασιλέα. Ἀττικοὶ μέντοι ἐκτείνουσι τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς, Ἀτρέα λέγοντες καὶ ἱερέα. πρόςκειται δὲ ἀπαθὲς διὰ τὸ χοᾶ καὶ Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιᾶ καὶ Στειριᾶ.

Τὰ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α, ἱππάριον, φυτάριον. ἡ μέντοι νῦν συνήθεια ἀπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτου πολλὰ ἐπίσταται διὰ τοῦ αριον ἐκτεταμένα, σουδάριον λέγουσα καὶ κελλάριον.

Τὰ διὰ τοῦ ινη παράγωγα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μονογενῆ φιλεῖ ἐκτείνειν τὸ ι, Αἰητίνη, ἰατρίνη, θριδακίνη[73]), ἡρωΐνη, Ὠκεανίνη, χωρὶς τοῦ εἰλαπίνη καὶ τοῦ Μολυβδίνη, ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως. ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἔφην διὰ τὸ σατίνη, ἔστι δὲ εἶδος ἅρματος, καὶ τὸ Ἀσίνη, ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως, καὶ τὸ μυρσίνη, οὐχ ἐκείνου ἀποφαινομένου[74]) ὡς τὸ τρισύλλαβον[75]) συστέλλει τὸ ι. πολλάκις[76]) γάρ ἐστι τὰ ἐκτείνοντα τὸ ι, ὡς ἔχει 292

---

[70]) Sic recte reg. pros., codd. et Draco κράσσων.

[71]) μον. λ. 37.

[72]) Codd. et Draco (deest reg. pros.) διαλέξεσιν. Aristophanis Ἀττικαὶ λέξεις notae ex Athenaeo p. 619. b.

[73]) cf. Mein. com. III, 309.

[74]) Sic Codd. et Draco, reg. pros. οὐκ ἐκεῖνο ἀποφαινόμενος.

[75]) Sic A, τὰ τρισύλλαβα BD, Drac., reg. pros.

[76]) Sic Codd., ~~πολλὰ~~ Drac. et reg. pros.

292 τὸ δωτίνη, ὑσμίνη, πυτίνη[77]).

Τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα καθαρεύοντος τοῦ ν, εἰ ἔχοιεν ἐν τῇ πρὸ τέλους τὸ α, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχουσι, δανὸς ὁ ξηρός, τρανός, μανός. τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συστέλλεται[78]).

Πᾶν δίχρονον ἔχον διπλασιασμὸν ἀμεταβόλου ἐπιφερομένου συστέλλεσθαι θέλει, Πράξιλλα, Τελέσιλλα, ἄμμος, Κόριννα, θύννος, ἄλλος, πυῤῥός. παραλόγως οὖν ἐκτέτατο τὸ μᾶλλον.

Τὰ διὰ δύο σσ παράγωγα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ὅτε ἔχει δίχρονον πρὸ τέλους συστελλόμενον αὐτὸ ἔχει, ἀράσσω, πατάσσω, χαράσσω, ἀλλάσσω, ἀφύσσω. δῆλον οὖν ὅτι καὶ τὸ θαάσσω ὀφείλει[79]) τὸ α συστελλόμενον ἔχειν[80]). τὸ δὲ ἐλασσῶ περισπᾶται παρὰ τὸ ἔλασσον γενόμενον. διὸ βαρύτονα πρόςκειται.

Τὰ διὰ τοῦ αζω δισύλλαβα συστέλλει τὸ α, ὑπεσταλμένων τῶν Αἰολικῶν, διὰ τὸ πτάζω καὶ πλάζω, ὅθεν ἐπιπλάζω ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσω[81]). ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· στάζω, φράζω, βάζω, σφάζω. παράλογον ἄρα τὸ κράζω ἐκτέταται. καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχει συνεσταλμένον τὸ α, χωρὶς

---

[77]) cf. Mein. com. II. p. 125.

[78]) Hinc igitur emendandus Phrynichus Bekk. An. I. p. 51. v. Mein. com. II. p. 379.

[79]) A et D ὀφῖλον.

[80]) Incertum quid significet, utrum „necessario igitur et θαάσσω breve est", an, ὀφείλει ut haud raro est in Herodianeis pro ὤφειλε dicto, hoc: „debebat igitur et θαάσσω breve esse": ut omiserit epitomator tale quid: ἀλλὰ οὐ φύσει τρισύλλαβον. Id tamen meminerimus etiamsi sumas Herodianum θάσσω pro prototypo et in hoc fortasse α longum habuisse, tamen facile potius θαάσσω breve probare propter characterem, ut in εὐχετάασθαι fecit pros. Il. Z, 268, contrario charactere δηριαάσθων pros. Il. Φ, 467.

[81]) Fuit καὶ πλάζω ἐπιπλήσσω; illud ἀντὶ τοῦ est ex Drac., D et reg. pros., sed ὅθεν ἐπιπλάζω ipse addidi. Videndus ad haec ut ad totam regulam locus geminus voc. mon. s. κράζω p. 22.

εἰ μὴ ἔχοι πρὸς τῷ α τὸ ι, διὰ τὸ ματᾴζω, σφαδᾴζω. ἔστωσαν 292 δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· σκιάζω, ἐνθουσιάζω, ἀγοράζω. τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ

ὅδ' ἀγοράζει κλεῖδ' ἔχων

τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβει, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου, λέγω δὲ τοῦ ὠνεῖσθαι.

Τὰ εἰς ζε λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ὁπότε ἔχει πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, Ἀθήναζε, θύραζε, Θήβαζε, ἔραζε. 293 τὸ μέντοι χαμᾶζε ἐκτείνει τὸ α καὶ προπερισπᾶται[82].

Τὸ α ἔχον ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ ξ ἢ τὸ ψ μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει φιλεῖ συστέλλεσθαι, ἄξων, ἄξιος, ἀξίνη, ἀψίς[83], ἄψεα[84], Ἄψυρτος, ἀψευδής· τὸ δὲ

ἄξον[85] ἔγχος Διομήδεος (Z, 306),

καὶ τὸ κρᾶξον ἐκτεταμένον ἔχουσι τὸ α. διὸ ἔφην μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει.

Τὸ α πρὸ τοῦ ζ ἐν ὀνόμασι συστέλλεται, γάζα, χάλαζα, ἀζηχές[86], μαζός· σεσημειωμένου τοῦ μᾶζα καὶ Ἀμαζών καὶ ἀλαζών.

Τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου εἰ ἔχοι πρὸ τέλους ἕν τι τῶν διχρόνων συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, καπνός, θαλπνός, ἁγνός, ἀμνός. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἀλαπαδνός, ἀκιδνός, ὀλοφυδνός· τὸ μέντοι στρυφνός οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ υ[87].

---

[82]) voc. mon. p. 46.

[83]) Sic reg. pros., Codd. ἀψίς. Ap. Drac. haec tota regula deest.

[84]) Codd. ἄψεα, reg. pros. ἄψυια.

[85]) v. pros. Il. Σ, 521.

[86]) Sic D, AB et Par. ἀζηγές. Deest hoc voc. in reg. pros. Apud Draconem sic: χάλαζα τὴν παραλήγουσαν συστέλλει. τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ ζ ἐν ὀνόμασι συστέλλεται, οἷον γάζα, ἀζηγές, μαζός, ἀζηχές, χάλαζα, πλὴν τοῦ μᾶζα σεσημειωμένου καὶ Ἀμαζών καὶ ἀλαζών.

[87]) voc. mon. p. 41.

293 Τὰ διὰ τοῦ ιμος παράγωγα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς συνεσταλμένον ἔχει τὸ ι, κύδιμος, ὠφέλιμος, ὤκιμος[88]· τὸ μέντοι ἄτιμος ἐκτεῖνον τὸ ι σύνθετόν ἐστιν. οὕτως δὲ ἀξιοῦται καὶ τὸ βούλιμος ἐκτείνεσθαι[89]) κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν συνθέτου ὑπάρχοντος τοῦ ὀνόματος· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὁ μέγας λιμός. καὶ τὸ ἴφθιμος δὲ ἐκτείνει τὸ πρὸ τέλους ι[90]).

Τὰ δὲ διὰ τοῦ ινος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενα, κατὰ καιροῦ ἢ χρόνου παραλαμβανόμενα, ἔχει τὸ ι, ἐαρινός, χειμαρινός, νυκτερινός, ἑωθινός, πρωϊνός. παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ κατ' ἔκτασιν ἀναγινώσκομεν τοῦτο ἐπιζητοῦντος τοῦ μέτρου·

ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης (Φ, 346),

294 καὶ πάλιν

ἀστέρ[91]) ὀπωρινῷ ἐναλίγκιος (Ε, 5).

Τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλειν αὐτὸ θέλει, πλύμα, χύμα, ῥύμα, φύμα, θύμα, λύμα. διὸ σημειούμεθα τὸ κῦμα μόνως ἐκτεινόμενον. ἱστοροῦσι μέντοι Ἀττικοὺς τὸ λῦμα ἐκτείνειν καὶ τὸ φῦμα[92]).

---

[88]) Quid est ὤκιμος? Draco hoc loco usus est bis, semel hoc ipso ὤκιμος pro lemmate praeposito p. 104. Ib. post ὤκιμος addit καὶ ὤκιμον, quod significare videtur ὤκιμος alteram formam esse pro ὤκιμον. Modo certa fides sit. Altero loco s. βούλιμος p. 30 hoc καὶ ὤκιμον adiectum non habet. In reg. pros. pro ὤκιμος est ὄμβριμος.

[89]) Sic ἀξιοῦται et ἐκτείνεσθαι B, Draco et AD ἀξιοῦται et ἐκτείνειν, reg. pros. ἀξιοῦσι et ἐκτείνειν.

[90]) Separat igitur ἴφθιμος a compositis. Et quis credat qui legat in Gudiano p. 285, 16 ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς σύνθετον αὐτὸ λέγει, οἱ δὲ λοιποὶ διισχυρίζονται λέγειν ἁπλοῦν αὐτό, quis credat inquam Herodiano ἴφθιμος fuisse ἰφίθυμος ἴφθυμος ἴφθιμος: sic enim compositum formabant, Epim. H. 206 (Ett.), Eust. 413, 10. Ceterum illud Gudiani est ex Epim. Hom. p. 216, 15, ubi pro Ἡρωδιανὸς est Ἡρώδοτος.

[91]) Omnes ἀστέρι. Herodianeum erat ΑΣΤΕΡΟΠ —

[92]) Usus hoc toto Draco p. 57 s. κῦμα: priore parte iterum p. 95 s. φύμα. In reg. pros., quamquam vix operae

Τὰ εἰς ρος λήγοντα ὀξύτονα, ὅτε ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέ- 294

---

pretium dicere, quae post θέλει sunt, ita scripta: πλύμα, χύμα, ῥύμα, τὸ λῦμα ἐκτείνει καὶ τὸ φῦμα. —

Ergo Herodianus ne Homerica quidem noverat λύματα πάντα κάθηρεν et εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον? Sic epitomator hanc Herodiani doctrinam perdidit, ut nihil liceat videre quam haec vocabula in vulgari sermone brevia fuisse: quod et recentiorum quorundam poetarum exempla confirmant, Lob. Par. 419, et aliae vocales breves adscitae in hoc genere veteribus potius declinatae, θέμα, δόμα, alia, Herod. voc. mon. p. 29 [χύμα, λύμα p. 30]. Theogn. 120. Lobeck. ad Phryn. et diss. de nom. in μα Par. II. Et putaverim hanc prosodiam Herodiano naturalem visam utpote cum perfectis consociatam. cf. Theogn. l. l. Sed de hac naturali quantitate et tunc vigente partim apud poetas, partim apud Atticos migrata, de qua ne dubites, ut multam materiam fuisse ante oculos est, sic longam apud Herodianum ῥῆσιν fuisse, omnia epitomator disperdidit. Ex aliis testimoniis an restitui possint (cf. Lob. 417), quae ob hanc causam adscribenda putavi, alii iudicent: mihi non visum: quamquam quaedam ab Herodiano fluxisse vix dubito, ut Aristoclis testimonium ex libro περὶ διαλέκτων, quem librum infra ab Herodiano adscitum invenimus (p. 298). Epim. Hom. 225, 11 χῦμα: τὰ εἰς μα δισύλλαβα οὐδέτερα τῷ υ παραληγόμενα βραχὺ αὐτὸ ἔχει, λύμα, ῥύμα, χύμα· τὸ γὰρ λύματα πάντα κάθηρε (Ξ, 171) ποιητικὴ ἔκτασις. τὸ δέ γε κῦμα καὶ φῦμα καὶ θῦμα Ἀττικά. — Ep. H. 231, 23 (Et. M. 545 init. Gud. 353) κῦμα. ἐκ τοῦ κυκῶ. καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις „δεινὸν ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα“ (Φ, 240)· καὶ ἔστι μακρὸν τὸ υ ὡς προείρηται· τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλουσιν αὐτό, οἷον πλύμα, χύμα, λύμα (Et. M. et Gud. θύμα). σεσημείωται τὸ κῦμα· τὸ δὲ λῦμα ποιητικῶς ἐκτείνεται. τὸ δὲ θῦμα ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ διαλέκτων (E. M. —του) ἐκτεινόμενον. — E. M. 458 in. (Draco p. 46. Epimer. psalm, p. 81 Gsf.). .. θυμός. τὸ θυμακρόν. τὸ θύω καὶ λύω καὶ ῥύω κατὰ μὲν τὸν ἐνεστῶτα ἔχουσι καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ δίχρονον, κατὰ δὲ τὸν μέλλοντα ἀεὶ μακρόν, ἐν δὲ τῷ παρακειμένῳ συστέλλει αὐτό, τέθυκα καὶ λέλυκα. ὁμοίως καὶ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ.

294 λους ἤτοι θέσει μακρὰν ἢ φύσει, πάντως ἔχει τὴν πρὸ τέλους

τὸ δὲ θῦμα καὶ λῦμα ἐκτείνουσιν Ἀττικοί. Lacunam vides. — E. M. 378, 23 ἔρυμα χροὸς φύλαγμα καὶ ἀσφάλισμα τοῦ σώματος. παρὰ τὸ ἐρύω ἢ παρὰ τὸ ῥύω τὸ φυλάσσω, ὡς λύω λῦμα καὶ θύω θῦμα καὶ εἰλύω εἴλυμα· εἴ τί μοι εἴλυμα σπείρων ἔχες (ζ, 179). Quamquam qui haec scripsit quantitatis nullam videtur rationem habuisse. — reg. pros. 35 p. 428 τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλει αὐτό, καὶ παροξύνονται *ὕμα, πλύμα, πλὴν τοῦ κῦμα, θῦμα, φῦμα. — Memorabilem et longe diversam doctrinam servavit Max. Planudes, Bachm. II. p. 25. Iniecta quaestione cur θῦμα et θυμός, λῦμα et λυμός, ῥῦμα et ῥυμός longa sint, contra quam λύσις, ῥύσις, θύσις et ῥυτόν, θυτόν, λυτόν, ita respondetur: quae a prima perfecti passivi sint in μός necessario producere primam omnia, sive adsumto σ, ut δέδεμαι δεσμός, sive naturali productione, ut τέθυμαι, λέλυμαι, ἔῤῥυμαι, θυμός, λυμός, ῥυμός. Iam his semel factis applicuisse se ab eadem prima perfecti ducta in μα, quamquam in his in μα primam necessario longam esse in omnibus non inveniri: τὸ γὰρ ἀνάγκην εἶναι τὰ εἰς μα λήγοντα οὐδέτερα φύσει μακρᾷ παραλήγεσθαι οὐκ ἐν πᾶσι λαμβάνεται ἀληθές. Tum pergit: τούτοις δὴ συνηνέχθη καὶ τὸ χυμός καὶ χύμα (imo χῦμα). τὰ δὲ μὴ ἀρσενικὰ ἔχοντα οὐκ ἐξ ἀνάγκης μακρᾷ παραλήγεται, ὡς τὸ φύμα, πλύμα, πλὴν τοῦ κῦμα. — In his, a quibus satis confusos lectores abituros speramus, ut Atticis producta uno loco occurrerunt λῦμα et θῦμα, altero θῦμα solum. Et id sane certum habemus a nostro quoque loco θῦμα non defuisse. Attamen ideo non audemus excludere φῦμα, imo si praeterea ῥῦμα esset non excluderemus, quod et ipsum apud Atticos est, longum ut, quatenus Attici nunc poetae testantur, reliqua. Et κνῦμα praeter haec in ipso, quem nunc habemus, Aristophanis versu Eccles. 36 κνῦμα δακτύλων Herodianum habuisse scimus ex Eustath. 174 b. in. Ex his, quae in textu sunt, solum πλύμα et χύμα prorsus ab Atticis exulasse videntur. Ad alios poetas antiquos quod attinet nuper ex Archilocho, quem, opinor, et ipsum Herodianus πεπάτηκεν, cognovimus φῦμα μηρίων μεταξύ Epim. Hom. 164, 25. Sic omnia redeunt, unde initium erat, a communi usu, qui

μηκυνομένην. εἰ δὲ ἡ πρὸ τέλους εἴη βραχεῖα, καὶ ἡ τρίτη ἀπὸ **294**
τέλους. βλαβερός, φανερός, ῥυπαρός, ὀχυρός, καπυρός, ἱερός. τὸ γὰρ ἐκτεῖνον τὸ ι ποιητικόν ἐστι· κρατερός, τὸ γὰρ καρτερός ὑπέρθεσιν ἔχει[93]). τὰ μέντοι ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους τρίτην μακράν, ὡς ἔφην, ἔχει καὶ τὴν πρὸ τέλους μακράν, ποιηρός[94]), ἀτηρός, ἀλγηρός, πνιγηρός, ἀνθηρός, τολμηρός, ἰσχυρός. ὅθεν ἐπεὶ τὸ ἁλμυρός ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους μακρὰν ὑγιῶς ἕξει καὶ τὴν πρὸ τέλους μακράν. ἀναλογώτεροι οὖν οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνοντες αὐτό. παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ ἀνέγνωμεν „ἁλμυρὸν ὕδωρ“. ἀντιπίπτει τὸ πενθερός μακρὰν ἔχον τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, βραχεῖαν τὴν πρὸ τέλους. ἀλλ' οὖν γε εἴρηται πενθηρός τὸ ἐπίθετον[95]) διὰ τοῦ η, ὥςπερ ἐπὶ ἱματίου μέλανος,

Α. φέρ' αὔτ' ἀνύσας. Β. ἀλλ' ἐστὶ πενθηρὸν πάνυ·

οὕτως γὰρ ἔφη Ἀναξίλας. οὐκ ἀναστρέφει ὁ κανών. οὐ γὰρ πάντως τὰ ἔχοντα πρὸ τέλους μακρὰν ἔχουσι καὶ τὴν τρίτην μακράν· ἰδοὺ γὰρ πονηρός, τυχηρός.

Τὸ α ἡ στέρησις συστέλλεσθαι θέλει, ἄκακος, ἄσεμνος, ἄφιλος. τὸ γὰρ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος ἐξέτειναν τὸ α διὰ τὰς **295**
ἐπαλλήλους τέσσαρας βραχείας, αἵ τινες ἄθετοί[96]) εἰσιν ἐν ἡρωϊκῷ μέτρῳ.

Πᾶν οὐδέτερον εἰς ος λῆγον δισύλλαβον, ἔχον πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, ὁπότε μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ἄχος, δάος,

δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα (ψ, 294),

---

ei naturalis videretur, accurate et explicate ab Herodiano propositum fuisse quid veteres poetae, et strictius quid Atticorum mos discesserit: quae nisi perissent et utrosque quo discrimine distinxerit videremus.

[93]) Recte. Arcad. 70. Pros. Il. A, 280.

[94]) Sic pro πονηρός dedi ex D et Drac.

[95]) τὸ ἐπίθετον addidi. Deest aliquid, quo significaretur, exceptionem in πενθερός non ita mirandum esse, quam in eo fuisse opinor quod προσηγορικόν esset. Non obstabit, opinor, πενθερὸν ὕδωρ Nonn. 40, 203.

[96]) reg. pros. ἀνευθετοί. Herodianum scripsisse puto ἄθετοί εἰσιν εἰς ἡρωικὸν μέτρον,

295 φάος, χάος, σάκος, βάρος, πάθος, κράτος, θράσος. ὅθεν καὶ τὸ φάρος συστέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει σατυρικῇ

καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι

καὶ ἐν Τηρεῖ

σπεύδουσαν αὐτήν· ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει

ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις

ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἴσον ἐν οὐρανῷ.

τὸ πρᾶγος παρὰ τὸ πρήσσω καὶ πράσσω γενόμενον συνεκτεινόμενον ἔσχε τῷ ῥήματι τὸ α. πρόκειται δὲ ὁπότε μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη διὰ τὸ μῆκος μᾶκος[97]).

Τὰ εἰς λος λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα, ὁπότε ἔχει πρὸ τέλους δίχρονον, τοῦτο ἔχει ἢ ἐκτεινόμενον δι' ἑαυτοῦ ἢ διὰ συμφώνου μεγεθυνόμενον. καὶ τὰ μὲν διὰ συμφώνων μεγεθυνόμενα τὰ τοιαῦτά ἐστι, κυλλός, μαλλός, θαλλός, τὰ δὲ δι' ἑαυτῶν τὰ τοιαῦτα, ψιλός, χυλός, δαλός, βαλός, οὕτως ὁ βαθμός **296** καὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. ἐχρῆν οὖν καὶ τὸ καλός ἢ βοηθεῖσθαι συμφώνῳ ἢ αὐτόθεν ἐκτείνεσθαι· ὑγιὴς οὖν ἡ ἔκτασις παρὰ τῷ ποιητῇ.

Τὰ εἰς σι λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν, ἑστήκασι, βεβασιλεύκασι, τετύφασι, γεγράφασι, νενοήκασιν[98]). οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τούτοις[99]) συστολὰς ποιοῦνται, ὡς παρὰ Ξενοφάνει

ἐξ ἀρχῆς καθ' Ὅμηρον ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες,

καὶ πάλιν

ὁππόσα δὴ θνητοῖσι πεφήνασιν εἰσοράασθαι,

---

[97]) Et quaedam alia. Ad hoc totum comparandum voc. mon. φᾶρος p. 35.

[98]) B omittit ν ephelcysticon, quod AD, Drac., reg. pros. habent.

[99]) D, Drac., reg. pros. ἐπὶ τούτων. Et Choeroboscus sic, qui haec usque ad λελόγχασι mutuatus est, ad Theodos. 251. a. — nunc πεφύκει. Sed λελόγχασι pro λελόγχασ' iam rediit in Bekkeriana.

καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ 296

οἱ δὲ πάροιθε πόνοιο νενεύκασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,

καὶ παρὰ Ὁμήρῳ

τιμὴν δὲ λελόγχασι (λ, 304).

τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ

ἀμφὶ δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι (η, 114),

καὶ ἕτερα πλεῖστα.

Τὸ ἐκτεινόμενον α ἐπὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν οἱ Δωριεῖς συστέλλουσι, ναῦτας[100]), Σκύθας.

Τὰ διὰ τοῦ αρος ὀξύτονα συστέλλει τὸ α, μαδαρός, χαλαρός, ῥυπαρός, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶ τοιαῦτα. χρὴ οὖν καὶ τὸ ἀνιαρός συστέλλειν τὸ α. δηλονότι τὸ νομιζόμενον Ἴωσιν ἀνιηρός πρότερόν ἐστι, καὶ λοιπὸν τὸ ἀνιαρός ὡς ἐδέξατο τροπὴν Ἰωνικὴν[101]) ἔμεινεν ἐκτεινόμενον.

Τὸ α πρὸ τοῦ β ἀεὶ θέλει συστέλλεσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενομένη τροπὴ ἐκ τοῦ η εἰς α, ὡς ἔχει τὸ ἡβήσομεν ἀβάσομεν, ἄνηβος ἄναβος. ἔστω οὖν μαρτυρία[102]) τοῦ συνεσταλμένου α βλάβος, βλάβη, Ἄβυδος, στραβός, Ἄβος[103]), 297 Λάβδακος, ῥάβδος, ἁβρός. οὐ μάχεται τὸ ᾶ βάλε ἐκτεῖνον τὸ α. δύο γὰρ μέρη λόγου εἰσί[104]).

---

100) AB et reg. pros. (deest Drac., D αὐτὰς) ναύτας. Et dubitari possit de accentu propter scholion sane quam incertum et obscurum ad Θ, 378.

101) An sic ipse Herodianus loquutus est? Epitomatorem facile credo: nisi Ἰωνικὴν ortum est ex τὴν ἐκ τοῦ η.

102) Sic AD et reg. pros., B μαρτυρία καὶ ὑποδείγματα, Drac. tantum ἔστω οὖν παραδείγματα.

103) Sic dedi pro eo, quod omnes habent ἄβιος, quod ut compositum (et fuerit tamen compositum et Herodiano) ad regulas de α praeposito pertinet non huc. Ἄβος mons Strab., Ptol. 355, 26 Wilb.

104) δύο γὰρ — εἰσί addidi ex reg. pros. Cf. Choer.

297 Τὸ α ἐπιφερομένου τοῦ μ συστέλλεσθαι θέλει κατ' ἀρχήν, εἰ μὴ διαλέκτῳ εἴη κατὰ τροπὴν γενόμενον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἡμέρα ἀμέρα. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· ἀμύσσω, ἄμαξα, ἀμνός, ἅμιλλα, ἀμάρα, ἀμύμων. σημειούμεθα τὸ ἀμῶ ῥῆμα ἐκτεινόμενον καὶ τὸ

ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος[105] (T, 223)

παρ' αὐτὸ γενόμενον.

Τὸ α ἐπιφερομένου τοῦ σ, ᾧ ὑποτέτακται ἄφωνον, συστέλλεσθαι θέλει, ἄσθμα, ἀσπίς, ἄστυ, Ἀσκληπιός, ἀσχάλλω, ἄσβολος, ἀσκός. οὕτως ἄρα ὀφείλει καὶ τὸ ἀσκήσας καὶ ἀσκηθείς[106].

Ἡ αρ συλλαβὴ ἄρχουσα, ἀσυνάλειπτος οὖσα, ἐπιφερομένου συμφώνου μὴ τοῦ δ, συστέλλεσθαι θέλει, ἄρβηλος, ἄρκευθος, ἀρκῶ, ἄρκιον, ἄρτος, ἄρχων, ἀργής, Ἄργυννος[107]. τὸ ἀργός ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ ἀεργός ἐστι συναληλιμμένον· τὸ δὲ δ ἐφυλαξάμην, ἐπεὶ τὸ μὲν ἄρδις συστέλλεται, τὸ δὲ ἄρδω ἐκτείνεται[108],

τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν

(Aristoph. Eq. 96. 114).

καὶ τὸ ἄρδην δὲ ἐκτείνουσιν.

Τὸ ι πρὸ τοῦ τ κατ' ἀρχὴν συστέλλεσθαι θέλει, ἴτυς, ἰταμός, Ἰταλός, Ἰταμών (?)[109], [ἴτριον][110], ἰτέα· τὸ γὰρ ἰτέαι

Orthogr. Cram. An. II. p. 183 ἆ βάλε. τὸ λε ψιλόν. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι δύο μέρη λόγου εἰσίν. — Apollonio contra unum vocabulum erat, ἄβαλε, v. coni. p. 522. adv. 568. Et cf. ad haec Il. Ω, 343.

[105]) Sic. Drac. et D., AB ὀλίγοστος. Ceterum cf. ad totam regulam voc. mon. ἀμῶ p. 43.

[106]) An forte grammatici fuerunt, quos refutat, qui duplicem vocabuli significationem quantitate dinstingui vellent? — Mox B ἄρβηλος, D et Drac. ἄρβυλος, A ἄρβυλα, deest reg. pros.

[107]) Sic (v. e. g. Steph. B.) scribendum putavi pro eo, quod omnes, ἀργινός. Usus eo etiam in cathol., Arc. 63, 3.

[108]) Item et cum versu Aristophaneo pros. Il. Σ, 521. Videmus, quid sit schol. Harl. ν, 247 (Cram. Paris. III. p. 484) ἀρδμὸς ἐκτετατέον τὸ α ὁμοίως τὸ ἄρδω ὁ Ἀριστοφάνης.

[109]) ἰτάμων B, ἰτάμων A, ἰτάμον Par., ἰτάμον D, ἱππάλιον

ἐκτέταται ποιητικῶς, ὥςπερ καὶ τὸ 297

Ἰτωνά τε μητέρα μήλων (B, 696).

Ἰτωνία γοῦν λέγεται[111]. τὸ δὲ Ἰτυμονεύς (Il. Λ, 671) ἐκτέταται, ὀφείλει δὲ συστέλλεσθαι διὰ τὸ υ[112].

Τὸ ι κατ' ἀρχὴν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μὴ κατὰ 298 κλίσιν συστέλλεσθαι θέλει, ἴσχω, ἱστός [ἴκριον][113], ἴκτινος, Ἴσμαρος, ἴφθιμος. ἐφυλαξάμην δὲ κατὰ κλίσιν διὰ τὸ ἵστανον καὶ ἵστην[114].

Τὸ ι κατ' ἀρχὴν ἔχον τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἀρχομένην

---

reg. pros., deest ap. Drac. Facile erat pro illo scribere Ἴτανον vel Ἰταμός (Ἰταμὸς λιμὴν Ptolem. VI, 7 p. 405, 27 Wilb.). Attamen quia facile e. g. gentis nomen fuisse potest (ut Νασαμών) adhuc memoriam ex textu delere nolui, maxime nondum cognito, quid sit ἰτυμών apud Arcad. 14, 1 (nam δαιτυμὼν id non videtur esse, quod latet potius in praecedente τὸ τυμών, Lob. Ai. p. 171). Sed accentum in ultima posui.

110) Hoc uncinis inclusi ut mox ἴκριον. Utriusque ex comicis constabat et constat mensura: non deerat utrumque apud Herodianum, sed in σεσημειωμένοις posita erant, quae nunc in hac ruina in iis, quae regulam faciunt, apparent. Iudicavit eodem modo Dindorfius nec se turbari passus est quod in Arcadio idem error est p. 195, 29 τὸ ι κατ' ἀρχὴν πρὸ τοῦ τ συστέλλεται, ἴτυς, ἰτέα, ἴτριον. ἰτώνιον καὶ ἴτιον (h. e. Ἰτωνά τε καὶ ἰτέαι) ποιητικά.

111) Haec verba Ἰτωνία γοῦν λέγεται addidi ex Par. et Dracone ut prorsus commoda. Ἰτωνία Ἀθηνᾶ significatur.

112) διὰ τὸ υ addidi, v. 298, 21. ὀφείλει δὲ σ. (δὲ deest in A) „quamquam debebat". Commodius etiam Drac. et reg. pros. ὀφεῖλον συστέλλεσθαι.

113) v. nr. 110. AD et Drac. ἰκρία.

114) A ἱστὰν καὶ ἱστίον, D ἵστανον καὶ ἱστίων, Par. ἵστανον καὶ ἱστίων, B ἵστανον ὅ ἐστι παρατατικὸς καὶ ἱστίων ὅ ἐστι γενικὴ πληθυντική, reg. pros. ἵσθανον καὶ τὸ ἱστίον, Drac. ἱστίον, ἵστην.

298 ἀπὸ τοῦ ν, μὴ κατὰ κλίσιν ῥηματικήν, ἐκτείνεσθαι θέλει, Ἰνώ[115], Ἴναχος, ἰνίον. ἀντιπίπτει τὸ ἵνα εἴτε ἐπίρρημα εἴη εἴτε σύνδεσμος. προςέθηκα δὲ μὴ ἐν κλίσει ῥηματικῇ διὰ τὸ ἶναι καὶ ἐξίναι ἀπαρέμφατα.

Τὰ εἰς ω λήγοντα καθαρὰ βαρύτονα ῥήματα, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχοντα, εἰ παραλήγοιτο τῷ ι, μόνῳ ἐκτεταμένῳ αὐτῷ παραλήγεται, χωρὶς εἰ μὴ σύνθετα εἴη ἢ[116] κατ' ἔλλειψιν τοῦ ζ, κυλίω, ἀλίω, μηνίω, δηρίω, κονίω, ἰδίω. τὸ δὲ ἐσθίω συστέλλει τὸ ι. ἐφυλαξάμην δὲ σύνθετα διὰ τὸ ἀτίω τήν τε ἔλλειψιν τοῦ ζ διὰ τὸ μαστίω. τὸ δὲ δειδίω[117] οὐ ῥητόν. τὸ δὲ κηκίω ἐκ διπλασιασμοῦ[118],

πολλὴ δ' ἀνεκήκιεν ἅλμη.

Τὸ ι ἐπιφερομένου ἑνὸς συμφώνου ἁπλοῦ, ὅπερ ἔχει ὑποτασσόμενον ι ἢ υ, φιλεῖ ἐκτείνεσθαι, ὑπεσταλμένων τῶν κατὰ κλίσιν, ἶβις, Ἴβυκος, ἰδίω, ἰθύς, Ἶρις, Ἴλιον, ἰνίον, ἶφι, Ἰτυμονεύς. τὸ δὲ ἴτυς συστέλλει τὸ ι[119]. τὸ δὲ ἴθι κλίσις ῥηματική.

Τὰ εἰς ις λήγοντα βαρύτονα ἀεὶ συστέλλει τὸ ι, εἰ μὴ σύνθετα ὑπάρχοι ἐξ ἁπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ι, κόνις, δῆρις, μάν-
299 τις, ὄρχις, ὄφις, λάτρις, ὄρνις, Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ διαλέκτων[120] φησὶν Ἀττικοὺς ἐκτείνειν. προςέθηκα δὲ εἰ μὴ σύνθετα εἴη ἐξ ἁπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ι διὰ τὸ κνημίς εὐκνήμις, ψηφίς μελαμψήφις καὶ ὅσα τοιαῦτα[121]. Τὰ μέντοι ὀξύτονα θηλυκὰ εἰς ις λήγοντα μὴ καθαρεύοντα[122] μεμελέτηκε καὶ ἐκτεί-

---

115) Drac. et reg. pros., ἴνυα Codd.

116) ἢ addidi.

117) v. voc. mon. s. ἐσθίω p. 43. — Cf. etiam ad haec Theogn. 146, 26.

118) addit B γέγονε τρισύλλαβον.

119) addiderat, opinor, quod τ potius subsequens sequeretur (v. 297, 21), quam hanc regulam.

120) Sic codd. et Drac., διαλέκτου reg. pros.

121) Pros. Il. B, 175.

122) μὴ καθαρεύοντα addidi.

νεσθαι καὶ συστέλλεσθαι. τοῖς μὲν οὖν συστέλλουσι τὸ ι ἀδιά- 299
φορος ἡ πρὸ τέλους εἴτε μακρὰ εἴη εἴτε βραχεῖα, βολίς, ῥανίς, αἰγίς, μηλίς, Δωρίς· τοῖς δὲ ἐκτείνουσι τὸ ι, καὶ μάλιστα ἐπὶ δισυλλάβων, ἡ πρὸ τέλους μακρὰ ὑπῆρχεν ἤτοι φύσει ἢ θέσει, κηκίς, κηλίς, νησίς, κρηνίς, ψηφίς, σφραγίς, ἁψίς[123]), βαλβίς[124]), φαρκίς. τὸ μέντοι χαρίς[125]) καὶ ῥιπίς ἡ μὲν κοινὴ συνήθεια ἐκτείνει, ἡ δὲ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος συστέλλει. δισύλλαβα δὲ

---

[123]) Sic Cramer. βαλλίς Codd. et Draco utroque loco, quo hac regula usus est, p. 23. 45. βαλὶς reg. pros.

[124]) ἀψίς reg. pros. et Draco uno loco p. 45, ἀψίς Codd. et Drac. p. 23.

[125]) Notissimus locus est de χαρίς Athen. 105. 106. Unde videmus cum dicit ἡ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος συστέλλει nec hic intelligi voluisse non ideo apud ipsos etiam Atticos poetas saepe potuisse longam esse, sed ubi brevis, id Atticae proprium esse. Ubi idem Athenaeus ex trisyllabis, quae mox proferentur, ῥαφανίς utraque mensura ex Atticis testatur p. 56. e (unde Draconem p. 80 emendat Mein. II. p. 178). Ceterum quod illic, ubi de χαρίς dixit, Athenaeus mentionem iniicit τευθίς longa etiam ultima inventum esse, v. Mein. III. p. 335, et ipsum iam admonet de iactura, quam in hac quoque regula fecimus. Neque enim credimus hoc praetermissum fuisse ab Herodiano. Caeterum accurate attendendum (et diiudicandum hinc si quid minus accurate de eo relatum est, ut ab Eustathio p. 26) quid Herodianus dicat: quorum ultima longa, eorum antepenultimam item solere longam esse: minime contra, ut permulta sunt contra, quorum quaedam ipse hoc loco posuit, alia statim Arcadio inspicienti occurrent. Quem Athenaeus illic secutus est, is videtur eo certe progressus ut ratiocinaretur: „quorum prior longa, ea proniora sunt ad producendam ultimam“, et hinc χαρίς explicuit saepissime longum, ut simul cum priore contra eius etymologiam (χάρα) producta ultimam productam diceret, hinc explicuit τευθίς raro, quod nobis intelligere liceat, productum. Nobis quidem mirum videri debet Athenaeum ψηφίς, κρηπίς, τευθίς quasi paria ponere. At videtur contraxisse,

299 παρεθέμην, ἐπεὶ ὁρᾶται τρισύλλαβα[126]) βραχείᾳ παραληγόμενα καὶ κατὰ τὴν συνήθη[127]) χρῆσιν καὶ κατὰ τὴν τῶν Ἰώνων ἐκτείνοντα τὸ ι· κατὰ δὲ τοὺς Ἀττικοὺς συστέλλονται[128]). πλοκαμίς, κεραμίς, καλαμίς, βλεφαρίς, ῥαφανίς· τὸ δὲ ἀγαθίς ἀεὶ συστελλομένως· οὕτω δὲ καὶ ἡ τρυφαλίς[129]) συστέλλεται. Καὶ ἐπίστασιν ἔχει τὸ κληΐς ἐκτεινόμενον καὶ καθαρεῦον· τὰ δὲ λοιπὰ πάντα συστέλλονται, Λαΐς, Ναΐς, Θησηΐς, δμωΐς, ἡρωΐς, Μινωΐς.

Τὰ εἰς ρος λήγοντα καθαρεύοντα[130]) δισύλλαβα κἄν τε ἀρσενικὰ κἄν τε θηλυκά, τῷ α παραληγόμενα, βαρυνόμενα[131]), μὴ κατὰ Δωρίδα διάλεκτον συστελλόμενον ἔχει τὸ α, οἷον λάρος γάρος, σκάρος, Σάρος ὁ ποταμός, Πάρος νῆσος, Κλάρος ἡ πόλις. τὸ τοίνυν βᾶρος καὶ Ῥᾶρος παρ' Ἀττικοῖς κατὰ χρόνον σημειώδη. Τά τε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενα πάμπολλα ὄντα συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α, μὴ ὄντα Δώρια μήτε σύνθετα. ἐπίστασιν
300 οὖν ἔχει τὸ ἄγγαρος καὶ Αἴσαρος[132]). τὸ δὲ φλύαρος ὀφείλει

---

quae apud auctorem suum sic fere invenerat: καὶ τὸ τευθίς δὲ εἰωθὸς συστέλλεσθαι ἔστιν ὅτε ἐκτείνεται διὰ τὴν μακράν.

126) Sic Draco utroque loco et reg. pros. et D, τὰ τρισύλλαβα AB. At „quaedam" dicit.

127) Sic Draco utroque l. et reg. pros. et D, συνηθείᾳ AB.

128) Sic reg. pros., quod commodius quam quod Draco utroque l. et Codd. συστέλλοντα.

129) Sic quidem per υ et Codd. et Draco. (Deest hoc reg. pros.). Sed quid est οὕτω δὲ καί? Et cur ex multis pauca nominat? Hic sine dubio multa truncavit epitomator. Sic post ἀγαθίς puto in universum de iis dictum fuisse, quae sunt in λίς [Cf. Steph. Byz. s. Παμφυλίς], et in αλίς et αλλίς; inter quae vix videntur producta fuisse.

130) καθαρεύοντα addidi ex D. Et invenerat qui reg. pros. scripsit (ubi est: πάντως δὲ τὰ καθαριεύοντα συστέλλεται).

131) βαρυνόμενα addidi. Cf. voc. mon. 35.

132) cf. Lobeck. Pathol. 257: quem video turbasse pau-

συστέλλεσθαι[133]). 300

Τὰ εἰς μος καθαρὰ δισύλλαβα, ἔχοντα τὸ υ παραληγόμενον, ὀξύνεσθαι θέλουσι καὶ ἐκτείνειν τὸ υ, οἷον θυμός, χυμός, δρυμός, ῥυμός. εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχει καὶ προπαροξύνεσθαι θέλουσι καὶ συστέλλουσι τὸ υ, εἰ μὴ ἐκ συνθέσεως ὑπάρχει, οἷον ἔρυμος[134]), ἔλυμος, δίδυμος, ἔτυμος ὁ ἀληθής. τὸ δὲ πρόθυμος καὶ τὸ μεγάθυμος καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ συνθέσεως ἔσχον τὸ υ.

Τὰ εἰς σος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξυνόμενα καὶ ἔχοντα πρὸ τέλους τὸ α συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχουσι· ταύτῃ μοι δοκεῖ καὶ τὸ Ἴασος τὸ α συστέλλειν τῷ χαρακτῆρι πεισθέν[135])· ἐπὶ δὲ τῶν ὀξυτόνων τῶν ἐχόντων τὸ α ὁρᾶται καὶ[136]) ἡ συστολὴ καὶ ἡ ἔκτασις, ὡς ἐν τῷ Τάμασος καὶ Ἐγγύασος, ἀλλὰ καὶ Κέρασος καὶ Ἔρασος[137]).

---

lulum veterem lectionem ἐπίτασιν. Ego ἐπίστασιν scripsi, quamquam sine auctoritate, ut item paulo ante feci.

[133]) voc. monad. 21 s. ἑταῖρος.

[134]) v. Lob. Par. 422. ἔρυμος incertum est et fortasse potius Εὔρυμος scribendum quamquam in eadem regula etiam Epim. Hom. 292, 3 est ἔρυμος, ἔλυμος, δίδυμος. Nam ἐρυμός, quatenus quidem obscuris vestigiis innotuit, videtur potius oxytonum (v. Theognost. 64, 31) et longum fuisse, restituendum, ut videatur, pro ῥυμός, Arcad. 61, 17 (addito v. 15 ὑπερδισύλλαβα). Epim. Hom. 298, 30. Caeterum epitomatorem nostrum vides quae excepta fuere transsiluisse. De bisyllabis (θύμος) Arc. 59.

[135]) „Hoc sic videtur accipiendum, hoc herois nomen a futuro ductum alpha natura longum habere sed corripi characteris causa". Lob. Pathol. 407.

[136]) Sic dedi pro ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων τῶν ἐχόντων τὸ σ ὁρᾶται δὲ καὶ vel ut est in D ἐπὶ γὰρ ὀξυτόνων τῶν ἐχόντων τὸ σ ὁρᾶται καὶ, in reg. pros. ἐπὶ γὰρ προπαροξυτόνων τῶν ἐχόντων τὸ ὁ ὁρᾶται καὶ (ap. Draconem haec tota regula deest). Scripsi reliqua cum Lobeckio l. l. nisi quod τὸ α dedi pro τὸ σ.

[137]) Haec corruptissima iu textu non ausus sum mu-

300 Τὰ εἰς τι λήγοντα ἐπιῤῥήματα, εἰ γένοιτο ἀπὸ τῶν εἰς ζω λῃγόντων ῥημάτων ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως ἐπιῤῥημάτων, συστέλλειν θέλει τὸ ι, Ἰαστί, Λυδιστί, Φρυγιστί, Δωριστί, μεγαλωστί, δημιωστί, ἱερωστί, νεωστί [138]. τὸ μέντοι ἀπνευστί καὶ ἀνωιστί παρὰ τὸ ἄπνευστος καὶ ἀνώιστος· τὰ δὲ ἀπὸ τῶν πτωτικῶν οὕτω μηκύνεται· ὡς ἔχει τὸ ἀκονιτί, ἀναιμωτί, ἀκλαυτί, πανθοινί, ἀκριτί, ἀμογητί· τὸ ι δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ συνεσταλμένον προφέρεται ἀδείᾳ ποιητικῇ,

Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητί

καὶ τὰ ἑξῆς (Λ, 636). οὕτω δὲ καὶ ἀμισθί,

ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν [139])

---

tare, sed reliqui ut est in codd., in reg. pros. pro prioribus illis est τάγμασος καὶ ἔμπνασος. Arcad. p. 76 τὰ εἰς σος ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα τὸ α συνεσταλμένον ἑνὸς ὄντος τοῦ σ προπαροξύνονται, Κόμπασος cett. σημείωσαι τὸ κερασὸς φυτὸν ὀξυνόμενον, τὴν δὲ πόλιν βαρύνουσι. τὸ μέντοι ἐγγυσός ἐκτεταμένον ἔχον τὸ α ὀξύνεται. Hinc igitur certum videtur, illud quod scriptum est Ἐγγυασός et ἐγγυσός, cuius certam et veram formam nescimus, pro exemplo esse vocabulis in —ασός. Τάμασος autem contra habet ex accentu et quantitate: v. Lob. Putes igitur scribendum: ὡς ἐν τῷ —ασός, ἀλλὰ καὶ κερασός, Κέρασος δὲ καὶ Ἔρασος καὶ Τάμασος.

[138]) Cf. Apollon. adv. 572 . . . μεγαλωστί, ἱρωστί παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ ἔτι τὸ παρ' Ἀθηναίοις νεωστί. Non est illic δημιωστί: sed commemorat componitque cum μεγαλωστί, νεωστί, ἱερωστί Eustath. ad κεῖτο μέγας μεγαλωστί p. 1899, 58 et Theognost. 160, 3. — Ceterum παρὰ τὸ, non παρὰ τοῦ, D, Draco bis p. 37 et 96 et reg. pros. — Pro καὶ τὰ ἑξῆς reg. pros. (deest. Drac.) versum plenum — ἄειρεν —

[139]) Apollon. 571 τὸ γοῦν Ἀρχιλόχειον συνεστάλη· ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν οὐ διάξομεν. Totus is locus nostro simillimus. [Et tamen hic noster rogatus quid pro corrupto ἀμυνητί ap. Apollonium v. 9 scribendum sit vix respondebit. Cogitabitur quidem iure an iniuria de ἀναιμωτί.

Τὰ εἰς υς ἐπιῤῥήματα εἰ λέγοιτο ἄνευ τοῦ σ ἰσόχρονα 300
λέγεται, μεσσηγύς μεσσηγύ. τὸ μέντοι ἄντικρυς μεταβαλὸν τὸν 301
τόνον μετέβαλε καὶ τὸν χρόνον[140].

Αἱ διὰ τοῦ ι μόνου ἐπεκτάσεις ἐν οἱῳδήποτε μέρει λόγου ἐκτεταμένον ἔχουσι τὸ ι, ὡδί, ἐνθαδί, νυνί, δευρί. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐκεινοσί, οὑτοσί.

Πᾶν ῥῆμα εἰς ζω λῆγον ἔχον πρὸ τέλους τὸ ι συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει[141], οἰκίζω, καθαρίζω[142], πολεμίζω, ἐλπίζω, σκελίζω. τὸ μέντοι δανείζω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οὐ μέντοι διὰ ἐκτεταμένου τοῦ ι.

Proxime ad illud accedit ἀμηνυτί Choerob. Orthogr. Anecd. Cr. II. p. 172, 26: quod latet fortasse etiam in ἀμνητί in lib. περὶ ποσότητος Cram. ib. 313, 29].

[140]) Sic D. Cf. Bekk. Ind. Anecd. AB μεταβαλὼν τὸν χρόνον μετέβαλε καὶ τὸν τόνον.

[141]) Sic reg. pros. (deest Drac.), ἔχουσι codd.

[142]) Sic D, reg. pros., καθαρίζω AB.

ANALECTA
GRAMMATICA.

I.

De vocabulis ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ.

---

1. Eorum, qui recenti memoria de vocabulo φιλόλογος dixerunt, Bernhardii et Muetzellii mentionem iniecisse suffecerit. Et Muetzellius quidem, qui hoc attigit in libello de vi et natura philologiae, strictim, sed paulo rectius: ut tamen vel hinc appareat parum hodie de verbi notione et usu constare. Bernhardius autem, quem iam alii exscripserunt, prorsus a vero aberravit. Cuius erroris causas expromere nihil attinet: sed nihil providendum magis, quam ne locis, qui classicorum speciem prae se ferre videantur, ocius fidem habeas, cum tamen veritas plerumque non in explicitis prostet, sed in implicitis delitescat. Nam veritatis oratio quidem, ut ille ait, simplex est, inquisitio multiplex. Et vellem plus fructus fuisset a Lobeckii et Wyttenbachii commentationibus, ad Phryn. p. 393 et Plut. p. 226.

Qui hodie philologi sunt, hi veteribus hoc nomine non dicti, sed hi audiebant grammatici, nonnunquam critici. Nec in certo quodam litteratorum genere illud haeserat, neque contra polyhistorem significasse invenitur: sed partim eruditionis amicum, hinc studiosum i. e. doctrinae seu litterarum studiosum, partim quia qui eruditionis studiosi sunt plus minus studii et operae in ea posuisse tum quidem judicabantur, ipsum eruditum, litteratum. Quocunque autem litterarum genere delectatur, ne philosophia quidem exclusa, philologus dicitur.

Quod philologum Studiosum dixi Latine, Plinii auctoritas est, cuius inter libros erant „Studiosi tres [i. e. libri tres]: quibus oratorem ab incunabulis instituit et perficit," ut iunior Plinius tradit, ep. III., 5. Novimus Longini librum φιλόλογοι. Cui apposuit Ruhnkenius diss. de Long. §. X. Varronis Loghistoricos et Hieroclis φιλίστορας, Porphyrii

φιλόλογον ἱστορίαν, denique (quod iam non ad amussim respondet) Telephi ποικίλην φιλομαθίαν. Plinii „Studiosis“ nihil erat opportunius. Inscripti tales libri hoc modo vel quod studiosi colloquentes inducebantur, vel quod studiosis destinati erant, sicuti Diogenianus lexicon suum, quo aliorum ampliora volumina contraxerat, inscripsit Περιεργοπένητες, quod destinatum erat curiosis, qui iidem essent pauperes. — Quod dixi eruditionis amicum, Apuleii formula usus sum, Flor. p. 141. Bip., qua sine dubio Graecum verbum expressit. Et cum Vitruvius hoc modo loquitur V, 11. „Constituuntur autem in tribus porticibus exedrae spatiosae, in quibus philosophi, rhetores reliquique qui studiis delectantur sedentes disputare possint“ hoc Graece reddetur commode οἱ ἄλλοι φιλόλογοι.

Ceterum utraque quam posui significatio nobis saepe indiscreta est, utpote iam illis confusa. Attamen non desunt loci apud recentiores quoque, quibus studii expressa inest vis. Epict. IV, 4, 42, ἀλλ᾽ ἐὰν μὲν ἕνεκα δόξης αὐτὸ ποιῇ (noctes pervigilat) λέγω φιλόδοξον· ἂν δ᾽ ἕνεκα ἀργυρίου φιλάργυρον, οὐ φιλόπονον· ἂν δὲ δι᾽ ἐπιθυμίαν λόγου φιλόλογον. Plut. praec. coni. 17 οἱ φιλόμουσοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικοὺς ποιοῦσιν, οἱ φιλόλογοι λογίους, οἱ φιλαθληταὶ γυμναστικούς. Id. cur Pyth. 1. ἦ φιλοθεάμων τις ἡμῖν καὶ περιττῶς φιλήκοος ὁ ξένος; Φιλόλογος δὲ καὶ φιλομαθής ἐστι μᾶλλον. Niceph. Schol. Synes. 354. B. ζημιοῦν τῶν φιλολόγων ἀκοῶν τὴν λιχνείαν. Plut. Alex. S. ἦν δὲ φύσει (Alex.) φιλόλογος καὶ φιλομαθὴς καὶ φιλαναγνώστης. Dio Cass. LXIX. 3. φύσει φιλόλογος ἦν (Adrianus) ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ. — Contra Plut. Symp. qu. 1, 2, 6. ἀλλὰ τῷ δεομένῳ τὸ οἰκεῖον προςαρμόττων κελεύω φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῆ, δυςκόλῳ δὲ πρᾶον — Epict. IV, 4, 1. μέμνησο ὅτι οὐ μόνον ἐπιθυμία ἀρχῆς καὶ πλούτου ταπεινοὺς ποιεῖ καὶ ἄλλοις ὑποτεταγμένους, ἀλλὰ καὶ σχολῆς καὶ ἀποδημίας καὶ φιλολογίας. Illud antiquius, hoc paullatim se insinuavit. Id ut est sic indicat Phrynichus (nihil enim aliud sibi velle opinor) notissimo praecepto p. 392. φιλόλογος ὁ φιλῶν λόγους καὶ σπουδάζων περὶ παιδείαν· οἱ δὲ ἐπὶ νῦν τοῦ ἐμπείρου τιθέασιν οὐκ ὀρθῶς. Poterat ἐπὶ τοῦ λογίου, v. Plut. loco modo ascito praec. c. 17. Jo. Lyd. mens. p. 294. ibique interpretes.

In oratione Platonis, apud quem primum vocem offendimus, ex varia verbi λόγος et λόγοι notione varius φιλολόγου usus. In Phaedro 236. E. Lysiae oratione recitata Phaedrus Socrati minatur, nisi iam suam contra protulerit, nunquam se in posterum cuiusquam orationem cum illo communicaturum: ἐάν μοι μὴ εἴπῃς τὸν λόγον, μηδέποτέ σοι ἕτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μήτ᾽ ἐπιδείξειν μήτ᾽ ἐξαγγελεῖν. Cui

Socrates: βαβαί, ὦ μιαρέ, ὡς εὖ ἀνεῦρες τὴν ἀνάγκην ἀνδρὶ φιλολόγῳ ποιεῖν ὃ ἂν κελεύῃς. Hoc est opinor „orationum amanti:" fortasse ambiguitate quadam de industria quaesita. Sed aliter de legg. 641. E, ubi interlocutor Atheniensis hoc modo: τὴν πόλιν ἅπαντες ἡμῶν Ἕλληνες ὑπολαμβάνουσιν ὡς φιλόλογός τίς ἐστι καὶ πολύλογος, Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην τὴν μὲν βραχυλόγον, τὴν δὲ πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν· σκοπῶ δή, μὴ δόξαν ὑμῖν παράσχωμαι περὶ σμικροῦ πολλὰ λέγειν. Hic significat „qui loqui amat." — Denique cum λόγους praecipue et proprie de philosopha disputatione dicere consueverit, huic mori vocem φιλόλογος adaptavit. Lach. 188. C. ἁπλοῦν τό γ' ἐμόν, ὦ Νικία, περὶ λόγων ἐστίν· εἰ δὲ βούλει οὐχ ἁπλοῦν, ἀλλὰ διπλοῦν. καὶ γὰρ ἂν δόξαιμί τῳ φιλολόγος εἶναι καὶ αὖ μισολόγος· ὅταν μὲν γὰρ ἀκούω ἀνδρὸς περὶ ἀρετῆς διαλεγομένου ἢ περί τινος σοφίας ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρὸς καὶ ἀξίου τῶν λόγων ὧν λέγει χαίρω ὑπερφυῶς. Mox: ὁ μὲν οὖν τοιοῦτος χαίρειν με ποιεῖ φθεγγόμενος καὶ δοκεῖν ὁτῳοῦν φιλολόγον εἶναι· οὕτω σφόδρα ἀποδέχομαι παρ' αὐτοῦ τὰ λεγόμενα· ὁ δὲ τἀναντία τούτου πράττων λυπεῖ με ὅσον ἂν δοκῇ ἄμεινον λέγειν τοσούτῳ μᾶλλον καὶ ποιεῖ αὖ δοκεῖν εἶναι μισολόγον. — Item Theaet, 161. A. et substantivum φιλολογία Theaet. 146. A. Et rep. 582. e, ubi dicuntur in iis rebus, quae experientia et intelligentia et disputatione (λόγῳ) efficiantur, verissima esse quae φιλοσόφῳ et φιλολόγῳ probentur. Cf. Phaedonis p. 89. D. sqq. (μισολόγος).

Nec desiit variari posse. In quo memorabilis visus locus Plutarchi de aud. poet. c. 11. p. 30.: D. Ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι, inquit, τῶν ποιημάτων ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων, οἱ δὲ τῶν πρὸς τὸ ἦθος εἰρημένων ὠφελίμως ἔχονται: dein primos φιλομύθους nominat, tertios φιλοτίμους καὶ φιλοκάλους, medios φιλολόγους, quos dicit μὴ ἐκφεύγειν τὰ καθαρῶς πεφρασμένα καὶ ῥητορικῶς. Sunt igitur qui elocutioni student, ea vocabuli λόγος significatione, cuius exemplum ex Himerio attulit Ernestius lex. rhet. s. λόγος.

Tertia tamen Platonica significatio cum ea, quam proprie sibi vindicavit, coniunctissima, vel prope dixerim eadem est. Nisi quod apud Platonem habet aliquid proprii coloris, quia λόγοι Platoni altius spectant ad ipsam exquirendam veritatem, et praeterea non cogitat fere nisi rationem λόγων Socrati sibique probatissimam, τὸ διαλέγεσθαι, sermonem mutuum, vel etiam dialectica via procedentem. Platonico more dictum mihi videtur a Sopatro Ath. 160. d. Defluxit hinc, nisi potius a Platone auctum dicas, ad omnes, qui non acquiescentes in artibus vitae necessariis ad sciendum discendumque curiosiores sunt, dicunturque φιλόλογοι, nec iam in-

tererit quo modo discatur, seu disputando seu audiendo seu legendo scribendoque. Huius significationis suppares Platonis auctores habemus Isocratem et Alcidamantem. Ille περὶ ἀντιδ. §. 296. Atheniensibus prae caeteris adscribit omnem εὐτραπελίαν καὶ φιλολογίαν, hic ap. Aristot. rhet. II, 23, 11. sapientes a nulla non gente honoribus ornatos esse exemplis persequens καὶ Λακεδαιμόνιοι inquit Χίλωνα τῶν γερόντων ἐποίησαν ἥκιστα φιλόλογοι ὄντες. — Non plus inesse necesse est in hoc: Ζήνων τῶν μαθητῶν ἔφασκε τοὺς μὲν φιλολόγους εἶναι, τοὺς δὲ λογοφίλους, Stob. Serm. T. 36, 26. Tom. II. p. 44. Gs. *). Nec alio sensu Eratosthenes sic dictus, vel Studiosus vel Doctus κατ' ἐξοχήν (nec quidquam praeter hoc inest). Et ante eum Andromachus, Myronis maritus. Suid. Μυρὼ Βυζαντία..... Ὁμήρου τοῦ τραγικοῦ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀνδρομάχου τοῦ ἐπικληθέντος φιλολόγου. Multi postea sic dicti, non solus Atteius, qui etiamsi a semet Philologus nominatus sit, ut Asinius Pollio tradit apud Sueton. gr. 10, non necessario id arrogantiae est. Quinti Ciceronis libertum φιλόλογον τοὔνομα commemorat Plut. Cic. 48. — ἀσπάσασθε Φιλόλογον καὶ Ἰουλίαν Paul. ep. Rom. 16, 15. — Alpheus Philologus Priscian. VIII, 6 p. 792 P. Alios hoc cognomine usos ex inscriptionibus Latinis attulit Furlanetto in Forcellinii Thes. s. v. — Romani in vulgari sermone hoc vocabulo ut multis Graecis frequenter usi sunt: sic Cicero in epistolis et Vitruvius: ubi elegantius scriberent, videntur potius devitasse. Ex epistolis Ciceronis quam illo tempore iam tritum fuerit intelligimus. Ad Quint. fr. II, 10. nos enim ita philologi sumus, ut vel cum fabris habitare possimus. Cf. Zoroaster Geopon. XV, c. 2. οὐ γὰρ μόνον τοὺς γεωργίας ἐραστὰς ἐκ τῶν ἐμῶν πόνων τὸ χρήσιμον συλλέγειν ἐσπούδακα, ἀλλὰ καὶ τοῖς φιλολόγοις — Att. XIII, 12. ergo illam ἀκαδημαικήν, in qua homines nobiles illi quidem, sed nullo modo philologi nimis acute loquuntur, ad Varronem transferimus. — Jam etiam rerum, non hominum solum epitheton factum. Ad Att. XIII. 52, ubi Caesarem

---

*) Λογόφιλος ficticium vocabulum est, facetae oppositionis causa factum. Imitati haec alii Stoici. Stob. Eclog. T. II. p. 214. Heer. μηδ' εἶναι (inquiunt Stoici) φιλόλογον (τὸν φαῦλον), λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα, μηκέτι δὲ καὶ τοῖς ἔργοις ἐκβεβαιούμενον τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον. Ib. 212. μηδὲ φιλόλογον εἶναι τὸν φαῦλον μηδὲ φιλήκοον, παρὰ τὸ μηδ' ἀρχὴν παρεσκευάσθαι πρὸς τὴν ὀρθῶν λόγων παραδοχήν. Ex eiusmodi dictis Philoni λογοφίλης adhaesit, I. p. 58. Mang.

ad se deversatum et qualis ibi conversatio fuerit describit, σπουδαῖον, inquit, οὐδὲν in sermone, φιλόλογα multa. I. e. de rebus publicis nihil locuti sumus, quae ad litteras pertinerent multa. (Qualia sane ad res publicas nugae videri poterant non dicam Romano, sed illis maxime temporibus Ciceroni, v. ep. Att. XIII, 21). Sic apud Plutarchum Lyc. 42. φιλόλογοι et πολιτικοὶ opponuntur, item apud Artemidorum Oneir. II, 37 p. 217. φιλόλογοι — τοῖς μεγάλων ἀρχομένοις πραγμάτων. — Att. XIII, 12. philosophica sua scripta φιλολογώτερα dicit quam orationes i. e. cum doctrina et litteris coniunctiora. Nam orationes forum et curiam spectant. — Qualia pro re nata et vi oppositionis facile intelligitur paulum variari posse. Censorinus (I, 6), Cerellio exponens qualem ei ad diem natalem celebrandum librum miserit, „non, inquit, ut plerisque mos est, aut ab ethica parte philosophiae praecepta ad beate vivendum, quae tibi scriberem, mutuatus sum, aut ex artibus rhetorum locos laudibus tuis celebrandis persecutus (ad id enim virtutum omnium fastigium ascendisti, ut cuncta ista, quae vel sapienter monentur vel facunde praedicantur, vita moribusque superaveris), sed ex philologis commentariis quasdam quaestiunculas delegi quae congestae possint aliquantum volumen afficere". Hic igitur philologa (wissenschaftlich) dicit intra ipsius doctrinae fines se continentia, oppositis et praeceptis vivendi, quae continuo vitam spectant, et facundia, non quatenus doctrina alitur et augetur, sed quatenus eloquendi artificium est. Cf. Sueton. Calig. 53. Ex disciplinis liberalibus minimum eruditioni, eloquentiae plurimum attendit, quantumvis facundus et promtus. — Sed pergimus Ciceroniana persequi. Att. XV, 15, cum dicit Cleopatrae promissa φιλόλογα fuisse, non pecuniam vel eiusmodi praemia oblata significat, sed, ut opinor, quae ad bibliothecam augendam pertinerent. — Substantivum est fam. XVI, 21. cuius (Bruttii) cum frugi severaque est vita, tum etiam iucundissima convictio. Non est enim seiunctus iocus a philologia et quotidiana συζητήσει. H. e. a. litterarum studio. Item Att. II, 17. Verum, ut scribis, haec in Arpinati non deflebimus, ne et opera et oleum philologiae nostrae perierit. Sed feremus aequo animo. Hanc enim ἀδιαφορίαν (ut mox eam dicit) studiis, et hic quidem de philosophiae studiis praecipue cogitandum, sibi comparaverat. — Verbum συμφιλολογεῖν ad fam. XVI, 21. Tu velim, Tironi inquit, inprimis cures ut valeas, ut una συμφιλολογεῖν possimus. H. e. una in litteras incumbere, una studere. Ut illud e. g. Plinii ep. II. 8. Studes? an piscaris? an venaris? — esset φιλολογεῖς; Eo sensu, quo nos etiam dicimus „studiren" cum intelligi-

mus in tempus ubi vacat vel lubet huic ipsi negotio intentos. Plut. Cato min. 6. αἰτίαν δ' ἔλεγον οἱ φίλοι τούτου τὴν πολιτείαν καὶ τὰ δημόσια πράγματα, πρὸς οἷς ὅλας τὸν Κάτωνα τὰς ἡμέρας ὄντα καὶ κωλυόμενον φιλολογεῖν νύκτωρ καὶ παρὰ πότον συγγίνεσθαι τοῖς φιλοσόφοις *). Plut. vit. dec. or. (Dem.) λέγουσιν αὐτὸν ἔτι νέον ὄντα εἰς σπήλαιον ἀπιέναι κἀκεῖ φιλολογεῖν. Apollon. Dysc. de coni. p. 487, 26 eiusmodi exemplum finxit (ut omnino in exemplis saepe hoc verbum adhibuit): βούλομαι φιλολογεῖν ἢ σχολάζειν. Synt. p. 264, 25 ἤτοι φιλολογήσω ἢ πορεύσομαι εἰς περίπατον **). — Ἀφιλόλογος, quoniam id nondum oblatum est, habes apud Plut. Sympos. qu. V, prooem. — Φιλολογικῆς ἀκροάσεως ut videtur Euseb. P. E. X, 3.

Usus vocabuli ad extremos usque Byzantinos creberrimus. Duos novi Latinorum locos (nam Senecam mox expediemus), in quibus haesites an tanquam proprio nomine philologi dicantur priscae historiae investigatores, Serv. VII, 1. VIII, 190. Sed potius philologos ibi dictos putamus doctiores horumque auctoritatem opponi vulgatae famae et idiotarum persuasioni. ὡς ἡ φιλόλογος συνήθεια γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις Sext. Gramm. §. 235. Hellad. Phot. 535. a. οἶδα δέ τινας τῶν φιλολόγων καὶ τὸν πίθηκον ὀνομάζοντας καλλίαν: qui doctiores sunt vel esse volunt. Auson. epist. XI. Dissonum, quem Colonomon existimo proprie a philologis appellatum, ad te mittere non ausus.

Earum litterarum orbe, quem philologia complectitur, nulla exclusa scientia est, nec ipsa philosophia. Id et Ciceronis aliquot loci satis docent, nec si Vitruvius praef. VII. Homerum omnis philologiae ducem dixit, philosophiam eximi voluit, nec philosophos nullos fuisse indicare animus erat Plutarcho, ubi Caium Gracchum ait stipatum fuisse magno numero ἐργολάβων, τεχνιτῶν, πρεσβευτῶν, ἀρχόντων, στρατιωτῶν, φιλολόγων (c. 6.) Nec Epicteto illic, ubi φιλόλογον nominabat, qui ἕνεκα λόγου lucubrabat, philosophiae studium non complecti aptum erat. Idemque alibi vel praecipue philosophiae studium cogitat II, 4. §. 11, (cf. 1.) III, 2, 13. IV, 4, 42. III, 10, 10. (ubi ἀλλ' οὐ φιλολογῶ; cum interrogatione proferendum.) Sed id sexcenties sentitur.

---

*) Non recte puto h. l. conversandi notionem voci a Lobeckio subiici. Nec cum viro eximio sentio de Longin. 29. ubi mihi non „disputare," sed studium ponere videtur significare.

**) In exemplis Apollonio fictis est Synt. 24. ἐκ τῶν θεῶν ἐπεκλώσθη Ὀδυσσεῖ τὸ μὴ παθεῖν κατὰ θάλασσαν. L. θανεῖν vel ἀποθανεῖν.

Attamen iam olim factum, quod hodie, ut philosophi suam scientiam a reliquis studiis ita discernerent, ad se ut iudicare, ad alios scire statuerent pertinere. Et hinc quidem effectum ut Synesius in Dione p. 43. B. sic loqueretur: ἐπιστήσεται μὲν οὖν ὡς φιλόλογος, κρινεῖ δὲ ὡς φιλόσοφος ἕκαστόν τε καὶ πάντα. „Cum Longinus philosophiae severitatem exquisitioris doctrinae suavitate temperarit, quid miramur si qui se res non verba sectari iactarent parum magnifice de illo senserint? Plotinus quidem durior ad haec studia lecto eius libro περὶ ἀρχῶν teste Porphyrio in eius vita p. 116 exclamavit: φιλόλογος μὲν ὁ Λογγῖνος, φιλόσοφος δὲ οὐδαμῶς. Quam vocem velut oraculo missam repetit Proclus eruditior ille quidem Plotino sed eodem morbo laborans, in Platonis Tim. p. 27". Ruhnken. de Longin. §. VI. fin. — Porphyrius de abstin. I, §. 3 ἀντειρήκασιν inquit τῇ ἀποχῇ τῶν ἐμψύχων οὐκ ὀλίγοι, ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοσόφων οἵ τ' ἀπὸ τοῦ περιπάτου καὶ τῆς στοᾶς καὶ τοῦ Ἐπικούρου, τὸ πλεῖστον τῆς ἀντιλογίας πρὸς τὴν Πυθαγόρου καὶ Ἐμπεδοκλέους ἀποτεινόμενοι φιλοσοφίαν. τῶν τε φιλολόγων συχνοὶ καὶ Κλώδιός τις Νεαπολίτης πρὸς τοὺς ἀπεχομένους τῶν σαρκῶν βιβλίον κατεβάλετο. Dein philosophorum, quos dixerat, rationibus expositis, ad reliquos, hi sunt igitur philologi, hoc utitur transitu, §. 13: Λοιπὸν δὲ ὁ πολὺς καὶ δημώδης ἄνθρωπος ἃ λέγειν εἴωθεν παραθετέον. Decent haec Neoplatonicorum anagogen.

Sed et alii fuerunt philosophi, qui omnem contemnebant doctrinam, contemnebant ipsum philosophiae studium nisi quatenus ad mores emendandos faceret. Cadit id in multas philosophorum sectas **): sed in nullos cadit magis quam in Stoicos recentiores doctrinam prae actione immensum quantum despicientes. Hoc sensu Seneca loquitur ep. 108. Sed aliquid praecipientium vitio peccatur, qui nos docent disputare, non vivere; aliquid discentium, qui propositum afferunt ad praeceptores suos non animum excolendi sed ingenium. Itaque quae philosophia fuit, facta philologia est. — Cf. ep. 88. Ipsi quoque (philosophi) ad syllabarum distinctiones et coniunctionum ac praepositionum proprietates descenderunt, et invidere grammaticis, invidere geometris. Quidquid in illorum artibus supervacuum erat transtulere in suam. Sic effectum est ut diligentius sciant loqui quam vivere. Epictet. Enchir. 73. ἂν δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐξηγεῖσθαι θαυμάζω, τί ἄλλο ἢ γραμματικὸς ἀπετελέσθην ἀντὶ φιλοσόφου, πλήν γε δὴ ὅτι ἀντὶ Ὁμήρου Χρύσιππον ἐξηγούμενος;

**) Menippi (nam latius id nunc non persequar) fuit πρὸς τοὺς φυσικοὺς καὶ μαθηματικοὺς καὶ γραμματικούς. Diog. VI, 101.

Cum igitur sola philosophia ad recte vivendum perveniri posse sibi persuasissent, eruditionem fere inutilem iudicabant, eruditionemque et eruditos opponebant philosophis et philosophiae. Et sic item intelligendus Seneca in eadem epistola, cum paulo post ita loquitur: „Non est quod mireris ex eadem materia suis quemque studiis apta colligere... Cum Ciceronis libros de republica prehendit hinc philologus aliquis, hinc grammaticus, hinc philosophiae deditus, alius alio curam suam mittit. Philosophus admiratur, contra iustitiam dici tam multa potuisse. Cum ad hanc eandem lectionem philologus accessit, hoc subnotat duos Romanos reges esse, quorum alter patrem non habet, alter matrem. Nam de Servii matre dubitatur" .. Et pergit plura antiquae historiae argumenta percensere. Dein: Eosdem libros cum grammaticus explicuit, primum reapse dici a Cicerone, id est reipsa, in commentarium refert: nec minus sepse i. e. se ipse. Deinde transit ad ea, quae consuetudo seculi mutavit, cet. — Eruditos distinguit a philosophis eo modo, quo diximus. Illis quod hoc loco cognitionem historiae antiquae attribuit, id casu factum, quod harum rerum in Ciceronis quos elegerat libris multiplex cognoscendi materia. Ex eruditis denique unum eorum genus secernit, quibus praeter illos poterat in hoc libro perlustrando praecipua cura esse, eos qui sermonem pervestigarent. Neque enim ex communi usu qui grammaticis studet philologo opponitur. Sic (quamquam satis declaratum est) si Herodianus in libro περὶ μονήρους lectorem suum (p. 29.) alloquitur ἄριστε φιλολόγε, sane grammaticarum rerum studiosissimum cogitat. *) Quod vero grammaticis Seneca unum vocabulorum studium assignat, id hoc loco dicerem eum soli distinctioni, quam intenderat, dedisse: nam quodammodo recte fieri poterat: — sermonis enim studium iis quasi eximium est eximiaque cura dignum: nec non debent plecti „qui tempora verborum et meditamenta puerilia ignorantes remotarum quaestionum ululas et formidines ostentant": — sed Seneca et alibi idem facit, ut in eadem epistola, ubi de Virgilii lectione exponit, et ep. 88. l. l. Sic non dubito simul iniquitate quadam in grammaticos, quae alios quoque philosophos invasit, ductum esse. Nam plerumque quidem grammatici officium his

---

*) Quamquam in ipso verbo, ut explicatum, nec hoc inest. Lex. de syntaxi Bekk. An. I. p. 144 'Εάν. καὶ τοῦτο, ὥςπερ τὸ εἴ, ὁριστικοῖς, εὐκτικοῖς, ὑποτακτικοῖς συντάσσεται. σὺ δέ, ὦ φιλολόγε, ἀνάλογον φυλάττων ὑποτακτικοῖς ἀεὶ σύντασσε. Qui studiorum elegantiam curas.

arctis finibus minime coercetur. Imo unus est locus, quo vel ipse ad vulgarem opinionem propius accedere commodum habuit. Ep. 88. in. Grammaticus circa curam sermonis versatur et si latius evagari vult circa historias, iam ut longissime fines suos proferat circa carmina. Quid horum ad virtutem viam sternit? Syllabarum enarratio et verborum diligentia et fabularum memoria et versuum lex ac modificatio? Quid ex his metum demit, cupiditatem eximit, libidinem fraenat?

II. Nam sive quid praestiterint in commentariis grammatici reminisceris, sive quale eorum officium describatur, sive ipsius artis definitiones in memoriam revocaveris, minime in sermonis, nedum in vocabulorum investigatione subsistendum putasse videbuntur. Ex Eratosthenis definitione grammatica erat παντελὴς ἕξις ἐν γράμμασι Sch. Dion. Thr. 725. (γράμματα voluit intelligi συγγράμματα.) Cf. Et. M. 240, 52. Trita erat descriptio, ut esset poetarum interpretatio. Sueton. gramm. 4. ceterum proprie sic appellandos poetarum interpretes, qui a Graecis γραμματικοὶ appellantur. Cic. divin. I, 18. Quorum omnium interpretes, ut grammatici poetarum. Ib. I, 51. sunt enim explanatores, ut grammatici poetarum. Hanc respicit Apollon. Dysc. synt. init. (cf. p. 37.), unde probabilis coniectura est in Aristarchea schola valuisse. ἡ δὲ νῦν ῥηθησομένη ἔκδοσις περιέξει τὴν ἐκ τούτων γινομένην σύνταξιν εἰς καταλληλότητα τοῦ αὐτοτελοῦς λόγου, ἣν νῦν προῄρημαι, ἀναγκαιοτάτην οὖσαν πρὸς ἐξήγησιν τῶν ποιημάτων, μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐκθέσθαι. Vides hunc antiqua traditione insistere. Nam tum sane ipsius orationis investigatio ita sui iuris facta erat, ut Apollonium poetarum interpretationis causa suas instituere quaestiones nemo facile suspicaretur. (Plut. Symp. qu. III, ά οὐ γάρ εἰμι γραμματικός, ὥστε ἀπομνημονεύειν ποιημάτων —). Tyrannionis definitionem θεωρία μιμήσεως, Schol. Dion. gr. p. 668., quamquam haesites quid sibi voluerit et suspicio oriri possit non integram traditam esse, tamen eodem retulerim: sed ille, φιλαριστοτέλης ὤν (ut Strabo dicit), Aristotelico more locutus est*). Gellius XX, 10 grammaticum interrogat, quid sit „ex iure manum consertum.“ Tum ille: aut erras, adolescens, aut ludis. Si quid igitur ex Virgilio, Plauto, Ennio quaerere habes, quaeras licet. Philo I, 158. Mang. γραμματικὴ μὲν ποιητικὴν ἐρευνῶσα καὶ παλαιῶν πράξεων ἱστορίαν μεταδιώκουσα. Et p. 652. λαβὼν ἀπὸ τῆς τελειοτέρας γραμματικῆς τήν τε

---

*) Dicendumne ἐμπειρία an τέχνη, θεωρία, τριβή, ἕξις acriter disceptatum. — Schol. Dion. de his ubi legis, cf. Cram. An. III. p. 223.

παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐμπειρίαν καὶ τὴν ἀρχαίας ἱστορίας ἀνάληψιν. Schol. Dion. gr. p. 728 (cf. Cram. An. IV, 310) varias verbi γράμμα significationes ponit, unam τὸ ποίημα: ab hac significatione dictum γραμματικός, ὡς πρᾶγμα πραγματικός, ὁ πολλῶν ποιημάτων ἐπιστήμων. Suid. s. Nicol. Damasc. γραμματικῆς τε γὰρ οὐδενὸς χεῖρον ἐπεμεμέλητο καὶ δι' αὐτὴν ποιητικῆς πάσης.

Apud Ciceronem Or. I, 42. „in grammaticis poetarum pertractatio, historiarum cognitio, verborum interpretatio, pronuntiandi quidam sonus" putaverim historiarum cognitionem et verborum interpretationem tanquam praecipuas partes, quibus pertractatio poetarum, quam dixerat, constet additas esse *). Sed Quintilianus I, 2. „Grammaticus quoque de ratione loquendi edisserat, quaestiones explicet, historias exponat, poemata enarret", si eundem I, 4. comparaveris, videbitur duas grammatices partes facere, poematum enarrationem et recte loquendi scientiam. Et additum hoc invenimus apud alios. Damascio ap. Suid s. Ἀμμωνιανός grammatica dicitur ἡ ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθημένη τέχνη. Cf. Gregorius or. funebri de Basilio magno (quod mutuor a Valesio p. 173.) Quis ei comparandus fuit in grammatica, quae linguam ad Graecismum format, historias colligit, metris praeest [οἱ μετρικοὶ ἤγουν γραμματικοὶ Schol. Heph. p. 153. oppositi rhythmicis], carminibus leges praescribit. Victorin. 2. grammatica est scientia interpretandi poetas (aliquot addunt: et historicos) et recte loquendi scribendique ratio. Victorin. orthogr. in. p. 2450 P. Grammatica autem ars quae est? Spectativa orationis et poematis. Haec quot modis discernuntur? Tribus.

*) De sono vocis (cf. de or. III, 11. in.) v. Dionysii gr. caput περὶ ἀναγνώσεως et interpretes (Quintil. etiam I, 8). Gellius XVI. 6. notat grammaticum quendam Virgilium legisse barbare insciteque. Memineris etiam illum, de quo idem Gellius, Ennianistam, quem legisse narrat voce admodum scita et canora. Illud scite legere ad accentum, ad pronuntiationem litterarum, ad sententiarum distinctionem maxime pertinet. V. Gell. ll. ll. et XIII, 30. Grammaticus vult, ut ipse legat quandam Varronis Satiram. Tum Gellius: Quonam ego pacto legere possum quae non assequor? indistincta namque fient et confusa quae legero. Legit igitur ipse magister. Sed „pueri in ludo rudes si eum librum accepissent non ii magis in legendo deridiculi fuissent: ita et sententias intercidebat et verba corrupte pronunciabat." Romanis opinor canoram scitamque lectionem magis etiam cordi fuisse in grammatico quam graecis. Quod ut factum sit iam ex primis grammatices eorum initiis, ni fallor, repeti poterit, ut traduntur a Suetonio c. 1. 2.

Quibus? Intellectu poetarum et recte loquendi scribendique scientia. [Cf. Asper gramm. in. p. 1726 P. Grammatica est scientia recte scribendi, enuntiandi, interpretandique poetas per historiam (hic lacuna videtur) formatam ad usum rationemque verborum.] Alii in poetis grammaticae definitionem non recte subsistere rati adiecerunt prosam. Dionysius Thrax: γραμματική ἐστιν ἐμπειρία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον (i. e. quousque assequi licet) τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων. Sic enim eam inveniebat Sext. Empir. gramm. c. 3., quae deinde, et consilio opinor, v. Goettl. praef. Theod. XI, sic mutata est: γραμματική ἐστιν ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων. [Cf. Schol. Dion. 728, 27?] Item Asclepiades, qui rationibus a Sexto expositis commotus Dionysii descriptionem sic diffinxit: γραμματική ἐστι τέχνη τῶν παρὰ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων. Philo I, 540 ἀνάπτυξις τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσι cf. 521. Hoc Quintilianus, quem alibi poetas dicere vidimus, sequitur I, 9. Et finitae quidem sunt partes duae, quas haec professio pollicetur, id est ratio loquendi et enarratio auctorum. — Cf. Diomed. II, 6.

Quaedam prae ceteris vellem aut tradita essent integrius aut dicta dilucidius. Ut illud, quod de Aristone refert Victorin. orthogr. praef. p. 2451 P. „Ut Aristoni placet Grammatice est scientia poetas et historicos intelligere, formam praecipue loquendi ad rationem et consuetudinem dirigens.“ Et Demetrii Chlori et aliorum quorundam definitio (Sext. 84.) γραμματική ἐστι τέχνη τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ τῶν κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν λέξεων εἴδησις nobis nunc ambigua est, nec pro certo dixeris quousque artis fines extenderit, quos Crates extendit latissime. Etsi enim grammaticum esse dixit ἁπλῶς γλωσσῶν ἐξηγητικὸν καὶ προςῳδίας ἀποδοτικὸν καὶ τῶν τούτοις παραπλησίων εἰδήμονα (79) tamen, si muneris fines quaerimus, id potius verbi contentio videri potest (cf. de Taurisco c. 12. in.). Grammaticum quidem quem ipse dicebat in sermonis cognitione tenuit: sed quantum alii, qui plurimum, in grammatico requirebant, tantum ipse in eo, quem criticum dici maluit itaque se ipse dixit: hunc autem ait πάσης δεῖν λογικῆς ἐπιστήμης ἔμπειρον εἶναι. Et ut alii criticam grammaticae partem facere solebant, sic ipse grammaticam criticae certe, qua carere non possit, administram.

Sed invenimus inter antiquiores*) qui in solos ser-

*) Sergius Anal. Endl. 197 Ars grammatica institutio sermonis periti. Haec his rebus continetur, litteris, syllabis, accentibus cett., extremum addit quod vix exspectes „expositione historicorum

monis eosque angustos satis fines coarctavit grammaticam, Charetem, cui grammatica est (Sext. §. 76.) ἕξις ἀπὸ τέχνης διαγνωστικὴ τῶν παρ' Ἕλλησι λεκτῶν καὶ νοητῶν (i. e. vocabulorum formae et significationis v. Sext.) ἐπὶ τὸ ἀκριβέστατον πλὴν τῶν ὑπ' ἄλλαις τέχναις*).

Attamen fortasse ne hic quidem, ubi ad rem ventum est, multum a ceteris discrepuit. Nam tam arctis finibus in interpretatione se continere vix poterat. Sed quantum in artem redigi possit, quantum usu cognoscendum, quantum grammatici proprium sit, quantum cum carere nullo modo possit ab aliis petere et mutuari necessario debeat, hoc disputatum, fuitque tum eadem, quae hodie, inanis opinio artium fines formulis constitui, non ingenio. Plerique quidem nimium potius quam parum a grammatico postulabant, grammatici contra et nimium et parum profitendo se saepe ridiculos dabant (v. Arist. p. 219 sqq. Gellius XX, 10. quid sit „ex jure manum consertum" grammaticum scire debuisse

---

et poetarum." Ut certe nec metra nec fabulas et historias inter grammaticae partes ommittit (I, 5, 4) Isidorus, cui Grammatica est „loquendi peritia" I, 2. Cf. II, 1, 1. Ponam hic posterioris aetatis formulas, grammaticae hunc angustiorem ambitum describentes, in quo interpretes, et fuerunt interpretes ad extremam aetatem, se non continebant. Sed barbaros videmus, gravissimum et summum habentes, ut ipsi et sui recte, i. e. sine barbarismis et soloecismis loqui discerent. ἡ γραμματικὴ ἔναι μία τέχνη ὅπου μας παιδεύει νὰ γράφομεν καὶ νὰ λαλοῦμεν ὀρθά. Nicol. Sophianus Bekk. III, 1081. τὸν αὐτὸν δὲ τοῦτον λόγον (sc. τὸν προφορικὸν) κοσμεῖ καὶ ἡ γραμματική, τὸ ἄπταιστον αὐτῷ παρέχουσα, δι' ἧς τοὺς βαρβαρισμοὺς καὶ σολοικισμοὺς ἐκφεύγομεν. Doxopater Walz. Rhet. II. p. 117. ἡ οὖν λογικὴ τέχνη ἢ περὶ λόγους καὶ πνεύματα καταγίνεται καὶ τοιαῦτά τινα καὶ ποιεῖ τὴν γραμματικήν, ἢ περὶ πολιτικοῦ πράγματος καὶ ποιεῖ τὴν ῥητορικήν — id. ib. 121. — Inter definitiones grammaticae apud Zonaram p. 453 est: (ἡ) τέχνη θεωρητικὴ καὶ λογική, τὸ εὖ λέγειν καὶ τὸ εὖ πράττειν ἤγουν γράφειν διδάσκουσα ἡμᾶς . . . . ἡ τέχνη λογικὴ περὶ τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ λόγου καταγινομένη . . . . τέλος δὲ γραμματικῆς τὸ μηδέποτε ἁμαρτάνειν μήτε περὶ μίαν λέξιν μήτε περὶ πλείονας. τὸ γὰρ ἁμαρτάνειν περὶ μίαν λέξιν βαρβαρισμός ἐστι, τὸ δὲ περὶ πλείονας σολοικισμός. Eodem loco et aliae sunt definitiones, una ex Dionysii grammatica, quam novimus. Sed altera quid significat? γραμματική· λέξις (?) διδάσκουσα ἡμᾶς τὰ νοούμενα γράφειν καὶ τὰ ὡς πρός τινα (?) ἐμμέτρως καὶ εὐρύθμως πραγματευθέντα μετὰ κρίσεως διηγουμένη.

*) Haec corrupit Schol. Dion. 663.

non dubitat, et facile concedimus vel in mediocri: sed ille, opinor, prudenter, qui in Hesiodo ab adolescentulo Epicuro interrogatus unde tandem Chaos natum esset, id respondit non suum esse docere sed philosophorum (Diog. La. X, 2. et interpr.). Et ad doctrinam philosophorum expediendam rarissime videntur adspirasse *): si fecerunt, a philosophis obiectum, id facere eos non ut grammaticos, sed ut philosophos (Sext., Epict.) **). Sed de Virgilii interpretibus mirum ni fastidiosi iudicium esset apud Macrob. Sat. I, c. 24. Nec his Virgilii verbis copia rerum dissonat, quam plerique omnes litteratores pedibus illotis praetereunt, tanquam nihil ultra verborum explorationem liceat nosse grammatico. Ita sibi belli isti homines certos scientiae fines et velut quaedam pomoeria et effata posuerunt, ultra quae si quis egredi audeat, introspexisse in aedem Deae, a quo mares absterrentur, existimandus est.

Quis credat ne fabulas quidem explicatas fuisse, cum una ex grammaticae partibus ab omnibus fere ponatur historica? V. Dionys. gr. in. cum interpretibus***) et Sextum aliosque iam antea allatos Varronemque Graecos secutum ap. Diomed II, 6. Philo 521. Sed si modum illi servaverant nec ubique reconditam in Virgilio doctrinam odorati erant, effugerunt vitium, in quod Servius incurrisse iudicatur: v. Suringar histor. crit. schol. Latin. II, p. 61. Aliter sane quam Seneca et Macrobius grammaticorum studia descripserunt alii. Cic. or. I, 3. Quis musicis, quis huic studio litterarum, quod profitentur ii, qui grammatici vocantur, penitus se dedidit, quin omnem illarum artium paene infinitam vim et materiam scientia et cognitione comprehenderit? Augustinus de ord. II, c. 12. p. 342. ed. Froben. quamquam singulari quodam colore. Poterat, inquit, iam perfecta esse grammatica, sed quia ipso nomine profiteri se litteras clamat, unde etiam Latine litteratura dicitur [Ciceronem litterarum studium vertisse vidimus], factum est ut quidquid dignum memoria litteris mandaretur ad eam necessario per-

---

*) Diodotus grammaticus, qui Heraclitum interpretatus est, ultra orationis explicationem progressus est, ut apparet ex Diogene La. IX, 15.

**) Ex Pompeii iudicio (Com. Don. I, p. 4.) qui doctrinae de partibus orationis in arte praemittunt prooemium „de voce" (sicut in Schol. Dionys. videmus) alienum agunt. „Hoc philosophorum est." Sed Plutarchus ἐπεὶ δ' ὁρίζονται τὴν φωνὴν οἱ ἄριστοι γραμματικοὶ ἀέρα — de mus. 2.

***) Ad interpretandam Dionysii grammaticam scripti etiam Pselli versus politici, quos edidit Boisson. An. III.

tineret. Itaque unum quidem nomen, sed res infinita, multiplex, curarum plenior quam iucunditatis aut veritatis. Huic disciplinae accessit historia, non tam ipsis historicis quam grammaticis laboriosa. Quis enim ferat, imperitum videri hominem, qui volasse Daedalum non audierit, mendacem illum qui finxerit, stultum qui crediderit, imprudentem qui interrogaverit non videri? Aut, in quo nostros familiares graviter miserari soleo, qui si non responderint quid vocata sit mater Euryali accusantur inscitiae, cum ipsi eos, a quibus ea rogantur, vanos et ineptos nec curiosos audeant appellare. (Novimus hoc quaestionnm studium, novimus prudentissimos quosque grammaticos respuisse.) Sed pulchre Quintilianus I, 4. Primus in eo, qui legendi scribendique adeptus erit facultatem, grammatico est locus. Nec refert de Graeco an de Latino loquar . , . Haec igitur professio cum brevissime in duas partes dividatur, recte loquendi scientiam et poetarum enarrationem, plus habet in recessu quam fronte promittit. Nam et scribendi ratio coniuncta cum loquendo est et enarrationem praecedit emendata lectio, et mixtum his omnibus iudicium est; quo quidem ita severe sunt usi veteres grammatici, ut non versus modo censoria quadam virgula notare et libros, qui falso viderentur inscripti, tanquam subdititios submovere familia permiserint sibi, sed auctores alios in ordinem redegerint, alios omnino exemerint numero. Nec poetas legisse satis est: excutiendum omne scriptorum genus: non propter historias modo, sed verba, quae frequenter ius ab auctoribus sumunt. Tum nec citra musicen grammatice potest esse perfecta, cum ei de metris rhythmisque dicendum sit. Nec si rationem siderum ignoret poetas intelligat: qui (ut alia mittam) toties ortu occasuque signorum in declarandis temporibus utuntur. Nec ignara philosophiae, cum propter plurimos in omnibus fere carminibus locos ex intimo quaestionum naturalium subtilitate repetitos, tum vel propter Empedoclem in Graecia, Varronem ac Lucretium in Latinis; qui praecepta sapientiae versibus tradiderunt. Eloquentia quoque non mediocri est opus, ut de unaquaque earum, quas demonstravimus, rerum dicat proprie et copiose. Quo minus sunt ferendi qui hanc artem ut tenuem ac ieiunam cavillantur. Quae nisi oratoris futuri fundamenta iecerit quidquid superstruxerit corruet: necessaria pueris, iucunda senibus, dulcis secretorum comes, et quae vel sola omni studiorum genere plus habet operis quam ostentationis. — Marc. Cap. III, p. 35. Vulcan. Officium vero meum (Grammaticae) tunc fuerat docte scribere legereque. Nunc etiam illud accessit, ut meum sit erudite intelligere probareque.

Quae duo mihi vel cum philosophis criticisque videntur esse communia *).

III. Nunc attendas his extremis locis quod adhuc negleximus officium grammaticae attributum. In grammaticae partibus crisis (iudicium) ponebatur a plerisque: in Dionysii grammatica (certe ut nunc est, v. Goettl. Theod. XI.) p. 630. hoc modo: ἕκτον κρίσις ποιημάτων, ὃ δὴ κάλλιστόν ἐστι πάντων τῶν ἐν τῇ τέχνῃ. V. vel extremae aetatis grammaticum ap. Cramerum Anecd. III, p. 225. Varronem ap. Diomed. l. l. (iudicium) Victorin. 3. Interpr. Dion. gr. p. 736, 23, Cratetisque memineris. Sext. gr. §. 93. τά τε ὑγιῆ καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα κρίνουσι τά τε γνήσια ἀπὸ τῶν νόθων διορίζουσι (cf. §. 280.). Sed qualis grammaticorum crisis fuerit **), nemo descripsit melius quam a Plinio modo descriptum vidimus, qui duas eius fecit partes, ut et spuria notarentur et quae laudabiliter essent scripta, quae minus existimaretur. Diomedes II, 6. negligentius horum unum tantum respicit, cum in partibus grammatices iudicium sic describit: iudicium est, quo omnem orationem recte vel minus recte pronuntiatam specialiter iudicamus, vel existimatio, qua poema caeteraque scripta perpendimus. Contra unus ex interpretibus Dionysii p. 74 (Et. Gud. 664.) miro argumento alterum solum grammatici esse contendit: κρίνει δὲ τὰ ποιήματα οὐχ ὅτι καλά ἐστιν ἢ κακά· ποιητοῦ γὰρ ἂν εἴη τὸ τοιοῦτο· ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶν μέτρον ὑπὸ τέχνην ἐστίν, ἀνάγκη τὸν γραμματικὸν ταῦτα πάντα διακρίνειν εἰ τοῦ αὐτοῦ ἐστι ποιητοῦ. Hunc exscripsit Psellus Boiss. An. III, p. 210.

ἔστι καὶ κρίσις ἀκριβὴς αὕτη τῶν ποιημάτων· οὐ κρίνει δ' εἰ συγγέγραπται κρειττόνως ἢ χειρόνως, ἀλλὰ τίνα νενόθευται, τίνα γνησίως ἔχει. Πολλὰ γὰρ ἀμφιβάλλεται τῶν προσυγγεγραμμένων, Ὁμήρου μὲν τὰ Κύπρια, cet.

Quatenus igitur id agunt grammatici dicuntur κριτικοί, ut κρίσις, κρίνειν. Athen. III. c. 84 ὅτου μέν ἐστι τὰ ποιήματα ὑμῶν ἐστι κρίνειν τῶν δοκιμωτάτων γραμματικῶν. Schol. Il. X, 379. (ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν) ὁ δὲ Διονύσιος διστάζει μὴ πρὸς τὴν ἀπόλειψιν τοῦ μέτρου (sc. diple posita sit). παρασκευάζει γὰρ τὸ ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο (Ψ, 2.) καὶ ἐπίτονος βέβλητο (μ, 423). τὰ γὰρ τοι-

---

*) Suid. Τήλεφος Περγαμηνὸς γραμματικὸς ἔγραψε καὶ αὐτὸς, ἐν οἷς παρατίθεται πόσα χρὴ εἰδέναι τὸν γραμματικόν. Prellerus haec fuisse putat in libro γραμματικός, ex Sch. K. 545.

**) Quam nos hodie praecipue etiam criseos nomine dicere solemus, textus emendationem, διόρθωσις erat, seorsum autem inter partes grammaticae censetur τὸ διορθωτικὸν μέρος.

αὐτὰ ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ. Ammon. ad Aristot. categ. Fol. 3. ἐκρίθη δὲ ὑπὸ τῶν ἐξηγητῶν Κατηγοριῶν μὲν τοῦτο εἶναι γνήσιον τοῦ Ἀριστοτέλους, Ἀναλυτικῶν δὲ τέσσαρα. — Ciceronis locus fam. IX, 10. notus. Strab. IX, 394 de στῆσε δ' ἄγων — sic dicit: οὐ παραδέχονται τοῦτο οἱ κριτικοὶ διὰ τὸ πολλὰ τῶν ἐπῶν ἀντιμαρτυρεῖν αὐτῷ (ut Aristarchum vidimus). Poterat Strabo grammaticos scribere: sed quod hic in critico eorum officio res versatur dixit eos criticos. Hunc Strabonis locum exscribit Eustathius p 287. additque: κριτικοὺς εἰπὼν τοὺς κατὰ τὴν γραμματικὴν παράδοσιν εἰδότας κρίνειν τὰ ποιήματα. Quae ad hunc locum satis apta est explicatio, quam ex ipso Strabonis loco elicuit. Caeterum nescivit qui sint critici. Nam cum ad Il. I, 536. p. 773, 30. sic scribit Ἡρακλείδης δέ φησιν ὡς τῶν τινες κριτικῶν, ὅ ἐστιν ἀκριβεστέρων γραμματικῶν, ὧν ἐστι καὶ Τισίας, ὑπερβατὸν ἔλεγον εἶναι τὸ ἔθων, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ καταθέων, κατατρέχων, ῥητορικῶς εἰπεῖν, ὑπερβατὸν λέγοντες ἐκεῖνοι τὴν τῶν στοιχείων μετάθεσιν, δι' ἧς τὸ θέων ἔθων γίνεται, explicatio quam addidisse vides (id ipsum mirum rursus addidisse) absurda est. Alibi simpliciter pro grammaticis usus est: de quo infra. — Ad hunc, de quo nunc dicimus, usum referendus videbitur Ulpian. ad Mid. p. 116. Meier. (. . . . τοῦτο τὸ μέρος ὠβέλισται . . .)

Illos LXXII. viros, quos Pisistratus, ὁ φιλολογώτατος (Tzetz. ex. Il. p. 45.), convocavit, ut ex congesta versuum farragine Homericos et non Homericos distinguerent iudicarentque deinde, quis omnium eos optime composuisset, grammaticos esse voluerunt (Tzetz. ex. Il. l. l. interpres ad Dion. gr. 767): constituit iis pretium, ut Tzetzes ibidem narrat, quale conveniret λογικοῖς ἀνδράσι καὶ κριταῖς ποιημάτων*).

---

*) Scilicet hanc ineptam narratiunculam praeter Eustathium et scholiastam ad Dionysium, quem Heliodorum esse probabiliter nunc effecit in aureolo libello de bibliothecis Alexandrinis Ritschelius, propinat etiam Tzetzes exeg. Il. l. l. Hinc autem πρόβλημα excitatum Ritschelio, cum in illo scholio Plautino hanc ipsam narrationem in Heliodoro „longo convitio Cecius reprehendat." Cecium autem hunc alium esse neminem quam Tzetzen cum iam minime dubitari possit, tum potest moneri et illas definitiones generum poeseos, quas ex eodem codice tangit Ritschelius p. 5, prorsus cum Tzetzarum definitionibus convenire, ad Lycophr. 255. cf. 254, Cram. 336, praeterea de forma nominis Cecius simplicissime dici posse iam Graece Τζέτζιος quoque dictum esse. Legebatur aliquo loco commentariorum in Lycophronem τοῖς Τζετζίοις, v. Müller

Judicio de carminum locorumque praestantia quantum loci in scriptis commentariis Graeci grammatici antiquiores melioresque dederint accuratius explorari meretur, si potest. Attamen primum ab obelismo seiungi non poterat, cum tot versus διὰ τὸ ἀπρεπές, ὅτι περιττοί, ὅτι μεμειώκασι τὴν ἔμφασιν similesque ob causas rhetoricas reiicerentur ipsaque reprehensorum laudatorumque Homeri conamina grammaticis nonnunquam respicienda essent. Deinde quantum studii antiquis etiam in eo genere fuerit (quidni fuerit eo magis, cum multi grammatici iidem poetae essent?), ex indiciis epigrammatum (ut Χοιρίλος Ἀντιμάχου ἀπολείπεται, Cratetis, ut fertur, χαίρετε λεπταὶ ῥήσιες, Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης Callimachi), ex contentionibus offensionibusque hinc ortis, ex Aristophanis Aristarchique (quos poetarum iudices Quintilianus) canone intelligitur. In praelectionibus multum de his rebus sermonem fuisse vix dubitandum, ut de posterioribus Romanisque scimus (cf. qu. ep. p. 15. Valeriique Probi Virgilianas disputationes, v. ap. Suringarium p. 8. sqq. T. II.). — Sueton. gr. 23. Remmius Palaemon iactabat nomen suum in Bucolicis non temere positum, sed praesagiente Virgilio fore quandoque omnium poetarum ac poematum Palaemonem iudicem.

Sed non omnes, quibus scriptorum existimatio cordi curaeque erat, grammatici erant: sed fuit certus quidam ordo litteratorum, qui totos vel praecipue se ei arti dederunt, quam nos Aestheticam dicimus, „Eam vocem Graecam non esse hoc sensu (Ruhnkenii narratio est ad Heynium ep. XII. T. II. p. 689. Fried.) inde colligas, quod vir in Graecis litteris primarius, Valckenarius, ex me, qui ut Germanus scire deberem, quid hoc vocis esset quaesivit, et ubi dixissem Germanorum ineptias risit.“ Graece hi sunt κριτικοί, Dionysii, Longini horumque similes. Hoc sensu dicitur Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ὁ κριτικός in vita Isaei. Λογγῖνος ὁ κριτικός ap. Suidam s. Φρόντων et alibi, item apud alios: quos citavit Ruhnkenius diss. de Longino IX. Dictus idem etiam, ut illic videbis, κριτικώτατος, ἐν κρίσει πρῶτος, et Theophylactus sic locutus: μή μοι οὖν τὰς Λογγίνου κρίσεις περίαπτε, μὴ δόξῃς τισὶν αὐτός γε οὐ κατὰ Λογγῖνον κρίνειν. Sec nec locos Eunapii, quamvis notos, in vita Porphyrii praetermittam: Λογγῖνος κατὰ τὸν

---

praef. p. XXXVII: quod cum ei suspiciosum esset nec ferre vellet, iam certissimum est Tzetzae versu edito ap. Cramerum Anecd. III. p. 306. ἀλλ' οὖν ἐπιτεχνήσεσι καὶ πόνοις τῶν Τζετζίων. [V. nunc Ritschelium in Corollario disputationis de bibliothecis Alexandrinis particula priore p. 9 et 14.]

χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος καὶ περιπατοῦν μουσεῖον καὶ κρίνειν γε τοὺς παλαιοὺς ἐπετέτακτο· καθάπερ πρὸ ἐκείνου πολλοί τινες ἕτεροι καὶ ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος πάντων ἀριδηλότερος. Et ibid. καὶ εἴ τις κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἡ Λογγίνου πάντως ἐκράτει κρίσις. — Cf. Damasc. Suid. s. Νόμος καὶ Ἰανουάριος. ὁ Νόμος εὐφυέστερος ἦν καὶ φιλομαθέστερος ἐν λόγοις, τοῖς τε φιλοσοφίας ἀπογεύεσθαι βουλομένοις καὶ ὅσοι προπαιδεύουσι τοὺς νέους. Ἦν δὲ καὶ κριτικώτατος τῶν καθ' ἡμᾶς ἐλλογίμων ἀνδρῶν ποιημάτων τε πάντων καὶ συγγραμμάτων τῆς λογογραφικῆς ἀρετῆς καὶ κακίας. Ὡς γοῦν φάναι τὸ ὅλον οὔτε Σεβηριανὸν οὔτε Ἀγάπιον τὸν φιλόσοφον εἴποιμ' ἂν γενέσθαι τοιοῦσδε περὶ λόγων κρίσιν. Cf. s. Σεβηριανός — κριτὴς ἄριστος τῶν λεγομένων cum interpretaretur Isocratis orationes. Id. s. Ὑπατία de Isidoro τά τε γε ἄλλα ἠκρίβωτο καὶ τῶν ἐπιδεικνυμένων λόγων τε καὶ ποιημάτων κρίσιν ἐποιεῖτο διαφέρουσαν τῶν ἄλλων . . . . τῶν δὲ ἐπ' ἐμοῦ γεγονότων κριτικοὺς ἄνδρας ἐπίσταμαι τρεῖς τὰ λεγόμενα κρίνειν δυναμένους ἄνευ γε μέτρου (ἔμμετρά τε ἄνευ τε μέτρου emendat Gaisf., ad sensum recte). — Quod apud Suidam legebatur Ἀσπάσιος Δημητριανοῦ τοῦ κριτικοῦ μαθηματικοῦ cessit non sine codd. indiciis meliori lectioni τοῦ κριτικοῦ μαθητής. Quod si forte nondum Suidae manum refert, ut Bernhardio videtur, tamen ut κριτικοῦ deleatur graviores causae desiderantur. — Phot. p. 101. a. 18 καὶ Μαρκιανόν φησι (Phrynichus) τὸν κριτικὸν συγγραφέα ὑπερορᾶν μὲν Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, τὰς δὲ Βρούτου τοῦ Ἰταλοῦ ἐπιστολὰς προκρίνειν καὶ κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς ἀποφαίνειν.

Huc pertinet, ut arbitror, Δωρίων ὁ κριτικός ap. Philostr. vit. Soph. in vit. Dion. p. 525 Μουνάτιος ὁ κριτικός id. vit. Polem. p. 538. Et quod in Herode est p. 564. τοὺς δὲ κριτικοὺς τῶν λόγων Θεαγένει τε τῷ Κνιδίῳ καὶ Μουνατίῳ τῷ ἐκ Τράλλεων συνεγένετο. Et de Julio Polluce p. 592. Πολυδεύκης τὰ μὲν κριτικὰ ἱκανῶς ἤσκητο, πατρὶ ξυγγενόμενος τοὺς κριτικοὺς λόγους εἰδότι: quem locum Rankius tangens de Poll. p. 5. non recte mihi videtur grammaticam intelligere. Quod de his Philostrateis locis iam negatum video a Valesio, quem iis usum invenio: sed nolo eos pro consilio meo praetermittere. Synes. ep. 74. Ἔπεμψά σοι τὸν λόγον Ἀττικουργῆ, τῆς ἀκριβοῦς ἐργασίας, ὃν ἂν μὲν ἐπαινέσῃ Πυλαιμένης ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν . . . . εἰ δὲ μηδὲν φανεῖται σπουδαῖον . . .*).

---

*) κριτικὴ ἐπιστήμη ap. Nicephor. ad Synes. 353. videtur universe significare scientiam cum iudicio coniunctam (κριτικὴ δύναμις vis iudicandi p. 369).

Latine iudex dixit Hor. A. P. 387. Si quid tamen olim scripseris in Maeci descendat iudicis aures. Cf. Sat. I, 10, 38. Haec ego ludo Quae neque in aede sonent certantia iudice Tarpa. Ad hunc locum Schol.: Maecius Tarpa fuit iudex criticus, auditor assiduus poematum et poetarum in aede Apollinis et Musarum, quo convenire poetae solebant suaque scripta recitare: quae nisi a Tarpa aut alio critico, qui numero erant quinque, probarentur in scenam non deferebantur. Item schol. ad priorem: Spur. Maecius Tarpa iis temporibus summus criticus fuit, doctus et severus auditor carminum aestimatorque. V. de Maecio iam ex Cicerone noto (fam. VII, 1) Weichert. poet. Latin. p. 335. (qui simul cum aliis scholiastam falsa narrare iudicat de quinque iudicibus, qui tum publici nulli fuisse videntur). Criticos Horatius ipse dixit epist. II, 1, 51.

Ennius et sapiens et fortis et alter Homerus,
Ut critici dicunt.

De his versibus Weichertus p. 330. „Grammaticos, quos cum contemptione criticos apellat". Grammaticos etiam fuisse in his, qui de illis poetis iudicium tulerint, non dubito (ep. I, 19, 40). Sed non est cur Grammaticos solos cogitemus: cf. I, 10, in. Contemptio (ironia potius) si inest vix putem in verbo esse. Certius hoc grammaticos etiam, qui comprehenduntur, non criticos dici nisi quatenus nunc nihil quam poematum aestimatio in censum venit. Apud Servium saepe critici citantur, quos non interpretes esse Virgilii sed aestimatores apparet*). Sed ad grammaticos redimus.

An κριτικός invenitur etiam pro grammatico dictus simpliciter, ubi nulla criticae eorum facultatis ratio?

Quod Crates ipse criticus dictus est potius quam gram-

---

*) Aen. VIII, 731. Hunc versum notant critici quasi superfluo et inutiliter additum nec convenientem gravitati eius. Namque est magis neotericus. XI, 188. Cincti fulgentibus armis. Frustra hoc epitheton notant critici quasi circumeuntes rogos alia arma habere debuerint. I, 71. Sane notant Virgilium critici, qui marito promittit uxorem. Ecl. II, 65 Trahit sua quemque voluptas. Notatur a criticis, quod hanc sententiam dederit rustico supra bucolici carminis legem aut possibilitatem. Item notant critici Aen. I, 71. II, 668. VIII, 291. IX, 82. X, 157. 861. XII, 83. XI, 24. (Ite, ait. Vitiose in media oratione ait positum Critici notant). Maii interpret. Aen. II, 173. Salsus sudor iit. Probus malo epitheto putat usum poetam. Critici vero naturalia epitheta nusquam inhoneste putant locari.

maticus Suid. (Κράτης ὁ κριτικός Asclep. Myrleanus Athen. XI. p. 490. e) itemque sectatores eius critici (Sext. 248. Ταυρίσκος γοῦν ὁ Κράτητος ἀκουστής, ὥςπερ οἱ ἄλλοι κριτικοί, ὑποτάσσων τῇ κριτικῇ τὴν γραμματικὴν —) id singulari eius iudicio factum, non tam quod criticam aliter intelligeret quam reliqui grammatici, sed quod grammaticae nomen restringens ad glossarum explicationem, prosodiae doctrinam et similia retulit, quae minus quam Aristarchei putabat ad artem redigi posse.

Sed magis huc pertinet, quod traditum antequam grammatici nomen in usum veniret, hoc genus doctorum criticos audiisse. Testes, quos Dionem, Clementem, Theodosium (v. nunc ap. Bekk. III, 1140. Cram. An. IV, 310, 26.) habemus, attulit Burmannus ad Vales. 146. 148. (Wolf. prol. CLXXI.) Cui primo nomen grammatici inpositum fuerit certa fama ad posteros traditum fuisse, nemo sibi persuadeat: sed efficere studuerunt posteriores qui de inventionibus, qui de grammaticis, qui de grammatica scripserunt. „Quo nomine fuerit qui primus grammaticus appellatus est" in commentarios suos variae eruditionis rettulerat litteratus, de quo narrat Gellius XIV, 6. Consensum non esse sed alios aliter coniecisse nisi res ipsa doceret, ex Clementis loco intelligeretur, in quo hoc unum videtur intelligi posse. Sed ars ipsa quando et a quo originem traxerit putabimusne convenisse? Nec poterat convenire nec convenit. Quidam Platonem ferebant, v. Diog. III, 25. Alii Aristotelem volebant ἀφ' οὗ φασι τὴν κριτικήν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν, ut Dio ait; et quis dubitet quodammodo id recte dici posse? alii secundum Schol. Dion. 729. Theagenem inchoasse, quem Rheginum esse qui primus de Homero scripsisse ferebatur nemo erit quin Nitzschio assentiat de histor. Hom. p. 131, consummasse Peripateticos, Aristotelem et Praxiphanem: qui Praxiphanes (v. de eo Classen. prim. gr. 8) ipse inter eos est quos primum grammatici nomen gessisse volunt. Illos, quorum opera in digerendo Homero Pisistratus usus ferebatur, a quibusdam inter grammaticos relatos esse colligas quod in Asclepiadis Myrleani libro de grammaticis Orphei Crotoniatae non tantum mentio fuit, sed cum Pisistrato consuetudo relata. Suid. Ὀρφεὺς Κροτωνιάτης ἐποποιός, ὃν Πεισιστράτῳ συνεῖναι τῷ τυράννῳ Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἕκτῳ βιβλίῳ τῶν γραμματικῶν. Quo loco cum Asclepiadis Tragilensis Tragodumena significari putaret errasse Vaterum ad Rhes. p. 267. certissimum est. — A prudentissimis ita disputatum opinor: qui fere ad ineuntem Alexandrinam aetatem operam in poetis posuerint, hos grammatici apparatus nihil fere aut parum attulisse, sed in aesti-

mando, reprehendendo, defendendo potius occupatos criticis similiores fuisse criticosque dici iustius. (Iam ab aequalibus hoc nomine dictos esse vix putaverim demonstrari potuisse). Deinde paullatim plus quosdam grammatici apparatus attulisse, quos criticos grammaticos dicere licere. Suid. Ἑκαταῖος Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος· ὃς ἐπεκλήθη καὶ κριτικὸς γραμματικός· οἷα γραμματικὴν ἔχων παρασκευήν (idem s. παρασκευή). Γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν διαδόχων. Βιβλία αὐτοῦ ταῦτα· περὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου. Eodemque modo de Phileta. Suid. Φιλητᾶς Κῷος, υἱὸς Τηλέφου, ὢν ἐπί τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, γραμματικὸς κριτικός*). Nam in grammatico critico et critico grammatico nugari nolo. Criticas rationes, quamvis iam Homerum ediderit, in Phileta illustres fuisse, ex Strabone intelligitur XIV. p. 452. τῶν ἐνδόξων (Κώων) Φιλητᾶς ποιητὴς ἅμα καὶ κριτικός. Nam ut κριτικὸν h. l. pro grammatico dixerit Strabo, quae eorum qui de Phileta scripserunt sententia est, adduci non possum. Nam et grammaticos alibi grammaticos dicit Strabo, nec is insolentiora quaerit, nec praeterea est quod moveat: quod enim ea Philetae scripta iam non novimus, hoc movere non possum concedere: denique ille cum Suida consensus (quis enim non consensum potius quam dissensum dixerit?) etiam magis confirmat. — Denique exortos qui proprie essent et dici possent grammatici. Qui re vera dicti simul etiam testimoniis, quae esse poterant, colligere conabantur. „Hic primus est cuius librum novimus inscriptum γραμματικά: hic primus est, quem iam ipsum cognomine grammatici usum esse invenimus.“ Quamquam fuisse opinor, qui has de nomine coniecturas incertas esse commonstrarent. Nam partim in quo primo id nomen testimoniis demonstrari poterat non ideo nullos ante se habebat item cognominatos: partim cognomen ipsum ambiguum erat. Dicaearchus βίος Ἑλλ. p. 30. Buttm. οἱ δ' ἐνοικοῦντες (in Chalcide) Ἕλληνες, οὐ τῷ γένει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ φωνῇ, τῶν μαθημάτων ἐντός**), φιλαπόδημοι, γραμματικοί, τὰ προςπίπτοντα ἐκ τῆς πατρίδος δυςχερῆ γενναίως φέροντες***).

---

*) Criticum grammaticum fortasse aliquis apud Clementem agnoverit.

**) Sext. Emp. gramm. §. 155. καὶ ἰδιῶται καὶ οἱ παιδείας ἐντός.

***) Antiatt. Bekk. 88 γραμματικὸς ὁ πολλὰ γράμματα εἰδώς. Hesych. γρ. ὁ πεπαιδευμένος. v. Steph. Daniel I, 17. ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ θεὸς σύνεσιν καὶ φρόνησιν ἐν πάσῃ γραμματικῇ καὶ σοφίᾳ. Item I, 4. ex Theodotionis versione. Annotat Polychronius: γραμ-

Denique afferendi, quos equidem adhuc novi locos, quibus κριτικούς re vera simpliciter pro grammaticis dictos iudico. Eust. Ω, 58. γυναῖκα μαζόν — ἔνιοι δὲ τῶν κριτικῶν κατὰ συνωνυμίαν νοοῦσι, μεταλαμβάνοντες καὶ ταὐτὸν εἶναι λέγοντες γυναῖκα καὶ ἄνθρωπον θνητόν, ὡς λέγειν ὅτι θνητὸν Ἕκτωρ ἐθήλαζε μαζόν: quod ex Eustathio venit in Schol. A. h. l. Ubi nec in existimatione scriptorum nec in spuriis et genuinis dirimendis res versatur, sed in eo, quod vel maxime γραμματικόν, quomodo vocabula construi et intelligi debeant. Item in causa orthographica A., 317. p. 109. in. τὸ δὲ ἷκεν ἀντὶ τοῦ κατελάμβανεν ἀεὶ διὰ τοῦ ι παρὰ τῷ ποιητῇ γραφόμενον ἀπὸ τοῦ ἵκω, ἐξ οὗ καὶ ἱκάνω καὶ ἱκνῶ. δῆλον δὲ ὡς προῆν τὸ ἐν τῷ ι γραφόμενον ἵκω τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον διὰ τοῦ η, ἐφ' οἷς γέγονε σύμβασις τοῖς κριτικοῖς, ἵνα μὴ ἀμφιμάχοιντο, γράφεσθαι τοῦ ἵκω τὰ μὲν ἐνεργητικὰ διὰ τοῦ η, τὰ δὲ παθητικὰ διὰ τοῦ ι, καὶ οὕτω φυλάσσονται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἄμφω αἱ γραφαί. Schol. AB. ad E., 83. ἡ διπλῆ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κριτικοὶ πορφύρεον θάνατον τὸν τοῦ ἐπὶ στόμα πεπτωκότος ὑπτίου ..... Hoc si ita scriptum putes ab Aristonico non video quos dicere potuerit, nisi eos, quos modo vidimus, qui ante Alexandrinos poetae operam navarent criticis similiorem. Sed, mihi crede, verius est illud scholion conturbatum esse, quique ibi scripsit ἀρχαίους κριτικούς recentior aliquis intelligi voluit τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς. Item Heraclides ap. Eust. I, 536. p. 773, 30. cum dixerat τῶν τινας κριτικῶν putasse ἔθων per hyperbaton dictum pro θέων „diligentiores grammaticos“, ut Eustathius explicuerat, certe non voluerat, sed non video omnino quid aliud quam grammaticos. Dionysii grammatica a quibusdam inscripta critica. Schol. Dion. 673. 19. ἐπιγέγραπται γὰρ τὸ παρὸν σύγγραμμα κατὰ μέν τινας περὶ γραμματικῆς, κατὰ δὲ ἑτέρους περὶ κριτικῆς τέχνης· κριτικὴ δὲ λέγεται ἡ τέχνη ἐκ τοῦ καλλίστου μέρους*). Aelian. hist. an. XVII, 6. κήτη δὲ περὶ Λάκαιναν θάλατταν ἀκούω γίνεσθαι μεγέθει μέγιστα, καί τινές γε τῶν κριτικῶν τὸν Ὅμηρον ἐντεῦθεν εἰπεῖν φασι Λακεδαίμονα

ματικὴν δὲ λέγει τὴν ἐν γράμμασι σοφίαν· οὕτω γοῦν καὶ Ἀκύλας ἐν παντὶ βιβλίῳ. — v. Lengerke p. 21. 29. — ? γραμματικῶς τὸν ἀγράμματον Plut. cur Pyth. c. 21. In lexicis deest γραμματικῶς „per lineas“ Niceph. Synes. p. 366. Nisi l. γραμμικῶς.

*) Pamphili τέχνη κριτική, Suid. Παμφ. Ἀλεξανδρεύς, qualis fuit? Cod. E. τ. ῥητορική. Sub Πάμφιλος Ἀμφιπολίτης est τέχνη γραμματική. — Sed Chrysippus Stoicus quos spectaverit in libro πρὸς τοὺς κριτικοὺς πρὸς Διόδωρον (Diog. La. VII, 200) hoc quam maxime scire vellemus.

κητώεσσαν. Ibid. XIV, 6. ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ (lynci) μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσωπον οὖν ὅταν που λέγῃ· Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος, ἢ τὴν ἄμορφον λύγγα, δύστοκον δάκος. Ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον τοὺς κριτικοὺς ἐρέσθαι λῷον. Telephus ὁ κριτικὸς ὁ ἐκ τοῦ Μυσίου Περγάμου apud eundem Aelianum h. a. X, 42 eodem modo videtur dictum. In Polybii Excerptis XXXII, 6. est Isocrates quidam, οὗτος ἦν γραμματικὸς τῶν τὰς ἀκροάσεις ποιουμένων: sed idem dictus erat ib. 4. ὁ κριτικὸς Ἰσοκράτης. Hoc loco usus est Valesius p. 149: sed non recte iudicavit. Nec assentiri potest de Cebetis et Aeschinis Socratici (Axioch. 7) locis. Putabat enim hos dialogos, qui sunt recentissimi, ab illis antiquis auctoribus profectos: unde hos locos ut documenta famae illi Dionis et aliorum apposuit primitus grammaticos dictos fuisse criticos. Sed simpliciter in illis locis per criticos significari grammaticos, id quidem verum, in Axiocho ne dubitabile quidem*). Videmus igitur quamquam rarius, tamen non rarissime criticorum nomen imponi grammaticis. Quod si verum est eos ab origine gessisse, hinc remansisse et iterum iterumque emersisse dixeris, si non verum ex una grammaticae parte eaque splendida sic quibusdam nominare placuisse. Inter quos sunt fortasse qui hoc modo exquisitius loqui volebant. —

*) Galenus in libris suis recenset T. XIX. p. 48. εἰ δύναταί τις εἶναι γραμματικὸς καὶ κριτικός. Quantum ex titulo coniicere possum, ostenderit utramque artem ἀνυπόστατον εἶναι. Versari enim in argumentis, quorum ad singularum artium professores cognitio pertineat, musicos, physicos, etc. Hoc ad poetarum interpretationem quomodo referri potuerit videre est ex Sexto, ostenderat viam iam Socrates in rhapsodis.

II.

DRAKO ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ.
HERODIANUS ΠΕΡΙ ΔΙΧΡΟΝΩΝ.

Es ist bekannt, wie verdächtig gleich Hermann die Schrift gefunden, welche sich Δράκοντος Στρατονικέως περὶ μέτρων ποιητικῶν nennt, und dass er auf Interpolationen, zum Theil äusserst späte, namentlich aus Lascaris hinwies. Die etwas räthselhafte Notiz bei Photius (Suid.) πάμπαν Δράκων ὁ Στρατονικεὺς συναλοιφὴν εἶναί φησιν ἐκ τοῦ παντάπασι (συγκοπὴν und παντάπασιν?) stimmt mit dem hier (107) über πάμπαν gesagten ganz und gar nicht. Durch eine unzweideutige Anführung Herodians περὶ μον. λ. 34, 17. über ἱμᾶς und ἀνδριᾶς, wovon unsere Schrift gerade das Gegentheil enthält, ist der Verdacht um so dringender geworden. Mit unsern jetzigen Hülfsmitteln ergibt sich, dass das Ganze eine in der spätesten Zeit gemachte Zusammenstellung sei, deren Hauptmassen bilden ein glücklich erhaltenes bedeutendes Bruchstück aus Herodian's Schrift περὶ διχρόνων (und darüber handelt der ganze erste Theil unserer Schrift, gar nicht περὶ μέτρων, worüber Drako schrieb), dann das Etymologicum Magnum, Lascaris: eine vierte Masse rührt von dem Zusammensteller selbst her, ist nicht gering, aber unbedeutend, von einiger Dichterlectüre, aber übrigens grosser Unkenntniss zeugend. Die dann noch übrig bleibenden wenigen Artikel, welche nicht einer gemeinsamen Quelle zuzuweisen sind, finden sich auch zum Theil anderswo wieder und dem Drako gehört auch in ihnen kein Buchstabe.

Es wird bequem sein, das Ergebniss vor der Ausführung zu übersehen. Diejenigen Artikel, welche ich dem unbekannten Autor beilege, werde ich in dem folgenden Verzeichnisse mit A bezeichnen. S. 52 und 53 ist viermal am Anfange der Artikel das bezügliche Wort ausgefallen: ich werde etwa Ἴτυς, ἱστός, Ἰνώ, ἴψ davorsetzen.

ἄγαν E. M. s. Ἀγαμένων·
ἀγή
ἄγον E. M. 12, 40.
ἄγλις wohl Lasc. 139.
ἀγκάς.
ἀγάκλυτος A.
Ἀγχίσης A.
ἀδολεσχία A?
ἄγκυρα A.
Ἀδωνίαν.
ἀείδω.
ἀθάνατος.
ἀειδέμεναι E. M. 21, 16.
Ἀθάμας A.
Αἴας stimmt jedenfalls auffallend mit Lasc. 98.
αἰσχύνω.
ἀμητός E. M. 83, 13.
ἄκων.
ἄναυος E. M. s. ἄνεως 105, 31.
ἀγινεῖν.
ἀνία.
ἀθύρω A.
ἀνάλιπος A.
Ἀμνισσιάδες A.
ἀξίνη A.
ἀνιάσω E. M. βοήσω (?)
ἄορ A.
ἀλίτρυτος A.
ἀποξῦναι A.
ἀκρίς.
ἀκρασία.
ἀδάμας A.
αἶκα A.
αὔω A.
ἀρημένος A.
ἀνύω E. M. 115, 17.
Ἀσιανός.
Ἀλανός.
ἀμύνω A.
ἀμύμων A.
Ἀστερίων Lasc. 128.
ἄλεισον A.
Ἀπόλλων A?
Ἀλκμάν Her. III, 283.
Ἀρκάς Her. 283.
αὖλαξ Her. 283.
Ἀθηνᾶ Her. 287.
Ἀντιόχεια Her. id.
ἅμαξα Her. 288.
ἀρχαία Her. ib.
αὐλήστρια Her. 282.
ἄνασσα Her. 289.
ἀράσσω Her. 292.
ἀγοράζω Her. 292.
ἁμάρα Her. 297.
Ἀσκληπιός Her. 297.
ἄρκευθος Her. 297.
ἀλύω Her. 298.
ἀψίς Her. 299.
Ἄρατος A.
ἁμαλοδέτης A.
ἀνήρ A.
Ἀπιδανῆες A.
Ἄρης A.
Ἀσωπός A.
ἄτη A.
ἅπαν.
ἄντικρυς E. M. 114, 32.
ἀπίθησε E. M. 122, 53.
ἀρειή E. M. 139, 25.
ἄριστος aus E. M. 143, 17. schlecht excerpirt.
ἁρπίς E. M. 148, 40.
Ἄσιος aus E. M. 139, 39. schlecht excerpirt.

ἀσχαλάᾳ E. M. ἀσχάλλων 161, 33.
ἀτιμάζω E. M. 164, 4.
Ἀχιλλέα E. M. βασιλεύς 190, 1.

βασιλέα A.
βαδίζειν.
βέμβιξ Her. 285.
βόμβυκος Her. 285. Βομβύκη A.
βυθός A.
βαλών A.
βῆσσα.
Βηρυτός.
βόθυνος Her. 287.
βάν Her. 289.
βιβάς Her. 293.
βούλιμος Her. 293.
βότρυς Lasc. 120.
βρίθω A.
βραχίων A.
βελτίων.
Βρίγας A.
Βαβυλών A.

γαῖα E. M. γαίω 222, 41.
γίγας A.
γλῶσσα E. M. 235, 25.
γυνή E. M. 243, 19 und γυναικός 30.
γιγνώσκω A.
Γόρτυν Lasc. 126, 135.
γλύσσων Her. 289.
γεγράφασι Her. 296.
Γύγης A. (die Stelle ist Anth. II. p. 116).
γένυς Lasc. 142.
γόνυ Lasc. 145.
γελάσω.

δάος Her. 295.
δαλός Her. 295.
Δάρης A.
δίνη E. M. 278,48.
δῖνος A.
Διόνυσος.
δρῦς Her. 282.
δέπας Her. 283.
δωριστί Her. 300.
δευρί Her. 301.
δῦ δε χιτῶνα E. M. 289, 50.
δῶμα.
δραπέτης A?
δῦθι, κλῦθι καὶ φᾶθι.
δριμός A.
διδυμάων Lasc. 128 und Eusth. 581, 20? (vgl. unten).
δίδωθι.
Διονύσιον.
δεικνύναι.
δωτίνη A.
δυσαής A.
δρυμός.
διδυματόκον A.
Δία A?
δαγῦς A.

ἔαρ Her. 289.
εὐάν Her. 290.
ἔραζε Her. 292.
ἐαρινός Her. 293.
εὐκνήμις Her. 298.
ἐθάς.
Ἑλικάων.
ἔτι E. M. 387, 20.
ἐρίηρ Lasc. 133.
ἐρύκω A.
ἐλαΐνεον A.
ἐφίμερος A.
ἐάσκω.
ἐφάμην.
Ἐνυώ A.
Εὔριπος A.
ἑαδότα A.

ζα A?
ζαής A?
Ζέλεια A.

ἦλιξ Lasc. 131.
ἡρωινη A.
ἠράσαο A.
ἡρωΐνη Her. 291.

ἡρωΐς Her. 294.
ἡμῖν.

Θερσίτης E. M. 447, 27.
Θέτι E. M. 448, 23.
θάρσυνος.
θυμός θύω E. M. θύω 457, 56.
θώραξ E. M. 460, 55.
Θέσπεια.
Θηρασία A ?
θρυάσιον (?).
θέμις Lasc. 140.
θυγάτηρ A.
θριαί A.
θαλύσια A.
Θρηΐκιον A.

Ἰάσων E. M. Ἴασος 464.
ἱδρύω E. M. 466, 37.
ἵζω E. M. ἵζευ 469, 34.
ἰξεύω E. M. 471, 53.
Ἶρος.
ἴσθι E. M. 476, 23.
ἴσος E. M. 477, 8.
ἰχανῶ E. M, ἰσχανόων 434, 50.
ἰσχυρός E. M. 479, 10.
ἶφι E. M. 480, 10.
ἴφθιμος E. M. 480, 28.
ἰχώρ E. M. 480, 52.
Ἱκετάων Lasc. 128.
ἴλαξ Lasc. 130.
ἰθύς A.
ἰατρός A.
ἰθύνω A.
ἱερόν A.
ἴπτω Her. 286.
ἱέρεια Her. 290.
ἴτυς Her. 297.
ἱστός Her. 298.
Ἰνώ Her. 298.
ἴψ Her. 286.
ἰάχω A.
ἰλύς A.
Ἰόπη A ?
ἴρηξ A.
ἴυγξ A.
Ἰδομενεύς A.
Ἴλιος A.
ἰός A ?
Ἰνωπός A.
ἰλυσύς A.

κάμινος E. M. 488. 2.
κέρα.
κάρα.
καλόν.
κῆρυξ E. M. 511, 43.
κληΐς E. M. 518, 13.
καλλίων Her. 291.
κυνάριον Her. 291.
κῦμα Her. 294.
κληρονομία E. M. 519, 20.
κλίσιον E. M. 520, 19.
κλῦθι.
κέκλυτε E. M. 520, 36.
κνίσα E. M. 522, 31.
κόρυς Lasc. 142.
κραγή E. M. κραυγή 535, 44.
κρέας E. M. 536, 28.
κρίκος. κρατήρ A.
κῦδος A.
κύρω E. M. 547, 35.
κίω E. M. ἀγειρέθω 8, 16.
Κνακυών Lasc. 127.
κρίνω.
κριός A.
κατέκτα.
κέατο.
Κρονίων.
Κλάρος Her. 299.
Κέρκυρα A.
κυκλάμινον A.
κνίδη A.
κύτισσον A.
κυανόν A.
κινύρεται A.
Κρανώνιόν A.
κατατρύχει A.

Λάας E. M. 553, 24.
λαός E. M. 553, 49.
Λαοδίκη A.

φρέαρ Her. 289.
φῦσα Her. 289.
φοίνισσα Her. 289.
φυτάριον.
φύμα Her. 294.
φλύαρος Her. 299 (missverstanden.)
φρυγιστί Her. 300.
φηρίς (?)
φυταλιά A.
φυτόν A.
φλιάς A.
Φθίην φθισήνορα A.
φθινύθω φθίω A.
φῦκος A.
φάναι E. M. 787, 21.
φῦλον φῦσα A.
φωριαμός wohl E. M. 804, 17.
Φυλείδης A.
φιλομήλα.
φύω A.
φίλος A.
φασί A.?

χαλινός E. M. 805, 16.
χαμᾶζε.
Χάρης.
χάλαζα Her. 293.

χοῖνιξ Her. 285.
χρίμπτω Her. 286.
χελύνη Her. 287.
χύμα Her. 294.
χάος Her. 295. χαός A.
χυλός Her. 295.
χυμός Her. 300.
Χῖος.
χελιδών A?
χθές E. M. χθιζά 101, 24.
χρέα.
χρυσός A vergl. E. M. und Lasc. 101.
χαμαί.
χιών.
χίλια A.

ψάρ Her. 282.
ψιλός Her. 295.
ψυχή A. und E. M. 819, 33.

ὤκιμος Her. 293.
ὠκύς.
ὠδίς A.
Ὠκεανίνη.
ὠκυτέρα A.
Ὠρίων Lasc. 127.

1) Cramer Anecd. III, 282 — 301 hat herausgegeben Ἡρωδιανοῦ περὶ διχρόνων oder nach einer anderen Handschrift περὶ ποσότητος τῶν διχρόνων Ἡρωδιανοῦ. Bei weitem überwiegend sind die Regeln über Nomina: doch auch über Verba und Adverbia: noch weniger allgemeine wie über α στερητικόν. Die Anordnung ist grossentheils unklar. Cramer sagt: Magna pars horum canonum e Dracontis Stratonicei περὶ μέτρων ποιητικῶν tractatu desumta videtur. Aber vielmehr es ist sicher, an jenem Stück περὶ διχρόνων haben wir den echten Herodian, ohne Zusätze, in unverfälschter Sprache: aber verkürzt freilich sehr. In demselben Bande der Anecdota S. 267 wird in Excerpten (κανόνες διάφοροι ἔκ τε Ἡρωδιανοῦ καὶ ἑτέρων πολλῶν aus Barocc. 119. zu überschreiben) aus Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ διχρόνων angeführt was vollkommen mit dem vorliegenden (p. 288, 290) stimmt. Und jene Excerpte haben ein gutes Ansehen, wie sie aus Herodian z. B. S. 261 einen vollkommen genauen

Artikel aus περὶ μονήρους enthalten. Ferner aber die Regeln stimmen (auch in Seltenheiten) mit den übrigen Schriften Herodian's, wo sie gleiche Punkte berühren, vollkommen, mehrmals wörtlich. Die schlechten Auszüge Arcad. 192—196. möge man selbst einsehen: doch stimmen sie auch. Ich will Anderes anführen. Zu 285 (υξ, κήρυκι) vgl. Pros. Il. K, 258. S. 286, 25. υνος vergl. μον. λ. 33. S. 288, 6. Δανᾶ μον. λ. 7. S. 288, 8. υρα vergl. μον. λ. 17. S. 288, 20. (μᾶζα) μον. λ. 31. S. 291. Comparative auf σσων vergl. μον. λ. 37. S. 292, 10. μᾶλλον vgl. μον. λ. 26. Das. 17. Verba auf αζω, κράζω, ἀγοράζω das. 22. Sollte man zweifeln, ob ἄξον (293) auch Herodianisch sei, so sehe man pros. Il. Σ, 521. S. 293, 13. (στρυφνός) vergl. π. μον. 41. S. 295 (φᾶρος) π. μον. 36. S. 296, 24. αβ —) vergl. pros. Il. Ω, 343, und ἄβαλε, δύο γὰρ μέρη λόγου (was hier aus reg. pros. 109. hinzuzufügen) Choer. Orth. Cr. II, 183, 1. S. 297, 4 (ἀμῶ) μον. λ. 43. S. 297, 18. ἄρδω pros. Il. Σ, 521. S. 298, 13. ἐσθίω vergl. μον. λ. 43. S. 299, 20. αρος (Ῥᾶρος, βᾶρος) μον. λ. 35.

Die Sprache endlich beweist hier ebenso für unverfälschten Herodian, als anderwärts schon sie allein dagegen beweist, z. B. in den Fragmenten, die bei Hermann de em. gr. Ἡρωδιανοῦ περὶ ἡμαρτημένων λέξεων, bei Cramer III, 246. Ἡρ. περὶ τῶν ζητουμένων κατὰ πάσης κλίσεως ὀνόματος überschrieben sind, schon der einzige wiederholt vorkommende Ausdruck ὀνομαστική. — Wer sich mit Herodian's Ausdrucksweise noch wenig vertraut gemacht, müsste wohl π. μ. λ. 4, 20. τῶν μέντοι μὴ πληθουσῶν λέξεων, ἀλλὰ σπανίως ὁρωμένων sich die Frage aufstellen, ob nicht εὑρισκομένων zu ändern sei. Oder auch Pros. Il. Δ, 319. ἀόριστος, ὃς ἐν χρήσει ὁρᾶται Ἀττικοῖς. Allein dieser Gebrauch von ὁρᾶσθαι ist dem Herodian sehr beliebt, περὶ μ. λ. 12, 26. 13, 9. 14, 4. 23, 25. Pros. Il. K, 67. Σ, 410. In unserem Fragment περὶ διχρόνων kommt diess dreimal vor 284, 3. 299, 12. 300, 13. Ausser Herodian ist es wohl lange zu suchen. In Theognosti canones steht es auf 165 Seiten dreimal (84, 29. 98, 23. 158, 21.); davon kündigt sich die eine 158, 21. ausdrücklich als Herodianisch an.

Und so wird man hier Mehreres wiederfinden, was, wenn gleich nicht ausgeschlossen bei Anderen, doch, wenn ich nicht irre, als hervorstechend bei Herodian bezeichnet werden darf. Z. B μελετᾶν für φιλεῖν, θέλειν, im Deutschen schwer wiederzugeben, „pflegen" bisweilen, in Verbindungen wie S. 299, 5. τὰ ὀξύτονα θηλυκὰ εἰς ις λήγοντα μεμελέτηκε

καὶ ἐκτείνεσθαι καὶ συστέλλεσθαι. So Pros. Il. E, 759. τὸ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεται μὴ ὂν ἐκ κλίσεως ἢ προθέσεως ἢ μεμελετηκὸς ἀφαιρεῖσθαι. Y, 464 οὐ πάντως τὸ πῶς ὀξυτονηθήσεται, ἐπεὶ ἤδη ἐμελέτησε καὶ ἄλλων ἐγκλιτικῶν ἐπιφερομένων τὸ πῶ καὶ τὸ πῶς τοῦτο μὴ πάσχειν. Σ, 352 οὐ γάρ ποτε ἐμελέτησε τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα διὰ τοῦ τ κλίνεσθαι. Io. Al. 37, 14 τὰ εἰς υ λήγοντα δισύλλαβα μὴ καθαρεύοντα μηδὲ μελετήσαντα τὸ α ἔχειν βαρύνεται (In anderer Wendung das. 39, 14). μον. λ. 31, 12 ἰχθύος γὰρ λέγεται· οὐ μεμελέτηκε δὲ ἀπφύος λέγεσθαι — Theogn. Can. 145, 25. 148, 27.

Ἀποφαίνεσθαι für das einfache προφέρειν und λέγειν (wiewohl auch bei Apollonius nicht selten). S. 290, 5 πᾶν ὀφείλομεν λέγειν κατὰ συστολήν, ὥσπερ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἀποφαίνονται. Das. 20 Ἀττικοὶ μέντοι ἐκτεταμένως ἱερείαν ἀποφαίνονται. μον λ. 7, 25 Ἀλκαῖος εἰς ω ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα, ὠρανὸς λέγων. — Das. 12, 20. 26, 10. ἤδη μέντοι Αἰολεῖς καὶ ἐν ἁπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ι ἀποφαίνονται. Und τοῦτο ὁ Τρύφων ἀπεφαίνετο ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου, πιθανῶς πάνυ Pros Il. N, 543. Auch Pros. Il. Σ, 47 ist es nichts mehr. — Noch erwähne ich ὀφείλει in der Bedeutung von ὤφειλε, πῇ μὲν-πῇ δέ, ἤτοι-ἤ (was herzustellen war für ἢ τῶν μον. λ. 4, 21). — S. 288, 8 τὰ εἰς ρα λήγοντα καθαρόν, εἰ παραλήγοιτο τὸ υ, ἀμοιβαῖον ποιεῖται χρόνον. In derselben Regel ἀμοιβὴ τόνου Arc. 194, 11. Ἀμοιβὴ τῶν τόνων Io. Al. 24, 18.

Unser Fragment ist viel benutzt worden: zwei Barocciani und drei Pariser Handschriften erwähnt Cramer. Ἡρωδιανοῦ περὶ διχρόνων im cod. Vat. 1751 p. 307—316, von Bekker erwähnt An. III, p. 1170. wird doch nichts Anderes sein. Aufgenommen ist es (s. Cramer) von dem Sammler der regulae prosodiae, die Hermann aus dem Augsburger Codex herausgegeben, endlich von unserem sogenannten Drako. In den regulis prosodiae macht es die Nummern 56 bis 125, in derselben Ordnung, was an Kanones fehlt, ist nur durch Zufall weggefallen; nämlich nach Nr. 71 fehlen zwei Kanones, welche mit Nr. 72. denselben Anfang haben würden (Cram. 287, 25. 27); vor Nr. 83. ein Kanon aus gleichem Grunde (Cram. 290, 12). Innerhalb des Kanon Nr. 65. (Cram. 285) ist etwas Wesentliches auf gleiche Veranlassung weggefallen. Sonst sind innerhalb der Artikel selbst nur poetische Stellen offenbar absichtlich ausgelassen, wiewohl auch oft beibehalten; in Nr. 102 ist am Schlusse mit der poetischen Stelle noch ein Stück Regel weggefallen. Sonst entsprechen sie genau bis auf einige Kleinigkeiten, die der Erwähnung nicht werth sind, dem Herodian bei Cramer, auch die Beispiele sind meist beibehalten.

Auch in der Schrift des falschen Drako kommen sie

inmitten der übrigen wörtlich und fast alle vor, nur in der Ordnung des Alphabets, indem er zu diesem Behufe jedesmal eins der Beispiele an die Spitze stellt. Es fehlen bloss die Kanones Cram. 282, 1—11. 286, 11—17, 18—21. 288, 8—16, 17—19. 289, 15—17. 292, 3—6. 293, 3—8, 26—296, 2. 296, 17. 18. 298, 18—22. 300, 10—15, 26—301, 2. 301, 6—9. Von den übrigen hat er viele mehr als einmal aufgenommen.

2) Etymol. Magnum. Bei dem Versuche in der späteren grammatischen Literatur sich einige Ordnung zu schaffen, wird man die Ausschreiber hochachten lernen. Denn man gewahrt ihre grossartige Intention: sie schreiben für die Nachwelt, der, wenn einmal die Literatur lückenhaft geworden, Nichts leichter sein wird, als den Abschreiber für Original zu halten, Nichts schwerer, als das Gegentheil zu erweisen. Für unseren Fall will ich versuchen, ob Folgendes genügen mag.

In unserer Schrift S. 56 heisst es: Κῆρυξ. τὸ τῆς γενικῆς ρυ ἐκτέταται. ἡ γὰρ ὀφειλομένη ἐν τῇ εὐθείᾳ μακρὰ μετῆλθεν ἐν τῇ γενικῇ. ὤφειλε δὲ καὶ ἡ εὐθεῖα ἔχειν τὸ υ μακρόν, ἄλλως οὐδέποτε πρὸ τῶν διπλῶν εὑρήσεις δίχρονον ἐκτεταμένον. ἐπὶ μονοστοίχῳ συνεστάλη ἐν τῷ κήρυκι Ἠπυτίδῃ.

In Etym. M. Κῆρυξ. κλίνεται κήρυκος ὡς πέρδικος. τὸ ρυ μακρόν. Alles Uebrige ebenso, nur μονοστίχου st. μονοστοίχῳ.

In Etym. Gud. so: Κήρυκος· ὄνομα. τὸ ρυ μακρόν, καὶ πέρδικος. ἡ γὰρ ὀφειλομένη ἐν τῇ εὐθεῖα μακρὰ μετῆλθεν ἐν τῇ γενικῇ. ὤφειλε δὲ καὶ ἡ εὐθεῖα ἔχειν μακρὸν τὸ υ. ἀλλ' ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι οὐδέποτε τὸ υ ἢ τὸ ι πρὸ τοῦ ξ εὑρίσκεται φύσει μακρόν, χωρὶς εἰ μὴ μόνου ἑνὸς στοιχείου συνεστάλη, ὡς τὸ κήρυκι Ἠπυτίδῃ.

In Epimer. Hom. Cram. I, p. 233, 10. Κήρυκος· ὄνομα. τὸ ρυ μακρόν, ὡς τὸ πέρδικος. ἡ γὰρ ὀφειλομένη ἐν τῇ συνηθείᾳ μακρὰ μετῆλθεν ἐν τῇ γενικῇ· ὤφειλε δὲ ἡ εὐθεῖα ἔχειν μακρὸν τὸ υ. ἀλλ' ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε τὸ υ ἢ τὸ ι πρὸ τοῦ ξ εὑρίσκεται φύσει μακρόν, χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παραχθῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἰξεύω ἴξευον. τοῦτο οὖν ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ἐστὶ βραχύ, ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς μακρόν. ἐπὶ δὲ μόνου ἑνὸς στίχου συνέστειλε, κήρυκι Ἠπυτίδῃ. Woraus man zunächst ersieht, was in Gud. hinter χωρὶς εἰ μὴ stehen sollte.

Hiermit verhält es sich demnach so. Der Artikel κήρυκος aus den Homerischen Epimerismen ging, wie bekanntlich fast diese ganze Schrift, in das ursprüngliche Etymologikon wörtlich über und erhielt sich so in derjenigen Bearbeitung, welche wir Etym. Gudianum nennen. In die Bearbeitung, welche wir Etym. Magnum nennen, kam es mit

einigen kleinen Veränderungen, ἐπὶ μονοστίχου (oder vielleicht zuerst μόνου στίχου) statt μόνου ἑνὸς στίχου, weggelassen ward die Ausnahme χωρὶς εἰ μὴ —, und die Worte ἀλλ' ἐπειδὴ κανών ἐστι λέγων ὅτι οὐδέποτε τὸ υ ἢ ι πρὸ τοῦ ξ εὑρίσκεται φύσει μακρόν wurden so zusammengezogen ἀλλ' (wofür sich ein Schreibfehler einfand ἄλλως) οὐδέποτε πρὸ τῶν διπλῶν εὑρήσεις δίχρονον ἐκτεταμένον: und für μακρὸν τὸ υ war geschrieben τὸ υ μακρόν. Und aus solchem Texte, der den Schreibfehler ἄλλως auch schon hatte, schrieb es unser Autor ab sammt dem Schreibfehler. Und das lässt sich durchweg bemerken, dass er einen Text vor sich hatte, der dem unsrigen, wie wir das Etym. M. lesen, ausserordentlich ähnlich war. Man sehe unter χθές (aus Et. χθιζά) das εἶπε, Gud. und Epim. πρόςκειται: unter γυνή das ἐκτεταμένον ἔχουσι, Gud. und Epim. ἐκτείνει; daselbst μόνη ἡ πρόφασις καὶ προτροπή, Gud. und Epim. μόνη ἡ πρόφασις, und den Schreibfehler Φύνη, Gud. und Epim. Φρύνη.

3) Lascaris. Hermann hat den Beweis geführt, dass die Stellen, worin Orpheus Argonautika erwähnt werden, Θέμις 47, Φόρνυκος 94, womit zusammenhängt Γόρτυν 32, aus Laskaris sind. Diese Stellen geben gleich Gelegenheit noch Folgendes zu bemerken. Wenn man ausser den Artikeln aus Herodian und Etym. einmal die übrigen ansieht, so muss das verhältnissmässig häufige ὀνομαστική für Nominativ nnd ἐξαιρεῖται „ausgenommen ist" auffallen, die nun sogar in einem und demselben Artikel mehrmals gefunden werden, während man sie in den übrigen Artikeln kaum bemerkt hat. Ὀνομαστική ist zwar alt, aber nie sehr in Gebrauch gewesen; selbst bei späteren Byzantinern kann man es in ganzen Büchern vergebens suchen, z. B. was doch weder von ganz kleinem Umfange ist, noch gewiss die Gelegenheit versagte, in Moschopulus Epimerismen: Chrysoloras und Gaza sagen, ich glaube niemals so, Laskaris aber — sagt nie anders. Und nun wird man die allermeisten Artikel, wo es in unserer Schrift steht, auch durch sonstige Uebereinstimmung als dem Laskaris entnommen ansprechen. Freilich aber ist auch dem Autor selbst, ihm wohl durch den Umgang mit Laskaris, der Ausdruck nicht ganz fremd. So ist der Artikel χοῖνιξ S. 100 aus Herod. 285, aber hier verkürzt (vollständig hatte er ihn S. 27 βέμβιξ) und mit dem zweimal von ihm hinzugesetzten ἐπὶ δὲ τῆς ὀνομαστικῆς συστέλλεται S. 56, 12.

Mit ἐξαιρεῖται ist es wenigstens ein ähnlicher Fall. Laskaris hat diess sehr oft (wiewohl diess auch Gaza, der daneben auch den Imperativ ἐξαιρείσθω so gebraucht, welchen wiederum Laskaris und unser Autor nicht gebrauchen).

Ob die dritte Person Präsentis überhaupt nur in dieser Anwendung alt sei neben πλήν, ὑπεσταλμένων, σεσημείωται u. dergl., kann ich jetzt nicht sagen: ἐξῃρημένων Apollon adverb. 520, 22. ὑπεξαιρούμενα Her. B, 96. II, 57. Ap. adv. 610. — Unser Autor gebrauchte auch diess wohl einmal in seinem eigenen Namen. S. 101 χθές ist aus Etym., hat aber am Schlusse den eigenen Zusatz ἐξαιρεῖται δ' ὅμως.

Endlich muss man, wenn einmal von der Benuzzung des Laskaris die Rede ist, gleich noch einen Schritt weiter über das alphabetische Verzeichniss, welches uns beschäftigt, hinausgehen, dahin, wo er die Quantitäten nach den zehn Declinationen, dieser allerneuesten Erfindung, angiebt. Da sind ganze Seiten aus Laskaris, z. B. S. 112, 16 und die ganze folgende, S. 109. 110. Dies reicht hin: est ist langweilig und unnöthig, Alles zu vergleichen.

4) Diejenigen Artikel, welche ich dem Autor selbst zugeschrieben, enthalten gar keine Regel, ausser ein paarmal eine Hinweisung auf allgemeine Regeln der Conjugation oder Declination: ja, überhaupt kaum irgend einmal einen Grund für die Quantität: es steht entweder Nichts dabei, oder ἐκ παραδόσεως; vielmehr die Quantität wird bloss durch Dichterstellen belegt, und zwar aus Homer, Theokrit, Kallimachus, Sophokles, Nikander und der Anthologie. Hierin ist nun keine Stelle, die nicht in den erhaltenen Schriften vorkäme, was namentlich bei einer so grossen Menge von Stellen aus Kallimachus bei einer irgend alten Quelle nicht der Fall sein könnte. Uebrigens hat er diese seine Dichterbelege auch zu denjenigen Artikeln, die er anderswoher hat, mehrmals hinzugefügt. So hinter κῆρυξ aus Etym. M., S. 56, 7, hinter λάας ebendaher S. 62, 7, hinter ῥάξ aus Herodian S. 80, 24, ἔτι, ἀμητός u. s. w. In diesen ihm eigenen Partieen fehlt es ferner an Anderm nicht, was den spätesten Byzantiner verräth, z. B. die schlechten Texte, denen er, und mit gutem Glauben, folgt. S. Hermann XII und XVIII, dessen Beispielen ähnliche sind ἠράσαο, βυθός, νώνυμος. Die Unwissenheit, die sich hierin zeigt, entspricht wieder der, womit er manche entlehnte Artikel, die er nicht wörtlich abschrieb oder aus denen er nur herausnehmen wollte, was zur Quantität gehört, missverstanden und verunstaltet hat. Beispiele ἴσθι S. 49, κραγή S. 58, χθές vergl. mit Et. M.

5) Unter den übrig bleibenden Artikeln ist namentlich durch die Masse nicht nahe liegender Beispiele hervorstechend Ἀσιανός S. 16. Er schliesst mit den Worten ἅπερ ἐν τῷ περὶ ὀρθογραφίας εἴρηται στοχαστικῶς. Und da Suidas unter den Schriften des Drako eine Orthographie anführt,

so wird uns hier wohl ein echtes Ueberbleibsel erhalten sein. Auch das ist eine Täuschung. Die ganze Regel, die offenbar gar nicht einmal aus einer Schrift über Quantität ist, sondern zur Wortbildung gehört, steht (ohne jenen Zusatz) bei Stephanus Byzantinus unter Ἄγκυρα, und zwar mit einigen übereinstimmenden Schreibfehlern. Und so ist wohl Stephanus die Quelle, aus der unser Autor die Regel, welche vermuthlich dem Herodian gehört, empfing, entweder unmittelbar oder aus einem byzantinischen Buche, worin sie aufgenommen war. Ebenso leitet sich aus Stephanus Παμφυλίς her (eigentlich eine Accentregel) und Θέσπεια. Ἀλανός dagegen ist die Regel bei Eustathius zu Dionysius 304, durch einen inneren Zusatz verschlechtert. — Ausführlichere Regeln zum Verbum: βαδίζειν 26, γελάσω 34, διδωθί μοι κλέος 38, δῦθι, κλῦθι καὶ φᾶθι 37, 58, δεικνύναι 38, ἐφάμην 43, κρίνω 60. — πο(ω)λεῖν 77. Unter diesen enthält ἐφάμην den Namen eines Grammatikers Ἐφάμην βραχυκαταληκτεῖ ἀναλόγως ἐκ τοῦ φημὶ ὄν. τὰ γὰρ τοιαῦτα εἰς μι βραχύνουσι καθ' Ἡρακλείδην. — Heraklides erinnert an Niemanden eher, als an Eustathius, und da steht auch der ganze Artikel wörtlich, geht aber noch weiter fort im Bericht aus Heraklides ξ, 481. S. 1770, 26. Πολεῖν wörtlich mit Ausnahme der Beispiele aus Homer Eust. N, 473. S. 942, 51. Von kleinern Artikeln κατέκτα S. 60. Eust. B, 662. S. 316, 90. Drako „κατὰ τοὺς παλαιούς", welches für Eustathius als erste Quelle spricht. Es ist auch aufgenommen von Phavorinus im Lexikon, wo sogleich sich anschliesst κατέκταν, wörtlich wie Eustathius 477, 37. Es lässt sich natürlich nicht mit Sicherheit behaupten, ob unser Autor diese Artikel unmittelbar aus ihrer bezeichneten ersten Quelle entnahm oder aus einem byzantinischen Buch, in welches sie übergegangen waren. — Βαδίζειν steht wörtlich in den sogenannten Herodiani fr., Herm. 317. Δῦθι, κλῦθι καὶ φᾶθι wörtlich Moschop. syll. und Maxim. Plan. dial. de gramm. Bachm. II, 52. Δίδωθί μοι κλέος wörtlich Phavorin. lex. Die Regel vom Futurum, die unter γελάσω steht, von Z. 16, wörtlich Thom. Mag. 78. (auch Phavor.), in anderer Fassung reg. pros. 430. Auch κρίνω in Verbindung mit den Substantiven κρίσις, κρίμα sehr ähnlich Phavor. Dergleichen Regeln über Quantität der Tempora u. dergl. waren in vielen byzantinischen Büchern verbreitet: auf den Gehalt derselben brauche ich nicht erst aufmerksam zu machen, worin freilich alle eben genannte bei weitem übertrifft das weitläufige Geschwätz unter δεικνύναι. Zum weiteren Nachschlagen, sei es für die berührten Artikel oder für andere, dauert mich die Zeit. Denn was wir an diesem Buche haben, und dass wir von

dem wirklichen Drako Nichts darin haben, und keine Quelle für das Etymologicum, liegt ja zur Ueberzeugung vor. Unter den übrigen Artikeln sind gleichfalls noch ein Paar, die aus sehr guter Quelle herrühren müssen. Ῥαφανίς S. 80 beruft sich auf Kratinus (nebst Vers) und Eupolis. Diess ist Eustath. 1220, 50: und ein anderer Theil dessen, was Eustathius daselbst sagt, steht wörtlich S. 15 ἀκρίς. Beides unverkennbar aus Eustathius, nicht aus Eustathius Quelle, Athenäus 56. e. und 105. e. 106. Ἀδωνίαν, nebst Vers aus Pherekrates, mit demselben Fehler steht Suidas Ἀδωνία (jetzt so, dass es aber nicht so gemeint war, geht aus Suidas selbst hervor). ἄπαν Suid. (lex. Seguer. Bekk. 456.) Zur Anführung des Eupolis unter τορύνη 86. ist zu vergl. Schol. Ar. Av. 78. Eq. 980. (woher es auch in Suidas gekommen, mit dem anderen Scholion übereinstimmend in Phavorinus). — Auffallend ist, dass θάρσυνος S. 48 (mit Erwähnung des Herodian) bei aller Aehnlichkeit nicht aus Her. διχρ. 287 ist, sondern ganz wie Arcad. 193, 18—26.

Im zweiten Theile, der sich übrigens mit dem ersten als ein Ganzes ankündigt (Z. 123), wollen wir mit dem antiksten anfangen, dem κουκούλιον, aber damit auch schliessen. Es ist auffallend, dass diess Capitel (167) ausser der Bemerkung am Anfang, das Anakreontische Versmaass habe von einem gewissen Anakreon seinen Namen, nicht ganz mit Isaac Monachus übereinstimmt. Denn Alles, was über die anderen Versarten gesagt ist, von 161, 20. an, stimmt mit jenem wörtlich*), auch diejenigen Capitel (164, 20—167, 10.), welche Nichts sind, als die Anfänge der entsprechenden Capitel aus Hephästion mit kleinen Aenderungen als τετράχρονος für τετράσημος, ἤτοι für τουτέστι, χορεῖος für τρίβραχυς u. dergl. Woher nun unser Capitel vom Anakreontischen Versmaass? Es ist ganz genau Schol. Heph. 185 Gsf. mit Weglassung der Beispiele. Mit Isaac stimmen auch noch im Vorhergehenden viele Seiten wörtlich.

---

*) Nur S. 162 der Vers ἄνθρωπ' ἄπελθε, τὴν σκάφην ἀνατρέπεις heisst bei Isaac . . . μὴ τάραττε τὴν σκάφην.

III.

Bedenken über Herodians Epimerismen.

1. Bekannt war die Stelle aus Etym. M. 770, 33 (Choer.), wo von Herodian gesagt wird: οἱ ἐπιμερισμοὶ οὐκ εἰσιν αὐτοῦ πάντες, ἀλλ' εἰσὶ καὶ ψευδεπίγραφοι. Aber die Frage ist nicht müssig: gab es überhaupt ächte? Hatte Herodian ein Buch ἐπιμερισμοί geschrieben? Alte Grammatiker schrieben περὶ μερισμοῦ oder περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν. So Apollonius Dyskolus, vier Bücher, nach Suidas, und vor ihm der ältere Tyrannio, wozu der jüngere Tyrannio einen Commentar; denn bei dem jüngern führt Suidas auf: ἐξήγησιν τοῦ Τυραννίωνος μερισμοῦ. Was die Schriften περὶ τῶν τοῦ λόγου μερῶν enthielten, welche mit jenen nicht zu verwechseln sind, ergiebt sich theils von selbst, theils haben wir die beste Anschauung aus Apollonius*); was aber enthielten die Bücher

---

*) Apollonius hatte über sämmtliche Redetheile geschrieben, wie schon allein aus den ersten Zeilen der Syntax klar ist. — Beim jüngern Tyrannio giebt Suidas: περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἐν ᾧ λέγει μὲν ἄτομα τὰ κύρια ὀνόματα, θεματικὰ δὲ τὰ προσηγορικά, ἀθέματα δὲ τὰ μετοχικά. Das letzte ist deutlich: denn das Participium ist ἀεὶ ῥήματος δεύτερον und ἐκεῖνο ἔχει ἐξαίρετον τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι Herod. μον. 27. 28: auch al Gegensatz das mittlere verständlich. Zu dem ersten kann man denken an Sch. Dion. Gramm. 679, 10 καὶ ἀπὸ εἴδους εἰς ἄτομα, ὡς ὁ ἄνθρωπος εἰς τοὺς κατὰ μέρος ἀνθρώπους, εἰς Σωκράτην καὶ Πλάτωνα. Prisc. II. 4, 6. Proprium vero quod naturaliter uniuscuiusque privatam substantiam et qualitatem significat et in rebus est individuis, quas philosophi ἄτομα vocant, ut Plato, Socrates.

περὶ μερισμοῦ? In den Scholien zur Grammatik des Dionysius S. 842 lesen wir folgende Stelle: οἱ Στωικοὶ ὀνόματα μὲν τὰ κύρια ἔλεγον, τὰ δὲ προςηγορικὰ οὐκ ὀνόματα. Καί φασιν ὡς διάφορος ἡ κλίσις κυρίων καὶ προςηγορικῶν· Πάρις γὰρ Πάριδος ὅτι κύριον, μάντις δὲ μάντιος ὅτι προςηγορικόν. Εἰ δὲ κλίσιν προςδεξαίμεθα τοῦ μερισμοῦ κριτήριον, τὸ λέοντος καὶ λέγοντος ὑφ' ἓν τετάξεται μέρος, τὸ δὲ ληΐδος καὶ μάντεως οὐχ ὑφ' ἕν. Ἔτι φασίν, ἀπὸ κυρίων προςηγορικά. Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῶν πρωτοτύπων μερίζομεν τὰ παράγωγα, τὸ Ἑκτόρεον καὶ αἴγεον διαστελοῦμεν τό τε εὐγενέστερος καὶ ἐῤῥωμενέστερος. Ἔτι τὰ κύρια λέγουσι μὴ ἔχειν θηλυκά, τὰ προςηγορικὰ δέ. Ἀλλ' εἰ παρασχηματισμὸς μερίζει τὰς λέξεις, χωριζέσθω ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος καὶ μὴ εἴη τοῦ αὐτοῦ μέρους, ἐπειδὴ ὁ μὲν ἄνθρωπος παρασχηματίζει θηλυκόν, ὁ δὲ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος μονογενὲς ἔχουσιν ὄνομα. Λεκτέον οὖν ὡς παντὸς μέρους τὰ ἴδια δεῖ σκοπεῖν καὶ τὰ παρεπόμενα καὶ οὕτω ποιεῖσθαι τὸν μερισμόν. ἴδιον δέ ἐστι τὸ τῷ ἑνὶ μόνῳ ἀνῆκον, ἑτέρῳ δὲ μὴ ἐπικοινωνοῦν, ὡς ἀνθρώπου τὸ γελαστικόν· παρεπόμενα δὲ λευκὸν ἢ μέλαν, ταχὺ ἢ βραδύ. οὕτω δὲ καὶ ὀνόματος ἴδιον μὲν τὸ δηλοῦν τὴν τῶν ὑποκειμένων σωμάτων ἢ πραγμάτων ποιότητα, παρεπόμενον δὲ τὸ κύριον ἢ προςηγορικὸν εἶναι. ὥςτε καθὸ ποιότητα δηλοῖ τὸ κύριον [diese beiden Worte sind zu tilgen] ὄνομά ἐστι, κἂν μὴ εἴη κύριον.

Dass diese Stelle ganz dem Apollonius ähnlich sehe, hat Rudolph Schmidt de Stoicorum grammatica p. 44 bemerkt und gewiss ist dem so. Will man auf eine bestimmte Stelle vermuthen, so kann es wohl auf nichts passender zurückgehn, als auf seine Schrift περὶ μερισμοῦ oder περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν. Und die allgemeinen Grundsätze, nach denen die Eintheilung der Wörter in die Klassen der Redetheile vorzunehmen, war der Inhalt solcher Schriften. Was auch Schmidts Meinung ist, wie man aus S. 36 Note 53 abnehmen kann. Im Einzelnen werden dann besonders diejenigen Wörter da ausführlicher behandelt sein, die auch nach der vollbrachten und den Grammatikern gangbar gewordenen Eintheilung ihre Zweifel behielten, wie ἄσμενος, χρέων, ἀκέων, ἄνεω, ἑκών. Dass sich die beiderseitigen Schriften vielfach berührten, liegt in der Natur der Sache: dass sie auch sich vielfach wiederholten, war eben so schwer vermeidlich als besonders für die alten Grammatiker wenig bedenklich. Wie oft wiederholt sich Apollonius in den wenigen erhaltenen Schriften, und Herodian ebenso. Das ist oft eine wörtliche Uebereinstimmung: oft einmal ausführlicher: auch etwas anders gewendet: manchmal hat der Tag den Tag gelehrt und sie fügen neue Gründe hinzu, welche sie bei früherer Behandlung des Gegenstandes noch

nicht erdacht hatten; mitunter kommen sie auf ein entgegengesetztes Resultat. Aus dieser Weise erklärt sich die grosse Ungleichheit in den Theilen ein und derselben Schrift, die bei Apollonius ebenso wohl wie bei Herodian in dem Buch περὶ μονήρους sichtbar ist.

Manches, was den Anspruch auf dieselbe Ausführlichkeit hat, ist viel kürzer gearbeitet. Diese Grammatiker, welche das Feld der Grammatik ganz oder grossentheils in ihren Schriften durchmassen, hatten über denselben Punkt anderswo geschrieben oder wussten, dass anderwärts die Gelegenheit wiederkomme: und so überlassen sie sich in dem mehr oder weniger des Gegebenen oder des Vorausgesetzten oft der Laune. Die in einander greifende Gliederung des wunderbar ausgebauten grammatischen Systems führt das schon herbei. Man überlege nur einmal die Schriftentitel von einem der bedeutenderen.

2. Wir wollen den Herodian nehmen: es würde auf Vollständigkeit hiebei nicht einmal ankommen. Um mit den Buchstaben anzufangen, so schrieb er περὶ συντάξεως τῶν στοιχείων (Steph. Byz. Ἀγβάτανα), über Fügung der Buchstaben: was für Buchstaben zusammengefügt werden können, welche unfügsam sind*). Περὶ ὀρθογραφίας (μον. λ. 23, 25). Eigens über ι subscriptum περὶ ἀνεκφωνήτου, nach E. M. 292, 56. Greift eben sowohl rückwärts in die Buchstabenfügung, als vorwärts in alle Theile der Wortbildung, Wortveränderung und Wortwandlung. Dafür insbesondere: εἰς τὸ περὶ παθῶν Διδύμου ὑπόμνημα, wenigstens zwei Bücher (Schol. Ven. P, 201. Λ, 161. Γ, 272) und sein eignes grosses Werk περὶ παθῶν, über die Veränderungen der regelrechten, vollständigen Form des Worts (τὸ ὑγιές, ἐντελές, ὁλόκληρον, ὅλον, φυσικόν, γνήσιον) bei

---

*) σύνταξις — ἀσυνταξία sind dafür die Kunstausdrücke Cram. An. IV, 331. 332. Bekk. III, 1282. τῇ συντάξει οὖν τῶν συμφώνων δασύνεται Ep. H. ἕρματα p. 146. διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ πτμ Ep. H. 333. Lobeck. Paralip. p. 30, der daher den Titel der Schrift περὶ ἀσυντάκτων ὀνομάτων des Aristonikus erklärt, wie auch Mützell Hes. 289. — Man vergleiche die besondere Anwendung als einen Theil der Orthographie: τῆς ὀρθογραφίας εἴδη τρία· σύνταξις, ποιότης, ποσότης. καὶ σύνταξις μέν ἐστιν ὅταν ζητῶμεν ποίᾳ συλλαβῇ συντάξωμεν τὰ στοιχεῖα (Sext. gr. I. 173, 174) οἷον ἐν τῷ ἀσθενὴς τὸ σ πότερον ληκτικόν ἐστι τῆς προτέρας συλλαβῆς ἢ τῆς δευτέρας ἀρκτικόν Be. 1127. Cram. IV, 331. Τιμοθέου Γάζης κανόνες καθολικοὶ περὶ συντάξεως bei Cram. An. Par. IV, 239. Dasselbe hiess auch μερισμός, Sext. Emp. gr. I, 169.

nicht wesentlich geänderter Bedeutung durch Buchstaben-Ueberfluss (πλεονασμός), Mangel (ἔλλειψις, ἔνδεια), Verschmelzung oder Mischung (συναλοιφή, κρᾶσις), Trennung und Zerdehnung (διαίρεσις, διάλυσις), Wandlung (τροπή, μεταβολή), Umstellung (ὑπερβιβασμός, ὑπέρθεσις). Von mehreren vorhandenen Formen wird nachgewiesen, welches die veränderte sei: von andern allein vorhandenen, dass sie veränderte sind und wie ihre ganze, nicht oder nicht mehr vorhandene Form anzunehmen sei: τὰ γὰρ ἀπαθῆ παρατιθέμενα δηλοῖ τὰ πεπονθότα Ep. Hom. 327, 24, vgl. Apollon. Synt. 133. In Herodians umfangreicher Schrift traten die Wörter nach einander einzeln auf, die er behandelte, ob in einer bestimmten Ordnung oder mehr zufällig wie in der Schrift περὶ μονήρους, lässt sich nicht sagen. Die allgemeinen Grundsätze waren theils bei Gelegenheit beigebracht (s. Et M. ἕου, εὔκλεια), theils ohne Zweifel in der Einleitung. Demohngeachtet greift das in alle Theile so sehr ein, dass man beinahe Anstand nimmt zu sagen, es berühre und wiederhole sich zunächst mit den Schriften, die eigentlich der regelrechten Bildung und der Ableitung gewidmet waren: Περὶ σχημάτων (Pros. Il. I, 264). Περὶ παρωνύμων (Pros. Il. N, 102). Περὶ ῥηματικῶν ὀνομάτων (μον. λεξ. 6, 13). Περὶ μονοσυλλάβων (Theognost. p. 134.). Περὶ γάμου καὶ συμβιώσεως (Et. M. 149, 46), worin die Ausdrücke der Ehe und des Zusammenlebens scheinen etymologisch erörtert zu sein, ebenso wie dies mit den Ausdrücken, die auf Speise und Mahlzeit Bezug haben, geschehen war im Συμπόσιον. Denn so viel ergiebt sich darüber aus den Bruchstücken bei Orion. Dass ausdrücklich angeführt wird (Steph. Byz. Δικαιάρχεια), er habe es in Puteoli geschrieben, bestätigt wohl, was der Titel vermuthen lässt, dass es wirklich dramatisch in der Form war. Auch Didymus hatte ein Συμπόσιον geschrieben*). Zum Paraschematismus εἰς τὸ περὶ γενῶν Ἀπολλωνίου ὑπόμνημα (Steph. Byz. Καρία). Bildung, Wandlung und Syntaktisches mischten sich in den Schriften über die Redetheile: περὶ ὀνομάτων (Pros. Il. E, 266), περὶ ῥημάτων (μον. λ. 44, 26), περὶ μετοχῶν (μον. λ. 5, 28), περὶ ἀντωνυμιῶν (Pros. Il. I, 392), περὶ ἐπιῤῥημάτων (μον. λ. 26, 11), und was man ohne Irrthum annehmen wird, obgleich sie nicht angeführt werden, περὶ ἄρθρων, περὶ προθέσεων, περὶ συνδέσμων. Daneben aber περὶ συζυγιῶν (Theogn. Cram. II, 138, 10), περὶ κλίσεως ὀνομάτων

*) Anlass wie Stoff zu solchen Zusammenfassungen nach Gegenständen gaben den Grammatikern wahrscheinlich die nach Gegenständen geordneten Lexika, solche besonders, welche die seltensten und schwierigsten Wörter boten, wie Aristophanes von Byzanz.

(Pros. Il. 1, 529); dass es mehrere Bücher waren, ergiebt ausdrücklich Steph. unter Βρίγες; daraus ist wahrscheinlich das schätzbare Fragment über Analogie bei Cramer IV, 333: aus der Einleitung: dann folgten ohne Zweifel die Klassen der Nomina nach ihrem Charakter, τὰ εἰς ας, εἰς εις, εἰς ευς, εἰς ης (s. Choerob. 113. b) u. s. w. und ins speciellere, und Kanones und Erörterung ihrer isosyllabischen oder perittosyllabischen Flexion. Περὶ τῶν εἰς μι (Pros. Il. Z, 336), ein Gegenstand, über dessen Reichthum der Behandlung man sich auch noch ein anschauliches Bild aus des Choeroboscus Bearbeitung machen kann. — Περὶ τοῦ ἦν μονόβιβλον (Choer. 241. b), vgl. μον. λ. p. 44 und, wo er sagt περὶ δὲ τοῦ τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ ἐν τοῖς περὶ ῥήματος ἐροῦμεν, Pros. Il. Δ, 222. Und ein μονόβιβλον (ein andres?) ἐν ᾧ διαλαμβάνει περὶ τοῦ μὴ πάντα τὰ ῥήματα κλίνεσθαι εἰς πάντας τοὺς χρόνους, Choer. 329. b. Περὶ τοῦ ὕδωρ μονόβιβλον (Choer. 118. a), περὶ τοῦ ζώς doch wohl auch μονόβιβλον (Et. M. 741 unter σωτηρία). — Prosodienlehre (über deren Zusammenhang mit allen übrigen Theilen der Grammatik er in der Vorrede zur Katholika gesprochen): περὶ διχρόνων, Cram. III. Περὶ πνευμάτων (Theogn. Cram. II, p. 19, 30). Ἀνώμαλος προςῳδία (Et. M. 146, 14). Περὶ κυρίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προςηγορικῶν μονόβιβλον (Schol. Hippol. 408): ich zweifle wenigstens nicht, worauf auch das Fragment führt, dass die Frage über Veränderung des Accents, wenn Adjectiva in Substantiva und Propria übergehen, darin behandelt war. Περὶ Ἀττικῆς προςῳδίας (Et. M. 804, 20. Schol. Equ. 490). Περὶ Ὁμηρικῆς προςῳδίας (μον. λ. 25, 28), zerfallend in Ἰλιακὴ πρ. und Ὀδυσσειακὴ (s. schol. Il 39) προςῳδία. Diese Scriften über einzelne Theile der Prosodienlehre oder über die Prosodie einzelner Dialekte und Schriftsteller sind es, die mit dem Ausdruck μερικὴ προςῳδία bezeichnet werden im Gegensatz gegen das Werk über die Prosodie im Ganzen, in der Nachricht über ihn bei Peyron Et. Gud. 730 oder im Leben des Apollon. Dysk. ἔνθα καὶ τὴν μερικὴν προςῳδίαν καὶ τὴν καθόλου ἔγραψε, oder wie in der Vita Apollonii steht τὴν καθολικήν. Er selbst nennt diese, irre ich nicht, an den erhaltenen Stellen, wo er selbst sie citirt, überall περὶ καθολικῆς προςῳδίας, περ. μον. 34, 8 περὶ καθολικωτέρας προςῳδίας.*) Wie vollständig und ausführlich es war, lehren

---

*) So auch Ἡρακλείδης ἐν πρώτῃ περὶ καθολικῆς προςῳδίας Ammon. p. 96 Lips. und Apollon. Synt. 332. — Sonstiger Gebrauch in der grammatischen Sprache: οὐδὲ οὖν πρόκειται ἡμῖν

auch die Auszüge, wie erörternd, nur Fragmente oder Anführungen wie πάντων δὲ λύσεις δίδωμι ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προςῳδίας, μον. λ. 20, 32. oder das. 20., 18. 32, 16. — Gleichsam erst als ἐπιγέννημα aus solcher vielseitigen und eingehenden Erforschung der Sprachanalogie geht hervor die Kunde περὶ μονήρους λέξεως, derjenigen Wörter, die in irgend einer Beziehung in der Sprache einzeln stehn, kein anderes gleiches (ἀνάλογον, ὅμοιον) neben sich haben.*) — Das sind Einzelnheiten innerhalb des Hellenismus, dergleichen die Natur in ihrem Reichthum hervorbringt: veranlasst oft durch ein Pathos: den Sprachgelehrten zu kennen, nicht zu tadeln. Fehler gegen den Hellenismus im einzelnen Wort behandelt περὶ βαρβαρισμοῦ. Herodians Schrift dieses Titels wird angeführt (wenn es zuverlässig ist) bei Cramer Anecd. III, 265. — Grammatische Probleme, deren Lösung besonders schwierig war, behandelte das Προτατικόν (s. Aristarch. p. 229). Von unbekanntem Inhalt ist die Schrift εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰςαγωγὴν (E. M. 143 unter Ἀρίστυλλος)**). — Weiter wüsste ich nichts aufzuführen: wiewohl wie mehrere Titel uns nur aus einem Citat bekannt geworden, so andere ohne Zweifel auch ganz verloren sind. Bei dem, was wir unter seinem Namen als Φιλέταιρος haben, kann eines oder das andere aus Herodian sein. Sonst ist es gestaltlos und zeugt nicht für eine Schrift dieses Titels von ihm. Eben so was als

---

περὶ πάσης λέξεως λέγειν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐκφυγούσης τὸ πλῆθος, καὶ οὐδὲ ταύτης καθολικῶς, ἀλλ' ἐπὶ ποσόν μον. λ, 4, 35. (Ep. H. 180 οὐκ ἐν τῷ καθόλου οὖν ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλεῖστον). ἀποδείξομεν δὲ καὶ τὸ υἱάσι παρὰ τοῦτο κεκλίσθαι ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων, ὅταν καὶ περὶ τῆς καθολικῆς κινήσεως τοῦ ὀνόματος διαλαμβάνωμεν. Her. E. 266. καθολικώτεροι κανόνες Theogn. 61, 26.

*) σύνθεσις μονήρης Sch. Dion. 954. σύνθετον μονῆρες Ep. Hom. 162. πάθος μονῆρες καὶ οὐδὲν αὐτῷ ὅμοιοιν Ep. Hom. 169. 342. — Serv. Aen. IV. 402: Farris: solum nomen est quod r geminet in genitivo. Monadicon ergo est sicut Sol. Item Cor Cordis solum in dis mittit genitivum. Item s geminat As Assis. Et haec carent exemplis. (Varro spricht so, X. 181 p. 590 Sp. si singularis est vocabuli series neque habet cum qua comparari possit, ut esse putant Caput, Capitis, Capiti, Capite.) — Nicht erstreckt sich bekanntlich Herodians Schrift auf das μονῆρες der Syntax; μονῆρές ἐστι τὸ εἰμί κατὰ τὴν σύνταξιν Ep. Hom. 148.

**) „Οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰςαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν." Das kann nur bedeuten: oder auch περὶ παθῶν, wo er dasselbe sagt. — Seine εἰςαγωγὴ citirt übrigens Apollonius Synt. 337, 11.

Ἡρωδιανοῦ ζητούμενα κατὰ πάσης κλίσεως ὀνόματος und περὶ κλίσεως ῥημάτων bei Cramer III, 246 gegeben ist, bei Hermann de em. gr. 301 als Ἡρ. περὶ ἡμαρτημένων λέξεων, in andern Handschriften (s. Cram.) heisst Ἡρ. τῶν ζητουμένων κατὰ κλίσιν παντὸς τοῦ λόγου μερῶν, unter dem Titel ζητούμενα τῶν μερῶν τοῦ λόγου E. M. 794, 38 angeführt, anderwärts in etwas veränderter Gestalt und mit ganz Fremdartigem vermehrt als ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ sich findet, wie es herausgegeben ist von Pierson hinter dem Möris. Weder ist die Sprache Herodianisch, noch sind jedenfalls die Sachen von ganz Unherodianischem frei, wie über πόρνων und πορνῶν 255 Cram. Was bei Cramer kurz vorher S. 228 steht als Ἡρωδιανοῦ περὶ παραγώγων γενικῶν ἀπὸ διαλέκτων ist nichts anderes als aus Choeroboskus zum Theodosius. *) Ein Blick zeigt, dass weder περὶ ἀριθμῶν bei Ald. und Steph. thes. noch περὶ στίχων τῆς λέξεως bei Villois. II. oder gar περὶ λέξεως τῶν στίχων, unter welchem Titel es jetzt hinter dem Tricha steht, noch περὶ αὐθυποτάκτων καὶ ἀνυποτάκτων Bekk. III, 1086, noch περὶ ἀκυρολογίας, woraus Bekker 1452 eine Probe giebt, Herodian sind, dessen Namen sie tragen eben so wenig die σχηματισμοὶ Ὁμηρικοί, welche im Sturz. Gudianum gegeben sind (s. Vorr. VI), oder die Stück- und Flickwerke über Barbarismus und Solöcismus (hinter Ammonius), die in einigen Handschriften auch Herodians Namen sich beigelegt. Die Schrift περὶ σχημάτων, jetzt bei Dindorf bei dem Joannes Alexandrinus und Walz ist wohl geschrieben und dürfte recht alt sein: gleichwohl werden die Anstände gegen Herodian hinreichend sich rechtfertigen. Jetzt bemerke ich, dass Herodian schwerlich das ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι so beurtheilte, wie hier geschieht (s. Apollon. pron. 39, 140), gewiss nicht in τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, wie es hier geschieht S. 60, ἦν als den Singular nach σχῆμα Πινδαρικόν annahm, sondern als Pluralform, wie sich aus μον. λ. 44 ergiebt.

Ueber die ächten Schriften habe ich noch zwei Bemerkungen nachzutragen. Ich habe angeführt περὶ τοῦ ὕδωρ μονόβιβλον aus Choer. 118. a. Dort wird man aber finden περὶ τοῦ ἡδὺ ὕδωρ μονόβιβλον. Wie man einen solchen Titel etwa erklären könnte, wüsste ich wohl und werde es thun, wenn dasselbe Citat sich wiederfinden wird: bis dahin halte ich ἡδύ für eine Dittographie aus ὕδωρ, und verstehe

---

*) Was Cramer herausgegeben IV. 170 als Anonymi grammaticalia Excerpta e. cod. Barocc., ist von S. 170—215 sogleich erkennbar als ein Auszug aus Choeroboscus.

dasselbe unter dem μονόβιβλον, auf das Choerob. 184. a (Et. M. 491, 35) verweist: . . λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν μονοβίβλῳ αὐτοῦ ὅτι τὰ εἰς αρ οὐδέτερα παραλήγόμενα τῷ ω ἄκλιτά εἰσι, βῶμαρ . . μῶκαρ . . νῶκαρ. — Die meisten und sehr zahlreichen Fragmente der Schrift περὶ παθῶν sind im E. M. enthalten. In demselben werden aber auch häufige Fragmente gelesen blos mit dem Citat περὶ παθῶν. Ist darunter immer Herodians Schrift zu verstehen, und war die Schrift, die der Etymolog als Herodians πάθη vor sich hatte, ächt? Beides ist zu bejahen: nur war die Schrift in der Form verkürzt, freilich sehr ungleich in verschiedenen Artikeln, in vielen sehr stark: hatte auch unherodianische, ja byzantinisch kindische Wendungen von dem Epitomator angenommen, der sich bisweilen gar nicht verbirgt. Dann aber spricht Herodian selbst auch wieder deutlich, oder Kunstausdrücke ihm eigenthümlich kommen plötzlich zum Vorschein; und die Sachen bewähren sich und oft bis zu speciellster Uebereinstimmung mit den erhaltenen Schriften.

Wie nun die Epimerismen?

3. Die obige Stelle hat gezeigt, dass μερίζειν und μερισμός vorzugsweise gesagt wurde von der Theilung des Sprachstoffs in die Redetheile und Vertheilung unter sie. Damit übereinstimmend spricht Apollonius de adv. 554, 26 so: καὶ περὶ τοῦ ἄνεῳ δὲ διαφορά τις κατὰ τὸν μερισμὸν εἰσήγετο πρὸς ἐνίων, ὡς εἴη μᾶλλον ὄνομα πληθυντικὸν Ἀττικῶς κεκλιμένον. Synt. 109, 18: οὐ γὰρ μᾶλλον αἱ φωναὶ ἐπικρατοῦσι κατὰ τοὺς μερισμοὺς ὡς τὰ ἐξ αὐτῶν σημαινόμενα (vgl. Z. 7). Aus der Bedeutung der Classificirung geht es in den Begriff der Rede- oder Wortclasse selbst über: in einzelnen Stellen schwankt man zwischen dem einen und andern: in vielen ganz deutlich. Ap. adv. 555, 28 ἔστι μέντοι γε ἐπικρῖναι τὸ σχῆμα τῷ τοῦ ὀνόματος μερισμῷ. Synt. 238, 2 ἀλλ' ἐκεῖνο ἦν ἀληθὲς ὡς τὰ προςλαβόντα τὴν αὔξησιν ῥήματος μερισμὸν ὑπαγορεύει. Adv. 531, 15 ἀλλ' ἐκεῖνό τις εἴποι ἄν, ὡς κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον περιγεγράψεται τοῦ κατὰ τὰ ἐπιῤῥήματα μερισμοῦ τὸ οἴμοι. Adv. 592 οἴκον δέ, ἀγρὸν δέ σύνταξιν ἔχει τὴν ἐπιῤῥηματικήν, οὐ μὴν μερισμὸν τὸν κατὰ τὰ ἐπιῤῥήματα. (Und auch wohl in der schwierigen Stelle Synt. 334, 16 οὐκ ἐπειδὴ ἐκ παραθέσεώς φαμεν τὰ τοιαῦτα μόρια (wie οἴκον δέ, ἀγρόν δέ, εἰς ὅ u. a.) συνίστασθαι, πάντως καὶ κατὰ τὸν μερισμὸν τῶν μερῶν τοῦ λόγου τῆς συντάξεως ἀποστήσεται, καθάπερ γε καὶ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου οὐ συντάξεως ἀποστήσεται τῷ παραλόγῳ τῶν εἰρημένων (? ἐγκειμένων) φωνῶν. δύο μέρη λόγου ἐστί, τῇ μέντοι ἐξ ἑκατέρας συνόδῳ ἕν τι παρυφίσταται.) — Synt. 48, 9 οὐκ εἰς τὸν αὐτὸν μερισμὸν παταστήσεται. 48, 2 ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδέαν τοῦ μερισμοῦ παρα-

λαμβάνεται. (εἰς ταὐτὸν εἶδος παραλαμβάνεσθαι heisst es Coni. 498.) 48, 5 ἡ ταυτότης τοῦ μερισμοῦ. 109, 4 καταστήσεται εἰς τὸν ἴδιον μερισμόν. 48, 1 μερισμὸς τῆς ἐννοίας Begriffsclasse oder Rangirung nach dem Begriff. Auch von Unterabtheilungen der Redetheile: Synt. 236, 20 καὶ ἕνεκα τούτου ἀποστήσεται τοῦ μερισμοῦ τῶν ἀπαρεμφάτων, οὐ μὴν πάλιν ὑποταγήσεται τοῖς λοιποῖς ῥήμασι. (Epim. H. 264 λαός ὄνομα προσηγορικόν· ὁ μερισμὸς αὐτοῦ περιληπτικός). — So könnte man 538, 15 καὶ ἔστι γε ἀφορμὴ πλείστη ὑπὲρ τοῦ κατατάσσεσθαι αὐτὰ εἰς τὸν τῶν ἐπιῤῥημάτων ἀριθμόν richtig sagen μερισμόν: ohne es ändern zu wollen, Adv. 599 ταύτῃ δὲ τῇ συντάξει εἰς τὸν λόγον τῶν ἀντωνυμιῶν καταριθμηθῆναι χρή.

Es hat aber μερισμὸς auch noch eine andere Bedeutung, die uns hier angeht. Es kann in einem vorliegenden Satze zweifelhaft werden, ob ein gewisser Theil desselben zu einem Worte zu verbinden oder in mehrere zu trennen sei, ob es ein Satztheil oder mehrere Satztheile sind*). Z. B. ὅδε, ἐμαυτον: und man wird sich sogleich an eine Menge Fälle erinnern, wo es auch den gelehrtesten Grammatikern Aufgabe war, über den μερισμός in diesem Sinne — denn auch dieses heisst nun so — zu entscheiden. Man lese Ep. H. 398 τῷδε Μέγης ἐπόρουσε. δύο μέρη λόγου ἐστί. ἔστι δὲ καὶ ἓν τῷδε, καὶ ὁ αὐτὸς τόνος. ἐν μὲν οὖν τῇ εὐθείᾳ καὶ αἰτιατικῇ ὁ τόνος διαστέλλει, ἐν δὲ τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ οὐκέτι. „Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει“ ἓν μέρος λόγου, ὀξεῖα γάρ. ὧδε ἐκ τοῦ τόνου ἐνοήσαμεν τὸν μερισμόν· „ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα“ μέρη δύο λόγου ἐκ τοῦ τόνου. In diesem Sinne scheint mir das Wort bei Apollonius zu stehen Synt. 340, 2 (wo übrigens 3 πρόθεσιν statt παράθεσιν zu schreiben ist). 140, 11. 23, 8 (ὁ μερισμὸς τοῦ λόγου). Und dasselbe ἐπιμερισμός 340, 17. Aber μερισμός kommt wieder in folgender in Ausdruck und Sache für uns wichtigen Stelle des Sext. Emp. adv. gramm. I, 7 Ende und 8. Ἔστω δὲ νῦν καὶ ὁ λόγος καὶ μέρη τούτου ὁπόσα θέλουσιν οἱ γραμματικοὶ ὑπάρχειν. ἀλλ' εἰπάτωσάν γε ἡμῖν πῶς τὸν λόγον διαμερίζουσιν (Vratisl. und Ciz. μερίζουσιν). Ἐπεὶ γὰρ τὸν μερισμὸν τὸν τῶν μέτρων ἐν δυσὶ μάλιστα τοῖς ἀναγκαιοτάτοις κεῖσθαι συμβέβηκεν, ἔν τε τῷ βαίνειν, τουτέστι τῇ εἰς τοὺς πόδας διανομῇ, καὶ ἐν τῇ εἰς τὰ τοῦ λόγου μέρη διαιρέσει, ἀκόλουθον μὲν ἂν ἦν τοῖς τελέως πρὸς αὐτοὺς ἀντιλέγουσιν ἑκάτερον κινεῖν, τόν τε τρόπον τοῦ βαίνειν, σκελίσαντας αὐτῶν ἅπαντας οἷς βαίνουσι πόδας ὡς ἀνυ-

*) Vgl. οὐκ εἰσὶν οὖν μέρη λόγου ἀλλὰ μέρη λέξεως (τῶνδεων bei Alcaeus) Ep. Hom. 253.

πάρκτους· καὶ ἔτι τὸν τρόπον τῆς τῶν τοῦ λόγου μερῶν διανομῆς, δείξαντας τὸ ἀδύνατον τῆς διαιρέσεως. Doch über die Versfüsse wird anderswo die Rede sein; das lasse ich jetzt. περὶ δὲ τῆς διαιρέσεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν σκεψώμεθα. Ὁ οὖν μερίζων τινὰ στίχον τὰ μὲν ἀφαιρεῖ, τὰ δὲ προστίθησι. καὶ ἀφαιρεῖ μὲν τὸ μῆνιν εἰ τύχοι χωρίζων τοῦ παντὸς στίχου καὶ πάλιν τὸ ἄειδε καὶ τὰ λοιπὰ μέρη· προστίθησι δὲ τοῖς κατὰ συναλοιφὴν ἐκφερομένοις, οἷον τῷ αἷμ' ἐμέων τὸ α, τὸ γὰρ πλῆρες ἦν αἷμα ἐμέων, καὶ πάλιν τῷ βῆ δ' ἀκέων τὸ ε, κατὰ γὰρ ἐκπλήρωσιν οὕτως εἶχε· βῆ δὲ ἀκέων. Μηδενὸς μέντοι μήτε ἀφαιρεῖσθαι δυναμένου ἀπό τινος μήτε προστίθεσθαί τινι πεφυκότος, ἀδύνατος γίνεται ὁ κατὰ γραμματικοὺς μερισμός. Man vergleiche noch unten §. 164 εἰ οὖν μήτε ὅλον στίχον ἀπὸ στίχου δυνατὸν μερίζειν μήτε μέρος στίχου ἀπὸ μέρους . . . ἀδύνατος τῷ γραμματικῷ ὁ μερισμός. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ τὰς συλλειπτικῶς ἐκφερομένας λέξεις τινῶν πρόσθεσις οὐκ ἔσται. καὶ τοῦτ' ἔσται σαφές, ἂν μὴ ἐπὶ συλλαβῶν ἢ στοιχείων χειρίζηται ὁ λόγος, ὧν μάλιστα τὰς προσθέσεις ἐν τοῖς μερισμοῖς ποιοῦνται οἱ γραμματικοί, ἀλλ' ἐπὶ ὅλων λέξεων. u. s. w.

Das ist doch offenbar eine Beschreibung von dem Geschäft des ἐπιμερισμός oder wie es bei den Byzantinern hiess σχέδος. Zerlegung eines Satzes oder, da besonders in älterer Zeit Dichter dazu genommen wurden, des Verses*) in die Füsse und Satztheile, so wie wirs in Priscian über die zwölf ersten Verse der Aeneide, worauf die Beschreibung des Sextus sehr gut passt, uud nur mit zeitgemäss verändertem Charakter in den spätbyzantinischen Schedographien, z. B. des Moschopulus, sehen. Der Zweck war Einübung der Grammatik, daher das Sachliche vernachlässigt, durch Zerlegung in die Satztheile, was das erste sein musste und so lange man sich ungetrennt geschriebener Exemplare bediente, schon mit manchen Schwierigkeiten verbunden war, zumal wo Synalöphe die Wörter unkenntlich und zweideutig machte. Dann musste genau angegeben werden, nicht nur was für ein Redetheil jedes im Allgemeinen war, und warum, mit der Definition, sondern auch welches εἶδος, γένος, σχῆμα, ἀριθμός, πτῶσις, und so fort, nebst den Definitionen (wobei man an das Schema der zu Grunde gelegten Grammatik des Dionysius erinnert wird). Auch in Cramers Homerischen Epimerismen ist dieser Charakter noch mehr-

*) Daher die Art sich auszudrücken Ἡρ. ἐν τῷ βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε ἐπιμερισμῷ φησί Schol. Av. 877. Ἐν δὲ ἐπιμερισμῷ τοῦ μῆνιν ἄειδε θεά φησί (Didym.) Schol. δ, 797.

mals übrig geblieben, z. B. 145 ἔστωρ ὄνομα προσηγορικὸν ἁπλοῦν ἀρσενικὸν τῷ εἴδει ῥηματικόν. 147 ἔστιν, ῥῆμα ὁριστικὸν ἐνεργητικὸν ἁπλοῦν χρόνου ἐνεστῶτος συζυγίας πρώτης τῶν εἰς μι προσώπου τρίτου. 178. ἑσπέριος ὄνομα ἐπιθετικὸν κτητικὸν ἀρσενικὸν παρασύνθετον πτώσεως εὐθείας, παρὰ τὸ ἕσπερος. 153 ἕσπετο, ποίου εἴδους τοῦ πλεονασμοῦ; παρεμπτώσεως. καὶ τί ἐστι παρέμπτωσις; πλεονασμὸς συμφώνου κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβάς, οἷον πόλις πτόλις, ἕπετο ἕσπετο.

Daran knüpfte sich theils bequem, theils aber auch aus unmittelbarem Bedürfniss die Herleitung nebst Orthographie und Angabe der Wortbedeutung, zwei Punkte, die, jemehr diese Uebungen mit Fremden getrieben wurden und als die altgriechische Sprache endlich gar nur Schriftsprache war, immer wichtiger wurden. Die Orthographie wird in den Schedographien ausserordentlich überwiegend nnd immer mehr für praktisches Behalten eingerichtet. Wie man denn auch im Uebungsstoff von alten Dichtern auf selbst gefertigte Zettelchen zu diesem Zweck (von denen einige stehend wurden) oder eine Fabel herunterkam.

Aus der ursprünglichen Uebung mit Schülern in dieser Art entstand eine Schriftstellerei. Der Grammatiker schrieb solche Epimerismen als Beispiel und zur Selbstbelehrung. Aus dem Ursprung beim Unterricht behielt man oft die Form in Frage und Antwort bei: nichts aber ist natürlicher, als dass man sie auch fallen liess. Eben so, war in der Sache schon in der Schule die Accuratesse, mit welcher man Wort vor Wort behandelte, nicht immer dieselbe, noch der Kreis dessen, was der oder jener Lehrer noch heranzog, so brauchte sich bei der Schriftstellerei natürlich noch weniger ein jeder in gleichen Grenzen zu halten: ja es liess sich das auch zu einem lehrreichen grammatischen Commentar machen, wie ihn die Zeiten nun mochten, für profane und heilige Schriften, und da, je mehr man aus dem Elementaren herausging, man nicht jedes Wort wiederholen mochte, so entstand der natürliche Gedanke, Epimerismen alphabetisch zu schreiben.*)

---

*) Dabei ging das Wort ἐπιμερισμός und ἐπιμερίζειν immer mehr in die Bedeutung einer analysirenden Erörterung über, so dass man endlich nicht blos mehr sagen konnte ἐπιμερισμοὶ Ὁμήρου u. dgl., sondern mit dem Genitiv des grammatischen Objekts. Im Tricha beginnt Σύνοψις τῶν ἐννέα μέτρων, dann folgt S. 4 ἐπιμερισμοὶ τῶν ἐννέα μέτρων. Die Boissonadischen falschen Herodian-Epimerismen führen schwerlich ihren vollständigen Titel, welcher wohl war ἐπιμερισμοὶ τῶν ἀντιστοίχων.

Hienach möchte ich zuvörderst von denen, die vollständigerer Sammlungen versichert sind, belehrt sein, ob zu Herodians Zeit schon der Name ἐπιμερισμός herrschend genug war, dass man die Bücher so benannt hätte. Nach dem, was uns vorlag, war, wie zu Apollonius, so noch zu Sextus Zeit μερισμός weit vorherrschend. Ja man möchte sogar glauben, dass Bücher der Art erst geschrieben wurden, als ἐπιμερισμός schon vorherrschend geworden war (denn von μερισμοί betitelten Schriften dieses Inhalts hat man doch wohl überhaupt nichts gehört) und dass Sextus auch in seiner Kritik blos an dasjenige denkt, was die Grammatiker in den Schulen trieben. Und für welches Publikum schrieb wohl Herodian Epimerismen? Freilich wenn schon Didymus, der grosse Commentator, schrieb ἐπιμερισμὸν τοῦ μῆνιν ἄειδε θεά!! Wohl aber mögen gerade verhältnissmässig ziemlich früh Epimerismen geschrieben sein, wo man den Stoff aus Herodianischen Schriften hernahm. Und dass es solche Epimerismen gab (doch wohl Homerische?) bin ich aus den Ueberbleibseln geneigt zu glauben.

IV.

De Asclepiade Myrleano.

1. Heynius ad Apollodor. p. 1053 cum hoc Suidae loco uteretur „Ἀπολλόδωρος Ἀσκληπιάδου, εἷς τῶν Παναιτίου τοῦ Ῥοδίου φιλοσόφου καὶ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν", non dubitavit Asclepiadis nomini haecce adscribere: „seu filius seu discipulus: ita forte Asclepiades est Myrleanus e Bithynia grammaticus". Quod tam crasso est filo, ut ne commemoratione quidem dignum videretur, nisi Werferus hoc se errore implicari passus esset (Asclep. Trag. reliqu. in Act. phil. Mon. T. II. p. 547), vir diligens et de Asclepiadis egregie meritus, ut tamen de Myrleano quid sciri posset quid non denuo quaerendum fuerit. Quid enim dicit Suidas? Apollodorum patrem habuisse nomine Asclepiadem: neque vero de discipulo dixit nec de Myrleano neque omnino hunc Asclepiadem ullo suo merito insignem vel litteris clarum fuisse sumere licet. Quasi vero Ἰλλεὺς ille vel Σιλλεύς pater Apollonii, vel Aristarchi pater filio cognominis, vel Eratosthenis sive ille Aglaus sive Ambrosius fuit, vel tot alii grammaticorum patres ipsi quoque illustres essent aut tale quid in singulis suspicari non esset admodum ridiculum. Discipulum vero cum Suidas Ἀπολλόδωρος Ἀσκληπιάδου dixit non magis intelligi voluit, quam cum Ἐρατοσθένης Ἀγλαοῦ vel Διονύσιος Ἀλεξάνδρου vel Πλάτων Ἀρίστωνος vel quid non scribebat. Meminimus eundem errorem et in eodem quidem nomine nobis alibi notandum fuisse: „Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου γραμματικός" inquit Stephanus s. Κοτυάειον et discipulum intelligi placuit Berkelio. Sed hoc, in quod

casu incidi, alio etiam modo ad Asclepiadem nostrum facere video. Quod simul monebo. Scilicet in E. M. s. δίκροος legitur: Ἀλέξανδρος δὲ ὅτι Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ ί τῶν παντοδαπῶν παρὰ τὸ κόρος — Hoc mihi olim transpositione sanandum videbatur, ut Alexandrum ad Asclepiadem aliquem grammaticum recurrisse putarem. Meinekins vero Anal. Alex. p. 16 hoc ita emendat: Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Ἀσκληπιάδου. Citari quidem non solet ita sed ὁ Κοτιαεύς. Attamen Meinekii emendatio admittenda erit. Nam quod in Et. M. s. ἄχνη p. 181 ita scriptum est Ἀλεξανδρεὺς δὲ ὅτι Ἀσκληπιὸς λέγει αὐτὴν παρὰ τὴν ἄξω μέλλοντα εἶναι, id Gudianum exhibet Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Ἀκληπιάδου. Commodum erit eadem opera Asclepiadis nomen exemisse ex Et. M. 157, 33: quo in loco depravato Ἀσκληπιάδην omnino non fuisse puto, sed Ἀσπληδόνα.

Sed illud Suidae testimonium, ut nullum est, sic abiicimus. Idem vero faciendum, quamvis molestius feramus, alio Suidae loco, eo ipso, in quo dedita opera de Myrleano Asclepiade grammatico expositum est. Is locus est: Ἀσκληπιάδης Διοτίμου Μυρλεανός. πόλις δέ ἐστι Βιθυνία ἡ νῦν Ἀπάμεια καλουμένη. τὸ δὲ ἄνωθεν γένος ἦν Νικαεύς. γραμματικός. μαθητὴς Ἀπολλωνίου. γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀττάλου καὶ Εὐμενοῦς τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλέων. ἔγραψε φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά. ἐπαίδευσε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου. καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τοῦ δ' Πτολεμαίου νέος διέτριψεν. ἔγραψε πολλά.

Dura conditio quod in tanta testimoniorum inopia vel quae aliquid indicii habere videantur aspernari cogimur. Etenim confirmandum est in illis Suidae verbis nihil inesse sani, atque de multis Asclepiadis quae scripta erant nunc ita confusa et commixta esse omnia, nullum ut inquirenti usum praebere possint. Et certe non in unum hominem quae apud Suidam sunt cadere posse, complures viderunt, ex antiquioribus etiam, ut Jonsius et Vossius, quamquam non offenderunt alii, ut Pinedo et Holstenius ad Stephanum: postquam idem denuo monitum a Werfero p. 554 non debebat Weicherto accidere (Leben und Ged. des Apollon. p. 151) ut sine suspicione transiret. An, ut ne de temporibus quidem quaeras, haec ipsa concinunt, ἔγραψε φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά, tum aliquot versibus interiectis ἔγραψε πολλά? Quod ipsum deterrere debebat Clintonem, ne exemtis verbis ἐπαίδευσε δὲ καὶ usque ad μεγάλου reliqua constare putaret. Tam instabili vero coniectura duos Asclepiades Myrleanos (v. ad annum 196 et in appendice de Graecis scriptoribus 108 et 173), seniorem et iuniorem, in fastos rettulisse nefas. Nam illum alterum quoque, quem in ver-

bis ἐπαίδευσε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου agnovit, Myrleanum esse voluit: quasi hoc arte et ratione verisimilius esset quam non esse. Nec docuit, cum frequentissime apud veteres Asclepiadem Myrleanum, nihil ultra legamus, quo opinor epitheto ab aliis distingueretur, quo tandem insigni utrosque Myrleanos distinxerint. Sed ad Werferum redeamus. Is igitur, postquam Asclepiadis cuiusdam Alexandrini ex Schol. Aristoph. Nub. 37 mentionem fecerat, „eundem, inquit, intellexisse mihi videtur Suidas in lexico s. v. Ἀσκληπιάδης, qui posteaquam breviter de Asclepiade illo Myrleano exposuit, ita pergit (intercidisse autem nonnulla ab initio apparet) ἐπαίδευσε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τοῦ δ΄ Πτολεμαίου νέος διέτριψεν. ἔγραψε πολλά." Sed ne haec quidem inter se coniungi vel conciliari possunt. Nam si quis vel supremo anno quarti Ptolemaei decem si placet annos natus Alexandriae commoratus sit, eum etiamsi anno natali Pompeii Magni Romam advenisse statueris, iam tum invenies annorum fuisse centum et novem. Videndum igitur possitne alia pars Suidae verborum cum minore offensione connecti, ita fortasse: γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀττάλου καὶ Εὐμενοῦς τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλέων. ἔγραψε φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά. ἐπαίδευσε δὲ καὶ ἐς Ῥώμην ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου. Hic quoque quantum vix ac profecto ne vix quidem potest concedamus: moratus sit is, de quo apud Suidam sermonem esse fingimus, ut sub Eumene et Attalo fuisse dici possit, anno eo Pergami, quo Attalus II. secundo Eumeni successit, 158 a. Ch., atque is tum annorum viginti fuerit: Romam vero accesserit quo tempore primum Sullae honoribus Pompeii gloriola accrescere coepit, anno aetatis eius vigesimo tertio: iam asside ad calculos, invenies Asclepiadem hunc Romam commigrasse, cum quinque et nonaginta annorum senex esset.

Ergo in hoc Suidae loco idem factum, quod saepe in hoc libro exploratum constat, et in ipsa grammaticorum historia illustrissimis quibusdam exemplis. Non uti licet tam depravato et distorto testimonio: firmiora circumspicienda.

2. Eorum, qui ad nos pervenerunt, primus Myrleano usus invenitur Parthenius Nicaeensis, qui in amatorio opere narrationem tricesimam quintam ex Asclepiadis Myrleani Bithyniacis derivavit. Parthenii natales probabiliter Meinekius ad annum fere nonagesimum tertium a. Ch. rettulit (p. 257). Is uti Virgilio operam suam navavit in Graecis, ita Cornelio Gallo: huic enim excerpta illa de amoribus in suum usum facta transmisit, quippe cui haec quam maxime accommodata fore putaret, unde quaedam ex hoc genere a poetis

breviter narrata perspiceret peteretque ipse quae versuum ornatu indueret. Cornelius Gallus natus anno a. Ch. 69 (hic enim verior videtur quam qui ferri solet 66, v. Voelcker de Gallo p. 17), obiit voluntaria morte aetatis suae anno quadragesimo tertio, a. Ch. 26. Cirim certe iam anno aetatis suae vigesimo quinto scripserat, anno aetatis trigesimo, a. Ch. 39, cum Virgilius eclogam sextam scripsit, carminibus in Graecis fabulis versatis clarus fuit, duobus annis post, cum ecloga Virgilii decima sripta, illud opus, quo maximam gloriam nactus est, elegias de Lycoride sua, certe iam coeperat condere (V. Vossium ad Virgil. et Voelckerum). Ponamus (fortasse non improbabile videbitur prius factum) illo anno librum missum esse, 39. Tum igitur Myrleani Bithyniaca edita et Romae nota fuere. Inter priores eius opera hoc fuisse, cum adhuc in patria commoraretur, vix dubitari potest. Scripserit anno aetatis vigesimo quinto. Nullo igitur modo potest natus fuisse post a. Ch. 64: immo aliquot certe annis ante. Neque enim eodem anno quo scriptus iam Romae excerptus fuerit, et vero Parthenius non tum scripsit, sed antea hos commentarios in suos usus confecerat. Nitor autem in illa epistola, de qua Meinekium, virum carissimum, suspiciosius locutum esse video, quia mihi quidem suspicionis indicia non patent, modo scabra quaedam emendatione ut mihi videtur necessaria tollantur.

Παρθένιος Κορνηλίῳ Γάλλῳ χαίρειν. Μάλιστά σοι δοκῶν ἁρμόττειν, Κορνήλιε Γάλλε, τὴν ἄθροισιν τῶν ἐρωτικῶν παθημάτων ἀναλεξάμενος ὡς ὅτι μάλιστα ἐν βραχυτάτοις ἀπέσταλκα· τὰ γὰρ παρά τισι τῶν ποιητῶν κείμενα, τούτων μὴ αὐτοτελῶς λελεγμένων, κατανοήσεις ἐκ τῶνδε τὰ πλεῖστα, αὐτῷ τε σοὶ παρέσται εἰς ἔπη καὶ ἐλεγείας ἀνάγειν τὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἁρμόδια διὰ τὸ μὴ παρεῖναι τὸ περιττὸν αὐτοῖς, ὃ δὴ σὺ μετέρχῃ, χεῖρον περὶ αὐτῶν ἐνενοήθης. οἱονεὶ γὰρ ὑπομνηματίων τρόπον αὐτὰ συνελεξάμεθα, καὶ σοὶ νυνὶ τὴν χρῆσιν ὁμοίαν, ὡς ἔοικε, παρέξεται.

Duobus locis haec oratio ferri non potest. Alterum non dubitamus ita corrigere: ἁρμόδια. μηδὲ διὰ τὸ μὴ παρεῖναι τὸ περιττὸν αὐτοῖς, ὃ δὴ σὺ μετέρχῃ, χεῖρον περὶ αὐτῶν ἐννοηθῇς. In altero, ubi genitivis illis absolutis τούτων — λελεγμένων offendimur, fortasse sufficiet rescripsisse τὰ γὰρ παρά τισι τῶν ποιητῶν κείμενα τούτων, μὴ αὐτοτελῶς λελεγμένα, κατανοήσεις — „Quae horum παθημάτων apud poetas quosdam exstant non dedita opera (sed παρέργως) narrata, ex his commentariis cognosces.“ Et in hanc quidem sententiam scripta fuisse vix dubium.

Sed ad Myrleani aetatem ut redeamus, vidimus quo fere tempore necessario prior fuerit: quo posterior colligitur

ex amplo, qaod apud Athenaeum servatum est, fragmento ex Myrleani libro de poculo Nostoreo, XI. p. 488. a — 493 f. Ibi praeter veteres multis utitur recentiorum testimoniis: citantur Myro Byzantia, Sosibius, Aratus, Simmias, Posidippus *), — Aristarchus et Crates criticus, — Dionysius Thrax et Promathidas. Tum Apellen quendam toreuten commemorat, sibi aequalem: de cuius aetate aliunde non constat. Sed ex illis scriptoribus prior pars sub secundo Ptolemaeo fuit, Aristarchus et Crates sub sexto Ptolemaeo floruerunt, Aristarchi discipulus Dionysius Thrax (489 a. 492. a.), eique aequalis vel paulo posterior Promathidas Heracleota **).

Floruit igitur primo a. Ch. n. saeculo ita ut certe natales ante annum septuagesimum ponendi sint.

3. Natum hunc grammaticum Myrleae esse mihi in Suidae verbis inesse videtur: qui cum contra ponit τὸ δὲ ἄνωθεν γένος ἦν Νικαεύς, haudquaquam simplici τὸ δὲ γένος contentus, ipsum non tantum civem Myrleanum sed ibi natum dicere opinabar: patres quidem vel proavos olim ex Nicaea Myrleam sedem transtulisse. Comparaveram haec, quibus idem significari opinabar. Vit. Soph. ἀπιστητέον δὲ καὶ τῷ Ἴστρῳ φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Ἀθηναῖον ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι· εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλὴν Ἴστρου

---

*) Videtur sub nomine σωρός epigrammatum librum edidisse, eum autem deinde retractasse, et ipsum titulum (irrisum fortasse) induxisse, ita ut postea haec recentior editio, quae simpliciter Ποσ. ἐπιγράμματα inscribebatur, vulgo ferretur, ille σωρός rarius inveniretur. Haec mihi inesse videntur in schol. Ven. A, 101. — Titulum illum reddideris „Schütte", qui melioris certe ominis fuit quam quod nos ausum vidimus „Schutt".

**) Id ex hoc loco certissimum est: Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ ἐν Ῥόδῳ λέγεται τὴν Νεστορίδα κατασκευάσαι τῶν μαθητῶν αὐτῷ συνενεγκάντων τἀργύριον. ὅπερ Προμαθίδας ὁ Ἡρακλεώτης ἐξηγούμενος τὴν κατὰ Διονύσιον διάταξίν φησι. Attendit hoc Meinekius An. Al. 389, non attenderat Weichertus (de Apollonio p. 251), ad primorum eum Ptolemaeorum tempora referens. Nec potest sane ab eo Apollonius Rhodius quidquam mutuatus esse, et quo id uno loco ponitur in scholiis ad II, 911, in eo error est vel eorum qui haec scripserunt, vel, quod potius crediderim, qui descripserunt. In scholiis vulgatis erat: τὴν δὲ περὶ Σθενέλου ἱστορίαν ἔλαβε παρὰ Προμαθίδα, τὰ δὲ περὶ τοῦ εἰδώλου αὐτὸς ἔπλασε. Facile putaveris fuisse ἔλαβε παρὰ . . . ἔστι καὶ παρὰ Προμαθίδᾳ: quamquam qui Parisinum exemplum scripsit iam depravatum invenit: in hoc enim est: τὰ μὲν οὖν περὶ τοῦ Σθενέλου τάφου παρὰ Προμαθίδα ἔλαβε, τὰ δὲ cet.

παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τοῦτ' ἔστιν εὑρεῖν. Diog. La. VI, 101 τρίτος Μένιππος Στρατονικεύς, Κὰρ τὸ ἀνέκαθεν. Pausan. II, 37, 2 ὃ δὲ ἤκουσα ἐπὶ τῇ καρδίᾳ γεγράφθαι τῇ πεπονημένῃ τοῦ ὀρειχάλκου . . . Ἀῤῥιφῶν εὗρε, τὸ μὲν ἀνέκαθεν Τριχωνιεὺς τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ, τὸ δὲ ἐφ' ἡμῶν Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος. Suid. Ἡρακλείδης Εὔφρονος φιλόσοφος Ἡρακλείας τῆς Πόντου, τὸ δὲ γένος ἄνωθεν ἀπὸ Δάμιδος ἑνὸς τῶν ἡγησαμένων τῆς εἰς Ἡράκλειαν ἐκ Θηβῶν ἀποικίας. Id. Θέων σοφιστὴς λόγων ῥητορικῶν, γεγονὼς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Μαρκέλλης τό γε ἀνέκαθεν, τὸ δὲ ἐξ ὑπογόνου πατρόθεν ἀπὸ Ἐκδικίου διδασκάλου καὶ τούτου τέχνης ῥητορικῆς*.) — Stephano autem Byzantino s. Νίκαια: ἐξ αὐτῆς Ἰσόγονος καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Παρθένιος καὶ Ἀπολλόδωρος καὶ Ἐπιθέρσης ὁ γραμματικός, unde doctissimi viri grammaticum nostrum Nicaeae natum putabant (v. Mein. Parthen. 256.), alium significari putabam. Quid enim obstat quo minus in tot Asclepiadis philosophis, grammaticis, medicis, historicis**) Nicaea aliquem oriundum fuisse putemus a Myrleano diversum? — Bithyniam urbem praeter Suidam testatur Steph. Byz. Μύρλεια πόλις Βιθυνίας ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια — ὁ πολίτης Μυρλεανός, ὡς Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς ἀναγράφεται. Neque dubito quin apud Strabonem, ubi illustres Bithynos recenset (XII. p. 566), ejusdem mentionem fuisse recte suspicatus sit Werferus: qui locus nunc labem contraxit: Ἄνδρες δ' ἀξιόλογοι κατὰ παιδείαν γεγόνασιν ἐν τῇ Βιθυνίᾳ Ξενοκράτης τε ὁ φιλόσοφος καὶ Διονύσιος ὁ διαλεκτικὸς καὶ Ἵππαρχος καὶ Θεοδόσιος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μαθηματικοὶ Κλεοφάνης τε ῥήτωρ ὁ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης τε ἰατρὸς ὁ Προυσιεύς. Quae sic fere scribenda erunt (etenim Werferi emendatio, p. 551, cum recta loquendi ratione non constat): Κλεοφάνης (vel potius Κλεοχάρης, v. Ruhnken. ad Rutil. p. 5) τε ῥήτωρ ὅ τε Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης γραμματικὸς ἰατρός τε ὁ Προυσιεύς. Eustathius cum dixit p. 869, 44 Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἤγουν ὁ ἐκ τῆς Φρυγιακῆς Μυρλείας τῆς νῦν Ἀπαμείας aut erravit aut ex alia pependit provinciarum divisione. — Myrleanus hic grammaticus dicitur, ubicunque cognomentum additur: cum popularis eius, illustris ille me-

*) De Simonide Amorgino, Samo qui ipse Amorgum migravit, sic: ἦν δὲ τὸ ἐξαρχῆς Σάμιος, ἐν δὲ τῷ ἀποικισμῷ τῆς Ἀμοργοῦ ἐστάλη καὶ αὐτὸς ἡγεμὼν ὑπὸ Σαμίων.

**) Arrian exp. Al. VII, 15 Ἄριστος δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Ῥωμαίους λέγουσιν ὅτι ἐπρέσβευσαν — Ex hoc uno loco apud Sancrucium exam. crit. p. 63 inter rerum Alexandri scriptores (et quidem inter eos qui nomine tenus noti sint) habes Asclepiadem Myrleanum.

dicus, et Prusensis et saepius etiam Bithyni cognomine significetur: v. Gumpert Asclepiadis Bithyni fragmenta p. 14.

4. Qua disciplina usus sit Myrleanus grammaticus ignotum. Quod Crateteum prodit colorem, uti apparebit, inde vix certi aliquid efficias. Etenim sic se res habet: uti homines omni tempore etiam sine disciplina et contra disciplinam aut Stoici fuerunt aut Epicurei, sic grammatici aut Aristarchei aut Cratetei, Aristarchei quos summus olim iudex sibi contra statuet, Crateteorum duplex genus, qui a dextra statuentur et astuti qui a sinistra. — Cratetem ipsum non leniter tangit ap. Athen. 490. e: ubi in Homericis versibus quae dicantur πέλειαι Jovi patri ambrosiam afferre Pleiadas esse intelligendas exponit. Ibi „πρώτη δὲ inquit Μυρὼ ἡ Βυζαντία καλῶς ἐδέξατο τὸν νοῦν τῶν Ὁμήρου ποιημάτων (horum versuum), ἐν τῇ Μνημοσύνῃ ἐπιγραφομένῃ φάσκουσα τὴν ἀμβροσίαν τῷ Διὶ τὰς Πλειάδας κομίζειν. Κράτης δὲ ὁ κριτικὸς σφετερισάμενος αὐτῆς τὴν δόξαν ὡς ἴδιον ἐκφέρει τὸν λόγον."

Ubi artem professus, ne Oedipus quidem resolveret, nisi locuplete teste constaret, hunc Bithynum in ultima Hispania apud Turditanos literas docuisse. Strab. III. p. 157 καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἀνὴρ ἐν τῇ Τουρδητανίᾳ παιδεύσας τὰ γραμματικὰ καὶ περιήγησίν τινα τῶν ἐθνῶν ἐκδεδωκὼς τῶν ταύτῃ. — Abiit igitur ad illos „Cordubae natos poetas pingue quiddam sonantes et peregrinum" Graeca musa, ut facile credimus, vehementer indigentes: invenit tamen regionem amoenam et gentem docilem. De Turdetanorum cultu et doctrina, qui prudentissimi (σοφώτατοι) et litteratissimi Hispanorum dicuntur, qui ad Romanos se primi applicuerunt, et Strabonis tempore ita Latini facti erant, ut patriae linguae paene memoriam iam abiecissent, v. Strab. III. p. 139 et 151.

5. Nomen eius haudquaquam obscurum fuisse, iam satis apparebat. Disertum de eius doctrina iudicium est apud Macrobium Sat. V, 21: Asclepiades (Myrleanum intelligit, sunt enim quae affert in fragm. Ath. 474. f.), vir inter Graecos apprime doctus ac diligens, carchesia a navali re existimat dicta, sqq. Sic ille ait.

Ex scriptis primum commemoramus

Β ι θ υ ν ι α κ ά

Werfer. 537. Haec inter priora eius opera fuisse verisimile est, scripta scilicet cum etiamtum in patria commoraretur. Decimus liber citatur Schol. Apoll. Rhod. II, 789 ὅτι δὲ τοὺς Παφλαγόνας ὑπέταξεν Ἡρακλῆς τοῖς περὶ Λύκον ἱστορεῖ

Δεινίας ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἐν δεκάτῳ Βιθυνιακῶν. Ex eodem opere sine dubio (cf Werfer.) Schol. II, 722 Σαγγάριος ποταμὸς Φρυγίας, ὁ δὲ Μυρλεανὸς Σάγγαρον αὐτὸν λέγεσθαί φησιν. Et I, 624 de Thoante (Thraciae res cum Bithyniacis coniunctissimae, cum illis Lemnicae) ὅτι δὲ ἐνθάδε (in insula Euboica Oenoa vel Sicino) Θόας ἐσώθη καὶ Κλέων ὁ Κουριεὺς ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος. Ex primo libro Bithyniacorum narrationem tricesimam quintam sumsit Parthenius. Sed integra et incorrupta ipsius verba habemus in fragmento, quod est apud Athenaeum p. 50 d: Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς χαμαικέρασόν τινα καλῶν δένδρον ἔφη οὕτως· „Ἐν τῇ Βιθυνῶν γῇ γίνεται ἡ χαμαικέρασος, ἧς ἡ μὲν ῥίζα ἐστὶν οὐ μεγάλη, ἀλλ' οὐδὲ τὸ δένδρον, ἀλλὰ τῇ ῥοδῇ ἴσον, ὁ δὲ καρπὸς τὰ μὲν ἄλλα πάντα κεράσῳ ὅμοιος (vocabulum κεράσῳ addidi), τοὺς δὲ πλείονι χρησαμένους καθότι οἶνος βαρύνει τε καὶ ἀλγεῖν τὴν κεφαλὴν τίθησι."

6. Alterum opus ex eodem genere fuit illa

Τουρδητανίας περιήγησις

Strab. III, 157. Μετὰ ταύτην Ἄβδηρα Φοινίκων κτίσμα καὶ αὐτή. Ὑπὲρ δὲ τῶν τόπων ἐν τῇ ὀρεινῇ δείκνυται Ὀδυσσεία καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐν αὐτῇ, ὡς Ποσειδώνιός τε εἴρηκε καὶ Ἀρτεμίδωρος καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἀνὴρ ἐν τῇ Τουρδητανίᾳ παιδεύσας τὰ γραμματικὰ καὶ περιήγησίν τινα τῶν ἐθνῶν ἐκδεδωκὼς τῶν ταύτῃ. Οὗτος δέ φησιν ὑπομνήματα τῆς πλάνης τῆς Ὀδυσσέως ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίδας προςπεπατταλεῦσθαι καὶ ἀκροστόλια. Ἐν Καλλαϊκοῖς δὲ τῶν μετὰ Τεύκρου στρατευσάντων τινὰς οἰκῆσαι, καὶ ὑπάρξαι πόλεις αὐτόθι, τὴν μὲν καλουμένην Ἕλληνες, τὴν δὲ Ἀμφίλοχοι, ὡς καὶ τοῦ Ἀμφιλόχου τελευτήσαντος δεῦρο καὶ τῶν συνόντων πλανηθέντων μέχρι τῆς μεσογαίας. Καὶ τῶν μεθ' Ἡρακλέους δέ τινας καὶ τῶν ἀπὸ Μεσσήνης ἱστορῆσθαί φησιν ἐποικῆσαι τὴν Ἰβηρίαν, τῆς δὲ Κανταβρίας μέρος τι κατασχεῖν Λάκωνας καὶ οὗτός φησι καὶ ἄλλοι. Iterum eum ad partes vocat p. 166 οἱ δὲ πρότερον Ἱσπανίαν μόνην ἐκάλουν τὴν ἐντὸς τοῦ Ἴβηρος, οἱ δ' ἔτι πρότερον αὐτοὺς τούτους Ἰγλῆτας, οὐ πολλὴν χώραν νεμομένους, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός (v. Ukert II. p. 262).

Illum priorem locum simul attendes, quod, ut videbimus, Homeri interpres fuit Myrleanus: patet in geographia Homerica et Ulixis erroribus utram partem secutus sit earum, de quibus explicatius diximus in Aristarcho.

Sed priusquam ad Homerica et commentarios Homericos veniamus proferamus libros

de grammaticis,

quorum undecimum citat auctor vitae Arateae ap. Buhl. T. II. p. 429 Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ περὶ γραμματικῶν Ταρσέα φησὶν αὐτὸν γεγονέναι, ἀλλ' οὐ Σολέα, Καλλιμάχου πολυΐστορος ἀνδρὸς καὶ ἀξιοπίστου Σολέα λέγοντος αὐτὸν γεγονέναι διὰ τούτων·

ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο (at Solensem vulgatum Arati cognomen esse, hoc, opinor, scivit Myrleanus) καὶ τῶν ἄλλων σχεδὸν πάντων.

Ex sexto libro hoc servavit Suidas: Ὀρφεὺς Κροτωνιάτης ἐποποιός· ὃν Πεισιστράτῳ συνεῖναι τῷ τυράννῳ Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἕκτῳ βιβλίῳ τῶν γραμματικῶν. Videtur enim et illos, quorum opera in digerendo Homero Pisistratus usus ferebatur, inter grammaticos rettulisse v. diss. de voc. φιλόλογος. Ad idem opus recte, opinor, referemus quod apud eundem Suidam est de Ptolemone Periegete: Γέγονε δὲ κατὰ Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ. Κατὰ δὲ Ἀσκληπιάδην τὸν Μυρλεανὸν συνεχρόνισεν Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ v. Preller Pol. p. 7. 8.

Sed Asclepiadis librum περὶ γραμματικῆς, a Sexto Empirico commemoratum, non licet ad hunc Myrleanum referre. In eo quidem loco, ubi ipsum libri titulum dedit, adv. gramm. §. 252 Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τῷ περὶ γραμματικῆς τρία φήσας εἶναι τὰ πρῶτα τῆς γραμματικῆς μέρη, τεχνικόν, ἱστορικόν, γραμματικόν, et quae sequuntur, nihil in alterutram partem indicii inest: neque in altero quodam §. 47 τάχα δέ, ὥς φασιν οἱ περὶ τὸν Ἀσκληπιάδην, καὶ αὐτὴ (sc. γραμματικὴ) ἀπὸ μὲν τῶν γραμμάτων ὠνόμασται, οὐκ ἀπὸ τούτων δέ, ἀφ' ὧν καὶ ἡ γραμματιστική (sc. haec ab eo quod est γράμματα litterae, hoc ab eo quod est συγγράμματα). At in tertio §. 72, ubi de definitione grammaticae sermo est, quam iste Asclepiades hanc posuit: „γραμματική ἐστι τέχνη τῶν παρὰ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων.“ Ibi enim Sextus, postquam Dionysii Thracis definitionem proposuit, primum §. 60 ἐγκαλεῖ δὲ αὐτῷ Πτολεμαῖος ὁ περιπατητικὸς (ignotus homo) ὅτι οὐκ ἐχρῆν ἐμπειρίαν εἰρηκέναι τὴν γραμματικὴν cetera, deinde §. 72 Ἀσκληπιάδης τοίνυν μέμφεται τὸν Θρᾷκα Διονύσιον ἐμπειρίαν λέγοντα τὴν γραμματικὴν δι' ἣν αἰτίαν καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἔφη, ἐγκαλεῖ δὲ αὐτῷ καὶ τῷ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐμπειρίαν αὐτὴν ἀποφαίνειν. Is igitur Asclepiades posterior est eo libro, qui hodie Dionysii Thracis grammatica dici solet et inscribi, illo tempore Δ. τ. Θ. παραγγέλματα (§. 57): qui liber ante Sextum Empiricum non commemoratur et Tryphone ac Theone

certe, ut constat, posterior est. Hunc autem librum a Sexto dici apparet: affert enim totam primam paragraphum, et definitionem grammaticae sane non optimam, et (§. 257) grammaticae divisionem iam ita puerilem ut quae deinceps sunt (§. 2) de anagnosi, de interpunctionum differentia, de rhapsodia*).

---

*) Apud Choerobosc. ad Theodos. p. 477 Gsf. (1279 Be.) Πρόσωπα δέ εἰσι τρία, πρῶτον, δεύτερον καὶ τρίτον. καὶ λέγει Διονύσιος (in grammatica, περὶ ῥήματος p. 638, 19) ὅτι πρῶτον μέν ἐστιν ἀφ' οὗ ὁ λόγος, οἷον τύπτω, δεύτερον δὲ πρὸς ὃν ὁ λόγος, οἷον τύπτεις, τρίτον δὲ περὶ οὗ ὁ λόγος, οἷον τύπτει. Λαμβάνεται δὲ ὁ Ἀπολλώνιος τοῦ προκειμένου λόγου, λέγων ὅτι δέον ἐστὶ καὶ προςθεῖναί τινα καὶ εἰπεῖν οὕτως. Scilicet hic λόγος, ut alii, antiquior est quam hic liber. Sic fieri potest, ut et haec definitio grammaticae non ab hoc primum posita sit. Etenim antiquiorem Varrone dixeris, si quidem fides habenda Mario Victorino p. 2451 Putsch.: „Ut Varroni placet, ars grammatica, quae a nobis litteratura dicitur, scientia (et dixit tamen „scientiam“, quod vix ortum ex Graeco ἐμπειρία) est eorum quae a poetis, historicis oratoribusque dicuntur ex parte maiore. Eius praecipua officia sunt quattuor, ut ipsi placet. scribere, legere, intelligere, probare.“ Hoc usus Ritschelius in pulcherrima disputatione de Varronis disciplinarum libris p. 7 ut quod in libro de grammatica fuerit, subiicit haec: „In alio igitur libro haec posita fuit eiusdem Varronis partitio: Grammatici officia, ut asserit Varro, constant in partibus quattuor, lectione, enarratione, emendatione, iudicio: testatus Diomedes II. p. 421.“ At ut haec optime habent (conferas quae congessimus in dissertatione de voce φιλόλ. cet.), sic in iis, quae Victorinus tradidit, a Varrone ad grammatici officia relatum esse „scribere“ (nam legere dicas fortasse dubium esse et intelligi posse Diomedis „lectionem“, v. diss. modo commemoratae p. 388 not.) nullo modo mihi persuadere possum. Quo magis dubito, an statim ab initio Varronis mentio per Victorinum falso illata sit. — Quod dixi de inscriptione, lubet autem paulum evagari, aliae inscriptiones (et fortasse iam Sexti tempore non idem omnium exemplarium index) traduntur in Schol. p. 673, 19 ἐπιγέγραπται γὰρ τὸ παρὸν σύγγραμμα κατὰ μέν τινας περὶ γραμματικῆς, κατὰ δὲ ἑτέρους περὶ κριτικῆς τέχνης. Et facile credideris etiam τέχνην nonnunquam inscriptam esse. „ταῦτα ἐν οἷς σὺν θεῷ καὶ τὰ προλεγόμενα τῆς τέχνης Διονυσίου“ schol. 673, 14. Et videtur hanc inscriptionem respicere, qui scripsit, quae leguntur apud Cramer. An. IV. p. 223, 32. ubi ἡ τέχνη quam dicit intelligitur Dionysii. Γραμματική, ut nunc, notavi ex Eustathio: et apud hos quidem κατ' ἐξοχὴν ita dicebatur. Citantur Eustathio ex huius grammati-

8. Iam ad ea scripta transeamus, quae vel commen-

---

cae interpretibus haurienti saepius οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταί, ut p. 6. p. 12. p. 1658, 21. Quis enim sine „Dionysii libro" poterat „virtutem grammaticam" acquirere? Tzetzes loco ad illorum temporum institutionem memorabili ad Hes. op. 285 ἡ ἀρετὴ δέ, ὡς ἔφημεν, χρονία καὶ δυσχερής. Τυχὸν γάρ τις ἐθέλει γραμματικὴν ἀρετὴν ἐπικτήσασθαι, καὶ οὐκ εὐθέως αὐτῆς γίνεται μέτοχος, ἀλλὰ πρότερον αὐτὸν ἐκδίδωσι τοῖς στοιχειώδεσι γράμμασιν, εἶτα ταῖς συλλαβαῖς καὶ τῇ λοιπῇ παιδείᾳ, ἔπειτα τῇ Διονυσίου βίβλῳ προσέχων καὶ τοῖς Θεοδοσίου κανόσι καὶ ποιηταῖς εἶτα σχεδογραφίας ἀπάρχεται. καὶ πολλὰ πολλοῖς μογήσας τοῖς χρόνοις μόγις τὴν ἀρετὴν ἐπικτᾶται. — Editi a Boissonadio An. III. p. 200 Pselli στίχοι πολιτικοὶ περὶ τῆς γραμματικῆς sunt de Dionysii grammatica. Quod Bachmannus edidit An. II, 425 λεξικὸν τῆς γραμματικῆς vocabula ex ordine explicat aliquot libellorum, et primum qnidem Dionysii grammaticae (quam ille auctor habebat ab initio capite uno vel paragrapho auctiorem, definitionem ut videtur τέχνης habente), deinde canonum Theodosii, tum libellorum quorundam de orthographia et prosodia. Aut hos in unum coniunctos habebat nominabatque τὴν γραμματικήν aut adhaesit nunc titulus qui proprie primam partem spectabat. — Fit hic Dionysius prae Herodiano et Choerobosco, vel certe cum illis ὁ τεχνικός. V. e. g. Psellum in libello de litteris (edito a Boissonadio post eiusdem l. de operatione daemonum) p. 69. Cram. An. IV, 225, 5. Dionysiorum illustrissimus mature factus. Ammonius ad Aristot. de interpr. p. 101. a. 16 Brand. καὶ λέγεται μὲν ἐπ' ἀμφοτέρων ἑκάτερον τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦ γράμματος ὄνομα προηγουμένως τὸν δι' αὐξήσεως (l. διὰ ξέσεως) ἀποτελούμενον χαρακτῆρα σημαίνει, τὸ δὲ τοῦ στοιχείου τὴν ἐκφώνησιν, διὰ τὸ ἔχειν στοῖχόν τινα καὶ τάξιν, φησὶν ὁ Διονύσιος. Scil. gram. 630. Sic ὁ Διονύσιος, ut haec grammatica intelligatur, citatur Choerobosco, sic Theognosto Cram. II, 135, 16 (v. gramm. 637). Sic auctor περὶ ποσότητος Cram. ibid. 299 (quod pertinet ad gramm. 635), nisi hoc a Choerobosco est. Veteris Aristarchei memoriam apud quosdam extremorum Byzantinorum mirifice obscuratam fuisse, lepidum exemplum est Moschopuli, qui in sylloge voc. s. εὑρίσκει, quid ἐξευρίσκειν et ἐφευρίσκειν differant patefacturus, ita scribit: οἷον λέγεταί τις Θρᾷξ Διονύσιος ἐξευρεῖν τινα τῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς τῶν Φοινίκων γλώσσης ᾧ προσεφεῦρέ τίς τινα τῶν διπλῶν, ψαλλίδα εἰπὼν τὴν σπαλλίδα ἀντιστρόφως τὰ σύμφωνα θείς. Quod, quamquam etiam portentosius, eorum admonet, qui Zenodotum et Aristarchum Pisistrati aequales fecerunt. — Patuit liber non tantum ad legendum sed etiam ad exscribendum. Sic Macrobii de verbo Gr. et Lat. capitis, quod inscriptum est de coniu-

tarii erant vel commentariorum loco habenda: et primum quidem, de quo plurima tradita, ad libellum

de poculo Nestoreo,

περὶ Νεστορίδος (Ath. 498. f. 503 c.): ex quo fragmenta sunt apud Athenaeum XI. p. 488. a — 493. f. (quorum particula de φοσκυφίοις iterum affertur 503. e) 477. b (quod recurrit 490. f usque ad ἀγρῷ) 501. b et opinor e (v. infra) 474. f (unde sua sumsit Macrobius V, 21) 783. a (b?).

Locus Homericus, cui hic liber explicando esset, hic est, Λ, 632

πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός,
χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. οὔατα δ' αὐτοῦ
τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρύσειαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
πλεῖον ἐόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.

Primum quae essent in hoc loco quaestiones proposuit, quo modo clavi poculo infixi, deinde quo modo quattuor ansae intelligi debeant, cum reliqua pocula duas habeant ansas, tertio loco quo modo et loco columbae effictae fuerint, tum de duobus fundis, denique ut Nestor senex omnibus aliis, ergo iuvenili quoque robore praeditis melius dici possit illud poculum tollere potuisse. Deinde explicationem aggressus ea ratione utitur, ut aliorum grammaticorum sententiis impugnatis qua ratione ἐξοχαὶ illae, quae clavi poetae dicantur, imprimantur in aere, et quo modo duae poculorum ansae ita singulae fissae efformentur, ut quattuor dici possint, a caelatore quodam Apelle sibi demonstratum dicat: quem in his sequitur. Ceterum in poculi opificio

gationibus, p. 706, pars dimidia hinc est c. 16. 17. In epimerismis Psalterii Choerobosci nomen mentitis p. 19. totum habes caput de coniunctionibus, et quidem cum ea lectione in definitione coniunctionis, quam codd. etiam complures offerunt noruntque et male nec uno modo explicant quidam interpretum Be. p. 953, 17. 954, 16 scilicet τὸ τῆς ἑρμηνείας κεχηνὸς δηλοῦσα, pro πληροῦσα, quod sine dubio ab auctore scriptum erat. Tribuit id Tryphoni Apollon. coni. p. 515. Prudens genus hominum, qui libros suos non scripserunt sed descripserunt, non remota et recondita solent quaerere sed proxima quaeque arripere, vel sic se latere scientes. Philemo qui fertur descriptus ex Phavorino. Qui si Apuleio Pseudographo et Draconi Stratonicensi idem dixerit quod Dionysius tyrannus amicis Pythagoreis apud Schillerum, non poterunt detrectare.

sublimiorem quandam artem, quam allegoriam dixeris, agnoscit. Scilicet primos homines ad solis, lunae et quam hinc collegerunt mundi rotunditatem res quoque ad hominum victum pertinentes, mensas, pocula, placentas rotundas vel globosas effingere decorum putasse. (Cf. Lob. Agl. 170.) Nestoris autem poculum id insigne habere, ut non tantum coeli rotunditatem referat, sed astra etiam, et aurea quidem (χρυσείοις ἥλοις) in argenteo poculo ad veritatis speciem expressa habeat: astra etenim esse quos clavos dixerit poeta. Item πελειάδας quae dicantur fuisse in ansis non columbas esse sed Pleiades, quo astro nullum serendi et metendi tempora rectius indicet. Fuisse autem Pleiades (sive quis virgines sive avium simili specie formatas fuisse putet) effictas sex, binas ad ansam utramque, duas infra poculum, quibus inniteretur: veram enim apud poetam lectionem esse non ὑπὸ πυθμένες, sed ὑποπυθμένες, idque intelligendum pro adiectivo quasi ὑποπυθμένιοι. Sex enim Pleiades videri, quamquam sint septem (Arat. 257).

Ad ultimam quaestionem quod attinet aliorum quandam perversam interpretationem recte refutat: ipsa ita solvit: τὸ ποτήριον ὑφίσταται μέγα κατὰ τὸ κύτος καὶ βαρὺ τὴν ὁλκήν· ὅπερ φιλοπότης ὢν ὁ Νέστωρ ἐκ τῆς συνεχοῦς συνηθείας βαστάζειν ἔσθενε.

Pravas illas, imo ineptas magna ex parte et ridiculas interpretationes cum perlustramus, quas probabili ille fulciebat doctrina, cum simul, quod difficile est non facere, quae nos vidimus in veterum librorum et monumentorum interpretatione repetimus, quam in his quoque litteris similia referant aetates attendimus. Etenim res serias serio agere triste, ridendo dicere verum paucis datum, quare plerique faciunt id quod maxime humanum est, faciunt enim pueri, ut ludant serio. Ad doctrinam quod attinet, in iis quae de Pleiadibus disputat multis ac variis utitur poetarum testimoniis, Hesiodi, Simonidis, Pindari, Aeschyli, Lamproclis, Myrus, Simmiae, Arati, Posidippi: in quo illud praestabile saepe Pleiadas a poetis inserta vocali πελειάδας dictas esse. Quamquam ne dubites haec omnia vel pleraque illis temporibus iam ab aliis peti potuisse: uti quae de vocabulorum ἄλλος et ἕτερος, item de pronominis ὁ et ὅς usu Homerico insunt annotationes probabiles (493. a. b.) ab Aristarcho sunt. (Improbabile quod de δοιός docet 491. f.) In illis utitur Pindari loco Nem. II, 16 ὀρειᾶν γε Πελειάδων (quod Crates non tulerat emendaveratque θερειᾶν) cum hac observatione: ὀρείας δὲ λέγει τὰς Πλειάδας ἐν ἴσῳ τῷ οὐρείας, κατὰ παράλειψιν τοῦ υ, ἐπειδὴ κεῖνται ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταύρου. Sane qui nil nisi sublimia quaerit, a nativa illa pulchritudine,

qua maxime nitet poesis, alienus, is eiusmodi immundis munditiis exornat poetas: quare hoc item hodie fit ab interpretum genere ὑψαγορῶν.

P. 501. c. de ἀμφίθετος in ἀμφίθετος φιάλη sic dicit: τὴν δ' ἀμφίθετον πότερα δύο βάσεις ἔχειν δεῖ νομίζειν ἐξ ἑκατέρου μέρους ἢ τὸ μὲν ἀμφὶ σημαίνει τὸ περί, τοῦτο δ' αὖ τὸ περιττόν· ὥστε λέγεσθαι τὴν περιττῶς πεποιημένην (ergo τιθέναι fabricari!) ἀμφίθετον, ἐπεὶ τὸ ποιῆσαι θεῖναι πρὸς τῶν ἀρχαίων ἐλέγετο. δύναται δὲ καὶ (haec Aristarchi explicatio, v. 501. b.) ἡ ἐπὶ τὸν πυθμένα καὶ τὸ στόμα τιθεμένη· ἡ δὲ τοιαύτη θέσις τῶν φιαλῶν Ἰωνική ἐστι καὶ ἀρχαία, ἔτι γὰρ καὶ νῦν οὕτω Μασσαλιῆται τιθέασι. In his illam explicationem habes, qua non solus usus est Myrleanus, quae dicitur κατὰ μετάληψιν. cf. Lob. Ai. p. 328. not. 424. Sic καλχαίνειν ἀντὶ τοῦ πορφύρειν μεταληπτικῶς Eust. p. 51. 11. „μετάληψίς ἐστι λέξις ἐκ συνωνυμίας τὸ ὁμώνυμον δηλοῦσα, οἷον ἔνθεν δὲ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσι cett." Moschop. op. gr. p. 76.

Sed quod de φιάλη ipsa dicit etymologicae eius artis exemplum est, 501 b. ἡ μὲν φιάλη κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη ἡ τὸ πιεῖν ἅλις ἔχουσα· μείζων γὰρ τοῦ ποτηρίου. Et magis eius proprium, quod illi veteres panem item ad coelestium orbium similitudinem formari solitum nomine significanti dixerint: „καὶ τὸν ἄρτον δέ, inquit, ἐκάλεσαν ὅτι τῶν σχημάτων ὁ κύκλος ἀπήρτισται καὶ ἔστι τέλειος." 489. d.

Ceterum in hoc libro occasionem et datam et sumtam fuisse de variis generibus poculorum excurrendi et coniicimus et vidimus ac fuerunt sine dubio in hoc genere bonae et utiles observationes: v e. g. de σκύφος et κισσύβιον 498. f. (477. b) de ooscyphio 501. (488. f.), de carchesio 474. f. Et eodem mihi referendum videtur, quod βαλανειομφάλους φιάλας Cratini explicuit 501. e. Legimus quidem apud Athenaeum, ubi de versu illo Cratineo Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους doctorum sententiae afferuntur, hoc modo: ὁ δὲ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου βαλανειόμφαλοι, φησί, λέγονται ὅτι οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ὅμοιοί εἰσιν. At mirere, cum hoc uno loco ad alios Myrleani commentarios se referat Athenaeus, id item fieri in poculis. Possis hoc unum dicere, cum ipse Asclepiades quae in Cratineis commentatus esset hic commemorasset, ita se genere Athenaeum, ut solet, quasi ipse illa evolvisset. Attamen equidem vereor, ne illud περὶ errore illatum sit et sic scripserit Athenaeus: ὁ δὲ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς Κρατίνου βαλανειόμφαλοι, φησί, λέγονται ὅτι —

9. Alium locum Homericum quomodo explicaverit ipse innuit his verbis, quae sunt in maiore illo fragmento p. 493. a: „ὅτι δὲ καθ' Ὅμηρον ὁ Μαχάων οὐ τέτρωται ἐν

ἄλλοις δειχθήσεται.“ Ad quem locum Casaubonus: „Mirus interpretandi artifex fuerit necesse est Asclepiades. Perspicue quidem narrat poeta Λ, 505 sqq. sagitta tribus hamis instructa in dextro humero percussum Machaonem coactumque esse proelio discedere.“

οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
τῷ ῥα περίδδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
μή πώς μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἕλοιεν.

Et poterat addere, Nestorem, ubi βεβλημένους οὐταμένους τε Patroclo enumerat, dum Machaonem monstrat, non minus perspicue videri dicere (663): τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. Sed ex scholiis ad Λ, 624 et Π, 25 nunc plane illud interpretandi artificium perspicimus. Mirabantur enim nihil poetam narrare, quomodo telum Machaoni exstirpatum sit, quo modo cruor expressus, omnino ne verbum quidem dici de cura vulnerati: contra Nestoris curru statim ex proelio ablatum simulatque in tabernaculum advenerit assidere et cyceonem potare. Accedit quod Π, 25 Patroclus inter vulneratos Machaonis mentionem nullam facit. Itaque ictum quidem telo fuisse, sed non vulneratum, tum periculo tanti viri, qui reliquis curandis esset, perculsos protenus eum ex proelio auferendum curasse. Illud igitur v. 507 ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν de sola percussione acceperunt. In quibus Asclepiadem fuisse videmus. Caeterum quaestionum causa iustissima, imo maior hic videtur carminum confusio, quam cui mederi liceat, v. Herm. de interpolationibus Homeri op. V p. 60: sed, quiquid est, illo loco vulnerari Machaonem, hoc nemo negare debet interpres. Altero loco Nestoris versus (663 —) utrum pro spuriis habuerit, ut quidam, an hic etiam percussum intellexerit, quod certe qui illic ausus est hic non est cur vereatur, nescimus*).

Sed delapsi sumus ad Asclepiadis

Commentarios Homericos,

unde haec sumta esse non dubitabimus, quos cogitavit in illis „ἐν ἄλλοις δειχθήσεται“. Reliqua fragmenta haec sunt,

---

*) Schol. Π, 25 l. οὐδὲ βελουλκεῖται, et βεβλημένον.“ οἱ δὲ ὅτι οἶδεν —

partim sine indice tradita, sed recte huc, quo pertinent, ab aliis relata (cf. Werfer.).

Etym. M. 146, 13 Ἀρναῖος παρὰ τὴν ἀράν, ἀραῖος. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ὁ εὐκταῖος τῇ μητρὶ γενόμενος· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀνωμάλῳ προσῳδίᾳ. Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσείας (6, 5) παρὰ τὸ ἄρνυσθαι, ὅ ἐστι λαμβάνειν ὡς πτωχόν. ἵν' ᾖ πεποιημένως ὄνομα πτωχῷ πρέπον.

E. M. 160, 14 Ἀστυάναξ ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος. οὐκ ἔστι παρὰ τὸ ἀνάσσω τὸ βασιλεύω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀνακῶς ἔχειν τοῦ ἄστεος τὸν Ἕκτορα. καὶ ἄνακας ἐντεῦθεν τοὺς Διοσκούρους Ἀττικοί, ὅτι ἐπιμελῶς αὐτοῖς ἐχρήσαντο διὰ τὴν Ἑλένην τὰς Ἀφίδνας ἐκπορθοῦντες. οὕτως Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς Ἰλιάδος Z (402) τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Ἀστυάνακτ', αὐτὸς γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.

Ammon. p. 14 differentia exposita inter ὁμοῦ et ἅμα addit: ἔσθ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιῤῥήματος, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης· εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Quod hinc transtulit Eustathius p. 878, 10.

Eust. 1697, 50 (λ, 521) ubi de monitoribus qui heroum quibusdam additi dicebantur exponit (simillima iis, quae sunt ap. Ptolem. Heph. Phot. 147. a. 23) ὅτι δὲ ὁ τοιοῦτος Μέμνων καὶ τὸν καλὸν ἀνεῖλε Νεστορίδην Ἀντίλοχον ἡ ἱστορία δηλοῖ. περὶ οὗ ἱστορεῖ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ὡς χρησμοῦ δοθέντος Νέστορι φυλάττεσθαι ἐπὶ τῷ υἱῷ Ἀντιλόχῳ τὸν Αἰθίοπα ἔδοτο αὐτῷ μνήμονα ὁ πατὴρ καὶ ὑπασπιστὴν Χάλκωνα Κυπαρισσέα, ὃς ἐρασθεὶς Πενθεσιλείας καὶ βοηθῶν αὐτῇ ἀνῃρέθη ὑπ' Ἀχιλλέως καὶ τὸ σῶμα ὑφ' Ἑλλήνων ἀνεσκολοπίσθη. ἐδόθησαν δὲ καὶ ἄλλοις τῶν ἡρώων μνήμονες, οἷον — Res absurda et Homero ignotissima a quibusdam adhibebatur, ut Eustathius refert, ad explicandum illud de Protesilao τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ.

10. Porro referuntur ad Myrleanum

Commentarii in Theocritum.

Sexies in Scholiis Theocriteis Asclepiadis explicationes et observationes afferuntur, brevissime. I, 4 de λαψῇ (ἐκτέταται τὸ λα διὰ τὸ εἶναι Δωρικόν, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης, ἐπεί φησιν ὅτι καὶ βραχύ ἐστιν. An in vulgari sermone λαψομαι?) 118 de Θύμβρις, quod Δύμβρις scribendum dicit. II, 88 de θάψος. V, 21 οὐδὲν ἱερόν. Ib. 102 de Φάλαρος. 94 ὀριμαλίδες. De hoc ita tradit scholiasta Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τοῦ ω μέγα γράφει. Hoc si recte traditum, eius sententia erat, „proprie“ per ω scribendum fuisse, ut ab ὥρα vel ab ὠρεῖν

derivasse putandus sit. Cum hoc si confers quod de fluvio Θύμβρις est I, 118 Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς διὰ τοῦ δ γράφει Δύμβρις, suspicere hoc similiter accipiendum, ut fortasse putaverit, Italiae et Siciliae qui ita dicti fluvii originem nominis inde traxisse quod sint πρὸς ἥλιον δυόμενον. Quae ab Myrleano, qualem cognovimus, non aliena. Et tamen non praestiterim coniecturam: nam Hellanicus Apollinem Thymbraeum „Δύμβριον διὰ τοῦ δ“ dixerat, Eust. 816, 12. Steph. 13. s. v. Caeterum illo uno loco additum ὁ Μυρλεανός.

Iam incertissima res de commentariis Arateis, quos item Myrleano tribuunt. Nititur hoc totum uno loco in schol. ad Arat. 7, λέγει δ' ὅτε βῶλος ἀρίστη βουσί τε καὶ μακέλῃσι) οὐκ ἀροτή ὡς Ἀσκληπιάδης (videtur igitur ἀροστή voluisse), οὐ γὰρ δύναται μακέλλαις ἀροῦσθαι βῶλος ἀλλὰ σκάπτεσθαι. Unde commentarii Aratei etiam minus certi videntur quam Myrleanus. —

11. In scholiis Thucydideis ad I, 56 legimus ἐπιδημιουργοὺς) ὁ Ἀσκληπιάδης τὴν ἐπὶ πρόθεσιν περιττὴν εἶναι λέγει. Marcellin. vit. Thucyd. §. 57 ἰστέον δὲ ὅτι τὴν πραγματείαν αὐτοῦ οἱ μὲν κατέτεμον εἰς τρισκαίδεκα ἱστορίας, ἄλλοι δὲ ἄλλως. ὅμως δὲ ἡ πλείστη καὶ ἡ κοινὴ κεκράτηκε τὸ μέχρι τῶν ὀκτὼ διῃρῆσθαι τὴν πραγματείαν· ὡς καὶ ἐπέκρινεν ὁ Ἀσκληπιάδης. Sic scilicet haec nunc fere scribuntur. At olim Ἀσκληπιός: quod in scholiorum loco Asclepiadae cessit ex codicibus quibusdam; dein hinc apud Marcellinum. Sed sive hoc sive illud verum est, rhetorem aliquem significari putaverim. Certe qui praeter hunc in scholiis paulo antiquioribus soli citantur Antyllus et Phoebammon rhetores sunt. — Et Asclepii rhetoris memoria ad nos pervenit: Rhett. Walz. VII p. 1026, 12 ὁ δὲ σοφιστὴς Ἀσκληπιὸς κατασκευὴν εἶναι λέγει — et ex scholiis ad Demosthenem. V. Westermann. hist. Gr. p. 111. 4 et 254. 12.

Progredientes video doctos viros quo ego sequi non possum. Otto Schneiderus in commentatione de Aristoph. Scholiastis p. 90 „certior, inquit, et illustrior (inter Aristophanis commentatores) Asclepiadis memoria: est enim sine dubio Myrleanus grammaticus intelligendus (cf. Schol. Theocr. Id. 2, 88!) quem in Homerum quoque, Pindarum, Aratum, Theocritum commentatum esse Werferus docet“. At vero haec omnia eidem Asclepiadi, et quidem Myrleano, attribuenda esse, haudquaquam docuit Werferus sed sumsit: ut de Pindaricorum auctore Myrleanum esse constare dicit (p. 499).

Sed loci, in quibus ad Aristophanem Asclepiadis mentio fit, necesse est ut lectorum oculis exponantur.

Ad Nub. 37 (δάκνει με δήμαρχός τις) complura scholia sunt, in Hermanniana editione ut decet distincta. Quod huc pertinet hoc est. Ἔστι δὲ δήμαρχος ὁ τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν ἄρχων. καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντάς φησι. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς οὕτω φησί· „καὶ δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίσταντο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ' ἀλλήλων". ἔδει οὖν τὸν δήμαρχον ἀγαγεῖν εἰς τοὺς οἴκους τοὺς ἐνεχυριαζομένους.

Ran. 1301 (1270 Duebner) κὤδιστ' Ἀχαιῶν] Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος ἐπισκέψασθε πόθεν εἰσίν. Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας.

Ib. 1308 (1276) ὅσιον κράτος] ἐν τοῖς πλείστοις αἴσιον· Ἀσκληπιάδης δὲ τὸ ὅσιον. ἔστι δὲ ἐξ Ἀγαμέμνονος Αἰσχύλου. — L. ὅσιον — ὅδιον, vel versa vice.

Ibid. 1366 (1331) ὦ νυκτὸς κελαινοφαὴς —] φασὶν ὡς πάντα ταῦτα τὰ ἔπη ἔκ τινος δράματός ἐστιν Εὐριπίδου. Ἀσκληπιάδης παρὰ τὰ ἐξ Ἑκάβης Εὐριπίδου, ἐν μιμήσει δηλονότι. οὕτω γὰρ παραγέγραπται τὸ „ὦ στεροπὰ Διός, ὦ σκοτία νύξ, τί ποτ' αἴρομ' ἔννυχος" (Hec. 68).

Ib. 1385 (1344) νύμφαι ὀρεσσίγονοι] ἐκ τῶν Ξαντριῶν Αἰσχύλου φησὶν Ἀσκλπιάδης. εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τιν τῶν διαθέντων (unus διαθέτων) „Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι (Ven. ὀρεσιγόνιοι) θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις". Dindorfius διασωθέντων (iure omittens quod Dobraeus addi voluerat αὐτογράφων). An διδαχθέντων? Quae deinde verba Aeschyli sequuntur quamquam non integra sunt hoc videtur in illo scholio inesse: Asclepiadem Athenis in exemplari aliquo a tragicorum tempore servato vel in exemplari aliquo eorum quae scenae parata erant dramatum verba νύμφαι ὀρεσσίγονοι invenisse, quae in vulgatis ad lectorum usum editis non ita ferebantur.

Ad Avv. 348 καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν] Ἀσκληπιάδης φησὶν ἀπὸ Ἀνδρομέδας εἶναι, ὡς καὶ τὸ „σὰ γὰρ ταῦτα πάντα καὶ ἐκεῖσε δεῦρο." Melius „Ἄλλως. παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας „ἐκθεῖναι κήτει φορβάν", ὡς Ἀσκληπιάδης, τὰ μηδέπω διδαχθείσης τῆς τραγῳδίας παρατιθέμενος, ὡς καὶ τὸ „σὰ γὰρ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε" (426 Dind.) παρὰ τὰ ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν (273) φησιν „κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο μὴ δόλος τις ᾖ". καὶ ὅλως πολὺ παρὰ πᾶσι τὸ τοιοῦτον. (De re ipsa conferunt interpretes schol. Vesp. 1326.)

Ib. 567 ἢν δ' Ἡρακλέει θύῃ τις βοῦν, λάρῳ ναστοὺς μελιτούτταις] ναστὸς μέγας πλακουντώδης ἄρτος. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης φησιν εὐτελῆ πλακοῦντα.

Commodum fuerit hic locum quendam Hesychii sub-

iecisse, etiamsi Asclepiadis quae ibi commemoratur sententia alibi prodita fuerit quam, quod suspicari licet, in notis ad Aristophanem, e. g. ad Vesp. 592. Vid. Meinek. com. II p. 394. Κολακοφοροκλείδης: Ἱεροκλείδης, ὃν ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδοῦσιν Ἕρμιππος μὲν ἐν Κέρκωψι, Φρύνιχος δὲ ἐν Κωμασταῖς. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης Κλεώνυμον εἶναι ὑπέλαβεν, οὐδὲν τὸ τέλειον τοῦ ὀνόματος ἐπιστήσας.

De primo loco incertum est utrum Asclepiades Alexandrinus dicatur commentator Aristophanis, an tota sit annotatio ex alio quodam libro huc transscripta. Hoc si ponimus, licebit fortasse sic disputare. Scripserat Asclepiades aliquis commentarium in axones Solonis. Etymologici Cod. Gud. et quidam Parisini (v. not. ad Gud. 940: nam in Magno vulgato et Suida et Anecd. Cram. II p. 455 libri titulus excidit) p. 355 κύρβεις . . . Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς τῶν ἀξόνων ἐξηγητικοῖς ἀπὸ Κύρβεως τοῦ τὰς οὐσίας (corrigunt θυσίας) ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐρέσιος. Is liber est, contra quem scripsit Didymus. Plut. Sol. in. Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ πρὸς Ἀσκληπιάδην Φιλοκλέους τινὸς τέθεικε λέξιν, in qua is aliter ac reliqui Solonis patrem non Execestidem sed Euphorionem dixerit. — Iam cum accidat ut Alexandrinus Asclepiades de demarchis citetur, cum sine dubio ad axones Solonis de demarchis dicendum fuerit, potest suspicio esse, hunc ipsum, qui axones Solonis interpretatus est, Alexandrinum esse: quem sciremus item extremo a. Ch. saeculo floruisse. Atque id verum erit nisi falsum est.

Sed erit fortasse qui ita disputet. Uti compluribus aliis Scholiorum Aristophaneorum locis ex commentario Asclepiadis ad Aristophanem eius sententia refertur, sic quae hic eius mentio est putamus indidem venisse; atque illud Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντάς φησι plane ita dictum est ut ad Avv. 567 ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης φησὶν εὐτελῆ πλακοῦντα. Si vero reliquis locis cognomen non additum, sed hoc solo, non mirum. Etenim qui ex scriptoris commentatoribus excerpta dat, is cognominibus, nisi forte duo eiusdem nominis in eundem commentati sunt, iure suo supersedet. Quid tamen obstat quo minus uno alterove loco toto et pleno nomine utatur? Id quod in Theocriteis sumitur; ut vidimus. Ita igitur qui disputaret, hoc loco pro testimonio uteretur interpretem Aristophanis non esse Myrleanum, sed Alexandrinum. Quis autem in axones commentatus sit, utrum Myrleanus an alius iam in his ne vestigium quidem inesset.

Reliqua Aristophanea nbi inspicimus maxime illud nos advertit, quod est ad Ran. 1385: vides enim hominem diligentissimum qui ut de Aristophaneis parodiis iudicaret ipsis Athenis tragicorum exemplaria inquireret.

13. Jam si quis ex me quaerat hoc et reliqua Aristophanea an mihi cum eo colore convenire videantur, quem in Myrleano interprete Homeri cognovimus, mihi dicam non videri: idemque dicam de Pindaricis: ita in his quoque omnia ad rem faciunt intelligentemque produnt et sobrium interpretem nihilque habent, nihil omnino, quod de Pleiadibus οὐρείαις admoneat. Malim tamen ne quaerat, sed ipse sibi iudicet: modo sine dubio et constare ne dicat. Pindarica haec sunt:

Ad Ol. VI, 26 ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Ταλαϊονίδας εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι) ὁ Ἀσκληπιάδης φησὶ ταῦτα εἰληφέαι ἐκ τῆς κυκλικῆς Θηβαΐδος. Ad Nem. VI. in. Ἀλκιμίδᾳ Αἰγινήτῃ· τοῦτον τὸν Ἀλκιμίδαν ἀναγράφεσθαί φησιν Ἀσκληπιάδης ἀντὶ Αἰγινήτου Κρῆτα οὕτως· Ἀλκιμίδας Θέωνος Κρής. Ad Isthm. II. in., scriptum esse hoc carmen in Xenocratem iam mortuum: ὁ δὲ Ἀσληπιάδης κατὰ εἰςβολὴν λέγει ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ Ξενοκράτει τοὺς λόγους εἶναι ἐκ τοῦ πολλὰ ἐν τῇ ᾠδῇ ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου λέγεσθαι λεχθησόμενα ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἴπερ παρῆν ἔτι. Nem. II, 19 cur in hoc carmine Timodemo Atheniensi scripto ad Salamina eum referre videatur: καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατὸν δυνατός. Notatur error Aristarchi. Deinde: οἱ δὲ περὶ Ἀσκληπιάδην φασὶν ὅτι εἰκός ἐστιν αὐτὸν εἶναι τῶν τὴν Σαλαμῖνα κατακληρουχησάντων· εἰκὸς οὖν αὐτὸν γεννηθέντα Ἀθήνησι τεθράφθαι ἐν Σαλαμῖνι. Δίδυμος δέ φησιν ὅτι ἴσως ἄμεινον λέγειν ὅτι εἰς Αἴαντα ἀνέφερε τὸ γένος — Ad Ol. III, 22 cur Hellanodicae Αἰτωλοὶ ἄνδρες dicantur pro Eleis: οὕτω γὰρ ὠνομάσθησαν ἄνωθεν ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἢ διὰ τὴν Ὀξύλου εἰς Ἦλιν ἄφιξιν, ὥςπερ Ἀσκληπιάδης ἀξιοῖ. Ad Pyth. IV, 35 et 61 (hinc Tzetz. ad Lycophr. 886) in quaestione cur inter Argonautas Euphemus potissimum dictus sit fatalem illam glebam accepisse vel sumsisse τάν ποτε — πρώραθεν Εὔφαμος καταβὰς δέξατο et οὐδ' ἀπίθησε ἵν, ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορών — δέξατο βώλακα δαιμονίαν. Quidam quod πρωρεύς fuerit, alii quod filius Neptuni. Hoc verum quidem et in omnibus fabulis ferri etiamsi de matre a Pindaro (v. 81) discreparent: ὁ Ἀσκληπιάδης τὰ ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις παρατίθεται Ἢ οἵη Ὑρίῃ πυκινόφρων Μηκιονίκη, Ἣ τέκεν Εὔφημον Γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης (ad 35): at (ad 61) fuisse et alios Neptuni filios inter Argonautas: Ἀσκληπιάδης δὲ φησιν ὅτι καὶ Περικλύμενος καὶ Ἐργῖνος

καὶ Ἀγκαῖος υἱοὶ Ποσειδῶνος. τί οὖν οὐδεὶς εἰλήφει τούτων; φησὶ γοῦν αὐτός δῶρον ἔχειν τὸν Εὔφημον παρὰ Ποσειδῶνος τὴν θάλασσαν ἀπημάντως διαπορεύεσθαι ὡς διὰ γῆς (v. Apollon. I, 182.). Sed lacinias habemus. — In eodem carmine v. 18, ubi Medeae vaticinantis dicitur ἀθάνατον στόμα: ἀθάνατον στόμα τὸ Μηδείας εἶπεν, ὡς μὲν Χαῖρις ἐκ μέρους τὴν ἀθάνατον, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ ἀθάνατον αὐτήν φησιν· ὡς δὲ Ἀσκληπιάδης ὅτι οὐδὲν τῶν ῥηθέντων ὑπ' αὐτῆς ἀτελὲς γέγονεν οὐδὲ ἐφθάρη. Ad Ol. VIII, 28 ἔνθα Σώτειρα Διὸς ξενίου πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις) Ἀσκληπιάδης ἀντὶ τοῦ τιμᾶται πρὸς τοῦ ξενίου Διός, τουτέστι φιλόξενοί εἰσι. Patet pro πρὸς legendum esse πάρεδρος. Ibid. 10 ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς, — γράφει δὲ ὁ Ἀσκληπιάδης ἄνευ τοῦ ς λιταί, καὶ οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· πρὸς δὲ τὸ κεχαρισμένον τῇ εὐσεβείᾳ τῶν ἀνδρῶν ἀνύονται λιταί· ὡς ἂν αὐτῇ τῇ τῶν ἀνδρῶν εὐσεβείᾳ κεχαρισμένου τοῦ λιτανεύειν ὄντος. Ergo intelligi voluit: ubi Jamidae ex flammis auspicia quaerunt votaque perficiunt in gratiam piorum hominum. (Sententia ut mihi videtur paulo ieiuniore: minime ἀνδρῶν cum εὐσεβίας coniunctum placet.)

Ad Pyth. VII, 24 de matre Aesculapii allatis versibus Hesodi ut videtur. Ad ποντίαν παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε νύμφαν Ῥόδον Ol. VII, 24 sententia eius non tantum brevitate, sed etiam depravatione obscurata est.

14. Emersit nuper Ἀσκληπιάδης Σμυρναῖος in scholiis ad Dionysii grammaticam p. 784 Διὰ τοῦτο καὶ οὐκ ἄλλοις χαρακτῆρσι χρώμεθα τῶν στοιχείων, ἀλλὰ τοῖς Ἰωνικοῖς, ὡς μὲν Ἀσκληπιάδης ὁ Σμυρναῖος λέγει διὰ τὸ κάλλος καὶ ὅτι πλεῖστα τῶν συγγραμμάτων τούτοις ἐγέγραπτο τοῖς χαρακτῆρσιν· ὡς δὲ Διόδωρος καὶ Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῶν στοιχείων ὅτι πλεῖστοι συγγραφεῖς καὶ οἱ ποιηταὶ τῆς Ἰωνίας τούτοις τοῖς τύποις ἐχρήσαντο· Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Μεσσήνιος ἐν τῷ περὶ ἀρχαίων γραμμάτων φησι — Quem grammaticum esse, ut videri possit, non dicam et minus etiam librum περὶ γραμματικῆς revocabo.

Etenim in hac parte litterarum, in qua ex paucis et exiguis et ambiguis fere reliquiis grammaticorum excitanda memoria est, nisi vanam insumere velis operam ac nemini vel ad eandem quaestionem vel ad alias profuturam summa tibi scribenda lex est sustinere assensionem. Molesta res, quia etiamsi maxime quidem ad iudicandum praecipites sunt quibus a natura denegatum est iudicare, ut balbutientes ad loquendum, tamen eo ferimur omnes. Et augetur molestia scribentium et vero legentium quod nec licet breves esse si quid in utramque partem disputabile est.

V.
Epimetrum.

A. ΕΠΙ.

Περὶ μον. 13, 23 τό τε κονόσουρα ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ φυλακῇ reliqui ut est in Codice, quamquam ex Herodiani quoque consuetudine genitivum ἐπὶ φυλακῆς exspectaveris. Nec delere volui περὶ διχρ. 296, 5 οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τούτοις συστολὰς ποιοῦνται, quamquam ibi suas auctoritates habet ἐπὶ τούτων. — Quibuscum coniungenda praeterea pros. Δ, 212 οὔ γε μὴν ὁ κύκλος ἔχεται τούτου τοῦ σημαινομένου· διὸ οὐδὲ ἐντελὴς ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπ' αὐτῷ δύναται γενέσθαι. — Περὶ μον. 32, 6 τὰ εἰς μην — ἐπὶ γενικῇ τὸ η εἰς ε τρέπει. διχρ. 285, 8 ἐπὶ μέντοι γενικῇ πῇ μὲν φυλάττει τὸ ι συνεσταλμένον, ubi tamen Drac. et reg. pros. γενικῆς. — Exspatiabor paululum ad technologiam grammaticorum usumque grammaticum praepositionis ἐπί perlustrabo, quoad per copiam, quae mihi ad manum est, non satis plenam nunc licebit. Sed repetendum altius, unde res ipsa proficisci videatur. Versamur in eo usu praepositionis ἐπί, quo coniuncta genitivo adhibeatur ad eam rem indicandam, in qua quid veluti exemplo cernitur et ostenditur sensibusque vel cogitatione percipitur v. Matth. 1162. 1163. Bernhard. s. ἐπί p. 246 sqq. et qui rem melius tractavit Strangium krit. Bemerk. zu den Reden des Isokrates p. 21. Ego mea ex technographis potissimum petam, cum tota mihi quaestio grammaticorum causa suscipiatur. Aristot. rhet. I, 2, 9 τὸ μὲν ἐπὶ τῶν πολλῶν καὶ ὁμοίως δείκνυσθαι ὅτι οὕτως ἔχει, ἐκεῖ μὲν ἐπαγωγή ἐστιν, ἐνταῦθα δὲ παράδειγμα. Galen. ad. Hipp.

de alim. III, ιδ' p. 308 ταῦτα οὖν εἴ τις αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν βουληθείη βασανίζειν ἐπὶ ζώου. Aristot. rhet. II, 3, 5 σημεῖον δὲ ἐπὶ τῆς τῶν οἰκετῶν κολάσεως. Dion. comp. v. p. 274 οἷς ἄν τις δύναιτο παραδείγμασι χρῆσθαι ἐπὶ πολλῶν, ubi miror Schaeferum requirere περί. Notanda formula ἐπὶ παραδείγματος, praecipue Dionysio familiaris. ἐρῶ δὲ ἐπὶ παραδείγματος comp. v. p. 102 Sch. ἔσται σαφέστερον, εἴ τις αὐτὸ ἐπὶ παραδείγματος ἴδοι ib. p. 98. ἔσται δὲ τοῦτο φανερὸν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων ib. p. 178. ἅπαντα διεξιέναι ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων οὐκ ἀναγκαῖον ἡγοῦμαι 336. ἀπεδείκνυον ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων τοιαῦτα ὄντα 358. (Cf. Plat. Hipp. min. 369. E ἐπὶ πολλῶν τεκμηρίων ἀποδείξω). σκοπεῖν ἐπὶ παραδειγμάτων ib. ὡς ἐπὶ παραδείγματος τοῦτό φησι Schol. Aristid. 104, 16. ἴδωμεν δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου τινὸς ἐκ πολλῶν παραδείγματος Plut. poes. Hom. 217. Iam hinc patebit, quam haec significatio, quae eadem est in omnibus, variae notionis verbis conveniat. E. g. ποθεῖ ἐπὶ πάντων τὸ οἰκεῖον Dion. comp. v. p. 162. ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτουμένων Longin. 1. ὅσα ἐφ' αὑτῶν φοβοῦνται Aristot. rh. II, 18, 13. Frequens praecipue usus in sentiendi vocabulis; frequens in verbis, quae facere et fieri significant. ὁμοίως δὲ τοῦτο ἔχει ἐπὶ πάντων ib. I, 2, 21. οἷον συνέβη ἐπὶ Ἐργοφίλου ib. II, 3, 13. Sic enim h. l. leg., non Ἐργοφίλῳ. Nam etiamsi de dativo infra quaeremus, tamen, quod meminerim, nunquam invenitur in Aristotelis rhetoricis hoc genere exemplorum instructissimis. In eodem verbo exemplum est II, 24, 7. ἄλλος (τόπος τῶν φαινομένων ἐνθυμημάτων) διὰ τὸ συμβεβηκός· οἷον ὃ λέγει Πολυκράτης εἰς τοὺς μῦς, ὅτι ἐβοήθησαν διατραγόντες τὰς νευράς· ἢ εἴ τις φαίη τὸ ἐπὶ δεῖπνον κληθῆναι τιμιώτατον· διὰ γὰρ τὸ μὴ κληθῆναι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐμήνισε τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν Τενέδῳ· ὁ δ' ὡς ἀτιμαζόμενος ἐμήνισε· συνέβη δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ μὴ κληθῆναι. Quod falso vertunt: „accidit autem hoc ex eo quod non vocatus fuit,“ cum significet: „accidit autem illa contumelia in eo, quod non vocatus erat.“ — ὅσα ἐφ' αὑτῶν φοβοῦνται ταῦτα ἐπ' ἄλλων γιγνόμενα ἐλεοῦσι Arist. rhet. II, 8, 13. εἰ δὲ ἀναγκαῖον εἴη μίσγειν τοῖς κρείττοσι τοὺς χείρονας, ὡς ἐπὶ πολλῶν γίνεται Dion. comp. p. 232. Hinc facile explicantur quae verbo carent, ut ἐπὶ τοῦ ζημιοῦσθαι αἰσχρὸν τὸ δικαίως μᾶλλον ἢ τὸ ἀδίκως Aristot. rhet. I, 9, 15 „iustitia turpior quam iniustitia si accidit, cernitur (Graece γινομένη) in poena.“ κυρίως μεγαλοπρέπεια λέγεται ἡ μεγαλοψυχία ἐπὶ χρημάτων Schol. Aristid. 472, 1. — Πῶς γὰρ ἐπὶ τῶν γραμματικῶν ποιοῦμεν; „quomodo enim in rebus grammaticis agimus?“ Epicteti comm. I, 12, 13. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν μέτρων πολλά τε ποιεῖ τοῦτο . . . . ἐν δὲ τοῖς ψιλοῖς λόγοις πολλῷ ἐλάττω εἰσίν Aristot. rhet. III, 2, 3. ὃ ἐκεῖνος ποιεῖ ἐπὶ τοῦ Τευμησσοῦ

ib. III, 6, 7. παράδειγμα τὸ τοῦ Αἰσχίνου ἐπὶ Τηλαυγοῦς „quod Aeschines in Telauge fecit" Demetr. de eloc. 291. — Iam sequuntur verba declarandi, quibus subiecta sunt cum aliis verba scribendi et dicendi: ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῶν προειρημένων διεγράψαμεν τὰς προτάσεις Aristot. rh. II, 2, 13. ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνεται βίου ... τοῦτ' ἂν καὶ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμι Longin. 2, 2. Quo pertinent et haec: ᾧ ἀνόμοιόν γε τὸ Ἡσιόδειον ἐπὶ τῆς ἀχλύος Longin. 4, 5. τὰ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος 9, 8. οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ναυαγίου καὶ ἐπὶ τῇ προςαγγελίᾳ (sic) ὁ Δημοσθένης 10, 7. — φησὶν ἐπὶ Ἀγαθοκλέους 4, 5. τὰ αὐτὰ λεκτέον καὶ ἐπὶ τοῦ μηνίοντος Ἀχιλλέως Sext. Emp. mus. 25. ὅτι ἐπὶ Περσεφόνης καὶ Πλούτου ἐστὶν ὁ λόγος Schol. Il. Γ, 279. (Cf. Dion. rhet. VI, 2. εἰ ἐπί τινος εὐκλείας λόγος γίνοιτο. Ib. VI, 4. οἷον εἰ ἐπὶ ἄρχοντός τινος καὶ τοιούτου προσώπου ἐπιτάφιος γένοιτο). πῶς καὶ τίνι ἔθυεν οὐκ εἶπεν ἐπ' οὐδενός, ἐπὶ δὲ τοῦ βασιλέως ἅπαντα ἀκριβῶς διέξεισι schol. B, 402. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν μελισσῶν τὸ βοτρυδὸν λέγει, ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἰλαδόν Porphyr. B, 89. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς χιτῶνα λέγει, ἐπὶ δὲ γυναικὸς πέπλον B, 42. ἐπὶ τῶν κυμάτων λέγει τὸ γένωνται Aristarch. ap. Did. B, 397. κέχρηται δὲ Ὅμηρος ἐπ' ἀμπέλου τῷ βότρυος ὀνόματι Porph. B, 89. διὸ ἐφ' ὧν μὲν τῷ ἔδωκεν ἐχρήσατο, ἐφ' ὧν δὲ τῷ ἔλιπεν B, 106. χρῆται δὲ ὁ Πλάτων ἐνίοτε αὐτῷ καὶ περὶ τοῦ καλοῦ· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ Diog. La. III, 64. πανταχοῦ τὸ τῆς φυγῆς ὄνομα ἐπ' αἰσχροῦ καὶ δειλίας τάττει Dionys. rhet. VIII, 15. Et omisso verbo οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ πάσης φωνῆς Ariston. B, 93. λαμβάνεται ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ χρόνου B, 92. Unde facilis transitus ad haec: δύναται δὲ καὶ ἐπὶ μετοικήσεως ἡ λέξις νοηθῆναι Schol. Aristid. 234, 36. δύναται τὸ σπαθᾶν ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι Sch. Nub. 53, et saepe*) tum in hoc verbo tum in similibus. Ad illa ut redeam, ut λαμβάνειν ἐπὶ sic παραλαμβάνειν, e. g. Aristarch. B, 397. δέχεσθαι ἐπί Sch. Nub. 240. κεῖται ἐπί, ἔστι γὰρ ὅτε ἐπὶ πληγῆς τὸ ἤλασεν κεῖται Did. Π, 467. εἰς παροιμίαν ἦλθεν ἐπὶ τῶν δυςαλώτων Sch, Aristid. 341, 9. Quae formulae omnes grammaticis familiares. — ἡ λέξις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οὐ λέγεται Schol. Aristid. 388, 2. ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου τὴν λέξιν νοήσας Eust. 851. κεῖται καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου Eust. 305. —

---

*) νοεῖν ἀντί Sch. Nub. 225. λαμβάνειν ἀντί 240. δύναται ἀντί Sch. Pind. Ol. VIII, 81. σημαίνειν ἀντί Schol. Γ, 368. Coll. verb. Luc. Bachm. An. II. p. 221, 27. Sch. Dion. gr. 966, 28. Sed σημαίνειν ἐπὶ Porphyr. Ξ, 200. — ἀποδιδόναι ἀντί Porphyr. ad M, 258. Δ, 1. νοεῖν εἰς Sch. Nub. 832.

ἤδη ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων τάσσεται Bekk. An. 262. εὑρίσκομαι οὐ μόνον ἐπὶ παθητικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐνεργητικοῦ Thom. M. s. v. κεῖσθαι ἐπί c. gen. casus, ut τὸ λαβεῖν κεῖται ἐπὶ γενικῆς Eust. 149 „construitur c. g.“ — Herodiani quaedam memorabilia: pros. P, 174 με φῇς] ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναγινώσκειν ἐπὶ ἀορίστου χρόνου, ὁ μέντοι Ἀλεξίων μονοσυλλάβως ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου. E, 219 τῷ νώ ἐχρήσατο κατ' αἰτιάτικὴν χρῆσιν. ὁπότε μέντοι γε σὺν τῷ ι λέγεται, καὶ ἐπ' εὐθείας αὐτὸ τάσσει καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς. Et: τοῦτο δὲ οὐ συνεκτικόν, ὥςπερ εἶπον ἐντελῶς ὁπότε διέλαβον ἐπὶ τοῦ „ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί ἔκηα.“ B, 247. — προείρηται δὲ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπαρεμφάτων „sed de eiusmodi infinitivis antea diximus“ ad Ξ, 521.*) —

Sed videndum potuerintne grammatici dicere etiam λέγειν sim. ἐπί τινι, c. dat. In mentem venit illud magnificum olim κὸγξ ὄμπαξ, — ἐπιφώνημα ἐπὶ τετελεσμένοις: quod ideo non sufficit quod (ab eadem significatione pendere non dubito) simul habet expressam temporis notionem; v. similia exempla Lobeckii Agl. I, p. 777. (Herodian Υ, 114. ἠγνόηκε δὲ ὅτι ἐπί τισι προειρημένοις τίθεται παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἢ οὐκ ἐν ἀρχῇ λόγου) sed pro aliis non stat. At invenitur, quamquam multo rarius. Ariston. Ψ, 94. γελοῖον δὲ ἐπὶ νεκρῷ τὸ θείῃ. Suid. καταγνῶναι ἰδίως ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. Schol. Aristid. 26, 6. ἔνεστι δὲ τοῦτον τὸν λόγον καὶ ἄλλοθί που ἐπὶ ματαίοις εὑρεῖν. Bekk. An. 258, 12. ἑωλοκρασία . . . . . λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κατηγορίᾳ ἀρχαίων πραγμάτων. 275, 14 καυχᾷ· αὐχεῖν ἐπὶ χρηστοῖς πράγμασι. Λυκοῦργος δὲ ἐπὶ φαύλοις κέχρηται, ὡς τοὺς ἀκούοντας αἰσχύνεσθαι. 279, 15.**) Μυσῶν λεία· παροιμία λεγομένη ἐπὶ πλάνῃ.

---

*) Iulian. ep. XXXVII. οὐ μὴν ἀλλ' εἰ μὲν ἕτερος ἦν, ᾧ γράφειν περὶ τούτων ἐχρῆν, πάντως ἂν ἔδει μοι πλειόνων εἰς τοῦτο λόγων. H. l. Heylerus: „e cod. Baroc. adoptavi περί, pro quo reliquis in libris ἐπί scriptum est.“ De hac librariorum confusione v. Walz. ep. crit. ad Boisson. p. 67: quamquam exemplo rum ab eo allatorum pars plurima non librariorum errore, sed interpretatione corrupta est. Turbatum esse in his praepositionibus et propter librariorum notas turbari potuisse verum est: sed quod Schaeferus ait „omnino nihil crebrius esse commutatione harum praepositionum“ (Gregor. 782) hoc plus est quam quidem adhuc exemplis confirmatum video.

**) Athen. 235. b. Κράτης δ' ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου φησί· „καὶ ὁ παράσιτος νῦν ἐπ' ἄδοξον κεῖται πρᾶγμα —“ Non dubitandum erit quin hic vere Meinekius spec. II, 11 correxerit ἐπὶ ἀδόξου πράγματος. Quamquam est ubi in accusativos incurramus. In gemino exemplo E. M. p. 7 ἀγέρωχος. ἡ μὲν οὖν συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγον τάσσει. Sed Sorbon. (v. Bast Gregor. 841) et Ep. H. 29 ψόγου. Et. M. 169, 10 αὐδήεσσαν, ἔνδοξον, ὀνομαστήν, ὁμοιόφθογγον, ἐπὶ Λευκοθέαν, ἢ πρόμαντιν, ἢ οὐ-

308, 7. τέλη· οὐ μόνον τὰ τοῖς τελώναις καταβαλλόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀναλώματα· λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἀπηρτισμένῳ πράγματι ἢ ἔργῳ ἢ πολέμῳ. Schol. V ad Il, 467 ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῷ βαλεῖν τῷ ῥήματι κέχρηται. Et reperiuntur alia, sed rara ad genitivum. Apud Dyscolum Apollonium etiam sunt dativi exempla: ita rara esse vix putaveram uti esse vir amicissimus, Rud. Skreczka, me edocet. — Λέγειν ἐπί τινι iam antiquitus ab sermone Graeco haud dissonum. Nos quaedam ponamus recentiorum. Dionys. rhet. VI, 5. εἴπερ ἐπὶ ἑτέροις αὐτός τι τοιοῦτον εἰρηκὼς εἴη, quamquam ibi funebrem orationem respicit, in qua locutionem ab alia origine repetunt. Et spernentur fortasse haec: τὸν ὑμέναιον τὸν ἐπὶ τοῖς γάμοις πρέποντα λέγεσθαι ib. II, 1. ὁ ἐπὶ ταῖς γενέσεσι τῶν παίδων λεγόμενος λόγος IV, 1. quamquam in his non tam tempus quam occasio significatur, ut ἐπὶ τοιούτοις πράγμασι λέγειν his temporibus, hac occasione iud. Thuc. 34, 3. 38, 2 (v. Krueger. Dion. hist. ind. p. 478). Sed hoc, opinor, valebit: τά τ' εἰωθότα ὀνόματα ἐπὶ τοῖς πράγμασι λέγεσθαι μετατιθέντες ἄλλως ἠξίουν αὐτὰ καλεῖν. Dion. iud. Thuc. 29, 4. Et haec Pausaniae: οἱ μὲν δὴ Ἑλλήνων λόγοι διάφοροι τὰ πλέονα καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τοῖς γένεσίν εἰσιν VIII, 53, 5. ὃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ X, 5, 5. καὶ δὴ καὶ Ἡγησίνους ἐπὶ τῷδε (de hac re) ἐν τῇ Ἀτθίδι ἐποίησε IX, 29, 1 saep. τὸν ἐπὶ Ἐριχθονίῳ ἐπιστάμενος λόγον I, 14, 5. λέγεται δὲ καὶ ἄλλος ἐπ' αὐτῷ λόγος II, 26, 5 cf. τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τάφοις τῶν Ἠπειρωτῶν παντάπασίν ἐστι φανερὸς ἐπήρειαν συνθείς I, 9, 8. ὁ ἐπὶ τῷ Ἰξίονι μῦθος Plut. Agis in., ubi vide Schoemannum. Nec mirum hoc dici, cum alia quoque cum dativo efferantur similiter iis, quae supra in genitivo cognovimus. E. g. ἐν δὲ τοῖς ἰδίοις τὸ μὲν προτρεπτικὸν ἐνίοτε μὲν οὐδὲ ὅλως παραλαμβάνομεν ... ἐνίοτε δ' ἐπὶ βραχύ, πλὴν ἐπὶ τοῖς πάνυ ἐνδόξοις Dion. rhet. VI, 4. ἐπὶ δὲ τοῖς καθ' ἕκαστον καὶ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν πολλὰς ἀφορμὰς παρέξει ὁ λόγος ib. 5. v. Schoemann. ad Isaeum p. 238 de antiquioribus. — Enchiridii Epictetei paraphrasta Christianus c. 43. ἐφ' ἑκάστῳ ἔργῳ παραφυλάττων. Ibi Schweigh. „Nil mutant libri. Rectius quidem erat futurum ἐφ' ἑκάστου ἔργου.“ Sed idem paraphrasta 70 ἐπὶ πάσῃ παραστάσει καὶ παντὶ πειρασμῷ ἐπαγομένῳ ἡμῖν πρόχειρον ἔχωμεν τὸ λέγειν —, ubi in ipso Enchiridio (52) legimus: ἐπὶ παντὸς πρόχειρον ἔχωμεν ταῦτα. — ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι Lucian. conscr. h. 61.

δήεσσαν ἐπίγειον, ἐπὶ Κίρκην φαρμακίδα. Epim. H. 344, 30 τὸ δὲ τῆμος ἐπὶ μὲν ὡρισμένην σημασίαν βαρύνεται, ἐπὶ δὲ ἀόριστον ὀξύνεται. — Schol. Aristid. 317, 15 ἐγένετο δὲ αὕτη ἡ ἀνακήρυξις ἐπὶ τοὺς νικῶντας ἐν ταῖς ἱππηλασίαις.

B. Emendationes Scholiorum Homericorum.

Editae a. 1846.

Hic iam discessuro Epilogus esto: quo leniores habeamus iudices denuo et in ipso fine monitos incredibiliter depravatos circumferri eos libros, unde grammaticae in historia versantibus maxima pars materiae sumenda est.

1. Goettlingius inter fragmenta Hesiodea (CCXXVI) hoc posuit τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον, quod ita confirmat: „Schol. Aesch. Prom. 351: καὶ Ἡσίοδος

τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον.

Quum legatur apud Pindarum Pyth. I, 20 putaverunt non pertinere ad Hesiodum. Sed ampliandum esse censeo, quum haec legantur apud Schol. Ven. Il. X, 431: Ὅμηρος οὐκ οἶδε καλουμένους Λυδούς, ἀλλὰ Μῄονας πρὸς τὰ περὶ Κιλικίας Ἡσιόδου. Κι longum in Κιλίκιον me non movet ut ab Hesiodo hunc versum abiudicem; aliter enim vocabulum ipsum non potuit versu includi.“ Haec omnia non sunt ita. Neque productum illud Κιλίκιον non offendit ut quod maxime neque casu factum ut hexameter Hesiodeus cum Pindaricis rhythmis congrueret nec horum quidquam ex Scholio illo, quidquid vir doctissimus inesse putavit, confirmatur. Etenim ille scholiasta (recte autem interpungitur vulgo post Μῄονας), qui est Aristonicus, non Κιλικίας scripsit, sed ἡλικίας. Pertinebat diple ad quaestionem de aetate Hesiodi, utrum prior Homero an posterior.

Schol. Victor. ad A, 101 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ᾽ Ἴσον) Ποσείδιππος Βήρισον ὑφ᾽ ἕν. Ἡρωδιανὸς μόνος καλεῖ τὸ βηρ. Ζηνόδοτος δὲ χωρὶς τοῦ ρ βῆ Ἰσόν τε. Pro καλεῖ patet legendum esse διαλύει. Sed nec verum Herodianum solum hoc ita voluisse. Et ne in Victoriano quidem est cur id errori epitomatoris, qui hic quidem cetera recte tradidit, tribuamus, cum facile se offerat μόνως, i. e. Herodianus διάλυσιν solam probat.

De illo μόνως cogitari potest in hoc Didymi Γ, 368 οὐδ᾽ ἔβαλόν μιν) ὅτι Ἀμμώνιος ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα συγγράμ-

ματι ὁμοίως εἶχεν οὐδ' ἐδάμασσα. καὶ ἔστι συναίρων τοῖς λεγομένοις πρότερον (352) ὑπὸ τοῦ Μενελάου „δῖον Ἀλέξανδρον καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι". Hic, inquam, pro ὁμοίως fortasse fuit μόνως: attamen hoc incertum; et aeque certe probabile ante Ammonium aliud testimonium excidisse. Certum autem, pro συναίρων scribendum esse συνᾷδον.

Item certum in his Aristonici ad Σ, 495 ὅτι ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν τῇ Κ μέμνηται αὐλῶν pro μὲν restituendum esse μόνον.

2. Sch. V ad Θ, 37 ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο) τεοῖο τοῦ σοῦ, οὐδετέρως, ὡς εἰ λέγοι ἐπεὶ τὰ σὰ οὕτως πρὸς αὐτοὺς ἔχει τε οὐ σθένουσιν. οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ ὁ φέρων. τό τε γὰρ τεοῖο συγχεῖ τὸν λόγον. ὀδοὺς ὀδύσσω παρὰ τὸ καὶ „ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες." Scribe: . . . ἔχει. τεοῦ. ἀθετοῦσιν. οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ ἐφέρετο. τὸ γὰρ τεοῖο συγχεῖ τὸν λόγον. Deinde in ea parte, cui iam nihil commune cum illo τεοῖο, παρ' ὃ καὶ — Media pars, nunc cum priore, in qua defenditur et explicatur illud τεοῖο, confusa, ex optimis fontibus sine dubio derivata, cf. ad v. 28, et verba ipsa antiquum colorem habent. Apud Zenodotum hunc versum non fuisse ab hoc solo discimus, nec videtur hic esse cur diffidamus. Sed corruptelam vides portentosam. Nullus aeque est codex ut in rebus ita in vocabulis ex bonis et pessimis mixtus. Permulta rectissime scripta, saepe portensosas aeque ac ridiculas voces offendis. Sic vocabulum ὄψαπος Ξ, 38 οὐ γὰρ παρὰ τὸ ὄψαπος γὰρ βάρβαρον pro ὄψα, ἔστι — Ο, 153 ὑφ' ἥμην pro ὕψη μή Ι, 226 ἔνιοι δὲ προστιθεῖσι δαιτός pro προστιθεῖσι τὸ ς. Κ. 226 ἐν θαλασσήῳ pro ἐν Θεσσαλίᾳ. In quibus verum, si dubium, ex aliis scholiis vel Eustathio peti potest. Quod est Ξ, 172 ἑδανῳ τῷ εὐώδει· οἱ δὲ ἡδεῖ. γνίκαις θνείσαντι αἰσθήσεως — in hoc inesse αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεων recte dixisse videtur Hecker Call. p. 8 (cf. Mein. chol. p. 166). Praecedens vocabulum fuerit γενικῶς. Γ, 346 δολιχόσκιον οἱ μὲν παρὰ τὸ κίειν ἔμπλεων, οἱ δὲ παρὰ τὴν σκιάν. Scr. ἠτυμολόγουν. In eadem rhapsodia 178, ubi Helena heroas describit οὗτός γ' Ἀτρείδης —) ὡς ἑνικὸν ἐπιγραμματικῶς αὐτὸν δηλοῖ. L. ὡς Λάκαινα. Cf. Eust. p. 401, 10. Ibidem in scholio quod v. 221 adscriptum est pro τετράκις ἐν τῷ προσώπῳ scribendum videtur τετήρηκεν τὸ πρόσωπον. (Deinde φυλακτέον τὰς ὑποστιγμὰς διὰ τούτων pro διὰ τοῦ ε). Jam magis ex vulgato genere errorum hoc est in eodem libro 362 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ) αἱ χαριέστεραι καὶ πλείονες θηλυκῶς ἔχουσιν, ἵν' ᾖ ἀρσενικόν, ἐπὶ τοῦ λόφου κινεῖται. L. ἔχουσιν, τινὲς αὐτῷ, ἵν' ᾖ . . . . . κείμενον. — Ex observatione, quam servavit Σ, 38, intelligi-

tur scholion ABL ad A, 538. Refert autem apud Homerum Νηρηΐδας et ipsam Thetidem non intelligi filias Nerei, sed Nereidas ei dictas παρὰ τὸ νεῖν ..... ἦσαν δὲ Πρωτέως φησὶν (i. e. is a quo haec describo) ἢ Φόρκυνος· οὗτοι γὰρ γέροντες ἐνάλιοι παρὰ τῷ Ποσειδῶνι. καὶ „ὀψόμεναι τε γέρονθ' ἅλιον“ (141). Scribendum παρὰ τῷ ποιητῇ. Sed redeo ad scholia quaedam, in quibus de athetesibus refertur.

Γ. 16 Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
17 παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφος. αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
πάλλων Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.

Hic versus duos extremos reiectos esse ab Aristarcheis Aristonicus testatur in A. De v. 18 in eodem longa est Didymi nota, ubi primum de duplici lectione αὐτὰρ ὁ δοῦρε et αὐτὰρ δοῦρε exponit illam defendens: deinde sic pergit: Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτηκε τοῖς ἑξῆς οὐ συντιθέμενον. δεῖ δὲ κοινὸν παραλαβεῖν „αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύο ἔχων“ καὶ νοεῖν τὸ ἄρθρον ἐξ ἐπαναλήψεως παρήμενον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προςώπου. Haec sic scribenda: Ζηνόδοτος δὲ συνηθέτηκε τοῖς ἑξῆς. οὐ συναθετουμένου δὲ δεῖ κοινὸν ..... et deinde παρειλημμένον pro παρήμενον. (Ceterum quod meminerim erraverit Didymus quod putat in participio illud ὁ sic adsumi posse: Aristarchus scripserat αὐτὰρ δοῦρε).

B, 317. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅς περ ἔφηνεν.
λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.

De versu extremo Aristonicus: ἀθετεῖται. προείρηται γὰρ ἡ αἰτία. Jam vide αἰτίαν, quae hoc modo tradita ad versum antecedentem: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀρίδηλον καὶ τὸν ἐχόμενον προςέθηκεν. τὸ γὰρ ἀρίδηλον ἄγαν ἐμφανές, ὅπερ ἀπίθανον. ὃ γὰρ ἐὰν πλάσῃ, τοῦτο ἀναιρεῖ. λέγει μέντοι γε ὅτι ὁ φήνας αὐτὸν θεὸς καὶ ἄδηλον ἐποίησεν. (Haec in A. Adiecta ex V πιθανώτερον γὰρ αὐτὸν καθάπαξ πεποιηκέναι ἀφανῆ τὸν καὶ φήναντα θεόν.) Haec sic scribenda puto: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀρίδηλον καὶ τὸν ἐχόμενον προςέθηκεν. ἔδει δὲ ἀΐζηλον. τὸ γὰρ ἀρίδηλον ἄγαν ἐμφανές, ὅπερ ἀπίθανον. μάχεται οὖν ὁ ἐχόμενος. ὃν γὰρ ἀναπλάσῃ τοῦτον οὐκ ἀναιρεῖ. λέγει μέντοι γε ὅτι ὁ φήνας αὐτὸν θεὸς καὶ ἄδηλον ἐποίησεν. Hoc dicit: narrationis tenor haudquaquam verisimile facit, de draconte, quem antea subito Deum in lucem prodidisse dixerat (509), nunc in fine dicere poetam: postquam autem peregerat ad quod proditus erat, Deus qui eum prodiderat valde eum conspicuum fecit: sed contra eo nos duci ut dixerit: postquam

autem quasi partes suas peregerat, Deus qui eum prodiderat, idem delevit. Verior itaque altera lectio ἀίζηλον. Hoc si ita est, subsequens versus stare non potest: nam quem de integro fingit, eum non delet. Certe quidem (μέντοι γε, v. ad v .528) dicit (sc. id sensus recti docet) Deus, qui eum prodidit, idem nunc eum ex hominum oculis delevit.

Non dubitandum quin Aristarchea lectio ἀίζηλον fuerit, quam in suis exemplaribus habuit Apollonius lex. Homerici auctor, p. 16 Be., cuius vocabuli memoriam praeterea servarunt Hesychius et Etymologus, hic ex hoc loco, Hesychius, apud quem nominativus est ἀίζηλος ἄδηλος, ex alio. Cf. Buttm. lex. I, 252. Quod inseruimus quaedam, videat, ut nunc similem locum de athetesi componam, quisquis Scholia Veneta denuo editurus est an Aristonici notam ad B, 76 aliter possit recte scribere quam hoc modo: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως (83) ἀθετοῦνται στίχοι ὀκτώ, καὶ ὅτι οὐκ ὀρθοῦ εἰρηκότος τοῦ Ἀγαμέμνονος (cf. ad 55) λέγει „ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο", καὶ ὅτι ἱστάμενον ποιεῖ λέγοντα, ὅπερ ἀπίθανον, καὶ ὅτι οὐδὲν περισσὸν λέγει ὁ Νέστωρ, ἀλλὰ καὶ εὔηθες τὸ εἰπεῖν „εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε, ψεῦδός κεν φαῖμεν" (cf. ad Ω, 222). οὐ γὰρ κατὰ διαφορὰν οἱ δυνατώτεροι ἀληθεῖς ὀνείρους ὁρῶσιν. αἱρομένων δὲ αὐτῶν ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπενεχθήσεται „πείθοντό τε ποιμένι λαῶν." (85) μὴ παρόντος γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν Νέστορα λέγει ποιμένα λαῶν (Ψ, 411. ο, 151). **πῶς δὲ καὶ ὁ Νέστωρ λύει τὴν βουλὴν ἀπιών;** ἄτοπον γὰρ τούτῳ ἕπεσθαι τοὺς ἄλλους. Ubi quae insignitis litteris sunt ab editore erunt.

3. Nec minus rara delenda, quae vel ex margine vel ex aliis scholiis et glossis vel quocunque modo illata.

Aristonicus ad Θ, 368 (ABV) ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο) ἡ διπλῆ ὅτι τούτου μόνου τοῦ ἄθλου μέμνηται κατὰ τὸ ῥητόν, τίνες ἦσαν, καὶ ὅτι κύνα μόνον λέγει, Κέρβερον δὲ οὐκ ὀνομάζει, ὡς οἱ νεώτεροι. Illud τίνες ἦσαν immigravit, puto, ex margine: τίνες ἦσαν; sc. labores Herculis.

E, 705 (A. Versus est: ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην) ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ [Τεύθραντι].

Did. B, 12 (A) πανσυδίῃ) οὕτως διὰ τοῦ ν τὸ πανσυδίῃ ὁ Ἀρίσταρχος καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις „ἄνστησον" καὶ „τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν." κἀν ταῖς πλείοσι δὲ καὶ χαριεστέραις τῶν ἐκδόσεων [πάντῃ κατὰ στρατὸν] οὕτως εἶχον.

Ariston. N, 346 (A) τετεύχετον) ἡ διπλῆ ὅτι [ἀντὶ τοῦ τε-

τευχέτην ἤ] τεύχουσι. χρόνος δὲ ἤλλακται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἔτευχον, ὡς ἐπὶ τοῦ [ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον (K, 361) ἀντὶ τοῦ ἤπειγον]. Pro his extremis Aristonicus scripserat: ἐπὶ τοῦ λαὸν ἀποτμήξαντε διώκετον. Vide eum ad hunc versum, qui est K, 364, et ad Σ, 583.

Idem ad I, 77 (A) τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;) ἡ διπλῆ ὅτι προςυπακουστέον τὸ [ὁρῶν και βλέπων γελάσει] καὶ οὐ μὴ μᾶλλον θρηνήσει καὶ κόψεται; καὶ ὅτι ἔξωθεν τὸ ἰδών. Vide eum, ne multa citem, ad N, 344 (ubi excidit: καὶ ὅτι πρόςκειται νῦν τὸ ἰδών).

Idem ad O, 511 (A)

βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.

ἡ διπλῆ ὅτι οὐκ ἐκληπτέον τρεῖς διαστολάς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἢ αὐτοσχεδίῃ, βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι καθ' ἕνα χρόνον περὶ ἓν μέρος, πρότερον δὲ τὸ ἠὲ βιῶναι. ὁ γὰρ λόγος βέλτιον καθ' ἕνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν χρόνον φθείρεσθαι. Hoc est: ἡ διπλῆ ὅτι οὐκ ἐκληπτέον τρεῖς διαστολάς, ἀλλὰ τὸ ἐκ τοῦ [ἢ αὐτοσχεδίῃ βέλτερον] ἢ ἀπολέσθαι [καθ'] ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι περὶ ἓν μέρος, πρὸς ἕτερον δὲ τὸ ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι. ὁ γὰρ λόγος cett.

Illa ἢ αὐτοσχεδίῃ, βέλτερον lemmata versuum videntur, nam ἢ αὐτοσχεδίῃ praecedentis versus initium est. Genus autem dicendi cognosces ex annotatione ad K, 505: quam ipsam aliquid vitii contraxisse video. Etenim ab initio illic πρός τι ληπτέον mutandum in πρὸς ἓν λ., deinde inserto τὸ sic: ὥςτε τὸ περὶ τοῦ δίφρου μέρος ἔχειν (nisi forte ὥςτε περὶ τὸ τοῦ —).

In Scholio B ad A, 72 extrema sunt: Φοῖβον οὖν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀκτίνων ὀνομάζει ὡς λαμπρόν, τὸ μόνον ἡλίῳ προςόν ἐξ ἴσου κοινώσας Ἀπόλλωνι [καὶ μούσαις]. Hoc fortasse ab imperita manu illatum, cum ἐξ ἴσου non intelligeretur. Potest tamen fieri ut huic additamento propria quaedam sit origo, quam operae pretium attendere. Scilicet hoc scholion descriptum est ex Heraclidis allegoriis Homericis c. 7. Si ab initio hic maior pars huius capitis adscripta fuit quam nunc est, et inveniuntur fere tota capita adscripta, suspicari licet illud καὶ μούσαις relictum esse ex male lecto καὶ μήν, quo in Heraclideis post Ἀπόλλωνι continuatur oratio. Haec sola verba, quae supra posui, venerunt in scholion B ad A, 43, ubi scriptum καὶ μούσῃ: ut hic etiam v. 72 primum fuerit καὶ μούσῃ. Puto enim hinc illuc translata esse. Totum scholion ad v. 43 hoc est: Φοῖβος οἱονεὶ ὁ φαόβιος τουτέστιν ὁ λαμπρὸν βιὸν ἔχων ἤγουν τόξον. ὅθεν καὶ φοιβάζω τὸ λαμπρύνω. ἢ ἀπὸ Φοίβης μαμμωνυμικόν, ὡς καὶ Ἡσίοδος. Φοῖβος

οὖν et reliqua, quae dixi, usque ad μούσῃ. Prior pars usque ad Ἡσίοδος est ex Epimerismis Homericis Crameri p. 428, unde et cum hic scholiasta descripsit et cum Etymologus iam cesserant quae post τόξον requiri vides: ἢ παρὰ τὸ φοῖβος τὸ καθαρὸς καὶ λαμπρός. Alteram partem, quae cum priore ne commode quidem coit, qui agglutinavit videtur haec verba ex scholio ad v. 72 transtulisse. Librum Heraclidis fere totum inesse in scholiis latere videtur. Ex Phurnuto quae insint fugit novissimum editorem. —

Δ, 457 (A) ad illud: πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι) ἡ διπλῆ ὅτι οὐ κατὰ τὸ ἐσθλὸν πρῶτον Ἀντίλοχον ἀναιροῦντα παράγει ἀλλ' ὅτι τάχιστον αὐτὸν παρασυνέστησε διὰ τῶν ἄλλων καὶ εὐκίνητον. Nihil est κατὰ τὸ ἐσθλόν. Scripsit Aristonicus κατὰ τὸ τυχόν. Inspice e. g. eius notam ad Z, 241. Illud immigravit ex vicinis Scholiis, fortasse ex hoc ipso, quod servatum est, Nicanoris: συναπτέον κορυστὴν ἐσθλόν, ἵν' ᾖ τὰ ἑξῆς. Adde „ἔκτεινεν ἐν προμάχοις."

I, 416 (A) ἀθετεῖται ὅτι νομίσας τις κρέμασθαι τὸν λόγον προσέθηκεν αὐτόν. καὶ γάρ κατὰ τὸ κοινὸν ἐπιλέγεται „οὐδέ κέ μ' ὦκα". δεῖ οὖν κοινὸν λαβεῖν τὸ ἔσται ἀπὸ τοῦ προκειμένου τοῦ ἄφθιτον ἔσται. Pro priore κοινὸν scribendum περισσόν.

Quod nunc ad Ω, 164 ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλὴν ridicule tribuitur Aristarcho ὅτι κόπρος τὰ κόπρια (A) eodem genere depravationis laborare ne dubites. Scr. ὅτι κόπρος ἡ τέφρα. Cf. ad Σ, 23.

4. Non dixit Aristonicus de Somnio ad B, 6 πέμπεται ἐπ' ἀπίστῳ καὶ κακῷ, sed ἐπ' ἀπάτῃ.

Nec B, 160 (A) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται ὅτι οἰκειότερον ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς λόγῳ ἑξῆς εἰσι τεταγμένοι (176). νῦν δὲ κωμικώτερον λέγονται. Pro κωμικώτερον apud Villoisonum video κοινότερον, verum erit ἀνοικειότερον.

Hic in transcursu moneamus de Scholio V ad K, 350 ὡς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν κλινθήτην) τραγικῶς, ἵνα καὶ αὐτοὶ δόξωσιν εἶναι νεκροί. προφκονόμηται οὖν μὴ ἀφαιρεθῆναι τοὺς νεκρούς. Non τραγικῶς, sed γραφικῶς. Deinde τῷ μὴ ἀφ.

Idem quod προοικονομεῖν est προεπιτηδεύειν, quod reddendum Aristonico (A) pro προςεπιδεσμεύειν ad Λ, 17.

In quaestionibus de catena Jovis ad Θ, 25. 26 (A.) ἡ διπλῆ (add. περιεστιγμένη) ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτη-

κεν. δι' αὐτῶν δὲ διδασκόμεθα πᾶσαν τὴν γῆν σὺν τῇ θαλάσσῃ. Imo διδασκόμεθα πῶς σπάσει —

E, 233 (A) ὅτι πεπλεόναχε κατὰ τὸν τόπον τοῦτον τοῖς σχήμασι. Non video tam multas figuras syntacticas. Recte scribes τοῖς δυικοῖς σχήμασι. Quae cur notarentur ab Aristarcheis, maxime in equis subiunctis, alibi expositum.

Sed in hoc Δ, 142 ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων non video quo modo alia lectio esse potuerit ἵππω, quod tamen dicit Didymus (A): διχῶς καὶ ἵππω δυικῶς καὶ πληθυντικῶς. ἐν δὲ τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη μόνως δυικῶς. Puto ἵππῳ et utroque loco δοτικῶς.

Ceterum Aristonici observationem de ἐλέφαντα sic scribes: ἡ δὲ διπλῆ ὅτι τινὲς ἐλεφαντὰ ὡς βλαβερὰ προενεγκάμενοι τῷ τόνῳ ἀπέδωκαν ἔρια λευκά. δεῖ δὲ κυρίως ἀκούειν τὸν ἐλέφαντα. Non ut fertur διενεγκάμενοι et νῦν δέ.

Γ, 48 (A) ἡ διπλῆ ὅτι ἀναγωγὴν λέγει τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν· ἔστι γὰρ ὑψηλότερα τὰ πρὸς αὐτούς. Scr. ἄρκτους, ex I, 337.

Θ, 420 (A) ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (406) μετάκεινται. ἱκανὸν δὲ ἦν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἐᾷ ὁ Ζεύς, καὶ ἀποσυνίσταται ἐπιεικὲς ὂν τὸ τῆς Ἴριδος πρόσωπον. οὐ γὰρ ἂν εἶπεν „κύον ἀδδεές". Puto ἀποκαθίσταται. His versibus omissis restituitur Iridi quae ei propria est morum lenitas.

Sed cessit vox συνίστημι ex Porphyrii nota (B) ad Λ, 624: . . . οἱ δὲ νῦν πάντες οὐκ εἶναι χαλεπὸν τὸ τραῦμα . . . . . . ἀπὸ τοῦ καιροῦ λέγουσιν. L. οἱ δὲ συνιστάντες, et in fine λύουσιν

Evanuit προσυνιστάναι ex his Aristonici ad Θ, 560 (A) ὅτι οὐ τὸν Σκάμανδρον Ξάνθον καλεῖ, ἀλλὰ διὰ τῶν ἑξῆς „ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον" (Υ, 74). Scribendum ὅτι οὐ προσυστήσας τὸν cet. Ex Ξ, 434.

Idem vocabulum ei reddendum ad K, 34 (A) ὅτι ἔντεα εἴρηκεν, ἣν προσυνέσταλκε λεοντῆν. Scripsit προσυνέστακε. Perfectum συνέστακα habes in eius observatione de Achille ad Λ, 832, artem medicam quidem a Chirone doceri Achillem secundum Homerum, περὶ μέντοι τῆς παρ' αὐτῷ τροφῆς οὐδὲν συνέστακεν, ἀλλὰ καὶ τῶν διὰ τῶν πραγμάτων ἐπιμαρτυρεῖ, τροφέα τὸν Φοίνικα συνεστακὼς τούτου. Quacunque digito attigeris ὕπουλον est. Vides pro καὶ τῶν scribendum esse καὶ τοὐναντίον.

A, 29. 30. 31. (A) τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω — ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν) ἀθετοῦνται ὅτι ἀναλύουσι τὴν ἐπίτασιν τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἀπειλήν. ἠσμένισε γὰρ καὶ ὁ Χρύσης εἰπούσης αὐτῆς τῷ βασιλεῖ. Scribe ὑπηρετούσης.

Λ, 307 (A) ἡ διπλῆ ὅτι τὸ τρόφι ἀποκοπῇ τοῦ τρόφιμον ὁ Ἡρωδιανός φησιν, ὅτι ἔστη τῇ πήξει τῇ αὐξήσει. Scr. ἡ διπλῆ ὅτι |Τὸ τρόφι ἀποκοπῇ τοῦ τρόφιμον ὁ Ἡρωδιανός φησιν.| Ὅτι ἐστὶ τῇ πήξει ἢ τῇ αὐξήσει. Tertium est de τροφί: de quo v. Apollon. lex. H.

B, 87 (B) τὸ ἠύτε ἐκ τοῦ ὡς γίνεται. κανὼν δέ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς ως λήγοντα ἐπιῤῥήματα συνυπάρχοντά τινι εἰς η λήγει, καὶ ὁμοτονούμενα αὐτοῖς, οἷον πάντως πάντῃ, ἄλλως ἄλλῃ, οὐδαμῶς οὐδαμῇ, διχῶς διχῇ. οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ ὡς ἡ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ ἠύ. ψιλοῦται δὲ ὡς τοῦ υ πλεονάσαντος. Scr. τὸ ἠύτε ἐκ τοῦ ἢ τὸ ὥς γίνεται. κανὼν δέ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς ως λήγοντα ἐπιῤῥήματα συνυπάρχοντα ἔχει τινα εἰς η λήγοντα καὶ ὁμοτονούμενα αὐτοῖς, οἷον — διχῇ. οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ ὥς ἢ καὶ ἦτε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ ἠύτε. Apollonium quoque in eadem re adv. p. 559 misere corruptum video. Verba οὐ μὴν ἀλλὰ quae leguntur v. 559, 2 transferemus ad v. 9 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως φαμέν. τοῖς — Post ἢ θέμις ἐστί v. 14 exciderunt haec: καὶ ἐν συντάξει τοῦ τε ἦτε ξείνων θέμις ἐστί. Nec scripsit v. 3 καὶ παρὰ τοῦτο τὸ ᾶ ἀποτελεῖταί τι ἕτερον τὸ ἢ κατὰ μετάληψιν τοῦ α εἰς τὸ η, sed ἰωνικώτερον.

INDICES.

INDEX VOCABULORUM I. ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.

A.

B.

Γ.

Δ.

E.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

N.

Ξ.

O.

Π.

Ρ.

Σ.

Τ.

X.

Ψ.

Ω.

Apposito Q. ad quantitatem pertinentia, apposito Sp. ad spiritum pertinentia indicavimus.

A.

B.

Γ.

Δ.

E.

Θ.

I.

K.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

Π.

Ρ.

Σ.

T.

Y.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

In hoc indice versus tantummodo quintos quosque indicavimus ut si cui vocabulo mera pagina apposita sit, id vocabulum intra primum et quintum versum reperiatur, si praeter paginam versus quintus, intra quintum et decimum versum, et sic porro.

A.

B.

Γ.

Δ.

E.

Λ.

Μ.

Ν.

O.

Π.

Ρ.

Σ.

Τ.

Υ.

Φ.

Χ.

Ψ.

Ω.

INDICES AUCTORUM.

I. ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.

II.

ΠΕΡΙ ΙΛΙΑΚΗΣ ΠΡΟΣΩΙΔΙΑΣ.

IIII.

ΠΕΡΙ ΔΙΧΡΟΝΩΝ.